C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Clancy_Tom-Bez_vycitek.PDB

PDB Name: Clancy_Tom-Bez_vycitek
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.1.2006
Modification Date: 22.1.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tom Clancy

Bez výčitek

WITHOUT REMORSE

Tato kniha by nikdy nevznikla bez pomoci:
Billa, Darrella a Paty, C. J., Craiga, Curta, Gerryho, Stevea a Russella a bez dalších faktických připomínek G.R., Waynea, Shelly, Craiga, Curta, Gerryho, Stevea P. a Stevea R. a Victora

Sw vzpomínkami na Kylea Haydocka,
5. května 1983 - 1. srpna 1991

Anna virumque cano
- Publius Vergilius Maro

Pozor na vztek trpělivého člověka
- John Dryden

Prolog

Křižovatky

LISTOPAD

Camille byla buď nejsilnější hurikán na světě, nebo největší tornádo v dějinách. Rozhodně se na vrtné plošině pořádně podepsala, pomyslel si Kelly, než si navlékl kyslíkové nádrže a naposledy se potopil do Zálivu. Nástavba byla poničená a všechny čtyři masivní nohy nestabilní - jako by si s ní hrálo obří děcko a rozbilo ji. Všechno, co bylo možné bezpečně odstranit, už dávno svářeči odřezali a spustili jeřábem do vlečného člunu, který zároveň používali jako potápěčskou základnu. Zbývala už jen kostra plošiny, v té budou brzy spokojeně bydlet ryby, říkal si, zatímco rejdovali ke straně. Budou s ním pracovat ještě dva potápěči, ale velení měl Kelly. Pokračovali v práci, zajišťovací člun zatím nervózně kroužil kolem a zaháněl místní rybáře. Hloupé, že se sem namáhali plout - příštích pár hodin tu bude mizerný úlovek -, ale podobné události vždycky přitahují zvědavce. A podívaná to bude, pomyslel si Kelly, zazubil se a kotrmelcem vzad se vrhl z potápěčského člunu do vody.
Pod vodou to vypadalo přízračně. Vždycky to bylo takové, ale zároveň to uklidňovalo. Slunce se mihotalo pod zčeřenou hladinou a splétalo rozmanité světelné záclony, které se táhly po nohách plošiny. Zajišťovalo slušnou viditelnost. Nálože C4, krabičky o velikosti asi patnáct centimetrů čtverečních a sedm centimetrů silné, už byly na místě, pevně přivázané k oceli a opatřené roznětkou, tak aby výbuch směřoval dovnitř. Kelly si dal tu práci a pořádně každou zkontroloval, počínaje první sadou umístěnou tři metry nad dnem. Udělal to rychle, protože se nechtěl dole zdržovat dlouho, stejně jako ostatní. Muži za ním odvíjeli primakord a pevně ho omotávali kolem krabiček. Oba byli odtud, zkušení členové PDT, podvodního demoličního týmu, vycvičení skoro stejně dobře jako Kelly. Kontroloval jejich práci a oni zase jeho, jelikož opatrnost a důkladnost byla těmto mužům vlastní.
Za dvacet minut dokončili spodní řadu a pomalu vystoupili k řadě horní, umístěné tři metry pod hladinou, kde celý postup pomalu a pečlivě zopakovali. Když pracujete s výbušninami, nespěcháte a neriskujete.
* * *
Plukovník Robin Zacharias se soustředil na bezprostřední úkol. Hned za dalším hřebenem se nacházela základna raket SA-2. Odpálila už tři střely na stíhací bombardéry, které měl chránit. Na zadním křesle Thunderchiefa F-105G seděl Jack Tait, jeho medvěd, podplukovník a odborník na překonávání obrany. Spolu pomáhali vymyslet doktrínu, kterou právě

předváděli v praxi. Plukovník řídil stíhačku Wild Weasel, Divoká lasička; ukázal se, vyprovokoval nepřátelský výstřel, klesl pod jeho úhel a pak se přiblížil k raketové základně.
Byla to smrtelně nebezpečná, strašná hra, ve které se hráči nerozdělovali na lovce a kořist, ale na dva lovce - jeden byl malý, rychlý a obratný, druhý mohutný, nepohyblivý a opevněný.
Tato základna dávala mužům z jeho letky pořádně zabrat. Zdejší velitel to prostě moc dobře uměl s radarem, věděl, kdy ho má zapnout a kdy vypnout. Ten malý hajzl sestřelil minulý týden dva Weasely pod Robinovým velením, takže jakmile přišel rozkaz znovu to zde pokropit tříštivými, vyhradil si plukovník akci pro sebe. Byla to jeho specialita: diagnostikování, průnik a zničení protivzdušné obrany - strhující, rychlá, trojrozměrná hra, ve které byl cenou pro vítěze život.
Letěl nízko, nepřekračoval výšku pět set stop, prsty napůl automaticky ovládaly páku, zatímco oči sledovaly vápencové kopce a uši poslouchaly pokyny ze zadního křesla.
„Máme ho na deváté, Robine," řekl mu Jack. „Pořád čmuchá, ale nemá nás. Pěkná zatáčka."
Protiradarovou střelu Shrike na něho nevypálíme, pomyslel si Zacharias. Zkoušeli to už posledně a on to podělal. Ta chyba ho stála letoun s osádkou - kamaráda a rodáka ze Salt Lake City, Ala Wallacea… takových let byli kamarádi… sakra!
Vytřásl tu myšlenku z hlavy a ani se za tu malorážní kletbu nepokáral.
„Nastrčíme mu tohle," řekl Zacharias a přitáhl páku. Thud vyplul z radarového stínu. Velitel raketové základny byl nejspíš vycvičený v Rusku. Nebyli si jisti, kolik letadel ten chlap už sestřelil, bylo jich jistě víc než dost -, ale musel na to být pyšný, a pýcha v tomto oboru předchází pád.
„Jeden odpal… dva, dva potvrzené odpaly, Robine," varoval ho Tait zezadu.
„Jenom dva?" zeptal se pilot.
„Možná za ně musí platit," prohodil Tait klidně. „Mám je na deváté. Nejvyšší čas předvést jim nějaký pěkný trik, Robe."
„Jako třeba tohle?" Zacharias provedl plný výkrut vlevo, aby si střely udržel na dohled, vletěl mezi ně a esíčkem se vrhl zase dolů. Naplánoval si to dobře a padl až pod hřeben.
Dokončil manévr v nebezpečně malé výšce, ale samonaváděcí střely SA-2 mu prosvištěly neškodně kilometr nad hlavou.
„Myslím, že je čas," řekl Tait.
„Myslím, že máš pravdu." Zacharias ostře zatočil vlevo a odjistil tříštivé pumy. F-105 přeletěl těsně nad hřebenem, znovu klesl níž a Zacharias očima zkontroloval další hřeben, šest mil a padesát vteřin vzdálený.
„Radar má pořád zapnutý," hlásil Tait. „Ví, že letíme."
„Ale zbývá mu už jenom jedna." Pokud nabíjecí čety nejsou dneska příliš horlivé. No, nemůžeš brát v úvahu všechno.
„Na deseti hodinách trochu lehkého flaku." Bylo to příliš daleko, než aby ho to vzrušovalo, ale napovědělo mu to, kam by neměl letět. „Tam je ta plošina."
Možná ho viděli, možná ne. Patrně byl jenom dalším pohyblivým bodem uprostřed obrazovky plné světelné změti, kterou se nějaký radarový operátor snažil rozluštit. Thud se pohyboval v malé výšce rychleji než jakýkoli dosud vyrobený stroj a kamuflážní nátěr na dolních plochách křídel byl taky účinný. Nejspíš se dívali výš. Tam teď byla stěna rušivého vysílání, součást plánu, který měl zajišťovat druhý Weasel, a běžnou americkou taktikou bylo přiblížení se ve střední výšce a příkrý sestup. Ale to už udělali dvakrát a neuspěli, a tak se Zacharias rozhodl změnit techniku. Poletí nízko, pustí tam pumu Rockeye a práci dokončí druhý Weasel. Jeho úkolem bylo zničit velitelský náklaďák s velitelem uvnitř. Kličkoval s Thudem sem a tam, nahoru a dolů, aby nikomu na zemi neposkytoval snadno zaměřitelný cíl. Musíte si dávat pozor i na děla.
„Mám hvězdu!" řekl Robin. Manuál pro SA-6, napsaný rusky, předepisoval šest odpalovacích ramp kolem centrálního ovládacího bodu. Díky spojovacím chodníkům vypadalo stanoviště samonaváděcích raket jako Davidova hvězda, což plukovníkovi připadalo poněkud rouhavé, ale myslel na to jenom okrajově, když na bombovém zaměřovači centroval velitelský náklaďák.
„Volím Rockeye," řekl nahlas, sám sobě potvrdil akci.
Posledních deset vteřin udržoval letoun v klidu. „Vypadá to dobře… pouštím… teď!"
Z odpalovacích držáků stíhačky vypadly čtyři kontejnery, které rozhodně neměly aerodynamický tvar, v půli letu se otevřely a rozhodily nad krajinou tisíce drobných střel. Byl už kus za základnou, když bombičky dopadly. Neviděl, že by lidé utíkali do zákopů, ale držel se nízko, stočil Thud do ostré zatáčky vlevo a pečlivě se díval, aby měl jistotu, že základnu jednou provždy zlikvidoval. Ze vzdálenosti tří mil jeho oči zachytily obrovské mračno kouře, stoupající ze středu Hvězdy.
To máte za Ala, neodpustil si v duchu. Žádný záchvat vítězoslávy, jenom myšlenka, když stoupal výš a vybíral si místo, kudy by unikl. Teď už může přiletět útočná jednotka, baterie raket země-vzduch byla vyřazena z provozu. Fajn. Vybral si v hřebeni vykrojený zub a uháněl k němu rychlostí těsně pod jedním machem, teď už si to hasil rovnou a v klidu, když měl hrozbu za sebou. Na Vánoce budeme doma.
Červené stopovky, které z toho malého průsmyku vyletěly, ho polekaly. Neměly tam být. Neměl žádnou úchylku, mířil přímo do nich. Strhl stroj nahoru, přesně jak útočník předpokládal, a trup letounu proletěl čárou palby. Letoun se prudce otřásl a během vteřiny se všechno dobré obrátilo ve špatné.
„Robine!" vyjekl hlas v interkomu, ale všechno přehlušovaly poplachy a Zacharias v jediné osudové vteřině poznal, že je s letounem amen. Všechno šlo do háje ještě dřív, než dokázal reagovat. Motor vzplál a vysadil a potom se Thud začal kácet do vývrtky, která Robinovi naznačila, že řízení nefunguje.
Reagoval automaticky, zavelel katapult, při dalším vyjeknutí na zadním sedadle se otočil, i když věděl, že je to gesto k ničemu, a zároveň trhl pákami. Poslední, co z Jacka Taita viděl, byla krev, která se vznášela pod sedadlem jako

prachová stopa, ale pak už mu záda zkroutila příšerná bolest, jakou dosud nepoznal.
* * *
„Tak jedem," řekl Kelly a odpálil signál. Další člun začal shazovat do vody malé rozbušky, aby vyhnali ryby. Kelly se díval a čekal pět minut, pak se tázavě podíval na bezpečáky.
„Je tu čisto."
„Oheň v díře," zamumlal Kelly a opakoval tuto mantru třikrát. Potom zatočil kličkou detonátoru. Výsledky byly uspokojivé. Voda se zpěnila a nohy plošiny se u dna a u hladiny podlomily. Plošina padala úžasně pomalu. Celá konstrukce se svezla na stranu. Do vzduchu se s rachotem zvedly masy vody, když plošina dopadla na hladinu, a asi vteřinu se absurdně zdálo, že ocel může plavat. Ale nemohla.
Řídká hromada lehkých nosníků profilu I zmizela pod hladinou, spočinula na dně a práce byla hotová.
Kelly odpojil dráty z generátoru a hodil je stranou.
„Čtrnáct dní předstih. Nejspíš jste fakticky chtěli prémie," řekl šéf. Bývalý stíhací pilot námořnictva uměl ocenit dobrou a rychlou práci. Nafta nakonec nikde neutíkala. „Dutch o vás mluvil pravdu."
„Admirál je správný chlap. Hodně pro Tish a pro mě udělal."
„No, dva roky jsme spolu lítali. Sakra ostrej stíhač."
„Oceňuju, že všechny ty pěkný řeči jsou pravda." Šéf rád pracoval s lidmi, kteří měli podobné zkušenosti jako on. Na hrůzy boje už pozapomněl. „Co je tohle? Dávno jsem se chtěl zeptat." Ukázal na tetování na Kellyho paži, červeného tuleně, který seděl na zadních ploutvích a drze se šklebil.
„To jsme si v jednotce nechali udělat všichni," vysvětlil Kelly tak ledabyle, jak jen to šlo.
„Jaká to byla jednotka?"
„Nemůžu říct." Kelly přidal úsměv, aby odmítnutí zmírnil.
„Vsadím se, že to má něco společnýho s tím zázračným zachráněním Sonnyho - ale jak chcete." Bývalý námořní důstojník musel respektovat předpisy. „Šek budete mít k dispozici koncem pracovní doby, pane Kelly. Zavolám vysílačkou, že si vás manželka může vyzvednout."
* * *
Tish Kellyová nakupovala v obchodě U čápa a na všechny přítomné ženy vrhala zářivé úsměvy, které znamenaly „Já taky".
Ještě to nebyly ani tři měsíce, takže si mohla oblékat, co chtěla - nu, skoro. Příliš brzy na nákupy něčeho speciálního, ale měla dost volného času a chtěla vidět, jaký je výběr.
Poděkovala prodavačce a rozhodla se, že sem večer zavede Johna a vyberou něco společně, protože jí v tom rád pomáhal. Teď už byl nejvyšší čas, aby ho vyzvedla. Plymouth, kterým přijeli z Marylandu, parkoval hned před obchodem a Tish se už v ulicích přímořského městečka vyznala. Byla to příjemná změna proti studenému deštivému podzimu, který vládl doma, protože zde na pobřeží Zálivu léto odchází nanejvýš na pár dní. Vyjela s autem na ulici a zamířila na jih k rozlehlému areálu naftařské společnosti. Dokonce i semafory jí vycházely vstříc. Zelená jí naskakovala akorát, aby se nemusela ani dotýkat brzd.
Řidič nákladáku se zamračil, když mu naskočila oranžová. Měl zpoždění a jel trochu moc rychle, ale šest set mil dlouhá štreka z Oklahomy už se blížila ke konci. Vzdychl a šlápl na spojku a brzdu, ale najednou překvapeně vyjekl, protože oba pedály šly sešlápnout až k podlaze úplně stejně snadno.
Silnice vpředu byla prázdná a nákladák jel pořád rovně, řidič řadil nižší rychlosti, aby zpomalil, a horečně mačkal klakson. Ach, pane Bože, ach, pane Bože, prosím Tě, ne -
Tish ho vůbec neviděla přijíždět. Ani neotočila hlavu. Stejšn vjel rovnou do křižovatky a řidič si bude navěky pamatovat profil mladé ženy, která mizí pod kapotou jeho dieselového tahače, a potom ohavné trhnutí a zhoupnutí vzhůru, protože nákladák rozdrtil osobní vůz pod předními koly.

Nejhorší ze všeho bylo, že nic necítila. Helena byla její nejlepší přítelkyně. Helena umírala a Pam věděla, že by měla něco cítit, jenomže necítila nic. Helena měla roubík, ale ten zvuky neutlumil, protože Billy a Rick dělali to, co dělali. Dech vycházel ven, a i když se jí ústa nemohla pohybovat, všichni slyšeli zvuky unikajícího života. Ale za smrt je potřeba nejdřív zaplatit a Rick, Billy, Burt a Henry si tu cenu vybírali. Snažila se namluvit si, že je ve skutečnosti někde jinde, ale ty strašlivé zvuky dušení jí pořád přitahovaly oči a myšlenky zpět k přízračné realitě. Helena se provinila. Helena se pokusila utéct a oni to tak nemohli nechat. Vysvětlovali jim to několikrát a teď jim to vysvětlovali znovu takovým způsobem, který si určitě zapamatují, jak říkal Henry. Pam ucítila, kde měla kdysi zlomená žebra, a vzpomněla si na svou lekci. Věděla, že nemůže nic dělat, když se jí do tváře upřely Heleniny oči. Pokusila se svýma očima vyjádřit trochu soucitu. Víc se neodvážila a Helena najednou přestala vydávat hluk a bylo po všem, prozatím. Teď mohla zavřít oči a uvažovat, kdy přijde na řadu ona.

Pro obsluhu děla to byla velká zábava. Nechali amerického pilota přivázaného před stanovištěm obloženým pytli písku, aby viděl děla, která ho sestřelila. Menší legrace bylo to, co jejich zajatec provedl, a dali mu najevo svou nespokojenost pěstmi a botami. Měli i druhé tělo, posadili je hned vedle něj a měli radost ze smutku a zoufalství, které se mu objevilo na tváři, když se podíval na svého bídného kamaráda. Byl tu už zpravodajský důstojník, kontroloval jméno toho muže podle seznamu, který si přinesl, a znovu se sklonil, aby přečetl jméno. Musí být něco extra, pomysleli si dělostřelci podle toho, jak na jméno reagoval, a podle toho, že okamžitě někam telefonoval. Když zajatec omdlel bolestí, zpravodajský důstojník nabral trochu krve z mrtvoly a pomazal jí tvář toho živého. Potom udělal několik snímků. To obsluhu děla zmátlo. Jako by chtěl, aby ten živý vypadal jako mrtvola vedle něj. Moc divné.

Nebyla to první mrtvola, kterou musel identifikovat, ale Kelly si dosud myslel, že tuto stránku života má dávno za sebou. Měl kolem sebe lidi, kteří mu pomáhali, ale nezhroutit se ještě neznamená přežít, a v takové chvíli nebylo útěchy. Vyšel z nemocničního pokoje, lidé na něm viseli očima, lékaři i sestry. Zavolali kněze, aby vykonal poslední službu, řekl několik vět, o kterých věděl, že je nikdo neslyší. Policista vysvětloval, že to nebyla řidičova chyba. Selhaly mu brzdy. Mechanická závada. Opravdu to nikdo nezavinil. To se tak prostě někdy přihodí. Policista to všechno neříkal poprvé, už dřív musel při podobných příležitostech vysvětlovat nevinné osobě, jak je možné, že nejdůležitější součást jejího světa najednou prostě zmizela. Pan Kelly se drží, pomyslel si policista, a tím spíš je zranitelný. Jeho manželka, kterou by mohl ochránit před veškerým nebezpečím, zahynula při nehodě, a s ní jejich nenarozené dítě. Nikdo za to nemůže. Řidič nákladňáku, sám otec rodiny, ležel v nemocnici pod sedativy, předtím ale vlezl pod nákladňák v naději, že ji najde živou. Spolupracovníci se snažili Kellyho podržet, pomůžou mu všechno zařídit. Nemohli však udělat nic pro člověka, který by přijal radši peklo než tohle; protože on už peklo viděl. Peklo však nebylo jen jedno a on ještě všemi neprošel.

1
Enfant perdu
KVĚTEN
Neměl tušení, proč zastavil. Kelly zajel se scoutem ke krajnici úplně bezmyšlenkovitě. Dívka neměla zvednutou ruku v typickém stopařském gestu. Prostě stála u krajnice a sledovala auta uhánějící kolem v přeprškách štěrku a oblacích plynů. Stála v pozici stopaře, jednu nohu propnutou, druhou povolenou. Šaty měla očividně hodně obnošené a přes rameno jí volně visel batůžek. Zlatohnědé vlasy po ramena vlály v náporech vzduchu od projíždějících aut. Její tvář neprozrazovala nic, ale toho si Kelly všiml, teprve když už mačkal pravou nohou brzdový pedál a zabočoval na kamenitý brzdný pás. Napadlo ho, jestli by se neměl zase zařadit do pruhu, ale pak si řekl, že už se rozhodl, i když pořádně nevěděl k čemu. Dívka očima sledovala auto, a když se Kelly podíval do zpětného zrcátka, viděl, že bez nějakého zvláštního nadšení pokrčila rameny a vydala se k němu. Okénko u spolujezdce už bylo dole a za několik vteřin se v něm objevil její obličej.
„Kam jedete?“ zeptala se.
Kellyho to překvapilo. Myslel si, že první otázku - Potřebujete svézt? - by měl položit on. Vteřinu nebo dvě váhal a díval se na ni. Bylo jí tak jedenadvacet, ale vypadala starší. V obličeji nebyla špinavá, ale ani čistá, možná to bylo větrem a prachem u silnice. Na sobě měla pánskou bavlněnou košili, která neviděla žehličku už celé měsíce, a vlasy měla zcuchané. Ale nejvíc ho na ní překvapily oči.
Úchvatně šedozelené, a hleděly kolem Kellyho… kam vlastně?
Kdysi ten pohled vídal dost často, ale jenom u unavených mužů.
Sám se tak díval, vzpomněl si Kelly, ale ani tehdy nevěděl, co jeho oči vidí. Neuvědomil si, že se mu ten pohled do očí nedávno vrátil.
„Zpátky na svou loď,“ odpověděl konečně, nevěda, co jiného říct. A oči se jí rázem změnily.
„Vy máte loď?“ zeptala se. Oči jí zasvítily jako dítěti, objevil se v nich úsměv a ten ozářil zbytek obličeje, jako by Kelly právě odpověděl na důležitou otázku. Má mezi předními zuby roztomilou mezeru, všiml si Kelly.
„Motorovou jachtu - jedenačtyřicet stop.“ Máchl rukou k zavazadlovému prostoru scouta, plnému krabic s potravinami.
„Chcete jet se mnou?“ zeptal se opět bez přemýšlení.
„Jasně!“ Bez váhání otevřela dveře a hodila batoh na podlahu před sedadlo spolujezdce.
Zařadit se zpátky do pruhu bylo nebezpečné. Scout měl malý rozvor kol a malý výkon, nebyl stavěný na jízdu po dálnici a Kelly se musel soustředit. Auto nebylo dost rychlé, aby se zařadilo jinam než do pravého pruhu, a musel dávat pozor, protože nebylo ani dost hbité, aby se u nájezdů stačilo vyhnout všem idiotům, kteří mířili k oceánu nebo kam se sakra lidi hrnou, když je čeká třídenní víkend.
Chcete jet se mnou? zeptal se a ona řekla Jasně, ohlašoval mu mozek. Co to má sakra být? Kelly se nespokojeně mračil na provoz, protože neznal odpověď, ale za uplynulého roku se vyrojila spousta otázek, na které neznal odpověď. Řekl rozumu, aby ztichl a díval pozor na auta, jenomže ten s otázkami nepřestával - znělo to však jenom jako tlumené huhlání v pozadí. Lidský mozek jen málokdy poslouchá vlastní rozkazy.
Víkend a Den oběti války; pomyslel si. Auta kolem něj byla plná lidí, kteří spěchali z práce domů, nebo lidí, kteří se už doma zastavili a vyzvedli rodinu. Z oken za zadními sedadly civěly dětské tváře. Některé děti na něj mávaly, ale Kelly předstíral, že si jich nevšiml. Bylo těžké nemít na světě spřízněnou živou duši, zvlášť když si člověk pamatoval, že nějakou míval.
Kelly si přejel rukou po bradě, ucítil strniště. Ruku měl špinavou. Není divu, že s ním v tom krámě jednali svrchu. Jde to s tebou z kopce, Kelly.
No a co, koho to sakra zajímá?
Stočil pohled na svého hosta a uvědomil si, že ani neví, jak se dívka jmenuje. Bere ji na loď a neví, jak se jmenuje.
Úžasné. Dívala se dopředu, vypadala klidně. Z profilu měla hezký obličej. Byla štíhlá - spíš útlá, to bylo to pravé slovo, barva vlasů něco mezi blond a hnědou. Džíny měla odřené a na několika místech roztrhané, určitě je koupila v některém z těch obchodů, kde vám zaúčtují přirážku za vyšisování - nebo co s nimi provádějí. Kelly to nevěděl a bylo mu to jedno.
Další věc, která mu byla jedno.
Kristepane, jak to, že jsi takhle zblbnul? vyptával se ho mozek. Kelly znal odpověď, ale ani ta neskýtala úplné vysvětlení. Jednotlivé části organismu zvaného John Terrence Kelly znaly jednotlivé části příběhu, ale jaksi se nedokázaly spojit dohromady, takže různé dílky toho, co kdysi dohromady tvořilo tvrdého, chytrého, rozhodného

muže, se jen zmateně - a zoufale? - potácely. Veselé pomyšlení.
Pamatoval si, kým kdysi byl. Pamatoval si všechno, co prožil, a užasl nad tím, že přežil. A možná nejhůř ho mučilo to, že vůbec nechápal, kde došlo k chybě. Jasně, věděl, co se stalo, ale všechno to bylo mimo něj, jeho schopnost chápání se nějak vytratila a on tu zůstal živý, zmatený a bez cíle. Fungoval automaticky. Věděl to, ale nevěděl, kam ho osud vede.
Dívka se nepokoušela zapřádat hovor. To je dobře, pomyslel si Kelly, i když cítil, že něco by zjistit měl. Když si to uvědomil, překvapilo ho to. Byl to instinkt a on svým instinktům vždycky důvěřoval, tomu varovnému mrazení v zátylku a na předloktí. Rozhlédl se po okolních autech, ale neviděl žádné zvláštní nebezpečí, kromě aut s příliš mnoha koňmi pod kapotou a příliš malým mozkem za volantem. Očima pečlivě pátral kolem a nic nenašel. Ale varovný pocit nepolevoval a Kelly se přistihl, že se celkem bezdůvodně pořád dívá do zrcátka a levou rukou bloudí dolů mezi nohy a hledá úchytky automatického koltu, který visel schovaný pod sedadlem. Hladil zbraň rukou, aniž si to uvědomoval.
Proč to sakra děláš? Kelly stáhl ruku zpět, nespokojeně se zašklebil a zavrtěl hlavou. Ale do zrcátka se díval pořád - prostě normálně kontroluju provoz, lhal si dalších dvacet minut.
V přístavišti bylo hodně živo. Třídenní víkend, to se dalo čekat. Auta na malém a špatně dlážděném parkovišti překotně popojížděla, protože každý řidič se snažil vyhnout pátečnímu shonu, který samozřejmě pomáhal vytvářet. Tady se scout uplatnil. Vysoký podvozek a dobrý výhled poskytovaly Kellymu výhodu, když se proplétal ke kotvišti Skokana, kde se otočil a zacouval do mezery, kterou před šesti hodinami opustil. Byla to úleva, zavřít okna a zamknout auto. Dobrodružství na dálnici skončilo a teď mu kynulo bezpečí vodní hladiny bez vyznačených pruhů.
Skokan byl jedenačtyřicet stop dlouhý člun s dieselovým motorem, postavený na zakázku, ale liniemi a vnitřním uspořádáním podobný typu Pacemaker Coho. Nebyl zvlášť půvabný, ale měl dvě slušné kabiny a salónek uprostřed lodi se dal lehce přeměnit v kabinu číslo tři. Diesely byly velké, ale ne předimenzované, protože Kelly dával přednost velkým motorům s pohodlně dosahovaným výkonem před menšími a namáhanými. Měl vysoce kvalitní námořní radar, všemožné komunikační zařízení, které mohl legálně používat, a navigační pomůcky, normálně vyhrazené pro rybáře lovící v pobřežních vodách. Laminátový trup byl bez poskvrnky, na chromovaném zábradlí nebyl ani flíček rzi, ale lakovaného dřeva se úmyslně vzdal, protože taková paráda nestojí za čas nutný k její údržbě. Skokan byl pracovní loď, nebo jí měl být.
Kelly a jeho host vystoupili z auta. Otevřel dveře nákladového prostoru a začal přenášet krabice na palubu.
Viděl, že mladá dáma má dost rozumu, aby se držela z cesty.
„Hej, Kelly!“ zavolal nějaký hlas z nejvyššího můstku.
„Jo, Ede, co to bylo?“
„Špatnej měřák. Uhlíky v generátoru byly sice taky trochu ošoupaný, takže jsem je vyměnil, ale myslím, že to byl ten měřák. Ten jsem taky vyměnil.“ Ed Murdock, hlavni údržbář loděnice, zamířil dolů, a když už se chystal sestoupit z žebříku, zahlédl dívku. V té chvíli na posledním schůdku zakopl a překvapením se skoro rozplácl jak široký. tak dlouhý. Bylo na něm znát, že dívku rychle a uznale ohodnotil.
„Ještě něco?“ zeptal se Kelly důrazně.
„Nádrže jsou vrchovatý. Motory zahřátý,“ otočil se Murdock zase k zákazníkovi. „Všechno máte na účte.“
„Tak jo, díky, Ede.“
„A ještě něco, Chip mi povídal, abych vám vyřídil, že ještě někdo udělal nabídku, pro případ, že byste ji chtěl někdy prodat.“
Kelly ho přerušil. „V žádném případě, Ede.“
„Je to klenot, Kelly,“ souhlasil Murdock, posbíral nářadí a šel pryč, jen se culil potěšený sám sebou, jaký dvojsmysl se mu povedl.
Kellymu trvalo několik vteřin, než mu vtip došel. Vyloudil ze sebe opožděné, jakoby pobavené zamručení a naložil poslední zásoby do salónku.
„Co mám dělat?“ zeptala se dívka. Jenom tam stála a Kelly měl dojem, že se trochu třese a snaží se to zakrýt.
„Klidně si sedněte nahoru,“ řekl Kelly a ukázal na nejvyšší můstek. „Mně to bude pár minut trvat, než všechno připravím.“
„Tak jo.“ Počastovala ho zářivým úsměvem, pod kterým by roztál ledovec, jako kdyby přesně věděla, co Kelly mimo jiné potřebuje.
Odešel na záď do své kabiny - utěšovalo ho aspoň pomyšlení, že udržoval na lodi pořádek. Také velitelská kabina vypadala úhledně a Kelly se přistihl, že hledí do zrcadla a ptá se:
„Tak jo, ale co teď sakra budeš dělat?“
Žádná odpověď ho nenapadla, ale základní slušnost mu napověděla, aby se umyl. Po dvou minutách vešel do salónku. Zkontroloval, jestli jsou krabice s potravinami zajištěné, a šel nahoru.
„Ehm, zapomněl jsem se vás na něco zeptat -,“ začal.
„Pam,“ řekla a podávala mu ruku. „Jak se jmenujete vy?“
„Kelly,“ odpověděl znovu celý v rozpacích.
„Kam pojedeme, pane Kelly?“
„Stačí Kelly,“ opravil ji. Prozatím si ji držel od těla. Pam jenom přikývla a znovu se usmála.
„Tak jo, Kelly, kam?“
„Patří mi malý ostrov asi třicet.“
„Vám patří ostrov?“ Vykulila oči.
„Správně.“ Ve skutečnosti ho měl jenom v pronájmu, ale už tak dlouho, že mu na tom nepřipadalo vůbec nic divného.
„Tak jedem!“ řekla nadšeně a ohlédla se po nábřeží.
Kelly se hlasitě zasmál. „Tak jo, pojedeme!“

Zapnul odvětrání stokového prostoru. Skokan měl dieselové motory a Kelly si nemusel dělat zvláštní starosti s hromaděním výfukových plynů, ale bez ohledu na úpadek, kterému v poslední době podléhal, byl přece jenom námořníkem a svůj život na vodě podřizoval přísné rutině, což znamenalo dodržovat všechny bezpečnostní předpisy, které byly sepsány krví méně opatrných mužů. Po předepsaných dvou minutách stiskl startér levobočního motoru, potom pravobočního. Oba veliké detroitské diesely okamžitě chytly, pořádně zarachotily a ožily; Kelly zkontroloval měřidla. Všechno vypadalo v pořádku.
Odešel z nejvyššího můstku, uvolnil uvazovací lana, potom se vrátil a přidal plyn, aby vyvedl člun z kotviště, při tom kontroloval příliv a vítr - jeden ani druhý nestál v tu chvíli za řeč - a ohlížel se po dalších lodích. Kelly posunul plynovou páku motoru na pravoboku o stupeň dál, zároveň obrátil kormidlo a Skokan se otáčel v úzkém kanále ještě rychleji, až nakonec zamířil rovnou ven. Posunul i plynovou páku motoru na pravoboku, popohnal jachtu na způsobných pět uzlů a už ujížděl kolem řady motorových jachet a plachetnic.
Pam se také rozhlížela po lodích, ale dívala se hlavně dozadu d několik dlouhých vteřin upírala oči na parkoviště, než se znovu zahleděla dopředu a konečně se uvolnila.
„Víte něco o lodích?“ zeptal se Kelly.
„Moc ne,“ přiznala a Kelly si poprvé všiml jejího přízvuku.
„Odkud jste?“
„Z Texasu. A vy?“
„Původně z Indianapolis, ale to už je dávno.“
„Co je to?“ zeptala se. Vztáhla ruce a dotkla se tetování na jeho předloktí.
„Památka na jedno z míst, kde jsem pobýval,“ řekl. „Nebylo to tam moc příjemné.“
„Ach, tam.“ Pochopila.
„Přesně tak.“ Kelly věcně přikývl. Už byli venku z přístavní zátoky, a tak znovu posunul plynové páky.
„Co jste tam dělal?“
„Nic, o čem bych mohl mluvit s dámou,“ odpověděl Kelly a napůl vztyčený se rozhlížel.
„Z čeho soudíte, že jsem dáma?“ zeptala se.
To ho zaskočilo, ale už si začínal zvykat. Zjistil také, že hovořit s dívkou, o čemkoli, je něco, co potřebuje. Poprvé jí na úsměv odpověděl také úsměvem.
„No, nebylo by ode mě moc pěkné, kdybych si myslel, že dáma nejste.“
„Přemýšlela jsem, jak dlouho bude trvat, než se usmějete.“ Máte moc pěkný úsměv, napovídal mu její tón.
Trvalo mi to půl roku, řekl skoro. Jenom se však zasmál, hlavně sobě. To byla další věc, kterou potřeboval.
„Promiňte. Asi jsem nebyl moc dobrý společník.“ Otočil se, znovu se na ni podíval a uviděl v jejích očích porozumění. Byl to jen tichý pohled, velmi lidský a ženský, ale Kellym otřásl.
Cítil, že se to děje, ale nevšímal si hlasu, který mu šeptal, že právě tohle mu celé měsíce hrozně scházelo. Nic takového nechtěl slyšet, zvlášť ne sám od sebe. Samota byla dost zlá i bez úvah o tom, jaká je to mizérie. Znovu natáhla ruku, jako by chtěla pohladit jeho tetování, ale bylo v tom něco víc.
Její dotek byl úžasně teplý, dokonce i v horkém odpoledním slunci. Možná si podle něj mohl poměřit, jak studený život vedl.
Musel však navigovat. Asi tisíc metrů před nimi byla nákladní loď. Kelly měl už plný cestovní výkon, a když loď zrychlila na osmnáct uzlů, vyvažovací plošky na zádi se automaticky nastavily, aby udržely člun v optimálním kluzném úhlu. Plavba byla hladká, dokud se nedostali do brázdy za nákladní lodí. Pak Skokan začal hopsat nahoru a dolů, u přídě i přes metr, a Kelly zamanévroval vlevo, aby se dostal z nejhoršího. Nákladní loď před nimi rostla jako útes, když ji předjížděli.
„Můžu se tu někde převléknout?“
„Moje kabina je na zádi. Vy se můžete nastěhovat dopředu, jestli chcete.“
„Ach, opravdu?“ Zasmála se. „Proč bych to dělala?“
„He?“ Znovu ho dostala.
Pam odešla dolů, pečlivě se při tom přidržovala zábradlí a nesla si batůžek. Moc toho na sobě neměla. Když se za pár minut zase objevila, měla toho na sobě ještě méně, jen kraťoučké šortky a tílko, byla bosá a očividně mnohem uvolněnější. Nohy má jako tanečnice, všiml si Kelly, štíhlé a velmi ženské. Také velmi bledé, což ho překvapilo. Tílko jí bylo volné, okraje odstávaly. Možná nedávno ztratila na váze, nebo si je možná schválně koupila větší. Ač už byl důvod jakýkoli, odhalovalo pořádný kus hrudníku. Kelly se přistihl, že se po ní pořád dívá, a vynadal si, že dívku hltá očima. Ale Pam mu to pořádně ztěžovala. Chytila se ho za paži a posadila se těsně vedle něj. Když teď otočil hlavu, viděl jí tak hluboko za tílko, jak se mu zachtělo.
„Líbí se vám?“ zeptala se.
Kellymu se zasekl mozek i ústa. Vydal několik zmatených zvuků, a než vymyslel, co by mohl říct, zasmála se. Ale ne jemu. Mávala na posádku nákladní lodi a oni jí pozdrav opláceli. Byla to italská loď a jeden z asi deseti mužů se pověsil na zádi přes zábradlí a poslal Pam polibek. Oplatila mu stejným.
Kellyho bodla žárlivost.
Stočil kormidlo znovu doleva a zamířil přes zpěněnou brázdu, a když míjel můstek lodi, zapnul houkačku. Pěkně předpisově, i když se s tím namáhalo jen málo námořníků. Tou dobou už se na něj dalekohledem díval strážní důstojník - vlastně spíš na Pam. Otočil se a křikl něco do kormidelny. Za okamžik nákladní loď basově zahoukala, až dívka málem vyskočila ze sedadla.
Kelly se zasmál a ona taky a pak mu pevně ovinula paže kolem bicepsu. Cítil, jak mu prsty přejíždí po tetování.
„Není to na omak jako…“ Kelly přikývl. „Já vím. Lidi většinou čekají, že to bude něco jako malba.“

„Proč jste si to nechal udělat? Všichni to v té partě udělali… i důstojníci. Asi z nudy. Pěkná blbost, uznávám.“
„Myslím si, že je to pěkné.“
„Já si spíš myslím, že vy jste moc pěkná.“
„Říkáte moc hezké věci.“ Lehce se pohybovala a otírala se ňadry o jeho paži.
Kelly ustálil loď na cestovní rychlosti osmnácti uzlů a mířil ven z baltimorského přístavu. Italská nákladní loď byla jedinou obchodní lodí v dohledu a moře bylo hladké, s malými vlnkami. Držel se hlavní plavební dráhy celou cestu až do Chesapeake Bay.
„Máte žízeň?“ zeptala se, když zatočili na jih.
„Jo. V kuchyňce je lednička - je v …“
„Viděla jsem ji. Co chcete?“
„Přineste dvakrát cokoliv.“
„Tak jo,“ odpověděla vesele. Když vstala, hedvábný pocit mu putoval po celé délce paže nahoru, až se u ramene oddělil.
„Co je to?“ zeptala se ho při návratu. Kelly se otočil a trhl sebou. Tolik byl spokojený s dívkou opřenou o paži, že zapomněl dávat pozor na počasí. „To“ bylo bouřkové mračno, majestátní kumulonimbus, který se tyčil osm nebo deset mil do nebe.
„Vypadá to, že nám trochu zaprší,“ odpověděl a vzal si od ní pivo.
„Když jsem byla malá, znamenalo to, že přijde tornádo.“
„Tady ne,“ ujistil ji Kelly a rozhlédl se po lodi, aby se přesvědčil, že se tam nepovaluje nic nezajištěného. Věděl, že dole je všechno na svém místě, protože tak tomu bylo vždycky, byť to bylo sebevíc nudné. Potom zapnul námořní rádio. Okamžitě chytil předpověď počasí a ta končila obvyklým varováním pro malá plavidla.
„Je tohle malé plavidlo?“ zeptala se Pam.
„Technicky vzato je, ale můžete se uklidnit. Vím, co dělám. Byl jsem vrchní pomocník loďmistra.“
„Koho?“
„Takového námořníka. U válečného námořnictva, přesněji řečeno. Kromě toho je ta loď docela velká. Možná to s námi bude cestou trochu házet, ale nic víc. Jestli máte strach, tak pod sedadlem, kde sedíte, jsou záchranné vesty.“
„Vy se bojíte?“ zeptala se Pam. Kelly se usmál a zavrtěl hlavou.
„Tak jo.“ Znovu zaujala předchozí pozici, s hrudí opřenou o jeho paži, hlavu na rameni, v očích zasněný výraz jakoby předvídající něco, co se stane, bez ohledu na bouřku.
Kelly se nebál - aspoň ne bouřky - ale stejně nebyl úplně bez starosti. Minul Bodkin Point a pokračoval na východ napříč plavební dráhou. Teprve když se ocitli na vodě příliš mělké pro velké lodě a pominulo nebezpečí, že by některá mohla zkřížit jeho dráhu, zabočil na jih. Každých pár minut se otočil a sledoval bouři, která zuřila vpravo, asi dvacet mil od nich. Slunce už se schovalo za mrakem. Rychle postupující bouře většinou znamenala zuřivou bouři a jeho nový jižní kurz znamenal, že jí neujede. Kelly dopil pivo a řekl si, že další už si nedá. Viditelnost rychle klesala. Vytáhl mapu zatavenou v plastu a upevnil ji na stole vpravo od přístrojové desky, voskovkou označil svou pozici a potom ji ověřil, aby se ujistil, že ho kurz nezavede do mělčin - Skokan měl ponor čtyři a půl stopy a pro Kellyho bylo méně než osm stop vody mělčina. Spokojeně stanovil kompasový kurz a znovu se uvolnil.
Jeho výcvik spolehlivě tlumil pocit nebezpečí i přílišného uspokojení.
„Už to nebude dlouho trvat,“ poznamenala Pam a v hlase se jí objevila stopa úzkosti, když se k němu tiskla.
„Můžete si vlézt dolů, jestli chcete,“ řekl Kelly. „Bude tu pršet a foukat. A bude to houpat.“
„Ale nebude tu zvlášť nebezpečno.“
„Ne, pokud neudělám nějakou pitomost. Vynasnažím se, abych ji neudělal,“ slíbil.
„Můžu zůstat tady a dívat se, jaké to je?“ zeptala se, očividně se jí od něj nechtělo, i když Kelly netušil proč.
„Zmoknete,“ varoval ji znovu.
„To nevadí.“ Vesele se usmála a přitiskla se mu k paži ještě pevněji.
Kelly trochu ubral rychlost, až člun vyšel ze skluzu. Nebylo proč spěchat. Při nižší rychlosti také nebylo nutné věnovat se řízení oběma rukama. Vzal dívku kolem ramen a její hlava se mu automaticky znovu opřela o rameno. I když se blížila bouřka, všechno bylo se světem zas v pořádku. Aspoň to Kellymu napovídaly jeho city. Rozum však říkal něco jiného a ty dvě strany se nemínily smířit. Rozum mu připomínal, že dívka po jeho boku je - kdo? Nevěděl. City mu napovídaly, že na tom houby záleží. Byla tím, co potřeboval. Ale Kelly nebyl muž, kterého ovládají city, a tento konflikt ho nutil zamračeně hledět na obzor.
„Něco se děje?“ zeptala se Pam.
Kelly chtěl něco říct, pak se zarazil a připomněl si, že je o samotě na své jachtě s hezkou dívkou. Nechal city pro změnu vyhrát jedno kolo. „Jsem trochu zmatený, ale neděje se nic špatného, pokud vím.“
„Poznám, že jste…“ Kelly zavrtěl hlavou.
„To je fuk. To může počkat. Jenom se uvolněte a užívejte si plavbu.“
Za okamžik dorazil první nápor větru a strhl člun o několik stupňů vlevo. Kelly vyrovnal směr kormidlem. Zničehonic se rozpršelo. Po prvních několika varovných kapkách rychle následoval lijavec, voda se hrnula z nebe jako plachty, které se sunuly přes hladinu Chesapeake Bay. Během minuty se viditelnost snížila na pár set metrů a nebe ztmavlo, jako by najednou padl večer. Kelly se ujistil, že má zapnutá poziční světla. Vlny začaly pořádně kopat, poháněl je tak třicet uzlů větru. Počasí i moře útočily kolmo na kýl. Došel k závěru, že by sice mohl pokračovat v plavbě, ale byl teď na dobrém místě ke kotvení a příštích pět hodin na žádné další nenarazí. Kelly se znovu podíval na mapu, potom zapnul radar, aby se o pozici ujistil. Deset stop vody, písečné dno, které mapa označovala HRD, a proto dobře drželo kotvu. Otočil Skokana proti větru a ubral plyn, aby lodní šrouby jen vyrovnávaly hnací sílu větru.

„Vezměte kormidlo," řekl Pam.
„Ale já s tím neumím zacházet!"
„Nebojte se. Jenom je držte v klidu a kormidlujte, kam vám řeknu. Musím jít dopředu spustit kotvy. Jasné?"
„Buďte opatrný!" překřičela vítr. Vlny už byly asi metr a půl vysoké a příď lodi se houpala nahoru a dolů. Kelly stiskl dívce rameno a šel dopředu.
Musel si dávat pozor, samozřejmě, ale jeho boty měly protiskluzové podrážky a Kelly se vyznal v tom, co dělá. Celou cestu kolem nástavby paluby se přidržoval zábradlí a za chvilku byl na přední palubě. Byly k ní připojené dvě kotvy, Danforth a CQR typu pluh, obě mírně předimenzované. Nejdřív vyhodil Danforth a potom dal znamení Pam, aby stočila kormidlo vlevo. Když se loď posunula asi o sedmnáct metrů na jih, vyhodil přes palubu také CQR. Obě lana už byla nastavená na správnou délku, a když zkontroloval, že je všechno zajištěno, vydal se Kelly zpátky k nejvyššímu můstku.
Pam vypadala nervózně, dokud se zase neposadil na vinylovou lavici - všechno zde už bylo mokré a šaty měli úplně promočené. Kelly stáhl plyn, zařadil neutrál a nechal vítr, aby zahnal Skokana zpátky skoro o třicet metrů. Tou dobou se už obě kotvy zapíchly do dna. Kelly se nad jejich umístěním zamračil. Měl je usadit dál od sebe. V podstatě však byla nutná jenom jedna kotva. Druhou vyhodil jen pro jistotu.
Spokojeně diesely vypnul.
„Mohl bych se s tou bouřkou poprat a jet dál, ale radši to neudělám," vysvětlil.
„Takže tu na noc zaparkujeme?"
„Přesně tak. Můžete jít dolů do své kabiny a …"
„Chcete, abych šla pryč?"
„Ne - chci říct, jestli se vám tu nebude líbit…" Rukou zabloudila k jeho tváři. Přes vítr a déšť sotva zachytil její slova.
„Líbí se mi tu." Z jakéhosi důvodu to vůbec neznělo jako protimluv.
Za chvilku se Kelly sám sebe ptal, proč mu to trvalo tak dlouho. Všechny signály byly jasné. Došlo k další krátké diskusi mezi citem a rozumem a rozum znovu prohrál. Nebylo se tu čeho bát, byl; zde jen osoba stejně osamělá jako on. Jak lehko zapomněl. Samota člověku neříkala, co ztratil, jen co mu chybí. Bylo potřeba něčeho takového, aby ta prázdnota získala obrysy. Měla hebkou kůži, zmáčenou deštěm, ale teplou. Tolik se to lišilo od kupované vášně; kterou za uplynulý měsíc dvakrát zkusil a od které pokaždé odcházel znechucený sám sebou.
Tohle však bylo něco jiného. Tohle bylo skutečné. Rozum naposledy vykřikl, že to není možné, že ji sebral u silnice a zná ji teprve pár hodin. City tvrdily, že na tom nesejde. Jako by si všimla souboje, který ovládá jeho mysl, přetáhla si Pam tílko přes hlavu. City zvítězily.
„Líbí se mi moc," řekl Kelly. Zvedl k nim ruku jemně se jich dotýkal. I na omak byly příjemné. Pam pověsila tílko na kormidlo a přitiskla se tváří na jeho tvář a rukama si ho přitahovala, počínala si velitelsky a zároveň velmi ženský. Její vášeň nebyla živočišná.
Byla jiná. Kelly nevěděl, v čem ten rozdíl spočívá, ale vysvětlení nehledal, teď ne.
Oba vstali. Pam skoro uklouzla, ale Kelly ji zachytil a klesl na kolena, aby jí pomohl stáhnout šortky. Potom přišla na řadu ona, rozepínala mu košili, ale nejdřív jí položil ruce na prsa.
Košile zůstala na místě dost dlouho, protože ani jeden z nich nechtěl, aby se jeho ruce hýbaly, ale nakonec košili svlékli, jeden rukáv po druhém, a pak přišly na řadu džíny. Kelly vyklouzl z bot zároveň s ostatním.
Oba stáli a znovu se objímali, kymáceli se, jak se loď pod nimi houpala a zvedala, a déšť a vítr je otloukal. Pam ho vzala za ruku, odvedla ho za kormidelní konzoli a přiměla ho, aby si lehl na palubu na záda. Hned se na něj posadila. Kelly se pokusil zvednout, ale ona mu to nedovolila, naklonila se vpřed a její boky se něžně násilnicky pohnuly. Kelly byl to odpoledne připraven na cokoli jiného, jen na tohle ne, a překřičel snad i bouři. Když otevřel oči, její tvář byla několik centimetrů nad ním a úsměvem připomínala kamenného anděla v kostele.
„Promiň, Pam, já -"
Zarazila jeho omluvy smíchem. „Vždycky jsi tak dobrý?"
Dlouhé minuty Kellyho paže objímaly její útlé tělo a tak zůstali, dokud bouře nepominula. Kelly ji nechtěl pustit, bál se, že to není pravda, nemůže být. Potom se vítr ochladil, a tak šli dolů.
Kelly vytáhl ručníky a navzájem se osušili. Pokusil se na ni usmát, ale bolest se vrátila, posílená radostí, kterou prožíval předchozí hodinu, a teď byla překvapená Pam. Posadila se vedle něj na podlahu salónku, a když si přitáhla jeho tvář na hruď, rozplakal se, až ji znovu celou umáčel. Neptala se. Na to byla moc chytrá.
Jen ho pevně objímala, dokud se nevybrečel a dech se mu neuklidnil.
„Promiň," řekl po chvíli. Kelly se pokusil vyprostit, ale nepustila ho.
„Nemusíš nic vysvětlovat. Ale ráda bych ti pomohla," řekla, i když věděla, že už se stalo. Viděla to od prvního okamžiku v autě: silného muže, hluboce raněného. Tolik se lišil od jiných, které poznala. Když konečně promluvil, cítila jeho slova na prsou.
„Už je to skoro sedm měsíců. Byl jsem dole v Mississippi, kvůli práci. Byla těhotná, zrovna jsme to zjistili. Jela do obchodu a - byl to náklaďák, velký tahač. Přetrhlo se mu brzdné lanko." Nedokázal ze sebe víc vypravit, a ani nemusel.
„Jak se jmenovala?"
„Tish - Patricia."
„Jak dlouho jste byli…"
„Rok a půl. Potom prostě… byla pryč. Vůbec jsem to nečekal. Víš, to já jsem spíš pokoušel osud, prováděl psí kusy, ale to už bylo všechno pryč, a dělal jsem to já, ne ona. Nikdy mě nenapadlo."
Hlas se mu znovu zlomil. Pam se na něj v tlumeném světle salónku podívala a uviděla jizvy, kterých si předtím nevšimla. Uvažovala, jaké se za nimi asi skrývají příběhy, ale nezáleželo na tom. Opřela se mu tváří o temeno hlavy. Touto dobou

měl být otcem. Měla se toho stát spousta.
„Nikdy jsi to ze sebe nedostal, že?“
„Ne.“
„A proč teď?“
„Nevím,“ zašeptal.
„Děkuju ti.“ Kelly překvapeně vzhlédl. „To je to nejhezčí, co pro mě nějaký muž udělal.“
„Nerozumím.“
„Ale ano, rozumíš,“ odpověděla Pam. „A Tish tomu rozumí taky. Pustil jsi mě na její místo. Nebo to možná udělala ona. Milovala tě, Johne. Musela tě velmi milovat. A miluje tě pořád. Děkuju ti, že jsi mi dovolil, abych ti pomohla.“
Znovu se rozbrečel a Pam si znovu přitáhla jeho hlavu a chovala ho jako děcko. Trvalo to deset minut, i když se ani jeden nepodíval na hodiny. Pak se uklidnil a začal ji vděčně líbat, ale vděčnost se rychle přeměnila ve vášeň. Pam ulehla a přenechala mu velení, jak teď potřeboval, když byl znovu sám sebou. Její odměna byla stejně velkolepá jako to, co udělala ona pro něj, a tentokrát se s bouří mísil její křik. Později vedle ní usnul a ona ho políbila na neoholenou tvář. Teprve v té chvíli se jí začaly řinout z očí slzy úžasu nad tím, co jí ten den přinesl, po takové hrůze, kterou začal.

2
Setkání
Kelly se probudil do skřehotání racků v obvyklou dobu, půl hodiny před svítáním, a uviděl na východním obzoru první slabou zář. Nejdřív ho zmátlo, když spatřil na hrudníku cizí štíhlou paži, ale další pocity a vzpomínky to za pár vteřin vysvětlily. Vymanil se z objetí a urovnal pokrývku, aby dívku uchránil před ranním chladem. Byl čas postarat se o loď. Zapnul kávovar, potom si natáhl plavky a zamířil nahoru. S povděkem si všiml, že nezapomněl zapnout kotevní světlo. Nebe se vyjasnilo a po včerejší noční bouřce bylo chladněji. Přešel dopředu a překvapilo ho, když uviděl, že jedna kotva se trochu posunula. Kelly si za to vyčinil, i když se vlastně nic nestalo. Hladina byla hladká, klidná jako olej, a bríza byla mírná. Růžovooranžová zář prvních paprsků zdobila linku pobřeží porostlou stromy. Celkem vzato to vypadalo na krásné ráno, jaké už dlouho nezažil. Potom si vzpomněl, že ta změna nemá vůbec nic společného s počasím.
„Krucinál,“ zašeptal do úsvitu, který se stále ještě pořádně nevyloupl. Kelly byl ztuhlý, takže udělal několik protahovacích cviků, aby křeče uvolnil, a pomalu si uvědomoval, jak je mu bez obvyklé kocoviny dobře. Ještě pomaleji se mu vybavovalo, kolik času uplynulo. Devět hodin spánku? uvažoval. Tolik? Nebylo divu, že se cítil tak dobře. Dalším ranním úkolem bylo popadnout stíradlo a zbavit se vody, která se držela v kalužích na laminátové palubě. Najednou zaslechl pomalé, tlumené vrčení námořních dieselů a otočil hlavu. Díval se na západ, ale tím směrem byla trochu mlha, hnala ji sem bríza, takže nic nerozeznal. Odešel na nejvyšší můstek do řídicí kabiny a vytáhl dalekohled právě včas, aby v námořním dalekohledu 7×50 zahlédl záblesk dvanáctipalcového reflektoru. Kellyho to světlo nejdřív oslnilo, ale vzápětí zhaslo a přes vodu k němu dolehl hlas z ampliónu.
„Promiň, Kelly. Nevěděl jsem, že jsi to ty.“ Za dvě minuty už u boku Skokana zastavoval jedenačtyřicetistopý hlídkový člun Pobřežní stráže. Kelly spěšně rozvěšoval na levoboku gumové nárazníky.
„Snažíš se mě zabít nebo co?“ zeptal se Kelly konverzačním tónem.
„Promiň.“ Kormidelní poddůstojník první třídy Manuel „Portagee“ Oreza přestoupil z jednoho okrajníku na druhý s lehkostí, která prozrazovala dlouholetý cvik. Ukázal na nárazníky. „Chceš ranit mé city?“
„A neumíš se chovat na moři,“ pokračoval Kelly, ale vydal se návštěvníkovi vstříc.
„Už jsem o tom s tím zelenáčem promluvil,“ ujistil ho Oreza.
Natáhl ruku. „Přeju dobré ráno, Kelly.“
V napřažené ruce měl umělohmotný kelímek plný kávy. Kelly si ho vzal a zasmál se.
„Omluva se přijímá, pane.“ Oreza byl svou kávou proslavený.
„Dlouhá noc. Všichni jsme utahaní a posádka je mladá,“ vysvětloval strážný unaveně. Orezovi bylo skoro osmadvacet a byl mezi osazenstvem lodě daleko nejstarším mužem.
„Potíže?“ zeptal se Kelly.
Oreza přikývl a rozhlédl se po hladině. „Trochu. Ukázalo se, že po té bouřce, co jsme měli včera v noci, se pohřešuje nějaký pitomý blázen v malé otevřené plachetnici. Hledáme ho jako mourovatí.“
„Vítr čtyřicet uzlů. Pořádně to foukalo, Portagee,“ zdůraznil Kelly. „A přihnalo se to taky dost rychle.“
„No jo, už jsme zachránili šest lodí, jenom ta jedna pořád chybí. Neviděl jsi včera v noci něco zvláštního?“
„Ne. Vyjel jsem z Baltimoru kolem… hm, čtvrté, řekl bych. Sem to trvalo dvě a půl hodiny. Zakotvil jsem hned, když se ta bouře strhla. Viditelnost byla hodně špatná, neviděl jsem nic moc, než jsme sešli dolů.“
„My,“ poznamenal Oreza a protáhl se. Přešel ke kormidlu, zvedl promáčené tílko a hodil je Kellymu. Tvářil se neutrálně, ale z očí mu čišel zájem. Doufal, že si přítel někoho našel.
Život se k tomu chlapovi nezachoval zrovna fér.
Kelly mu vrátil kelímek s podobně netečným výrazem.
„Za námi jel jeden frachťák,“ pokračoval. „Italská vlajka, nákladní loď asi z poloviny plná, určitě si to hasila rychlostí tak patnáct uzlů. Ještě někdo vyjel z přístavu?“
„Jo.“ Oreza přikývl a promluvil z něj podrážděný profesionál. „Leze mi to na nervy. Frachťáci pitomí, jedou plnou parou a nedávají pozor.“
„No jo, sakra, lidi radši nevystrkují z kormidelny nos, aby nenavlhli. Možná že ten váš chlapík šel ke dnu,“ poznamenal Kelly. Nebylo by to poprvé, ani v tak civilizovaných vodách, jako je Chesapeake.
„Možná,“ řekl Oreza a rozhlížel se po obzoru. Zamračil se, protože nevěřil Kellyho vysvětlení a byl příliš unavený, aby

to skrýval. „Každopádně kdybys zahlédl plachetnici s oranžovobíle pruhovanou plachtou, zavoláš mi?“
„Jasně.“
Oreza se podíval dopředu a pak se otočil. „Dvě kotvy na takový větříček, jaký jsme měli? Nejsou dost daleko od sebe. Myslel jsem, že jsi chytřejší.“
„Vrchní pomocník loďmistra,“ připomněl mu Kelly.
„Odkdy se nějaký účetní vytahuje na opravdového námořníka?“ Byl to jenom vtip. Kelly věděl, že na malém člunu je Portagee lepší. Možná jen o fous, ale oba to věděli.
Oreza se cestou zpátky na kutr zazubil. Když vyskočil na palubu, ukázal na tílko v Kellyho ruce. „Nezapomeň se obléct, vrchní pomocníku! Zdá se, že by ti mohlo padnout docela dobře.“ Celý rozesmátý potom zmizel uvnitř kormidelny, dřív než se Kelly zmohl na pádnou odpověď. Na chvíli se zazdálo, že uvnitř stojí kdosi v civilu, což Kellyho překvapilo. Za chvilku se však motory kutru rozrachotily a jedenačtyřicítka zamířila na severozápad.
„Dobré ráno.“ Pam. „Co to bylo?“
Kelly se otočil. Měla na sobě tolik šatů jako ve chvíli, kdy ji Kelly přikrýval, ale teď došel k závěru, že Pam ho překvapí, jedině až udělá něco obvyklého. Vlasy měla rozcuchané jako medúza a oči rozespalé, jako by se vůbec nevyspala.
„Pobřežní stráž. Hledají nezvěstnou loď. Jak se ti spalo?“
„Docela dobře.“ Přešla k němu. V očích měla měkký, zasněný pohled, který mu připadal tak brzy po ránu trochu zvláštní, ale dokonale probuzenému námořníkovi nemohl připadat přitažlivější.
„Dobré ráno.“ Polibek. Objetí. Pam podržela paže nahoře a předvedla jakousi piruetu. Kelly ji chytil za štíhlý pas a zvedl ji do vzduchu. „Co chceš k snídani?“ zeptal se.
„Já nesnídám,“ odpověděla Pam a natáhla k němu ruce.
„Aha.“ Kelly se usmál. „Tak jo.“

Za hodinu změnila názor. Kelly připravil na sporáku v kuchyňce vajíčka se slaninou a Pam je zhltla tak rychle, že jí bez ohledu na protesty připravil nášup. Při bližším ohledání vyšlo najevo, že dívka není jen štíhlá, ale že jsou jí přímo vidět žebra. Byla podvyživená, tento objev vzbudil další nevyslovenou otázku. Ale bez ohledu na příčinu mohl Kelly zjednat nápravu. Jakmile spořádala čtyři vejce, osm plátků slaniny a pět topinek, zhruba dvojnásobek normální Kellyho ranní dávky, mohl den konečně pořádně začít. Ukázal jí, jak se vyznat v kuchyňce, a sám dohlédl na vytahování kotev. Vyrazili pohodlně něco po osmé. Vypadalo to na horkou, slunečnou sobotu. Kelly si nasadil sluneční brýle, rozvalil se na židli a udržoval se v bdělém stavu tím, že chvilkami usrkával z hrnku. Manévroval na západ a držel se u okraje hlavní plavební dráhy, aby se vyhnul stovkám rybářských člunů, které se jistě vyhrnou z různých přístavů na lov ropušnic.
„Co je to?“ zeptala se Pam a ukazovala na plováky zdobící hladinu na levoboku.
„Plováky od krabích pastí. Vlastně jsou to takové klece. Krabi vlezou dovnitř a nemůžou ven. Plováky jsou tam proto, aby se vědělo, kde klece jsou.“ Kelly podal Pam dalekohled a ukázal na zátokový člun lovců krabů asi tři míle na východ.
„Oni ty chudáky loví do pastí?“
Kelly se zasmál. „Pam, k snídani jsi měla slaninu, ne? To prase přece taky nespáchalo sebevraždu, že ne?“
Lišácky se na něj podívala. „To ne.“
„Nemusíš se tak vzrušovat. Krab je jenom velký vodní pavouk, i když dobře chutná.“
Kelly změnil kurz napravo, aby se vyhnul červené dvoukuželové bóji.
„Stejně mi to připadá dost kruté.“
„Život může být takový,“ řekl Kelly příliš rychle a hned toho zalitoval.
Její odpověď byla stejně upřímná jako Kellyho. „Jo, já vím.“
Kelly se málem otočil, aby se na ni podíval, ale stačil se zarazit. V její odpovědi byl jakýsi citový náboj, který mu připomněl, že i ona má vlastní démony. Chvíle napětí rychle pominula. Pam se usadila v prostorné velitelské židli, opřela se o něj a znovu bylo všechno, jak má být. Kellyho smysly vydaly poslední varování, že něco není v pořádku. Ale kolem žádní démoni nepoletovali, nebo snad ano?
„Běž radši dolů.“
„Proč?“
„Dneska bude pěkně pražit. V lékárničce je trochu krému, na přídi.“
„Na přídi?“
„V koupelně!“
„Proč je na lodi všechno jinak?“
Kelly se zasmál. „Aby tu mohli šéfovat námořníci. Tak šup. Běž si pro ten krém a pořádně se namaž, jinak budem do oběda vypadat jak opečený brambůrek.“
Pam protáhla obličej. „Potřebuju se osprchovat. Můžu?“
„Dobrý nápad,“ odpověděl Kelly bez ohlédnutí. „Strašit ryby není pěkné.“
„Ty!“ Plácla ho po ruce a zamířila dolů.

„Zmizel, prostě a jednoduše zmizel,“ bručel Oreza. Hrbil se nad mapovým stolem ve stanici Pobřežní stráže Thomas Point.
„Měli jsme si přivolat vzdušné posily, helikoptéru nebo něco takového,“ mručel civilista.
„To by nepomohlo, včera v noci ne. Sakra, odfouklo to i racky.“
„Kam ale jel?“
„Nejde mi to do hlavy, možná ho spláchla ta bouřka.“ Oreza zíral na mapu. „Říkal jste, že mířil na sever. Zajistili jsme

všechny přístavy a Max si vzal západní pobřeží. Víte jistě, že popis lodi byl správný?“
„Jistě? Sakra, málem jsme jim tu pitomou loď sami koupili!“
Civilista byl podrážděný, což se dalo vysvětlit osmadvaceti hodinami na kofeinu, a na náladě mu rozhodně nepřidala ani mořská nemoc, která ho k velkému obveselení posádky postihla.
Měl pocit, jako by měl žaludek obalený ocelovou vlnou. „Možná se skutečně potopila,“ uzavřel mrzutě, ale nevěřil tomu ani chvilku.
„Vyřešilo by to váš problém?“ Tento pokus o vtip vysloužil kormidelnímu poddůstojníkovi první třídy Manuelu Orezovi jen zamručení a navíc zachytil varovný pohled velitele stanice. šedovlasého dozorčího důstojníka, který se jmenoval Paul English.
„Víte,“ vzdychl civilista vyčerpaně, „myslím, že ten problém nevyřeší vůbec nic, ale musím to zkoušet, protože je to má práce.“
„Pane, všichni máme za sebou dlouhou noc. Moje posádka toho má dost, a pokud nemáte skutečně dobrý důvod zůstávat vzhůru, navrhuju, abyste si našel nějakou palandu a dal si šlofíka, pane.“
Civilista zvedl hlavu a unaveně se usmál, aby zmírnil svá předchozí slova. „Poddůstojníku Orezo, myslí vám to, a proto byste měl být důstojníkem.“
„Jestli mi to tak myslí, jak to, že nám včera v noci váš přítel unikl?“
„Co ten chlap, kterého jsme viděli za svítání?“
„Kelly? Bývalý vrchní pomocník loďmistra u námořnictva, správný chlap.“
„Trochu mladý na vrchního pomocníka, ne?“ zeptal se English s pohledem na ne moc dobrou fotku, pořízenou za světla reflektoru. Byl na stanici nový.
„Tu hodnost dostal s vyznamenáním Navy Cross,“ vysvětlil Oreza.
Civilista vzhlédl. „Takže by vás ani nenapadlo…“
„Ani náhodou, sakra.“
Civilista zavrtěl hlavou. Na chvilku se odmlčel, potom zamířil do odpočívárny. Vyrazí znovu před západem slunce a potřeboval se na chvíli natáhnout.
„Tak jaké to bylo?“ zeptal se English, když muž odešel.
„Ten chlap jede na vysoké otáčky, kapitáne.“ Jako velitel stanice měl English na ten titul právo, tím spíš, že nechal Portageeho řídit loď po svém. „Moc toho nenaspal, jen co je pravda.“
„Nějakou dobu s námi pobude a já chci, abyste to zvládl.“
Oreza poklepal tužkou na mapu. „Pořád říkám, že zde by bylo perfektní místo k hlídkování, a vím, že tomu chlapovi můžeme důvěřovat.“
„On říká, že ne.“
„Není žádný námořník, pane Englishi. Nevadí mi, když mi říká, co mám dělat, ale nezná toho zase tolik, aby mi uměl říct, jak to udělat.“ Oreza to místo na mapě zakroužkoval.
* * *
„Nelíbí se mi to.“
„Nemusí se ti to líbit,“ řekl vyšší muž. Otevřel kapesní nůž a prořízl silný papír, pod kterým se ukázal igelitový sáček s bílým práškem. „Pár hodin práce a vydělali jsme tři sta tisíc. Na tom není nic špatnýho, nebo mi něco uniklo?“
„A to je teprve začátek,“ přisadil si třetí z nich.
„Co uděláme s lodí?“ zeptal se váhavý muž.
Vysoký vzhlédl od práce. „Chceš se jí zbavit?“
„Jo.“
„No, mohli bychom ji někam zašantročit… Ale chytřejší asi bude ji potopit. Jo, přesně to uděláme.“
„A Angelo?“ Všichni tři se ohlédli k místu, kde Angelo ležel, pořád v bezvědomí a zakrvácený.
„Řekl bych, že ho potopíme taky,“ pronesl vysoký muž celkem nevzrušeně. „Zrovna tady by se to hodilo.“
„Za takových čtrnáct dní z něj nic nezbude. Žije tam spousta různejch potvor.“ Třetí muž mávl rukou směrem k mokřinám v pásmu přílivu.
„Vidíte, jak je to snadný? Žádná loď, žádnej Angelo, žádný riziko a tři sta tisíc babek. Co víc vlastně čekáš, Eddie?“
„Jeho přátelům se to moc líbit nebude.“ Tento komentář svědčil spíš o chuti odporovat než o hlubokém přesvědčení.
„Jakým přátelům?“ zeptal se Tony, který se ani neohlédl.
„Byla to krysa, ne? Kolik kámošů taková krysa má?“
Eddie se podvolil logice situace a přešel k bezvládnému Angelovi. Krev pořád tekla ze spousty oděrek a hruď se pomalu pohybovala, jak se pokoušel dýchat. Přišel čas udělat tomu konec. Eddie to věděl; jenom se snažil pozdržet nevyhnutelné.
Vytáhl z kapsy malý automat dvaadvacítku, přiložil Angelovi k zátylku a jednou vystřelil. Tělo sebou škublo a pak schlíplo.
Eddie odložil pistoli a vytáhl tělo ven, Henryho a jeho přítele nechal dělat důležitější práci. Vzal rybářské sítě, omotal je kolem mrtvoly a chystal se ji vyhodit z motorového člunu do vody. Jako opatrný člověk se rozhlédl, ale nebezpečí nežádoucích čumilů příliš nehrozilo. Ujel několik set metrů, než našel příhodné místo, pak zastavil a nechal se unášet; zatím vzal z člunu několik betonových cihel a přivázal je k sítím. Šest by jich mělo stačit, aby udržely Angela na dně asi tři metry pod hladinou. Voda tu byla dost průzračná a to Eddiemu dělalo trochu starosti, dokud neuviděl všechny ty kraby. Angelo zmizí dřív než za čtrnáct dní. Bylo to veliké zlepšení proti tomu, jak prováděli svou práci obvykle, to si musí do budoucna zapamatovat. Zbavit se malé plachetnice bude těžší. Bude třeba najít hlubší vodu, ale měl na rozmyšlenou celý den.

Kelly zamířil doprava, aby se vyhnul hejnu sportovních plavidel. Ostrov už byl na dohled, asi pět mil před nimi. Ne že by skýtal zvláštní podívanou, byla to jenom nízká hrouda na obzoru, ani strom na něm nerostl, ostrov však byl jeho a byl natolik soukromý, jak si člověk mohl přát. Asi jedinou vadou byl mizerný televizní příjem.
Ostrov Baterie měl dlouhou a nijak zvláštní historii. Jeho současné jméno, spíš ironické než příhodné, vzniklo počátkem devatenáctého století, kdy se nějaký podnikavý voják rozhodl umístit zde malou dělostřeleckou baterii, jež by střežila úžinu v zátoce Chesapeake proti Britům, kteří pluli k Washingtonu D. C. a chtěli potrestat nový národ, natolik opovážlivý, že se postavil síle nejmocnějšího námořnictva světa. Velitel britské eskadry si povšiml několika neškodných obláčků kouře na ostrově a spíš pro pobavení než rozzlobeně přirejdoval s jednou lodí na dostřel a z dlouhých děl na nižší palubě vypálil několik salv. Občané vojáci obsluhující baterii nepotřebovali další pobídku, aby se rozběhli ke svým člunům a veslovali jako o závod na pevninu, a krátce poté přivesloval v pinase výsadek Jacka Tarse s několika královskými námořníky, aby „zatloukli děla“, jak se říkalo zatlučení hřebů do zátravek. Po této krátké zajížďce Britové pokračovali v pohodlné plavbě po řece Patuxent, odkud jejich armáda odpochodovala do Washingtonu a zpět, přičemž donutila Dolly Madisonovú opustit Bílý dům. Britské tažení se pak zaměřilo na Baltimore, kde to dopadlo trochu jinak.
Ostrov Baterie, nucený federální majetek, se stal trapnou připomínkou mimořádně zbytečné války. Nikdo se o pozemní stanoviště nepostaral, takže ostrov zarostl plevelem a zůstal tak skoro sto let.
S rokem 1917 přišla pro Ameriku první opravdová zahraniční válka a americké námořnictvo, náhle vystavené hrozbě ponorek, potřebovalo nějaké místo v ústraní, kde by mohlo vyzkoušet svá děla. Ostrov Baterie vypadal ideálně, jen pár hodin paroplavby z Norfolku, a tak několik podzimních měsíců toho roku tam dvanácti a čtrnáctipalcová lodní děla burácela a duněla tak dlouho, až proměnila skoro třetinu ostrova v mělčiny - hrozně při tom rozčilovala tažné ptactvo, které bylo zvyklé, že na ně odtud nikdy žádní lovci nestříleli. Jedinou novinkou bylo, že několik mil jižněji bylo potopeno něco přes stovku nákladních válečných lodí, a jelikož brzy zarostly plevelem, rychle se začaly podobat ostrovům.
Nová válka a nové zbraně probudily ospalý ostrov k životu. Nedaleká námořní letecká základna potřebovala místo, kde by piloti zkoušeli zbraně. Příhodná poloha ostrova Baterie a potopené lodi z první světové se nabízely jako cvičné cíle bombardování. Nakonec byly postaveny tři masivní betonové pozorovací bunkry, odkud důstojníci mohli sledovat, jak bombardéry TBF a SB2C nacvičují nálety na cíle, které vypadaly jako ostrovy ve tvaru lodi - a dost jich rozstříleli na mraky, než jedna bomba zůstala viset v nosiči tak dlouho, až vymazala z povrchu zemského jeden bunkr, naštěstí prázdný. Místo, kde byl bunkr zničen, bylo pořádkumilovně vyklizeno a ostrov se proměnil ve stanici záchranářů, odkud mohl vyjíždět k leteckým nehodám záchranný člun. K tomu bylo nutné postavit betonovou pobřežní hráz a loděnici a renovovat dva zbylé bunkry. Vzato kolem a kolem ostrov dobře sloužil rozvoji místního hospodářství, když už ne federálnímu rozpočtu, až do chvíle, kdy nástup helikoptér odsunul záchranné čluny na vedlejší kolej a ostrov byl prohlášen za přebytečný. A tak zůstával bez povšimnutí v registru nechtěného federálního majetku, až se Kellymu podařilo získat pronájem.
Pam se opírala na dece o lokty, zatímco se blížili k ostrovu, a vystavovala se teplému slunci, důkladně namazaná tlustou vrstvou krému. Neměla plavky, jen podprsenku a kalhotky. Kellyho to sice neuráželo, ale nevhodnost takového oděvu ho rozčilovala z důvodů, které ovšem před žádným logickým rozborem neobstály. Každopádně se teď musel věnovat řízení lodi. Další rozjímání nad jejím tělem může počkat, říkal si každou chvíli, když k ní zalétl pohledem, aby se ujistil, že tam pořád je.
Přehodil kormidlo víc doprava, aby se obloukem vyhnul velké rybářské jachtě. Znovu se podíval na Pam. Shrnula si ramínka podprsenky z ramen, aby byla ještě opálenější. Kelly to schválil.
Najednou je vylekalo rychlé krátké houkání rybářské lodi.
Kelly otáčel hlavu kolem dokola, až se zaměřil na loď, která plula asi dvě stě metrů od nich na levoboku. Jediná byla dost blízko, aby si jí člověk musel všímat, a také se zdálo, že zdrojem hluku je ona. Na nejvyšším můstku stál muž a mával na něj. Kelly otočil vlevo, aby se přiblížil. Pomalu dovedl Skokana po bok lodi. Ten chlapík, ať to byl kdo chtěl, to zrovna moc dobře s lodí neuměl, a když Kelly zastavil asi sedm metrů od neznámého, nechal radši ruku na plynových pákách.
„Co máte za problém?“ zavolal Kelly megafonem.
„Ztratili jsme šrouby!“ zahulákal snědý muž. „Co máme dělat?“
Veslovat, odpověděl málem Kelly, ale to by nebylo příliš zdvořilé. Připlul trochu blíž, aby obhlédl situaci. Šlo o rybářský člun střední velikosti, celkem zánovní hatteras. Muž na můstku byl vysoký asi sto sedmdesát, kolem padesáti let, s holou hrudí, až na chomáč tmavých chlupů. Kelly uviděl také ženu, poněkud sklíčenou.
„Nemáte vůbec žádný šroub?“ zeptal se Kelly, když se ocitl blíž.
„Nejspíš jsme najeli na písčinu,“ vysvětloval muž. „Asi půl míle odtud.“ Ukázal na místo, kterému se Kelly neustále vyhýbal.
„Tím směrem určitě nějaká je. Můžu vás odtáhnout, jestli chcete. Máte na to dost dobré lano?“
„Ano!“ odpověděl muž okamžitě. Odešel na příď ke skříňce na lana. Žena na palubě stále vypadala rozpačitě.
Kelly na chvilku poodjel, aby si prohlédl druhého „kapitána“, jak jej v duchu ironicky nazval. Neuměl číst mapy. Nevěděl, jak se správně upoutává pozornost jiné lodi. Nevěděl ani, jak se volá Pobřežní stráž. Dokázal si jenom koupit jachtu značky Hatteras, a i když to prozrazovalo dobrý úsudek, Kelly si domyslel, že je to zásluha spíš chytrého prodavače.
Ale potom ho ten muž překvapil. Obratně si s lanem poradil a mávl na Skokana.
Kelly přimanévroval k jachtě, pak odešel na záď, chytil vlečné lano a připevnil je k oporce palubního nosníku. Pam už

stála a dívala se. Kelly odspěchal zpátky na nejvyšší můstek a maličko posunul záklopky.
„Pusťte si rádio," řekl majiteli hatterasu. „Kormidlo držte rovně, dokud vám neřeknu. Jasné?"
„Rozumím."
„To doufám," zašeptal si Kelly pro sebe a přidával plyn, dokud se vlečné lano nenapjalo.
„Co se mu stalo?" zeptala se Pam.
„Lidi zapomínají, že pod vodou je dno. Stačí, když do něj dost tvrdě narazíš, a něco se poláme." Odmlčel se. „Možná by sis mohla něco obléct."
Pam se zasmála a odešla dolů. Kelly opatrně přidával rychlost až do čtyř uzlů a pak začal zatáčet na jih. Podobnou službu bližnímu neprokazoval poprvé a teď bručel, že jestli to udělá ještě jednou, nechá si natisknout speciální účtenky s hlavičkou odtahové služby.
Když Kelly dojel k ostrovu, pomalu se Skokanem přistával, ale nezapomínal na loď kterou táhne. Seběhl z můstku, spustil nárazníky, vyskočil na břeh, aby uvázal pár lan, a pak zamířil k hatterasu. Majitel už měl uvazovací lana připravená, hodil je Kellymu na břeh a hned shazoval nárazníky. Přitáhnout loď asi tak o metr byla dobrá příležitost předvést Pam své svalstvo. Trvalo jen pět minut, než loď pořádně zajistili, a potom Kelly totéž udělal se Skokanem.
„Je to tu vaše?"
„Jasně," odpověděl Kelly. „Vítejte na mé mělčině."
„Sam Rosen," představil se muž a natáhl ruku. Už byl oblečený v košili, a i když měl pevný stisk, všiml si Kelly, že ruce má měkké, skoro ženské.
„John Kelly."
„Moje žena Sarah."
Kelly se zasmál. „Vy jste určitě navigátor."
Sarah byla malá, obtloustlá a hnědé oči jí blýskaly střídavě pobavením a rozpaky. „Někdo by vám měl poděkovat za pomoc," poznamenala newyorským přízvukem.
„To je zákon moře, paní. Co se stalo?"
„Na mapě je šest stop vody, tam, kde jsme narazili. Ta loď má ponor jenom čtyři! A odliv byl už před pěti hodinami!" vyjela žena. Nezlobila se na Kellyho, ale byl zrovna po ruce a manžel si už její názor vyslechl.
„Ta písčina se tvoří od bouří, které jsme měli minulou zimu, a na mých mapách je navíc zakreslená menší hloubka. Kromě toho je tu měkké dno."
V té chvíli se ukázala Pam, měla na sobě šaty, které byly téměř slušné, a Kelly si uvědomil, že nezná její příjmení.
„Ahoj, já jsem Pam."
„Nechcete si dát nějaké občerstvení? Máme celý den, abychom se na ten váš problém podívali." V tom byli všichni zajedno, a tak je Kelly odvedl do svého domova.
„Co to sakra je?" podivil se Sam Rosen. „To" byl jeden z bunkrů, postavený v roce 1940, dva tisíce čtverečních stop, strop silný plné tři stopy. Celá stavba byla ze železobetonu a byla skoro tak důkladná, jak vypadala. Druhý, menší bunkr se nacházel vedle.
„Kdysi to patřilo námořnictvu," vysvětlil Kelly, „ale já to mám v pronájmu."
„Postavili vám pěkný dok," poznamenal Rosen.
„Rozhodně není špatný," souhlasil Kelly. „Nevadilo by vám. kdybych se zeptal, co děláte?"
„Chirurg," odpověděl Rosen.
„Opravdu?" To vysvětlovalo ty ruce.
„Profesor chirurgie," opravila ho Sarah. „Ale loď řídit neumí, ani co by se za nehet vešlo!"
„Ty pitomé mapy jsou neplatné!" bručel profesor, zatímco je Kelly vedl dovnitř. „Copak jsi neslyšela?"
„Lidi, už je to za námi a při obědě a pivu si o tom můžeme podebatovat ve všem pohodlí." Kelly užasl nad vlastními slovy.
A právě v té chvíli zaslechl ostré křach, které k nim dolehlo přes vodu odněkud z jihu. Bylo zvláštní, jak se zvuk nad vodou nesl.
„Co to bylo?" Sam Rosen měl také ostrý sluch.
„Nejspíš nějaký kluk střílí dvaadvacítkou ondatry," usoudil Kelly. „Mám tu docela klidné bydlení, až na tohle. Na podzim tady bývá kolem úsvitu trochu hlučno - kachny a husy."
„Vidím tam nástrahy. Lovíte?"
„Už ne," odpověděl Kelly.
Rosen se na něj s porozuměním podíval a Kelly ho přehodnotil už podruhé.
„Jak dlouho?"
„Dost. Jak jste to poznal?"
„Hned když mi skončila stáž, vydal jsem se na Iwo a Okinawu. Špitální loď."
„Hmmm, doba kamikadze?"
Rosen přikývl. „Jo, užili jsme si spoustu zábavy. Kde jste byl vy?"
„Obvykle na břiše," odpověděl Kelly s úšklebkem.
„PDT? Vypadáte jako žabí muž," řekl Rosen. „Pár takových jsem musel dávat do kupy."
„Něco hodně podobného, ale ještě pitomějšího." Kelly vytočil kombinaci zámku a otevřel těžké ocelové dveře.
Vnitřek bunkru návštěvníky překvapil. Když se zde Kelly ujal vlády, silné betonové zdi rozdělovaly prostor do tří velikých a holých místností, ale teď to tu vypadalo skoro jako v normálním domě, s malovanou cihlovou zdí a koberečky. Dokonce i strop byl zakrytý. Jedině úzká okénka připomínala minulost.
Nábytek a koberečky prozrazovaly vliv Patricie, ale současné uspořádání bylo důkazem, že tu bydlí jen muž. Všechno

bylo úhledné, ale ne takové, jak by to udělala žena. Rosenovi si také povšimli, že do „kuchyňky“ jde pán domu a ve staromódní lednici hospodaří sám, zatímco Pam bloumá trochu vyjeveně kolem.
„Pěkné a příjemné,“ poznamenala Sarah. „Vsadím se, že v zimě je tu vlhko.“
„Není to tak hrozné.“ Kelly ukázal na radiátory, rozestavené po obvodu pokoje. „Parní vytápění. Postavili to podle vládních předpisů. Všechno funguje a všechno bylo hrozně drahé.“
„Jak jste tady k tomu přišel?“ zeptal se Sam.
„Jeden přítel mi pomohl s pronájmem. Přebytečný vládní majetek.“
„To musí být moc dobrý přítel,“ řekla Sarah a obdivovala vestavěnou lednici.
„Ano, je.“

Viceadmirál amerického námořnictva Winslow Holland Maxwell měl kancelář v prstenci E Pentagonu. Jeho kancelář byla umístěná při vnějším obvodu stavby, takže mu poskytovala pěkný výhled na Washington - a na demonstranty, jak si právě vztekle říkal. Vrazi dětí!, stálo na jednom plakátu. Měli dokonce vlajku Severního Vietnamu. Skandování v tu sobotu ráno tlumilo silné okenní sklo.
Slyšel rytmický pokřik, ale už ne slova, a bývalý stíhací pilot nevěděl, co ho rozčiluje víc.
„To ti nesvědčí, Dutchi.“
„Jako bych to nevěděl!“ zamručel Maxwell.
„I tahle svoboda patří k věcem, které bráníme,“ zdůraznil kontraadmirál Casimir Podulski, i když ne zcela přesvědčeně. Měl všeho po krk. Jeho syn zahynul nad Haiphongem ve stíhacím bombardéru Phantom A-4. Vzhledem k původu rodičů mladého letce se toho chytly noviny a během následujícího týdne měli rodiče jedenáct anonymních telefonátů, někdo se jim jenom smál, jiní se ptali jeho ztrápené ženy, kam se ten mastný flek má převézt. „Tolik milých, mírumilovných, citlivých mladých lidí.“
„Tak proč máš tak skvělou náladu, Casi?“
„Tohle přijde do sejfu, Dutchi.“ Podulski mu podal těžkou složku. Okraje měla přelepené červenobíle pruhovanou páskou a její kódové značení znělo BOXWOOD GREEN.
„Takže si s tím můžeme pohrát?“ To bylo překvapení.
„Trvalo mi to až do půl čtvrté, ale můžeme. Ovšem jen pár z nás. Máme oprávnění provést celkovou studii a předložit stanovisko, zda je akce proveditelná.“ Admirál Podulski se usadil do hlubokého koženého křesla a zapálil si cigaretu. Od synovy smrti pohubl v obličeji, ale křišťálově modré oči hořely stejně jasně jako vždy.
„Nás že nechají, abychom se do toho pustili a vypracovali plány?“ Maxwell a Podulski se za tímto cílem pachtili několik měsíců a už nečekali, že ho dosáhnou.
„Kdo by nás podezíral?“ zeptal se admirál, původem Polák, s ironickým úšklebkem. „Chtějí po nás, abychom to drželi mimo protokol.“
„Jim Greer taky?“ zeptal se Dutch.
„Nejlepší zpravodajec, jakého znám, pokud nemáš někde nějakého schovaného.“
„Nedávno začal v CIA, jak jsem slyšel,“ upozornil ho Maxwell.
„Dobře. Potřebujeme dobrého špióna, a když jsem ho naposled kontroloval, pořád měl modrý oblek námořnictva.“
„Když se do toho pustíme, naděláme si nepřátele, spousty nepřátel.“
Podulski máchl k oknu, kterým dovnitř doléhal pokřik. Od roku 1944 a služby na americké válečné lodi Essex se zas tolik nezměnil. „Máme jich pár metrů od sebe celé davy, tak co záleží na tom, když jich pár přibude?“

„Jak dlouho vám ta loď patří?“ zeptal se Kelly asi v půlce druhého piva. Oběd byl hodně jednoduchý, jenom studený nářez, chleba a k tomu lahvové pivo.
„Koupili jsme ji loni v říjnu a jezdíme na ní teprve dva měsíce,“ přiznal doktor. „Ale chodil jsem na kurzy Motorové flotily, ve třídě jsem skončil na prvním místě.“ Jeden z těch, kteří skončí jako jedničky skoro ve všem, domyslel si Kelly.
„Umíte si šikovně poradit s lany,“ poznamenal hlavně proto, aby se doktor cítil líp.
„Chirurgové si umějí dobře poradit i s uzly.“
„Vy jste také doktorka, paní?“ zeptal se Kelly Sarah.
„Farmakoložka. Také učím na Hopkinsově univerzitě.“
„Jak dlouho tu s manželkou žijete?“ zeptala se Sarah a rozhovor se ošklivě zadrhl.
„Ach, setkali jsme se nedávno,“ prozradila Pam upřímně.
Přirozeně že to byl Kelly, kdo upadl do největších rozpaků.
Oba lékaři tu novinku přijali naprosto věcně, ale Kelly si dělal starosti, jestli se teď na něho nedívají jako na zpustlíka, který zneužívá mladou dívku. Tato obava ho plně zaměstnávala, dokud si neuvědomil, že to nikoho zvlášť nezajímá.
„Tak se podíváme na ten šroub.“ Kelly vstal. „Pojďte.“
Rosen za ním vyšel ze dveří. Venku se začínalo dělat horko a nejlepší bylo pustit se rychle do práce. V druhém bunkru na ostrově si Kelly zřídil dílnu. Vybral si několik klíčů a dotlačil ke dveřím přenosný kompresor.
Za dvě minuty už kompresor stál vedle doktorova hatterasu a Kelly si kolem pasu připínal pár opasků se zátěží.
„Můžu nějak pomoci?“ zeptal se Rosen.
Kelly zavrtěl hlavou a stáhl si košili. „Ani ne. Jestli kompresor selže, poznám to pěkně rychle, ale budu jen pár stop hluboko.“
„Takovou práci jsem ještě nikdy nedělal.“ Rosen upřel odborný pohled na Kellyho trup a zahlédl tři jizvy, které by opravdu dobrý chirurg mohl zaretušovat líp. Pak si vzpomněl, že bojový chirurg má málokdy dost času na kosmetickou práci.

„Já už jo, tu a tam," oznámil mu Kelly cestou k žebříku.
„Tomu věřím," řekl Rosen potichu.
Za čtyři minuty, podle Rosenových hodinek, se Kelly šplhal po žebříku nazpět.
„Zjistil jsem, v čem máte problém." Položil zbytky obou šroubů na betonový dok.
„Bože! Do čeho jsme to narazili?"
Kelly se na chvilku posadil, aby si odepnul zátěž. Měl co dělat, aby se nerozesmál. „Do vody, doktore, jen do vody."
„Cože?"
„Nechal jste si loď prohlédnout, než jste ji koupil?"
„Jistě, přinutila mě k tomu pojišťovna. Sehnal jsem si toho nejlepšího chlapíka, co byl k mání, naúčtoval si sto babek."
„Aha, opravdu? Jaké nedostatky vám nahlásil?" Kelly už stál a vypínal kompresor.
„Skoro žádné. Řekl, že se mám podívat na síňky, asi kvůli bezpečnostním předpisům, zavolal jsem na to stavitele, ale vnitřní uspořádání bylo v pořádku. Nejspíš mi za ty peníze musel něco ohlásit, že?"
„Na síňky?"
„Takhle mi to říkal do telefonu. Mám někde písemnou zprávu, ale dozvěděl jsem se to od něj po telefonu."
„Na zinky," smál se Kelly. „Ne na síňky."
„Cože?" Rosen se zlobil, protože vtipu nerozuměl.
„Šrouby vám zničila elektrolýza. Galvanická reakce. Je to tím, že máte ve slané vodě víc kovů pohromadě a kov pak koroduje. Píščina je vám jen ufoukla. Už byly prožrané. Neříkali vám to v Motorové flotile?"
„No ano, ale…"
„Ale - zrovna jste se něco naučil, doktore Rosene." Kelly zvedl zbytky šroubu. Kov byl křehký a lehký jako lístkové pečivo.
„Tohle býval bronz."
„Kruci!" Chirurg vzal trosku do ruky a sloupl z ní lístek jako oplatku.
„Ten kontrolor po vás chtěl, abyste vyměnil zinkové anody na rozpěrce. Absorbují totiž galvanickou energii. Vyměňují se každých pár let a tím se chrání šrouby a kormidlo jako dálkovým ovládáním. Teorii vám nevysvětlím, ale vím, jak to funguje, jasné? Kormidlo taky potřebuje vyměnit, ale to tak nehoří. Zato je sakra jasné, že potřebujete dva nové šrouby."
Rosen se podíval na moře a zaklel. „Idiot."
Kelly si dovolil soucitný úsměv. „Doktore, jestli je to ta největší chyba, jakou jste letos udělal, jste šťastný člověk."
„Co mám teď dělat?"
„Zavolám někam a objednám vám pár šroubů. Zavolám chlapovi, kterého znám tamhle v Solomons, a ten sem s nimi někoho pošle, nejspíš zítra." Kelly máchl rukou. „Není to zase tak strašná oběť, jasné? Taky se vám chci podívat do map."
No jistě, když se podíval na data, byla pět let stará.
„Potřebujete nové každý rok, doktore."
„Kruci!" ucedil Rosen.
„Chytrému napověz?" zeptal se Kelly znovu s úsměvem.
„Neberte to tolik vážně. Je to ta nejlepší lekce. Trochu bolí, ale ne zas tolik. Něco se dozvíte a napříště s tím počítáte."
Doktor se konečně uvolnil a dokonce se usmál. „Asi máte pravdu, ale Sarah mi to bude věčně připomínat."
„Sveďte to na mapy," navrhl Kelly.
„Podržíte mě?"
Kelly se zasmál. „Muži mají v takových případech držet při sobě."
„Myslím, že se mi začínáte líbit, pane Kelly."

„Tak kde sakra je?" vztekal se Billy. „Jak to mám sakra vědět?" odpověděl Rick stejně zuřivě - a plný strachu z toho, co řekne Henry, až se vrátí. Oba se podívali na ženu, která s nimi byla v místnosti.
„Seš její kámoška," řekl Billy.
Doris se už třásla a přála si, aby mohla utéct, ale to by jí stejně nepomohlo. Ruce se jí klepaly, když k ní Billy udělal tři kroky, a ucukla, ale nevyhnula se facce, která ji srazila k zemi.
„Děvko. Měla bys mi říct, co víš!"
„Nevím vůbec nic!" zakřičela na něj a cítila, jak jí hoří tvář. Pohlédla k Rickovi, žadonila o soucit, ale neviděla v jeho obličeji vůbec žádné city.
„Ty něco víš - a měla bys to říct hned teď," řekl Billy.
Sáhl dolů, aby jí rozepnul šortky, a pak si stáhl z kalhot pásek. „Přiveď ostatní," poručil Rickovi.
Doris už bez říkání stála od pasu dolů nahá a jen tiše plakala, tělo se jí chvělo pláčem z bolesti, která brzy přijde, ale bála se i přikrčit, protože věděla, že utéct nemůže. Nikde už pro ni není bezpečno. Ostatní dívky pomalu přicházely, nedívaly se na ni. Věděla, že Pam se chystá utéct, ale to bylo všechno, a když řemen zasvištěl vzduchem, utěšovalo ji vědomí, že neprozradí nic, co by mohlo kamarádce ublížit. Bolest byla nesnesitelná, ale aspoň že Pam utekla.

3
Zajetí
Kelly vrátil potápěčskou výbavu do strojní dílny a pak vytáhl na břeh dvoukolák, aby převezl zásoby potravin. Rosen trval na tom, že mu pomůže. Šrouby dorazí lodí příštího dne a lékař patrně nijak nespěchal zpátky na moře.
„Takže vy učíte chirurgii?" zeptal se Kelly.

„Jo, už osm let.“ Rosen rovnal krabice na dvoukolák.
„Nevypadáte jako chirurg.“
Rosen tu poklonu přijal s nadhledem. „Nejsme všichni houslisté. Můj otec byl zedník.“
„Můj zase hasič.“ Kelly se opřel do dvoukoláku.
„Když už mluvíme o chirurgii…“ Rosen ukázal na Kellyho hrudník. „Na vás si doktoři docela zapracovali. Tohle vypadá, že to bylo hodně ošklivé.“
Kelly se skoro zastavil. „Jo, byl jsem tehdy dost neopatrný. Ale nebylo to tak zlé, jak to vypadá, jenom škrábnutá plíce.“
Rosen zamručel. „To vidím. Určitě vám to minulo srdce nejmíň o pět centimetrů. Nic zvláštního.“
Kelly přestěhoval krabice do komory. „Rád si popovídám s někým kdo tomu rozumí, doktore,“ poznamenal, ale v nitru s ním trhlo, když si vzpomněl na úder, kterým ho kulka otočila kolem vlastní osy. „Jak jsem říkal - vlastní neopatrnost.“
„Jak dlouho jste tam byl?“
„Celkem? Asi rok a půl. Záleží na tom, jestli počítáte dobu, co jsem byl v nemocnici.“
„Na zdi vám visí námořní kříž. Ten je za to?“
Kelly zavrtěl hlavou. „To bylo něco jiného. Musel jsem jít na sever někoho vyzvednout, pilota A-6. Nebyl jsem zraněný, ale vrátil jsem se strašně nemocný. Utržil jsem pár škrábanců - to víte od trní a tak. Vřece se příšerně zanítily, věřil byste? Byl jsem pak tři týdny v nemocnici. Horší, než kdyby mě postřelili.“
„Není to tam moc příjemné, že?“ zeptal se Rosen, když se vraceli pro poslední náklad.
„Prý je tam stovka různých druhů hadů. Devadesát devět z nich je jedovatých.“
„A ten poslední?“
Kelly podal doktorovi krabici. „Ten vám ukousne prdel.“
Zasmál se. „Ne, moc se mi tam nelíbilo. Ale byla to moje práce, toho pilota jsem vytáhl a admirál ze mě udělal vrchního pomocníka a dal mi metál. Pojďte, ukážu vám tu svoji holku.“ Kelly kývl na Rosena, aby s ním šel na palubu. Obhlídka trvala pět minut a doktor si všímal všech rozdílů. Kelly tu měl veškeré vybavení, ale nebylo okázalé. Rosen viděl, že je to chlapík věcného založení a všechny mapy má zbrusu nové. Kelly vylovil z chladničky další pivo pro doktora a ještě jedno pro sebe.
„Jaké to bylo na Okinawě?“ zeptal se Kelly s úsměvem, zatímco se navzájem měřili pohledem, ale oběma se líbilo, co vidí.
Rosen pokrčil rameny a výmluvně zamručel. „Napjaté. Měli jsme hodně práce a kamikadze si nejspíš mysleli, že červený kříž je na lodi namalovaný schválně jako terč.“
„Pracovali jste i při náletech?“
„Ranění nepočkají, Kelly.“
Kelly dopil pivo. „Já bych se jim radši bránil. Počkejte, jenom vezmu Paminy věci a můžeme se vrátit zase do klimatizace.“ Zamířil na záď a zvedl dívčin batůžek. Rosen už byl na břehu a Kelly hodil batůžek přes vodu. Rosen si ho všiml moc pozdě, nechytil a batůžek přistál na betonu. Něco se vysypalo a Kelly i z těch sedmi metrů okamžitě viděl, v čem je chyba - ještě než k němu doktor otočil hlavu.
Ležela tam velká hnědá plastová lahvička léků na předpis, ale bez nálepky. Víčko se uvolnilo a pár kapslí se vysypalo. Některé věci jsou okamžitě jasné. Kelly pomalu vystoupil z lodi na břeh. Rosen zvedl lahvičku, vrátil vysypané kapsle dovnitř a přimáčkl bílé plastové víčko na místo. Potom lahvičku podal Kellymu.
„Vím, že nejsou tvoje, Johne.“
„Co to je, Same?“
Mluvil naprosto nevzrušeným hlasem. „Obchodní název je Quaalude. Methaqualon. Je to barbiturát, sedativum. Prášek na spaní. Používáme to, abychom lidi odeslali do říše snů. Pořádně silné. Vlastně až moc silné. Spousta lidí si myslí, že by se to mělo stáhnout z trhu. Bez nálepky… Není to na předpis.“
Kelly se najednou cítil unavený a starý. A jaksi zrazený.
„Jo.“
„Ty jsi to nevěděl?“
„Same, potkali jsme se náhodou - ještě to není ani čtyřiadvacet hodin. Nevím o ní vůbec nic.“
Rosen se protáhl a chvilku se rozhlížel po obzoru. „Tak jo, takže teď začnu být trochu doktor. Měl jsi někdy něco s drogami?“
„Ne! Nenávidím ten hnus. Lidi kvůli němu umírají!“ Kellyho se zmocnil neovladatelný vztek, ten ale nepatřil Samu Rosenovi.
Profesor přijal jeho výbuch klidně. Teď byla řada na něm, aby se choval věcně. „Uklidni se. Lidi se na takové věci chytí. Je jedno jak. Nemá smysl se vzrušovat. Zhluboka se nadechni, pomalu vydechni.“
Kelly poslechl a nakonec se v té absurdní chvilce usmál.
„Mluvíš přesně jak můj táta.“
„Hasiči jsou chytří lidi.“ Odmlčel se. „Tak jo, tvoje přítelkyně má možná problém. Ale vypadá na milou dívku a ty vypadáš jako dobrý chlap. Takže zkusíme ten problém vyřešit?“
„Myslím, že to záleží na ní,“ poznamenal Kelly trpce. Cítil se podvedený. Začínal mít pocit, že znovu může někomu dát své srdce, a teď najednou musel čelit faktu, že to srdce málem předhodil drogám nebo tomu, co drogy udělaly z něčeho, co vypadalo jako člověk. Mohla to být jenom ztráta času.
Rosen trochu zpřísněl. „Máš pravdu, záleží na ní, ale mohlo by to trochu záležet taky na tobě, a jestli se budeš chovat jako idiot, moc jí nepomůžeš.“
Kelly užasl, jak rozumně ten člověk za daných okolností mluví. „Musíš být fakt dobrý doktor.“

„Jsem sakra dobrý doktor," oznámil mu Rosen. „Tohle není můj obor, ale Sarah je v něm výborná. Možná máte oba štěstí. Není to špatná holka, Johne. Něco ji trápí. Z něčeho je nervózní, pokud sis nevšiml."
„No, ano, ale -" A Kellymu zazněl v hlavě hlas: „Všiml!"
„Ale ty sis všímal hlavně toho, že je hezká. Taky mi kdysi bylo dvacet, Johne. Tak pojď, asi nás čeká trochu práce." Zarazil se a zahleděl se na Kellyho. „Stalo se ještě něco. Co je to?"
„Před rokem mi zemřela žena," vysvětlil Kelly po nějaké chvíli.
„A myslel sis, že ona by možná -"
„Jo, asi jo. Blbost, co?" Kelly uvažoval, proč se tak svěřuje. Proč nenechají Pam dělat, co chce? Ale to nebyla odpověď. Kdyby ji nechal, znamenalo by to, že ji využil pro vlastní sobecké potřeby a zahodil ji, když růže odkvetla. Vzhledem ke kotrmelcům, které jeho život za minulý rok provedl, věděl, že to nemůže udělat, nemůže být jedním z takových mužů. Všiml si, že se na něj Rosen upřeně dívá.
Rosen vědoucně potřásl hlavou. „Všichni jsme zranitelní. Ty máš výcvik a zkušenosti, aby ses mohl se svými problémy vypořádat. Ona ne. No tak, máme práci." Rosen uchopil rukojeť vozíku do velkých, jemných rukou, a tlačil ho k bunkru. Chladný vzduch uvnitř zapůsobil jako drsný závan reality. Pam se snažila bavit Sarah, ale nedařilo se jí to. Možná to Sarah připisovala nezvyklé společenské situaci, ale lékařské mozky pracují neustále a Sarah se začala dívat na osůbku před sebou profesionálním zrakem. Když do obývacího pokoje vešel Sam, Sarah se otočila a podívala se na něj pohledem, kterému porozuměl i Kelly.
„A tak jsem, no, v šestnácti odešla z domu," drmolila Pam monotónním hlasem, který prozrazoval víc, než tušila. Její pohled se také otočil a zaměřil na batůžek, který držel Kelly v rukou. Měla nepřirozeně pronikavý hlas, toho si také předtím nevšiml.
„Ach, skvěle. Potřebuju něco z batohu." Přišla k němu, vzala mu batůžek z rukou a zamířila k ložnici. Kelly a Rosen se za ní dívali, a když odešla, Sam podal manželce plastovou lahvičku. Stačil jí jediný pohled.
„Nevěděl jsem to," řekl Kelly, protože měl pocit, že se musí bránit. „Neviděl jsem, že by si něco brala." Zamyslel se, snažil si vzpomenout, kolikrát mu zmizela z dohledu, a došel k závěru, že si pilulky mohla vzít dvakrát, možná i třikrát, a pak si uvědomil, co ten její zasněný pohled vlastně znamenal.
„Sarah?" zeptal se Sam.
„Tři sta miligramů. Nemělo by to být vážné, ale potřebuje pomoc."
Pam se za několik vteřin vrátila do pokoje a řekla Kellymu, že si něco zapomněla na lodi. Ruce se jí sice netřásly, ale musela je pevně svírat, aby je udržela v klidu. Bylo to tak jasné, jakmile jste věděli, co hledat. Snažila se ovládnout a skoro se jí to dařilo, ale Pam nebyla herečka.
„Není to tohle?" zeptal se Kelly. Podal jí lahvičku. Ta drsná otázka byla jako dobře mířená dýka do srdce.
Pam několik vteřin neodpovídala. Oči upírala na hnědou plastovou lahvičku a Kelly nejprve uviděl dychtivost, jako by už v myšlenkách po té lahvičce chňapala, už vyklepávala několik kapslí na dlaň, už se těšila na to, co jí to svinstvo poskytne, a nestarala se, že s ní někdo je, ani si jich nevšimla. Pak ji zaplavil stud, uvědomila si, že dojem, jakým se snažila na ostatní působit, se rychle vypařuje. Ale když očima zatěkala po Samovi a Sarah, zadívala se znovu i na Kellyho a střídavě hleděla na jeho ruce a tvář. Chtivost chvíli zápasila se studem, ale stud vyhrál, a když se mu zadívala znovu do očí, na tváři se jí rozhostil výraz dítěte, které nachytali při lumpárně. Ten výraz však brzy zvážněl, protože si všimla, že to, co mohlo přerůst v lásku, se během několika úderů srdce změnilo v pohrdání a nechuť. Dech se jí okamžitě zrychlil, dýchala přerývaně, protože začala vzlykat; uvědomila si, že nejhorší nechuť cítí sama, protože i narkoman se musí na sebe někdy podívat, a když to udělá očima druhých, je to pohled tím krutější.
„P-pro-promiň, Kel-el-y. Ne-ne-řekl-a…," snažila se ze sebe vypravit a zároveň se hroutila do sebe. Zdálo se, že se jim Pam scvrkává před očima, protože její šance se vypařovala, a za tím řídnoucím oblakem zbývalo jen zoufalství. Pam se otočila a rozplakala se, nedokázala se podívat do tváře muži, kterého začala milovat.
To byla chvíle, kdy se John Terrence Kelly musel rozhodnout. Mohl se cítit podvedený, nebo s ní mohl mít stejný soucit, jaký měla ona s ním před necelými čtyřiadvaceti hodinami. Rozhodlo především to, jak se na něho podívala, a stud, jaký jí byl vidět na tváři. Kelly nemohl jen tak stát. Musel něco udělat, jinak by se jeho velmi hrdá představa o vlastní osobě rozpustila stejně jistě a rychle jako ta její.
Kellymu se také zalily oči slzami. Přistoupil k ní a objal ji, aby neupadla, a choval ji jako dítě, přitáhl si její hlavu na hruď, protože teď přišla chvíle, kdy se mohla opřít o jeho sílu, kdy všechny myšlenky na chvíli odsunul stranou, a dokonce i ten rebelantský hlásek v mozku odmítl v té chvíli ucedit Já ti to říkal, protože v náručí měl raněného člověka a to nebyl vhodný čas na kyselé komentáře. Chvilku tak stáli a ostatní je pozorovali se směsicí osobních rozpaků a profesionálního odstupu.
„Snažila jsem se," řekla konečně, „opravdu - ale tolik jsem se bála."
„To je v pořádku," řekl Kelly, i když tak docela nepochopil. co mu říká. „Ty jsi podržela mě a teď je řada na mně."
„Ale -" Znovu začala vzlykat a trvalo skoro minutu, než zas mohla mluvit. „Jsem jiná, než si myslíš."
Kelly zapudil další varovný hlas a pousmál se. „Nevíš, co si myslím, Pammy. To je v pořádku. Opravdu." Soustředil se na dívku v náručí tak usilovně, až si nevšiml, že mu po boku stanula Sarah Rosenová.
„Pam, nechceš se trošku se mnou projít?" Pam přikývla, Sarah ji odvedla ven a Kelly se podíval na Sama.
„Jsi správný chlap," oznámil Rosen, spokojený s diagnózou, kterou si o jeho charakteru předběžně stanovil. „Kelly, kde je nejbližší městečko s lékárnou?"
„Asi to bude Solomons. Neměla by jít do nemocnice?"
„To nechám na Sarah, ale mám pocit, že to nebude nutné."
Kelly se podíval na lahvičku, kterou pořád držel v ruce.
„Tak, tohle svinstvo půjdu utopit!"

„Ne!“ vyštěkl Rosen. „Já si je vezmu. Všechny mají spoustu čísel. Policie může identifikovat dodávku, která zmizela. Zamknu je u sebe na lodi.“
„Tak co teď budeme dělat?“
„Chvilku počkáme.“
Sarah a Pam se vrátily za dvacet minut, ruku v ruce jako matka a dcera. Pam už držela hlavu vzhůru, i když oči jí pořád plavaly.
„Lidičky, máme tu vítězku,“ oznámila jim Sarah. „Snaží se už měsíc a úplně sama.“
„Prý to není těžké,“ řekla Pam.
„Můžeme ti to hodně ulehčit,“ ujistila ji Sarah. Podala manželovi seznam. „Najdi nějakou pořádnou lékárnu. Johne, nastartuj loď. Hned.“
„Co se děje?“ zeptal se Kelly po půlhodině a pěti mílích.
Solomons už vypadal jako hnědozelená linka na severozápadním obzoru.
„Léčebný režim je docela jednoduchý, fakt. Poskytneme jí barbituráty a ulevíme jí.“
„Dáte jí drogy, abyste ji dostali z drog?“
„Jo.“ Rosen kývl. „Tak se to dělá. Chce to čas, než tělo vyplaví všechny zbytkové látky z tkání. Tělo je závislé, a když se je pokusíš odvykat moc rychle, můžeš způsobit škodu, křeče a tak. Občas lidé i umřou.“
„Cože?“ lekl se Kelly. „O tom vůbec nic nevím, Same.“
„Proč bys taky měl? Je to naše práce, Kelly. Sarah si myslí, že v tomto případě nejde o problém. Uklidni se, Johne. Tohle -“ Rosen vytáhl z kapsy seznam, „jo, myslel jsem si to, fenobarbital, tohle se dává, aby se zmírnily abstinenční příznaky. Poslyš, ty víš, jak se řídí loď, že?“
„Jo,“ řekl Kelly. Věděl, co bude následovat.
„Tak naši práci zase přenechej nám. Jasné?“

Tomu chlapovi se moc spát nechtělo, všimli si členové Pobřežní stráže s nelibostí. Než se stačili vzpamatovat ze včerejšího dobrodružství, už byl zase vzhůru, popíjel kávu v operační místnosti, znovu prohlížel mapy a rukou opisoval kruhy, protože opět srovnával kurz jedenačtyřicetistopého člunu, který uměl zpaměti.
„Jak rychlá je plachetnice?“ zeptal se rozčileného a podrážděného kormidelního poddůstojníka první třídy Manuela Orezy.
„Tahle? Moc ne, když fouká slušná bríza a je klidné moře, udělá možná pět uzlů nebo trochu víc, když je kapitán chytrý a zkušený. Prakticky platí, že násobek jedna celá tři krát odmocnina délky trupu při čáře ponoru dává rychlost, takže u téhle je to jen pět nebo šest uzlů.“ Doufal, že tou ukázkou námořnických znalostí civilistu omráčil.
„Včera v noci bylo větrno,“ poznamenal civilista nabroušeně.
„Malý člun na větších vlnách nepluje rychleji, ale pomaleji. Je to tím, že potřebuje spoustu času na to, aby plul nahoru a dolů, místo aby plul vpřed.“
„Tak jak vám unikl?“
„Neunikl mně, rozuměno?“ Orezovi nebylo jasné, kdo ten chlap je nebo jakou nadřízenou pozici vlastně zastává, ale takovou urážku by si nenechal líbit ani od skutečného důstojníka - ale skutečný důstojník by ho takhle nepeskoval; skutečný důstojník by ho vyslechl a pochopil. Poddůstojník se zhluboka nadechl a pro jednou litoval, že tu není přítomen nějaký důstojník, který by všechno vysvětlil. Civilisté důstojníkům naslouchají, což o inteligenci civilistů mnohé vypovídá.
„Podívejte se, pane, řekl jste mi, abych se držel vzadu, ne? Já vám řekl, že ho v té bouřce ztratíme, a ztratili jsme ho. Ty staré radary, které používáme, nestojí ve špatném počasí za nic, zvlášť když jde o takovou lodičku.“
„To už jste říkal.“
A budu to říkat pořád dokola, dokud vám to nedojde, řekl Oreza skoro nahlas, ale zachytil varovný pohled od Englishe. Portagee se znovu zhluboka nadechl a podíval se na mapu.
„Takže kde si myslíte že je?“
„Sakra, zátoka není tak velká, takže v úvahu připadají dvě pobřeží. Domy mají většinou svůj vlastní malý dok, je tu spousta přítoků. Kdybych byl na jeho místě, zajel bych na některou říčku. Lepší schovávačka než dok, ne?“
„Tím mi říkáte, že utekl,“ poznamenal civilista temně.
„To si pište,“ souhlasil Oreza.
„Tři měsíce práce na to padlo!“
„S tím nemůžu nic dělat, pane.“ Odmlčel se. „Podívejte se, pravděpodobně jel spíš na východ než na západ, jasné? Lepší je plout po větru než křižovat proti němu. To je dobrá zpráva.
Problém ale je, že takovou malou loď můžete vytáhnout na břeh, naložit na tahač. Sakra, touhle dobou už může být v Massachusetts.“
Civilista zvedl oči od mapy. „No přesně to jsem potřeboval slyšet!“
„Pane, chcete, abych vám lhal?“
„Tři měsíce!“
Prostě se nedokáže vzdát, pomysleli si Oreza a English současně. Tomu se člověk musí naučit. Moře si občas něco vezme a vy děláte co můžete a hledáte a pátráte - a většinou to najdete, ale ne vždycky. Když se vám to nepovede, přijde chvíle, kdy musíte přiznat vítězství moři. Nikomu se to nikdy nebude líbit, ale tak to prostě je.
„Možná byste si mohl přivolat nějakou helikoptéru na pomoc. Námořnictvo jich má spoustu na řece Pax,“ poznamenal dozorčí důstojník English. Tím by zároveň toho chlapa vystrnadil ze stanice. Takový plán už by stál za námahu vzhledem k tomu, jak ten muž Englishovi a jeho lidem ztrpčoval život.

„Snažíte se mě zbavit?“ zeptal se muž s křivým úsměvem.
„Prosím, pane?“ odpověděl English nevinně. Škoda, pomyslel si dozorčí důstojník, ten chlap není úplný blbec.

Po sedmé hodině večer Kelly znovu uvazoval loď na svém břehu. Nechal Sama, aby odnesl léky na břeh, a zatím přetahoval různé kryty přes panely přístrojů a připravoval loď na noc. Ze Solomons jeli skoro mlčky. Sam Rosen uměl dobře vysvětlovat a Kelly se zas uměl ptát. To, co se potřeboval dozvědět, vyhmátl už na cestě tam, a na zpáteční cestě tedy většinou mlčel, ponořený do vlastních myšlenek a úvah, co bude dělat a jak by si měl počínat. Na takové otázky neměl snadnou odpověď a práce na lodi mu nepomáhala, jak doufal. Obíral se kotevními lany déle, než bylo nutné, a zkontroloval i chirurgovu loď, než zamířil dovnitř.

Lockheed DC-130E Hercules letěl nad nízkou oblačností, letěl stejně hladce a spolehlivě jako po celých 2 354 hodin letového času od chvíle, kdy před několika lety opustil továrnu Lockheed v Mariettě, stát Georgia. Všechno ukazovalo na to, že bude příjemný letový den. V prostorné přední kabině sledovala posádka čtyř mužů průzračný vzduch a různé přístroje, tak jak to žádaly jejich povinnosti. Čtyři turbovrtulové motory hučely s obvyklou spolehlivostí a vyvolávaly stálé pronikavé vibrace, které se přenášely přes pohodlná sedadla s vysokými opěradly a tvořily kruhové vlnky na hladině kávy v umělohmotných kelímcích. Vzato kolem a kolem, vládla tu naprosto normální atmosféra. Ale každý, kdo by viděl letadlo zvenčí, by poznal rozdíl. Toto letadlo patřilo 99. peruti strategického průzkumu.
Za vnějšími motory na obou křídlech Hercula visely na pylonech parazitní letouny, bezpilotní model 147SC. Původně byly navrženy jako vysokorychlostní cíle s označením Firebee-II, teď se však jmenovaly neformálně „Buffalo Hunter“, Lovec bizonů. V zadním nákladovém prostoru DC-1E seděla druhá posádka, která teď obě miniaturní letadla startovala; letadla už byla naprogramovaná pro akci natolik tajnou, že nikdo z nich pořádně nevěděl, o co vlastně jde. Ani nemusel.
Stačilo jenom bezpilotním letadlům povědět, co dělat a kdy to dělat. Hlavní technik, třicetiletý seržant, obsluhoval letoun s kódovým jménem Cody-193. Jeho pozice u obslužného stanoviště mu umožňovala, aby se občas otočil, vykoukl malým okénkem ven a vizuálně svůj letoun zkontroloval, což dělal, i když k tomu neměl vážný důvod. Seržant svůj stroj prostě miloval, jako dítě miluje oblíbenou hračku. Pracoval na programu bezpilotních letounů deset let a konkrétně tento nechal letět už jedenašedesátkrát. To byl v daném oboru rekord.
Cody-193 měl vznešený původ. Jeho výrobci, Teledyne-Ryan ze San Diega v Kalifornii, postavili Spirit of St. Louis pro Charlese Lindbergha, ale společnosti se z tohoto kusu letecké historie nikdy nepodařilo vytřískat nic pořádného. Potáceli se od jednoho malého kontraktu k druhému, až konečně dosáhli finanční stability tím, že vyráběli cvičné cíle. Stíhačka se musí na něčem učit.
Přesně kvůli tomu přišel na svět i Firebee, miniaturní letadélko, jehož účelem bylo slavně zemřít rukou stíhacího pilota - jenomže seržant byl jiného názoru. Řídil bezpilotní letoun s úmyslem udělit těm pyšným orlům lekci a létal se „svým“ letadélkem tak, aby jejich střely zasáhly nanejvýš vzduch. Stíhací piloti se nakonec naučili jeho jméno proklínat, i když etiketa u letectva vyžadovala, aby mu za každý dobrý únik koupili láhev pití. Potom si kdosi před několika lety řekl, že když bezpilotní letoun Firebee zasáhnou tak těžko vlastní lidé, totéž by mohlo platit i pro ty, kdo střílejí na letadlo z vážnějších důvodů, než je výroční soutěž Viléma Tella. Firebee byl také mnohem méně náročný na posádky průzkumných letadel nižšího řádu.
Motor Cody-193 už jel naplno, letoun však stále visel na nosníku a přidával mateřskému letadlu několik uzlů rychlosti. Seržant se na něj naposledy podíval, než se otočil k přístrojům. Na levý bok před křídlo letounu už namaloval jedenašedesát malých padáčků a s trochou štěstí si za pár dní přimaluje dvaašedesátý. I když mu přesné znění akce nebylo jasné, stačil jen duch soutěživosti, aby svou osobní hračku připravil pro začínající hru s nejvyšší péčí.
„Buď opatrná, holka,“ vydechl seržant, když letadélko vypustil. Cody-193 se oddělila.

Sarah uvařila lehkou večeři. Kelly ji ucítil, ještě než otevřel dveře. Vešel dovnitř a uviděl v obývacím pokoji sedět Rosena.
„Kde je Pam?“
„Dali jsme jí nějaké léky,“ odpověděl Sam. „Touhle dobou už by měla spát.“
„Taky že spí,“ potvrdila Sarah, když prošla pokojem do kuchyně. „Zrovna jsem se dívala. Chudinka, je vyčerpaná a dost dlouho se pořádně nevyspala. Dolehlo to na ni.“
„Ale jestli brala prášky na spaní -“
„Johne, tělo na tyhle věci reaguje zvláštně,“ vysvětloval Sam. „Brání se jim nebo se o to snaží, a zároveň se na nich stává závislým. Nějakou dobu proto Pam bude mít se spánkem problémy.“
„Je tu ještě něco,“ prohlásila Sarah. „Něčeho se strašně bojí, ale nechce říct čeho.“ Odmlčela se, pak se rozhodla, že by to měl Kelly vědět. „Někdo ji zneužíval, Johne. Neptala jsem se jí na to - musíme brát jedno po druhém -, ale někdo jí ubližoval.“
„Hm?“ Kelly vzhlédl z pohovky. „Jak to myslíte?“
„Myslím to tak, že ji někdo pohlavně zneužil,“ řekla Sarah klidným, profesionálním hlasem, který neprozrazoval osobní pocity.
„Myslíte znásilnil?“ zeptal se Kelly potichu a cítil, jak se mu svaly na pažích napjaly.
Sarah přikývla, už nedokázala skrývat znechucení. „Skoro určitě. Pravděpodobně několikrát. Taky má na zádech a na hýždích stopy tělesného týrání.“
„Nevšiml jsem si.“
„Nejsi doktor,“ zdůraznila Sarah. „Jak jste se seznámili?“

Kelly jí to pověděl, vzpomněl si na ten pohled v očích Pam a teď už věděl, co bylo jeho příčinou. Proč si ničeho nevšiml?
Proč si tolika věcí nevšiml? Kelly zuřil.
„Takže ona se snažila utéct… Zajímalo by mě, jestli ji stejný chlap cpal i těmi barbituráty?“ přemýšlela Sarah nahlas.
„Roztomilý člověk, jen co je pravda.“
„Myslíte, že ji někdo zpracovával a nutil jí drogy?“ řekl Kelly. „Ale proč?“
„Kelly, neber to, prosím, nijak zle…, ale možná byla prostitutka. Pasáci si tak udržují děvčata pod kontrolou.“
Sarah Rosenová to říkala nerada, ale šlo o její obor a Kelly to musel vědět. „Je mladá, hezká, utekla z nefunkční rodiny. Tělesné týrání, podvýživa, všechno do sebe zapadá.“
Kelly se díval na podlahu. „Ale ona taková není. Nerozumím tomu.“ Jistým způsobem však rozuměl, když začal vzpomínat. Jak se k němu uměla přimáčknout a přitáhnout si ho k sobě. Nakolik to byla zkušenost a nakolik skutečné lidské city? Po odpovědi na tuto otázku rozhodně netoužil. Co by teď měl udělat?
Poslechnout rozum? Poslechnout srdce? A kam ho dovedou?
„Ona bojuje, Johne. Má kuráž.“ Sarah seděla naproti Kellymu.
„Je na cestě víc než čtyři roky, dělá Bůh ví co, ale cosi v ní vydrželo. Jenomže to nedokáže sama. Potřebuje tě. Mám otázku.“
Sarah se na něj tvrdě podívala. „Budeš tu, abys jí pomohl?“
Kelly zvedl modré oči barvy ledu a snažil se přijít na to, co opravdu cítí. „Vám je fakticky všechno jasné, co?“
Sarah usrkla nápoj, který si připravila. Byla to zavalitá ženská, malá a obtloustlá. Její černé vlasy neviděly kadeřníka už celé měsíce. Celkem vzato vypadala jako typ ženské, co na sebe za volantem auta přivolává hromy a blesky mužských řidičů. Ale mluvila soustředěně a naléhavě a její inteligence už byla hostiteli také zřejmá. „Máš ponětí, jak je to zlé? Před deseti lety bylo zneužívání drog tak vzácné, že jsem se jím ani nemusela zabývat. Jistě, věděla jsem o něm, četla jsem články z Lexingtonu a tu a tam jsme dostali případ heroinové závislosti. Nebylo jich moc. Je to problém černochů, říkali lidi. Nikdo se o to pořádně nestaral. Za tu chybu teď platíme.
Pokud sis nevšiml, všechno se změnilo - a stalo se to prakticky přes noc. Kromě projektu, na kterém pracuju, se skoro na plný úvazek věnuju dětem, co mají problémy s drogami.
Na tohle jsem nebyla školená. Jsem vědec, odborník na škodlivé interakce, chemické struktury, na produkci nových drog, které mají určitý účinek - ale teď musím trávit skoro všechen čas na klinice a snažit se udržet naživu děti, které by se měly teprve začít učit pít pivo, ale místo toho mají tělo plné chemického svinstva, které se vůbec nemělo z nějaké pitomé laboratoře dostat ven!“
„A bude to pořád horší,“ poznamenal Sam chmurně.
Sarah přikývla. „No jo, další skvělá věc je kokain. Ona tě potřebuje, Johne,“ zopakovala Sarah a naklonila se vpřed. Vypadala skoro, jako by se obklopila bouřkovým mračnem nabitým elektřinou. „Měl bys ji podržet, hochu. Radím ti dobře! Kdosi se k ní zachoval jako neskutečná svině, ale ona bojuje. Je to osobnost.“
„Ano, paní,“ řekl Kelly pokorně. Zvedl hlavu a usmál se, rozpaky už zahnal. „Pokud jste si dělali starosti, už jsem se před chvílí rozhodl.“
„Dobře.“ Sarah krátce přikývla.
„Co mám udělat nejdřív?“
„Hlavně si musí odpočinout, potřebuje pořádné jídlo a taky čas, aby tělo vyplavilo barbituráty. Budeme jí pomocně podávat fenobarbital, ovšem jen v případě, že bude mít abstinenční problémy ale neočekávám je. Prohlédla jsem ji, když jste vy dva byli pryč. Jejím fyzickým problémem není ani tak návyk jako vyčerpání a podvýživa. Měla by mít o pět kilo víc, než má. Abstinenci by měla snášet o dost líp, pokud ji podpoříme v jiných směrech.“
„Mluvíte snad o mně?“ zeptal se Kelly.
„To hlavně.“ Ohlédla se k otevřeným dveřím do ložnice a vzdychla, napětí z ní vyprchávalo. „Nu, vzhledem k momentálnímu stavu jí ten fenobarbital asi pro zbytek noci postačí. Zítra ji začneme vykrmovat a cvičit s ní. Zatím,“ oznámila Sarah, „se můžeme najíst my.“
Při večeři se hovor záměrně točil kolem jiných témat a Kelly se přistihl, že obšírně vykládá o profilu dna v Chesapeake Bay a dokonce i o dobrých místech k rybaření. Brzy se dohodli, že návštěvníci zůstanou až do pondělního večera. Večeře se stále protahovala a bylo skoro deset, než se zvedli. Kelly uklidil a pak potichu vešel do ložnice, aby si poslechl, jak Pam klidně dýchá.

Buffalo Hunter, pouhých třináct stop dlouhý a necelé tři tisíce šedesát pět liber těžký - z toho skoro polovinu tvořilo palivo - mířil k zemi a zároveň zvyšoval počáteční rychlost, která dělala něco přes pět set uzlů. Jeho navigační počítač, vyrobený Lear-Sieglerem, monitoroval čas a výšku velmi omezeným způsobem. Letoun byl naprogramovaný tak, aby sledoval specifickou letovou dráhu a výšku, obě úzkostlivě přepsané do systémů, které byly podle novějších měřítek směšně primitivní.
Přesto byl Cody-193 pořádná potvora. Z profilu tím svým vystouplým nosem a pod ním ukrytým vstupem vzduchu pozoruhodně připomínal modrého žraloka s pootevřenou tlamou - když létal ve Státech, často tlamě malovali hrozivé řady zubů. V tomto případě měl letoun experimentální zbarvení - dole nekontrastní bílou a nahoře strakatou zelenohnědou -, které mělo zmenšit pravděpodobnost, že ho ze země nebo ze vzduchu zahlédnou. Byl také nezachytitelný radarem - dosud nevynalezený odborný termín.
V povrchu křídel byly zapuštěny pláty RAM - materiál absorbující radiolokační paprsky a vstup vzduchu byl také odstíněn, aby zmenšil radarový odraz od vířících lopatek motoru.
Cody-193 překročil hranici mezi Laosem a Severním Vietnamem v 11:41:38 místního času. Stále klesal, poprvé vyrovnal

v pěti stech stopách nad úrovní terénu, zabočil na severovýchod a letěl už o něco pomaleji díky hustšímu vzduchu nízko nad zemí. Malá výška a malé rozměry dělaly z uhánějícího letounu obtížný cíl, ale rozhodně ne nemožný, a předsunuté dělostřelecké pozice husté severovietnamské protivzdušné obrany ho zahlédly. Letěl přímo k nedávno osazenému 37mm dvojčeti, jehož ostražitá obsluha rychle otočila lafetu a vypálila dvacet ran, z nichž tři proletěly půl metru od drobného trupu, ale minuly. Cody-193 si toho vůbec nevšímal, neškubal sebou ani neuhýbal palbě. Bez mozku, bez očí, dál sledoval svou letovou dráhu jako vláček na hraní pod vánočním stromkem, jehož nový majitel zatím snídá v kuchyni. Ve skutečnosti byl letoun sledován. Vzdálený letoun radiolokačního průzkumu EC-121 Warning Star sledoval stodevadesáttrojku pomocí kódovaného respondenčního radaru, umístěného na svislém pylonu na hřbetě letounu.
„Jen tak dál, holka," šeptal si major usazený v letounu pro sebe a sledoval obrazovku. Věděl o jakou akci jde, jak je důležitá a proč o ní nesmí nikdo jiný vědět. Vedle sebe měl malý výsek topografické mapy. Letoun na příslušném místě zabočil na sever, a když našel správné údolí, klesl na tři sta stop a začal sledovat malý přítok řeky. Aspoň že ti chlapi, kteří letoun programovali, věděli, co dělají, pomyslel si major.
Stodevadesáttrojka spálila už třetinu paliva a v malé výšce spotřebovávala zbývající množství velmi rychle, letěla teď pod hranicí hřebenů hor, které se zdvíhaly vlevo i vpravo. Programátoři se snažili ze všech sil, ale v jednu chvíli to bylo jen o vlásek, když poryv větru strhl letoun doprava dřív, než stačil autopilot zareagovat, a stodevadesáttrojka minula nezvykle vysoký strom o necelých sedmdesát stop. Na hřebenu stáli dva vojáci, vypálili z pušek a také minuli. Jeden z nich se vydal dolů k telefonu, ale jeho společník na něj zavolal, aby se na to vykašlal, a stodevadesáttrojka zatím slepě letěla dál. Než by se dostali k telefonu a dovolali se, nepřátelské letadlo by stejně bylo dávno pryč, a kromě toho splnili svou povinnost tím, že na ně vystřelili. Major se strachoval, kde asi jejich kulky uvízly, ale na to bylo příliš pozdě.

Plukovník Robin Zacharias, příslušník amerického vojenského letectva, šel po udusané hlíně, která asi v jiných dobách a za jiných okolností sloužila jako cvičiště, ale dnes tu nikdo necvičil. Už déle než půl roku byl v zajetí a každý den byl pro něj boj, ponurá mizérie, horší a temnější, než si dokázal představit. Sestřelen při osmdesáté deváté akci, na dohled přechodného domova, při dokonale úspěšné akci s krvavým koncem kvůli obyčejné všivé smůle. A co hůř, je ho „medvěd" byl mrtvý.V tom měl nejspíš štěstí, pomyslel si plukovník, když ho přes zajatecký tábor vedli dva vzrůstem drobní nepřátelé s puškami v rukou. Paže měl svázané za zády a pouta kolem kotníků měl povolená jen natolik, aby mohl chodit, protože se ho bez ohledu na pušky báli. K tomu ho navíc sledovali muži ve strážních věžích. Musím těm malým hajzlům fakticky připadat strašlivý, řekl si stíhací pilot.
Zacharias neměl pocit zvláštního nebezpečí. Záda ho pořád bolela po katapultáži. Dopadl na zem pořádně potlučený, sice se snažil zajetí uniknout, ale bylo to pouhé gesto, kličkoval celou stovku metrů a během pěti minut se ocitl přímo v náručí osádky děla, která mu rozstřílela letadlo.
Tam začalo bití. Vedli ho přes tři různé vesnice, házeli po něm kamení a plivali, až nakonec skončil tady. Netušil kde. Létali tu mořští ptáci. Možná že byl blízko u moře, spekuloval plukovník. Ale památník v Salt Lake City, několik bloků od domu, kde strávil dětství, mu připomněl, že rackové nepatří jenom k moři. V uplynulých měsících byl vystaven všemožnému tělesnému týrání, ale v posledních několika týdnech mu kupodivu dávali pokoj. Možná je to už přestalo bavit, říkal si Zacharias. A možná že Santa Claus opravdu existuje, pomyslel si s hlavou skloněnou k zemi. Neměl žádnou útěchu. Byli tu další zajatci, ale nedokázal s nimi navázat kontakt. Jeho cela neměla okna. Zahlédl dva obličeje, ani jeden nepoznal. Pokaždé na ně začal volat pozdrav, ale jeden ze strážných ho srazil k zemi. Oba muži ho viděli, neozvali se však. V obou případech zahlédl úsměv a pokývnutí, víc nemohli udělat. Oba muži byli v jeho věku a patrně asi tak jeho hodnosti, ale víc nevěděl. I když se mohl bát spousty věcí, nejvíc ho děsilo, že tohle bylo něco úplně jiného, než o čem se učili při výcviku. Nebyl to hanojský Hilton, kde se měli shromažďovat všichni váleční zajatci. Jinak nevěděl naprosto nic a neznámé může děsit nejvíc ze všeho, zvlášť muže, který si během dvaceti let zvykl, že je absolutním pánem svého osudu. Jedinou útěchou je, pomyslel si, že už to nemůže být horší. V tom se mýlil.
„Dobré ráno, plukovníku Zachariasi," zavolal nějaký hlas z druhé strany tábora. Vzhlédl a uviděl muže trochu vyššího, než byl sám, bělocha, v uniformě velmi odlišné od uniforem strážných. S úsměvem kráčel k zajatci. „To je rozdíl proti Omaze, že?"
Potom zaslechl hluk, tiché kňučení, které se blížilo od jihozápadu. Instinktivně se otočil - letec se musí vždycky podívat na letadlo, ať je kde je. Za okamžik se objevilo, ještě než stráže stačily zareagovat.
Buffalo Hunter, pomyslel si Zacharias a napřímil se, otáčel se za ním, hleděl na něj, držel hlavu vzhůru, díval se na černý obdélník okénka s kamerou a šeptem se modlil, aby zařízení fungovalo. Když si stráže uvědomily, co dělá, rána pažbou do ledvin poslala plukovníka k zemi. Spolkl kletbu a snažil se bolest vydržet, a pak mu do omezeného zorného pole vstoupil pár bot.
„Nevzrušujte se tolik," řekl druhý muž. „Letí do Haiphongu počítat lodě. Tak, příteli, teď se musíme seznámit."

Cody-193 pokračoval na severovýchod a udržoval skoro konstantní rychlost a výšku. Nakonec pronikl do hustého pásu protivzdušné obrany obklopující jediný velký přístav Severního Vietnamu. Kamery v Buffalo Hunterovi zaznamenaly několik baterií protiletadlového dělostřelectva, několik pozorovacích bodů a dost lidí s AK-47, kteří se aspoň symbolicky pokusili na letoun vystřelit. Stodevadesáttrojka vyvázla jen díky svým malým rozměrům. Dál letěla přímým a rovnoměrným kurzem a kamery cvakaly, zaznamenávaly obrazy na dvou a čtvrtpalcový film. Asi jediný, kdo po letounu nestřílel, byly rakety země-vzduch: stodevadesáttrojka na ně letěla moc nízko.
„Leť, holka, leť!" povzbuzoval ji major dvě stě mil daleko.
Čtyři vrtulové motory Warning Star se namáhaly, aby udržely výšku, kterou nezbytně potřebovala ke sledování postupu automatického letounu. Major upíral oči na plochou skleněnou obrazovku, sledoval blikající flíček

respondenčního radaru.
Jiní technici monitorovali pohyb dalšího amerického letounu, který také letěl na návštěvu do nepřátelské země, a neustále komunikovali s Red Croin, lodí amerického válečného námořnictva, která řídila letecké operace od moře.
„Zahni na východ, holka - teď.“
Cody-193 přesně podle plánu ostře zabočila vpravo, snesla se o chlup níž a prohnala se nad doky v Haiphongu rychlostí pět set uzlů, v patách stovku dávek světelných střel. Přístavní dělníci a námořníci z různých lodí se zvědavě a naštvaně dívali vzhůru a dost se báli takového množství oceli, které jim svištělo nebem nad hlavou.
„Ano!“ zařval major tak hlasitě, že seržant po jeho levici podrážděně vzhlédl. Tady mělo být ticho. Přepnul mikrofón na Red Crown.
„Cody-jedna-devět-tři má bingo.“
„Rozumím, opakuji bingo na jedna-devět-tři,“ potvrdili mu. Kódové slovo „bingo“ zde použili nevhodně, protože obyčejně znamenalo letoun s nedostatkem pohonných hmot, ale byl to výraz tak obecně známý, že poskytoval víc než přiměřené krytí. Příslušník námořnictva na druhém konci obvodu pak zavolal posádce kroužící helikoptéry, že se má probudit.
Automatický letoun opustil pobřeží přesně podle plánu, ještě několik mil se držel nízko, než začal naposledy stoupat, až vyčerpal posledních sto liber paliva a dosáhl svého předem naprogramovaného bodu třicet mil od pobřeží, kde začal kroužit. Teď se zapojil další respondenční radar, naladěný na vyhledávací radary hlídkových lodí amerického námořnictva.
Jedna z nich, torpédoborec Henry B. Wilson, si všimla očekávaného cíle v očekávaném čase a místě. Technická obsluha raket využila příležitosti, aby si ověřila možnost zachycení, ale musela své naváděcí radary po několika vteřinách vypnout. Piloty to znervózňovalo.
Cody-193 kroužil ve výšce pět tisíc stop, nakonec mu došlo palivo a začal plachtit. Když jeho rychloměr klesl k příslušné číslici, rozbušky odpálily svrchní poklop a uvolnily padák. Helikoptéra námořnictva už byla na místě a bílý padák byl dobrý cíl. Letoun teď vážil necelých patnáct set liber, což byla váha sotva osmi mužů. Vítr a viditelnost byly toho dne příznivé. Padák zachytili na první pokus a helikoptéra se okamžitě obrátila a zamířila k americké válečné lodi Constellation, kde letoun opatrně spustila do lůžka, a tím ukončila svou šedesátivteřinovou bojovou akci. Než helikoptéra stačila najít své místo na vzletové palubě, jeden technik už otevíral krycí plát fotografického úseku a vytahoval ze zdířky těžkou kazetu. Okamžitě ji odnesl dolů a předal ji jinému technikovi ze skvěle zařízené lodní fotolaboratoře. Zpracování si vyžádalo jen šest minut a ještě mokré filmy byly dosucha otřeny a předány zpravodajskému důstojníkovi. Bylo to víc než dobré. Film se přetáčel z jedné cívky na druhou nad plochou skleněnou deskou, pod kterou svítilo pár zářivek.
„Tak co, poručíku?“ zeptal se kapitán napjatě.
„Ano, počkejte, pane…“ Odvíjel cívku a ukázal na třetí obrázek. „To je náš první orientační bod… tady je bod číslo dvě… letěla přesně podle kurzu… jasně, tady je počáteční bod… údolím, za kopec… tady, pane! Máme dva, tři obrázky!
A dobré, slunce svítilo akorát, bylo jasno - víte, proč těm holkám říkáme Buffalo Hunter? Protože -“
„Ukažte, já se podívám!“ Kapitán skoro odstrčil nižšího důstojníka z cesty. Na fotografii byl nějaký muž, možná Američan, se dvěma strážnými, a další, čtvrtý muž… Ale on chtěl vidět toho Američana.
„Prosím, pane.“ Poručík mu podal lupu. „Mohli bychom z toho vytáhnout slušný obličej a můžeme si pohrát i s negativem, jestli nám dáte trochu času. Jak jsem říkal, kamery rozliší muže a ženu -“
„Hmmmm.“ Obličej byl černý, na negativu byl tedy běloch. Ale - „Kruci, nepoznám ho.“
„Kapitáne, to je naše práce, ano?“ Byl zpravodajským důstojníkem. Kapitán ne. „Nechte nás dělat naši práci, pane.“
„Je to jeden z našich!“
„Zajisté, pane, a tady ten chlap zase není. Dovolte, abych to odnesl zpátky do laboratoře, kde uděláme pozitivy a zvětšíme je. Letci se budou chtít podívat na snímky přístavu.“
„Ti můžou počkat.“
„Ne, pane, nemůžou,“ zdůraznil poručík. Ale vzal nůžky a dotyčné snímky odstřihl. Zbytek cívky podal nejvyššímu poddůstojníkovi, zatímco poručík a kapitán se vrátili do fotolaboratoře. Plné dva měsíce práce padly na let Cody-193 a kapitán dychtil po informacích, o kterých věděl, že na těch třech filmových okénkách budou.
Za hodinu je měl. Za další hodinu už letěl do Danangu. Za další hodinu letěl na leteckou základnu námořnictva Cubi Point na Filipínách, potom nějakou rachotinou na Clarkovu leteckou základnu a nakonec se ocitl v KC-135, který měl namířeno rovnou do Kalifornie. Přestože musel čtyřiadvacet hodin skoro bez přestávky sedět, spal kapitán jen krátce a trhaně, protože vyřešil tajemství, a to by mohlo změnit politiku jeho vlády.

4
První světlo

Kelly spal skoro osm hodin, vstal, jakmile zaslechl racky, a zjistil, že Pam tam není. Vyšel ven a našel ji na břehu, dívala se na vodu, pořád unavená, pořád neschopná nabýt klidu, který potřebovala. Zátoka byla klidná jako každé ráno, hladinu rovnou jako sklo tečkovaly kroužky okounů, lapajících hmyz. Bylo to počasí příhodné pro začátek nového dne; mírná západní bríza foukala do tváře a kolem vládlo zvláštní ticho, přes které slyšeli brumlání jakéhosi motorového člunu z takové dálky, že člun vůbec neviděli. Byla to chvíle, která člověku dovolí, aby vychutnal samotu v přírodě, ale Kelly věděl, že Pam se cítí prostě sama. Došel k ní tak tiše, jak mohl, a oběma rukama ji vzal kolem pasu.
„Dobré ráno.“ Dlouho neodpovídala a Kelly nehybně stál, jen ji zlehka držel, pouze tolik, aby cítila jeho dotek. Měla na

sobě jeho košili a on chtěl, aby jeho dotek nevypadal sexuálně, jen ochranně. Bál se tisknout k ženě, která trpěla zneužíváním v tomto směru, a nedokázal odhadnout, kde ta neviditelná hranice může být.
„Tak teď to víš," řekla jen tak hlasitě, aby ji v tichu slyšel, ale nedokázala se k němu otočit a podívat se na něj.
„Ano," odpověděl Kelly stejně tiše.
„Co si o tom myslíš?" Mluvila bolestným šeptem.
„Nevím, co máš na mysli, Pam." Kelly cítil, jak se Pam začíná třást, a musel odolat nutkání chytit ji pevněji.
„O mně."
„O tobě?" Dovolil si trochu se přiblížit a změnit držení rukou, takže ji objal kolem pasu, ale ne pevně. „Myslím, že jsi krásná. Myslím, že jsem opravdu rád, že jsme se seznámili."
„Jsem na drogách."
„Doktoři říkají, že se snažíš přestat. To mi docela stačí."
„Je to ještě horší, dělala jsem věci -" Kelly ji přerušil.
„To je mi jedno, Pam. Já jsem taky dělal věci. A jedna z těch věcí, které jsi udělala, mi připadala moc milá. Dala jsi mi něco, o co se můžu starat, a já už vůbec nečekal, že se to ještě někdy stane." Přitáhl si ji pevněji. „To, co jsi dělala předtím, než jsme se setkali, mě nezajímá. Nejsi sama, Pam.
Jsem tady, abych ti pomohl, jestli chceš."
„Až zjistíš…," varovala ho.
„Risknu to. Myslím, že to nejdůležitější už vím. Miluju tě, Pam." Kellyho ta slova překvapila. Moc se bál říct si to třeba jenom pro sebe. Bylo to příliš iracionální, ale city znovu zvítězily nad rozumem a rozum to výjimečně schvaloval.
„Jak to můžeš říct?" zeptala se Pam. Kelly ji jemně otočil a usmál se.
„Krucifix, jak to mám vědět! Možná je to těmi tvými rozcuchanými vlasy - nebo ušmudlaným nosem." Dotkl se přes košili její hrudi. „Ne, myslím, že je to tvým srdcem. Ať máš za sebou cokoliv, máš dobré srdce."
„Myslíš to vážně, viď?" zeptala se a hleděla mu na prsa.
Nastala dlouhá pauza, pak se na něho Pam usmála a ten úsměv připomínal úsvit. Oranžovožlutá záře stoupajícího slunce jí osvětlila tvář a projasnila světlé vlasy.
Kelly jí utřel slzy - ten mokrý obličej zaplašil veškeré pochybnosti, které snad ještě měl. „Budeme ti muset sehnat nějaké šaty. Takhle se dáma neobléká."
„Kdo tvrdí, že jsem dáma?"
„Já."
„Já se tak bojím!"
Kelly si ji přitáhl blíž. „Je v pořádku, když se bojíš. Já jsem se bál celou dobu. Důležité je vědět, že se do toho pustíš."
Hladil ji po zádech. Neměl v úmyslu něco si s ní teď začínat, jenomže byl stále vzrušenější, dokud si neuvědomil, že rukama hladí jizvy, které jí nadělali jiní muži bičem, provazy, řemenem nebo dalšími odpornými věcmi. V té chvíli upřel oči rovnou na moře a bylo moc dobře, že mu neviděla do obličeje.
„Určitě máš hlad," řekl, ustoupil od ní a chytil ji za ruce.
Přikývla. „Jako vlk."
„To se dá napravit." Vzal ji za ruku a vedl ji k bunkru. Moc se mu líbilo, když cítil její ruku ve své. Potkali Sama a Sarah, kteří se vraceli z druhé strany ostrova po ranní procházce a rozcvičce.
„Tak jak se mají naše hrdličky?" zahalekala Sarah se zářivým úsměvem, protože odpověď jí byla jasná už na dálku dvou set metrů.
„Máme hlad!" odpověděla Pam.
„A postaráme se dneska o nějaké ty šrouby," dodal Kelly a mrkl.
„Cože?" vyjevila se Pam.
„O pohon," vysvětloval Kelly. „K Samově lodi."
„Šrouby?"
„Námořnická hantýrka, věř mi." Zazubil se na ni a Pam nevěděla, jestli mu má věřit nebo ne.

„Trvalo to dost dlouho," poznamenal Tony a usrkl kávu z papírového kelímku.
„Kde mám já?" dožadoval se Eddie celý podrážděný, protože se nevyspal.
„Řekls mi, abych vynesl ty blbý kamínka ven, pamatuješ? Uvař si svoje."
„Myslíš, že se mi líbil ten kouř a všechno svinstvo? Z toho uhličitanu nebo čeho se dá umřít," odsekl Eddie Morello podrážděně.
Tony byl taky unavený. Příliš unavený na to, aby se s takovým otevřhubou hádal. „Tak jo, kámo. Dobře, kafe je venku v konvici. Hrnky taky."
Eddie s bručením vyšel ven. Henry, třetí přítomný, balil zboží do balíčků a do hádky se nemíchal. Vyšlo to skutečně ještě líp než plánoval. Dokonce mu spolkli tu historku o Angelovi, tím vyškrtli dalšího parťáka i hrozící problém. Měli teď nachystané drogy nejmíň za tři sta tisíc dolarů, navážené a zabalené do igelitových sáčků, které prodají dalším dealerům. Všechno však nevyšlo podle plánu. Čekal „pár hodin" práce, ale ta se protáhla na skoro celonoční maratón, protože všichni tři zjistili, že úkoly, za které platili jiným, nejsou tak snadné. Nepomohly ani tři láhve bourbonu, které si přinesli. Jenomže přes tři sta tisíc dolarů zisku za šestnáct hodin práce nebylo vůbec špatné. A to byl teprve začátek. Tucker je zatím jen namlsal.
Eddie si přesto dělal starosti, jaké bude mít dozvuky Angelovo zmizení. Ale nebylo možné se vrátit, když už zabili, a musel krýt Tonyho hru. Zašklebil se, když vykoukl prázdným okénkem směrem k jakémusi ostrovu na sever od starého vraku lodi. Sluneční světlo se odráželo od oken vzdáleného člunu, pravděpodobně veliké, silné jachty. Jestlipak by

nebylo pěkné mít taky takovou? Eddie Morello rád rybařil a třeba by mohl někdy vyvézt i děti. Byla by to dobrá krycí činnost, ne?
Nebo bych mohl chodit na kraby, řekl si. Nakonec víme, co krabi žerou, ne? Při tom pomyšlení se potichu uchechtl a vzápětí se oklepal. Jestlipak byl v bezpečí, když se spolčil s těmi chlapy? Ani ne před čtyřiadvaceti hodinami prostě zabili - a on s nimi - Angela Vorana. Jenomže Angelo nepatřil do organizace a Tony Piaggi ano. Eddie byl jejich legitimací, jejich spojením na ulici, a proto byl v bezpečí - nějakou dobu. Dokud bude Eddie chytrý a ostražitý.
„Co myslíš, že bylo tohle za kajutu?“ zeptal se Tucker Piaggiho, jenom aby něco řekl.
„Jak to myslíš?“
„Když to byla loď, asi to byla nějaká kabina,“ řekl, zalepil poslední obálku a položil ji do chladnice na pivo. „Nikdy jsem o tom nepřemýšlel.“ Což byla skutečně pravda.
„Co třeba kapitánská kajuta?“ uvažoval Tony. Aspoň nějak zabíjeli čas a on už měl plné zuby toho, co dělali celou noc.
„Je to možné. Je to blízko můstku.“ Muž vstal, protáhl se a uvažoval, čím to je, že musí udělat všechnu těžkou práci zrovna on. Odpověď byla nasnadě. Tony byl „řádný“ člen. Eddie jím chtěl být taky. Nikdy však nebude, a ani Angelo, říkal si Henry Tucker a byl tomu rád. Nikdy Angelovi nevěřil a teď už pro ně nebude představovat problém. U těchto lidí si musel dávat pozor na jednu věc: vypadali, že dodržují slovo - dokud pro ně Henry bude nezbytným dodavatelem surovin, ale ani o minutu déle. Tucker si nedělal žádné iluze. Od Angela bylo hezké, že ho přivedl k Tonymu a Eddiemu, a Angelova smrt měla na Henryho přesně takový účinek, jaký by měla Henryho smrt na ostatní: vůbec žádný. Všichni lidé mají svou užitnou hodnotu, říkal si Tucker a zavíral chladnici. A krabi taky musejí žrát.
S trochou štěstí bude se zabíjením na chvíli pokoj. Tucker se vražd nezříkal, ale nelíbily se mu komplikace, které je často provázejí. Dobré podnikání jelo jako po másle, bez zbytečného rozruchu, a sypalo peníze všem, takže byli všichni spokojení, dokonce i zákazníci na opačném konci řetězu. Tato dodávka je rozhodně uspokojí. Byl to dobrý asijský heroin, odborně zpracovaný a mírně říznutý netoxickými látkami, který poskytne uživatelům raketový rauš a klidný, jemný sestup zpět do reality, jíž se snaží uniknout. Takový požitek budou chtít okusit znovu, takže se vrátí ke svým dodavatelům, kteří si pak budou moci na toto fajnové zboží něco přirazit. Obchodní značka byla „Asijské cukroví.“
V tom se tajilo nebezpečí, získat jméno známé v ulicích.
Policie se pak mohla na něco zaměřit, mohla pátrat po jméně, mohla klást určité otázky, ale takové riziko s sebou nesla prostě skutečnost, že člověk má zboží, které jde na odbyt, a z toho důvodu si Henry vybral společníky, kteří už měli zkušenost, styky a zázemí. Místo, kde drogu zpracovávali, si také vybral podle toho, jak bylo bezpečné. Viditelnost zde byla dobrých pět mil a měli rychlý člun, na němž by unikli. Jo, bylo to stále nebezpečné, nepochybně, ale celý život je bezpečný a riziko se poměřuje odměnou. Odměnou Henryho Tuckera za necelý jeden den práce bylo jedno sto tisíc dolarů v nezdaněné hotovosti a pro tyto peníze byl ochoten riskovat hodně. A ještě mnohem víc byl ochoten riskovat pro zisky, jakých bude moci dosáhnout s Piaggiho styky. Vzbudil už jejich zvědavost a brzy budou stejně ctižádostiví jako on.

Loď se šrouby ze Solomons dorazila o několik minut dřív.
Lékaři Kellymu neradili, aby Pam zaměstnával, ale ukázalo se to jako docela jednoduchý předpis na její problémy. Kelly vyvezl přenosný kompresor zas na dok, nastartoval ho a říkal Pam, jak má regulovat proud vzduchu a sledovat měřidlo. Pak si přinesl klíče, které potřeboval, a položil je na dok.
„Jeden prst bude znamenat tenhle klíč, dva prsty tenhle a tři prsty tady ten, jasné?“
„Dobře,“ odpověděla Pam, užaslá nad Kellyho odborností.
Trochu přehrával, to věděli všichni, ale všem to vyhovovalo.
Kelly slezl po žebříku do vody a jeho prvním úkolem bylo zkontrolovat závity na vrtulových hřídelích; vypadaly, že jsou ve slušném stavu. Zvedl ruku z vody s jedním prstem vztyčeným a dostal správný klíč, odmontoval jím zbylé matky a po jedné je podal ven. Celá operace trvala jen čtvrt hodiny, než byly zbrusu nové lesklé šrouby nasazeny a nové ochranné anody na svých místech. Důkladně obhlédl kormidla a došel k závěru, že do konce roku vydrží, ale Sam by se na ně měl občas podívat.
Byla to úleva, jako obvykle, vylézt z vody a nadechnout se vzduchu, který nechutnal po gumě.
„Co jsem dlužen?“ zeptal se Rosen.
„Za co?“ Kelly si sundal výstroj a vypnul kompresor.
„Vždycky platím lidem za práci,“ řekl chirurg trochu upjatě.
Kelly se musel zasmát. „Něco ti povím - kdybych někdy potřeboval operovat záda, uděláš mi to grátis. Jak se tomu u vás doktorů říká?“
„Profesní laskavost - ale ty nejsi doktor,“ namítl Rosen.
„A ty nejsi potápěč. Nejsi ještě ani námořník, ale dneska to napravíme, Same.“
„Byl jsem v motorových lodích nejlepší ze třídy!“ zařval Rosen.
„Doktore, když jsme dostali kluky přímo z učiliště, říkávali jsme jim: ‚Fajn, hochu, ale tohle je flotila. Já teď uklidím nářadí a uvidíme, jak dobře dokážeš tuhle věcičku vlastně řídit'.“
„Vsadím se, že jsem lepší rybář než ty,“ naštětil se Rosen.
„Hned potom zjistíme, kdo dál dočůrá,“ prohodila Sarah kysele k Pam.
„To taky.“ Kelly se smál, když se vracel dovnitř. Za deset minut uklidil a převlékl se do trička a kraťasů.
Zaujal místo na nejvyšším můstku a sledoval Rosena, jak připravuje svou loď k vyplutí. Chirurg skutečně udělal na Kellyho dojem, zvlášť tím, jak zacházel s lany.
„Příště nechej ventilátory běžet trochu déle, než nahodíš motory,“ řekl Kelly, když Rosen nastartoval.
„Vždyť je to diesel.“

„Za prvé je to ona, jasné? Za druhé je to dobrým zvykem. Příští loď, kterou třeba budeš řídit, může být na benzín. Bezpečnost především, doktore. Už jste si někdy na dovolené najali loď?“
„Ale ano.“
„Děláš při operaci stejnou věc pokaždé stejným způsobem?“ pokračoval Kelly. „I když vlastně nemusíš?“
Rosen zamyšleně přikývl. „Rozumím.“
„Tak ji vyvez.“ Kelly ukázal rukou. Rosen to udělal docela chytře, aspoň si to tak lékař myslel. Kelly si to nemyslel: „Míň kormidla, víc šroubů. Nebudeš mít vždycky brízu v zádech, aby ti pomohla. Šrouby tlačí vodu; kormidla ji jenom trochu směrují. Na motory se můžeš spolehnout vždycky, zvlášť při nízké rychlosti. A řízení se občas porouchá. Nauč se, jak si poradit bez něj.“
„Ano, kapitáne,“ zamručel Rosen. Připadalo mu, jako by byl znovu v nemocnici na praxi, a Sam Rosen byl zvyklý, že rozkazy štěká on. Osmačtyřicet, pomyslel si, to je trochu moc let na to, abych byl zase studentem.
„Ty jsi kapitán. Já jsem jenom lodivod. Jsou to moje vody, Same.“ Kelly se otočil a pohlédl dolů na spojovací palubu. „Nesmějte se, dámy, příště budete na řadě vy. Dávejte pozor!“
A potichu: „Jsi fajn chlap, Same.“
Za čtvrt hodiny se nechali líně unášet přílivem, rybářské vlasce nahozené pod teplým prázdninovým sluncem. Kelly se zajímal o rybaření jen málo a místo toho si určil dohlížecí službu na nejvyšším můstku, zatímco Sam učil Pam, jak navazovat návnadu. Její nadšení všechny překvapilo. Sarah se přesvědčila, jestli se dobře namazala krémem, aby si chránila bledou pleť, a Kelly uvažoval, jestli jí trocha bronzu zvýrazní její jizvy. V samotě na nejvyšším můstku se probíral myšlenkami a ptal se sám sebe, jaký muž dokáže týrat ženu.
Hleděl ven přivřenýma očima na mírně se pohupující hladinu posetou čluny. Kolik takových lidí měl v dohledu? Proč to nepoznáte ve chvíli, kdy se na ně podíváte?

Napakovat loď bylo jednoduché. Zásobili se pořádnou dávkou chemikálii, které budou muset občas doplňovat, ale Eddie a Tony měli známosti v jednom chemickém podniku, jehož majitel měl s jejich organizací styky.
„Chci se podívat,“ řekl Tony, když vyráželi. Nebylo to tak snadné, jak si představoval, prokličkovat s osmnáctistopým člunem mezi přílivovými bažinami, ale Eddie si to místo pamatoval docela dobře a voda byla pořád čistá.
„Ježíši Kriste!“ vyjekl Tony.
„Letos bude na kraby dobrej rok,“ poznamenal Eddie, rád, že to Tonym otřáslo. Dobrá pomsta, pomyslel si Eddie, ale žádnému z nich ten pohled nebyl příjemný. Na mrtvole se už páslo aspoň patnáct kilo krabů. Obličej a jedna paže nebyly pod nimi vůbec vidět a všimli si, že se sem hrnou další krabi, přivábení pachem hniloby, který se vodou přenášel stejně účinně jako vzduchem: příroda zná vlastní formy reklamy. Eddie věděl, že na souši by totéž dělaly vrány a káňata.
„Kolik počítáte? Dva týdny, možná tři, a pak už Angelo nebude.“
„Co když někdo…“
„To není pravděpodobný,“ řekl Tucker, jenž se ani nepodíval.
„Je tu moc mělko na to, aby se sem odvážila plachetnice, a motorový čluny se taky moc neobtěžujou. Asi půl míle na jih je pěkná široká dráha, taky se tam líp rybaří. Myslím, že ani lovcům krabů se tu moc nelíbí.“
Piaggi nemohl od té podívané odtrhnout zrak, i když se mu obracel žaludek. Modří krabi z Chesapeake Bay obírali tělo, už změklé vodou a bakteriemi, ukusovali drobná sousta, trhali je klepety, kousky zvedali menšími klepítky a cpali si je do zvláštních, nezvyklých úst. Uvažoval, jestli je pod nimi ještě lidský obličej, oči upřené ke světu, který zůstal nahoře, ale krabi všechno zakryli a oči nejspíš zmizely jako první. Děsivé na tom samozřejmě bylo, že jestli takhle mohl zemřít jeden chlap, klidně by mohl i další. Přestože byl Angelo mrtvý, Piaggi si byl jist, že být pohřben takovým způsobem je horší než pouhá smrt. Litoval by Angelovy smrti, jenomže obchod je obchod a… Angelo si to zasloužil. Svým způsobem byla škoda, že jeho strašlivý osud museli utajit, ale to také patřilo k podnikání. Takhle na to policajti nepřijdou.
Vražda se bez mrtvoly těžko dokazuje a oni náhodou padli na způsob, jak utajit spoustu vražd. Jediným problémem bylo, jak sem mrtvoly dostat - tak, aby se ostatní nedozvěděli, jakou metodu odstraňování použili, protože lidi rádi mluví, říkal si Tony Piaggi, stejně jako mluvil Angelo. Ještě že to Henry zjistil včas.
„Co si takhle zajít na kraby, až se dostaneme zpátky do města?“ zeptal se Eddie Morello se smíchem, jenom aby viděl, jestli se Tony konečně pozvrací.
„Radši odtud vypadneme,“ odpověděl Piaggi tiše a posadil se na sedadlo. Tucker přidal plyn a proplétal se ven z přílivové bažiny zpátky do zátoky.
Piaggimu nějakou minutu trvalo, než si ten obrázek vyhnal z hlavy, a doufal, že si z celé hrůzy nakonec bude pamatovat jenom to, že jde o účinnou metodu odstraňování lidí. Možná že ji použijí znovu. Třeba mi to za pár hodin bude připadat i veselé, zadoufal Tony a pohlédl na chladnici. Pod nějakými patnácti plechovkami piva byla vrstva ledu, pod kterou leželo dvacet zalepených pytlíků s heroinem. Pokud by je někdo zastavil, což bylo nepravděpodobné, nebude nic hledat pod pivem, tím pravým palivem člunařů v zátoce. Tucker řídil člun na sever a ostatní vytáhli rybářské pruty, jako by se snažili najít v Chesapeake dobré místo na ropušnice.
„Rybaříme obráceně,“ řekl Morello po chvíli a pak se zasmál tak hlasitě, že se Piaggi rozesmál taky.
„Hoď mi pivo!“ přikázal Tony mezi dvěma záchvaty smíchu. Byl přece jen „řádný“ člen a zasloužil si úctu.

„Idioti,“ řekl si Kelly potichu. Ta osmnáctistopá kocábka jela moc rychle a příliš blízko kolem jiných rybařících člunů. Mohla zachytit pár vlasců a určitě nechávala brázdu, která další čluny rozhoupá. Neuměli se chovat a na to byl Kelly vždy háklivý. Bylo to prostě moc snadné - sakra, bylo to míň než snadné. Stačilo koupit člun a získat oprávnění s ním

jezdit. Žádné zkoušky, vůbec nic. Kelly sáhl po dalekohledu Rosenových 7×50 a zaměřil ho na člun, který se blížil souběžně s jejich jachtou. Tři pitomci, jeden z nich zvedl plechovku piva a posměšně pozdravil.
„Odpal, idiote," zašeptal pro sebe. Volové, chlastají na lodi pivo, nejspíš jsou už napůl zkouření, a to ještě není ani jedenáct. Pořádně si je prohlédl a byl docela rád, že projeli na padesát metrů od něj.
Všiml si jména: Jindřich Osmý. Jestli to jméno zase uvidí, vzpomene si, že se má držet dál.
„Mám ji!" vykřikla Sarah.
„Pozor, z pravoboku se blíží velká vlna." Dorazila za minutu a způsobila, že se velký hatteras rozkolébal dvacet stupňů vlevo a vpravo od kolmice.
„Tomuhle já říkám špatné námořnické způsoby!" prohlásil Kelly a podíval se na zbylé tři.
„Přesně tak!" souhlasil Sam.
„Ještě pořád tu rybu mám," jásala Sarah. Přitahovala kořist se zkušeností starého rybáře. „Je pěkně veliká!"
Sam vytáhl podběrák a naklonil se přes bok. Za chvilku ustoupil. V podběráku se zmítala ropušnice, takových šest nebo sedm kilo těžká. Ponořil podběrák do vědra s vodou, kde bude ryba čekat na smrt. Kellymu to připadalo kruté, ale byla to jenom ryba a on už viděl horší věci.
Za okamžik vykřikla Pam, protože se jí napnul vlasec, a Sarah zastrčila svůj prut do držáku a začala ji dirigovat. Kelly je sledoval.
Přátelství mezi Pam a Sarah bylo stejně pozoruhodné jako jeho přátelství s tou dívkou. Sarah možná nahrazovala matku, která neuměla Pam milovat nebo jí nedokázala dát něco jiného, životně důležitého. Pam každopádně na rady a pokyny své nové přítelkyně reagovala dobře. Kelly se na ně s úsměvem díval, Sam to postřehl a taky se usmál. Pam byla nováček, dvakrát udělala chybu, když rybu přitahovala. Sam znovu posloužil podběrákem a tentokrát se z toho vyklubal čtyřkilový okoun.
„Hoďte ho zpátky," radil Kelly. „Okouni nemají vůbec žádnou chuť!"
Sarah vzhlédla. „Hodit zpátky její první rybu? Co jsi zač, nacista? Máš tam nějaký citrón, Johne?"
„Ano, proč?"
„Předvedu ti, co se dá udělat s okounem, proto." Zašeptala cosi Pam a pak se zasmály. Okoun putoval do nádržky a Kelly uvažoval, jak bude asi okoun vycházet s ropušnicí.

Den obětí války, pomyslel si Dutch Maxwell, když vystupoval ze svého služebního auta u národního hřbitova v Arlingtonu. Pro spoustu lidí pouze doba, kdy se jezdí pět set mil v Indianapolis, nebo den volna, nebo tradiční začátek letní koupací sezóny, jak dosvědčoval poměrně řídký automobilový provoz ve Washingtonu. Ale pro něj ne, ani pro jeho přátele. Toto byl jejich den, chvíle, kdy vzpomínali na padlé kamarády, zatímco jiní se starali o jiné věci, víceméně soukromé. Admirál Podulski vystoupil s ním a oba vykročili pomalu a nestejným krokem, jak to admirálové dělají. Casimirův syn, poručík (nižšího stupně) Stanislas Podulski tu neležel a nejspíš nikdy ležet nebude. Jak jim prozradilo hlášení, jeho A-4 padla za oběť raketě země-vzduch, byl to skoro přímý zásah. Mladý pilot byl příliš nesoustředěný a všiml si nebezpečí teprve v poslední vteřině, kdy na „strážném" kanálu vykřikl poslední znechucenou kletbu. Jedna z bomb, které nesl, patrně vybuchla ve stejné chvíli. V každém případě se malý útočný bombardér rozletěl do mastného černožlutého mračna a skoro nic po něm nezbylo; kromě toho si nepřítel nedělal násilí ohledně vyhledávání pozůstatků padlých letců. A tak synovi jednoho statečného muže bylo odepřeno, aby odpočíval spolu s kamarády. Casimir o tom nemluvil. Podulski si své pocity uchovával uvnitř.
Kontraadmirál James Greer stál u hrobu, který zde byl už dva roky, asi padesát metrů od vydlážděné příjezdové cesty, a pokládal květiny k vlajce u náhrobku svého syna.
„Jamesi?" řekl Maxwell. Mladší muž se otočil, zasalutoval, chtěl se usmát na znamení, že je jim vděčný za projev přátelství o takovém dni, ale nepodařilo se mu to. Všichni tři měli na sobě námořnicky modré uniformy, které vyzařovaly tu správnou důstojnost. Zlatě lemované rukávy se v slunci leskly. Beze slova se všichni tři seřadili čelem k náhrobku Roberta Whitea Greera, prvního nadporučíka, námořní pěchota Spojených států. Řízně mu zasalutovali a každý si vzpomněl na mladého muže, kterého houpali na kolenou a který jezdil na kole na námořní základně v Norfolku a na námořní letecké základně v Jacksonville s Casovým i Dutchovým synem. Který vyrostl v silného a hrdého muže, jenž vítal otcovy lodě, když se vracely do přístavu, a mluvil jen o tom, jak bude pokračovat v otcových stopách, ale ne úplně stejně, a který měl v rozhodném okamžiku příliš málo štěstí, padesát mil jihozápadně od Danangu. V tom bylo prokletí jejich profese, všichni to věděli, ale nikdy to nevyslovili, že do války byli zataženi i jejich synové, částečně z úcty ke svým otcům, částečně z lásky k zemi, kterou otcové synům předávali, a hlavně z lásky k člověku. Každý z mužů, kteří zde stáli, se chopil své šance, a Bobby Greer a Stas Podulski se chopili zase své. Štěstí se ke dvěma ze tří synů obrátilo zády.
Greer a Podulski si přesto řekli, že to mělo smysl, že svoboda má cenu, že někteří lidé ji musí zaplatit, jinak by nebylo vlajky, ústavy, svátku, jehož význam mají lidé právo ignorovat. Ale v obou případech zněla ta nevyřčená slova prázdně. Greerovo manželství se rozpadlo, hlavně žalem nad Bobbyho smrtí. Manželka Podulského už nikdy nebude jako dřív. I když všichni měli ještě další děti, prázdnota, způsobená ztrátou jednoho z nich, byla jako propast, kterou nic nepřemostí; všichni si sice říkali, že to stálo za to, ale žádný člověk, který si dokáže zdůvodnit smrt dítěte, se nemůže nazývat člověkem, a jejich skutečné pocity zesilovala stejná lidskost, která je poháněla do života plného obětí. To platilo tím spíš, že všichni měli ohledně války pocity, kterým méně zdvořilí lidé říkají „pochybnosti" a jimž oni sami říkali jinak, ale jenom mezi sebou.
„Pamatujete si, jak Bobby skočil do bazénu pro holčičku Mikea Goodwina - a zachránil jí život?" zeptal se Podulski.
„Zrovna jsem od Mikea dostal lístek. Malá Amy měla minulý týden dvojčata, dvě holčičky. Vzala si inženýra z Houstonu, dělá pro NASA."

„Ani jsem nevěděl, že je vdaná. Kolik jí teď je?“ zeptal se James.
„Hm, nejmíň dvacet… dvacet pět? Pamatujete se na ty její pihy, jak jí v Jaxu vždycky na slunci vyskočily?“
„Malá Amy,“ řekl Greer potichu. „Jak jen rostou.“ Možná by se tehdy toho horkého červencového dne neutopila, ale byla to další událost, díky níž vzpomínali na jeho syna. Zachránil jeden život, a nakonec možná tři. To už je něco, ne? říkal si Greer.
Všichni tři se otočili, beze slova opustil hrob a pomalu zamířili zpátky po příjezdové cestě. Tam se museli zastavit.
Do kopce kráčel pohřební průvod. Vojáci Třetího pěšího pluku, „Stará garda“, konali svou vážnou povinnost, ukládali dalšího muže k odpočinku. Admirálové se znovu seřadili, zasalutovali vlajce rozložené na rakvi s mužem uvnitř. Mladý poručík, který měl velení, udělal totéž. Viděl, že jeden z vlajkových důstojníků má bledě modrou stuhu, což znamenalo Čestnou medaili, a mladík řízným gestem vyjádřil hlubokou úctu.
„Tak, tady je další,“ řekl Greer s tichou hořkostí, když průvod přešel. „Pane Bože, kvůli čemu ty kluky pohřbíváme?“
„„Zaplaťte každou cenu, neste jakékoli břemeno, postavte se veškerým těžkostem, pomozte každému příteli, postavte se každému nepříteli…,“ zarecitoval Cas. „Nebylo to tak dávno, že? Ale když přišla chvíle vyložit karty na stůl, kde byli ti parchanti?“
„My jsme ty karty, Casi,“ odpověděl Dutch Maxwell. „A tohle je ten stůl.“
Obyčejní muži by možná plakali, ale toto nebyli obyčejní muži. Všichni přehlédli krajinu posetou bílými kameny. Byla to kdysi zahrada Roberta E. Leea - dům stál pořád na kopci - a zřídit zde hřbitov bylo kruté gesto vlády, která měla pocit, že ji tento důstojník zradil. A přesto ten nakonec předal svůj dům zděděný po předcích do služeb mužům, jež nejvíc miloval.
To byla velmi laskavá ironie dnešního dne, rozjímal Maxwell.
„Jak to tam nahoře jde, Jamesi“
„Mohlo by to být lepší, Dutchi. Mám rozkaz uklidit barák.
Potřebuju hodně velký smeták.“
„Řekli ti o BOXWOOD GREEN?“
„Ne.“ Greer se otočil a poprvé toho dne se usmál. Nebylo to moc, ale aspoň něco, řekli si ostatní. „Měl bych o tom vědět?“
„Asi budeme potřebovat tvou pomoc.“
„Pod rukou?“
„Víš, co se stalo s KINGPINEM,“ poznamenal Casimir Podulski.
„Měli sakra štěstí, že vyvázli,“ souhlasil Greer. „Držíte to pod pokličkou, co?“
„To si piš.“
„Dejte mi vědět, co potřebujete. Dostanete všechno, co zjistím. Děláte zase nějakou ‚trojku´, Casi?“
„Přesně tak.“ Každé označení s trojkou na konci znamenalo oddělení operací a plánování a Podulski měl na tyto záležitosti nadání. Oči mu zářily stejně jasně jako jeho Zlatá křídla v ranním slunci.
„Dobře,“ pravil Greer. „Jak si vede malý Dutch?“
„Teď létá pro Deltu. Jako druhý pilot, v kurzu si dělá kapitána a navíc někdy příští měsíc budu dědečkem.“
„Opravdu? Blahopřeji, příteli.“
„Nevyčítám mu, že odešel. Dřív snad ano, ale teď už ne.“
„Jak se jmenoval ten SEAL, který pro něho letěl?“
„Kelly. Ten už je taky pryč,“ řekl Maxwell.
„Měl jsi mu dát medaili, Dutchi,“ řekl Podulski. „Četl jsem pochvalu. Měli na kahánku.“
„Udělal jsem z něho vrchního pomocníka. Nemohl jsem mu navrhnout medaili.“ Maxwell zavrtěl hlavou. „To se nedělá, když jde o záchranu admirálova syna, Casi. Víš, jak se to v takových případech bere.“
„Jo.“ Podulski se podíval na kopec. Pohřební průvod se zastavil a rakev sundávali z lafety. Mladá vdova sledovala konec pozemské pouti svého manžela. „Jo, vím, jak to chodí.“
* * *
Tucker zajel s lodí do kotviště. S pomocí přívěsného motoru to šlo snadno. Vypnul motor a popadl kotevní lana, která rychle uvázal. Tony a Eddie zvedli chladničku, Tucker zatím posbíral volně loženou výstroj, zaklapl několik krytů na místo a pak se připojil ke společníkům na parkovišti.
„Bylo to docela snadný,“ poznamenal Tony. Chladnička už stála vzadu v jeho stejšnu Ford Country Squire.
„Kdo si myslíte, že dnes vyhraje závody?“ zeptal se Eddie.
Zapomněli si vzít na cestu rádio.
„Vsadil jsem kilo na Foyta, jenom aby to bylo zajímavý.“
„Ne na Andrettiho?“ zeptal se Tucker.
„Je to krajan, ale nemá štěstí. Sázky jsou obchod,“ zdůraznil Piaggi. Angelo už byl věcí minulosti a způsob, jakým se ho zbavili, byl nakonec poměrně zábavný, i když Piaggi si už asi nikdy kraby k jídlu nedá.
„Tak,“ řekl Tucker, „víte, kde mě najdete.“
„Svoje peníze dostaneš,“ řekl Eddie pitomě. „Koncem týdne, na obvyklým místě.“ Odmlčel se. „Co když se poptávka zvýší?“
„To zvládnu“ ujistil ho Tucker. „Můžu vám sehnat, co chcete.“
„Jakej máš sakra zdroj?“ zeptal se Eddie, zkoušel z něho něco vymáčknout.
„Angelo to taky chtěl vědět, pamatuješ? Pánové, kdybych vám to řekl, nepotřebovali byste mě, že?“
Tony Piaggi se usmál. „Nedůvěřuješ nám?“
„Ale jo.“ Tucker se usmál. „Věřím, že zboží prodáte a podělíte se se mnou o peníze.“

Piaggi souhlasně přikývl. „Mám rád chytrý parťáky. Drž si lajnu. Bude to k prospěchu všem. Máš bankéře?“
„Ještě ne, moc jsem o tom nepřemýšlel,“ zalhal Tucker.
„Tak o tom přemýšlet začni, Henry. Můžem ti pomoct to zařídit, nějakou banku za mořem. Je to bezpečný, číslovaný konto a tak. Můžeš říct někomu, koho znáš, aby ti to prověřil.
Nezapomeň, že můžou peníze vysledovat, když nebudeš opatrnej. Nežij si moc na vysoký noze. Tak jsme už přišli o spoustu kamarádů.“
„Já neriskuju, Tony.“
Piaggi přikývl. „To je správnej přístup. V tomhle podnikání musíš bejt opatrnej. Poldové jsou čím dál chytřejší.“
„Naštěstí ne dost.“ Stejně jako vy, když na to přijde, ale pěkně jedno po druhém.

5
Odpovědnost
Balíček dorazil spolu s kapitánem silně postiženým pásmovou nemocí do ústředí zpravodajské služby válečného námořnictva v Suitlandu, stát Maryland. Místní odborníci na interpretaci fotografií byli posíleni specialisty ze 1127. zpravodajské skupiny vojenského letectva ve Fort Belvoir. Trvalo dvacet hodin, než byl celý proces dokončen, ale fotografie z Buffalo Huntera byly neobyčejně dobré a Američan na zemi udělal přesně to, co měl: podíval se nahoru a hleděl na prolétající průzkumný letoun.
„Ten chudák za to zaplatil,“ poznamenal náčelník námořnictva ke svému protějšku z letectva. Fotografie totiž zachycovala nějakého vojáka, který stál hned za Američanem se zvednutou a otočenou puškou. „Rád bych tě někdy potkal v nějaké temné uličce, hajzle.“
„Co myslíte?“ Starší seržant letectva mu přisunul blíž průkazovou fotografii.
„Jsou si hodně podobní, klidně bych se vsadil, že je to on.“
Oběma odborníkům ze zpravodajské služby připadalo divné, že mají tak chudou sbírku osobních karet, se kterými mohli průzkumné fotografie srovnávat, ale ten, kdo je vybíral, měl naštěstí dobrý odhad. Našli odpovídající kartu. Nevěděli, že to, co mají v rukou, je série fotografií údajně mrtvého muže.
* * *
Kelly ji nechal spát, byl rád, že dokázala usnout i bez chemické berličky. Oblékl se, vyšel ven a dvakrát oběhl ostrov - po obvodu měřil asi tři čtvrtě míle -, aby se v klidném ranním vzduchu trochu zapotil. Sam a Sarah, také ranní ptáčata, na něj narazili, zrovna když se vydýchával na doku.
„Na tobě je taky vidět změna,“ poznamenala Sarah. Na chvilku se odmlčela. „Jaká byla v noci Pam?“
Kelly zůstal jako opařený, než se zmohl na: „Cože?“
„Ale kruci, Sarah…“ Sam se podíval stranou a skoro se rozesmál. Jeho manželka zrudla jak nebe na východě.
„Přesvědčila mě, abych jí večer nedávala žádné léky,“ vysvětlovala Sarah. „Byla trochu nervózní, ale chtěla to zkusit a vymluvila mi to. Tak jsem to myslela, Johne. Promiň.“
Jak by mohl vysvětlit včerejší noc? Nejdřív se jí bál dotknout, nechtěl vypadat, že se na ni mačká, a ona to pak vzala jako znamení, že už se mu nelíbí, ale potom… se všechno vyvrbilo samo.
„Hlavně měla v hlavě takovou pitomou myšlenku -“ Kelly se zarazil. O tom by s ní mohla mluvit Pam, ale nebylo by správné, kdyby to dělal on, ne? „Spala dobře, Sarah. Včera byla pořádně utahaná.“
„Myslím, že jsem tak odhodlaného pacienta ještě neměla.“
Zhurta zapíchla ukazovák Kellymu do hrudi. „Hodně jsi jí pomohl, mladíku.“
Kelly odvrátil pohled, nevěděl, co by měl říct. Potěšení na mé straně? V hloubi duše byl přesvědčený, že ji využívá. Narazil na dívku v nesnázích a… využíval ji? Ne, to nebyla pravda. Miloval ji. Úžasné. Jeho život se očividně vracel do normálu - vypadalo to tak. Léčil ji, ale i Pam léčila jeho.
„Ona je - bojí se, že já - kvůli její minulosti, myslím. Mě to opravdu moc nezajímá. Máte pravdu, je to hodně silné děvče. Sakra, já mám taky docela pestrou minulost. víte. Nejsem žádný mnich.“
„Nech ji, ať se vymluví,“ radil Sam. „Potřebuje to. Musíte to nechat provětrat, než to začnete rozebírat.“
„Víš jistě, že tě to nerozčílí? Mohlo by to být dost ošklivé,“ poznamenala Sarah a sledovala jeho oči.
„Ošklivější než válka?“ Kelly zavrtěl hlavou. Potom změnil téma. „Co s těmi… léky?“
Tou otázkou se všem ulevilo a Sarah byla zas velmi věcná.
„Má za sebou rozhodující období. Kdyby u ní měla nastat vážná abstinenční reakce, už by k ní došlo. Možná bude občas předrážděná, následkem vnějšího stresu například. Pro ten případ máš fenobarbital a už jsem ti napsala i pokyny, ale ona se to bude snažit překonat. Její osobnost je mnohem silnější, než si uvědomuje. Jsi dost chytrý a poznáš, když jí bude zle.
Jestli se to stane, přinuť ji - přinuť ji -, aby si jednu tabletu vzala.“
Pomyšlení, že by ji měl k něčemu nutit, se Kellymu příčilo.
„Podívejte, doktorko, já nemůžu -“
„Ticho, Johne. Nechci, abys jí tabletu cpal do krku. Když jí řekneš, že ji doopravdy potřebuje, poslechne tě, jasné?“
„Jak dlouho?“
„Ještě týden, možná deset dní,“ řekla Sarah po chvilce rozmýšlení.
„A potom?“
„Potom můžete přemýšlet o budoucnosti, která na vás dva možná čeká,“ řekla mu Sarah.
Samovi bylo nepříjemné, že začala být tak osobní. „Chci ji nechat pořádně vyšetřit, Kelly. Kdy se zase dostanete do Baltimoru?“
„Za pár týdnů, možná dřív. Proč?“

Sarah mu to vyložila: „Nemohla jsem provést moc důkladnou prohlídku. Nebyla už hodně dlouho u lékaře. Ulevilo by se mi, kdyby šla na kompletní vyšetření. Koho navrhuješ, Same?“
„Znáš Madge Northovou?“
„Ta by byla dobrá,“ souhlasila Sarah. „Víš, Kelly, neškodilo by, kdyby ses taky nechal prohlédnout.“
„Vypadám snad nemocně?“ Kelly zvedl paže a vystavil na odiv své báječné tělo.
„S tímhle na mě nechoď,“ usadila ho Sarah. „Až se ukáže Pam, ukážeš se taky. Chci se přesvědčit, že jste oba úplně zdraví - tečka. Rozuměno?“
„Ano, paní.“
„Ještě jedna věc, a chci, abys mě důkladně poslouchal,“ pokračovala Sarah. „Potřebuje zajít k psychiatrovi.“
„Proč?“
„Johne, život není film. Lidi ve skutečném životě nehodí problémy za hlavu a neodfrčí šťastně do západu slunce, jasné? Pohlavně ji zneužívali. Brala drogy. Její sebevědomí je v téhle chvíli dost mizerné. Lidé v její situaci dávají sami sobě vinu za to, že se stali obětí. Správná terapie to může napravit. To, co děláš ty, je důležité, ale ona potřebuje i profesionální pomoc. Jasné?“
Kelly přikývl. „Jasné.“
„Dobře,“ řekla Sarah a podívala se na něj. „Líbíš se mi. Umíš poslouchat.“
„Mám snad na vybranou, paní?“ vyzvídal Kelly s pokřiveným úšklebkem.
Zasmála se. „Ani ne.“
„Sarah je hrozný generál,“ řekl Sam Kellymu. „Měla být zdravotní sestrou. Doktoři by měli být civilizovanější.“
„Generály mají dělat sestry.“ Sarah v žertu manžela kopla.
„Tak to abych radši nikdy na žádnou sestru nenarazil,“ řekl Kelly a odvedl je z doku.

Pam se probudila po deseti hodinách a bez dobrodiní barbiturátů, i když jí třeštila hlava, což Kelly léčil aspirinem.
„Lepší je Tylenol,“ poradila mu Sarah. „Líp ho snáší žaludek.“ Farmakoložka si znovu neskrývaně Pam prohlížela, zatímco Sam balil jejich výstroj. Celkem se jí líbilo, co vidí. „Chci, abys přibrala tři kila, než tě zase uvidím.“
„Ale -“
„A John tě přivede k nám na návštěvu, abychom tě mohli pořádně prohlédnout - řekneme za čtrnáct dní?“
„Ano, paní.“ Kelly odevzdaně přikývl.
„Ale -“
„Pam, spikli se proti mně. Musím k nim zajít taky,“ oznamoval Kelly pozoruhodně poslušným tónem.
„Musíte odjet tak brzo?“
Sarah přikývla. „Měli jsme vlastně odjet už včera večer, ale to je fuk.“ Podívala se na Kellyho. „Jestli se neukážeš, jak jsem řekla, zavolám ti a seřvu tě.“
„Sarah, kristepane, tobě se žádný generál nevyrovná!“
„Jen si Sama poslechni, má pravdu.“
Kelly ji doprovodil k doku, Samova loď už brumlala. Sarah a Pam se objaly. Kelly se pokusil jen potřást jí rukou, ale musel se podrobit polibku. Sam seskočil a podal jim ruce.
„Nové mapy!“ připomněl Kelly chirurgovi.
„Ano, kapitáne.“
„Postarám se o lana.“
Rosen si dal záležet, aby mu ukázal, že se poučil. Vycouval, táhl hlavně pravou hřídelí a otočil hatteras na místě. Ten chlapík měl dobrou paměť. Za chvilku Sam zvýšil tah na obou motorech a vyrazil vpřed - mířil přímo do vod, o kterých věděl, že jsou hluboké. Pam tam jenom stála a držela Kellyho za ruku, dokud se loď neproměnila v bílou tečku na obzoru.
„Zapomněla jsem jí poděkovat,“ řekla Pam konečně.
„Ne, nezapomněla. Jenom si to neřekla, nic víc. Jak ti dneska je?“
„Hlava už přestala bolet.“ Podívala se na něj. Potřebovala si umýt vlasy, ale oči měla jasné a chůzi pružnou. Kelly pocítil potřebu ji políbit, což udělal. „Tak co teď budeme dělat?“
„Potřebujeme si promluvit,“ řekla Pam tiše. „Je nejvyšší čas.“
„Počkej tu.“ Kelly se vrátil do dílny a přišel s dvěma skládacími lehátky. Na jedno z nich ji pozval. „Teď mi budeš vyprávět, jak jsi strašná.“
Pamela Starr Maddenová měla před několika dny jedenadvacáté narozeniny, jak se Kelly dozvěděl - a konečně zjistil její příjmení. Narodila se rodině dělníka v kraji Panhandle v severním Texasu a vyrůstala pod pevnou rukou otce, který patřil k mužům, z jakých by si zoufal i baptistický kněz. Donald Madden byl muž, který chápal pouze formu náboženství, nikoli podstatu, byl přísný, protože neuměl milovat, a pil, protože byl nespokojený s životem - a taky kvůli tomu na sebe zuřil -, ale nikdy se s životem nedokázal smířit. Když jeho děti něco provedly, tloukl je, obvykle páskem nebo rákoskou, dokud ho nehryzlo svědomí, ovšem svědomí často předběhla únava. Poslední kapka pro Pam, která nikdy nebyla jako dítě šťastná, přišla den po jejích šestnáctých narozeninách. Tehdy se zdržela na církevním večírku a nakonec šla s přáteli na rande, protože měla pocit, že konečně má na něco takového právo. Nakonec od toho kluka, který žil v domácnosti skoro stejně přísné, jako byla ta její, nedostala ani pusu. Ale Donaldu Maddenovi to nevysvětlila. Přijela domů v pátek večer deset minut po desáté, vešla do domu, výhrůžně rozsvíceného, a tam stanula tváří v tvář rozzuřenému otci a ustrašené matce.
„To, co mi říkal…“ Pamela při řeči sklopila zrak. „Nic z toho jsem neudělala. Ani mě to nenapadlo udělat, a Albert byl tak nevinný… Ale já taky, tehdy.“

Kelly jí stiskl ruku. „Nic mi nemusíš povídat, Pam.“ Ale ona musela a Kelly to věděl, a tak ji poslouchal dál.
Pamela Maddenová přetrpěla nejhorší výprask za svých šestnáct let, potom vyklouzla z okna své ložnice v přízemí a odešla pěšky čtyři mile do centra ponurého, prašného městečka. Před svítáním chytila autobus Greyhound do Houstonu, protože to byl první ranní autobus, a nenapadlo ji vystoupit jinde než na konečné. Pokud věděla, rodiče její zmizení nikdy neohlásili. Série podřadných zaměstnání a ještě horších ubytování v Houstonu jen zvětšily její zoufalství, takže se zakrátko rozhodla zamířit jinam. S trochou peněz, které našetřila, nastoupila do jiného autobusu - tentokrát to byl Continental Trailways - a dojela s ním do New Orleansu. Vyděšená, hubená a skoro ještě dětská Pam nevěděla nic o mužích, kteří loví mladé uprchlice. Skoro okamžitě si jí všiml jeden dobře oblečený pětadvacetiletý muž jménem Pierre Lamarck, pěkně s ní pohovořil a počastoval ji večeří i soucitem, takže přijala jeho nabídku, že ji ubytuje a pomůže jí. Za tři dny se stal jejím prvním milencem. Za týden přiměla důkladná facka šestnáctiletou dívku k druhému sexuálnímu dobrodružství, tentokrát s obchodníkem ze Springfieldu v Illinois, kterému Pamela připomínala vlastní dceru - a to natolik, že si ji zamluvil na celý večer a zaplatil Lamarckovi za ten zážitek dvě stě padesát dolarů. Den poté si Pam nasypala do krku celý obsah lahvičky pilulek svého pasáka, ale dosáhla jen toho, že se pozvracela a vysloužila si za neposlušnost důkladný výprask.
Kelly ten příběh poslouchal naprosto nevzrušeně, oči měl klidné, dech pravidelný. Uvnitř to však vypadalo jinak. Myslel na dívky, které měl ve Vietnamu, ty malé, skoro dětské, a na těch pár, které si koupil po smrti Tish. Nikdy ho nenapadlo, že ty mladé ženy jejich práce a život nemusí bavit. Nikdy o tom ani nepřemýšlel, přijímal jejich předstírané reakce jako opravdové lidské city - copak nebyl slušný, čestný muž? Ale platil za služby mladým ženám, jejichž příběh možná nebyl zas tak odlišný od toho, jaký mu vyprávěla Pam, a stud ho pálil jako pochodeň.
Než jí bylo devatenáct, utekla Lamarckovi a třem dalším pasákům, vždycky se však ocitla v rukou jiného. Jeden v Atlantě rád své holky před kamarády bičoval, obvykle na to používal tenké provazy. Další v Chicagu začal do Pam cpát heroin, aby děvče, které mu připadalo trochu moc nezávislé, lépe ovládl, ale příštího dne ho opustila, a tím v podstatě dokázala, že měl pravdu. Dívala se, jak jí před očima umírá jiná dívka po injekci neředěných drog, a to ji vyděsilo víc než hrozba výprasku. Domů se vrátit nemohla - jednou rodičům zavolala a matka práskla s telefonem dřív, než Pam stačila poprosit o pomoc a sociálním službám, které jí mohly pomoci na jinou cestu, nedůvěřovala. Takže se nakonec ocitla ve Washingtonu, D. C., už jako zkušená prostitutka s drogovým návykem, který jí pomáhal unést všechno, co si o sobě myslela. Ale nepomáhal dost. A právě to ji nejspíš zachránilo, pomyslel si Kelly. Mezitím prodělala dva potraty, tři pohlavní choroby a čtyři zatčení, která ovšem nikdy neskončila soudem. To už Pam plakala a Kelly se přisunul blíž.
„Vidíš, co jsem zač?“
„Ano, Pam. Vidím jednu velmi statečnou dámu.“ Pevně ji objal kolem ramen. „Miláčku, to je v pořádku. Každý se může namočit do špíny. Změnit se, to chce kuráž a mluvit o tom, to chce kuráž ještě větší.“
Poslední kapitola začala ve Washingtonu individuem jménem Roscoe Fleming. Tou dobou už byla Pam hodně závislá na barbiturátech, ale pořád vypadala hezky a mladě, když si s ní někdo dal trochu práce, takže stále mohla dostávat slušnou cenu od těch, kdo měli rádi mladé tváře. Jeden takový muž přišel s jistým nápadem, bokovkou. Ten muž, jmenoval se Henry, chtěl rozšířit své podnikání v drogách, a jelikož byl opatrný a zvyklý na to, že jeho zboží nabízí někdo jiný, držel si stáj dívek, které předávaly jeho drogy distributorům. Dívky kupoval od zavedených pasáků v jiných městech, pokaždé za peníze z ruky do ruky, což každá dívka považovala za zlé znamení. Tentokrát se Pam pokusila utéct skoro hned, ale chytil ji a krutě ji zmlátil, až jí zlomil tři žebra, a teprve později zjistila, že měla velké štěstí, že tato první lekce nezašla ještě dál. Henry využil příležitost a nacpal do ní barbituráty, které utišily bolest a zároveň prohloubily závislost. Léčbu vylepšil tím, že ji nabídl všem společníkům, kteří ji chtěli. Henry dokázal to, co se nikomu jinému nepodařilo. Konečně ji zastrašil.
Během pěti měsíců ji kombinace bití, pohlavního zneužívání a drog zahnala skoro do katatonického stavu, ale před čtyřmi týdny procitla zpět do reality, protože zakopla o tělo dvanáctiletého chlapce, který ležel ve dveřích s jehlou v paži. Zůstala navenek poslušná, ale snažila se drogy omezit. Henryho přátelé si nestěžovali. V posteli byla podle nich mnohem lepší a jejich mužská ega to přičítala spíš vlastní zdatnosti než jejímu vyššímu sebevědomí. Čekala na příležitost, čekala, až Henry odejde, protože ostatní se trochu uvolnili, když nebyl nablízku. Teprve před pěti dny si sbalila to málo, co měla, a vystřelila pryč. Bez haléře - Henry jim nikdy nedovoloval mít peníze - se stopem dostala z města.
„Povídej mi o Henrym,“ řekl Kelly potichu, když domluvila.
„Třicet, černoch, vysoký asi jako ty.“
„Utekla ještě jiná děvčata?“
Pamin hlas ochladl jako led. „Vím jenom o jedné, která to zkusila. Bylo to někdy v listopadu. On… zabil ji. Myslel si, že chce jít k poldům, a -“ vzhlédla, „ přinutil nás, abychom se dívaly. Bylo to strašné.“
Kelly potichu řekl: „Tak proč jsi to zkoušela, Pam?“
„Radši bych umřela, než abych to znovu udělala,“ zašeptala, konečně tu myšlenku vyslovila nahlas. „Chtěla jsem umřít. Ten malý kluk. Víš, co se stane? Prostě skončíš. Všechno skončí. A já tomu pomáhala. Pomohla jsem ho zabít.“
„Jak ses dostala pryč?“
„Tu noc předtím… se všemi jsem se vyspala… abych se jim líbila a nechali mě… pustili mě z očí. Teď už rozumíš?“
„Udělalas, cos musela, abys mohla utéct,“ odpověděl Kelly.
Musel vynaložit veškerou sílu, aby udržel hlas v klidu. „Díky Bohu.“
„Nevyčítala bych ti, kdybys mě odvezl zpátky a nechal mě jít po svých. Táta měl možná pravdu, když mi tamto říkal.“
„Pam, pamatuješ si, jak jsi chodila do kostela?“
„Ano.“
„Pamatuješ si na příběh, který končí: ‚Jdi a nehřeš více'?

Myslíš, že já jsem nikdy neprovedl nic špatného? Nikdy se za nic nestyděl? Nikdy se nebál? Nejsi sama, Pam. Máš představu, jak jsi statečná, žes mi to všechno vyprávěla?“
Její hlas teď zněl úplně bezbarvě: „Máš právo to vědět.“
„Mám, ale tím se nic nemění.“ Na vteřinu se odmlčel.
„Vlastně mění. Máš ještě víc kuráže, než jsem si myslel, miláčku.“
„Víš to určitě? A co později?“
„Jediné později, které mi dělá vrásky, jsou ti lidé, kterým jsi utekla,“ řekl Kelly.
„Jestli mě někdy najdou…“ Pocity se znovu vracely. Hlavně strach. „Vždycky když se vrátíme do města, můžou mě potkat.“
„Dáme si na to pozor,“ řekl Kelly.
„Nikdy nebudu v bezpečí. Nikdy.“
„No jo, jsou dva způsoby, jak se s tím vypořádat. Můžeš pořád utíkat a schovávat se. Nebo se jich můžeš zbavit.“
Rozhodně zavrtěla hlavou. „Ta holka, kterou zabili. Věděli to. Věděli, že chce jít k poldům. Proto nemůžu policii důvěřovat. Kromě toho nemáš ponětí, jak strašní ti lidé jsou.“
Sarah měla ještě v něčem pravdu, jak Kelly viděl. Pam měla na sobě zase tílko, takže slunce zvýraznilo pruhy na zádech. Některá místa nezbarvilo tak jako ostatní. Stíny výprasků a krvavých podlitin, které způsobili jiní lidé jen tak pro vlastní potěšení. Všechno to začalo Pierrem Lamarckem nebo správněji Donaldem Maddenem, malými, zbabělými muži, kteří uměli jednat se ženami jen násilím.
Muži? zeptal se Kelly v duchu.
Ne.
Kelly jí řekl, aby chvilku zůstala na místě, a odešel do bunkru s nářadím. Vrátil se s osmi prázdnými plechovkami od limonád a piva a postavil je na zem asi deset metrů od lehátek.
„Zacpi si uši,“ řekl jí Kelly.
„Proč?“
„Prosím,“ odpověděl. Když poslechla, Kellyho pravá ruka se prudce vynořila z košile a s ní automatický kolt pětačtyřicítka. Chytil ho oběma rukama a postupoval zleva doprava. Plechovky se jedna za druhou, snad v půlvteřinových intervalech převracely, odlétaly půl metru nebo vyskakovaly do vzduchu a pistole třaskala do rytmu. Než po krátkém letu přistála poslední plechovka zase na zemi, vyhodil Kelly prázdný zásobník a už zasunoval nový, takže sedm plechovek poskočilo ještě o kousek. Zkontroloval zbraň, jestli je prázdná, zajistil spoušť, vrátil ji za opasek a pak si sedl vedle Pam.
„Vyděsit mladou dívku bez přátel nedá moc velkou práci. Vyděsit mě, to už práci dá. Pam, jestli někdo třeba jenom pomyslí na to, že by ti ublížil, bude si muset nejdřív popovídat se mnou.“
Podívala se na plechovky, potom na Kellyho, který měl radost sám ze sebe a své dobré mušky. Touto ukázkou si zároveň ulevil a v krátkém záchvatu horečné akce přisoudil každé plechovce jméno či tvář. Viděl však, že Pam stále nepřesvědčil. Bude to chvíli trvat.
Posadil se znovu vedle ní. „Tak jo, povědělas mi svůj příběh, ano?“
„Ano.“
„Pořád myslíš, že se tím pro mě něco mění?“
„Ne. Říkáš, že ne. Asi ti věřím.“
„Pam, všichni muži na světě nejsou takoví - vlastně jich není zas tak moc. Měla jsi smůlu, nic víc. Na tobě není nic špatného. Někteří lidi se zraní při nehodě nebo onemocní. Ve Vietnamu jsem viděl lidi, kteří umřeli jen proto, že měli smůlu a byli na špatném místě, zabočili vlevo místo vpravo, dívali se nesprávným směrem.
Sarah chce, abys šla k nějakému doktorovi a probrala to s ním.
Myslím, že má pravdu. Dostaneme tě z toho po všech stránkách.“
„A pak?“ zeptala se Pam Maddenová. Hodně zhluboka se nadechl, ale bylo příliš pozdě, aby se teď zastavoval.
„Chceš… se mnou zůstat, Pam?“
Vypadala, jako by ji udeřil. Kelly nad její reakcí užasl.
„To nejde, děláš to jenom proto, že -“ Kelly vstal a zvedl ji za ramena. „Poslouchej mě, jo? Jsi nemocná. Uzdravuješ se. Schytala jsi všechno možné, co na tebe ten podělaný svět mohl hodit, a nezabalilas to, věřím v tebe!
Bude to chtít čas. Jako všechno. Ale nakonec z tebe bude zatraceně fajn člověk.“ Znovu ji postavil na nohy a ustoupil. Klepal se vzteky, nejen nad tím, co se jí stalo, ale i kvůli sobě za to, že jí začal vnucovat svou vůli. „Promiň. To jsem neměl dělat. Prosím tě, Pam… jenom si trochu věř.“
„Je to těžké. Dělala jsem hrozné věci.“
Sarah měla pravdu. Potřebovala skutečně profesionální pomoc.
Zlobil se na sebe, protože pořádně nevěděl, co říct.

Několik dalších dnů se všechno ustálilo v překvapivě hladkých kolejích. Pam měla sice jiné kvality, ale byla strašlivá kuchařka, a tento nedostatek ji dvakrát rozplakal - i když Kelly dokázal spořádat všechno, co mu připravila, a ještě se usmíval a chválil. Ale Pam se rychle učila a do pátku přišla na to, jak udělat z hamburgeru něco chutnějšího než kus uhlí. Při tom všem byl Kelly s ní, povzbuzoval ji a usilovně se snažil, aby jí příliš nemanipuloval. Většinou se mu to dařilo. Tiché slovo, jemný dotek a úsměv, to byly jeho nástroje. Brzy začala napodobovat jeho zvyk vstávat před svítáním. Začal s ní cvičit. To bylo opravdu obtížné. I když byla v podstatě zdravá, neběžela za celé roky ani kolem půlky bloku, a tak ji nejdřív přiměl, aby ostrov obcházela, začala se dvěma kolečky a koncem týdne už jich dělala pět. Odpoledne se slunila a jelikož toho neměla moc na sebe, často byla jen v kalhotkách a podprsence. Začala chytat bronz

a vypadalo to, že si nikdy nevšimla tenkých, bledých pruhů na zádech, ze kterých Kellymu chladla vzteky krev v žilách. Začala se věnovat svému vzhledu, sprchovala se a myla si vlasy aspoň jednou denně, kartáčovala je, až byly hedvábně lesklé, a Kelly byl vždycky nablízku, aby utrousil pochvalu. Ani jednou se nezdálo, že potřebuje fenobarbital, který mu Sarah nechala. Možná jednou nebo dvakrát se dostala do úzkých, ale místo chemikálii začala cvičit a propracovala se k normálnímu cyklu spánku a bdění. Její úsměvy byly sebevědomější a dvakrát ji přistihl, že se dívá do zrcadla a už nemá ten bolestný pohled.
„Jsi moc pěkná, že?“ zeptal se v sobotu večer, když se vysprchovala.
„Možná,“ připustila.
Kelly zvedl z umyvadla kartáč a začal jí pročesávat mokré vlasy. „Slunce ti je už zesvětlilo.“
„Chvíli trvalo, než jsem z nich smyla všechnu tu špínu,“ řekla a uvolnila se pod jeho doteky.
Kelly bojoval se zcuchanými vlasy, dával si pozor, aby moc netahal. „Ale vymyla jsi ji, Pammy, že?“
„Jo, asi ano, možná,“ řekla tváři v zrcadle.
„Říkalo se ti to těžko, miláčku“
„Hodně těžko.“ Úsměv, opravdový úsměv, teplý a plný důvěry.
Kelly odložil kartáč a políbil ji na krk tak, aby ho v zrcadle viděla. Pak vzal zase kartáč a pokračoval v práci.
Připadalo mu to velmi nemužné, ale dělal to hrozně rád. „Tak, všechno je učesané, nikde nic zacuchaného.“
„Měl bys sis opravdu koupit fén.“
Kelly pokrčil rameny. „Nikdy jsem žádný nepotřeboval.“
Pam se otočila a vzala ho za ruce. „Budeš, jestli pořád ještě chceš.“
Mlčel snad deset vteřin, a když promluvil, slova nezněla, jak měla, protože teď se bál on. „Víš to určitě?“
„Pořád ještě - ?“
„Ano!“ Těžko se mu zvedala, když měla mokré vlasy, byla nahá a mokrá po sprše, ale v takové chvíli musí muž svou ženu zdvihnout do výšky. Měnila se. Žebra už nebyla tak znát.
Přibrala, protože pravidelně a zdravě jedla. Ale hlavně se změnila osobnost, která byla uvnitř. Kelly žasl nad tím zázrakem, který se stal, a bál se uvěřit, že se skutečně odehrává - věděl však, že to tak prostě je. Po chvilce ji zase postavil zpět na zem, hleděl jí do veselých očí a byl hrdý, že se o to veselí zasloužil.
„Taky mám své mouchy,“ varoval ji Kelly a neuvědomoval si, co mu hledí z očí.
„Většinu jich už znám,“ ujistila ho. Začala ho rukama hladit po hrudi, opálené, porostlé tmavými chlupy a poznamenané jizvami z bojových operací na nějakém vzdáleném místě. Sama měla jizvy uvnitř, tak jako jich pár měl on, ale společně se navzájem vyhojí. Pam už o tom byla přesvědčená. Budoucnost jí přestala připadat jako temný kout, kde se schová a zapomene. Teď v ní viděla naději.

6
Léčka
Zbytek byl snadný. Zajeli na chvíli do Solomons, kde si Pam mohla koupit pár maličkostí. V kadeřnictví jí zastřihli vlasy. Koncem druhého týdne začala s Kellym běhat a přibrala. Mohla už nosit dvoudílné plavky, aniž by vystavovala žebra. Svaly na nohou sílily; všechno povadlé teď bylo pevné, jak to má být u dívky v jejím věku. Pořád ji však strašili její démoni. Dvakrát se Kelly probudil a viděl, že se Pam třese, potí se a cosi mumlá, sice i beze slov, ale přesto jí dobře rozuměl. Pokaždé ji pohladil, aby ji utišil, ale sám se neuklidnil. Brzy ji začal učit, jak se zachází se Skokanem, a bez ohledu na nedostatky ve vzdělání byla dost chytrá. Rychle pochopila, jak dělat věci, které se většina jachtařů nikdy nenaučí. Dokonce si s ní šel zaplavat a trochu ho překvapilo, že plavat uměla, když přece žila uprostřed Texasu.
Hlavně se mu líbilo, jak vypadá, jak mluví, jak voní a vůbec jaká je Pam Maddenová. Kelly se přistihl, že ztrácí klid, když ji každých pár minut nevidí - jako by mu mohla zmizet. Ale ona tam vždycky byla, zachytila jeho pohled, vesele oplatila úsměv. Většinou. Někdy ji přistihl s jiným výrazem, když si dovolila pohlédnout zpátky do temné minulosti nebo vpřed do jiné budoucnosti, než jakou jim naplánoval. Hrozně rád by jí hmátl do myšlenek a ty špatné vzpomínky vytáhl, ale věděl, že to bude muset svěřit odborníkům. V takových chvílích si často nacházel záminku, aby k ní zašel, a špičkami prstů sklouzl po jejím rameni, jenom aby se ujistil, že Pam ví, že je tu.
Deset dní po odjezdu Sama a Sarah uspořádali malý obřad. Nechal ji vyvézt loď, potom Pam uvázala lahvičku fenobarbitalu na velký kámen a hodila ji přes palubu. Cáknutí jim připadalo jako vhodný a konečný závěr jednoho problému. Kelly stál za ní, silnými pažemi ji objímal kolem pasu, pozoroval ostatní lodě plující zátokou a hleděl do rozjasněné slibné budoucnosti.
„Měl jsi pravdu,“ řekla a hladila ho po loktech.
„To se někdy stává,“ odpověděl Kelly a pousmál se, ale další věta ho ohromila.
„Jsou ještě jiné, Johne, jiné ženy, které Henry má… Jako Helenu, tu, kterou zabil.“
„Jak to myslíš?“
„Musím se vrátit. Musím jim pomoct… Než je Henry - než jich zabije víc.“
„Je to nebezpečné, Pammy,“ řekl Kelly pomalu.
„Já vím…, ale co s nimi bude?“
Znamenalo to, že se uzdravuje, to Kelly věděl. Byl z ní zase normální člověk a normální lidé si dělají starosti o jiné.
„Nemůžu se přece schovávat věčně, ne?“ Kelly vycítil, že se bojí, ale její slova to popírala, a tak ji objal trochu pevněji.
„Ne, to opravdu nemůžeš. V tom je ta potíž. Schovávat se je moc těžké.“
„Víš určitě, že můžeš věřit tomu svému příteli na policii?“ zeptala se.
„Ano, zná mě. Je to poručík, před rokem jsem mu prokázal jistou službu. Pachatel zahodil pistoli a já ji pomohl najít. Takže mi něco dluží. Kromě toho jsem jim nakonec pomáhal trénovat potápěče a mám u nich pár přátel.“ Kelly se

odmlčel.
„Nemusíš to dělat, Pam. Jestli od toho chceš prostě odkráčet, mně to vadit nebude. Já zpátky do Baltimoru nemusím, snad jenom k těm doktorům."
„Všechno, co provedli mně, dělají ostatním. Jestli něco neudělám, tak to nikdy doopravdy neskončí, že?"
Kelly nad tím přemýšlel, zamyslel se i nad svými démony. Od jistých věcí se prostě nedá jen tak utéct. Věděl to. Zkoušel to. Pamina sbírka démonů byla svým způsobem hrůznější než jeho, a jestli měl jejich vztah pokračovat, museli ti démoni najít místo, kde dojdou klidu.
„Počkej, někam zavolám."

„Poručík Allen," řekl do telefonu policista v západním obvodu. Klimatizace dnes nefungovala a stůl měl zavalený prací, které se ještě nedotkl.
„Frank? Tady je John Kelly," uslyšel detektiv a usmál se.
„Jak jde život uprostřed zátoky, chlape?" Nejradši bych tam byl taky.
„Klid, pohoda. Co ty?" zeptal se hlas.
„Kéž bych mohl říct totéž," odpověděl Allen a opřel se v otáčecí židli. Byl to statný muž a jako většina policajtů jeho generace byl veteránem druhé světové války - v jeho případě šlo o námořní dělostřelectvo - a vypracoval se z pouliční hlídky na oddělení vražd. Přesto nebyla ta práce tak náročná, jak si lidé většinou myslí, i když s sebou nesla břemeno spojené s násilným koncem lidského života. Allen si okamžitě povšiml změny v Kellyho hlase. „Co pro tebe můžu udělat?"
„Já, hm, potkal jsem někoho, kdo by s tebou potřeboval mluvit."
„Jak to?" zeptal se policista a lovil v kapse u košile cigaretu a zápalky.
„Je to pracovní věc, Franku. Informace ohledně nějaké vraždy."
Policista maličko zúžil oči a mozek mu zařadil vyšší rychlost. „Kdy a kde?"
„Ještě nevím a nerad bych to vyřizoval po telefonu."
„Je to vážné?"
„Je to zatím jenom mezi námi?"
Allen přikývl a hleděl z okna. „Dobře, jasně."
„Jsou v tom drogy."
Allenovi v mozku cvaklo. Kelly řekl, že jeho informátor je ‚někdo', ne ‚muž'. To znamená, že jde o ženu, domyslel si Allen. Kelly byl chytrý, ale v tomto oboru ne zase tak protřelý. Allen zaslechl jakési zprávy o drogovém gangu, který využívá ženy k ledasčemu. Nic víc neslyšel. Nebyl to jeho případ. Měli ho na starosti Emmet Ryan a Tom Douglas z centra města - Allen neměl vědět ani tolik.
„Teď tu fungujou aspoň tři drogové organizace. Ani v jednom případě nejde o roztomilý lidi," řekl Allen klidně. „Pověz mi víc."
„Můj přítel se do toho nechce moc namáčet. Jenom ti předá nějakou informaci, nic víc, Franku. Jestli to zajde dál, můžem to pak přehodnotit. Pokud je pravda, co jsem slyšel, jsou to děsiví lidé."
Allen o tom uvažoval. Nikdy se zvlášť nezabýval Kellyho minulostí, ale věděl dost. Kelly byl cvičený potápěč, pomocník loďmistra. Bojoval s námořnictvem v deltě Mekongu, kde podporovali Devátou pěší, štika, ale velmi schopná, opatrná štika, jejíž služby policii vysoce doporučil kdosi z Pentagonu a která odvedla slušnou práci při výcviku policejních potápěčů - a mimochodem za to dostala slušný šek, připomněl si Allen.
Ta „osoba" byla určitě žena. Kelly by si nikdy nedělal takové starosti o bezpečnost muže. Muži tak o jiných mužích prostě neuvažují. Když už nic jiného, rozhodně to znělo zajímavě.
„Nestřílíš si ze mě, že ne?" musel se zeptat.
„To není můj způsob, kámo," ujistil ho Kelly. „Mám podmínky: bude to jen informativní a setkáme se někde v klidu. Souhlas?"
„To víš, kdyby šlo o někoho jiného, tak asi řeknu, aby přišel rovnou sem, a taky by to tak bylo, ale vyjdu ti vstříc. Přece jenom jsi mi s tím Goodingovým případem píchnul.
Usvědčili jsme ho, víš. Dostal doživotí plus třicet let. Jsem ti dlužnej. Tak jo. Prozatím ti vyjdu vstříc. Bereš?"
„Díky. Jak máš služby?"
„Tento týden odpolední." Bylo něco po čtvrté hodině odpoledne a Allen zrovna přišel do práce. Nevěděl, že Kelly už toho dne volal třikrát, protože nikdy nenechal vzkaz. „Vypadnu kolem půlnoci, možná v jednu, tak nějak. Záleží na tom, jaká bude noc," vysvětloval. „Někdy je trochu rušno."
„Zítra v noci. Vyzvednu tě před vchodem. Můžeme si spolu dát malou večeři."
Allen se zamračil. To znělo jako z filmu o Jamesi Bondovi, tajný agent v akci. Ale věděl, že zbytečné okrasy nejsou v Kellyho stylu.
„Zatím nashle, chlape."
„Díky, Franku. Sbohem." V telefonu cvaklo, Allen se vrátil k práci a udělal si ve stolním kalendáři poznámku.

„Bojíš se?" zeptal se.
„Trochu," přiznala.
Usmál se. „To je normální. Ale slyšelas, co jsem říkal. Nic o tobě neví. Vždycky můžeš couvnout, když budeš chtít. Celou dobu budu mít u sebe pistoli. A jen si tak popovídáme. Můžeš se zapojit a zase toho nechat. Zvládneme to za jeden den - vlastně noc. A pořád budu s tebou."
„Každou minutu?"

„Pokud nepůjdeš na toaletu, miláčku. Tam se budeš muset o sebe postarat sama.“ Usmála se a uvolnila se.
„Musím připravit večeři,“ řekla a zamířila do kuchyně.
Kelly vyšel ven. Něco ho pořád nutilo, aby cvičil střelbu, ale to už ten den dělal. Odešel tedy do pomocného bunkru a sundal z police pětačtyřicítku. Nejdřív zmáčkl trn a přítlačnou pružinu. Potom otočil rámem. Tím pružinu uvolnil. Vyjmul nasouvací zásobník, odstranil hlaveň a pistole byla úplně rozebraná. Podržel hlaveň proti světlu a všiml si, že je špinavá od střelby. Vzal hadříky, čisticí prostředek Hoppe a kartáček na zuby a všechno čistil, dokud na kovových plochách nebylo po špíně ani památky. Pak zbraň lehce naolejoval. Nedával oleje moc, protože ten chytá špínu a prach, které můžou způsobit, že se zbraň v nevhodné chvíli zasekne. Dokončil čištění a rychle a odborně kolt složil - takovou věc uměl i se zavřenýma očima a také to už dělal. Zbraň se příjemně držela v ruce, několikrát zkusmo přirazil zásobník, aby se ujistil, že správně sedí. Závěrečná prohlídka to potvrdila.
Kelly vzal ze zásuvky dva plné zásobníky a jeden volný náboj. Plný zásobník zasunul na místo a první náboj vložil do komory. Opatrně spustil úderník, pak zásobník vyhodil a vsunul na místo další. S osmi náboji ve zbrani a náhradním zásobníkem měl celkem patnáct nábojů, kterými mohl čelit nebezpečí. Na procházku džunglí ve Vietnamu by to nestačilo, ale říkal si, že na temná zákoutí ve městě je to dost. Dokázal zasáhnout lidskou hlavu jednou ranou z deseti metrů, ve dne i v noci. Nikdy pod palbou nezpanikařil a už pár lidí zabil. Byl připraven na jakékoli nebezpečí. Kromě toho se nechystal jít po Vietcongu. Chystal se vyjít v noci a noc byla jeho přítelkyně. Venku bude méně lidí, na které si bude muset dávat pozor, a pokud druhá strana neví, že tam je - což neví -, nemusí si dělat starosti s nástrahami. Musí jenom zůstat ostražitý, což nebude problém.
K večeři bylo kuře, Pam je dokázala upéct. Kelly málem vytáhl láhev vína, ale rozmyslel si to. Proč ji pokoušet alkoholem? Možná sám přestane pít. Nebyla by to žádná velká ztráta a navíc takovou obětí potvrdí svou oddanost. Při hovoru se vyhýbali vážným věcem. Nebezpečí už vyhnal z hlavy. Nebylo potřeba se jím zabývat. Příliš velká představivost všechno spíš zhoršuje než zlepšuje.
„Opravdu si myslíš, že potřebujeme nové záclony?“ řekl.
„Moc se nehodí k nábytku.“
Kelly zamručel. „Na lodi?“
„Je to tam trochu fádní, víš.“
„Fádní,“ podivil se a sklízel ze stolu. „Příště řekneš, že všichni mužští jsou stejní -“ Kelly strnul. To bylo poprvé, kdy mu něco takového uklouzlo. „Promiň…“
Rošťácky se na něj usmála. „No, v jistém ohledu jsou. A přestaň být tak nervózní, když se mnou mluvíš, ano?“
Kelly se uvolnil. „Tak jo.“ Popadl ji a přitáhl si ji blíž.
„Jestli to tak bereš…, tak…“
„Hmmm.“ Oplatila mu polibek. Kellyho ruce jí bloudily po zádech a neucítily pod bavlněnou halenkou žádnou podprsenku.
Zasmála se. „Byla jsem zvědavá, jak dlouho ti bude trvat, než si toho všimneš.“
„Svíčky mi překážely ve výhledu,“ vysvětloval.
„Svíčky jsou pěkné, ale čoudí.“ A měla pravdu. V bunkru nebylo dobré větrání. Další věc, kterou bude muset spravit.
Kelly hleděl vstříc budoucnosti nabité prací, ale jeho ruce se zatím přesunuly na příjemnější místo.
„Už jsem dost přibrala?“
„Představuju si to jenom, nebo…?“
„No, možná trošku,“ připustila Pam a přidržela jeho ruce tam, kde zrovna byly.

„Musíme ti koupit nějaké nové šaty,“ řekl, když se jí díval do tváře, plné nově nabyté sebedůvěry. Nechal ji u kormidla, aby vedla loď kompasovým kurzem kolem Sharpova ostrova, východní plavební dráhou, kde bylo dnes hodně rušno.
„Dobrý nápad,“ souhlasila. „Jenomže já neznám žádné pořádné obchody.“ Zkontrolovala kompas jako dobrý kormidelník.
„Ty se najdou lehko. Prostě se podíváš na parkoviště.“
„Co?“
„Uvidíš tam lincolny a cadillaky, miláčku. To vždycky znamená slušné šaty,“ vysvětlil Kelly. „Nikdy se nespleteš.“
Zasmála se, přesně jak si přál. Kelly užasl, jak rychle Pam získává sebejistotu, i když je pořád ještě čekala dlouhá cesta.
„Kde přenocujeme?“
„Na palubě,“ odpověděl Kelly. „Budeme tu v bezpečí.“ Pam jenom přikývla, ale pro jistotu jí to vysvětlil.
„Vypadáš teď jinak a mě neznají. Neznají moje auto ani loď. Frank Allen nezná tvé jméno, neví ani, že jsi dívka. Tomu se říká bojové jištění. Měli bychom být v bezpečí.“
„Určitě máš pravdu.“ řekla Pam a oplatila mu úsměv. Důvěra v její tváři mu zahřála krev a přikrmila jeho beztak dost rozměrné ego.
„Dnes večer bude pršet,“ poznamenal Kelly a ukázal na mraky v dálce. „To je taky dobře. Sníží to viditelnost. Dělali jsme v dešti spoustu akcí. Lidé nejsou tak ostražití, když jsou mokří.“
„Ty o tom asi dost víš, že?“
Sebevědomý úsměv. „Učil jsem se v dost drsné škole, miláčku.“
Do přístavu dojeli za tři hodiny. Kelly byl nesmírně opatrný, nejdřív obhlédl parkoviště, přičemž si všiml, že jeho scout stojí na obvyklém místě. Poslal Pam do podpalubí, přivázal loď, nechal Pam uvnitř a předjel s autem přímo na dok. Pam podle jeho pokynů přešla z lodi rovnou do scoutu a neohlížela se vlevo ani vpravo, pak okamžitě z přístavu odjeli. Bylo pořád ještě celkem brzy; vyjeli za město a našli na předměstí v Timoniumu nákupní středisko, kde si Pam během dvou hodin - pro Kellyho to byla celá věčnost - vybrala troje pěkné oblečení, za které zaplatil hotově. Oblékla si to, co se mu

líbilo nejvíc, pěknou sukni a halenku, která ladila s jeho sakem. Pro jednou se Kelly oblékl podle stavu svého konta, který byl uspokojivý.
Povečeřeli tamtéž, v přítmí rohového boxu v lepší restauraci. Kelly to neřekl, ale potřeboval se pořádně najíst, a i když si Pam předtím s kuřetem poradila, ještě měla jako kuchařka co dohánět.
„Vypadáš moc dobře - myslím uvolněně," řekl, když po večeři popíjel kávu.
„Nikdy jsem si nemyslela, že se tak budu cítit, vždyť je to teprve… ani ne tři týdny?"
„Správně." Kelly postavil šálek s kávou. „Zítra zajdeme za Sarah, a jejími přáteli. Za pár měsíců bude všechno jinak, Pam." Vzal ji za levou ruku, doufal, že jednou bude na jejím prsteníku zlatý prsten.
„Teď už ti věřím. Opravdu."
„Dobře."
„Co budeme dělat teď?" zeptala se. Už bylo po večeři a do tajné schůzky z poručíkem Allenem chybělo ještě několik hodin.
„Co se trochu projet?" Kelly nechal hotovost na stole a odvedl ji k autu.
Už byla tma. Slunce skoro zapadlo a začínalo krápat. Kelly zamířil na jih k městu, dobře najezený a uvolněný, plný sebedůvěry a připravený na noční práci. Při vjezdu do Towsonu si všiml nedávno opuštěných tramvajových kolejí, které věštily blízkost města a jeho možná nebezpečí. Okamžitě zostražitěl. Jeho oči přeletovaly vlevo a vpravo, zkoumaly ulice a chodníky, každých pět vteřin kontrolovaly všechna tři zpětná zrcátka. Když nastupoval do auta, položil pětačtyřicítku na obvyklé místo, do pouzdra pod předním sedadlem, kam dosáhne rychleji než za opasek - a kromě toho se mu tak sedělo mnohem pohodlněji.
„Pam?" zeptal se a sledoval při tom provoz, navíc se ujistil, že mají zamčené dveře - bezpečnostní opatření, které sice vypadalo nesnesitelně paranoidní, ale nemínil nic ponechat náhodě.
„Ano?"
„Nakolik mi důvěřuješ?"
„Důvěřuju ti, Johne."
„Kde jsi - hm, pracovala?"
„Jak to myslíš?"
„Chci říct, že je tma a prší, a já bych se rád podíval, jak to tam vypadá." Ani se nemusel dívat a vycítil, jak ztuhla.
„Podívej se, budu opatrný. Jestli uvidíš něco, co tě znepokojí, zmizíme dřív, než se naděješ."
„Bojím se toho," řekla Pam okamžitě, ale pak se zarazila. Důvěřovala svému muži, nebo ne? Přece pro ni udělal tolik. Zachránil ji. Musela mu důvěřovat - ne, on musel vědět, že mu důvěřuje. Musí mu to dát najevo. A tak se zeptala:
„Slibuješ, že budeš opatrný?"
„Věř tomu, Pam," ujistil ji. „Jestli uvidíš jedinou věc, která se ti nebude líbit, jsme pryč."
„Tak dobře."
K nevíře, pomyslel si Kelly za padesát minut. Pořád to tu je, ale nikdy to nevidíte. Kolikrát touto částí města projížděl a nikdy se nezarazil, ničeho se nevšiml? A celé roky závisel jeho život na tom, že si všimne všeho, každé ohnuté větvičky, každého ptačího zavolání, každého otisku v hlíně. Ale touto částí města projížděl stokrát a nikdy si nevšiml, co se tu děje, protože to byla odlišná džungle, kde se odehrávala odlišná hra. Něco v něm jen pokrčilo rameny a řeklo: No a co jsi čekal? Jiný hlas poznamenal, že tu vždy bylo nebezpečno a že mu to jen uniklo, ale toto varování nezaznělo tak hlasitě a zřetelně, jak mělo.
Počasí bylo ideální. Tma, zamračeno, měsíc nesvítil. Jediné světlo šířily prořídlé pouliční lampy, které vrhaly osamělé světelné kužely na chodníky, kde vládl podezřelý ruch. Chvílemi sprchlo, občas docela hustě - stačilo to, aby lidé drželi hlavy skloněné a viditelnost se snížila, stačilo to, aby se běžná lidská zvědavost utlumila. To Kellymu vyhovovalo, protože objížděl kolem bloků pořád dokola a při druhém a třetím kolečku si všímal změn. Všiml si například, že nefungují všechna pouliční světla. Bylo to jenom lajdáctví údržbářů, nebo tvůrčí přístup místních ‚podnikavců'? Možná obojí, pomyslel si Kelly. Chlapi, kteří vyměňovali žárovky, nemohli všechno zvládnout a dvacetidolarová bankovka je pravděpodobně přesvědčí, aby se tolik nehonili nebo třeba nezašroubovali žárovku úplně. Každopádně tu vládla ponurá atmosféra. Ulice byly temné a temnota byla Kellyho důvěrná přítelkyně.
Bylo zde tak… smutno, pomyslel si. Hleděla na něj nevábná průčelí bývalých rodinných obchodů, které pravděpodobně zničily supermarkety a během pouličních nepokojů v osmašedesátém byly vydrancovány - od této díry se rozjela oka v místním ekonomickém předivu, která se dosud nevyspravila. Na popraskaných betonových chodnících se válely všemožné odpadky. Bydlel tu někdo? Kdo byli ti lidé? Co dělali? Jaké měli sny? Určitě nemohli být všichni zločinci. Schovávali se v noci? A jestli ano, co dělali ve dne? Kelly se v Asii naučil jedno: přenechejte nepříteli kousek dne a on se v něm opevní a pak ho bude rozšiřovat, protože den má čtyřiadvacet hodin a on je všechny bude chtít pro sebe a své akce. Ne, nemůžete přenechat druhé straně vůbec nic, ani chvilku, ani místečko, nic, co by mohla spolehlivě využít. Tak se prohrává válka a tady válka zuřila. Nevítězily zde síly dobra. To poznání na něj tvrdě dolehlo. Kelly už v životě viděl dost, aby poznal prohranou válku.
Když Kelly projížděl rajónem dealerů, všiml si, že je to odlišná skupina. Z jejich postoje vyzařovalo sebevědomí. V tuto hodinu jim ulice patřily. Možná mezi nimi probíhal souboj, nechutný darwinovský proces, který určoval, komu bude patřit ten který kus chodníku, kdo má územní práva před tou či onou rozbitou výkladní skříní, ale bez ohledu na konkurenci se všechno vždycky brzy jakž takž urovná a obchod půjde dál, protože cílem zdejší konkurence byl nakonec zase jen obchod.
Zabočil vpravo do nové ulice. Při té myšlence zamručel a ironicky se pousmál. Nová ulice? Ne, ty ulice byly staré, tak staré, že ‚slušní' lidé se už před lety odstěhovali do zelenějších čtvrtí a tím dovolili jiným lidem, níže postaveným, aby se sem nastěhovali místo nich; ti se pak také odstěhovali pryč a cyklus pokračoval po několik dalších generací, až se

všechno zvrhlo do čehosi hodně nechutného.
Trvalo mu asi hodinu, než si všiml, že tu jsou taky obyčejní lidé, nejen zaneřáděné chodníky a zločinci. Uviděl ženu, která z autobusové zastávky vedla za ruku dítě. Uvažoval, jestli se vracejí z návštěvy u tety. Nebo snad z veřejné knihovny? Odněkud, kde bylo tak báječně, že jim to stálo za tuhle nepříjemnou procházku mezi zastávkou a domovem, za doprovodu hlasů a pohledů lidí, jejichž samotná existence už mohla malé dítě poškodit.
Kelly se narovnal a zúžil oči. Už to viděl dřív. Dokonce i ve Vietnamu, v zemi, kde zuřila válka dávno předtím, než se narodil, také žili rodiče a děti, a dokonce i ve válce přetrvávalo zoufalé hledání něčeho normálního. Děti potřebovaly občas si hrát, nechat se pochovat, cítit lásku a ochranu před drsnou skutečností, dokud to odvaha a schopnosti rodičů umožňovaly. A tady to platilo stejně. Všude kolem byly oběti, všechny více méně nevinné, a děti byly ty nejnevinnější ze všech. Viděl to i zde, padesát metrů před sebou, když mladá matka vedla dítě přes ulici, kousek od nároží, na kterém stál dealer, co zrovna prodával zboží. Kelly zpomalil, aby mohla bezpečně projít, doufal, že péče a láska, kterou ten večer projevila, bude pro dítě něco znamenat. Všimli si jí dealeři? Stáli jim vůbec obyčejní občané za povšimnutí? Sloužili jim jako krytí? Byli to pro ně potenciální zákazníci? Nutné zlo? Kořist? A co to dítě? Zajímalo je vůbec? Nejspíš ne.
„Sakra," zašeptal si pro sebe, příliš soustředěný, než aby projevil vztek otevřeně.
„Cože?" zeptala se Pam. Seděla celá zamlklá a odtahovala se od okna.
„Nic. Promiň." Kelly zavrtěl hlavou a pokračoval v obhlídce. Začínalo ho to skutečně bavit. Bylo to jako na průzkumu. Průzkum znamenal učení a učení bylo pro Kellyho vždycky vášní. Bylo to zde něco naprosto nového. Jistě, bylo to zlé, destruktivní, hnusné, ale bylo to také jiné, což znamenalo vzrušující. Napjatě svíral volant.
Zákazníci se různili. Někteří byli očividně místní, to se dalo poznat podle barvy pleti a ošumělého oblečení. Mnozí z nich vypadali jako silně závislí a Kelly uvažoval, co to znamená. Ti očividně fungující zákazníci byli čerstvá krev? A ty trosky byli veteráni sebezničení, nezvratně směřující k smrti? Jak se na ně mohl normální člověk dívat a neděsit se, že je možné zničit se náhodnou dávkou? Co k tomu ty lidi hnalo? Kelly při takovém pomyšlení skoro zastavil. Přesahovalo to jeho zkušenost.
Pak tu byli ti zbylí, se středně drahými a tak čisťounkými auty, že určitě přijeli z předměstí, kde je potřeba zachovávat jistou úroveň. Kolem jednoho z nich projel a rychle si řidiče prohlédl. Dokonce měl kravatu! U krku povolenou, aby se v takovém prostředí trochu uvolnil; jednou rukou stáhl okénko, zatímco druhou nechával na volantu, pravou nohou určitě lehce spočíval na plynovém pedálu, připravený vyrazit s autem vpřed, kdyby hrozilo nebezpečí. Musí mít nervy napjaté k prasknutí, pomyslel si Kelly a sledoval ho v zrcátku. Určitě se tu necítí dobře, a přesto přijel. Ano, už to viděl. Oknem putovaly peníze a výměnou za ně cosi jiného - a auto odjelo tak rychle, jak to přeplněná ulice dovolovala. Kelly ten buick z okamžitého popudu několik bloků sledoval, buick zabočil vpravo, potom vlevo na hlavní tepnu, kde se zařadil do levého pruhu a už z něj nevyjel a ujížděl tak rychle, jak mu opatrnost dovolovala, jen aby už vypadl z té strašné části města, aniž by však přivábil nevítanou pozornost policisty s pokutovým blokem.
Jo, policie, pomyslel si Kelly, když brzdil a nechával auto mizet. Kde sakra je? Zákon se tu porušoval s veškerou parádou, ale policisty vidět nikde nebylo. Kelly vrtěl hlavou a vracel se zpět do obvodu, kde kvetly obchody. Rozdíl proti jeho rodné čtvrti v Indianapolis, rozdíl pouhých deseti let, byl obrovský. Jak se mohlo všechno tak rychle změnit? Jak to, že mu to uniklo? Doba strávená u námořnictva, život na ostrově, to všechno ho izolovalo. Byl z něj balík, neviňátko, turista ve vlastní zemi.
Pohlédl na Pam. Zdála se v pořádku, i když trochu napjatá. Ti lidé byli nebezpeční, ale pro ně ne. Dával si pozor, aby zůstal neviditelný, aby jel jako kdokoli jiný, proplétal se mezi těmi několika „obchodními" bloky tak, aby nevzbudil pozornost. Nepodceňuju nebezpečí, říkal si Kelly. Kdo hledá typické stereotypy, nesmí je sám vytvářet. Kdyby se někdo po něm a jeho voze významněji podíval, Kelly by si toho všiml. A kromě toho měl kolt ráže pětačtyřicet pořád mezi nohama. Tihle hoši možná vypadali hrozivě, ale pořád nebyli ničím ve srovnání se Severovietnamci a Vietcongem, se kterými se střetl. Byli dobří. Ale on byl lepší. Na zdejších ulicích číhalo nebezpečí, bylo však mnohem menší než to, které už přežil.
Padesát metrů od nich stál dealer v hedvábné košili, snad hnědé nebo kaštanové. V chabém osvětlení se barva dala těžko rozpoznat, ale určitě to bylo hedvábí, podle toho, jak odráželo světlo. Nejspíš pravé hedvábí, Kelly by se klidně vsadil. Ta pakáž se ráda blýskla. Nestačilo jim jenom porušovat zákony, že? Ne ne, museli dát lidem najevo, jak jsou drzí a opovážliví.
Hlupáci, pomyslel si Kelly. Je pitomé, takhle na sebe upozorňovat. Když provádíte nebezpečné kousky je potřeba tajit svou totožnost, tajit už svou přítomnost, a pokaždé si nechat aspoň jednu únikovou cestu.
„Já žasnu, že jim to takhle projde," zašeptal Kelly pro sebe.
„Cože?" Pam otočila hlavu.
„Jsou hrozně hloupí." Kelly mávl směrem k dealerovi u rohu.
„I když poldové nic nedělají, co když si někdo zamane - má přece u sebe spoustu peněz, ne?"
„Nejspíš tisícovku, možná dvě," odpověděla Pam.
„Co když se ho někdo pokusí okrást?"
„Stává se to, ale on má taky pistoli, a když to někdo zkusí -"
„Hm - ten chlap ve dveřích?"
„To je skutečný dealer, Kelly. To jsi nevěděl? Chlap v košili je jeho poručík. Ten provádí vlastní - jak tomu říkáš?"
„Transakce," odpověděl Kelly suše a připomněl si, že mu tedy něco uniklo, že se nechal unést pýchou a zapomněl na opatrnost. To bych si neměl zvykat, řekl si.
Pam přikývla. „Správně. Dívej - teď se dívej."
Samozřejmě, Kelly viděl, že nyní dochází ke skutečné transakci. Někdo v autě - další návštěvník z předměstí, pomyslel

si Kelly, předal peníze (byla to jen domněnka, protože Kelly ve skutečnosti nic neviděl, ale určitě mu nepodával kreditní kartu). Poručík sáhl za košili a cosi tomu druhému dal. Když se auto rozjíždělo, muž v nápadné košili přešel chodník a zašel do stínů, jimiž Kellyho oči nepronikly, a tam došlo k další předávce.
„Aha, už chápu. Poručík má u sebe drogy a provádí směnu, ale peníze odevzdává šéfovi. Šéf si nechává výdělky, ale také má pistoli, aby měl jistotu, že se nic nepodělá. Nejsou tak pitomí, jak jsem si myslel."
„Jsou dost chytří."
Kelly přikývl a v duchu si to poznamenal, vynadal si za to, že učinil nejméně dva chybné závěry. Ale kvůli tomu se nakonec průzkum provádí.
Jen si nedávej moc velký pohov, Kelly, řekl si. Teď víš, že jsou tu dva zlí hoši, jeden z nich ozbrojený a dobře schovaný v uličce. Usadil se pohodlně na sedadle a zaměřil oči na možnou hrozbu, pátral po vzorcích chování. Ten mezi dveřmi by byl skutečným cílem. „Poručík" byl jen najatá síla, možná učedník, určitě nahraditelný, žijící z drobtů nebo z provize. Skutečný nepřítel byl ten, koho sotva viděl. A to byla přece stará známá situace, ne? Usmál se, vzpomněl si na jednoho oblastního politického důstojníka severovietnamské armády. Úkol měl dokonce i kódové jméno. HERMELÍNOVÝ PLÁŠŤ. Čtyři dny toho hajzla stopovali, i když ho pozitivně identifikovali, protože se chtěli ujistit, že je to on, a pak se seznámili s jeho zvyky a určili nejlepší možný způsob, jak mu procvaknout lístek. Kelly nikdy nezapomene na výraz ve tváři toho muže, když mu kulka prolétla hrudí. Potom pětikilometrový běh k přistávací zóně, zatímco trestné komando severovietnamské armády mířilo špatným směrem díky rozbuškám, které Kelly nastražil.
Co kdyby ten muž ve stínu byl jeho cíl? Jak by to udělal? Byla to zajímavá duševní hra. Cítil se zvláštně, trochu jako bůh. Cítil se jako orel, který pozoruje, zařazuje, ale zůstává nad vším povznesený, dravec na vrcholu potravního řetězce, ale teď zrovna sytý, kroužící ve vzestupných vzdušných proudech.
Usmál se a nevšímal si varování, které začala vysílat část mozku, v níž byly uloženy bojové zkušenosti.
Hmm. Toho auta si předtím nevšiml. Byl to nadupané auto, Plymouth Roadrunner, červený jako kandované jablko, stál půl bloku od nich. Bylo trochu divné, jak…
„Kelly…" Pam se najednou na sedadle napjala.
„Co je?" Ruka našla pětačtyřicítku a povytáhla ji asi milimetr z pouzdra; při doteku odřené rukojeti se uklidnila. Ale už skutečnost, že po ní sáhl, a skutečnost, že najednou tento uklidňující dotek potřeboval, byly zprávou, kterou mozek nemohl ignorovat. Opatrná část jeho mysli začínala získávat převahu, bojové instinkty se teď ozývaly hlasitěji. Dokonce i to v něm vyvolalo záchvat pýchy. Jak je to pěkné, zauvažoval na nepatrný okamžik, pořád to mám, když to potřebuju.
„Já to auto znám - je to -"
Kellyho hlas byl klidný. „Tak jo, odvezu nás odtud. Máš pravdu, už byl nejvyšší čas." Zvýšil rychlost, zabočil vlevo, aby Roadrunner předjel. Chtěl říct Pam, aby se sklonila, ale vlastně to nebylo nutné. Ani ne za minutu bude pryč a - sakra!
Jeden z lepších zákazníků, kdosi v černém Karmann-Ghia se stahovací střechou, zrovna dokončil transakci a celý dychtivý, aby už odtud vypadl, vyrazil vlevo zpoza Roadrunneru a vzápětí prudce zastavil, protože další auto udělalo totéž. Kelly dupl na brzdy, aby zabránil srážce, protože tu zrovna teď nepotřeboval, ne? Ale časově to vyšlo mizerně, zastavil skoro přímo vedle Roadrunneru, jehož řidič zrovna v té chvíli vystupoval. Místo aby šel dopředu, obcházel auto zezadu, a když zabočoval, jeho oči se ocitly ani ne metr od Pamina skloněného obličeje. Kelly se tím směrem díval, věděl, že ten muž představuje možné nebezpečí, a spatřil pohled v jeho očích. Poznal Pam.
„Jo, vidím," oznámil Kelly přízračně klidným hlasem, svým bojovým hlasem. Stočil volant víc doleva, šlápl na plyn a předjel malé sportovní auto a jeho neviditelného řidiče. Kelly dojel na roh za pár vteřin, zlomek vteřiny zkoumal provoz a vzápětí prudce zabočil vlevo, aby ze čtvrti vypadli.
„Viděl mě!" Nechybělo mnoho a skoro by křičela.
„To nic, Pam," odpověděl Kelly, sledoval silnici a zpětné zrcátko. „Už jedeme pryč. Jsi se mnou a v bezpečí."
Idiote, nadávaly instinkty zbytkům sebevědomí. Jen doufej, že se za tebou nepustí. Jeho auto má třikrát víc koní než tvoje a -
„Tak jo." Jasná, nízko položená světla provedla stejný obrat jako Kelly před dvaceti vteřinami. Kelly viděl, že se zakomíhala vlevo a vpravo. Cizí auto prudce přidávalo a na mokrém asfaltu mu podjížděl zadek. Dvojité světlomety. Nebyl to Karmann-Ghia.
Teď jsi v nebezpečí, napovídaly mu instinkty klidně. Ještě nevíme v jak velkém, ale je čas, aby ses probral.
Rozumím.
Kelly sevřel volant oběma rukama. Pistole teď mohla počkat.
Začal vyhodnocovat situaci, nevypadala růžově. Jeho scout nebyl na takové věci stavěný. Nebylo to sportovní auto a nebylo to ani silné auto. Mělo pod kapotou čtyři nanicovaté válce. Plymouth Roadrunner jich měl osm a každý z nich vydal za všechny, které měl Kelly celkem. A co hůř, Roadrunner byl stavěný na prudké brždění a vybírání zatáček kolem rohů, zatímco scout byl stvořený pro drncání po nevydlážděné hlíně úžasnou rychlostí padesáti kilometrů za hodinu. To nebylo dobré.
Kellyho oči pravidelně těkaly mezi čelním sklem a zpětným zrcátkem. Odstup nebyl velký a Roadrunner je rychle dohánělo.
A teď co máme my, začal jeho mozek vypočítávat. Moje auto není úplně k ničemu, je to otřískaná malá mrcha. Máš veliké, ošklivé nárazníky. A hodně vysoký podvozek znamená, že do nich můžeš pořádně bouchnout. Co jim takhle pocuchat karoserii? Ten plymouth je pro pitomce možná symbolem společenského postaveni, ale tahle holka může být - je - zbraň, a ty, víš, jak se zbraněmi zacházet. Pavučiny mu spadly z mysli.
„Pam," řekl Kelly tak tiše, jak to dokázal, „lehneš si na zem, miláčku?"

„Copak oni -“ Chtěla se otočit, v hlase jí byl pořád znát strach, ale Kellyho pravá ruka ji přitlačila k podlaze.
„Zdá se, že nás sledují. Nechej to na mně, ano?“ Poslední nezúčastněná součást jeho vědomí byla hrdá na vlastní klid a sebedůvěru. Ano, objevilo se nebezpečí, ale Kelly je znal, věděl o něm zatraceně víc než ti pitomci v Roadrunneru. Jestli toužili dostat lekci v tom, co znamená opravdové nebezpečí, přišli teď na sakra správné místo.
Kellyho ruce svíraly volant, když zabočoval vlevo, potom přibrzdil a prudce zahnul vpravo. Nemohl brát rohy tak dobře jako Roadrunner, ale ulice byly široké - a jelikož jel první, měl výhodu volby směru i času. Setřást je bude těžké, ale věděl, kde je policejní stanice. Teď šlo jen o to, dovést je tam. U stanice se od něj auto odpojí.
Mohli by střílet, mohli by auto znehybnit, ale jestli se to stane, měl pětačtyřicítku a náhradní zásobník a v přihrádce na rukavice krabici střeliva. Mohli by být ozbrojení, ale rozhodně nejsou vycvičení. Nechá je přiblížit… Kolik jich je? Dva? Možná tři? Měl jsem si to ověřit, říkal si Kelly, ale uvědomoval si, že nebyl čas.
Podíval se do zrcátka. Za okamžik zjistil, co potřeboval.
Světlomety jiného, nic netušícího auta asi blok od nich prosvítily vnitřek Roadrunneru. Byli tři. Uvažoval, jaké asi mají zbraně. Nejhorší by byla brokovnice. Opravdu nejhorší možnost by byla rychlopalná kulovnice, ale pouliční grázlové nejsou vojáci, takže to nebylo pravděpodobné.
Není to pravděpodobné, ale nebudeme dělat závěry, odpověděl mozek.
Jeho kolt pětačtyřicítka byl na krátký dostřel stejně smrtonosný jako kulovnice. Potichu žehnal týdennímu nácviku a zabočil vlevo. Když na to přijde, nechám je přiblížit a rychle na ně vypálím, abych je zaskočil. Kelly věděl, že nejdůležitější je umět nepřítele zaskočit. Vylákat ho a pak ho smést.
Roadrunner už byl za nimi deset metrů a jeho řidič uvažoval, co dělat dál.
Není to jednoduché, že? pomyslel si Kelly, jako by byl pronásledovatelem on. Můžeš se sice přiblížit, ale já jsem pořád zakuklený v tuně kovu. Co uděláš teď? Třeba do mě vrazíš?
Ne, druhý řidič nebyl úplný blázen. Ze zadního nárazníku Kellyho vozu trčel hák pro návěs, a kdyby do něj druhé auto vrazilo, hák by projel Roadrunneru přímo maskou chladiče. To by bylo dost zlé.
Roadrunner přejel vpravo. Kelly viděl, jak se světlomety zhouply, když řidič sešlápl plyn, ale být vpředu nebylo k zahození, a tak Kelly pro změnu strhl volant vpravo k domům.
Okamžitě zjistil, že druhý řidič nemá to srdce, aby svému autu něco udělal. Slyšel zakvílet pneumatiky, jak Roadrunner brzdil, aby se vyhnul srážce. Nechceme si odřít červený lak, co? Tohle je pro změnu dobrá zpráva! Potom sebou Roadrunner škubl vlevo, Kelly však jeho pohyb znovu vykryl. Je to jako souboj plachetnic při křižování, napadlo ho.
„Kelly, co se děje?“ zeptala se Pam, hlas jí chraptěl při každém slovu.
Odpověděl stejně klidným hlasem, jaký použil před několika minutami. „Děje se to, že nejsou moc chytří.“
„To je Billyho auto - hrozně rád závodí.“
„Billyho, jo? Dobrá, Billy má rád svoje auto až moc. Jestli chceš někomu něco udělat, měl bys taky počítat -“ Kelly dupl na brzdy, jenom aby je překvapil. Scout dřepl na čumák a poskytl Billymu skutečně dobrý výhled na pochromovaný tahací hák. Potom Kelly znovu přidal a sledoval, jak bude Roadrunner reagovat. Jo, chce mě sledovat na těsno, ale můžu ho docela snadno zastrašit, a to se mu nebude líbit. Je to nafoukaný malý hajzl.
Ano, udělám to takhle.
Kelly se rozhodl zbavit se ho jemně. Nemělo smysl věci komplikovat. Přesto věděl, že musí hrát velice opatrně a chytře. Mozek mu začal vyměřovat úhly a vzdálenosti.
Při vybírání zatáčky dupl na plyn příliš tvrdě. Skoro ho to strhlo do smyku, ale přesně to měl v plánu a zkazil svůj únik tak, aby svým řidičským uměním připadal Billymu, který byl na své schopnosti jistě pyšný, jako sráč. Roadrunner využil zatáčky a širokých pneumatik, aby zkrátil vzdálenost, a zařadil se za Kellyho napravo od něj. Kdyby nyní do Kellyho vrazil, mohl by se scout nekontrolovatelně roztancovat.
Roadrunner měl výhodu, alespoň si to jeho řidič myslel.
Tak jo…
Kelly teď nemohl zabočit vpravo. Billy ho blokoval. Takže ostře zabočil vlevo a zamířil přes široký pás prázdných parcel. Bude se tu stavět dálnice. Domy byly zbourané a základy se zasypaly hlínou, kterou noční déšť proměnil v bahno.
Otočil se, aby se podíval na Roadrunner. Aj aj. Pravé okénko u spolujezdce sjíždělo dolů. To znamenalo pistoli, zatraceně. Tohle je o fous, Kelly… Ale v okamžiku si uvědomil, že by to mohl využít ke svému prospěchu. Ukázal jim tvář, jak s otevřenou hubou hledí na Roadrunner, aby jasně uviděli jeho strach. Dupl na brzdy a ostře zabočil vpravo. Scout se přehoupl přes napůl rozbitý obrubník, jako by propadal panice. Pam při tom nečekaném nárazu zaječela.
Roadrunner měl lepší motor, to jeho řidič věděl, a lepší pneumatiky i lepší brzdy; řidič měl skvělé reflexy, toho všeho si Kelly všiml a teď s tím počítal. Jeho brzdný manévr Roadrunner vykryl a skoro ho dohnal, napodobil jeho obrat, také se přehoupl přes drolivý beton zmizelé čtvrti, pronásledoval scouta přes prostranství, kde ještě nedávno stál blok domů, a vpadl přímo do pasti, kterou mu Kelly nastražil. Roadrunner urazil asi dvacet metrů.
Kelly už zařadil nižší rychlost. Bláto bylo dobrých dvacet centimetrů hluboké a scout mohl na moment uvíznout, ale bylo to hodně nepravděpodobné. Cítil, jak auto zpomaluje, cítil, jak se pneumatiky boří pár centimetrů do mazlavého podkladu, ale potom se velké gumy s hrubým dezénem zakously a začaly znovu táhnout. Jo. Teprve pak se otočil.
Prozradily mu to světlomety. Roadrunner, svým nízkým posezem určený pro jízdu po vydlážděných městských ulicích, se divoce stáčel vlevo a jeho pneumatiky se na mazlavém povrchu protáčely; když zpomalil, kola už jenom vyhrabávala mokré díry. Světlomety rychle klesly, protože silný motor auta si už kopal vlastní hrob. Vzápětí se vyvalila pára, horký blok motoru odpařoval stojatou vodu.
Bylo po závodě.
Z auta vystoupili tři muži a jen tam stáli, mračili se na bahno, které jim obalilo nablýskané ješácké boty, a dívali se, jak

jejich kdysi čisté auto uléhá do špíny jako unavená svině. Jestli měli nějaké nepěkné úmysly, trocha deště a bláta jim teď učinila konec. Je pěkné vědět, že jsem o všechny grify ještě nepřišel, pomyslel si Kelly.
Pak se podívali k místu, kde stál on, jen třicet metrů od nich.
„Pitomci!“ zavolal na ně mírným deštěm. „Nashle, debilové!“
Znovu se rozjel, ale samozřejmě z nich nespouštěl oči. Právě jsem vyhrál, řekl si Kelly. Opatrností, rozumem, zkušeností.
Taky odvahou, ale tuto myšlenku zavrhl, dovolil si ji jenom na okamžik. Dovedl scout zpátky na dlažbu, zařadil vyšší rychlost a odjel - při tom poslouchal, jak pneumatiky odhazují hroudy bláta na zástěrky.
„Už můžeš vstát, Pam. Teď je nějakou dobu neuvidíme.“
Pam se posadila a ohlédla se na Billyho a jeho Roadrunner.
Při pohledu takhle zblízka znovu zbledla. „Co jsi udělal?“
„Jen jsem je nechal, aby mě zahnali na místo, které jsem si vybral,“ vysvětlil Kelly. „Mají pěkné auto pro ježdění na ulici, ale do bahna se nehodí.“
Pam se na něj usmála s kuráží, kterou ve skutečnosti necítila, a vůbec se zachovala přesně tak, aby Kelly mohl celou příhodu líčit přátelům s hrdostí. Podíval se na hodinky.
Zbývala ještě asi hodina, než se na policejní stanici budou měnit služby. Billy a jeho přátelé v bahně uvíznou na dlouho.
Nejchytřejší bude najít si tiché místečko, kde počkají. Kromě toho Pam vypadala, že se potřebuje trochu uklidnit. Jel ještě chvíli, pak našel čtvrť, kde se na ulici celkem nic nedělo, a zaparkoval.
„Jak ti je?“ zeptal se.
„Bylo to strašidelné,“ odpověděla, hlavu měla sklopenou a hrozně se třásla.
„Jestli chceš, můžeme se vrátit rovnou na loď a -“
„Ne! Billy mě znásilnil… a zabil Helenu. Jestli ho nezastavím, bude to dál provádět lidem, které znám.“ Těmi slovy přesvědčovala sebe i jeho, Kelly to věděl. Věděl to už dřív. Tak vypadala odvaha, a s tou chodí ruku v ruce strach. Taková věc nutí lidi, aby dokončili své úkoly, a zároveň jim ty úkoly určuje. Pam prožila temnotu, a když našla světlo, musela je přinést i jiným.
„Tak jo, ale až o tom řekneme Frankovi, odvezeme tě hodně daleko.“
„Už jsem v pořádku,“ lhala Pam, ale věděla, že Kelly lež pozná, a styděla se za ni, protože nepostřehla, že on její pocity v té chvíli chápe.
Opravdu jsi, chtěl jí říct, ale Pam o takových věcech ještě nic nevěděla. A tak se jí zeptal: „Kolik je tam ještě děvčat?“
„Doris, Xantha, Paula, Maria a Roberta… Jsou všechny jako já, Johne. A Helena… Když ji zabíjeli, přinutili nás, abychom se dívaly.“
„Dobře, s trochou štěstí s tím můžeme něco udělat, miláčku.“
Vzal ji kolem ramen, takže se po chvíli přestala třást.
„Mám žízeň,“ řekla.
„Na zadním sedadle je přenosná chladnička.“
Pam se usmála. „Správně.“ Otočila se na sedadle, aby si vzala colu - a její tělo náhle ztuhlo. Zalapala po dechu a Kelly pocítil na kůži příliš známý a nevítaný pocit, jako když po něm přeběhne elektrický výboj. Pocit nebezpečí.
„Kelly!“ vykřikla Pam. Zírala dozadu. Kelly už sahal po pistoli, zároveň otáčel tělo, ale bylo příliš pozdě, a v hloubi duše to věděl.
Hlavou mu proletěla rozzuřená myšlenka, že udělal strašnou, fatální chybu, ale nevěděl kdy - a neměl čas o tom přemýšlet, protože než stačil pistoli sevřít v dlani, zablýsklo světlo, cosi mu narazilo do hlavy a následovala tma.

7
Uzdravováni

Scout zahlédla pravidelná policejní hlídka. Policista Chuck Monroe, sloužící u policie šestnáct měsíců, starý tak akorát, aby měl své vlastní auto s vysílačkou, si zvykl svou část okrsku důkladně projíždět. S dealery nemohl moc dělat - to byla práce oddělení narkotik -, ale mohl aspoň ukázat vlajku, tuto frázi se naučil u námořnictva. Pětadvacet roků, čerstvě ženatý, dost mladý, aby byl oddaný službě a dychtivě zvědavý na všechno, co se dělo v jeho městě a ve staré čtvrti - věděl, že scout je v této části města neobvyklé auto. Rozhodl se, že ho zkontroluje, zapsal si číslo a pak přišlo mrazivé poznání, že levá strana auta dostala nejméně dva zásahy z brokovnice. Policista Monroe zastavil, zapnul rotující majáky a provedl první, předběžné hlášení o možných potížích, zůstaňte laskavě na příjmu. Vystoupil z auta, přehodil policejní obušek do levé ruky a pravou nechal položenou na služebním revolveru. Teprve potom se k autu přiblížil. Chuck Monroe, dobře vycvičený policista, se pohyboval pomalu a opatrně, očima zkoumal všechno v dohledu.
„A sakra!“ Návrat k vysílačce v autě byl rychlý. Monroe nejdřív požádal o posily a potom o sanitku; až nakonec ohlásil okrskové registraci poznávací číslo neznámého automobilu. Pak popadl lékárničku a vrátil se ke scoutu. Dveře byly zamčené, ale okno vysypané, takže sáhl dovnitř a odemkl. To, co uviděl, ho na místě přimrazilo.
Hlava a levá ruka spočívaly na volantu, pravá ležela v klíně. Celý vnitřek auta byl zalitý krví. Muž ještě dýchal, což policistu překvapilo. Očividně šlo o výstřel z brokovnice, který pronikl kovovou a sklolaminátovou karoserii scoutu a zasáhl oběť do hlavy, krku a horní části zad. V odhalené kůži bylo několik dírek, vytékala z nich krev. Zranění vypadalo hrozně jako spousta jiných, která Monroe viděl na ulici nebo u námořnictva, a přesto byl ten muž naživu… Bylo to natolik zvláštní, že se Monroe rozhodl nechat lékárničku zavřenou. Za pár minut tu bude sanitka a on si řekl, že by svým zásahem zraněnému spíš uškodil než prospěl. Držel lékárničku pod pravou paží jako knížku a hleděl na oběť

bezmocně jako člověk, který je vycvičený k akci, ale ta je mu nakonec zapovězena.
Aspoň že ten chudák byl v bezvědomí.
Co byl zač? Monroe hleděl na ochablé tělo a řekl si, že by mohl najít jeho peněženku. Přehodil si lékárničku do levé ruky a pravou sáhl do kapsy s peněženkou. Jak se dalo čekat, byla prázdná, ale dotek ruky vyvolal reakci. Tělo se pohnulo, což nebylo dobré. Pokusil se je zadržet, ale pak se posunula i hlava - jenomže policista věděl, že hlava by měla zůstat v klidu, takže se jeho ruka automaticky a nešetrně hlavy dotkla.
Tmavou, deštivou ulicí zazněl výkřik, po kterém tělo zase ochablo.
„Sakra!“ Monroe pohlédl na krev na prstech a nevědomky si ji otřel o modré kalhoty. Ale to už zaslechl vzdálené kvílení hasičské sanitky, která sem od východu přijížděla, a tichou modlitbičkou poděkoval za to, že tu za chvilku budou lidé, kteří vědí, co dělají, a vyřeší ten problém za něj.
Za několik vteřin se sanitka objevila na rohu. Veliký, hranatý, červenobílý vůz zastavil těsně za policejním autem a z něj okamžitě vyběhli dva zdravotníci.
„Tak co tu máme.“ Kupodivu to neznělo jako otázka. Starší zdravotník se stejně nemusel ptát. V této části města, v tuto noční dobu se nebude jednat o pouliční nehodu. V suchém slovníku jeho profese to bude „penetrační trauma“.
„Kriste pane!“
Druhý zdravotník se už vracel k sanitce, když sem dorazilo další policejní auto.
„Co to je?“ zeptal se dozorčí důstojník.
„Brokovnice, krátká vzdálenost, a ten chlap ještě žije!“ hlásil Monroe.
„Nelíbí se mi ty zásahy do krku,“ poznamenal první zdravotník stručně.
„Límec?“ křikl druhý zdravotník, který stál u výstroje.
„Jo jestli pohne hlavou… kruci.“ Starší zdravotník položil ruce na hlavu oběti, aby ji udržel na místě.
„Nějaký průkaz?“ zeptal se seržant.
„Neměl peněženku. Ještě jsem neměl možnost se tady rozhlédnout.“
„Ověřoval jste číslo?“
Monroe přikývl. „Volal jsem tam; chvíli to trvá.“
Seržant přelétl baterkou po vnitřku auta, aby zdravotníkům pomohl. Spousta krve, jinak prázdno. Na zadním sedadle chladnička.
„Co ještě?“ zeptal se Monroea.
„Bylo tu ticho, když jsem sem dojel.“ Monroe se podíval na hodinky. „Před jedenácti minutami.“ Oba policisté ustoupili, aby nepřekáželi zdravotníkům v práci.
„Už jste ho někdy viděl?“
„Ne pane.“
„Prohlédněte chodníky.“
„Provedu.“ Monroe začal pročesávat okolí auta.
„Zajímalo by mě, o co tady šlo,“ prohodil seržant jen tak mimochodem. Při pohledu na tělo a tu spoustu krve ho vzápětí napadlo, že se to asi už nikdy nezjistí. Hodně zločinů spáchaných v této části města nebylo nikdy vyřešeno. Seržanta takové pomyšlení netěšilo.
Pohlédl na zdravotníky. „Jak je mu, Miku?“
„Skoro vykrvácel, sakra. Určitě brokovnice, Berte,“ odpověděl muž a připevňoval krční límec. „Hrst broků v krku, pár poblíž páteře. Vůbec se mi to nelíbí.“
„Kam ho vezmete?“ zeptal se policejní seržant.
„Univerzitní je plná,“ hlásil mladší zdravotník. „Nehoda autobusu na obchvatu. Musíme ho odvézt do Hopkinsovy.“
„To je deset minut navíc.“ Mike zaklel. „Budeš řídit, Phile, pověz jim, že máme těžký úraz a že k tomu potřebujeme neurochirurga.“
„Přesně tak.“ Oba muži zvedli zraněného na nosítka. Tělo na ten pohyb zareagovalo a dva policisté - zrovna dorazila další hlídková auta - je pomohli udržet na místě, než je zdravotníci zabezpečili popruhy.
„Seš fakt nemocný štěně, hochu, ale v cukuletu tě budeme mít v nemocnici,“ říkal Phil neznámému, který se potácel mezi životem a smrtí a sotva jeho slova slyšel. „Můžeme startovat, Miku.“
Naložili tělo do sanitky. Mike Eaton, starší zdravotník, už připravoval infúzní láhev krevních expandérů. Zavést nitrožilní hadičku muži uloženému tváří dolů bylo obtížné, ale podařilo se mu to, zrovna když se sanitka rozjela.
Šestnáct minut jízdy do nemocnice Johns Hopkins zabralo zabezpečování vitálních funkcí - krevní tlak byl nebezpečně nízký - a předběžné papírování.
Co jsi zač? ptal se Eaton mlčky. Dobrý tělesný stav, poznamenal si, dvacet šest nebo dvacet sedm let. Takže narkoman těžko. Ten chlap by ve stoje vypadal jako pořádný tvrďák, ale teď vypadal spíš jako veliké, spící dítě.
Otevřenými ústy vdechoval kyslík z průhledné plastové masky, ale dýchal mělce a příliš pomalu na to, aby byl Eaton klidný.
„Přidej,“ zavolal na řidiče, Phila Marconiho.
„Silnice jsou hrozně mokré, Miku, dělám, co můžu.“
„No tak, Phile, vy Taliáni máte jezdit jako blázni!“
„Ale nechlastáme jako vy, hoši,“ ozvala se rozchechtaná odpověď. „Už jsem jim tam volal, nádobíčko mají nachystané. V Hopkinsovi měli klidnou noc, takže jsou na nás všichni nažhavení.“
„Dobře,“ odpověděl Eaton tiše. Podíval se na postřelenou oběť. Zadní prostor sanitky často působil osaměle a trochu strašidelně, takže Eaton byl rád, že slyší kvílení elektronické sirény, které mu jindy drásalo nervy. Z lehátka odkapávala na podlahu vozu krev; kapky putovaly po kovové podlaze, jako by žily vlastním životem. Na něco takového si člověk

nikdy nezvykne.
„Dvě minuty," křikl Marconi přes rameno. Eaton se přesunul úplně dozadu, aby mohl rychle otevřít dveře. Za chvíli ucítil, že sanitka zabočuje, zastavuje, pak rychle couvá a zase zastavuje. Zadní dveře se rozrazily dřív, než po nich Eaton stačil sáhnout.
„No jo!" poznamenal lékař z pohotovosti. „Tak lidi, odneseme ho na trojku." Dva statní sanitáři vytáhli nosítka; Eaton zatím odpojil láhev s výživou z držáku a nesl ji vedle ujíždějícího vozíku.
„V univerzitní mají potíže?" zeptal se lékař.
„Nehoda autobusu," hlásil Marconi, který už taky doběhl.
„Tady je to stejně lepší. Ježíši, co to s těmi zády má?"
Lékař se sklonil a za chůze si prohlížel ránu. „Musí tam mít aspoň stovku broků!"
„Počkejte až uvidíte krk," řekl mu Eaton.
„Sakra…," vydechl lékař.
Odvezli muže do prostorné ošetřovny na pohotovosti, vybrali si rohovou jednotku. Všech pět mužů přesunulo oběť z vozíku na ošetřovací stůl a lékařský tým se hned pustil do práce. Poblíž čekal další lékař s několika sestrami.
Lékař konající službu, Cliff Severn, zajistil hlavu pomocí pytlíků s pískem a jemně odstranil krční límec. Stačil mu jediný pohled.
„Možná to zasáhlo páteř," oznámil okamžitě. „Ale nejdřív musíme nahradit objem krve." Vychrlil sérii příkazů. Zatímco sestry připravovaly další nitrožilní jednotky, Severn sundal pacientovi boty a přejel po chodidle levé nohy ostrým kovovým nástrojem. Chodidlo se pohnulo. Fajn, bezprostřední poškození nervů nenastalo. Dobrá zpráva. Několik dalších dloubnutí do nohou také vyvolalo reakci. Pozoruhodné. Jedna sestra mezitím odebrala krev pro obvyklé testy. Severn na ni ani nemusel dohlížet, protože každý v jeho dobře sehraném týmu dělal svou práci. To, co vypadalo jako překotná činnost, byla spíše souhra fotbalového týmu, konečný výsledek měsíců usilovného tréninku.
„Kde je sakra ten neurochirurg?" zeptal se Severn stropu.
„Přímo zde!" odpověděl čísi hlas.
Severn vzhlédl. „Ach - profesor Rosen."
Tím pozdravy skončily. Sam Rosen neměl dobrou náladu, službu konající lékař to ihned poznal. Profesor měl za sebou dvacetihodinový den. Původně plánovaná šestihodinová operace byla jen začátkem maratónu, při kterém se snažili zachránit život starší ženy, jež spadla ze schodů, a veškeré úsilí skončilo před necelou hodinou neúspěchem. Měl jsem ji zachránit, říkal si Sam, ale pořád nevěděl, co udělal špatně.
Ani se teď nezlobil, byl spíš vděčný za prodloužení pekelného dne. Tady možná vyhraje.
„Povězte mi, co tu máme," nařídil profesor břitce.
„Střelná rána, několik broků velmi blízko míchy, pane."
„Dobrá." Rosen se sklonil, ruce za zády. „Co to sklo?"
„Byl v autě," zavolal Eaton z druhé strany místnosti.
„Potřebujeme se ho zbavit, a taky potřebujeme oholit hlavu," řekl Rosen a prohlížel zranění. „Jaký má tlak?"
„Padesát na třicet," hlásila sestra. „Puls čtyřicet jedna, nitkovitý."
„Bude to prácička," poznamenal Rosen. „Ten chlap je v hlubokém šoku. Hmm." Odmlčel se. „Celková kondice pacienta vypadá dobrá, dobrý svalový tonus. Takže doplníme tu krev."
Ještě nestačil domluvit a už byly zavedeny dvě jednotky.
Sestry na pohotovosti byly obzvlášť dobré a on na ně pochvalně kývl.
„Jak se vede synovi, Margaret?" zeptal se té starší.
„V září začíná v Carnegie," odpověděla a upravila kapátko na láhvi.
„Nejdřív vyčistíme ten krk, Margaret. Potřebuju se tam mrknout."
„Ano, doktore."
Sestra vybrala kleště, popadla velký chomáč vaty, který namočila v destilované vodě, očistila krev a odhalila tak vlastní rány. Vypadalo to možná hůř, než jaké to bylo ve skutečnosti, to si hned všimla. Zatímco sestra omývala pacienta, Rosen se poohlédl po sterilním plášti a navlékl si ho. Než se vrátil k lůžku, Margaret Wilsonová už měla připravený tác se sterilními nástroji. Eaton a Marconi se drželi v rohu a všechno sledovali.
„Dobrá práce, Margaret," řekl Rosen a natáhl si rukavice.
„Jaký chce studovat hlavní obor?"
„Strojírenství."
„To je pěkné." Rosen zvedl ruce. „Pinzetu." Sestra Wilsonová mu vložila pinzetu do ruky. „Schopní mladí inženýři jsou vždycky potřeba."
Rosen si vybral malou, kulatou dírku v pacientově rameni, dost vzdálenou od životně důležitých orgánů. S jemností, která u jeho velikých rukou vypadala skoro komicky, sáhl dovnitř, vytáhl jednu olověnou kuličku a tu podržel proti světlu. „Ráže sedm, řekl bych. Někdo si toho chlapíka spletl s holubem. To je dobrá zpráva," řekl zdravotníkům. Teď, když znal ráži a pravděpodobnou hloubku, se sklonil nad krkem. „Hmmm… jaký máme TK?"
„Kontroluji," řekla jiná sestra z opačné strany stolu.
„Pětapadesát na čtyřicet. Zvyšuje se."
„Díky," řekl Rosen, stále skloněný nad pacientem. „Kdo založil první infúzi?"
„Já," ozval se Eaton.
„Dobrá práce." Rosen zvedl hlavu a mrkl. „Někdy si myslím, že vy, lidi, zachráníte víc životů než my. Tenhle jste zachránili, to teda sakra jo."
„Děkuju, doktore." Eaton Rosena pořádně neznal, ale v duchu si poznamenal, že si ten chlap svou pověst zaslouží.

Nestávalo se každý den, aby zdravotník ze sanitky dostal takovou pochvalu od skutečného profesora. „Jak bude - chci říct, co s tím zraněním na krku?“
Rosen už se zase skláněl a prohlížel ránu. „Reakce, doktore?“ zeptal se službu konajícího lékaře.
„Pozitivní. Babinského reflex je dobrý. Žádné zvláštní indikace periferního poškození,“ odpověděl Severn. Bylo to jako na zkoušce, mladý lékař byl vždycky při takových příležitostech nervózní.
„Možná to nebude tak zlé, jak to vypadá, ale budeme to muset vyčistit, než broky začnou putovat. Dvě hodiny?“ zeptal se Severna. Rosen věděl, že službu konající lékař je na trauma lepší než on.
„Možná tři.“
„Stejně si budu muset zdřímnout.“ Rosen se podíval na hodinky. „Převezmu ho, hm, v šest.“
„Chcete si ho vzít osobně?“
„Proč ne? Jsem tu. Tohle je bez komplikací, chce jenom trochu dotáhnout.“ Rosen si řekl, že má právo na nějaký snadný případ, aspoň jednou za měsíc. Jako řádný profesor si těch vážných užil dost.
„Mně to vyhovuje, pane.“
„Známe totožnost pacienta?“
„Ne, pane,“ odpověděl Marconi. „Za pár minut by tu měla být policie.“
„Dobře.“ Rosen se narovnal a protáhl se. „Víte, Margaret, lidé jako my by neměli pracovat tak dlouho.“
„Potřebuji vystřídat směny,“ odpověděla sestra Wilsonová. A navíc byla vedoucí této směny. „Zajímalo by mě, co je tohle?“ řekla po chvilce.
„Hmmm?“ Rosen přešel na její stranu stolu, zatímco se zbytek týmu věnoval své práci.
„Má na paži tetování,“ oznámila. Sestru Wilsonovou překvapilo, jakou reakci to u profesora Rosena vyvolalo.

Probrat se ze spánku do bdělého stavu bylo pro Kellyho obvykle snadné, ale tentokrát to bylo jinak. Jeho první souvislou myšlenkou bylo, že by se měl divit, jenže nevěděl proč. Pak následovala bolest, ale ne zas tak strašná, jak ho varoval vzdálený hlásek v koutku mysli, který tvrdil, že to bude bolet, a hodně. Když si uvědomil, že může otevřít oči, udělal to a uviděl podlahu pokrytou šedým linoleem. V pár kapkách tekutiny se odrážely jasné stropní zářivky. Do očí jako by ho bodaly jehličky a teprve pak si uvědomil, že do paží ho něco skutečně bodá.
Jsem naživu.
Proč se tomu divím?
Slyšel, jak se kolem pohybují lidé, tlumený hovor, vzdálené cinkání. Svištění vzduchu přičítal klimatizačním ventilátorům, jeden musel být poblíž, protože cítil na kůži zad závany chladu. Něco mu řeklo, že by se měl pohnout, že když zůstane v klidu, něco se mu stane, jenomže když se mu podařilo vyslat svým údům rozkaz něco udělat, nestalo se nic. V té chvíli se ohlásila bolest. Jako když se zčeří rybník, když do něho spadne moucha - vyvstala kdesi na rameni a šířila se. Chvíli trvalo, než ji pojmenoval. Nejvíc se podobala spálení na slunci, protože všechno od levé strany krku dolů po levý loket mu připadalo spálené. Věděl, že mu něco uniká, něco důležitého.
Kde to sakra jsem.
Kelly měl dojem, že cítí vzdálené chvění - čeho? Lodních motorů? Ne, to nebylo ono, a po několika dalších vteřinách si uvědomil, že je to vzdálený zvuk městského autobusu, který odjíždí ze zastávky. Žádná loď. Město. Proč jsem ve městě?
Přes obličej mu přelétl stín. Otevřel oči a uviděl spodní část nějaké postavy oblečené do světle zelených plátěných kalhot.
Ruce držely poznámkový blok. Kelly nemohl ani pořádně zaostřit, aby poznal, jestli ta postava patří muži nebo ženě, a nenapadlo ho něco říct, než zase upadl do spánku.

„Zranění ramene bylo rozsáhlé, ale povrchové,“ řekl Rosen službu konající lékařce.
„Dost krvavé. Čtyři jednotky,“ poznamenala.
„Zranění brokovnicí jsou taková. Jenom jeden brok skutečně ohrožoval páteř. Chvíli mi trvalo, než jsem přišel na to, jak ho vyndat a nic neohrozit.“
„Dvě stě třicet sedm broků, ale -“ podržela rentgenový snímek proti světlu, „ vypadá to, že jste je dostal všechny.“
„Ten chlapík si právě pořídil pěknou sbírku pih.“
„Trvalo to dost dlouho,“ řekl Sam unaveně; věděl, že to měl přenechat někomu jinému, ale nakonec se nabídl osobně.
„Vy toho pacienta znáte, že?“ řekla Sandy O'Tooleová, která dorazila z pokoje pooperační péče.
„Ano.“
„Už se probírá, ale chvíli to bude trvat.“ Podala mu kartu, která ukazovala současné vitální funkce. „Vypadá to dobře, doktore.“
Profesor Rosen přikývl a dál vysvětloval službu konající lékařce: „Výborná tělesná kondice. Ti saniťáci odvedli skvělou práci, že mu udrželi TK. Skoro vykrvácel, ale zranění vypadala hůř, než jaká doopravdy byla. Sandy?“
Otočila se. „Ano, doktore?“
„Je to můj přítel. Nevadilo by vám, kdybych vás požádal, abyste -“
„Zvláštní péče?“
„Jste u nás nejlepší, Sandy.“
„Měla bych něco vědět?“ zeptala se, potěšená tou poklonou.
„Je to správný chlap, Sandy.“ Znělo to dost významně. „Sarah ho má taky ráda.“
„Tak to musí být úžasný člověk.“ Zamířila zpátky do pooperačního a uvažovala, jestli si profesor zase nehraje na dohazovače.

„Co mám říct policii?“
„Výslech nejdřív za čtyři hodiny. A chci být u toho.“ Rosen se podíval na kávovou konvici a pak nápad dát si kafe zavrhl.
Ještě trochu a žaludek mu z takového množství kyselin praskne.
„Tak kdo je to?“
„Moc o něm nevím, ale nedávno jsem se v zátoce dostal do potíží s člunem a on mi pomohl. Nakonec jsme zůstali na víkend u něj.“ Sam se dál nešířil. Opravdu moc nevěděl, ale hodně se domyslel a pořádně ho to vystrašilo. Svou práci odvedl. Sice Kellymu život přímo nezachránil - o to se zasloužilo štěstí a saniťáci -, ale předvedl skvělý výkon, i když zároveň naštval službu konající lékařku, doktorku Ann Pretlowovou. protože jí nedovolil skoro nic, leda se dívat.
„Potřebuju se trochu vyspat. Na dnešek nemám skoro nic naplánováno. Můžete provést další vyšetření paní Bakerové?“
„Jistě.“
„Ať mě někdo tak za tři hodiny probudí.“ požádal ji Rosen cestou do své kanceláře, kde ho čekal pohodlný gauč.

„Pěkně opálená,“ prohodil Billy a ušklíbl se. „Zajímalo by mě, kde k tomu přišla.“ Zavládlo všeobecné veselí. „Co s ní uděláme?“
Myslel na to. Zrovna objevil příjemný způsob, jak se zbavovat mrtvol, v jistém ohledu mnohem čistší a daleko bezpečnější než ty, které používali dosud. Ale museli by podniknout dost dlouhý výlet lodí a on zrovna neměl čas, aby se s tím páral. Taky nechtěl, aby na jeho metodu někdo přišel.
Byla příliš dobrá, než aby se o ni s někým dělil. Věděl, že by někdo z nich začal žvanit. To byl jeden z jeho problémů.
„Najdi nějaký místo,“ řekl po chvilce rozvažování. „Jestli ji objeví. bude to celkem jedno.“ Pak se rozhlédl po místnosti a studoval výrazy tváří, které viděl. Udělil lekci. Žádná to už znovu nezkusí, rozhodně ne v nejbližší době. Nemusel nic dodávat.
„Dneska v noci? Lepší je to v noci.“
„Fajn. Není spěch.“ Všechny se poučí ještě důkladněji, když se na ni budou dívat celý den, jak leží uprostřed místnosti na podlaze. Zvláštní radost z toho neměl, ale personál se musí držet zkrátka. I když bylo pro jednu z nich pozdě, další se mohou z cizích chyb poučit. Zvlášť když lekce je jasná a tvrdá. Ani drogy je tolik neotupily.
„Co ten chlap?“ zeptal se Billyho.
Billy se znovu ušklíbl. Byl to jeho oblíbený výraz. „Odprásk jsem ho. Z obou hlavní, ze tří metrů. Už ho neuvidíme.“
„Tak jo.“ Henry odešel. Práce čekala, bylo třeba vybírat peníze. Tento drobný problém už měl za sebou. Škoda že se tak snadno nedá řešit všechno, pomyslel si cestou k autu.
Mrtvola zůstala na místě. Doris a ostatní seděly ve stejné místnosti a nedokázaly od bývalé přítelkyně odtrhnout zrak. Braly si poučení, jak si Henry přál.

Kelly si neurčitě uvědomoval, že s ním hýbají. Podlaha se pod ním posunula. Sledoval rýhy mezi dlaždicemi, které ubíhaly jako závěrečné filmové titulky, až ho odvezli do jiného pokoje, menšího. Tentokrát se pokusil zvednout hlavu a skutečně jí pohnul o pár centimetrů, dost na to, aby uviděl nohy nějaké ženy. Zelené lékařské kalhoty jí končily nad kotníky a rozhodně to byly ženské kotníky. Ozvalo se zabzučení a jeho obzor poklesl níž. Po chvilce si uvědomil, že je na polohovacím elektrickém lůžku a visí mezi dvěma ocelovými obručemi. Jeho tělo bylo nějak připevněno k lůžku a když se podložka otáčela, cítil tlak popruhů, které ho přidržovaly na místě, ne snad vyloženě nepohodlně, ale byly tam.
Teď ženu uviděl. Asi v jeho věku, možná o rok o dva mladší, s hnědými vlasy zastrčenými pod zelenou čapku a světlýma očima, které přátelsky jiskřily.
„Ahoj,“ řekla přes masku. „Já jsem ošetřovatelka.“
„Kde to jsem?“ zeptal se Kelly chraptivě.
„V nemocnici.“
„Co -“
„Někdo vás postřelil.“ Natáhla ruku a dotkla se jeho dlaně.
Měkká ruka nastartovala cosi v jeho léky otupeném vědomí.
Asi tak minutu Kelly nemohl přijít na to, oč jde. Uhýbalo to a převracelo se jako mračno kouře, vytvářelo mu to před očima jakýsi obraz. Chybějící kousky se začaly skládat dohromady, a i když věděl, že ho čeká něco strašného, mozek se namáhal, aby obrazu porozuměl. Nakonec to zdravotní sestra udělala za něj.
Sandy O'Tooleová si masku nechala schválně. Byla přitažlivá a jako mnoho ošetřovatelek cítila, že mužští pacienti mají rádi pocit, že někdo jako ona se o ně osobně zajímá. Teď, když byl pacient John Kelly víceméně vzhůru, zvedla ruku, rozvázala šňůrky masky a zářivě, ženský se na něj usmála, věnovala mu prostě takový dárek. Mužům se Sandra O'Tooleová líbila, její vysoká, sportovní postava i mezera mezi předními zuby. Neměla ponětí, proč jim ta mezírka připadá sexy - nakonec se v ní zachytávaly zbytky jídla -, ale pokud zabírala, byla prostě dalším dobrým nástrojem, který jí pomáhal uzdravovat lidi. A tak se na něj usmála, ze služebních důvodů. S podobnou reakcí se však dosud nesetkala.
Pacient zbledl jako duch, ne jako sníh nebo čisté prostěradlo, ale získal mramorový, chorobný vzhled polystyrénu. Její první myšlenkou bylo, že se stalo něco strašného, možná došlo k masivnímu vnitřnímu krvácení nebo k trombóze způsobené krevní sraženinou. Asi by zakřičel, ale nemohl popadnout dech a ruce mu ochably. Nespustil z ní oči a po chvilce si O'Tooleová uvědomila, že to nějak způsobila.
Instinktivně zatoužila vzít ho za ruku a říct, že je vše v pořádku, ale okamžitě věděla, že to není pravda.
„Ach, Bože… ach, Bože… Pam.“ Jeho tvář, která by jindy byla mužně hezká, vyzařovala černé zoufalství.

„Byla se mnou," řekl Kelly Rosenovi po několika minutách.
„Víš něco, doktore?"
„Policie tu bude za pár minut, Johne, ale já nevím nic."
„Možná ji odvezli do jiné nemocnice." Sam chtěl doufat. Ale věděl, že je to lež, a nenáviděl se za to, že lže. Okatě kontroloval Kellymu vitální funkce, což mohla klidně udělat Sandy, a pak pacientovi prohlédl záda. „Budeš v pořádku. Co dělá rameno?"
„Nic moc, Same," odpověděl Kelly pořád ještě otupěle. „Jak je to zlé?"
„Brokovnice - schytal jsi toho dost, ale - bylo okno v autě zavřené?"
„Jo," řekl Kelly, protože si vzpomněl, že prželo.
„Takže to tě taky mimo jiné zachránilo. Ramenní svaly jsou dost rozbité a chyběl jenom chlup, abys vykrvácel, ale nedojde k trvalému poškození, zůstanou jen jizvy. Dělal jsem to sám."
Kelly vzhlédl. „Díky, Same. Nebolí to tak strašně… Horší bylo, když jsem naposled -"
„Uklidni se, Johne," nařídil mu Rosen jemně a důkladně prohlížel krk. V duchu si poznamenal, že bude muset nařídit novou kompletní sadu rentgenového snímkování, jenom aby se ujistil, že nic nezanedbal, třeba těsně u páteře. „Brzo ti zaberou utišující léky. To vytahování si můžeš ušetřit. Za to tady body neudělujeme. Jasné?"
„Ano. Prosím tě - zeptej se v jiných nemocnicích na Pam, jo," požádal ho Kelly s nadějí v hlase, i když už taky pochopil.
Dva policisté v uniformách trpělivě čekali, až se Kelly probere. Rosen za několik minut přivedl staršího z nich.
Výslech byl krátký, nařídil to doktor. Po určení totožnosti se zeptali na Pam; od Rosena už dostali fyzický popis, ale neznali příjmení, které musel doplnit Kelly. Policisté si poznamenali, že měl mít schůzku s poručíkem Allenem, a za pár minut odešli, protože pacient začal být unavený. Šok ze zranění a operace, k tomu utišující léky, to všechno spolehlivost výpovědi zmenšilo, jak zdůraznil Rosen.
„Tak co je to děvče zač?" zeptal se starší policista.
„Její příjmení jsem se dozvěděl teprve před pár minutami." řekl Rosen už ve své kanceláři. Byl trochu otupělý nedostatkem spánku. „Když jsme se s nimi seznámili, brala barbituráty - předpokládám, že s Kellym žila. Pomohli jsme jí, aby se toho zbavila."
„Kdo my?"
„Já a moje žena Sarah. Pracuje tady jako farmakoložka. Můžete si s ní promluvit, jestli chcete."
„Promluvíme," ujistil ho policista. „A co pan Kelly?"
„Býval u námořnictva je to veterán z Vietnamu."
„Máte důvod domnívat se, že bere drogy, pane?"
„Ani náhodou," odpověděl Rosen trochu podrážděně. „Jeho tělesná kondice je na to příliš dobrá a viděl jsem jeho reakci, když jsme zjistili, že Pam bere prášky. Musel jsem ho velmi uklidňovat. Určitě není narkoman. Jsem lékař, všiml bych si toho."
Policista nevypadal přesvědčeně, ale přijal to jako fakt.
Detektivové si pořádně užijí, pomyslel si. Původně to vypadalo na jednoduchou loupež, ale teď se to rozšiřuje nejmíň o únos.
Skvělá zpráva. „Takže co dělal v té čtvrti?"
„To nevím," připustil Sam. „Kdo je ten poručík Allen?"
„Vraždy, západní okrsek," vysvětlil policista.
„Zajímalo by mě, proč měli tu schůzku."
„To se dozvíme od poručíka, pane."
„Byla to loupež?"
„Pravděpodobné. Rozhodně to tak vypadá. Našli jsme jeho peněženku asi blok od auta, bez hotovosti, bez kreditních karet, zůstal v ní jen řidičák. Měl v autě také pistoli. Ten, kdo ho oloupil, si toho nejspíš nevšiml," poznamenal policista.
Vešel druhý policista.
„Znovu jsem jeho jméno prověřil - věděl jsem, že jsem je už někdy slyšel. Dělal něco pro Allena. Pamatuješ loni, případ Gooding?"
Starší policista vzhlédl od svých poznámek. „No jo! To je ten chlap, co našel tu pistoli?"
„Správně, a nakonec nám trénoval potápěče."
„To pořád nevysvětluje, co tam sakra dělal," zdůraznil policista.
„Pravda," připustil jeho parťák. „Ale už se mi nechce věřit, že by v tom jel taky."
Starší policista zavrtěl hlavou. „Byla s ním nějaká dívka. Zmizela."
„Takže i únos? Co na ni máme?"
„Jenom jméno. Pamela Maddenová. Dvacet, odvykající narkomanka, pohřešovaná. Máme pana Kellyho, jeho auto, jeho pistoli, a to je všechno. Žádné nábojnice z brokovnice. Vůbec žádní svědci. Pravděpodobně pohřešovaná dívka, ale její popis se hodí na deset tisíc místních děvčat. Loupež s únosem."
Vzato kolem a kolem, nebyl to zase tak výjimečný případ. Často začínali s tím, že věděli zatraceně málo. Oba policisté se už v podstatě rozhodli, že tenhle případ co nejdřív převezmou detektivové.
„Nebyla zdejší. Měla přízvuk, texaský, nějaký takový."
„Co ještě?" zeptal se starší policista. „No tak, doktore, všechno co víte, jo?"
Sam se zašklebil. „Byla obětí sexuálního zneužívání. Možná že dělala šlapku. Moje žena říkala - sakra, viděl jsem to sám, že měla na zádech jizvy. Někdo ji zbičoval, měla trvalé jizvy po nějakém výprasku. Nevyzvídali jsme, ale možná byla prostitutka."

„Pan Kelly má zvláštní zvyky i známé, že?“ poznamenal policista a dělal si poznámky.
„Podle toho, co jste právě řekl, pomáhá policii, ne?“
Profesor Rosen se začínal zlobit. „Ještě něco? Musím na vizitu.“
„Doktore, máme tu jasný pokus o vraždu, nejspíš v souvislosti s loupeží, a možná ještě únos. To jsou vážné zločiny. Musím dodržovat určitý postup, stejně jako vy. Kdy bude Kelly schopen důkladného výslechu?“
„Pravděpodobně zítra, ale ještě pár dnů nebude úplně při smyslech.“
„Hodí se vám to zítra v deset ráno, pane?“
„Ano.“
Policisté vstali. „Zítra tedy někdo od nás přijde, pane.“
Rosen se díval, jak odcházejí. Kupodivu to byla jeho první opravdová zkušenost s vyšetřováním vážného zločinu. V zaměstnání přišel spíš do styku s dopravními nehodami a pracovními úrazy. Nemohl věřit, že je Kelly zločinec, ale k tomu přece jejich otázky směřovaly, ne? V té chvíli vešla doktorka Pretlowová.
„Dokončili jsme u Kellyho laboratorní testy.“ Podala mu zprávu. „Kapavka. Měl by být opatrnější. Navrhuji penicilín. Víte u něj o nějakých alergiích?“
„Ne.“ Rosen zavřel oči a zaklel. Co se dnes sakra ještě stane?
„Není to nic zvláštního, pane. Vypadá to na hodně čerstvý případ. Až se bude cítit líp, pošlu k němu sociální službu, aby si s ním promluvili -“
„Ne, nepošlete,“ zamručel Rosen potichu.
„Ale -“
„To děvče, od kterého to chytil, je pravděpodobně mrtvé, a my ho nebudeme nutit, aby na ni vzpomínal takhle.“ To bylo poprvé, co si Sam připustil možná fakta, a když ji prohlásil za mrtvou, bylo to ještě horší. Byla to sice nepodložená domněnka, ale instinkty mu napověděly, že to tak určitě je.
„Doktore, zákony vyžadují -“
To už bylo moc. Rosen málem vybuchl. „Je to správný chlap. Viděl jsem, jak se zamiloval do dívky, kterou pravděpodobně zavraždili, a jeho poslední vzpomínka na ni nebude o tom, že od ní chytil pohlavní chorobu. Je to jasné, doktorko? Pokud se pacienta týče, jde o pooperační infekci. Upravte podle toho kartu.“
„Ne, doktore, to neudělám.“
Profesor Rosen provedl příslušné opravy sám. „Hotovo,“ vzhlédl. „Doktorko Pretlowová, máte pověst chirurga se skvělou technikou. Pokuste se nezapomínat, že pacienti, které ošetřujeme, jsou lidské bytosti s lidskými city, ano? Jestli to uděláte, pak vám možná přijde naše práce v dlouhodobém výhledu lehčí. Bude z vás také mnohem lepší lékařka.“
Proč se tak nakrknul? divila se Pretlowová, když odcházela.

8
Úkryt
Byla to souhra náhod. 20. června bylo horko a celkem se nic nedělo. Fotograf z Baltimore Sun měl nový fotoaparát, Nikon, který nahradil jeho úctyhodný Honeywell Pentax, a i když starouška oplakával, nový fotoaparát, stejně jako nová láska, měl spoustu nových vymožeností, které bylo potřeba prozkoumat a užít si jich. Jednou z nich byla celá sbírka teleobjektivů, které distributor přiložil. Byl to nový model Nikonu a společnost chtěla, aby ho komunita novinářských fotografů rychle přijala, takže dvacet fotografů z různých novinářských redakcí po celé zemi obdrželo soupravy zadarmo. Na Boba Preise se taky dostalo, protože před třemi lety dostal Pulitzera.
Seděl teď v autě na silnici u Druidského jezera, poslouchal policejní rádio a doufal, že se stane něco zajímavého, ale nic se nedělo. A tak si hrál se svým novým foťákem a zkoušel vyměňovat objektivy. Nikon byl nádherně vypracovaný; stejně jako se voják učí rozebírat a čistit svou pušku potmě, měnil Preis jeden objektiv za druhým po hmatu a nutil se obhlížet krajinu, aby udržel oči odvrácené od činnosti, kterou bude muset časem zvládnout stejně přirozeně a automaticky jako zapínání kalhot.
Jeho pozornost upoutaly vrány. Zhruba ve středu jezera nepravidelného tvaru byl vodotrysk. Žádná ukázka architektonické vynalézavosti, jen obyčejný betonový válec, který trčel dva nebo dva a půl metru nad vodní hladinu. Bylo v něm osazeno několik trysek, které stříkaly vodu vzhůru, i když dnes nárazový vítr spíš rozhazoval vodní tříšť porůznu kolem. Vrány kroužily nad vodou, občas se snažily dostat se na vodotrysk, ale zaháněly je vířící bílé záclony, asi je děsily. Co tam ty vrány měly?
Našel v brašně dvacetimilimetrový objektiv, připevnil ho k aparátu a zvedl ho plynulým pohybem k očím.
„Ježíši Kriste!“ Preis okamžitě nafotil deset obrázků za sebou. Teprve potom naladil vysílačku v autě a řekl redakci, aby okamžitě uvědomila policii. Znovu vyměnil objektiv, tentokrát si vybral třicítku, ten nejdelší. Když dofotil jeden film, nasadil další, barevný o citlivosti sto. Opřel si aparát o čelní sklo unaveného starého chevroletu a vyfotil další film. Viděl, že jedna vrána pronikla vodní tříští a posadila se na „Ach, pane Bože, ne…“ Konec-konců to bylo lidské tělo, patřilo mladé ženě, bílé jako alabastr, a v objektivu viděl tu vránu přímo na ní, pařáty ťapaly po těle, nelítostné černé oči si prohlížely to, co bylo pro ptáka jen velkým soustem žrádla.
Preis odložil aparát a zařadil rychlost. Porušil dva různé dopravní předpisy, dojel k vodotrysku co nejblíž a ve vzácném záchvatu lidskosti, který přehlušil profesionalitu, zmáčkl klakson v naději, že vránu zaplaší. Pták zvedl hlavu, ale viděl, že bez ohledu na randál nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí, a tak se znovu začal rozmýšlet, kam nejdřív zapíchne svůj zoban tvrdý jako železo. V té chvíli dostal Preis šťastný nápad. Zablikal světlomety, což ptákovi připadalo natolik nezvyklé, že se lekl a odletěl. Jídlo nakonec nikam neuteče. Prostě počká, až hrozba zmizí, a pak se k hostině vrátí.
„Co je?“ zeptal se policista, který u něj zastavil.

„Na vodotrysku je nějaké tělo. Podívejte se.“ Podal mu fotoaparát.
„Pane Bože,“ vydechl policista, dlouho mlčel a pak mu aparát vrátil. Podal hlášení vysílačkou a Preis zatím vyfotil další film. Dorazila policejní auta, trochu jako ty vrány, jedno po druhém, až jich na dohled vodotrysku parkovalo osm. Za deset minut dorazil hasičský vůz, zároveň s kýmsi z odboru pro rekreaci a parky, s člunem v závěsu. Rychle člun spustili na vodu. Potom přijeli ze soudního lékařství s pojízdnou laboratoří a přišel čas vyrazit k vodotrysku. Preis chtěl jet s nimi - byl lepší fotograf než ten, kterého měli policisté -, ale odmítli ho, a tak pokračoval ve fotografování z břehu jezera. Z toho další Pulitzer nebude. Mohl by být, pomyslel si. Ale zvěčnil by instinktivní jednání mrchožrouta, trhajícího tělo mrtvé dívky uprostřed velkého města. A to za noční můry nestálo. Těch měl i tak dost.
Už se tu shromažďovali lidé. Policisté se drželi v malých hloučcích, trousili tiché komentáře a pokoušeli se o černý humor. Ze studia na Televizním kopci, na sever od parku, kde bylo městské zoo, dorazila dodávka štábu televizních zpráv.
Bob Preis často do zoo bral děti, když byly malé, zvlášť se jim líbil jeden lev, jmenoval se ne zrovna originálně Leo, a polární medvědi, i všichni ostatní dravci, bezpečně zavření za ocelovými mřížemi a kamennými zdmi. Na rozdíl od některých lidi, pomyslel si Preis a díval se, jak vyzvedávají tělo a vkládají je do gumového pytle. Aspoň že už měla to trápení za sebou. Preis znovu vyměnil film, aby zaznamenal nakládání těla do koronerova stejšnu. Přijel reportér ze Sun. Měl spoustu otázek, zatímco Preis ve své temné komoře na Calvert Street zkoumal, co jeho nový foťák umí.

„Johne, našli ji,“ řekl Rosen.
„Mrtvou?“ Kelly nemohl zvednout oči. Z tónu Samova hlasu vycítil odpověď. Nepřekvapilo ho to, ale konec nadějí nikdo nepřijímá lehce.
Sam přikývl. „Jo.“
„Jak?“
„To ještě nevím. Policie mi volala před pár minutami, přišel jsem za tebou, jak nejrychleji to šlo.“
„Díky, kamaráde.“ Jestli někdy nějaký hlas zněl bezbarvě, pak ho Kellyho hlas trumfnul, pomyslel si Sam.
„Je mi to líto, Johne. Já - víš, že mi nebyla lhostejná.“
„Ano, vím. Není to tvoje vina, Same.“
„Nic nejíš.“ Rosen ukázal na jídelní tác.
„Nemám moc hlad.“
„Jestli se chceš uzdravit, musíš znovu nabrat sílu.“
„Proč?“ zeptal se Kelly s pohledem upřeným na podlahu.
Rosen přišel k němu a vzal ho za pravou ruku. Nebylo celkem co říct. Chirurg neměl odvahu podívat se Kellymu do tváře. Dal si leccos dohromady a poznal, že jeho přítel dává vinu sobě, ale nevěděl toho tolik, aby mu to mohl vymluvit, aspoň zatím.
Smrt byla pro Sama Rosena, doktora medicíny, stálým společníkem. Neurochirurgové ošetřují vážná zranění v nejkřehčí části lidské anatomie, a ta zranění byla často tak vážná, že nebylo v lidské moci je napravit. Ale nečekaná smrt osoby, kterou člověk zná, otřese každým.
„Můžu pro tebe něco udělat?“ zeptal se po několika minutách.
„Teď ne, Same. Díky.“
„Nemám třeba poslat kněze?“
„Ne, teď ne.“
„Nebyla to tvoje vina, Johne.“
„Čí teda? Důvěřovala mi, Same. Podělal jsem to.“
„Policie si s tebou bude chtít ještě trochu popovídat. Řekl jsem jim, že můžou přijít zítra ráno.“
Ráno předtím Kelly absolvoval už druhý pohovor. Už předtím jim řekl hodně z toho, co věděl. Celé její jméno, rodné město i to, jak se seznámili. Ano, byli intimními přáteli. Ano, byla prostitutka, utekla z domova. Ano, na těle měla známky surového zacházení. Ale úplně všechno jim neřekl. Jaksi se nedokázal přinutit vyprávět bez ptaní, protože kdyby to udělal, prozradil by cizím lidem, jak strašlivě selhal. A tak se některým dotazům vyhýbal, vymlouval se na bolest, kterou skutečně cítil, ale ne zase tolik. Už poznal, že se sám policii nelíbí, ale to bylo v pořádku. Momentálně se nelíbil ani sobě.
„Dobře.“
„Můžu - měl bych ti předepsat jiné léky. Snažil jsem se na to jít zlehka, nerad bych něco přehnal, ale pomůžou ti, aby ses uvolnil, Johne.“
„Chceš mě nafetovat ještě víc?“ Kelly zvedl hlavu a jeho výraz by Rosen jen nerad ještě někdy spatřil. „Myslíš, že se tím něco změní, Same?“
Rosen odvrátil pohled - nedokázal se mu podívat do očí, teď, když už to konečně bylo možné. „Jsi už zralý pro normální postel. Za pár minut tě dám přestěhovat.“
„Dobře.“
Chirurg chtěl říct ještě něco, ale nedokázal najít správná slova. Odešel tedy mlčky.
Ke stěhování bylo zapotřebí Sandy O'Tooleové a dvou zdravotníků, kteří Kellyho s největší opatrností přemístili na obyčejné nemocniční lůžko. Sestra mu zvedla opěrku hlavy, aby ulevila tlaku na zraněné rameno.
„Slyšela jsem o tom,“ řekla mu. Dělalo jí starosti, že nevypadal příliš smutný. Byl to tvrdý chlap, ale ne blázen. Třeba patřil k lidem, kteří se vypláčou o samotě, ale ona si byla jistá, že to prozatím neudělal. A plakat bylo nutné, to věděla. Slzy vyplaví vnitřní jedy, jedy, které když se neuvolní, můžou být stejně smrtelné jako ty opravdové. Sestra se posadila vedle lůžka. „Jsem vdova,“ řekla mu.

„Vietnam?“
„Ano, Tim byl kapitánem u První kavalerie.“
„To je mi líto,“ řekl Kelly, ale neotočil hlavu. „Jednou mi zachránili kůži.“
„Je to těžké. Já vím.“
„Loni v listopadu jsem ztratil Tish, a teď-“
„Sarah mi o tom vyprávěla. Pane Kelly -“
„John,“ řekl tiše. Nedokázal ji hrubě odbýt.
„Děkuju, Johne. Já se jmenuju Sandy. Za smůlu nikdo nemůže.“
Myslela to vážně, ale stejně to tak nevyznělo.
„Nebyla to smůla. Řekla mi, že je to tady nebezpečné, a já jsem ji tam stejně vzal, protože jsem to chtěl vidět na vlastní oči.“
„Skoro vás zabili, když jste se ji snažil chránit.“
„Nechránil jsem ji, Sandy. Zabil jsem ji.“ Kelly měl rozšířené oči, hleděl do stropu. „Byl jsem neopatrný a hloupý a zabil jsem ji.“
„Zabili ji jiní lidé a pokusili se zabít i vás. Jste oběť.“
„Žádná oběť. Jenom pitomec.“
To si necháme na později, řekla si sestra O'Tooleová. „Jaké to bylo děvče, Johne?“
„Měla smůlu.“ Kelly se přinutil podívat se jí do tváře, ale tím všechno jenom zhoršil. Odvyprávěl jí stručný životopis mrtvé Pamely Starr Maddenové.
„Takže jí spousta lidí ublížila nebo ji zneužila a vy jste jí dal něco, co už nikdo jiný.“ O'Tooleová se odmlčela, čekala na odpověď, ale žádné se nedočkala. „Dal jste jí lásku, že?“
„Ano.“ Kelly se začal třást. „Ano, miloval jsem ji.“
„Dostaňte to ze sebe,“ řekla mu sestra. „Musíte to ze sebe dostat.“
Nejdřív zavřel oči. Pak zavrtěl hlavou. „Nejde to.“
S tímhle pacientem bude potíž, řekla si. Kult mužství byl pro ni záhadou. Zažila to u svého manžela, který si odsloužil ve Vietnamu turnus jako poručík a potom se vrátil jako velitel roty. Neměl z války radost, netěšil se na ni, ale neucouvl. Patří to k práci, řekl jí o svatební noci dva měsíce před odjezdem. Hloupá, marná práce, která ji stála manžela, a bála se, že i její vlastní život. Co jim vlastně bylo do toho, co se děje tak daleko? A přece to bylo pro Tima důležité. Ať ho hnala jakákoli síla, Sandře po ní zůstala prázdnota, a ta neměla o nic větší význam než ponurá bolest, kterou viděla ve tváři svého pacienta. O'Tooleová by se o té bolesti dozvěděla víc, kdyby dokázala svou myšlenku dovést o krok dál.

„To byla pěkná blbost.“
„Jo, dá se na to tak dívat,“ souhlasil Tucker. „Ale nemůžu nechat odcházet svý holky bez dovolení, ne?“
„Slyšels už někdy o pohřbívání?“
„To zvládne kdekdo.“ Muž se ve tmě usmál a dál se díval na film. Seděli v poslední řadě kina v centru města, ve filmovém paláci z třicátých let, jehož budova se pomalu hroutila a kde se začínalo promítat už v devět ráno, jen aby se zaplavity účty za malování. Bylo to však vhodné místo pro tajnou schůzku s informátorem, jak bude toto setkání zaneseno do policejní zprávy.
„Jste taky nemehla, že se vám nepodařilo zabít toho chlapa.“
„Bude s ním problém?“ zeptal se Tucker.
„Ne. Nic neviděl, ne?“
„To mi povídej, kámo.“
„Nemůžu se dostat k tomu případu moc blízko, nezapomeň.“ Muž se odmlčel, nacpal si do úst hrst kukuřice a vztekle žvýkal.
„Na oddělení o něm vědí. Býval u námořnictva, sportovní potápěč, žije někde na východním pobřeží a podle toho, co jsem zjistil, je to takový bohatý flákač. První výslech neprozradil vůbec nic.
Případ převezmou Ryan a Douglas, ale nevypadá to, že by měli něco, s čím by se dalo pracovat.“
„Přesně to samé říkala, když jsme si s ní… promluvili.
Sebral ji na silnici a asi si pořádně užili, ale prý jí došla zásoba prášků, a tak ho přemluvila, aby ji odvezl do města, aby si tam něco sehnala. Takže se nic zvláštního nestalo?“
„Nejspíš ne, ale pokusíme se, aby se nám to nevymklo z ruky, jasný?“
„Chceš, abych ho sejmul v tý nemocnici?“ zeptal se Tucker jakoby nic. „To bych asi mohl zařídit.“
„Ne! Ty pitomče blbá, tohle budou vést jako loupež. Jestli se stane ještě něco, akorát se to nafoukne. To nechceme. Nech ho být.
Nic neví.“
„Takže nepředstavuje problém?“ Tucker si přál mít jasno.
„Ne. Ale snaž se nezapomínat, že vyšetřování vraždy se hůř zahajuje bez mrtvoly.“
„Musím držet svoje lidi v lajně.“
„Podle toho, cos jí prý udělal -“
„Jenom abych je udržel v lajně,“ zdůraznil Tucker znovu.
„Jako odstrašující příklad. Když to člověk udělá pořádně, máš na nějakou dobu po problémech. A tobě do toho nic není. Co se sakra staráš?“
Další hrst kukuřice mu pomohla podrobit se logice chvíle.
„Co pro mě máš?“

Tucker se ve tmě usmál. „Panu Piaggimu se spolupráce se mnou začíná líbit.“
Zamručení ze tmy. „Nevěřil bych mu.“
„Přece jen se to komplikuje, že?“ Tucker se odmlčel. „Ale potřebuju jeho konexe. Povede se nám něco velkýho.“
„Za jak dlouho?“
„Brzy,“ řekl Tucker uvážlivě. „Myslím, že příště začneme sunout zboží na sever. Tony si tam vlastně dnes jel s někým promluvit.“
„A co teď? Docela bych potřeboval chytit nějakou pořádnou rybu.“
„Tři chlapi s tunou trávy by stačili?“ zeptal se Tucker.
„Vědí o tobě?“
„Ne, ale já vím o nich.“ O to nakonec šlo - měl organizaci pevně v rukou. Jen hrstka lidí věděla, co je zač, a ti zase věděli, co se stane, jestli si trochu povolí uzdu. Člověk prostě musel mít pádnou ruku, aby utužil disciplínu.

„Jděte na něj zlehka,“ vysvětloval Rosen před soukromým pokojem. „Zotavuje se z vážného zranění a pořád ještě bere léky. Skutečně ještě není zcela schopen normálního rozhovoru.“
„Já mám taky svou práci, doktore.“ Případ teď převzal nový policista, detektiv seržant Tom Douglas. Bylo mu asi čtyřicet a vypadal úplně stejně unaveně jako Kelly, pomyslel si Rosen - a taky stejně nasupeně.
„Chápu. Ale utrpěl vážné zranění a k tomu šok - víte, co se stalo jeho přítelkyni.“
„Čím rychleji dostaneme informace, které potřebujeme, tím lepší máme šance, že ty hajzly chytíme. Vy máte povinnosti k živým, pane. Já zase k mrtvým.“
„Jestli chcete znát můj odborný názor, není v této chvíli schopen vám zvlášť pomoci. Prodělal příliš mnoho. Je klinicky deprimován a to má vliv na jeho tělesné zotavování.“
„Chcete mi naznačit, že chcete být u toho?“ zeptal se Douglas. Přesně to jsem potřeboval - amatérského šerloka, který na nás bude dozírat. Ale tuto bitvu nemohl vyhrát, a nebude se tedy ani vzpírat.
„Bylo by mi líp, kdybych vás měl na očích, oba. Jděte na něj pomalu,“ opakoval Sam a otevíral dveře.
„Pane Kelly, je nám to líto,“ řekl detektiv, když se představil, a otevřel zápisník. Případ dostal v jeho kanceláři vysokou prioritu kvůli nepříjemné publicitě. Barevná fotka na první stránce Evening Sun se blížila pornografii natolik, jak jen si média mohla dovolit publikovat, a starosta osobně volal po rychlém dopadení zločinců. Proto vzal případ právě Douglas a nyní uvažoval, jak dlouho starostův zájem vydrží. Moc dlouho ne, myslel si detektiv. Jediná věc, která dokázala zaměstnat starostovu mysl déle než týden, bylo získávání a udržení voličských hlasů. „Nacházel jste se před dvěma dny ve společnosti mladé dámy Pamely Maddenové?“
„Ano.“ Kelly měl zavřené oči a v té chvíli vešla sestra O'Tooleová s ranní dávkou antibiotik. Překvapilo ji, že zde vidí další dva muže, a zarazila se ve dveřích, nevěděla, jestli je může vyrušit nebo ne.
„Pane Kelly, včera odpoledne jsme našli tělo mladé ženy, na kterou se hodí popis slečny Maddenové.“ Douglas sáhl do kapsy kabátu.
„Ne!“ řekl Rosen a vstal z židle.
„Je to ona?“ zeptal se Douglas a podržel fotografii Kellymu před obličejem; doufal, že škrobenou výslovností trochu zmírní ten děs.
„Krucifix!“ Chirurg policistu popadl a přimáčkl ho ke zdi.
Fotka při tom spadla pacientovi na hruď.
Kellymu se rozšířily oči hrůzou. Tělo se mu vymrštilo vpřed, až napjalo popruhy. Pak se zhroutil, kůži měl bílou jako stěna. Všichni v místnosti se odvrátili, jenom ošetřovatelka upírala oči na pacienta.
„Podívejte, doktore, já -“ snažil se říct Douglas.
„Vypadněte sakra z mé nemocnice!“ zařval Rosen. „Takovým šokem můžete člověka zabít! Proč jste mi neřekl -“
„Musí ji identifikovat -“
„To jsem mohl udělat já!“
O'Tooleová stále držela antibiotika v ruce, poslouchala, jak se dva dospělí muži handrkují jako děti na pískovišti, ale zajímal ji jen John Kelly. Pokusila se fotografii odstranit, při tom si ji nevolky prohlédla a vzápětí se odvrátila, ale Kellyho ruka fotku chytila a podržela ji asi třicet centimetrů před vytřeštěnýma očima. Ošetřovatelku teď upoutal jeho výraz.
Sandy trochu couvla před tím, co na jeho tváři uviděla, ale pak se Kelly uklidnil a promluvil.
„To je v pořádku, Same. On taky musí dělat svoji práci.“
Kelly se naposledy podíval na fotografii. Potom zavřel oči a dal fotku sestře.
A všechno se uklidnilo, kromě sestry O'Tooleové. Sledovala, jak Kelly polyká velikou pilulku, a pak odešla z pokoje, aby se na chodbě uklidnila.
Sandra O'Tooleová se vrátila na sesternu a vzpomínala na to, co spatřila jen ona. Kellyho tvář tak zbledla, že ji okamžitě napadlo, že určitě upadl do šoku, potom za ní vypukl zmatek, natáhla ruce k pacientovi - ale co bylo potom? Vůbec to nebylo jako poprvé. Kellyho tvář se proměnila. Jenom na okamžik, jako když se otevřou dveře do jiné místnosti, a ona viděla něco, co si nikdy neuměla představit. Něco velmi starého, krutého a ohavného.
Oči nebyly vytřeštěné, ale zaostřené na něco, co sama neviděla. Bledost nezpůsobil šok, ale zuřivost. Ruce se Kellymu na okamžik zaťaly do pěstí jako z kamene. A pak se jeho tvář ještě jednou proměnila. Slepý, vražedný vztek vystřídalo pochopení a pak ten nejnebezpečnější výraz, jaký kdy spatřila, i když nedokázala říct proč. Pak jako kdyby se dveře zabouchly. Kelly zavřel oči, a když je otevřel, měl tvář až nepřirozeně klidnou. Uvědomila si, že to vše netrvalo ani čtyři vteřiny, a celou tu dobu se Rosen a Douglas přetahovali u zdi. Kelly prošel celou škálou pocitů od hrůzy přes vztek až k pochopení, nakonec své pocity utajil, ale to, co se odehrálo mezi pochopením a utajením, bylo ze všeho nejděsivější.

Co vlastně uviděla ve tváři toho muže? Chvíli jí trvalo, než na otázku odpověděla. Uviděla smrt. Ovládanou.
Plánovanou.
Disciplinovanou.
Ale stále to byla Smrt, a ta se uhnízdila v jeho mysli.

„Nerad takové věci dělám, pane Kelly," omlouval se Douglas a upravoval si sako. Detektiv a lékař si vyměnili rozpačité pohledy.
„Johne, jsi v pořádku?" Rosen na Kellyho pohlédl a rychle mu změřil puls, překvapilo ho, že je celkem normální.
„Jo." Kelly přikývl. Podíval se na detektiva. „Je to ona. Je to Pam."
„Je mi to líto. Fakt," řekl Douglas upřímně, „ale tohle se nedělá snadno. Nikdy. Ať se stalo co chtělo, je to už pryč a teď se musíme pokusit najít lidi. kteří to udělali. K tomu potřebujeme vaši pomoc."
„Dobrá," řekl Kelly vlažně. „Kde je Frank? Jak to že tady není?"
„Nemůže do toho mluvit," odpověděl seržant Douglas a pohlédl na chirurga. „Zná vás. Osobní zaujatost v kriminálním případu nepatří zrovna k profesionálnímu přístupu." Nebyla to celá pravda, vlastně to vůbec nebyla pravda -, ale posloužila svému účelu. „Spatřil jste ty lidi, kteří -"
Kelly zavrtěl hlavou, pohlédl dolů na postel a promluvil skoro šeptem. „Ne. Díval jsem se špatným směrem. Něco řekla, ale já to nestihl. Pam je viděla, já se otočil vpravo, pak jsem se chtěl otočit zpět. Nestihl jsem to."
„Co jste zrovna dělali?"
„Byli jsme na obhlídce. Podívejte se, mluvil jste s poručíkem Allenem, ne?"
„Správně." Douglas přikývl.
„Pam byla svědkem vraždy. Vezl jsem ji do města, aby si o tom promluvila s Frankem."
„Pokračujte."
„Byla napojená na lidi, kteří obchodují s drogami. Viděla, jak zabili jednu dívku. Řekl jsem jí, že s tím musí něco udělat. Byl jsem zvědavý, jaké to tam je," říkal Kelly nevzrušným hlasem a znovu ho zaplavil pocit viny, když mu mozek přehrával osudový výjev.
„Jména?"
„Žádná si nepamatuju," odpověděl Kelly.
„No tak," Douglas se předklonil. „Určitě vám něco řekla!"
„Moc jsem se nevyptával. Měl jsem dojem, že to bude spíš vaše práce - chci říct Frankova. Měli jsme se s Frankem ten večer setkat. Vím jenom, že je to banda lidí, co obchodují s drogami a při tom k něčemu využívají ženy."
„To je všechno, co víte?"
Kelly se mu podíval přímo do očí. „Ano. Moc vám to nepomůže, co?"
Douglas čekal několik vteřin, než pokračoval. K žádnému průlomu v důležitém případu se neschylovalo, a tak teď byla řada na něm, aby znovu zalhal - začal ovšem trochou pravdy, aby si to usnadnil. „V západní části města pracuje párek lupičů. Dva černoši, středně velcí, lepší popis nemáme.
Používají upilovanou brokovnici. Specializujou se na lidi, kteří si tam jezdí kupovat drogy, a zvlášť mají rádi zákazníky z lepších vrstev. Většinu loupeží nám lidi nejspíš ani nenahlásí. Už mají na triku dvě zabití, o kterých víme. Tohle by mohlo být třetí."
„Všechno?" zeptal se Rosen.
„Loupež a vražda jsou těžké zločiny, doktore."
„Ale jejich oběti byly náhodně vybrané!"
„Tak se na to taky můžete dívat," souhlasil Douglas a obrátil se zpátky ke svědkovi. „Pane Kelly, určitě jste něco viděl. Co jste tam sakra dělali? Snažila se slečna Maddenová něco koupit -"
„Ne!"
„Pochopte, už je to pryč. Je mrtvá. Můžete mi to říct. Musím to vědět."
„Jak jsem říkal, byla na tu bandu napojená a já - zní to pitomě, že nevím o drogách ani hovno."
Ale já si to zjistím.

O samotě na lůžku, o samotě se svými myšlenkami prohlížel si Kelly strop, klidně zkoumal bílou plochu jako filmové plátno.
Za prvé se policie mýlí, řekl si Kelly. Netušil, jak to ví, ale věděl to, a to stačilo. Nebyli to lupiči, byli to oni, ti lidé, kterých se Pam bála.
Všechno, co se stalo, souhlasilo s tím, co mu Pam vyprávěla.
Už to samé udělali dřív. Nechal se spatřit - hned dvakrát.
Jeho vina byla stále nepochybná, ale teď už patřila minulosti a nemohl ji změnit. Ať udělal špatně cokoli, odestát se to nemohlo. Ti, kdo to Pam provedli, zůstávali pořád na svobodě, a jestli to zatím udělali dvakrát, udělají to znovu. Ale tím se jeho mozek za nehybně zírající maskou obličeje doopravdy nezaměstnával.
Tak jo, pomyslel si, tak jo. V životě nenarazili na někoho takového, jako jsem já.
Potřebuju se dostat zas do formy, řekl si vrchní pomocník loďmistra John Terrence Kelly.
Zranění bylo vážné, ale přežil je. Znal každý krok procesu, který ho čeká. Zotavení bude bolestivé, ale on udělá, co mu řeknou, a trochu pozvedne oponu, aby byli na svého pacienta hrdí. Pak začne opravdu obtížná práce. Běhání, plavání, posilování. Potom nácvik se zbraní. Nakonec duševní příprava - ale ta už vlastně probíhala, jak si uvědomil…
Ne ne. Ani v nejdivočejších nočních můrách nepotkali nikoho takového, jako jsem já.
Z minulosti se vynořilo jméno, které mu dali ve Vietnamu.

Had.
Kelly zmáčkl knoflík na bzučáku, připíchnutém k polštáři. Za dvě minuty se objevila sestra O'Tooleová.
„Mám hlad," oznámil jí.

„Doufám, že už to nebudu muset nikdy dělat," řekl Douglas svému poručíkovi, a nebylo to poprvé.
„Jak to šlo?"
„No, ten profesor možná podá formální stížnost. Myslím, že jsem ho dost uklidnil, ale člověk u takových lidí nikdy neví."
„Ví Kelly něco?"
„Nic, co bychom mohli použít," odpověděl Douglas. „Pořád se ještě nedal dohromady po tom zranění a vůbec, ale žádné tváře neviděl - sakra, kdyby něco viděl, nejspíš by něco i udělal.
Dokonce jsem mu ukázal tu fotku, snažil jsem se jím trochu otřást. Myslel jsem, že z ní dostane infarkt. Doktor se rozzuřil. Nejsem na to právě pyšný, Eme. Nikdo by takové fotky neměl vidět."
„Ani my ne, Tome, ani my ne." Poručík Emmet Ryan otočil hlavu od rozsáhlé sbírky fotografií, zčásti pořízených na místě činu, zčásti u soudního lékaře. Přestože strávil u policie celé roky, zvedal se mu z té podívané žaludek, hlavně proto, že nešlo o zločin z vášně nebo v záchvatu šílenství.
Ne, toto úmyslně udělali chladně uvažující lidé. „Mluvil jsem s Frankem. Ten Kelly je správný chlap, pomáhal mu objasnit Goodingův případ. Není na nic napojený. Doktoři všichni říkají, že je čistý, nic nebere."
„Něco na tu holku?" Douglas nemusel říkat, že tohle by mohl být přesně ten průlom, jaký potřebují. Kéž by Kelly byl zavolal jim místo Allenovi, který o jejich vyšetřování nic nevěděl. Ale on to neudělal a skvělý zdroj informací byl teď mrtvý.
„Přišly otisky. Pamela Maddenová. Sebrali ji za prostituci v Chicagu, Atlantě a New Orleansu. Nikdy nešla před soud, nikdy si nic neodseděla. Soudci ji prostě vždycky nechali běžet.
Zločin bez oběti, že?"
Seržant potlačil zaklení, kterým zatracoval všechny ty idioty na soudcovské lavici. „Jasně, Eme, vůbec žádné oběti. Takže nejsme těm darebákům o nic blíž než před půl rokem, že?"
„Potřebujeme víc lidí," vyslovil Douglas věčnou pravdu.
„Abychom chytili vraha pouliční šlapky?" zeptal se poručík.
„Starostovi se ta fotka nelíbila, ale už mu řekli, co byla zač. A za týden se všechno vrátí k normálu. Myslíš, že za týden něco zvládneme, Tome?"
„Mohl bys mu naznačit -"
„Ne." Ryan zavrtěl hlavou. „Vykecal by to. Viděl jsi někdy politika, který by nežvanil? Mají někoho v našem baráku, Tome.
Chceš víc lidí? Pověz mi, kde je seženeme, a navíc takové, jakým můžeme věřit!"
„Já vím, Eme." Douglas souhlasil. „Ale takhle se nikam nedostaneme."
„Možná že něco vypadne z narkotického."
„Jasně." Douglas zavrčel.
„Může nám Kelly pomoct?"
„Ne. Ten pitomec se díval opačným směrem."
„Takže pokračuj v obvyklém šetření, jenom abychom něco nezanedbali, a zůstaneme při tom. Pitevní zpráva ještě není hotová. Možná že se z ní něco vyvrbí."
„Ano, pane," odpověděl Douglas. V policejní práci se často hrálo na chybu nebo opomenutí druhé strany. Nedělala jich moc, ale dřív nebo později něco zkazil každý, řekli si i teď oba policisté. Jenže se zdálo, že k tomu nedojde dost brzo.
Poručík Ryan se znovu podíval na fotky. „Vsadím se, že se s ní pobavili. Jako s tou první."

„Jsem rád, že tě konečně vidím jíst."
Kelly vzhlédl od poloprázdného talíře. „Ten policajt měl pravdu, Same. Je to pryč. Musím se uzdravit, musím se na něco zaměřit, je to tak?"
„Co budeš dělat?"
„Nevím. Sakra, vždycky bych se mohl vrátit k námořnictvu nebo tak."
„Musíš se vypořádat se svým zármutkem, Johne," řekl Sam a posadil se vedle lůžka.
„Vím jak. Už mám praxi, pamatuješ?" Zvedl hlavu. „Ehm - co jsi o mně říkal policii?"
„Jak jsme se setkali, a takové věci. Proč?"
„Myslím to, co jsem dělal tam. Je to tajné, Same." Kellymu se podařilo vypadat trochu rozpačitě. „Jednotka, ke které jsem patřil, oficiálně neexistuje. Věci, které jsme dělali, no, ty se nikdy doopravdy nestaly, jestli víš, co tím myslím."
„Neptali se. Kromě toho jsi mi o tom nikdy vlastně nevyprávěl." odpověděl lékař zmateně - spíš ho však mátlo, že pacient vypadá ulehčeně.
„Dostal jsem k nim doporučení od kámoše v námořnictvu, hlavně abych jim pomohl s výcvikem potápěčů. To, co vědí, mám dovoleno říkat. Neodpovídá to sice přesně skutečnosti, ale zní to dobře."
„Tak jo."
„Ještě jsem ti nepoděkoval, že ses o mě tak dobře staral."
Rosen vstal a přešel ke dveřím, ale metr od nich strnul a otočil se.
„Myslíš, že bys mě dokázal oblafnout?"
„Asi ne, Same," odpověděl Kelly ostražitě.

„Johne, zatraceně, celý život jsem těmahle rukama dával lidi dohromady. Člověk musí zůstat nad věcí, nemůže si to příliš brát, protože když to udělá, může leccos ztratit, elán, soustředění. V životě jsem nikomu neublížil. Rozumíš mi?“
„Ano, rozumím.“
„K čemu se chystáš?“
„Radši si to nepřej vědět, Same.“
„Chci ti pomoct. Opravdu,“ řekl Rosen se skutečným zájmem.
„Mně se taky líbila, Johne.“
„Já vím.“
„Tak co můžu udělat?“ zeptal se lékař. Bál se, že by Kelly mohl chtít něco, k čemu se nehodí; ještě víc se bál, že by s tím on sám mohl souhlasit.
„Uzdravit mě.“

9
Práce
Jde z něj skoro strach, pomyslela si Sandy. Divné bylo, že se choval jako vzorný pacient. Nekňoural. Neprohánělji. Dělal, co mu řekli. Rehabilitační pracovníci v sobě měli trochu sadismu. Museli ji mít, protože jejich prací bylo nutit lidi zajít dál, než sami chtěli - stejně jako trenér nutí atleta -, ovšem s cílem pomoci jim. Ale i tak, dobrý terapeut musel pacienta nutit, slabého povzbuzovat a silného vybičovat, přemlouvat a posmívat se mu, to vše ve jménu zdraví; čerpal uspokojení z vypětí a bolesti jiných a tohle O'Tooleová nedokázala. Viděla však, že Kelly nijak zvlášť netrpí. Dělal, co se od něj očekávalo, a když terapeut chtěl, aby zabral víc, tak zabral, a zase a znovu, až se terapeut dostal do úzkých a začal se strachovat.
„Teď si můžete odpočinout,“ radil.
„Proč?“ zeptal se Kelly trochu zadýchaně.
„Tep máte sto devadesát pět.“ A to už celých pět minut.
„Jaký je rekord?“
„Nula,“ odpověděl terapeut bez úsměvu. Vysloužil si tím uchechtnutí a postranní pohled. Kelly na rotopedu zpomalil tempo a během dvou minut neochotně zastavil.
„Přišla jsem si pro něj,“ oznámila O'Tooleová.
„Dobře, odveďte si ho, než to tu zavaří.“
Kelly sesedl a utřel si ručníkem tvář, spokojený, že sestra nepřivezla pojízdné křeslo nebo něco podobně urážlivého.
„Čemu vděčím za tu čest, madam?“
„Mám na vás dávat pozor,“ odpověděla Sandy. „Snažíte se nám předvést, jaký jste tvrdý chlap?“
Cvičení Kellymu ulehčilo, ale teď zase zvážněl. „Paní O'Tooleová, já mám problémy vyhánět z hlavy, že? Cvičení mi v tom pomáhá. Nemůžu běhat, když mám jednu paži přivázanou, nemůžu dělat kliky a nemůžu mávat činkama. Můžu jezdit na rotopedu. Jasné?“
„Dostal jste mě. Jasné.“ Ukázala na dveře. V anonymním shonu na chodbě řekla: „Vaší přítelkyně je mi moc líto.“
„Děkuju vám.“ Otočil hlavu - trochu se mu po tom vypětí motala, když procházeli mezi lidmi. „V uniformě máme pro ten případ vlastní rituály. Polnice, vlajka, chlapci s puškami. U mužů to docela dobře funguje. Člověk potom spíš věří, že to všechno něco znamenalo. Ztráta vás sice pořád bolí, ale je to alespoň formální způsob, jak se rozloučit. Naučili jsme se tak, jak se s tím vypořádat. Ale to, co se stalo vám, je jiné, a to, co se zrovna stalo mně, je taky jiné. Takže jak jste si s tím poradila vy? Ponořila jste se víc do práce?“
„Dodělala jsem si zkoušky. Jsem odborná ošetřovatelka. Učím. Dělám si starosti o pacienty.“ To byl teď celý její život.
„O mě si starosti dělat nemusíte, víte? Znám své hranice.“
„Kde ty hranice jsou?“
„Hodně daleko,“ řekl Kelly s náznakem úsměvu, jenž rychle vyprchal. „Jak si vedu?“
„Moc dobře.“
Nešlo to zase tak hladce a oba to věděli. Donald Madden přiletěl do Baltimoru a vyžádal si u soudního lékaře tělo své dcery; manželku nechal doma a nesešel se vůbec s nikým, přestože ho Sarah Rosenová o to prosila. Nestojím o hovory s nějakým smilníkem, řekl ten muž do telefonu, což se Sandy dozvěděla, ale stejně jako lékaři to nemínila nikomu prozrazovat. Profesor Rosen jí vyprávěl o dívčině minulosti, takže ten telefonát byl jen poslední smutnou kapitolou jednoho krátkého a smutného života, a pacient o ní nemusel vědět.
Kelly se ptal na pohřeb a oba mu řekli, že v žádném případě nemůže nemocnici opustit. Kelly to mlčky přijal a sestru tím překvapil.
Levé rameno měl pořád znehybněné a jistě ho bolelo, sestra to věděla. Nejen ona si občas všimla, že sebou Kelly škubl, zvlášť když se blížila doba, kdy měl znovu brát utišující léky - ale nebyl to typ, který si stěžuje. Dokonce i teď, pořád zadýchaný po vražedné půlhodině na rotopedu, se snažil jít co nejrychleji a vychládat jako trénovaný atlet.
„Proč se předvádíte?“ zeptala se.
„Nevím. Musí mít všechno důvod? Prostě jsem takový, Sandy.“
„No, máte delší nohy než já. Můžete trochu zpomalit?“
„Jistě.“ Kelly zvolnil krok, když došli k výtahu. „Kolik je takových dívek - myslím jako Pam?“
„Až moc.“ Přesný počet neznala. Bylo jich ale dost na to, aby byly vedeny jakožto riziková skupina - dost na to, abyste věděli, že jsou.
„Kdo jim pomáhá?“
Sestra zmáčkla knoflík výtahu. „Nikdo. Rozbíhají se programy zabývající se drogovými návyky, ale netýkají se

skutečných problémů, porušování zákona a dalších následků - je pro to teď nový termín, behaviorální porucha. Když je někdo zloděj, je pro něj program. Když někdo zneužívá děti, je pro něj program, ale taková děvčata jsou vyhnanci. Nikdo s tím celkem nic nedělá. Jediní, kdo se jimi zabývají, jsou církevní sdružení.
Kdyby někdo prohlásil, že jde o nemoc, možná že by tomu lidi věnovali pozornost.“
„Je to nemoc?“
„Johne, nejsem lékař, jenom sestra, a navíc je to mimo můj obor. Vykonávám pooperační péči na chirurgickém oddělení. Jestli chcete, popovídáme si u oběda, přece jenom něco vím. Je zvláštní, kolik se jich vynoří mrtvých. Předávkování, náhodné nebo úmyslné, kdo ví? Nebo potkají nesprávnou osobu, případně pasák použije hrubší metodu a dívka se objeví tady, navíc s dalšími zdravotními problémy - a spousta jich to prostě nezvládne. Žloutenka od nečistých jehel, zápal plic, k tomu těžké zranění a je z toho smrtelná kombinace. Ale bude s tím někdo něco dělat?“ O'Tooleová hleděla na zem, když výtah přijel. „Mladí lidé nemají takhle umírat.“
„Jo.“ Kelly jí dal při vstupu do výtahu přednost.
„Jste pacient,“ namítla.
„Vy jste dáma,“ ohradil se. „Promiňte, takhle mě vychovali.“
Co je ten muž zač? ptala se Sandy v duchu. Starala se samozřejmě o víc pacientů, ale profesor jí nařídil - nu, ne tak docela, opravila se, ale „návrh“ doktora Rosena měl značnou váhu, zvlášť když si ho velmi vážila jako přítele a poradce -, aby na Kellyho zvlášť dohlédla. Nešlo o dohazování, jak se původně obávala. Kelly byl pořád příliš rozbolavělý - a ona taky, i když by to nepřiznala. Takový zvláštní muž. V mnoha směrech hodně podobný Timovi, ale daleko víc se ovládal.
Zvláštní směs něžnosti a hrubosti. Nezapomněla, co viděla minulý týden, ale to bylo pryč a nevrátilo se to už ani náznakem. Jednal s ní uctivě a dobromyslně a ani jednou nekomentoval její postavu, což dělala spousta pacientů (a ona vždycky předstírala, že se zlobí). Byl tolik nešťastný, a přesto tak odhodlaný. To jeho zuřivé úsilí při rehabilitaci. Navenek vystavovaná tvrdost. Jak se to shoduje s těmi absurdně slušnými způsoby?
„Kdy mě pustíte?“ zeptal se Kelly naoko lhostejně, ale moc se mu to nedařilo.
„Příští týden,“ odpověděla O'Tooleová a odváděla ho z výtahu. „Zítra vám odvážeme paži.“
„Opravdu? Sam mi nic neříkal. Takže můžu tu ruku zase používat?“
„Bude to bolet, když to zkusíte,“ varovala ho sestra.
„Sakra, Sandy, už takhle to bolí.“ Kelly se zazubil. „Mohl bych z té bolesti aspoň něco vytěžit.“
„Lehněte si,“ nařídila sestra. Než stačil něco namítnout, měl v ústech teploměr a sestra mu měřila puls. Pak mu zkontrolovala tlak. Zapsala čísla 98,4 a 105/60. Poslední dvě čísla jsou zvlášť překvapivá, napadlo ji. O tomto pacientovi mohla pouze říct, že se rychle dostává do formy. Uvažovala, co ho asi pohání.
Ještě jeden týden, pomyslel si Kelly, když odešla. Musím tu pitomou ruku zase uvést do provozu.

„Takže co jsi pro nás zjistil?“ zeptal se Maxwell.
„Dobré i špatné zprávy,“ odpověděl Greer. „Ta dobrá zpráva je, že protivník má hodně málo pravidelných pozemních vojsk v respondenční vzdálenosti od operačního cíle. Identifikovali jsme tři prapory. Dva se cvičí pro cestu na jih. Spousta rekrutů, probíhá reorganizace. Obvyklý TO a E. Nic moc, co se týče těžkých zbraní. Všechny mechanizované útvary, co mají, jsou velký kus odtud.“
„A ta špatná zpráva?“ zeptal se admirál Podulski.
„Musím vám ji říkat? Na pobřeží je tolik protiletadlového dělostřelectva, že může zatemnit nebe. Tady, tady a nejspíš i tady jsou baterie SA-2. Pro rychlá letadla je to tam nebezpečné, Casi. Pro helikoptéry? Jedna nebo dvě záchranné, jistě, to je proveditelné, ale velký přesun by byl vážně hazard. To všechno jsme překonali, když jsme prověřovali KINGPIN, pamatujete?“
„Je to jenom třicet mil od pláže.“
„Patnáct nebo dvacet minut v helikoptéře přímým letem, což nebude možné, Casi. Sám jsem si procházel mapy ohrožení. Nejlepší trasa, kterou můžu identifikovat - je to tvůj obor, Casi, ale já o tom taky něco vím, jasné? -, zabere pětadvacet minut a já bych to nechtěl letět za denního světla.“
„Můžeme použít dvaapadesátky, abychom si prostříleli koridor,“ navrhl Podulski. Nikdy nepatřil k příliš útlocitným lidem.
„Myslel jsem, že to chcete udržet v malém,“ poznamenal Greer. „Podívejte se, opravdu špatná zpráva je, že nikde nevládne zrovna velké nadšení pro takovou akci. KINGPIN nevyšel -“
„To nebyla naše chyba!“ namítl Podulski.
„Já vím, Casi,“ souhlasil Greer trpělivě. Podulski byl vždy velmi horkokrevný.
„Mělo by to být proveditelné,“ zamručel Cas.
Všichni tři se skláněli nad průzkumnými fotografiemi. Byly dobré, dvě pocházely ze satelitů, dvě z Blackbirdů SR-71 a tři byly čerstvé, ze šikmého úhlu, z bezpilotního letounu Buffalo Hunter. Tábor měl dvě stě metrů čtverečních, byl to vlastně přesný čtverec, určitě se shodoval s nákresem v nějaké příručce východního bloku pro budování vězeňských zařízení. V každém rohu stála strážní věž, přesně deset metrů vysoká.
Každá měla malou střížku, která chránila před deštěm standardní lehký kulomet severovietnamské armády, tedy kulomet zastaralého ruského typu. Za ostnatými dráty stály tři velké budovy a dvě malé. Admirálové byli přesvědčeni, že uvnitř jedné velké budovy je dvacet amerických důstojníků, od podplukovníka a korvetního kapitána výš, protože to byl zvláštní tábor.
Greerovu pozornost nejdřív zaujaly fotografie z Buffalo Hunteru. Jedna byla tak dobrá, že se na ní dala identifikovat tvář - patřila plukovníku Robinu Zachariasovi z amerického letectva. Jeho F-l OSG Wild Weasel byl sestřelen před osmi

měsíci; plukovníka a jeho operátora radioelektronického boje prohlásili Severovietnamci za mrtvé. Byla uveřejněna i fotografie jeho těla. O tomto táboře, jehož kódové jméno znělo ZELENÁ VYSÍLAČKA, vědělo ani ne padesát mužů a žen; neměl nic společného se známějším hanojským Hiltonem, který kdysi navštěvovali američtí občané a kde od okázalé, leč neúspěšné operace KINGPIN, při níž byl proveden přepad tábora v Son Tay, byli soustředěni skoro všichni američtí váleční zajatci.
ZELENÁ VYSÍLAČKA, pěkně uklizená stranou, postavená na místě, kde by ji nikdo nehledal, nijak nepotvrzená, budila obavy. Ať už válka dopadne jak chce, Amerika chtěla své piloty zpátky.
Tento tábor už však svou existencí naznačoval, že někteří se nevrátí nikdy. Statistická studie válečných ztrát prokázala zlověstnou nepravidelnost: letečtí důstojníci s poměrně vysokou hodností byli prohlašováni za mrtvé častěji než důstojníci s nižší hodností. Vědělo se, že nepřítel má dobrou zpravodajskou službu, že mnozí její zaměstnanci pracují v americkém „mírovém“ hnutí, že mají kádrové materiály o vyšších amerických důstojnících, o tom, co jsou zač, co vědí a jakou další práci dělali. Bylo možné, že důstojníci byli vězněni na zvláštním místě a že jejich znalosti využíval Severní Vietnam jako trumf při obchodování se svými ruskými sponzory. Znalosti zajatců v oblasti zvláštních strategických zájmů vyměňovali - asi - za setrvalou podporu sponzorského státu, který na této protahované válce ztrácel zájem, vzhledem k nové atmosféře zmírňování napětí. Ve hře tedy byla spousta sázek.
„Měl odvahu,“ vydechl Maxwell. Tři zvětšeniny ukazovaly mužovu tvář, pokaždé obrácenou přímo k aparátu. Na poslední ze tří fotek byl jeden z jeho strážců, zrovna když mu vrážel pažbu pušky do zad. Obličej byl zřetelný. Byl to Zacharias.
„Ten chlap je Rus,“ řekl Casimir Podulski a poklepal na fotku. Uniformu si nemohl zmýlit.
Věděli, co si Cas myslí. Syn polského velvyslance ve Washingtonu, rodem hrabě a potomek rodiny, která kdysi bojovala po boku krále Jana Sobieského; jeho rodinu na jedné straně demarkační čáry vyhladili zároveň se zbytkem polské šlechty nacisté a na druhé straně ji pobili Rusové v katyňském lese, kde po krátké a marné válce na dvou frontách zahynuli také jeho dva bratři. V roce 1941, den po absolvování Princetonské univerzity, vstoupil Podulski do amerického válečného námořnictva jako letec, přijal novou zemi a novou profesi a obojímu pak sloužil hrdě a dovedně. A rozzlobeně.
Vztek teď zesílil ještě víc, protože bude nucen jít do důchodu. Greer chápal důvody. Jeho překvapivě jemné ruce zkroutila artritida. I když se ji snažil zakrýt, další lékařskou prohlídkou neprojde a Case bude čekat důchod plný vzpomínek na mrtvého syna a s manželkou závislou na antidepresivních lécích - po kariéře, kterou bude nejspíš považovat za prohru, bez ohledu na medaile a osobní vlajku.
„Musíme na něco přijít,“ řekl Podulski. „Jestli ne, už nikdy ty muže neuvidíme. Víš, kdo by tam mohl být, Dutchi? Pete Francis, Hank Osborne.“
„Pete pro mě pracoval, když jsem měl Enterprise,“ vzpomněl si Maxwell. Oba muži se podívali na Greera.
„Souhlasím, co se týče účelu tábora. Pochyboval jsem. Zacharias, Francis a Osborne, to jsou všechno jména, která by je zajímala.“ Zmíněný důstojník vojenského letectva strávil jeden turnus v Omaze, patřil ke spojenému plánovacímu štábu, který vybíral cíle pro strategické zbraně, a měl encyklopedické znalosti o nejtajnějších amerických válečných plánech. Další dva námořní důstojníci měli podobně důležité informace, a i když každý z nich byl možná statečný, oddaný a odhodlaný zapírat, skrývat a maskovat se, byli to jen lidé, a lidé mají své hranice; kdežto nepřítel měl čas.
„Podívejte se, jestli chcete, můžu se pokusit o tom jisté lidi přesvědčit, ale nevidím možnosti moc nadějně.“
„Jestli to neuděláme, zradíme důvěru našich lidí!“ Podulski bouchl pěstí do stolu. Ale Cas měl také návrh řešení.
Odhalením tábora a záchranou zajatců by vyšlo najevo, že Severní Vietnam veřejně lhal. To by mohlo otrávit mírové rozhovory natolik, že by Nixon přijal ještě další možný plán, který vypracovávala větší pracovní skupina v Pentagonu: invazi na Sever. Byla by to typicky americká vojenská operace, útok kombinovanými zbraněmi, bezprecedentní svou smělostí, rozsahem a možným dopadem: letecký výsadek přímo do Hanoje, divize námořní pěchoty zaútočí na pláže po obou stranách Haiphongu, uprostřed útoky ze vzduchu, podporované vším, co Amerika může vrhnout do jediného masivního, drtivého pokusu zlomit Sever tím, že zajme jeho politické vedení. Tento plán, jehož krycí jméno se každý měsíc měnilo - teď znělo CERTAIN CORNET -, byl svatým grálem pomsty pro všechny profesionály, kteří už šest let sledovali, jak se jejich země potácí v nerozhodnosti a plýtvá životy dětí Ameriky.
„Myslíš, že to nevím? Osborn pro mě pracoval v Suitlandu.
Osobně jsem byl u toho, když kaplan doručoval ten zasraný telegram, jasné? Jsem na vaší straně, vzpomínáš?“ Greer, na rozdíl od Case a Dutche, věděl, že CERTAIN CORNET nikdy nepřeroste hranice štábní studie. K tomu prostě nemohlo dojít bez informování Kongresu a Kongres měl příliš mnoho děr, kudy mizely informace. Snad v roce 1966 nebo 1967, možná ještě 1968, ale teď byla taková operace nemyslitelná. ZELENÁ VYSÍLAČKA však pořád stála a tato akce byla reálná, spravedlivá.
„Uklidni se, Casi,“ navrhl Maxwell.
„Dobře.“
Greer přesunul pohled na plastickou mapu. „Víte, vy letci máte trochu omezené myšlení.“
„Jak to myslíš?“ zeptal se Maxwell.
Greer ukázal na červenou linku, která se táhla od pobřežního městečka skoro do hlavní brány tábora. Na snímcích shora vypadala jako docela slušná silnice, vyasfaltovaná a vůbec.
„Obranná vojska jsou zde, zde a zde. Silnice je zde, většinou vede kolem řeky. Všude jsou tam baterie flaku, ta silnice je podporuje, ale protiletadlové dělostřelectvo není pro tu pravou výzbroj nebezpečné.“
„To je invaze,“ poznamenal Podulski.
„A poslat tam dvě roty leteckého výsadku není?“
„Vždycky jsem říkal, že jsi chytrý, Jamesi,“ řekl Maxwell.

„Víš, přesně na tom místě byl sestřelen můj syn. Ten SEAL tam do toho šel a vyzvedl ho právě někde tady," poklepal admirál na mapu.
„Zná někdo tu oblast ze země?" zeptal se Greer. „To by pomohlo. Víte o někom?"

„Ahoj, Sarah." Kelly ji pokynem vyzval, aby se posadila.
Napadlo ho, že vypadá starší.
„Jsem tu už potřetí, Johne. Pokaždé jsi spal."
„Tomu se teď hodně věnuju. Jsem v pořádku," ujistil ji. „Sam se tu zastaví několikrát za den." Necítil se zrovna volně. Měl dojem, že nejhorší ze všeho je potkávat přátele.
„Víš, měli jsme v laboratoři spoustu práce." Sarah mluvila nějak překotně. „Johne, musím ti říct, jak je mi líto, že jsem po tobě chtěla, abyste přijeli do města. Měla jsem vás poslat někam jinam. Nemusela chodit zrovna k Madge. V Annapolis znám jednoho chlapa, je to skvělý odborník…" Hlas jí zakolísal.
Tolik viny, pomyslel si Kelly. „Vůbec to nebyla vaše vina, Sarah," řekl, když se odmlčela. „Byla jste pro Pam dobrá přítelkyně. Kdyby její máma byla jako vy, možná -"
Jako by ho neslyšela. „Měla jsem vám dát pozdější termín."
„Kdybych to načasovala trochu jinak -" V tom má pravdu, pomyslel si Kelly. Samé kdyby. Co kdyby byl zaparkoval u jiného bloku? Co kdyby je Billy vůbec nebyl zahlédl? Co kdybych nebyl udělal vůbec nic a nechal toho hajzla, aby šel po svých? Jiný den, jiný týden? Mockrát co kdyby. Minulost se stala, protože stovka náhodných maličkostí zapadla přesně na své místo, přesně tím pravým způsobem a v přesném pořadí. Pokud byly její následky dobré, přijímaly se snadno, ale nad těmi špatnými mohl člověk jen zuřit. Co kdyby byl jel z toho obchodu s potravinami jinou cestou? Co kdyby nebyl zahlédl Pam u silnice a vůbec ji nevzal? Co kdyby si těch pilulek nevšiml? Co kdyby se o to nebyl staral nebo co kdyby se tak rozzuřil, že by ji opustil? Byla by teď naživu?
Kdyby měl její otec trochu víc pochopení a ona nebyla utekla, nikdy by se nepotkali. Bylo to dobré nebo špatné? Ale jestli to všechno platilo, na čem potom záleželo? Byla snad všechno náhoda? Problém byl, že to člověk nepoznal. Možná kdyby byl Bohem, který na všechno shlíží shora, pak by možná nějakou zákonitost postřehl, ale zevnitř to prostě jenom je, pomyslel si Kelly, a člověk dělal co mohl, snažil se poučit z chyb pro další náhodnou událost, která se mu stane. Ale dávalo to smysl? Krucinál, dávalo vůbec něco doopravdy smysl? To byla příliš složitá otázka pro bývalého pomocníka loďmistra, který ležel na nemocničním lůžku.
„Sarah, nebyla to vůbec vaše chyba. Pomohla jste jí, jak nejlíp jste mohla. To přece nemůžete změnit?"
„Sakra, Kelly, vždyť už jsme ji z toho vytáhli!"
„Já vím. A já ji sem přivezl a přestal jsem být opatrný, ne vy. Sarah, všichni mi říkají, že to není moje vina, a pak přijdete vy a říkáte, že je to vina vaše." Úšklebek se skoro podobal úsměvu. „Je to možná celé zašmodrchané, ale jedna věc je v tom jasná."
„Nebyla to žádná náhoda, že?" poznamenala Sarah.
„Ne, nebyla."

„Tady je," řekl Oreza potichu a dalekohledem sledoval vzdálenou tečku. „Přesně jak jste říkal."
„Pojď k tatínkovi," vydechl policista ve tmě.
Šťastná náhoda, řekl si policista. Dotyční lidé vlastnili obilnou farmu v okrese Dorchester, ale mezi řádky jejich kukuřice rostla marihuana. Jednoduché, ale účinné, jak se říká. Farma znamená chlévy a stodoly a soukromí. Jelikož to byli chytří lidé, nechtěli vozit své zboží přes most Bay Bridge v dodávce, kde se letní provoz občas nepředvídaně zasekl, a kromě toho ani ne před měsícem bystrooký mýtný pomohl státní policii kohosi vyhmátnout. Byli tak opatrní, že už začali představovat pro jeho přítele hrozbu. To se muselo zarazit.
Pašeráci tedy jeli lodí. Tato náhoda seslaná z nebes umožnila, aby se razie zúčastnila Pobřežní stráž, a policista si už tak mohl u ní vylepšit reputaci. To nemůže škodit, když už mu posloužila jako zástěrka, aby mohl být zabit Angelo Vorano, pomyslel si poručík Charon v kormidelně a usmíval se.
„Jdeme na ně?" zeptal se Oreza.
„Jo. Ty lidi, kterým dodávají, máme pod kontrolou. Nikomu to neříkejte," dodal. „Nechceme je zkompromitovat."
„Chápu." Kormidelní poddůstojník posunul plynové páky vpřed a otočil kormidlem vpravo. „Lidi, probuďte se," zavolal na posádku.
Jedenačtyřicetistopý člun zrychlením přidřepl na záď.
Rachot dieselových motorů velitele lodi opájel. Malé ocelové kormidelní kolo mu v rukou vibrovalo, když se ustálil na novém kurzu. Zábavné bylo, že to vlastně bude překvapení. I když Pobřežní stráž byla na vodě hlavním představitelem zákona, jejich hlavní činností bylo vždycky pátrání po zmizelých a zachraňování, a jejich zákroky ve službách zákona se ještě moc nerozkřikly. Což je zatraceně špatné, říkal si Oreza. Během posledních několika let přistihl pár pobřežních strážných, jak pokuřují marjánku, a ti, kdo tehdy Orezu viděli, dodnes o jeho záchvatu vzteku vyprávějí.
Cíl už zřetelně viděli, třicetistopou rybářskou loď, kterých bylo na Chesapeake plno, pravděpodobně s motorem ze starého chevroletu, což znamenalo, že hlídkovému kutru neujede. Je skvělé mít věrohodné maskování, pomyslel si Oreza s úsměvem, ale nebylo to zas tak chytré, abyste vsadili svůj život a svobodu na jednu kartu, i když vypadala moc dobře.
„Jenom ať všechno vypadá normálně," řekl policista potichu.
„Rozhlédněte se, pane," odpověděl kormidelní poddůstojník.
Posádka člunu byla ve střehu, ale nijak nápadně, a zbraně měli všichni v pouzdrech. Kurz člunu směřoval skoro po přímce ke stanici Thomas Point, a jestli si jich na druhém člunu vůbec všimli - a dozadu se zrovna nikdo nedíval -,

klidně mohli předpokládat, že ten jedenačtyřicetistopý kutr míří prostě zpátky do stáje. Už jen pět set metrů. Oreza posunul plynové páky na doraz, aby vyrazil z motoru jeden nebo dva uzly navíc.
„Tam je pan English," řekl jiný lodník. Druhý jedenačtyřicetistopý kutr z Thomas Point měl stejný kurz, ale z opačné strany, vyjížděl jakoby ze stanice a držel se taky na přímce zhruba směrem k majáku, o který se stanice starala.
„Nejsou moc chytří, co?" zeptal se Oreza.
„Kdyby byli chytří, tak proč by porušovali zákon?"
„Rozumím, pane." Tři sta metrů a čísi hlava se otočila vzad, aby uviděla zářivě bílý trup malého kutru. Na palubě cílového plavidla byli tři muži a ten, který se na ně díval, se naklonil k chlapíkovi u kormidla. Bylo skoro komické je pozorovat. Oreza si uměl představit, co asi říkají. Za námi je Pobřežní stráž. Hlavně klídek, možná jenom střídají hlídkové lodě nebo něco, koukni na tamtu… Hm, hm, mně se to nelíbí…
Jenom klid, krucinál! Mně se to opravdu nelíbí. Zmlkni, nemají zapnutý světla a stanici mají přímo tamhle, kristepane.
Teď je ta pravá chvíle, usmál se Oreza pro sebe, teď je ta pravá chvíle na: Do prdele!
Zasmál se, když se to stalo. Chlapík u kormidla se otočil a otevřel ústa, přesně to řekl, a zase je sklapl. Jeden z mladších členů posádky odečítal tomu muži ze rtů a zasmál se.
„Myslím, že jim to právě došlo, kapitáne."
„Zapnout světla!" nařídil kormidelní poddůstojník a policejní světla na kormidelně začala blikat, což Orezu jaksi rozladilo.
„Rozkaz!"
Rybářský člun zabočil rychle na jih, ale druhý kutr mu tento manévr vykryl, takže bylo okamžitě jasné, že dvěma jedenačtyřicetistopým člunům neujedou.
„Měli jste si za ty peníze koupit něco pořádnějšího, hoši," řekl si Oreza; věděl, že i zločinci se umějí poučit z chyb, a koupit člun, který předjede jedenačtyřicetistopý hlídkový člun, nebyl moc velký problém. Dnes to bylo snadné. Malou plachetnici lehko doženou, jestli jim do toho ten pitomý polda nebude kecat, ale snadná kořist nevydrží věčně.
Rybářský člun snížil rychlost, polapený mezi dvěma kutry.
Dozorčí důstojník English udržoval vzdálenost několik set metrů a Oreza se zatím přiblížil.
„Dobrý den," řekl kormidelní poddůstojník přes amplión.
„Tady je americká Pobřežní stráž a vykonáváme právo vstoupit na palubu a provést tam bezpečnostní prohlídku. Všichni se budou držet tak, abychom na ně viděli, prosím."
Podívaná se pozoruhodně shodovala s pohledem na lidi, kteří právě prohráli fotbalový zápas. Věděli, že už nic nezmění, ať udělají cokoliv. Věděli, že odpor je marný, a tak tam jenom sklesle stáli, smíření s osudem. Oreza uvažoval, jak dlouho jim to vydrží. Jak dlouho, než se najde dost velký pitomec, aby se bránil?
Na palubu vskočili dva jeho námořníci, kryti dvěma dalšími na prodloužené zádi jedenačtyřicetistopé lodi. Pan English už připlul s lodí blíž. Uměl s lodí zacházet slušně, všiml si Oreza, jako správný dozorčí důstojník, a pro jistotu měl své lidi taky na palubě, jen pro případ, že by zlé hochy napadlo něco nepatřičného. Všichni tři muži stáli v dohledu, většinou civěli na palubu a doufali, že je to třeba opravdu jen bezpečnostní prohlídka, a Orezovi dva muži zatím vešli do přední kabiny. Oba se vynořili za necelou minutu. Jeden se dotkl štítku čepice na znamení, že je všechno jasné, potom si poplácal břicho. Ano, na palubě byly drogy. Poplácal se pětkrát - na palubě je spousta drog.
„Sbalíme je, pane," poznamenal Oreza klidně.
Poručík Mark Charon z oddělení narkotik, policie města Baltimore, se opřel o zárubeň dveří - průlezu, nebo jak tomu námořníci říkají - a usmál se. Vzhledem k jeho sportovnímu oblečení a povinné oranžové záchranné vestě si ho klidně mohli splést s pobřežákem.
„Takže jste to zvládl. Jak to ohlásíte?"
„Běžná bezpečnostní inspekce, a helemese, měli na palubě taky drogy," řekl Oreza s hraným úžasem.
„Přesně tak, pane Orezo."
„Děkuji vám, pane."
„Potěšení na mé straně, kapitáne."
Orezovi a Englishovi už celý postup vysvětlil. Aby chránil své informátory, přičte si zásluhy o zatčení Pobřežní stráž, což kormidelního poddůstojníka ani dozorčího důstojníka nerozladilo. Oreza si nechá na stěžeň, nebo jak se říkalo té věci, na které byl připevněný radar, namalovat symbol vítězství, obrázek marihuanového listu, a posádka se bude mít čím chlubit. Dokonce je možná bude čekat dobrodružné svědectví u federálního soudu - spíš ale ne, protože tyhle malé ryby dostanou určitě ten nejmenší trest, jaký jejich obhájce uhádá. Rozšíří se hláška, že vypovídali o lidech, jimž zboží převáželi. S trochou štěstí pak ti lidé možná zmizí, a to by mu doopravdy ulehčilo práci.
V drogové ekostruktuře - další nové heslo, kterého se Charon chytil - by se objevila mezera. Přinejmenším byl teď z té ekostruktury vyřazen další potenciální soupeř. Kapitán poplácá poručíka Charona po rameni, patrně dostane květnatý děkovný dopis od Pobřežní stráže Spojených států a kanceláře státního zástupce, nehledě na blahopřání za provedení tak tiché a účinné operace, kterou neshodil své informátory. Jeden z našich nejlepších lidí, přesvědčí se jeho kapitán znovu. Jak takové informátory získáváš? Kapitáne, víte, jak to chodí, musím ty lidi chránit. Jistě, Marku, rozumím. Tak jenom pracuj takhle dobře dál.
Budu se snažit ze všech sil, pane, pomyslel si Charon a hleděl na zapadající slunce. Ani se nedíval, jak pobřežáci nasazují podezřelým želízka, čtou jim ústavní práva z kartičky zavařené v plastu a při tom se usmívají, protože to pro ně byla velmi zábavná hra. A pro Charona taky.

Kde jsou ty pitomé helikoptéry? ptal se Kelly v duchu.
Všechno bylo na té zatracené akci od první chvíle na levačku. Picketta, jeho obvyklého parťáka, složila pořádná

dyzentérie, nemohl kvůli ní do terénu, a tak Kelly vyrazil sám. Nebylo to dobré, ale akce byla příliš důležitá a museli krýt každou vesničku a vesnici. Takže přišel sám a velmi, velmi opatrně plaval smrdutou vodou - mapa tomu sice říkala řeka, ale ta nebyla dost velká, aby ji Kelly za řeku považoval.
Samozřejmě že právě do téhle vesnice přišli, ti hajzlové.
PLASTOVÁ KVĚTINA, pomyslel si, díval se a naslouchal. Kdo si sakra takové jméno vymyslel?
PLASTOVÁ KVĚTINA bylo kódové jméno pro politickou úderku severovietnamské armády, nebo jak tomu říkali. Oddíl měl ještě několik dalších jmen a žádné z nich nebylo lichotivé. Určitě se nepodobali okrskovým dobrovolníkům, které viděl při volbách v Indianapolis. Nikoli tihle lidé, vyškolení v Hanoji v tom, jak získávat cizí srdce i mozky.
Hlavoun té vesnice, šéf, starosta, nebo jak mu sakra říkali, byl prostě příliš odvážný, než aby se mu dalo říct jinak než blázen. Platil za svou blbost před vzdálenými zraky pomocníka loďmistra první třídy J. T. Kellyho. Oddíl dorazil v jednu třicet, velmi spořádaně a skoro civilizovaně zkontroloval chatrče, probudil veškeré obyvatelstvo a přivedl je na náves. Jejich hrdina svedený na špatnou cestu, jeho manželka a tři dcery na ně čekali vsedě na zemi, s rukama pevně staženýma za zády. Major severovietnamské armády, který vedl PLASTOVOU KVĚTINU, je všechny slušně vyzval, aby se posadili; jeho hlas dolehl až ke Kellyho pozorovacímu stanovišti, vzdálenému necelých dvě stě metrů. Vesnice potřebovala lekci v tom, jak je pošetilé bránit národně osvobozeneckému hnutí.
Nebyli to špatní lidé, jen popletení, a major doufal, že jednoduchá lekce jim objasní, jak se zmýlili.
Začali s manželkou starosty. Trvalo to dvacet minut. Musím něco udělat! říkal si Kelly.
Je jich jedenáct, idiote. A i když byl jejich major možná sadistický hajzl, jeho deset vojáků nevybírali podle politické nezávadnosti. Byli to spolehliví, zkušení a oddaní vojáci. Jak se může člověk k takovým věcem propůjčit, na to Kellymu fantazie nestačila.
Ovšem skutečnost, že oni takoví přesto jsou, si nesměl dovolit ignorovat.
Kde je ten zasraný protiútok? Volal už před čtyřiceti minutami a podpůrná základna byla odtud jen dvacet minut vrtulníkem.
Chtěli toho majora. Jeho oddíl by možná byl též užitečný, ale chtěli živého majora. Znal rozmístění místních politických vůdců, které námořní pěchota nestačila vyhladit při rozsáhlé razii před šesti týdny.
Na razii nejspíš odpovídali svou dnešní akcí, schválně kousek od americké základny, jako by říkali: ne, ještě jste nás všechny nedostali a nikdy nedostanete.
Nejspíš mají pravdu pomyslel si Kelly, ale tato otázka daleko přesahovala rámec dnešní akce.
Nejstarší dceři bylo možná patnáct. U drobných, malých Vietnamek se to těžko poznalo. Vydržela celých pětadvacet minut a pořád nebyla mrtvá. Její křik se jasně nesl přes rovné a otevřené prostranství ke Kellyho mokrému stanovišti. Jeho ruce mačkaly plastovou pažbu CAR-15 tak silně, že kdyby na to pomyslel nebo si toho všiml, asi by se lekl, že něco poláme.
Deset vojáků s majorem se rozestavilo účelně. Dva muži byli s majorem a střídali se ve službě se strážemi na obvodu vesnice, aby se všichni mohli zúčastnit večerní zábavy. Jeden z nich dívku dorazil nožem. Další dceři bylo snad dvanáct.
Kelly měl uši nastražené k nebi a modlil se, aby zaslechl vzdálené bručení dvoulistového rotoru Huey Cobry. Slyšel ale jiné zvuky. Rachot stopětapadesátek z přístavní dělostřelecké základny na východě. Nad hlavou mu prosvištělo pár tryskáčů.
Žádný zvuk však nebyl dost hlasitý, aby přehlušil pronikavý křik malé holky. Pořád jich však bylo jedenáct a on byl jenom jeden, a i kdyby tu byl Pickett, šance by ani vzdáleně nemluvily v jejich prospěch. Kelly měl svou karabinu CAR-15, zásobník s třiceti náboji bezpečně na svém místě, další zásobník připojený ke konci prvního, a k tomu ještě další dvě podobné sady. Měl čtyři tříštivé granáty, dva fosforové granáty a dvě dýmovnice. Jeho nejúčinnější zbraní sice bylo rádio, ale volal už dvakrát a vždycky mu jen potvrdili příjem a zároveň rozkázali, aby se ani nehnul.
To se na základně lehko řekne, že?
Dvanáct let, možná. Na tohle příliš mladá. Na tohle člověk není nikdy dost starý, řekl si, ale on na tom sám nic nezmění a nikomu by nepomohlo, kdyby ke smrti vesnické rodiny přidal svou smrt.
Jak to mohli dělat? Copak to nebyli muži, vojáci, profesionální válečníci jako on? Mohlo být něco tak důležité, aby kvůli tomu odhodili lidskost? To, co viděl, se zdálo nemožné. To nemohla být pravda. Jenže byla. Rachot vzdálených děl pokračoval, děla vrhala ohnivá poselství na podezřelou zásobovací trasu. Nepřetržitý proud letadel nad hlavou, letadla námořnictva možná útočila na tohle nebo tamto, nejspíš na prázdné lesy, protože většina cílů už byla prostě taková. Tady, kde byl nepřítel, letadla neútočila, ale stejně by to ničemu nepomohlo, že? Tito vesničané vsadili život a rodinu na něco, co nevyšlo, a možná si major myslel, že je milosrdný, když názorně zlikviduje jen jednu rodinu, místo aby pozabíjel všechny nějakou účinnější metodou. Kromě toho mrtví nemluví, a takhle se o tom bude povídat hodně dlouho. Hrůza byla věc, kterou uměli využít, a dobře.
Čas se vlekl pomalu a rychle zároveň, a najednou dvanáctiletá dívka ztichla a vojáci ji odhodili stranou. Třetí a poslední dceři bylo osm, jak viděl v dalekohledu. Ta zpupnost těch hajzlů, zakládali zrovna velký oheň. Nemohli dopustit, aby někomu něco ušlo, co?
Osm let, nebyla dost stará, neměla ani dost silný krk, aby mohla pořádně zakřičet. Sledoval výměnu stráží. Další dva muži přešli z obvodu do středu návsi. Povyražení pro politickou úderku, která si nemohla zajet do Tchaj-wanu jako Kelly. Muž nejblíž ke Kellymu se ještě nedostal na řadu a nejspíš se ani nedostane. Starosta neměl dost dcer, nebo měl major toho vojáka na černé listině. Ale bez ohledu na důvody se na něho prostě nedostane, a to ho určitě štvalo. Voják hleděl, sledoval kamarády, kteří dostali něco, o co on dnes večer přijde. Možná příště… ale aspoň se mohl dívat… a taky se díval, jak si Kelly všiml, poprvé toho večera zapomínal na svou povinnost.
Kelly už byl v polovině cesty, než ten fakt jeho mozek zaznamenal, plazil se, jak nejrychleji mohl, ale nenadělal hluk, v

tom mu pomáhala vlhká půda. Plazil se nízko, tělem se tiskl co nejvíc naplocho k zemi, pořád blíž a blíž, přitahován a zároveň odpuzován kňučením, které se ozývalo u ohně.
To jsi měl udělat dřív, chlapečku.
Dřív to nešlo.
Hergot, vždyť to nejde ani teď!
V té chvíli zasáhl osud v podobě hluku Huey Cobry, bylo jich pravděpodobně několik, blížily se od jihovýchodu. Kelly je zaslechl první, opatrně se za vojákem vztyčil, nůž vytasený.
Oni pořád ještě nic neslyšeli, takže udeřil, zabořil nůž do spodiny lebky, kde se mícha napojuje na mozek - do meduly, jak mu kdosi na výcviku vysvětlil. Otočil nožem skoro jako šroubovákem a zároveň druhou rukou zacpal vojákovi ústa; jasně, fungovalo to. Tělo okamžitě ochablo a Kelly je opatrně položil, z důvodů nikoli humánních, ale aby nenadělal hluk.
Hluk tu však stejně byl. Vrtulníky už byly moc blízko. Major zvedl hlavu, otočil ji k jihovýchodu, rozpoznal nebezpečí. Křikl na své muže rozkaz, aby se shromáždili, potom se otočil a střelil holku do hlavy, jakmile z ní jeho podřízený slezl a uhnul z cesty.
Úderce trvalo několik vteřin, než se seřadila. Major je rychle a automaticky počítal, vyšlo mu o jednoho méně, pohlédl směrem ke Kellymu, ale jeho oči a vidění dlouho ovlivňoval oheň, a tak viděl jenom barevné pohyblivé skvrny.
„Jedna, dvě, tři," zašeptal si Kelly, když vytáhl z jednoho tříštivého závlačku. Chlapci z Třetí SSO - Skupina speciálních operací - si střídali své vlastní doutnáky. Člověk totiž nikdy neví, co ta příslovečná drobná stařenka v továrně udělá. Jejich doutnáky hořely přesně pět vteřin a na „tři" granát hodil. Kov se zaleskl v oranžovém světle ohně. Skoro dokonalý hod, granát přistál právě uprostřed kruhu vojáků. Kelly už ležel na břiše na zemi, když granát dopadl. Uslyšel varovný křik, který se opozdil právě o vteřinu, než aby někomu pomohl.
Granát zabil nebo poranil sedm z deseti mužů. Kelly vyskočil s karabinou v ruce a prvního ze zbylých zasáhl třemi ranami do hlavy. Jeho oči se ani nezastavily, aby se podívaly na letící rudé mračno, protože toto byla jeho profese a žádný koníček.
Major byl pořád naživu, ležel na zemi, ale snažil se zamířit pistoli, dokud do hrudi neschytal dalších pět ran. Jeho smrt by mohla být úspěšnou tečkou za dnešním večerem. Teď se Kelly musel starat jenom o to, aby přežil. Pustil se do bláznivé akce a vyčkávání bylo jeho nepřítelem.
Rozběhl se vpravo, karabinu pohotově. Zbyli nejméně dva pohybliví Severovietnamci, ozbrojení, rozzuření a zmatení natolik, že neutekli pryč, jak měli. První vrtulník nahoře byl osvětlovací, vrhal kužely světla, které Kelly proklínal, protože zrovna teď potřeboval tmu. Zahlédl jednoho Severovietnamce a pokropil ho, vyprázdnil do běžící postavy celý zásobník. Kelly pořád mířil vpravo, v běhu vyměnil zásobníky, při tom se otáčel a doufal, že najde i toho druhého, ale jeho oči se upřely do středu návsi. Pobíhali tam lidé, některé pravděpodobně zranil granát, ale on si s tím nemohl dělat starosti. Jeho oči strnuly na obětech - a co hůř, příliš dlouho se upíraly do ohně, a když se otočil, před očima mu pořád zůstával jeho obrys, měnil se z oranžových do modrých odlesků, které mu znemožnily vidět ve tmě. Slyšel burácení jednoho vrtulníku Huey Cobra, který si svítil na přistání kousek od vesnice, a jeho rachot přehlušil i křik vesničanů.
Kelly se schoval za stěnou chatrče, oči upíral ven, pryč od ohně, aby se mu vyčistily. Nejméně jeden nezraněný Severovietnamec tu někde zůstal, nepoběží tedy za zvukem vrtulníku. Kelly dál mířil doprava. teď pomaleji. Mezi chatrčemi byla desetimetrová mezera, světelný koridor krmený září ohně. Než se rozběhl, podíval se za roh, potom rychle vyrazil, hlavu držel nízko. Oči zachytily pohyblivý stín, a když se otočil, aby se podíval pořádně, o cosi zakopl a upadl.
Kolem něj se zvířil prach, ale Kelly nedokázal dost rychle zaměřit zdroj hluku. Odkutálel se vlevo, aby se vyhnul střelám, ale tím se přiblížil ke světlu. Nadzvedl se a odskočil zpět, narazil při tom do zdi chatrče, oči horečně pátraly po záblescích z hlavně. Tam! Strhl k sobě CAR-15 a vypálil, zrovna když ho dvě střely ráže 7.62 zasáhly do hrudi.
Náraz ho odmrštil a další dva zásahy mu rozbily karabinu v rukou. Když konečně otevřel oči, ležel na zádech a ve vesnici vládlo ticho. Jeho první pokus pohnout se mu vynesl jen bolest. Pak se mu k hrudi přitisklo ústí hlavně.
„Tady, poručíku!" A potom: „Zdravotník!"
Svět se pohnul, táhli ho blíž k ohni. Kellymu visela hlava bezvládně nalevo, sledoval vojáky, jak prohledávají vesnici, dva z nich odzbrojují a prohlížejí zbylého Severovietnamce.
„Ten hajzl je živej," řekl jeden z nich.
„Fakt, jo?" Druhý voják přešel od těla osmileté holčičky, přiložil ústí hlavně na čelo Severovietnamce a jednou vystřelil.
„Sakra, Harry, vyserte se na to!" zařval poručík.
„Podívejte se, co udělali, pane!" zařval i Harry, najednou klesl na kolena a začal zvracet.
„Co máš za problém?" zeptal se Kellyho vojenský zdravotník, ale Kelly nedokázal odpovědět. „A sakra," poznamenal vzápětí.
„Poručíku, to musí být ten chlap, co nás volal!"
Objevil se další obličej, pravděpodobně patřil poručíkovi, který velel Modrému týmu, a veliká placka na jeho rameni patřila První kavaleristické divizi.
„Poručíku, všechno se zdá čisté, znovu prohlížíme obvod vesnice!" zavolal starší hlas.
„Všichni mrtví?"
„Přesně tak, pane!"
„Co jseš sakra zač?" zeptal se poručík a znovu se zahleděl dolů. „Zasraní pitomí mariňáci!"
„Námořnictvo!" zachraptěl Kelly a vyprskl na zdravotníka trochu krve.

„Cože?" zeptala se sestra O'Tooleová.

Kelly otevřel oči dokořán. Pravou paží si rychle přejel po hrudi a otočil hlavu, aby si prohlédl pokoj. V rohu seděla Sandy O'Tooleová, četla si pod lampou knihu.
„Co tu děláte?“
„Poslouchám vaše noční můry,“ odpověděla. „Podruhé. Víte, opravdu byste měl -“
„Jo, já vím.“

10
Patologie
„Pistoli máte vzadu v autě,“ řekl seržant Douglas.
„Nenabitou. Odteďka už ji tak nechávejte.“
„A co Pam,“ zeptal se Kelly z pojízdného křesla.
„Máme pár vodítek,“ odpověděl Douglas a ani se nenamáhal zakrývat, že lže.
Tímhle je řečeno všechno, pomyslel si Kelly. Někdo vyžvanil novinám, že Pam měla u policie záznam jako prostitutka, a když se tohle profláklo, případ hned přestal být naléhavý.
Sam osobně přivezl scout k východu na Wolfe Street.
Karoserie byla spravená a u řidiče bylo nové okno. Kelly vystoupil z pojízdné židle a dlouze se na scout zadíval. Rám dveří a přilehlý sloupek zachytil hlavní nápor výstřelu a zachránil mu život. Špatná muška, po tak pečlivém a účinném sledování - a ještě když jsem jim sám pomohl tím, že jsem se neobtěžoval podívat do zpětného zrcátka, řekl si Kelly, aniž hnul brvou. Jak jsem na to mohl zapomenout? ptal se už potisící. Taková prostá věc, zdůrazňoval ji každému nováčkovi u Třetí SSO: pořád se dívej dozadu, protože někdo po tobě může jít. To se přece dá zapamatovat docela lehce, ne?
Ale to teď už byla historie. A historie se nedá změnit.
„Zpátky na ostrov, Johne?“ zeptal se Rosen.
Kelly přikývl. „Jo. Čeká na mě práce a musím se dostat zase do formy.“
„Chci tě tu vidět na kontrole, řekněme za čtrnáct dní.“
„Dobře, přijedu,“ slíbil Kelly. Poděkoval Sandy O'Tooleové za péči, odměnila ho úsměvem. Během uplynulých osmnácti dnů se z ní stala skoro přítelkyně. Skoro? Možná ano, jenom kdyby si takovou myšlenku připustil. Kelly nasedl do auta a zapnul si pás. Loučení nikdy nebylo jeho silnou stránkou. Kývl, usmál se na ně a odjel, zabočil vpravo na Mulberry Street a poprvé od svého příchodu do nemocnice osaměl.
Konečně. Vedle něj, na sedadle spolujezdce, kde naposledy viděl Pam živou, ležela nažloutlá obálka s nápisem Záznamy zprávy pacienta těžko čitelným rukopisem Sama Rosena.
„Bože,“ vydechl Kelly a zamířil na západ. Nesledoval jenom provoz. Městské prostředí už nikdy nebude pro Johna Kellyho takové jako dřív. Na ulicích vládla zvláštní směsice aktivity a prázdnoty, jeho oči přejížděly sem a tam ze zvyku, na který si už dovolil zapomenout, a zaostřovaly se na lidi, jejichž nečinnost se zdála účelná. Bude to chvíli trvat, říkal si, než rozezná ovce od koz. Provoz byl slabý a lidé se každopádně ve zdejších ulicích nezdržovali. Kelly se díval vlevo a vpravo, aby zjistil, jestli ostatní řidiči hledí vpřed a vytěsňují všechno, co se nachází kolem nich, stejně jako to kdysi dělal on, podrážděně zastavují na červenou, kterou nestihli projet, a dupou na plyn, jakmile se světla změní. Doufali, že to všechno budou moci nechat za sebou, že zdejší problémy zůstanou tady a nepřesunou se tam, kde bydlí slušní lidé. V tomto směru to byl obrácený Vietnam, že? Tehdy byly ty špatné věci kdesi v Zapadákově a člověk jim toužil zabránit, aby se rozšířily sem. Kelly si uvědomil, že sice přijel domů, ale v naprosto rozdílném prostředí vidí stejný druh šílenství a stejný druh selhávání. A on sám byl stejný viník a hlupák tak jako každý jiný.
Scout zabočil vlevo a zamířil na jih kolem jiné nemocnice, veliké a bílé. Obchodní čtvrť, banky a kanceláře, soud, radnice, slušná část města, kam lidé chodí za denního světla a odkud večer rychle mizí, všichni najednou, protože uspěchané davy znamenají bezpečí. Byli dobře chránění, protože bez nich a jejich obchodování by město určitě odumřelo. Možná to vůbec nebyla otázka života a smrti, ale pouze rychlosti.
Jenom dva kilometry, užasl Kelly. Tolik? Bude se muset podívat do mapy. V každém případě nebezpečně krátká vzdálenost mezi zdejšími lidmi a tím, čeho se báli. Zastavil na křižovatce, odkud viděl daleko, protože městské ulice se podobaly protipožárním překopům a skýtaly mu dlouhé a úzké výhledy. Světla se přepnula a Kelly jel dál.
Za dvacet minut viděl, že Skokan je na obvyklém místě. Kelly si vzal věci a šel na palubu. Za dalších deset minut už diesely rachotily, klimatizace jela a on se ocitl zase ve své malé bílé bublině civilizace, připraven odrazit. Nevzal si utišující léky a měl strašnou chuť na pivo a nějak se uvolnit - jenom jako symbolický návrat k normálnosti -, ale přesto se alkoholu nedotkl. Levé rameno měl hrozně ztuhlé, i když je mohl už skoro týden jakž takž používat. Chodil dokola po hlavním salónku, chvíli máchal pažemi v širokých kruzích a škubal sebou bolestí, která vystřelovala na levé straně, a teprve potom zamířil nahoru, aby odrazil. Murdock vyšel mezi dveře kanceláře a díval se na něj, ale nic neříkal. O Kellyho zážitku se psalo v novinách, i když ne ve spojitosti s Pam, což reportérům nějak ušlo. Palivové nádrže byly vrchovatě naplněné a zdálo se, že všechny lodní systémy fungují, ale Kelly neobjevil žádný účet za to, oč se loděnice postarala.
Kellyho práce s lany byla hrozná, protože levá paže odmítala vykonávat úkoly obvyklým způsobem a v pravou chvíli, tak jak jí mozek přikazoval. Nakonec se lana vyvlékla a Skokan zamířil pryč. Když vyjel z kotviště, posadil se Kelly do salónku k ovládacímu pultu a v příjemném klimatizovaném ovzduší a bezpečí uzavřené kabiny udržoval přímý kurz do zátoky. Teprve když vyjel z plavební dráhy, to bylo za hodinu, odlepil zrak od vody. Limonádou spláchl dva tylenoly. Byla to jediná droga, kterou si poslední tři dny povoloval. Opřel se v kapitánském křesle a otevřel obálku, kterou mu Sam nechal. Autopilot zatím vedl loď na jih.
Fotografie přiloženy nebyly. Viděl jen jednu a to mu stačilo. Ručně psaná poznámka - každá stránka v obálce byla fotokopie, nikoli originál - prozrazovala, že profesor na patologii dostal ty kopie od přítele, státního soudního lékaře, a

prosil Sama, aby na ně byl laskavě opatrný. Kelly nerozluštil podpis.
Na svrchní složce byly předepsané kolonky „smrt při porušení zákona“ a „zabití“ a obě byly zatržené. Ve zprávě stálo, že příčinou smrti byla manuální strangulace, která zanechala oběti na krku řadu hlubokých, úzkých stop po škrticí smyčce. Hloubka těchto stop a prudkost, s jakou byly způsobeny, naznačovaly, že smrt mozku způsobil nedostatek kyslíku, ještě než rozdrcený hrtan zabránil proudění vzduchu do plic. Rýhy na kůži naznačovaly, že použitým nástrojem byla pravděpodobně tkanička od bot, a z podlitin, které patrně způsobily klouby velkých mužských rukou na krku, bylo zřejmé, že vrah byl otočený tváří k oběti ležící na zádech, když ji škrtil. Dále, jak pokračovala pětistránková zpráva o hustém řádkování, oběť byla před smrtí vystavena násilnému a rozsáhlému traumatickému útoku, zde podrobně popsanému suchou medicínskou prózou. Na zvláštním formuláři bylo uvedeno, že byla znásilněna, dále že oblast genitálii nesla zřetelné známky zhmoždění a dalšího násilí. Při pitvě bylo zjištěno neobvykle velké množství semene ve vagíně, což naznačovalo, že oběť neznásilnil jenom vrah.
(„Krevní skupina 0+, 0- a AB-, podle připojené sérologické zprávy.“) Rozsáhlé řezné rány a podlitiny na rukou a předloktí byly označeny jako „klasické obranné“. Pam bojovala o život. Čelist zlomená, taky další tři kosti, jedna z nich byla komplikovaná zlomenina levé kosti loketní. Kelly musel zprávu odložit a chvíli jen hleděl na obzor před sebou, než četl dál. Ruce se mu netřásly a neřekl ani slovo, ale potřeboval se chvíli dívat někam jinam než do papírů s chladnou lékařskou terminologii.
„Jak vidíš podle fotek, Same,“ stálo na rukou psané stránce vzadu, „tohle provedlo několik opravdu nemocných lidí. Bylo to úmyslné mučení. Muselo trvat hodiny. Jednu věc však zpráva vynechává.
Koukni se na fotku číslo šest. Vlasy měla učesané nebo vykartáčované, a někdo to skoro jistě udělal až po smrti. Patolog, který měl případ na starosti, to nějak opomenul. Je ještě mladý. (Alan nebyl ve městě, když k nám přišla, jinak bych to určitě dostal na starost sám.) Je to trochu divné, ale z fotky je to jasně patrné.
Zvláštní, jak člověku můžou uniknout očividné věci. Pravděpodobně to byl jeho první takový případ a nejspíš se příliš soustředil na uvedení hlavních údajů, než aby si všiml něčeho tak podružného. Soudím, že jsi tu dívku znal. Je mi to líto, kamaráde. Brent,“ stál podpis na poslední stránce, čitelnější než na složce. Kelly vložil hromádku listů zase do obálky.
Otevřel zásuvku v ovládacím pultu, vytáhl krabičku nábojů ráže .45 ACP vložil dva zásobníky do svého automatu a vrátil automat zpátky do zásuvky. Jen máloco je tak neužitečné jako nenabitá pistole. Potom odešel do kuchyňky a našel na policích největší konzervu. Posadil se zpátky k ovládacímu pultu, konzervu chytil do levé ruky a pokračoval v tom, co dělal už skoro týden - oháněl se konzervou jako ruční činkou, nahoru a dolů, ven a dovnitř, vítal bolest, vychutnával ji, a očima zatím klouzal po vodní hladině.
„Už nikdy víc, chlapče,“ řekl nahlas konverzačním tónem. „Už nebudem dělat žádné další chyby. Nikdy.“

C-141 přistál těsně po obědě na letecké základně Pope, nacházející se vedle Fort Bragg v Severní Karolíně, a ukončil tím rutinní let, který začal víc než osm tisíc mil daleko odtud. Čtyřmotorový tryskový transportér dosedl trochu tvrdě. Posádka byla unavená, přestože cestou měla povinné provozní zastávky a jejich pasažéři nevyžadovali zvláštní péči. Při takových letech jen málokdy vezli živý náklad. Vojáci vracející se z bojových oblastí létali v „Ptácích svobody“, což byly téměř vždy charterové komerční linky, jejichž letušky po celý dlouhý let zpátky do skutečného světa rozdávaly úsměvy a pití zadarmo. Při letech do Pope se žádné takové vymoženosti nepěstovaly. Letová posádka jedla balíčkové obědy běžné pro americké vojenské letectvo a let se většinou odehrával bez obvyklého vtipkování mladých letců. Rolováním letoun zpomalil a na konci ranveje zabočil na stojánku, zatímco posádka se protahovala na sedadlech. Pilot, kapitán, znal běžnou rutinu zpaměti, ale přesto po ranveji pojížděl křiklavě natřený džíp pro případ, že by zapomněl, a kapitán ho následoval k přijímacímu středisku. On a jeho posádka už dávno přestali uvažovat o povaze své mise. Byla to práce, nutná práce a tím to haslo, jak si všichni mysleli, když vystupovali z letadla, aby si užili bezpečnostní přestávku. To znamenalo, že po krátkém hlášení a oznámení, jaké nedostatky letoun během uplynulých třiceti hodin vykázal, zamíří do důstojnického klubu na skleničku, potom se osprchují a na ubytovně se vyspí. Nikdo z nich se po letadle neohlížel. Uvidí je zas dost brzy.
Když se řeklo, že jde o rutinní let, byl to vyložený protimluv. Ve většině dosavadních válek Američané své mrtvé pochovávali tam, kde padli, jak dosvědčují americké hřbitovy ve Francii a jinde. Ne tak ve Vietnamu. Jako by lidé chápali, že tam žádný Američan nechce zůstat, živý nebo mrtvý, každé nalezené tělo se vrátilo domů. Když prošlo balzamovacím střediskem u Saigonu, bylo ještě jednou ošetřeno před převozem do rodného města, které vyslalo mladé muže zemřít ve vzdálené cizině. Rodiny měly dost času rozhodnout se, kde se bude konat pohřeb, a na každé tělo uvedené na letovém seznamu pak čekaly příslušné pokyny.
V přijímacím středisku očekávali těla civilní pohřební obstaravatelé. Šlo o oborovou specializaci, kterou armáda do svých rozmanitých výcvikových režimů nezahrnula. Při ověřování totožnosti byl vždy přítomen důstojník v uniformě, protože armáda byla zodpovědná za to, aby správné tělo bylo dopraveno ke správné rodině, i když rakve, které toto místo opouštěly, byly většinou už zapečetěné. Tělo zohavené bojem, k tomu zpustošené dlouhým pobytem v tropickém podnebí rodina nechtěla a ani nemusela vidět - výsledkem bylo, že pozitivní identifikace pozůstatků byla v podstatě nekontrolovatelná, a právě proto k ní armáda přistupovala s veškerou vážností.
Identifikace se prováděla ve velké místnosti, kde mohlo být zakonzervováno více těl najednou, i když zde nebylo tak plno jako v minulosti. Muži, kteří zde pracovali, si neodpustili černé vtipkování a někteří dokonce sledovali předpověď počasí v jisté části světa, aby odhadli, jakou práci budou mít s příští várkou. Už jenom pach stačil udržet náhodného čumila v odstupu; člověk zde jen zřídka zahlédl vyššího důstojníka a ještě řidčeji civilního úředníka z ministerstva obrany, na jehož duševní rovnováhu by mohl pohled na mrtvoly zhoubně působit. Ale člověk si zvykl a pachy konzervačních prostředků byly mnohem snesitelnější než ostatní odéry provázející smrt.

Jedno takové tělo, patřilo specialistovi čtvrté třídy Duane Kendallovi, mělo v trupu spoustu ran. Zvládl to až do polní nemocnice, jak pohřební obstaravatel viděl. Některé švy jasně prozrazovaly práci zoufalého bojového chirurga - řezy, které by přivolaly hromy a blesky šéflékaře v civilní nemocnici, byly mnohem méně zřetelné než rány způsobené střepy z granátové pasti. Chirurg se možná dvacet minut snažil muže zachránit, pomyslel si obstaravatel a uvažoval, proč se mu to nepodařilo - pravděpodobně játra, řekl si podle umístění a velikosti řezů. Bez těch člověk nemůže žít, ať je doktor jak chce dobrý. Víc ho zajímala bílá visačka zasunutá mezi pravou paži a hrudník, která souhlasila s kartou narychlo připevněnou zvenčí na kontejner, ve kterém tělo dorazilo.
„Dobrá identifikace," řekl pohřebák kapitánovi, který prováděl obchůzku s blokem v ruce a seržantem v patách. Důstojník porovnal požadované údaje se svými záznamy, přikývl a odstoupil, nechal pohřebáka vykonávat jeho práci. Bylo potřeba provést obvyklé úkony a pohřebák se do nich pustil beze spěchu i bez lhostejnosti, jenom zvedl hlavu, aby se ujistil, že kapitán je na druhé straně místnosti. Potom vytáhl nit ze stehů, které provedl jiný havran na druhém konci tohoto potrubí. Stehy skoro okamžitě povolily, takže mu umožnily sáhnout do tělní dutiny a vytáhnout čtyři igelitové balíčky s bílým práškem, které si rychle strčil do tašky, a pak zející díru v těle Duanea Kendalla znovu uzavřel. Pohřebák to udělal toho dne už potřetí a naposled. Pak strávil půl hodiny nad dalším tělem a pracovní den mu skončil. Pohřební obstaravatel odešel k autu, Mercury Cougaru, a odjel. Zastavil se v supermarketu Winn-Dixie pro bochník chleba a cestou ven vhodil pár mincí do telefonního automatu.

„Jo?" řekl Henry Tucker, který to zvedl při prvním zazvonění.
„Osm." Telefon cvakl.
„Dobře," řekl Tucker už jen pro sebe a položil sluchátko. Od něj osm kilo. Sedm od dalšího muže; ani jeden z nich nevěděl, že tu je ten druhý, a dodávky vyřizovali v různé dny v týdnu.
Konečně se to mohlo pořádně rozhýbat, když začal zvládat problémy s distribucí.
Počty to byly prosté. Každé kilo znamenalo tisíc gramů.
Každé kilo bylo naředěno netoxickými přípravky, jako je například mléčný cukr, který jeho přátelé sehnali v potravinářském velkoobchodě. Pečlivě směs promíchali, aby celá dodávka měla stejnou kvalitu, a potom někdo jiný rozdělil celé množství prášku do menších dávek, které se už daly prodávat přímo zákazníkům. Kvalita a šířící se pověst jeho produktu zaručovala mírně nadprůměrnou cenu, kterou předjímala velkoobchodní cena nabídnutá jeho bílými přáteli.
Ten problém se brzy stane jedním z řady dalších. Tucker začal operaci v malém, protože byl opatrný člověk, a dodávky přizpůsobil poptávce. To bude brzy nemožné. Jeho zásoby čistého rafinovaného heroinu byly mnohem rozsáhlejší, než jeho partneři věděli. Prozatím byli spokojeni s vysokou kvalitou a on jim bude postupně prozrazovat velikost vlastních zásob, ale nikdy jim ani nenaznačí, jak je dováží, k čemuž si pravidelně gratuloval. Prostá elegance jeho metody byla úžasná, to musel sám uznat. Nejlepší vládní odhady o takových věcech si udržoval přehled - dodávek heroinu z Evropy, „Francouzskou" nebo „Sicilskou" spojkou, terminologii si patrně nikdy nesjednotí, se zvýšily na zhruba jednu tunu čistých drog za rok. Tucker soudil, že toto množství se bude muset zvýšit, protože drogy byly mezi americkými zlořády na vzestupu. Když jen on dokázal přivézt dvacet kilo drog za týden - a jeho metoda dovozu měla své rezervy -, určitě to číslo překročil, a navíc si nemusel dělat starosti s celními prohlídkami. Tucker založil svou organizaci se zvláštním důrazem na jištění. Zejména se nikdo z klíčových lidí v jeho týmu drog nedotkl. To by znamenalo smrt, tento fakt jim vyložil tím nejprostším a nejjasnějším možným způsobem. Na opačném konci operativního řetězce bylo zapotřebí pouze šesti lidí. Dva získávali drogy z místních zdrojů, jejichž bezpečnost zaručovaly obvyklé prostředky - velké sumy v hotovosti vyplacené správným lidem. Čtyři pohřební obstaravatelé byli také velmi dobře placeni a byli vybráni pro svou obchodní spolehlivost. Převoz zajišťovalo vojenské letectvo Spojených států, takže mu snížilo výdaje a ušetřilo bolení hlavy z toho, co bylo obvykle nejsložitější a nejnebezpečnější součástí dovozu. Dva lidé na příjmu byli také opatrní lidé.
Hlásili, že několikrát byli okolnostmi donuceni nechat heroin v tělech, a ta byla náležitě pohřbena. Což bylo samozřejmě špatné, ale dobrý obchod je opatrný obchod, a pouliční přirážka rychle ztrátu vyrovnala. Kromě toho ti dva věděli, co by se stalo, kdyby jen pomysleli na to, že si ulijí pár kilo pro vlastní podnikání.
Pak už to byla jen záležitost převozu automobilem na příhodné místo, a to zařídil důvěryhodný a dobře placený člověk, který ani jednou nepřekročil povolenou rychlost.
Využít zátoku je mistrovský nápad, liboval si Tucker, usrkával pivo a sledoval baseballový zápas. Nádavkem ke všem výhodám, které mu zátoka poskytovala, mohli jeho noví partneři žít v domnění, že drogy shazují lodě mířící po Chesapeake Bay do přístavu v Baltimore - což považovali za úžasně chytré -, zatímco ve skutečnosti je převážel sám z tajného předávacího místa. Angelo Vorano jeho domněnku potvrdil tím, že si koupil tu nanicovatou malou plachetnici a nabídl se, že drogy vyzvedne. Přesvědčit Eddieho a Tonyho, že je práskl na policii, bylo snadné.
S trochou štěstí by mohl převzít celý heroinový trh na východním pobřeží, aspoň dokud budou Američané umírat ve Vietnamu. Také si říkal, že je na čase vymyslet nějaký plán pro mír, jenž nejspíš jednoho dne zavládne. Mezitím bude muset vykoumat, jak rozšíří vlastní distribuční síť. Momentální uspořádání sice fungovalo a upoutalo pozornost jeho nových partnerů, ale rychle zastarávalo. Měl daleko větší ambice a brzy bude muset celou organizaci přestavět. Ale pěkně jedno po druhém.

„Tak jo, je to oficiální." Douglas hodil složku případu na stůl a podíval se a šéfa.
„Co je to?" zeptal se poručík Ryan.
„Za prvé, nikdo nic neviděl. Za druhé, nikdo nevěděl, pro které pasáky pracovala. Za třetí, nikdo ani neví, co byla zač. Její fotr mi práskl telefonem, řekl jenom, že s dcerou nemluvil čtyři roky. A ten její přítel před střelbou a po ní viděl prd."

Detektiv se posadil.
„A starostu to už nezajímá," dokončil Ryan shrnutí případu.
„Víš, Eme, ani mi nevadí, když mám vést tajné vyšetřování, ale škodí to mému skóre úspěšnosti. Co když mě nepovýší?"
„Moc velká sranda, Tome."
Douglas zavrtěl hlavou a zahleděl se z okna. „Sakra, co když to fakt bylo Dynamické duo?" zeptal se seržant zoufale. Párek lupičů s brokovnicí znovu před dvěma dny zabíjel, tentokrát zavraždil nějakého právníka z Essexu. V jednom autě padesát metrů vzdáleném seděl svědek, který potvrdil, že byli dva, což nebylo nic nového. V policejní práci také panovalo všeobecné přesvědčení, že vražda právníka by neměla být trestná, ale ani jeden si z vyšetřování legraci nedělal.
„Dej mi vědět, až tomu začneš věřit," řekl Ryan potichu. Oba samozřejmě věděli své. Ti dva byli jenom lupiči. Několikrát zabili a dvakrát odjeli s autem oběti o pár bloků dál, ale v obou případech šlo o silné auto a oni si nejspíš chtěli jenom chvilku povozit zadky v pěkné káře. Policie věděla, jak jsou velcí, znala barvu pleti a ještě pár maličkostí. Ale Duo si počínalo věcně, a ten, kdo zavraždil Pamelu Maddenovou, se do věci vložil celou svou duší; nebo se ve městě objevil nějaký nový a velmi nemocný zabiják; tato možnost byla další komplikací v jejich beztak rušném životě.
„Byli jsme dost blízko, že?" zeptal se Douglas. „Ta holka znala jména a tváře, byla očitým svědkem."
„Ale vůbec jsme o ní nevěděli, dokud jsme ji kvůli tomu pitomci neztratili," řekl Ryan.
„No, vrátil se zase ke všem čertům nebo odkud přišel, a i my jsme tam kde předtím." Douglas zvedl spis a odešel ke svému stolu.

Už se stmívalo, když Kelly uvazoval Skokana. Zvedl hlavu a všiml si helikoptéry, nejspíš z blízké námořní letecké základny. V každém případě nekroužila ani se tu nezdržovala.
Vzduch venku byl dusný, vlhký a horký. Uvnitř bunkru to bylo ještě horší a trvalo hodinu, než se klimatizace pořádně rozběhla. „Dům" vypadal ještě prázdnější než dřív, už podruhé za rok, místnosti byly automaticky větší, když tu nebyla druhá osoba, která by pomohla obývat prostor. Kelly bloumal kolem asi čtvrt hodiny. Pohyboval se bezcílně, dokud se nepřistihl, že hledí na Paminy šaty. Potom mu mozek cvakl a řekl mu, že hledá někoho, kdo tu už není. Vzal kusy šatstva a uložil je na úhlednou hromádku do skříně, ve které měla kdysi šatník Tish a jež mohla stejně posloužit Pam. Nejsmutnější možná bylo, že šatů bylo tak málo. Šortky, tílko, pár intimních drobností, flanelová košile, kterou si brala na noc, na vršku hromádky odrbané boty.
Tak málo toho po sobě nechala.
Kelly se posadil na okraj postele a hleděl na šaty. Jak dlouho to celé trvalo? Tři týdny? Opravdu ne víc? Nemělo cenu si to ověřovat v kalendáři, protože takhle se čas vážně nedal měřit. Čas byl něco, co zaplňuje prázdný prostor v životě, a jeho tři týdny s Pam byly lepší a hlubší než celé dlouhé období od Tishiny smrti. Ale to už bylo dávno. Jeho pobyt v nemocnici teď vypadal jako pouhý mžik, ale podobal se zdi, která se náhle vztyčila mezi nejkrásnějším údobím jeho života a tím, kde byl teď. Mohl k té zdi přijít a pohlédnout přes ni na minulost, ale už na ni nemohl dosáhnout a dotknout se jí.
Život uměl být krutý a paměť mohla být prokletím, protože výsměšně připomínala všechno, co bylo a co z minulosti mohlo vzejít, jen kdyby byl jednal jinak. Nejhorší ze všeho bylo, že tu zeď mezi tím, kde byl a kde mohl být, postavil sám, stejně jako před chvilkou naskládal Paminy šaty na hromádku, protože už nebyly k užitku. Mohl zavřít oči a vidět ji. V tichu ji mohl slyšet, ale vůně byly pryč, její dotyky byly pryč.
Kelly se z postele natáhl a dotkl se flanelové košile, vzpomněl si, co kdysi zakrývala, vzpomněl si, jak jeho velké silné ruce neohrabaně rozepínaly knoflíky, aby uvnitř našly milovanou bytost, ale teď to byl jen kus látky, jejíž obrys neobsahoval nic, jen vzduch, a i toho jenom trochu. Kelly se rozvzlykal, poprvé od chvíle, kdy se dozvěděl o její smrti. Tělo se mu třáslo poznáním, že je mrtvá, a o samotě mezi železobetonovými zdmi volal její jméno, doufal, že ho třeba uslyší a snad mu odpustí, že ji zabil svou hloupostí. Snad už má klid. Kelly se modlil, aby Bůh pochopil, že nikdy neměla opravdovou šanci prokázat dobrotu své povahy, a aby ji Bůh soudil milosrdně, ale výsledek tohoto soudu pro něj navěky zůstane tajemstvím. Jeho výhled byl ohraničen tímto pokojem a oči se mu stále vracely k hromádce šatů.
Ti hajzlové upřeli jejímu mrtvému tělu právo na základní důstojnost a ani je nezakryli před živly a chtivýma mužskýma očima. Chtěli, aby všichni věděli, jak ji potrestali, užili si s ní a odhodili ji jako odpad, žrádlo pro ptáky. Pam Maddenová pro ně neměla žádný význam, snad jako určitá pomůcka, která se dala využít zaživa a vlastně i po smrti, jako ukázka jejich výkonnosti. Stejně jako pro něj byla středem života, byla pro ně zas zbytečná. Přesně stejný případ jako s rodinou toho vietnamského starosty, uvědomil si Kelly. Jasná ukázka: vzepři se nám a budeš trpět. A když to dojde i jiným, tím líp. Tolik pýchy.
Kelly se položil na postel, vyčerpaný dlouhým namáhavým dnem po týdnech odpočinku na lůžku. Hleděl na strop, světlo pořád rozsvícené, a doufal, že usne, doufal, že se mu bude zdát o Pam, ale jeho poslední vědomá myšlenka byla o něčem úplně jiném.
Jestli mohla zabíjet jeho pýcha, pak by i jejich pýcha mohla předcházet pád.

Dutch Maxwell přijel do kanceláře ve čtvrt na sedm, jak měl ve zvyku. Ačkoli jako pomocný náčelník námořních operací (letectvo) už nebyl součástí žádné operační velitelské hierarchie, stále byl viceadmirálem a jeho současná práce po něm vyžadovala, aby považoval každý jednotlivý letoun amerického námořnictva za svůj vlastní. A tak hlavní položkou z hromady každodenní práce byla sumarizace leteckých operací nad Vietnamem z předchozího dne, vlastně z dneška, ale stalo se to včera díky mezinárodní datové čáře, která mu vždycky připadala neskutečná, přestože při jedné bitvě prakticky nad tou neviditelnou čárou v Tichém oceánu bojoval.

Pamatoval si to dobře: před necelými třiceti lety letěl ve stíhačce F4F-4 Wildcat z americké letadlové lodi Enterprise, byl podporučíkem, měl ještě všechny vlasy - hodně nakrátko ostříhané a zbrusu novou manželku, celý nadržený, tři sta hodin za opaskem. Čtvrtého června 1942 brzy po poledni zahlédl tři japonské střemhlavé bombardéry „Val“, které měly letět za zbytkem letového svazu z japonské letadlové lodi Hiryu a zaútočit na Yorktown, ale ztratily se a omylem mířily k jeho mateřské lodi. Dva z nich sestřelil, sotva vyletěl z mraků a překvapil je. Třetí mu zabral víc času, ale vzpomínal si na každý záblesk slunce na křídlech cíle a na záblesky stopových střel, jak se ho střelec marně snažil sundat. Za čtyřicet minut přistál na své lodi, ohlásil před nedůvěřivým zrakem velitele letky tři sestřely - později všechny tři potvrdily kamery u kanónů. Přes noc se jeho „oficiální“ letkový hrnek na kafe změnil z „Winnyho“ - tu zdrobnělinu nesnášel - na „Dutche“, což bylo vyryto do porcelánu krvavě rudými písmeny, a to volací jméno mu zůstalo po zbytek celé kariéry. Při dalších čtyřech bojových plavbách přidal na bok svého letadla dalších dvanáct „koblih“, jak říkali japonským vlaječkám, a postupně velel stíhací letce, potom letecké námořní peruti, mateřské letadlové lodi, skupině, stal se velitelem vojenského letectva americké flotily v Tichém oceánu a nakonec dostal svou současnou práci. S trochou štěstí ho v budoucnosti čekalo velení flotily a dál už nedohlédl.
Maxwellova kancelář se měnila podle jeho postavení a zkušeností. Na zdi vlevo od velkého mahagonového stolu visel boční plát z F6F Hellcatu, se kterým létal nad Filipínským mořem a u pobřeží Japonska. Na tmavě modrém pozadí bylo namalováno patnáct vlajek vycházejícího slunce, aby nikdo nezapomněl, že tento nestor námořního letectva to kdysi opravdu zvládal, a líp než většina. Starý hrnek z Enterprise také stál na stole, i když ho už nepoužíval na něco tak všedního, jako je pití kávy, a už vůbec ne na tužky.
Tak blízko vrcholu kariéry by měl být Maxwell spokojený, ale oči mu právě padly na zprávu o denních ztrátách ze stanice Yankee. Byly ztraceny dva lehké útočné bombardéry A-7A Corsair a v hlášení stálo, že byly ze stejné lodi i letky.
„Co se tam stalo?“ zeptal se Maxwell kontraadmirála Podulského.
„Prověřoval jsem to,“ odpověděl Casimir. „Nejspíš se to stalo ve vzduchu. Anders byl velitel jednotky, za ním byl Robertson, ten byl nový. Něco se zvrtlo, ale nikdo neviděl, co to bylo.
Žádné hlášení rakety země-vzduch a na flak byli moc vysoko.“
„Padáky?“
„Ne.“ Podulski zavrtěl hlavou. „Velitel divize viděl výbuch.
Rozletěli se na kousky.“
„Co měli za úkol?“
Casův obličej to pověděl za něj. „Podezřelé parkoviště nákladňáků. Zbytek útoku pokračoval, zasáhl cíl, slušné zásahy bombou, ale žádné druhotné důsledky.“
„Takže to všechno byla ztráta času.“ Maxwell zavřel oči a uvažoval, co se stalo s těmi dvěma letadly, s cílem akce, s jeho kariérou, s jeho námořnictvem, s celou jeho zemí.
„Vůbec ne, Dutchi. Někdo si myslel, že je to důležitý cíl.“
„Casi, na tohle je moc brzo po ránu, nemyslíš?“
„Ano. Velitelství útočné skupiny tu nehodu vyšetřuje a pravděpodobně podnikne nějakou symbolickou akci. Jestli chceš vysvětlení, tak nejspíš bude znít, že Robertson byl nový, nervózní - druhé bojové nasazení -, myslel si nejspíš, že něco vidí, a strhl řízení: ale byly to jenom částice ze stopy letadla a nikdo jiný už je neviděl. Sakra, Dutchi, taky jsme zažili, že se takové věci dějí.“
Maxwell přikývl. „Co dál?“
„Nějaká A-6 se rozflákala severně od Haiphongu - raketa země-vzduch -, ale zvládli to až k člunu. Pilot a B/N za to dostali kříž za statečnost,“ hlásil Podulski. „Jinak byl v Jihočínském moři klidný den. V Atlantiku nic moc. Na východě Středozemního jsme zachytili nějaké známky, že Syřané si hrají se svými novými MIGy, ale to zatím není náš problém. Zítra máme schůzku s Grummanem a potom musíme do Kapitolu pohovořit si s našimi vzácnými služebníky veřejnosti o programu F-14.“
„Jak se ti líbí parametry té nové stíhačky?“
„Částečně lituju, že nejsme dost mladí, abychom ji mohli ohodnotit sami, Dutchi.“ Casovi se podařil úsměv. „Ale za jednu takovou hračku jsme dřív postavili celou letadlovou loď, kristepane.“
„Pokrok, Casi.“
„Jo, toho si užijeme.“ Podulski zamručel. „Ještě jedna věc. Volali z Pax River. Tvůj přítel je už asi doma. Aspoň jeho člun je v doku.“
„A to mi říkáš až teď?“
„Nemělo smysl pospíchat. Je to civil, ne? Spí nejmíň do devíti.“
Maxwell zamručel. „To musí být krásné. Někdy to taky budu muset zkusit.“

11
Výroba
Pět mil může představovat dlouhou procházku. Rozhodně je to daleko, když to máte uplavat. A zvlášť daleko to je, když máte plavat sám. Bylo to hodně dlouhé plavání, osamělé a první po řadě týdnů. Tato skutečnost Kellymu došla ještě před otočkou, ale i když byla voda na východ od jeho ostrova tak mělká, že se mohl místy klidně postavit, nezastavoval se, nepovolil si oddych. Změnil tempo, aby levou stranu o to víc ztrestal, a vítal bolest jako známku pokroku. Teplota vody je tak akorát, říkal si, dost chladná, aby se nepřehřál, a dost teplá, aby mu z těla neodčerpávala energii. Půl míle od ostrova začal zpomalovat, ale sáhl do skrytých rezerv a znovu tempo zrychloval, až se dotkl bahna, které ohraničovalo východní stranu ostrova Baterie, a to se už sotva mohl hýbat.

Svaly mu okamžitě začaly tuhnout, ale musel se přinutit vstát a jít. V té chvíli zahlédl helikoptéru. Během plavání ji dvakrát zaslechl, ale nevšímal si jí. Měl s helikoptérami mnoho zkušeností a nevnímal je o nic víc než bzučení hmyzu. Ale na písčině jeho ostrova rozhodně běžně neparkovaly, takže k ní Kelly zamířil - nějaký hlas ho však zavolal k bunkru.
„Tady, vrchní pomocníku."
Kelly se otočil. Byl to známý hlas, a když si promnul oči, uviděl bílou uniformu vysoce postaveného námořního důstojníka - ohlašovaly to i zlaté nárameníky, které se třpytily v dopoledním slunci.
„Admirál Maxwell!" Kelly společnost uvítal, zvlášť společnost tohoto muže, ale nohy měl obalené bahnem, jak vycházel z vody. „Škoda že jste nezavolal předem, pane."
„Zkoušel jsem to, Kelly." Maxwell přišel blíž a přijal jeho ruku. „Volali jsme sem už pár dnů. Kde jsi sakra byl? Někde za prací?" Admirála překvapilo, jaká změna se odehrála v Kellyho obličeji.
„Ne tak docela."
„Nechceš se jít umýt? Já se půjdu podívat po nějaké limonádě." V té chvíli Maxwell uviděl čerstvé jizvy na Kellyho zádech a krku. Ježíši!

Poprvé se setkali na palubě americké válečné lodi Kittv Hawk před třemi lety, on jako velitel vojenského letectva americké flotily v Tichém oceánu, Kelly jako velmi nemocný pomocník loďmistra první třídy. Na takovou věc muž jako Maxwell nezapomíná. Kelly šel zachránit leteckou posádku Nova Jedna Jedna, kterou pilotoval poručík nižší třídy Winslow Holland Maxwell III., americké válečné námořnictvo. Dva dny se Kelly plížil krajem, kde bylo prostě příliš horko na toulky helikoptérou, a vynořil se s Dutchem Třetím, raněným, ale živým, jenomže sám chytil děsivou infekci ze zkažené vody. A Maxwell si nepřestával klást otázku, jak mu za záchranu jediného syna poděkovat?
Vypadal na tom nemocničním lůžku tak mladě, tolik se svou nezlomnou hrdostí a neokázalou inteligencí podobal jeho synovi. Ve spravedlivém světě by Kelly dostal za sólovou akci na hnědé řece čestnou medaili, ale Maxwell neplýtval papírem. Promiň, Dutchi, řekl by velitel flotily, hrozně rád bych ti v tomhle pích, ale je to zbytečná námaha, prostě by to vypadalo příliš, hm, podezřele. A tak tehdy udělal, co mohl:
„Řekni mi něco o sobě."
„Kelly, pane, John T., pomocník loďmistra první -"
„Ne." Maxwell ho přerušil a zavrtěl hlavou. „Ne, myslím, že vypadáš spíš jako vrchní pomocník loďmistra."
Maxwell zůstal na Kitty Hawk ještě tři dny, jako by dál prováděl osobní inspekci letových operací, ale ve skutečnosti proto, aby dohlédl na zraněného syna a mladého SEALa, jenž ho zachránil. Byl s Kellym, když přišel telegram oznamující smrt jeho otce, hasiče, který dostal při práci infarkt. A teď, uvědomil si, přijel těsně po něčem podobném.

Kelly se vrátil ze sprchy v tričku a šortkách, trochu se ploužil, ale v očích měl cosi tvrdého a silného.
„Jak daleko jsi plaval, Johne?"
„Necelých pět mil, pane."
„Slušný výkon," poznamenal Maxwell a podával svému hostiteli coca colu. „Měl bys trochu vychladnout."
„Děkuji vám, pane."
„Co se ti stalo? Ten svinec na rameni je nový." Kelly mu krátce pověděl, co se přihodilo, jako jeden válečník druhému, protože bez ohledu na věk a postavení patřili ke stejnému živočišnému druhu, a Dutch Maxwell mu znovu naslouchal jako náhradní otec, kterým se stal.
„To je těžká rána, Johne," poznamenal admirál tiše.
„Ano, pane." Kelly nevěděl, co by měl ještě říct, a chvíli se díval na zem. „Nikdy jsem vám nepoděkoval za ten lístek…, když umřela Tish. Bylo to od vás pěkné, pane. Jak se má váš syn?"
„Létá se sedmsetdvacetsedmičkou pro Deltu. Každým dnem budu dědečkem," řekl admirál spokojeně, ale potom si uvědomil, jak krutě ten dovětek může znít mladému, osamělému muži.
„To je skvělé!" Kellymu se podařil úsměv, byl vděčný, že slyší něco příjemného, že něco, co udělal, dobře dopadlo.
„Takže co vás sem přivádí, pane?"
„Chci s tebou něco probrat." Maxwell otevřel složky a na Kellyho kávovém stolku rozložil první mapu.
Mladší muž zamručel. „Aha, jo, pamatuju to místo." Jeho oči spočinuly na značkách, které tam byly ručně připsány. „To je tajná informace, pane."
„Vrchní pomocníku, téma našeho rozhovoru je velmi choulostivé."
Kelly se otočil a rozhlédl se. Admirálové vždycky cestovali s pobočníky, obvykle s uhlazeným mladým poručíkem, který nosí úřední kufřík, ukazuje svému šéfovi, kde je můstek, stará se, kde zaparkuje auto, a obecně dělá věci, jež jsou pod důstojnost těžce pracujícího vyššího důstojníka. Najednou si uvědomil, že helikoptéra musela mít svou posádku, takže ta se teď prochází venku.
Viceadmirál Maxwell zde seděl sám a to bylo značně neobvyklé.
„Proč to probíráte se mnou, pane?"
„Jsi jediná osoba v zemi, která viděla tuhle oblast ze země."
„A jestli jsme dost chytří, tak jich tam víc posílat ani nebudeme." Kellyho vzpomínky na to místo byly všechno, jen ne příjemné. Pohled na dvojrozměrnou mapu mu okamžitě vybavil trojrozměrné dojmy.
„Jak daleko ses dostal proti proudu té řeky, Johne?"
„Asi sem." Kellyho ruka přejela po mapě. „Při prvním tahu jsem vašeho syna minul, takže jsem to vzal zpátky a našel ho někde tady."
A to nebylo špatné, pomyslel si Maxwell, dostal se těsně k operačnímu cíli. „Tady ten silniční most je pryč. Potřebovali

jsme na to šestnáct akcí, ale nyní už je v řece.“
„Víte, co to znamená, že? Postaví si nejspíš brod nebo pár ponořených mostů. Chcete poradit, jak se jich zbavit?“
„Ztráta času. Operační cíl je zde.“ Maxwellův prst poklepal na tečku namalovanou červeným perem.
„To je na plavání daleko, pane. Co je to?“
„Vrchní pomocníku, když jsi odcházel ze služby, zůstal jsi zapsaný jako záložník námořnictva,“ řekl Maxwell dobrácky.
„Radši nepokračujte, pane!“
„Uklidni se, chlapče, nemíním tě povolat.“ Zatím, pomyslel si Maxwell. „Měl jsi přístup k přísně tajným materiálům.“
„Jo, to jsme měli všichni, protože -“
„Tohle je víc než přísně tajné, Johne.“ Maxwell vysvětloval proč a vytahoval při tom ze složky další papíry.
„Ti hajzlové…“ Kelly zvedl hlavu od identifikační fotografie. „Chcete se tam pustit a dostat je ven, jako v Son Tay?“
„Co o tom víš?“
„Jenom co se běžně povídá,“ odpověděl Kelly. „Mluvili jsme u tom ve skupině. Vypadalo to na pěkně ožehavou prácičku. Ti chlapi ze zvláštního útvaru umějí být chytří, když si dají záležet. Ale -“
„Jo, ale nikdo nebyl doma. Tenhle chlapík -“ Maxwell poklepal na fotografii, „je pozitivně identifikován jako plukovník vojenského letectva. Kelly, tohle nesmíš nikde opakovat.“
„Rozumím, pane. Jak to plánujete udělat?“
„Ještě pořádně nevíme. Ty to tam trochu znáš, takže chceme tvoje informace, abychom mohli zvážit alternativy.“
Kelly zavzpomínal. Strávil v tom kraji padesát hodin beze spánku. „Nasazovat sem helikoptéry by bylo fakt o hubu. Je tam spousta protiletadlových děl. Na Son Tay bylo pěkné, že tam poblíž nic nebylo, ale tohle je dost blízko Haiphongu, jsou tady ty cesty a vůbec. Tohle je oříšek, pane.“
„Nikdo nikdy neříkal, že není.“
„Jestli přeletíte sem, můžete využít tenhle hřeben, abyste přílet utajili, ale musíte někde přeskočit řeku… tady, a vletíte do flakové pasti… a tady je to ještě horší, podle těch poznámek.“
„Plánovali tam snad SEALové letecké akce, vrchní pomocníku,“ zeptal se Maxwell trochu pobaveně, ale odpověď ho překvapila.
„Pane, Třetí SSO měla vždycky málo důstojníků. Pořád je někdo střílel. Byl jsem důstojníkem skupinových operací dva měsíce a všichni jsme věděli, jak plánovat nasazení. Museli jsme to znát, byla to nejrizikovější část většiny akcí. Neberte to špatně, pane, ale i řadoví vojáci umějí myslet.“
Maxwell se trochu naježil. „Nikdy jsem neřekl, že neumějí.“
Kellymu se podařil úsměv. „Ne všichni důstojníci jsou tak osvícení jako vy, pane.“ Podíval se znovu na mapu. „Taková věc se plánuje pozpátku. Začnete s tím, co na operačním cíli potřebujete, a pak postupujete zpět, abyste zjistil, jak to tam všechno dostat.“
„To si nechej na později. Pověz mi o údolí té řeky,“ nařídil Maxwell.
Padesát hodin, vzpomněl si Kelly, z Danangu ho vyzvedla helikoptéra, vyložila ho na palubě ponorky amerického válečného námořnictva Skate, ta ho pak převezla přímo do překvapivě hlubokého ústí té hnusné páchnoucí řeky, a on se pak probojovával proti proudu s elektrickým mořským skútrem, který tam nejspíš pořád někde je, pokud ho nevylovil nějaký vietnamský rybář. Kelly se držel pod vodou, dokud mu nedošel vzduch v nádržích, a vzpomněl si, jak bylo děsivé, když se už nemohl schovat pod zvlněnou hladinou. Když to nešlo a bylo už příliš nebezpečné postupovat, schovával se v rákosí na břehu, sledoval loďky na řece, poslouchal trhané dunění flakových baterií na vrcholech kopců a dumal, co by s ním udělala střela ráže 37mm, kdyby o něj zakopl nějaký malý Vietnamec a běžel to oznámit tatínkovi.
A teď se ho ten vysoký důstojník ptá, jak na stejném místě riskovat životy dalších mužů, plný důvěry, stejně jako Pam, že Kelly bude vědět, co dělat. To náhlé pomyšlení ho zamrazilo.
„Není tam zrovna příjemně, pane. Váš syn to přece taky viděl.“
„Nikoli z tvé perspektivy,“ zdůraznil Maxwell.
A to je pravda, vzpomněl si Kelly. Malý Dutch ležel v pěkně zarostlém místečku, používal rádio jenom každou druhou hodinu, čekal, až pro něj přijde Had, hýčkal si zlomenou nohu, potichu trpěl a poslouchal, jak baterie protiletadlových kanónů, jež sundaly jeho A-6, práskají do nebe po dalších mužích, kteří se snažili dostat stejný most, jenž jeho bomby minuly. Padesát hodin, vzpomínal Kelly, žádný odpočinek, žádný spánek, jenom strach a cíl.
„Kolik je času, pane?“
„Nevíme určitě. Upřímně řečeno, nevím ani, jestli na tuto akci dostaneme zelenou. Až budeme mít plán, můžeme ho předložit. Až bude schválený, můžeme dávat dohromady prostředky, potom zahájit výcvik a provést akci.“
„Co počasí?“ zeptal se Kelly.
„Akce musí proběhnout na podzim, letos na podzim, jinak se možná nepovede vůbec.“
„Říkáte, že se ti chlapi nevrátí, jestli je nevysekáme my?“
„Není jiný důvod, proč by tábor zakládali tak, jak to udělali,“ odpověděl Maxwell.
„Admirále, jsem docela dobrý, ale nejsem důstojník, pamatujete?“
„Jsi jediný člověk, který se dostal tak blízko.“ Admirál posbíral fotografie a mapy. Podal Kellymu další hromádku map.
„Třikrát jsi odmítl důstojnickou školu. Rád bych věděl proč, Johne.“
„Chcete pravdu? Znamenalo by to vrátit se tam. Už jsem své štěstí pokoušel dost.“
Maxwell to vysvětlení přijal věcně a jen mlčky litoval, že jeho nejlepší zdroj místních informací nezískal hodnost odpovídající odbornosti. Ale Maxwell také pamatoval letové bojové akce na staré Enterprise s řadovými vojáky, z nichž nejméně jeden vždycky projevil dostatek filipa, aby mohl být velitelem letecké skupiny, a Maxwell věděl, že nejlepší piloti helikoptér jsou nejspíš rychlokvašení praporčíci, které armáda protáhla Fort Ruckerem. Teď nebyl čas na

důstojnické štráchy.
„Při Son Tay udělali jednu chybu," řekl Kelly po chvíli.
„Jakou?"
„Nejspíš byli přetrénovaní. Po jisté době prostě začne ochabovat pozornost. Vyberte správné lidi a bude stačit pár týdnů, maximálně. Jestli se to protáhne, bude z toho jen vyšíváníčko."
„Nejsi první, kdo to říká," ujistil ho Maxwell.
„Bude to práce pro SEALa?"
„Ještě nevíme určitě. Kelly, můžu ti počkat čtrnáct dní, my zatím budeme zpracovávat akci z jiných aspektů."
„Jak se s vámi spojím, pane."
Maxwell hodil na stůl propustku Pentagonu. „Žádné telefony, žádná pošta, jedině osobní kontakt."
Kelly vstal a doprovodil ho k helikoptéře. Jakmile se admirál objevil, posádka začala roztáčet turbínové motory SH-2 SeaSpritu. Vzal admirála za paži, když se začal otáčet rotor.
„Tu akci Son Tay někdo práskl?"
Maxwellovy kroky se zastavily. „Proč se ptáš?"
Kelly přikývl. „Právě jste mi odpověděl na otázku, admirále."
„Nejsme si jisti." Maxwell sklonil hlavu pod rotorem a nasedl dozadu do helikoptéry. Když se odlepila od země, přistihl se, že znovu lituje, že Kelly nepřijal pozvání do důstojnické školy. Ten chlap byl chytřejší, než si sám uvědomoval, a admirál si v duchu poznamenal, že se musí poohlédnout po jeho bývalém veliteli a získat ucelenější hodnocení. Také uvažoval, co Kelly udělá, až bude formálně znovu povolán do aktivní služby. Byla to hanba takhle zradit důvěru toho chlapce - mohlo mu to tak připadat, pomyslel si Maxwell, když SeaSprite zatáčel a mířil na severovýchod -, ale jeho mysl a duše za létla k dvacítce mužů, o kterých se vědělo že jsou v ZELENÉ VYSÍLAČCE, a jeho loajalita musela patřit na prvním místě jim.
Kromě toho Kelly možná potřeboval trochu rozptýlit, aby pořád nemyslel na osobní problémy. Admirál se tou myšlenkou utěšil.

Kelly se díval, jak helikoptéra mizí v poledním oparu. Potom odešel ke své strojní dílně. Čekal, že ho bude dnes bolet tělo a mozek si odpočine. Kupodivu to teď bylo naopak. Cvičení v nemocnici bylo vydatnější, než se odvážil doufat. Pořád měl problém s výdrží, ale rameno se po obvyklé počáteční bolesti překvapivě snadno poddalo námaze, a když pominula běžná bolest po cvičení, nastala druhá fáze, euforie. Bude se cítit dobře celý den, i když dnes večer padne do postele dřív, protože ho očekává další namáhavý den, a zítra si vezme hodinky a začne pořádně cvičit na čas. Admirál mu dal dva týdny. To odpovídalo době, kterou si sám dal na fyzickou přípravu. Teď přišel čas pro něco jiného.
Námořní stanice byly sice různě velké a různého účelu, ale všechny si byly podobné. Určité náležitosti musely mít všechny. Jednou z nich byla strojní dílna. Šest let kotvily na ostrově Baterie záchranné čluny a údržbáři potřebovali nářadí a nástroje, jimiž se čluny opravovaly a s jejichž pomocí se vyráběly náhradní strojní díly. Kellyho sbírka nástrojů zhruba odpovídala výbavě na torpédoborci a pravděpodobně byla jako taková zakoupena přímo podle nějakého servisního katalogu: strojní dílna námořního standardu, typ jedna, model nula.
Pokud věděl, dílnu stejného typu mělo asi i letectvo. Zapnul soustruh South Bend a začal kontrolovat jak součástky, tak zásoby oleje, aby měl jistotu, že mašina bude dělat to, co chce.
Ke stroji patřila spousta ručního nářadí a měřidel a zásuvek s různými ocelovými výlisky, opracovanými jen nahrubo s tím, že se dají upravit pro specifický účel, jenž může technik potřebovat. Kelly se posadil na stoličku, aby si vybral, co přesně potřebuje, ale pak si řekl, že nejdřív zkontroluje něco jiného. Sundal automatickou pětačtyřicítku ze zdi, vyndal náboje, rozebral ji a pak si pořádně, zvenčí i zevnitř, prohlédl posuvný závěr a hlaveň.
„Všechno budeš potřebovat dvakrát," řekl si Kelly. Ale pěkně jedno po druhém. Založil uzávěr do masivního přípravku a na soustruhu nejdřív vyvrtal dvě malé dírky do vršku závěru.
Stroj značky South Bend uměl nádherně účinně vrtat, stačila ani ne desetina obrátky čtyřpákového točítka suportu a drobný vrták projel zbrojařskou ocelí automatu. Kelly postup zopakoval a vyrobil druhou dírku jeden a čtvrt palce od první.
Vyvrtat dírky pro nitě bylo snadné a šroubovák práci dokončil.
Tím skončila lehčí část naplánovaných úkolů, zatím si zvykl na obsluhu stroje, se kterým víc než rok nepracoval. Konečná prohlídka pozměněného závěru pistole Kellyho ujistila, že nic nepoškodil. Teď přišla chvíle pro tu ožehavější pračičku.
Neměl čas ani výstroj na skutečně precizní práci. Svařovat uměl docela dobře, ale neměl vybavení na výrobu zvláštních součástek, které potřeboval pro nástroj, jaký by rád získal.
Znamenalo by to zajít do nějaké malé slévárny, dělníci by však mohli uhodnout, co má za lubem, a to nechtěl riskovat. Spokojil se se závěrem, že dost dobrý výsledek znamená dost dobrý výsledek, zatímco dokonalost vždycky vyžaduje spoustu otravné práce a často stejně za vynaloženou námahu nestojí.
Nejdřív si vybral masivní ocelový předlisek, podobný plechovce, ale užší a se silnějšími stěnami. Znovu vyvrtal dírku a opatřil ji závitem, tentokrát ve středu dna, v ose s tělem „plechovky", jak už jí začal říkat. Dírka měla v průměru šest desetin palce, což si ověřil posuvným měřítkem. Našel sedm podobných předlisků o menším vnějším průměru. Uřízl je na délku tří čtvrtin palce a pak jim do dna vyvrtal dírky. Tyto dírky měly 0,24 palce a nakonec tak získal útvary podobné malým šálkům s dírkou na dně, nebo možná miniaturním květináčům s kolmými stěnami, pomyslel si s úsměvem. Každý z nich byl „tlumič". Pokusil se vložit tlumiče do „plechovky", ale byly moc široké. Kelly nespokojeně zabručel. Každý tlumič musel jít na soustruh. Udělal to a ubíral z vnějšího pláště, až získal lesklé válečky o jednotném průměru přesně o milimetr menším, než měl vnitřek plechovky; byla to zdlouhavá operace a nadával celých padesát minut, které na to

potřeboval. Nakonec to dodělal a odměnil se studenou colou, pak vložil tlumiče do plechovky. Docela pohodlně tam zajely tak, aby pevně, ale zároveň dost volně seděly, takže stačilo plechovkou potřást a vyjely ven. Dobře. Vyklepal je ven a začal vyrábět víčko pro plechovku, to muselo být rovněž opatřeno závitem.
Když svůj úkol dokončil, nejdřív víčko našrouboval na místo s vyndanými tlumiči, pak s tlumiči uvnitř, a blahopřál si, jak pevně všechny součástky sedí - než si uvědomil, že nevyřízl dírku ve víčku, což musel vzápětí napravit, znovu na soustruhu. Tato dírka měla o fous méně než 0,23 palce v průměru, ale když skončil, viděl skrz celou soupravu. Aspoň že se mu podařilo všechno provrtat v přímce.
Pak přišla na řadu důležitá věc. Kelly beze spěchu připravil soustruh, nejméně pětkrát zkontroloval nastavení a pak jedním tahem ovládací páky vyrobil poslední závity - a to se ještě nejdřív zhluboka nadechl. Tuto práci několikrát viděl dělat, ale nikdy ji sám neprováděl, a i když si uměl s nářadím slušně poradit, byl přece jenom bývalý vrchní pomocník loďmistra, nikoli strojníka. Když skončil, sundal hlaveň, složil pistoli a zamířil ven s krabičkou munice ráže .22 Long Rifle.
Kellyho nikdy nezastrašoval velký, těžký automatický kolt, ale náboje .45 ACP byly mnohem dražší než dvaadvacítky s okrajovým zápalem, a tak si předchozí rok koupil konverzní soupravu, která umožňovala střelbu lehčími náboji. Hodil plechovku od coly asi pět metrů před sebe a pak vložil do zásobníku tři náboje. S klapkami na uši se neobtěžoval. Stál jako vždycky, uvolněný s rukama u boků, potom rychle zvedl pistoli a zaklesl do pozice v mírném podřepu s pistolí obouruč. Kelly znehybněl, uvědomil si, že plechovka přišroubovaná na hlaveň kryje mířidla. To bude problém.
Pistole klesla, pak se znovu zvedla a Kelly vypálil první ránu, aniž viděl cíl. S výsledkem, jenž se dal předvídat: když se podíval, plechovka od coly zůstala nedotčená. To bylo špatné. Dobrá zpráva zato byla, že tlumič fungoval. Zvukaři v televizi a filmu často ten zvuk proměňují v téměř hudební zing, ale zvuk, který vychází z opravdu dobrého tlumiče, spíš připomíná svist kovového kartáče po leštěném dřevu.
Expandující plyn z náboje uvízl v tlumičích, když kulka prolétala dírkami, protože je v podstatě ucpala a přinutila plyn roztáhnout se v uzavřeném prostoru plechovky. S pěti vnitřními tlumiči - víčko bylo šesté - se hluk při střelbě ztlumil v šepot.
To je všechno pěkné, pomyslel si Kelly, ale když cíl minu, určitě bude slyšet hlasitější zvuk závěru pistole, jak se posunuje dozadu a dopředu, a mechanické zvuky palné zbraně si není možné splést s ničím nevinným. Minul plechovku od coly vzdálenou pět metrů, a to o dobré mušce moc nesvědčilo. Lidská hlava byla samozřejmě větší, ale cílová oblast uvnitř lidské hlavy ne. Kelly se uvolnil a zkusil to znovu, zvedl pistoli od boku hladkým a rychlým obloukem. Tentokrát zmáčkl spoušť, jakmile tlumič začal cíl překrývat. Fungovalo to jakž takž.
Plechovka odletěla s dírou ráže dvaadvacet na palec od dna.
Kelly si to nenačasoval úplně správně. Příští rána však šla zhruba do středu plechovky a Kellyho tvář se rozzářila úsměvem. Vytáhl zásobník, vložil pět nábojů s dutou špičkou a za minutu už plechovka nebyla coby terč použitelná, protože v ní zelo sedm děr, z nichž šest se shluklo uprostřed.
„Pořád to máš v ruce, chlapče," řekl si Kelly a zajistil pistoli. Jenomže tohle všechno bylo za denního světla proti nehybnému kusu červeného kovu a Kelly si to uvědomoval. Vrátil se do dílny a znovu pistoli rozebral. Tlumič střelbu vydržel bez zjevné úhony, ale stejně ho vyčistil a vnitřní části mírně naolejoval. Ještě jednu věc, pomyslel si. Tenkým štětečkem a bílým emailem namaloval shora na uzávěr rovnou bílou linku.
Byly dvě hodiny odpoledne. Kelly si dopřál lehký oběd a pak se pustil do odpoledního tréninku.

„Páni, tolik?"
„Stěžuješ si?" zeptal se Tucker. „V čem je problém, nezvládneš to?"
„Henry, zvládnu všechno, co dodáš," odpověděl Piaggi, nejdřív uražený, že s ním Henry mluví tak svrchu, ale pak se v něm probudila zvědavost, co asi přijde příště.
„Budeme tu tvrdnout tři dny!" kňučel Eddie Morello.
„Nevěříš tak dlouho svý starý?" zašklebil se na něho Tucker.
Eddie bude další, rozhodl se. Morello stejně neměl moc smyslu pro humor. Obličej mu zrudl.
„Koukni, Henry -"
„Uklidněte se, všichni." Piaggi hleděl na osm kilo materiálu na stole a pak se otočil zpět k Tuckerovi. „Hrozně rád bych věděl, kde to zboží sháníš."
„To ti věřím, Tony, ale o tom jsme už mluvili. Zvládneš to?"
„Nesmíš zapomenout, že jakmile s takovou věcí začneš, těžko můžeš přestat. Závisejí na tobě lidi, je to trochu jako s medvědem, když ti dojdou sušenky, víš?" Piaggi už přemýšlel.
Měl kontakty ve Filadelfii a New Yorku, mladé chlapy - jako byl on sám, unavené prací pro cizího šéfa podle staromódních pravidel. Potenciální peníze, které zde ležely, byly ohromné.
Henry měl přístup k čemu?, uvažoval. Začali teprve před dvěma měsíci a se dvěma kilogramy, které se při rozboru ukázaly čisté jako nejlepší sicilský heroin, ale za poloviční dodavatelskou cenu. A problémy spojené s dodáním měl na triku Henry, ne on, čímž se půvab podniku zdvojnásobil. Nakonec bezpečnostní opatření byla tím, co na Piaggiho dělalo největší dojem. Henry nebyl žádný blbec, žádný zbohatlík se spoustou nápadů a malým mozkem. Byl to v podstatě obchodník, klidný a profesionální - takový by mohl být seriózním spojencem a společníkem, myslel si teď Piaggi.
„Moje zásoby jsou docela slušný. Nech to na starosti mně, kámo."
„Oukej." Piaggi přikývl. „Je tu jeden problém. Henry. Bude mi chvíli trvat, než seženu hotovost na něco tak velkýho. Měl jsi mě varovat, chlape."
Tucker si dovolil úsměv. „Nechtěl jsem tě vystrašit, Anthony."

„Důvěřuješ mi s penězma?“
Podíval se na něj, pokývl. „Vím, že jseš seriózní chlap.“ To byla chytrá hra. Piaggi si nenechá uniknout šanci získat pravidelné zásobování pro společníky. Dlouhodobý přísun peněz byl prostě skvělá věc. Angelo Vorano to možná nepochopil, ale posloužil jako spojka k Piaggimu, a to stačilo. Kromě toho byla z Angela už jenom krabí hovna.
„Je to čistý stejně jako předtím?“ zeptal se Morello a oba tím podrážděl.
„Eddie, nebude přece čekat, že mu zaplatíme, a zároveň nás podrážet, ne?“ zeptal se Piaggi.
„Pánové, povím vám, co se děje, ano? Mám velkou zásobu dobrýho zboží. Kde ho dostávám, jak ho dostávám, to je má věc.
Mám prostě území, do kterýho vám nic není, ale nejsme pouliční zkrachovanci, a tak se podle toho budeme i chovat.“
Oba Italové přikývli. Eddie hloupě, ale Tony s pochopením a úctou.
Piaggi říkal totéž:
„Potřebuješ distribuci. To můžeme zařídit my. Ty máš svoje území a to taky můžeme respektovat.“
Přišla chvíle pro další tah. „Nedostal jsem se takhle daleko díky hlouposti. Ode dneška jste vy, chlapi, mimo tuhle část podniku.“
„Jak to myslíš?“
„Myslím to tak, že už se nebudou konat žádný vyjížďky lodí. Zboží se vám nedostane do ruky.“
Piaggi se usmál. Už to dělal počtvrté a měl toho plné zuby.
„Proti tomu vůbec nic nemám. Jestli chceš, můžu říct svým lidem, aby přebírali dodávky, kdy budeš potřebovat.“
„Oddělíme zboží od peněz. Bude to prostě jako při obchodování,“ řekl Tucker. „Jakoby na úvěr.“
„Nejdřív přijde zboží.“
„Správně, Tony. Vybereš dobrý lidi, oukej? Vtip spočívá v tom, že vy a já nepřijdeme s drogama pokud možno vůbec do styku.“
„Lidi se daj chytit, můžou mluvit,“ zdůraznil Morello. Měl pocit, že ho vynechávají z rozhovoru, ale nebyl dost chytrý, aby z toho něco vyvodil.
„Ti moji ne,“ řekl Tucker klidně. „Moji lidi se vyznají.“
„Tamto jsi zařídil ty, že?“ zeptal se Piaggi, protože mu to došlo; Henry v odpověď přikývl. „Líbí se mi tvůj styl, Henry. Příště buď opatrnější, jasný?“
„Trvalo mi dva roky, než jsem dal podnik do kupy, a stálo mě to spoustu peněz. Chci, aby tahle operace běžela dlouho, a nebudu už riskovat víc, než musím. Tak, kdy mi můžete zaplatit za tuhle dodávku?“
„Přinesl jsem s sebou asi stovku.“ Tony mávl směrem k plátěné kabele na palubě. Původně malá operace se rozrostla překvapivou rychlostí, ale první tři dodávky se prodaly za slušné ceny a Tucker je člověk, jemuž se dá věřit, pomyslel si Piaggi, pokud se při takové práci vůbec někomu dá věřit. Ale pokud by je Tucker zamýšlel podvést, už by to udělal, a tolik drog bylo na jednoho chlapa dost velké sousto. „Jsou tvoje, Henry. Vypadá to, že ti budeme dlužit dalších… pět set? Potřebuju trochu času, tak týden. Promiň, kámo, ale trochu jsi mě zaskočil.
Sehnat takovou hotovost chvíli trvá, víš?“
„Řekněme čtyři sta, Tony. Nemá smysl ždímat tvý přátele hned napoprvý. Projevíme pro začátek trochu dobrý vůle, jo?“
„Zvláštní zaváděcí nabídka?“ Piaggi se zasmál a hodil Henrymu plechovku piva. „Musíš mít v sobě trochu italský krve. Tak jo! Uděláme to, jak říkáš, kámo.“ Jak je ale ta tvoje zásoba velká, Henry? Na to se Piaggi zeptat nemohl.
„A teď tu máme práci.“ Tucker rozřízl první igelitový sáček a vysypal ho do mísy z nerez oceli. Byl rád, že už se s tím nebude muset dál patlat. Sedmý krok v jeho marketingovém plánu byl dokončen. Od nynějška bude mít na tuhle kuchyňskou práci jiné, nejdřív pod osobním dohledem, samozřejmě, ale počínaje dneškem začne Henry Tucker jednat jako ředitel podniku, jímž se stal. Vmíchával do mísy neškodný prášek a blahopřál si, jak je mazaný. Začal podnikat přesně tím pravým způsobem, riskoval, ale uvážlivě, organizaci vystavěl zdola nahoru, začal od píky, ušpinil si ruce. Piaggiho předkové možná začínali stejně, pomyslel si Tucker. Tony však na to pravděpodobně zapomněl a zapomněl i na to, co taková práce obnáší. Ale to nebyl Tuckerův problém.

„Podívejte se, plukovníku, byl jsem jenom pobočník, jasné? Kolikrát vám to mám říkat? Dělal jsem totéž, co dělají pobočníci vašich generálů, všechny ty drobné pitomosti.“
„Tak proč potom takovou práci berete?“ Je smutné, myslel si plukovník Nikolaj Jevgenijevič Grišanov, že tím člověk musí procházet, ale plukovník Zacharias pro něho nebyl člověk. Je to nepřítel, připomínal si Rus trochu neochotně, a zatoužil toho muže znovu přimět k hovoru.
„Copak to není stejné jako u vašeho letectva? Všimne si vás generál a povýší vás mnohem rychleji.“ Američan se na chvíli odmlčel. „Psal jsem taky proslovy.“ To ho nemohlo dostat do maléru, ne?
„V mém letectvu je to práce politického důstojníka.“
Grišanov tuto nicotnost odmávl.
Bylo to jejich šesté sezení. Grišanov byl jediný sovětský důstojník, který měl dovoleno s Američany mluvit, Vietnamci hráli se svými kartami velmi opatrně. Američanů bylo dvacet; všichni stejní, každý jiný. Zacharias byl stejně jako důstojník sovětské rozvědky stíhací pilot, stálo to v jeho materiálech. Víc než dvacet let své kariéry strávil studiem systémů protiletadlové obrany. Hodnost magistra na Kalifornské univerzitě, Berkeley, obor elektroinženýr. V papírech byla dokonce nedávno získaná kopie jeho diplomové práce, „Aspekty šíření a difúze mikrovln nad šikmým terénem“, kterou ofotografoval nějaký ochotný dobrák z univerzitních archivů, jeden ze tří neznámých lidí, kteří doplnili jeho znalosti o plukovníkovi. Diplomová práce měla být okamžitě po dokončení utajena - jak by se stalo v Sovětském svazu, což Grišanov věděl. Bylo to velice chytré pojednání o tom, co se děje s nízkofrekvenční energií vyhledávacího radaru -

a jak může současně letoun využít hor a kopců, aby se před ní maskoval.
Po třech letech, kdy sloužil turnus ve stíhací letce, byl Zacharias odvelen na vojenskou leteckou základnu Offutt, kousek od Omahy v Nebrasce. Stal se součástí válečného štábu strategického leteckého velení a pracoval na letových profilech, které umožňovaly americkým bombardérům B-52 eventuálně proniknout sovětskou protiletadlovou obranou. Aplikoval při tom teoretické znalosti fyziky na praktický svět strategicko-nukleární války.
Grišanov toho muže nedokázal nenávidět. Sám byl stíhací pilot, právě dokončil plukovní velení v PVO - protivzdušné obraně SSSR, a už byl vybrán pro další velení, takže ruský plukovník byl zvláštním způsobem Zachariasův přímý protiklad.
Jeho úkolem v případě války bylo zastavit nepřátelské bombardéry dřív, než mu zpustoší vlast, a v době míru měl plánovat metody, které co nejvíc ztíží průnik letadel do sovětského vzdušného prostoru. Taková pracovní náplň mu současný úkol ztěžovala a zároveň ho činila nezbytným. Nebyl důstojníkem KGB a rozhodně neměl nic společného s místními lidmi, a tak ho vůbec netěšilo, že musí někomu ubližovat - střílet je bylo něco úplně jiného -, i když šlo o Američany, kteří plánovali, jak zničit jeho zemi. Ale ti, kdo uměli informace získat, neuměli hledané informace analyzovat ani pokládat otázky - a někomu je předepsat, to by nepomohlo; člověku musíte hledět do očí, když s vámi mluví. Člověk dostatečně chytrý, aby dokázal vymyslet strategické plány, byl dost chytrý také na to, aby přesvědčivě zalhal tak, aby skoro každého oklamal.
Grišanovovi se nelíbilo, co před sebou vidí. Seděl zde nadaný a odvážný muž, který bojoval za zavedení speciálů na lov raket, kterým Američané říkali Wild Weasel. Takové označení by mohl použít i Rus, podle prohnaných malých dravců, kteří pronásledovali kořist až do jejího doupěte. Jeho zajatec odlétal osmdesát devět těchto akcí, pokud Vietnamci posbírali správné kusy ze správného letadla - stejně jako Rusové i Američané zapisovali své úspěchy přímo na letoun -, takže byl přesně tím mužem, se kterým potřeboval mluvit. Grišanov si pomyslel, že je to užitečná lekce. Pyšné gesto nepřátelům prozradilo, koho zajali a kolik toho asi zajatec zná. Ale tak to u stíhacích pilotů chodilo a ani Grišanov by nechtěl tajit své skutky před nepřáteli vlastní země. Rus se také snažil namluvit si, že toho muže na druhé straně stolu zachraňuje před něčím daleko horším. Zacharias pravděpodobně zabil spoustu Vietnamců - a ne obyčejných rolníků, ale obratných, v Rusku vycvičených techniků obsluhujících raketové základny.
Vláda této země ho za to bude chtít potrestat. Ale to nebyla Grišanovova starost - nechtěl, aby se mu do profesních závazků pletla politika. Ve své profesi se zabýval vědeckými aspekty národní obrany. Jeho povinností bylo při plánování počítat s útokem stovky letadel, z nichž každé má posádku vysoce cvičených specialistů. Způsob, jakým uvažovali, jejich taktická doktrína, byla stejně důležitá jako jejich plány. A pokud se Grišanova týkalo, Američané mohli těch parchantů zabít, kolik chtěli. Ti odporní malí fašisti měli s politickou filozofií jeho země tolik společného jako kanibalové s gurmánskou kuchyní.
„Plukovníku, nejsem zas takový hlupák," řekl Grišanov trpělivě. Položil na stůl čerstvě získaný dokument. „Včera večer jsem to četl. Výtečná práce."
Rus nespustil z plukovníka Zachariase oči. Američanova fyzická reakce byla pozoruhodná. Rus byl sice také trochu důstojníkem rozvědky, ale ani se mu nesnilo, že by někdo ve Vietnamu mohl poslat zprávu do Moskvy a pak přimět spolupracující Američany, aby něco takového vyhledali. V Američanově tváři byla vepsaná otázka: Jak to, že toho o mně tolik vědí? Jak mohli sáhnout tak hluboko do mé minulosti. Kdo to vůbec mohl udělat? Mohl být vůbec někdo tak dobrý, tak profesionální? Vietnamci byli přece pitomci! Jako mnoho ruských důstojníků i Grišanov vážně a důkladně studoval historii vojenství. Vysedával v plukovních čítárnách a přečetl všemožné dokumenty. Z jednoho, na který nikdy nezapomene, se dozvěděl, jak Luftwaffe vyslýchala zajaté letce, a tuto lekci se zde právě snažil uplatnit. Tělesné týrání Američana jen zatvrdilo, ale pouhý list papíru jím otřásl do hloubi duše.
Každý člověk má své silné i slabé stránky. Na to byl potřeba inteligentní člověk, aby poznal rozdíl.
„Jak to, že to nepodléhalo utajení," zeptal se Grišanov a zapálil si cigaretu.
„Je to jen teoretická fyzika," řekl Zacharias a pokrčil hubenými rameny, už se vzpamatoval natolik, že se pokusil své zoufalství skrýt. „Nejvíc se o to zajímala jedna telefonní společnost."
Grišanov poklepal na diplomku prstem. „Řeknu vám, včera jsem se z toho dozvěděl docela dost věcí. Předpovídání falešných ech z topografických map, matematické modelování slepých bodů!
Můžete tak plánovat přístupovou trasu, manévrování od jednoho bodu k dalšímu. Geniální! Povězte mi, jaké je to v Berkeley?"
„Je to jen škola, kalifornský styl," odpověděl Zacharias dřív, než se zarazil. Mluvil. Neměl mluvit. Cvičili ho, aby nemluvil. Při výcviku se dozvěděl, co má očekávat a co může bezpečně udělat, jak uhýbat a jak se maskovat. Ale něco takového výcvik nikdy nepředvídal. Pane Bože, byl tak unavený, vystrašený a bylo mu špatně z důstojnického kodexu, který mu přikazoval mlčenlivost.
„Trochu vaši zemi znám - samozřejmě nejenom z profesního hlediska. Jsou tam velké krajové rozdíly? Vy jste z Utahu. Jaké to tam je?"
„Zacharias, Robin G., plukovník -" Grišanov zvedl ruce.
„Prosím vás, plukovníku. To všechno vím. Také vím, kde jste se narodil, nejenom kdy. Poblíž Salt Lake City není žádná základna vašeho letectva. To všechno vím z map.
Tenhle kout vaší země patrně nikdy nenavštívím - asi vůbec žádný kout. Ta část Kalifornie, kde je Berkeley, je hodně zelená, ne? Jednou mi říkali, že se tam pěstuje vinná réva.
Ale o Utahu fakt nic nevím. Je tam velké jezero, kterému se říká Solné, je to tak? Je vážně slané?"
„Ano, proto -"
„A jak může být slané? Oceán je tisíc kilometrů daleko, oddělují ho ještě hory, viďte?" Nedal Američanovi čas na odpověď. „Znám docela dobře Kaspické moře. Byl jsem tam jednou přidělený na základnu. To slané není. Ale vaše

jezero je? Zvláštní.“ Zamáčkl cigaretu.
Muž trochu trhl hlavou. „Nevím jistě, nejsem geolog. Asi to zbylo z pravěku.“
„Snad. Jsou tam také hory, že?“
„Hory Wasatch,“ potvrdil Zacharias jakoby opile.
Jedna chytrá věc se těm Vietnamcům musí přiznat, pomyslel si Grišanov, krmili vězně tak, že by to ani prase nežralo. Uvažoval, jestli to dělají schválně a promyšleně, nebo zda je to prostě důsledek obyčejného barbarství. I političtí vězni v Gulagu jedli líp; zdejší stravování snížilo odolnost Američanů vůči nemocem a oslabilo je natolik, že útěk byl nemožný už jen pro nedostatek fyzických sil. Něco podobného dělali i nacisti sovětským zajatcům, ale ať to bylo nechutné nebo ne, Grišanov toho nyní mohl využít. Odpor, tělesný i duševní, vyžadoval energii a člověk mohl přímo sledovat, jak zajatci ztrácejí během dlouhých hodin při výslechu sílu, mohl sledovat, jak jejich odvaha ochabuje, protože tělesné potřeby odsávaly víc a víc ze zásob duševního odhodlání. Učil se, jak správně postupovat. Vyžadovalo to hodně času, ale bylo zajímavé učit se pronikat do mozku mužů, kteří mu byli podobní.
„Co lyžování, jde to?“
Zachariasovy oči zamžikaly, jako by ho ta otázka odnesla do jiného času a místa. „Ano, jde.“
„Toho si tady nikdy neužijete, plukovníku. Rád jezdím na běžkách, abych se rozptýlil. Mám dřevěné lyže, ale u svého posledního pluku mi udělal důstojník údržby ocelové lyže ze součástí letadla.“
„Ocelové?“
„Z nerez oceli, je těžší než hliník, ale pružnější. Jsou lepší. Z křídlového panelu našeho nového stíhače, projekt E-266.“
„Co je to?“ Zacharias nic nevěděl o novém MIGu-25.
„Vaši lidé mu říkají Foxbat. Velmi rychlý, určený k tomu, aby chytal vaše bombardéry B-70.“
„Ale vždyť my jsme ten projekt zastavili,“ namítl Zacharias.
„Ano, já vím. Ale díky vašemu projektu jsem dostal nádherně rychlou stíhačku, na níž létám. Až se vrátím domů, budu velet jejich prvnímu pluku.“
„Stíhačky vyrobené z oceli? Proč?“
„Odolávají aerodynamickému zahřívání mnohem líp než hliníkové,“ vysvětlil Grišanov. „A z vyhozených součástek se pak dají vyrobit dobré lyže.“ Zacharias byl teď velmi zmatený. „Co myslíte, jak bychom dopadli s mými ocelovými stíhačkami proti vašim hliníkovým bombardérům?“
„Řekl bych, že to záleží na -“ začal Zacharias, ale pak ztuhl.
Upřel oči na druhou stranu stolu, nejdřív celý zmatený nad tím, co už skoro řekl, ale potom se mu vrátilo dřívější odhodlání.
Příliš brzy, řekl si Grišanov zklamaně. Zatlačil trochu moc brzy.
Tenhle má kuráž. Tolik, že zavedl svůj Wild Weasel „do města“, jak říkali Američané, víc než osmdesátkrát. Tolik, že bude odolávat dlouho. Ale Grišanov měl spoustu času.

12
Dodavatelé výzbroje
Zaujal ho inzerát: VW 63, NEOJ, RAD, PNEU…
Kelly vhodil desetník do telefonního automatu a vytočil číslo. Byla parná sobota, teplota a vlhkost se trumfovaly a Kelly zuřil nad vlastní hloupostí. Některé věci byly tak očividné, že si jich člověk nevšiml, dokud si o ně nerozbil nos a nezačal krvácet.
„Haló? Volám na ten inzerát na auto… správně,“ řekl Kelly.
„Hned teď, jestli chcete. Tak jo, řekněme za čtvrt hodiny?
Fajn, děkuju, paní. Hned jsem tam. Sbohem.“ Zavěsil. Aspoň něco vyšlo, tak jak mělo. Kelly se uvnitř telefonní budky zašklebil. Skokan byl přivázaný v kotvišti pro hosty v marině na Potomacu. Musel si koupit nové auto, ale jak se člověk dostane tam, kde to nové auto je? Když odjedete na místo, tak se můžete s novým autem vrátit zpět, ale co s tím, které jste si vzal tam? Bylo to tak legrační, že se začal sám sobě smát.
Potom zasáhl osud a kolem vchodu do mariny projel prázdný taxík, takže mohl dodržet slib, který staré paní dal.
„Blok 4500, Essex Avenue,“ řekl řidiči.
„Kde to je, pane?“
„Chevy Chase.“
„To bude stát něco navíc, pane,“ zdůraznil řidič a zabočil na sever.
Kelly mu podal desetidolarovou bankovku. „Další dostanete, jestli mě tam dovezete za čtvrt hodiny.“
„V pohodě.“ Zrychlení vzápětí zatlačilo Kellyho do sedadla.
Taxi se většinu cesty vyhýbalo Wisconsin Avenue. Při jedné zastávce na červenou si řidič našel na mapě Essex Avenue a dalších deset babek nakonec zinkasoval s dvacetivteřinovou rezervou.
Byla to lepší obytná čtvrť a dům se v ní dal snadno najít.
Tady stál, volkswagen brouk, strašná barva burákového másla, fleky rzi. Lepší to snad ani být nemohlo. Kelly přeskočil čtyři dřevěné schůdky a zaklepal na dveře.
„Haló?“ Tvář se hodila k hlasu. Muselo jí být aspoň osmdesát, malá a křehká, ale za brýlemi měla fascinující zelené oči, které naznačovaly, čím bývala kdysi. Šedivými vlasy pořád místy prosvítalo zlato.
„Paní Boydová? Před chvilkou jsem vám volal kvůli tomu autu.“
„Jak se jmenujete?“
„Bill Murphy, paní.“ Kelly se dobrácky usmál. „Je strašné vedro, viďte?“
„Tršné,“ řekla a myslela strašné. „Počkejte chvilku.“

Gloria Boydová zmizela a po chvilce se vrátila s klíči.
Dokonce s ním vyšla ven a doprovodila ho k autu. Kelly ji vzal za loket, aby jí pomohl ze schodů.
„Děkuji vám, mladý muži."
„Potěšení na mé straně, paní," odpověděl galantně.
„Koupili jsme to auto pro vnučku. Když odešla na kolej, jezdil s ním Ken," řekla, jako by Kelly věděl, kdo je Ken.
„Promiňte?"
„Můj manžel," řekla Gloria, aniž se otočila. „Před měsícem zemřel."
„To je mi moc líto, paní."
„Byl už dlouho nemocný," řekla žena, sice ještě stále otřesená ztrátou, ale už smířená. Podala mu klíče. „Tu máte, podívejte se." Kelly odemkl dveře. Vypadalo to jako auto, které používala vysokoškolačka a pak starý pán. Sedadla byla ošoupaná a v jednom byla dlouhá. trhlina, pravděpodobně od kufru nebo batohu. Otočil klíčem v zapalování a motor okamžitě naskočil.
Dokonce byla plná nádrž. Inzerát nelhal, na počitadle bylo jen 3 000 mil. Zeptal se, jestli může objet blok, a dostal svolení. Auto je po mechanické stránce dobré, řekl si, když je přivezl zpátky k čekající majitelce.
„Kde se vzala všechna ta rez?" zeptal se a vrátil jí klíče.
„Chodila do školy v Chicagu, na severozápadě, je tam strašná spousta sněhu a soli."
„Dobrá škola. Pojďte, odvedu vás dovnitř." Kelly ji vzal za paži a podpíral ji zpátky do domu. Vonělo to tam jako v domě starého člověka, vzduch byl těžký prachem, který už nedokázala utírat, a odstaveným jídlem, protože pořád vařila pro dva, ne pro jednoho.
„Máte žízeň?"
„Ano, paní, děkuju vám. Voda bude stačit." Kelly se rozhlížel, zatímco žena odešla do kuchyně. Na zdi visela fotografie, muž v upnuté uniformě a s opaskem Sama Browna držel za paži mladou ženu ve velmi těsných, téměř rourovitých bílých svatebních šatech. Další fotografie dokumentovaly manželský život Kennetha a Glorie Boydových. Dvě dcery a syn, výlet na oceán, staré auto, vnuci, všechny ty věci, které přináší plný a užitečný život.
„Tu máte." Podala mu sklenici.
„Děkuju vám. Co váš manžel dělal?"
„Pracoval pro ministerstvo obchodu, dvaačtyřicet let. Měli jsme se odstěhovat na Floridu, ale potom onemocněl, takže teď pojedu sama. Moje sestra žije ve Fort Pierce, je taky vdova, její manžel byl policista…" Nedopověděla, protože přišla kočka a prohlížela si nového návštěvníka. Zdálo se, že její přítomnost paní Boydovou osvěžila. „Postěhuju se tam příští týden. Dům je už prodaný, příští čtvrtek ho musím vyklidit. Prodala jsem ho jednomu milému mladému lékaři."
„Doufám, že se vám tam bude líbit, paní. Kolik chcete za to auto?"
„Už nemůžu řídit, kvůli očím, mám šedý zákal. Lidé mě musejí vozit všude, kam potřebuju. Můj vnuk říká, že to auto má hodnotu tisíc pět set dolarů."
Váš vnuk je určitě právník, když je tak chamtivý, pomyslel si Kelly.
„Co takhle dvanáct set? Můžu zaplatit hotově."
„Hotově?" Oči se jí znovu rozzářily.
„Ano, paní."
„Tak je to auto vaše." Podala mu ruku a Kelly ji opatrně uchopil.
„Máte tu papíry?" Kelly se cítil provinile, že paní musí kvůli němu zase vstávat; tentokrát pomalu zamířila nahoru, přidržovala se zábradlí, zatímco Kelly vytáhl peněženku a odpočítával dvanáct zbrusu nových bankovek.
Mohlo to trvat nanejvýš deset minut, ale zabralo to půl hodiny. Kelly si předem zjistil, jaké jsou náležitosti převodu, a kromě toho některé formality mínil vypustit.
Pojistka na auto byla zastrčená do stejné kartónové obálky jako vlastnické oprávnění na jméno Kenneth W. Boyd.
Kelly slíbil, že všechno za ženu obstará, i poznávací značku samozřejmě. Ale ukázalo se, že paní Boydová je z tak velké hotovosti nervózní, a tak jí Kelly pomohl vyplnit depozitní formulář a odvezl ji do banky, kde mohla peníze uložit do nočního depozita. Potom se zastavil v samoobsluze pro mléko a kočičí žrádlo a nakonec ji odvezl domů a odvedl ji zase ke dveřím.
„Děkuju vám za to auto, paní Boydová," řekl na odchodu.
„K čemu je budete používat?"
„K podnikání." Kelly se usmál a odjel.

Toho večera ve tři čtvrtě na devět zajela do servisního pruhu na mezistátní dálnici číslo 95 dvě auta. Napřed Dodge Dart a po něm červený Plymouth Roadrunner. S odstupem zhruba patnácti metrů vjely na poloprázdné parkoviště severně od Maryland House, motorestu uprostřed dálnice Johna F.
Kennedyho, který nabízel restaurační služby i benzín a olej - dobrou kávu, ale žádné alkoholické nápoje, pochopitelně. Dart na parkovišti vykroužil několik zatáček a nakonec zastavil tři místa od bílého oldsmobilu s pensylvánskou značkou a hnědou vinylovou střechou. Roadrunner se zařadil hned vedle.
Vystoupila z něj žena a zamířila k cihlové restauraci; cestou musela projít kolem oldsmobilu.
„Hej, děvče," zavolal nějaký muž. Žena se zastavila a udělala několik kroků k automobilu s vinylovou střechou. Muž byl běloch, s dlouhými, ale pečlivě učesanými černými vlasy a v bílé rozhalené košili. „Poslal mě Henry," řekla.
„Já vím." Natáhl ruku a pohladil ji po tváři, nebránila se tomu. Trochu se rozhlédl a posunul ruku níž. „Máš, co chci, děvče?"
„Ano." Usmála se. Byl to nucený, stísněný úsměv, vyděšený, ale ne rozpačitý. Doris už měla rozpaky dávno za sebou.
„Pěkný kozy," řekl muž, ale v hlase se mu neprojevilo žádné citové zabarvení. „Přines zboží."

Doris se vrátila k autu, jako by něco zapomněla. Vrátila se s velkou kabelkou, vlastně skoro malým batůžkem. Když kráčela kolem oldsmobilu, muž natáhl ruku a tašku si vzal. Doris pokračovala do budovy a za chvilku se vracela s plechovkou limonády, oči upřené na Roadrunner. Jenom doufala, že všechno udělala správně. Oldsmobilu už běžel motor a řidič jí poslal polibek, na což odpověděla povadlým úsměvem.
„To bylo docela lehký," řekl Henry Tucker po padesáti metrech u venkovního jídelního stolku z druhé strany budovy.
„Dobrý zboží?" zeptal se jiný muž Tonyho Piaggiho. Všichni tři seděli u stejného stolu, „užívali si" parného večera, zatímco většina stálých zákazníků seděla uvnitř v klimatizaci.
„To nejlepší. Stejnej vzorek jsme vám dali před čtrnácti dny. Stejná dodávka a všechno," ujistil ho Piaggi.
„A jestli tu kavku skřípnou?" zeptal se muž z Filadelfie.
„Nebude mluvit," ujistil ho Tucker. „Všechny viděly, co se neposlušnejm holčičkám stane." Před jejich zraky zatím z Roadrunneru vystoupil nějaký muž a usedl do dartu na místo řidiče.
„Fakt dobrý," pochválil Rick Doris.
„Už můžeme jet?" zeptala se ho. Roztřásla se, když už měla tu práci za sebou, a nervózně usrkávala limonádu.
„Jasně, děvče, vím, co chceš." Rick se usmál a nastartoval auto. „Teď buď hodná. Ukaž mi něco."
„Jsou tady lidi," řekla Doris.
„No a?"
Bez dalšího slova si Doris rozepjala košili - byla to pánská košile -, nechala si ji jen zastrčenou do vybledlých šortek. Rick sáhl dovnitř, usmíval se a levou rukou kroutil volantem.
Mohlo to být horší, říkala si Doris a zavřela oči, představila, že je někdo jiný na nějakém jiném místě, uvažovala, jak dlouho bude trvat, než i její život skončí, a doufala, že to nebude trvat dlouho.
„Prachy?" zeptal se Piaggi.
„Dám si hrnek kafe." Druhý muž vstal a odešel dovnitř, nechal na židli svůj kufřík. Piaggi si ho přitáhl. Pak s Tuckerem odešli k modrému cadillaku, nečekali, až se druhý muž vrátí.
„Nepřepočítáš si to?" zeptal se Tucker v půli cesty přes parkoviště.
„Jestli nás podrazí, ví, co se stane. Tohle je obchod, Henry."
„Správně," souhlasil Tucker.

„Bill Murphy," představil se Kelly. „Vyrozuměl jsem, že máte nějaké volné byty." Zvedl nedělní noviny.
„Jaký hledáte?"
„S jednou ložnicí by stačil. V podstatě potřebuju jen místo, kde bych si pověsil šaty," vysvětlil Kelly tomu muži.
„Hodně cestuju."
„Obchodní cestující?" zeptal se správce.
„Správně. Obráběcí stroje. Jsem tu nový - chci říct, dostal jsem novou oblast."
Bylo to staré sídliště z trojpodlažních bytovek se zahradou, postavených těsně po druhé světové válce pro válečné veterány.
Stromy vypadaly i v tomto ročním období dobře. Byly stejně staré jako sídliště, pečlivě ošetřované a už dost vysoké, aby se v nich zabydlela spousta veverek, a taky dost košaté, aby vrhaly stín na parkoviště. Kelly se uznale rozhlížel, když ho správce vedl do přízemního zařízeného bytu.
„Ten je výborný," oznámil Kelly. Rozhlédl se, vyzkoušel dřez v kuchyni a další instalace. Nábytek byl očividně použitý, ale ve slušném stavu. Okna v každém pokoji měla dokonce větráky.
„Mám ještě jiné -"
„Tohle je přesně to, co potřebuju. Kolik?"
„Sto pětasedmdesát měsíčně, záloha na měsíc předem."
„Služby?"
„Můžete si je zaplatit sám, nebo vám je můžeme zaúčtovat. Někteří naši nájemníci tak platí radši. Průměr dělá pětačtyřicet dolarů za měsíc."
„Lepší je platit jeden účet než dva nebo tři. Počkejme. Sto sedmdesát pět, plus pětačtyřicet…"
„Dvě stě dvacet," pomáhal správce.
„Čtyři sta čtyřicet," opravil ho Kelly. „Za dva měsíce, ano? Můžu vám zaplatit šekem, ale moje banka tu nemá pobočku. A místní účet jsem si ještě nezřídil. Vyhovuje vám hotovost?"
„Hotovost mi vyhovuje vždycky," ujistil ho správce.
„Fajn." Kelly vytáhl peněženku a podal mu bankovky. Zarazil se. „Ne. Šest set šedesát, uděláme to na tři měsíce, jestli vám to nevadí. A potřebuju účtenku." Ochotný správce vytáhl z kapsy bloček a na místě mu účtenku napsal. „Co telefon?" zeptal se Kelly.
„Můžu vám ho do úterka zařídit, jestli chcete. Na to je další záloha."
„Postarejte se o něj, buďte tak laskav." Kelly mu podal další peníze. „Chvíli bude trvat, než sem dorazí moje věci. Kde bych dostal povlečení a tak?"
„Dneska není skoro nikde otevřeno. Zítra to bude bez problémů."
Kelly se podíval dveřmi do ložnice na holé matrace. I na dálku viděl ty hrboly. Pokrčil rameny. „Nu, už jsem spal na horším."
„Veterán?"
„Námořní pěchota," řekl Kelly.
„U těch jsem taky kdysi byl," odpověděl správce a Kelly se podivil.
„Neprovádíte žádný divočiny, že ne?" Majitel nic takového neočekával, ale musel se zeptat, dokonce i bývalého

příslušníka námořní pěchoty. Odpověď doprovázel mazaný, uklidňující úsměv.
„Prý strašně chrápu, říkají.“
Za dvacet minut byl Kelly v taxíku na cestě do centra města.
Vystoupil na Penn Station a chytil nejbližší vlak do D. C., kde ho další taxík dopravil k jeho lodi. Do večera už Skokan plul po Potomacu. Kelly si říkal, že by všechno bylo mnohem lehčí, kdyby mu mohla pomoci aspoň jedna osoba. Spoustu času mu zabralo zbytečné popojíždění. Ale bylo opravdu zbytečné?
Možná ne. Promyslel si při něm spoustu věcí, a to bylo stejně důležité jako fyzická příprava.
Kelly dorazil domů těsně před půlnocí, po šesti hodinách nepřetržitého přemýšlení a plánování.
I když se za celý víkend skoro nezastavil, musel sebou znovu hodit. Sbalil si šaty, většinou zakoupené na předměstí Washingtonu. Prádlo si koupí v Baltimoru. Jídlo také.
Automat pětačtyřicítka s konverzní soupravou ráže. Kelly si myslel, že by jich víc neměl potřebovat, a munice byla těžká.
Zatímco si vyráběl ještě jeden tlumič, tentokrát pro Woodsman, promýšlel přípravu. Jeho tělesná kondice byla skvělá, stejně dobrá, jakou měl ve Třetí SSO, a střílel teď každý den. Mušku mám pravděpodobně lepší než dřív, říkal si při téměř bezmyšlenkovité mechanické práci se strojním nářadím. Ve tři ráno byl nový tlumič nasazený na Woodsman a vyzkoušen. Po půl hodině byl Kelly zase zpátky na Skokanovi, mířil na sever a těšil se na pár hodin spánku, jakmile projede kolem Annapolis.
Byla to osamělá noc, po obloze se sunula roztrhaná mračna a myšlenky se mu trochu zatoulaly, než si přikázal více se soustředit. Nebyl už žádný líný civilista, ale po celých týdnech si povolil jedno pivo a jeho mysl se teď obírala různými možnosti. Na co zapomněl? Uklidňující odpověď zněla, že ho nic nenapadá. Méně uspokojivou myšlenkou bylo, že stále ví málo. Billy v červeném nadupaném plymouthu. Černý chlápek jménem Henry. Znal jejich operační území. A to bylo všechno.
Jenže.
Jenže Kelly už bojoval s ozbrojeným a vycvičeným nepřítelem a měl při tom ještě menší znalosti - když se přinutí počínat si stejně opatrně jako tehdy, v hloubi duše věděl, že svou akci dokončí. Částečně proto, že byl tvrdším protivníkem než ti druzí a měl mnohem silnější motiv. A navíc si Kelly překvapeně uvědomoval, že mu nezáleží na následcích, pouze na výsledcích. Vzpomněl si na katolickou střední školu, na úryvek z Vergiliovy Aeneidy, která definovala jeho akci už skoro před dvěma tisíci lety: Una salus victus nullam sperare salutem - Jedinou nadějí odsouzeného ke zkáze je nedělat si naděje.
Tato chmurná myšlenka ho přiměla k úsměvu; plul pod hvězdami, jejichž světlo padalo z dálek tak ohromných, že začalo svou cestu už dávno předtím, než se Kelly nebo Vergilius narodili.

Prášky pomohly skutečnost zatemnit, ale ne úplně. Doris v to ani tak nedoufala, jako spíš této myšlence naslouchala, cítila ji, jako by si uvědomovala něco, co si nechce připustit, ale před čím nemůže utéct. Byla už příliš závislá na barbiturátech. Nemohla moc spát a v prázdnotě pokoje nedokázala uhýbat sama před sebou. Vzala by si víc prášků, kdyby mohla, ale oni jí to nedovolili. Jenom krátké zapomnění, krátkodobé osvobození od strachu, víc nechtěla - ale oni neměli zájem něco takového jí poskytnout. Chápala víc, než tušili nebo od ní očekávali, a dokázala dohlédnout do budoucností, ale to byla malá útěcha. Dřív nebo později ji policie chytí. Už byla kdysi zavřená, ale pro nic velkého, a tohle jí nemohlo procházet věčně. Policie se ji pokusí přimět mluvit, slíbí jí ochranu. Ale ona věděla své. Dvakrát viděla přítelkyně umírat. Přítelkyně? Skoro ano, mohla s nimi promluvit, mohla s nimi sdílet vlastní osud, takový jaký byl, a dokonce i v tomto zajetí padaly drobné vtípky, ta drobná vítězství proti silám, které řídily její existenci jako vzdálená světla na temném nebi. Mohla si s těmi dívkami poplakat. Ale dvě z nich už byly mrtvé a ona se dívala, jak umírají, seděla tam zdrogovaná, ale neschopná spát a vymazat to, tu hrůzu tak obrovskou, že ji ochromovala. sledovala jejich oči, viděla a cítila bolest, věděla, že nemůže nic dělat, věděla, že ony to vědí také. Noční můra byla dost zlá, ale žádná nemohla vztáhnout ruce a dotknout se vás. Mohli jste se probudit a utéct od ní. Od téhle ne. Dívala se na sebe jakoby zvenčí, jako by byla robotem, který podléhá velení někoho jiného. Její tělo se nepohnulo, dokud mu to neporučil někdo jiný, a musela dokonce skrývat své myšlenky, bála se říct si je i v duchu, aby je nezaslechli nebo aby si nevšimli něčeho v její tváři - ale teď, i když se snažila, je nedokázala zahnat.
Rick ležel vedle ní, pomalu ve tmě dýchal. Měla Ricka trochu ráda. Byl z nich nejmírnější a někdy si připustila myšlenku, že ji má rád, možná trošku, protože ji moc nemlátil.
Musela se držet zpátky, samozřejmě, protože když se rozzuřil, byl stejně strašný jako Billy, a tak se před Rickem usilovně snažila být dobrá. V hloubi duše věděla, že je to hloupé, ale její realitu teď vymezovali jiní lidé. A viděla, kam odpor vede. Po jedné zvlášť špatné noci ji Pam objímala a šeptala jí o své touze utéct. Později se Doris modlila, aby se jí to podařilo, aby přece jenom byla nějaká naděje, jenomže pak viděla, jak ji táhnou dovnitř, a sledovala, jak umírá, bezmocně seděla pět metrů od ní, zatímco oni jí prováděli všechno, co si dokázali vymyslet. Sledovala, jak z ní vyprchává život, tělo se křečovitě svíjí nedostatkem kyslíku a ten muž na ni zírá, chechtá se jí na centimetr od tváře. Jejím jediný projevem odporu, kterého si muži díkybohu nevšimli, bylo, že přítelkyni učesala vlasy, a při tom plakala a doufala, že Pam nějak pozná, že tu byl někdo, komu nebyla lhostejná, ani po smrti. Ale to gesto vypadalo marně, už když je dokončila, a slzy jí po něm zhořkly ještě víc.
Co udělala špatně? ptala se Doris. Čím tak strašně urazila Boha, že se jí život tolik zvrtl? Čím si mohla vysloužit tak marnou a beznadějnou existenci?

„Já žasnu, Johne,“ řekl Rosen a hleděl na svého pacienta.
Kelly seděl na vyšetřovacím stole svlečený do půl těla. „Co jsi dělal?“

„Pět mil plavání kvůli ramenům. Lepší než posilování, ale toho taky trochu, po večerech. Trocha běhání. Zhruba to, co jsem dělával za starých časů.“
„Kéž bych měl tvůj krevní tlak,“ poznamenal chirurg a sundával mu manžetu. Měl to ráno spoustu práce, ale na přítele si udělal čas.
„Cvič, Same,“ radil Kelly.
„Nemám čas, Johne,“ namítl chirurg - trochu chabě, jak oba napadlo.
„Doktor by měl mít rozum.“
„Správně,“ souhlasil Rosen. „Jak se máš jinak?“
Odpovědí byl jen pohled, žádný úsměv nebo úšklebek, jen neutrální výraz, který Rosenovi pověděl všechno, co vědět potřeboval. Ještě jeden pokus: „Je jedno staré přísloví - Než se vydáš za pomstou, vykopej dva hroby.“
„Jenom dva?“ zeptal se Kelly lehce.
Rosen přikývl. „Taky jsem četl pitevní zprávu. Nemůžu ti to rozmluvit?“
„Jak se má Sarah?“
Rosen přijal úhybný manévr s grácii. „Je zabraná do projektu. Je tak nadšená, že mi o něm dokonce vypráví. Je to hodně zajímavá věc.“
Zrovna v té chvíli vešla Sandy O'Tooleová. Kelly všechny vylekal tím, že popadl tričko a zakryl si hrudník. „Prosím!“
Sestru to tak překvapilo, že se zasmála, a Sam se taky smál, dokud si neuvědomil, že Kelly je opravdu připravený na to, co plánuje. Kondice, uvolněnost, klidný, vážný pohled, který se změnil v šibalský, kdykoli chtěl. Jako chirurg, pomyslel si Rosen, zvláštní pomyšlení, ale čím víc se na toho muže díval, tím víc inteligence v něm viděl.
„Vypadáte zdravě na chlapa, kterého před pár týdny postřelili,“ řekla O'Tooleová přátelsky.
„To dělá ten vzorný život. Jenom jedno pivo za měsíc.“
„Paní Lottová už je při vědomí, doktore Rosene,“ hlásila sestra. „Nic neobvyklého, zdá se, že se jí daří dobře. Přišel za ní manžel. Myslím, že taky bude v pořádku. Dost jsem pochybovala.“
„Díky, Sandy.“
„Tak, Johne, ty jsi taky zdravý. Obleč si košili, než se Sandy začne červenat,“ dodal Rosen a uchechtl se.
„Kde se tady dostane něco k jídlu?“ zeptal se Kelly.
„Ukázal bych ti to sám, ale asi za deset minut mám poradu.“
„Sandy?“
Podívala se na hodinky. „Já už mám taky čas jít na oběd. Chcete risknout nemocniční stravu, nebo radši pojíte venku?“
„Buďte mým průvodcem, madam.“
Odvedla ho do kantýny, kde bylo jídlo bez chuti, jak už v nemocnicích bývá, ale člověk si je mohl dochutit a okořenit, pokud chtěl. Kelly si vybral něco, co vypadalo sytě a dokonce zdravě, aby si tak vynahradil neslanou nemastnou chuť.
„Pořád máte hodně práce?“ zeptal se, když si vybrali stůl.
„Pořád,“ ujistila ho Sandy.
„Kde bydlíte?“
„U Loch Raven Boulevard, přímo v obvodě.“ Nezměnila se, říkal si Kelly. Sandy O'Tooleová byla nepochybně výkonná žena, ale její prázdný život se kvalitou nelišil od jeho života.
Skutečný rozdíl byl v tom, že on s tím mohl něco dělat; ona ne. Snažila se, měla energii na dobrou náladu, ale žal ji neustále přemáhal. Je to mocná síla, takový žal. Byla výhoda mít nepřátele, po kterých můžete pátrat a likvidovat je. Bojovat se stínem je mnohem obtížnější.
„Řadový domek, jako jsou tady v okolí?“
„Ne, je to starý bungalov, nebo jak tomu říkáte, velký hranatý dvoupodlažní domek. Půl akru. To mi něco připomíná,“ dodala. „Musím o víkendu posekat trávník.“ Potom si vzpomněla, že trávu rád sekal Tim, že se rozhodl odejít z armády po druhém vietnamském turnusu a dodělat práva a žít normální život a že to všechno jí vzal jakýsi národ drobných lidí na opačném konci světa.
Kelly nevěděl, nač přesně O'Tooleová myslí, ale ani to nepotřeboval. Poznal to podle toho, jak se jí změnil výraz, selhal hlas. Jak ji rozveselit? Divná otázka, vzhledem k plánům, jaké měl pro příštích několik týdnů.
„Byla jste ke mně velmi laskavá, když jsem ležel nahoře.
Díky.“
„Snažíme se o naše pacienty dobře starat,“ řekla přátelsky, nijak strojeně.
„Taková pěkná tvář, jako je vaše, by to měla dělat častěji,“ řekl jí Kelly.
„Dělat co?“
„Usmívat se.“
„Je to těžké,“ zvážněla znovu.
„Já vím. Ale před chvílí jsem vás rozesmál,“ řekl jí Kelly.
„Překvapil jste mě.“
„Myslíte pořád na Tima, že?“ zeptal se a ona sebou trhla. O tom by nikdo neměl mluvit.
Asi pět vteřin hleděla Kellymu do očí. „Prostě tomu nerozumím.“
„V některém ohledu je to snadné. V jiném zase těžké. Je těžké pochopit,“ řekl Kelly a zároveň si třídil myšlenky.
„Dojdeme k závěru, že někde se objevili zlí lidé a že se s nimi někdo musí vypořádat, protože když to neuděláte, jednoho dne se vypořádají oni s vámi. Nemusíte si jich všímat, ale to nikdy nefunguje, věřte mi. Někdy zažijete věci, které prostě ignorovat nemůžete.“
Kelly se opřel v židli, hledal další slova. „Vídáte spoustu špatností, Sandy. Já jsem viděl horší. Díval jsem se, jak lidi

dělají věci -“
„Vaše noční můra?“
Kelly přikývl. „Správně. Skoro mě tehdy v noci zabili.“
„Co bylo -“
„Radši to nechtějte vědět. Sám tomu nerozumím, jak lidi můžou dělat něco takového. Možná že věří v něco tak moc, až zapomenou, že je důležité zůstat člověkem. Možná že něco chtějí tak strašně, až je jim všechno jedno. Možná že prostě s nimi není něco v pořádku, s jejich myšlením, cítěním. Nevím. Ale to, co dělají, je skutečné. Někdo se musí pokusit je zastavit.“ I když víte, že to bude zbytečné, to však Kelly nahlas nedodal, na to neměl srdce. Jak by jí mohl říct, že její manžel položil život na oltář neúspěchu?
„Můj manžel byl rytířem v lesklém brnění na bílém koni? Tohle mi říkáte?“
„V bílém chodíte vy, Sandy. Vy bojujete proti jednomu nepříteli. Jsou však ještě jiní nepřátelé. Někdo musí bojovat i proti nim.“
„Nikdy nepochopím, proč Tim musel umřít.“
V tom je ten zádrhel, pomyslel si Kelly. Nešlo o žádné velké politické nebo sociální záležitosti. Všichni měli život, jenž měl skončit přirozeným způsobem po spoustě let určených Bohem nebo Osudem nebo něčím, co lidé nemají pod kontrolou. Viděl umírat mladé lidi a sám k jejich smrtím přispěl, každý život měl cenu pro svého majitele a další lidi, a jak se dá vysvětlit ostatním. k čemu to všechno bylo? Když už jsme u toho, jak si to vysvětloval on sám? Jenomže to byl pohled zvenčí. Při pohledu zevnitř to vypadalo jinak. Možná v tom byla skrytá odpověď.
„Máte hodně těžkou práci, viďte?“
„Ano,“ přikývla Sandy nepatrně.
„Proč neděláte něco lehčího? Myslím na nějakém oddělení, kde je to jiné, já nevim - třeba na dětském? Tam je to veselejší, ne?“
„O hodně,“ připustila sestra.
„A je to tam i důležité, ne? Starat se o malé děti je pořád stejné, to ano, ale musí se to dělat pořádně, ne?“
„Samozřejmě.“
„Ale vy děláte něco jiného. Pracujete na neurochirurgii. Hrozně se nadřete.“
„Někdo musí -“ Bingo! pomyslel si Kelly a skočil jí do řeči.
„Je to tvrdé - ta práce je tvrdá, pro vás je tvrdá - zraňuje vás, že?“
„Někdy.“
„Ale stejně ji děláte,“ zdůraznil Kelly.
„Ano,“ řekla Sandy, nebylo to přiznání, ale něco silnějšího.
„Proto Tim dělal, co dělal.“ Viděl, že chápe, nebo snad začíná chápat, ale za okamžik odstrčil vyčkávající žal jeho argumenty stranou.
„Pořád to nedává smysl.“
„Možná že smysl nedává ta věc, ale lidé ano,“ navrhl Kelly.
Tak daleko sahal jeho rozum. „Promiňte, nejsem kněz, jenom odvařený pomocník od námořnictva.“
„Moc odvařeně nevypadáte,“ řekla O'Tooleová a dojedla oběd.
„O to jste se zasloužila i vy, madam. Děkuju vám.“ Tím si vysloužil další úsměv.
„Všichni naši pacienti se neuzdraví. Jsme docela hrdí na ty, kterým se to daří.“
„Možná se všichni snažíme zachránit svět, Sandy, kousek po kousku,“ řekl Kelly. Vstal a trval na tom, že ji doprovodí zpátky na oddělení. Trvalo mu celých pět minut, než řekl to, co chtěl říct.
„Víte, rád bych s vámi někdy povečeřel, co říkáte? Ne hned, ale, no -“
„Budu o tom přemýšlet,“ svolila a napůl ten nápad zavrhla, napůl o něm uvažovala, věděla stejně jako Kelly, že je pro oba příliš brzy, i když pro ni zase ne tolik. Jaký je to muž? ptala se v duchu. Jakému nebezpečí se vystavuji tím, že ho znám?

13

Program řešení

V Pentagonu byl úplně poprvé. Kelly se cítil v civilu špatně, uvažoval, jestli si neměl vzít svou khaki uniformu, ale doby uniformy minuly. Místo toho si vzal lehký modrý oblek s miniaturní stužkou Kříže válečného námořnictva na klopě.
Přijel tunelem pro autobusy a auta, vyšel po rampě, vyhledal plánek rozlehlé budovy, rychle si ho prohlédl a zapamatoval. O pět minut později vstoupil do příslušné kanceláře.
„Ano?“ zeptal se poddůstojník.
„John Kelly. Mám schůzku s admirálem Maxwellem.“ Byl vyzván, aby se posadil. Na kávovém stolku ležel výtisk Navy Times, které nečetl od doby, kdy odešel ze služby. Ale Kelly dokázal ovládat nostalgii. Průšvihy a potíže, o kterých četl, se moc nezměnily.
„Pan Kelly?“ zavolal čísi hlas. Vstal a prošel otevřenými dveřmi. Když se zavřely, rozsvítilo se varovné červené světlo „nerušit“.
„Jak se cítíš, Johne?“ zeptal se Maxwell ze všeho nejdřív.
„Dobře, pane, děkuji vám.“ Bez ohledu na civil se Kelly v přítomnosti vlajkového důstojníka neubránil tísnivému pocitu.
Pocit se ještě zhoršil, když se otevřely druhé dveře a dovnitř vešli další dva muži, jeden civilista, druhý kontraadmirál - také letec, jak si Kelly všiml, s čestnou medailí, což ho vylekalo ještě víc. Maxwell je představil.

„Hodně jsem o vás slyšel," řekl Podulski a potřásl mladšímu muži rukou.
„Děkuji vám, pane." Kelly nevěděl, co jiného říct.
„Cas a já máme svým způsobem hodně společného," poznamenal Maxwell v rámci představování. „Já jich sundal patnáct -" ukázal na panel z letadla pověšený na zdi, „Cas osmnáct."
„Všechno je na filmu," ujistil ho Podulski.
„Já nedostal žádného," řekl Greer, „ale aspoň mi kyslík neprožral mozek." Kromě civilních šatů měl tento admirál složku na mapy. Jednu vyndal, šlo o stejný soubor jako u Kellyho doma, ale byl víc posetý značkami. Potom přišly fotografie a Kelly se znovu podíval na tvář plukovníka Zachariase, tentokrát šlo o vyretušovaný snímek, zřetelně se podobal fotografii na kartě, kterou Greer položil vedle.
„Byl jsem na tři míle od toho místa," poznamenal Kelly.
„Nikdy mi nikdo neřekl o -"
„Tehdy to tam nebylo. Je to nové, postavili to před necelými dvěma lety," vysvětlil Greer.
„Ještě nějaké fotky, Jamesi?" zeptal se Maxwell.
„Jenom nějaké, SR-71 sejmuté shora, z hodně šikmého úhlu, není na nich nic nového. Jeden chlápek pro mě kontroluje každý záběr toho místa, je to dobrý chlap, býval u válečného letectva. Podává hlášení jenom mně."
„Bude z tebe dobrý špión," poznamenal Podulski a uchechtl se.
„Potřebují mě tam," odpověděl Greer s lehkým srdcem, ale myslel to vážně. Kelly se na ty tři pozorně zadíval. Žertovalo se tu podobně jako v náčelnické kantýně, ale tihle mluvili slušněji. Greer se znovu obrátil na Kellyho. „Povězte mi něco o tom údolí."
„Je to dobré místo, když se chcete držet dál od -"
„Nejdřív mi řekněte, jak jste dostal malého Dutche zpátky. Krok za krokem," nařídil Greer.
Kellymu to trvalo čtvrt hodiny, od chvíle, kdy opustil vojenskou ponorku Skate, do chvíle, kdy ho vyzvedla helikoptéra i s poručíkem Maxwellem od ústí řeky a odvezla je na Kitty Hawk. Vyprávělo se mu lehce. Překvapily ho však pohledy, které si admirálové vyměňovali.
Kelly nebyl ještě dostatečně poučený, aby těm pohledům rozuměl. Nenapadlo ho, že admirálové jsou vlastně staří muži a zejména jsou to lidé. Pro něho to byli prostě admirálové, božské bytosti bez věku, které přijímají důležitá rozhodnutí a vypadají, jak mají admirálové vypadat, i když jeden z nich nebyl zrovna v uniformě. Ani Kelly si nepřipadal moc mladý. Zažil boj, po kterém každý člověk zůstane navěky jiný. Ale jejich úhel pohledu byl odlišný. Pro Maxwella, Podulského a Greera nebyl tento mladý muž zase o tolik jiný, než byli sami před třiceti lety. Rázem bylo jasné, že Kelly je válečník, a když ho viděli, dívali se na sebe. Vyměňovali si kradmé pohledy jako dědečkové, kteří sledují, jak vnuk zkouší první nejisté krůčky na koberci v obývacím pokoji. Ale toto byly větší a závažnější kroky.
„Skvělý kus práce," řekl Greer, když Kelly domluvil. „Takže je ta oblast hustě zalidněná?"
„Ano i ne, pane. Chci říct, není tam žádné město nebo něco takového, ale jsou tam farmy. Slyšel jsem a viděl, že je na té silnici provoz. Nákladáků jenom pár, ale spousta kol, volských potahů a podobně."
„Vojenské přesuny nijak zvláštní?" zeptal se Podulski.
„Admirále, ty by se odehrávaly po silnici zde." Kelly poklepal na mapu. Viděl poznámky označující jednotky severovietnamské armády. „Jak se tam chcete dostat?"
„Není to nic lehkého, Johne. Mysleli jsme na výsadek helikoptérami, možná i obojživelný útok a pak rychlý přesun po této cestě."
Kelly zavrtěl hlavou. „Moc daleko. Cesta se dá příliš snadno bránit. Pánové, musíte pochopit, že ve Vietnamu je skutečně celý národ ve zbrani, jasné? Prakticky všichni tam mají uniformu, a když lidé dostávají zbraně, mají pocit, že jsou součástí týmu. Je tam tolik lidí s puškami, že by vám ten plán hodně znepříjemnili. Nikdy byste to nezvládli."
„Jejich lid skutečně podporuje komunistickou vládu?" zeptal se Podulski. To bylo na něj prostě příliš, nemohl tomu uvěřit.
Ne tak Kelly.
„Ježíši, admirále, proč si myslíte, že tam bojujeme tak dlouho? Proč si myslíte, že nikdo nepomáhá sestřeleným pilotům? Oni nejsou jako my. To nikdy nepochopíme. Každopádně když vysadíte na pobřeží námořní pěchotu, nikdo je nebude vítat s otevřenou náručí. Zapomeňte na to, že můžete po té silnici běžet, pane. Já tam byl. Není to ani silnice a není zdaleka tak dobrá, jak vypadá na fotkách. Stačí pokácet pár stromů a je zatarasená." Kelly vzhlédl. „Potřebujete vrtulníky."
Viděl, že to neslyší rádi, a nebylo těžké pochopit proč.
Tato část země byla posetá protiletadlovými bateriemi. Dostat tam úderný oddíl nebude snadné. Aspoň dva z admirálů byli piloti, takže pokud jim pozemní útok připadal schůdný, pak problém s protiletadlovým dělostřelectvem musel být horší, než si Kelly uvědomoval.
„Flak můžeme umlčet," přemýšlel Maxwell.
„Nemluvíš zase o dvaapadesátkách, že ne?" zeptal se Greer.
„Těžký křižník Newport News se za pár týdnů vrací na dostřel děl. Johne, viděl jsi ho někdy střílet?"
Kelly přikývl. „Jistě. Dvakrát nás podporoval, když jsme pracovali u pobřeží. Je úžasné, co ty osmipalcovky dovedou. Pane, jde o to, kolik věcí musí šlapat jako hodinky, aby akce uspěla? Čím víc komplikací, tím rychleji se všechno podělá, a už jenom jedna věc sama o sobě může být hodně složitá." Kelly se v pohovce opřel a připomněl si, že to, co právě řekl, neplatí jenom pro admirály.
„Dutchi, za pět minut máme poradu," připomněl Podulski neochotně. Rokování, které končilo, nepatřilo k těm úspěšným, pomyslel si. Greer a Maxwell si tím nebyli tolik jisti. Pár věcí se dozvěděli. To už něco znamenalo.
„Smím se zeptat, proč to držíte v takové tajnosti?" zeptal se Kelly.

„Už jsi to uhodl.“ Maxwell se podíval na nižšího vlajkového důstojníka a přikývl.
„Tu práci na Son Tay někdo vyzradil,“ řekl Greer. „Nevíme jak, ale později jsme z jednoho našeho zdroje zjistili, že věděli - aspoň měli podezření -, že se něco chystá. Očekávali to později a dopadlo to tak, že jsme udeřili na tábor těsně poté, co zajatce evakuovali, ale ještě než stačili nastražit past. Štěstí v neštěstí. Nečekali operaci KINGPIN ještě aspoň měsíc.“
„Pane Bože,“ vydechl Kelly. „Někdo z naší strany nás úmyslně zradil?“
„Vítejte do reálného světa zpravodajských operací,“ řekl Greer s ponurým úsměvem.
„Ale proč?“
„Jestli toho člověka někdy potkám, určitě se zeptám.“ Greer se podíval na ostatní. „Tímhle háčkem můžeme začít. Prověřte záznamy operace, ale hodně nenápadně, ano?“
„Kde jsou?“
„Na letecké základně Eglin, kde se cvičili lidi na KINGPIN.“
„Koho tam pošleme?“ zeptal se Podulski.
Kelly cítil, jak se oči obracejí jeho směrem. „Pánové, byl jsem jenom vrchní pomocník, pamatujete?“
„Pane Kelly, kde máte zaparkované auto?“
„Ve městě, pane. Přijel jsem autobusem.“
„Pojďte se mnou. Jezdí tu jedna kyvadlová linka, později s ní můžete jet.“
Mlčky vyšli z budovy. Greerovo auto, mercury, parkovalo na místě vyhrazeném pro návštěvníky u východu k řece. Mávl na Kellyho, aby si nastoupil, a pak zamířil k silnici George Washington Parkway.
„Dutch mi ukázal váš spis. Musel jsem si ho přečíst. Udělal jste na mě dojem, chlapče.“ Greer však neřekl, že v hromadě přiložených testů měl Kelly ze tří různých testů IQ průměr 147. „Každý velitel, kterého jste měl, na vás pěje chválu.“
„Pracoval jsem pro dobré velitele, pane.“
„Vypadá to tak. Tři z nich se vás pokusili dostat do důstojnické školy, ale na to se vás Dutch už ptal. Chci aspoň vědět, proč jste nevzal to vysokoškolské stipendium.“
„Měl jsem škol už dost. A stipendium bylo na plavání, admirále.“
„Na to jsou v Indianě dost nároční, já vím, ale vaše známky byly natolik dobré, že byste získal prospěchové stipendium. Chodil jste do velmi slušné církevní školy -“
„Taky na stipendium.“ Kelly pokrčil rameny. „Nikdo z naší rodiny nikdy nechodil na vysokou. Táta sloužil za války u námořnictva. Přišlo mi to jako vhodná práce.“ Že tím otci způsobil veliké zklamání, nikomu nikdy nesvěřil.
Greer o tom uvažoval. Pořád neznal odpověď na spoustu věcí.
„Poslední plavidlo, kterému jsem velel, byla ponorka Daniel Webster. Starší velitel sonaru měl doktorát z fyziky. Dobrý chlap, znal svou práci líp než já svoji, ale nebyl typ velitele, vyhýbal se tomu. Vy ne, Kelly. Snažil jste se, ale nevyhnul jste se tomu.“
„Podívejte, pane, když jste tam venku a něco se semele, někdo do toho musí jít.“
„Každý to tak nevidí. Kelly, na světě jsou dva druhy lidí: ti, kterým se musí všechno předem říkat, a ti, kteří na to přijdou sami,“ zdůraznil Greer.
Kelly si nestačil přečíst oznamovatel nad dálnicí, ale rozhodně tam nebylo nic o CIA. Došlo mu to, teprve když uviděl obrovskou strážnici.
„Měl jste někdy co dělat s lidmi od CIA, když jste tam byl?“
Kelly přikývl. „Trochu. Měli jsme - no, víte o tom, o projektu FÉNIX, ne? Něco jsme pro ty lidi dělali.“
„Co jste si o nich myslel?“
„Dva nebo tři z nich byli docela dobři. Zbytek - chcete to naplno?“
„Přesně tak,“ ujistil ho Greer.
„Zbytek nejspíš umí připravovat opravdu dobré martini, protřepané, ne promíchané,“ pravil Kelly klidně. Vyvolal tím smutné uchechtnutí.
„Jo, zdejší lidi se rádi dívají na filmy!“ Greer našel své parkovací místo a otevřel dveře. „Pojďte se mnou, vrchní pomocníku.“ Admirál v civilu zavedl Kellyho do hlavních dveří a obstaral mu zvláštní návštěvnickou propustku, takovou, jež vyžaduje doprovod.
Pokud šlo o Kellyho, cítil se zde jako turista v cizí a zvláštní zemi. Už ta okatá nenápadnost budovy měla v sobě něco zlověstného. I když to byla obyčejná a poměrně nová vládní budova, ústředí CIA vyzařovalo jakousi auru. Jako by zde nebyl skutečný svět. Greer zachytil jeho pohled a zasmál se; odvedl Kellyho k výtahu a potom do své kanceláře v šestém podlaží.
Teprve když se ocitli za zavřenými dřevěnými dveřmi, promluvil.
„Jaký máte program pro příští týden?“
„Můžu se přizpůsobit. Nic mě neváže,“ odpověděl Kelly opatrně.
James Greer vážně přikývl. „Dutch mi o tom už říkal. Je mi to moc líto, vrchní pomocníku, ale zrovna teď je mým úkolem postarat se o dvacet mužů, kteří nejspíš neuvidí své rodiny, když něco neuděláme.“ Sáhl do zásuvky u stolu.
„Pane, v této chvíli vám skutečně nerozumím.“
„Můžeme to udělat buď zhurta, nebo polehoučku. Zhurta by znamenalo, že Dutch někam zavolá a vy dostanete povolávací rozkaz do aktivní služby,“ řekl Greer přísně. „Polehoučku by to bylo tak, že byste pro mě pracoval jako civilní konzultant. Zaplatíme vám na dietách mnohem víc, než je plat vrchního pomocníka.“
„Za jakou práci?“
„Odletíte na leteckou základnu v Eglinu, patrně přes New Orleans a pak autem z půjčovny Avis. Toto -“ Greer hodil Kellymu do klína skládaný průkaz podobný šekové knížce, „vás opravňuje k přístupu do jejich záznamů. Chci, abyste

prošel plány operací a zhodnotil je jako model pro naši zamýšlenou akci.“ Kelly se podíval na průkaz. Dokonce na něm byla jeho stará fotografie z námořnictva, byl to snímek hlavy, jako na pas.
„Počkejte chvilku, pane. Nemám prověření -“
„Myslím, že v podstatě máte, ale zvenčí to bude vypadat, jako že ne. Budete naprosto bezvýznamný konzultant, jenž shromažďuje informace pro nějakou podřadnou zprávu, kterou nikdo důležitý nebude nikdy číst. Pokud vám to ještě nikdo neřekl, tak tohle je přesně způsob, jakým půlka peněz v tomhle zatraceném úřadu letí komínem,“ rozhořčil se Greer, ovšem mírně přeháněl. „Takhle rutinně a namátkově to právě má vypadat.“
„Myslíte to opravdu vážně?“
„Dutch Maxwell je ochoten pro ty muže obětovat kariéru. Já také. Jestli je nějaká možnost, jak je dostat ven -“
„Co mírové rozhovory?“
Jak to tomu klukovi vysvětlím? zeptal se Greer v duchu.
„Plukovník Zacharias je oficiálně mrtvý. Druhá strana to aspoň tvrdí, dokonce zveřejnila fotku mrtvoly. Někdo už navštívil jeho manželku, zašel k ní i vojenský kaplan a jiná vdova po letci, aby jí to ulehčili. Potom jí dali týden na to, aby uvolnila služební byt, prostě aby to vypadalo oficiálně,“ dodal Greer.
„Oficiálně je mrtvý. Měl jsem několik velmi opatrných pohovorů s některými lidmi, a -“ teď přijde to hodně tvrdé, „naše země si kvůli něčemu takovému nenechá rozesrat mírové rozhovory. Fotka, kterou máme, by bez ohledu na zvětšení a retuše před žádným soudem neobstála. Musíme užívat běžný důkazní standard, ale teď mu nemůžeme dost dobře vyhovět, a lidé, kteří o tom standardu rozhodli, to vědí. Nechtějí, aby se mírové rozhovory zvrtly, a jestli prý je zapotřebí životů nějakých dvaceti mužů, aby ta zatracená válka skončila, tak se prostě obětují. Ti muži jsou odepsaní.“
Kelly tomu nemohl uvěřit. Kolik lidí Amerika odepisovala ročně? A nejenom těch v uniformě, že? Někteří ani nemuseli vytáhnout paty ze země, zůstávali prostě v amerických městech.
„Je to vážně tak zlé?“
Na Greerově obličeji se zřetelně projevila únava.
„Víte, proč jsem vzal tuhle práci? Chtěl jsem jít do důchodu. Odsloužil jsem si roky, velel jsem řádce lodí, měl jsem za sebou kus práce. Těším se na pěkný dům a na to, že budu dvakrát týdně hrát golf a jen tak bokem poskytovat konzultace, jasné? Vrchní pomocníku, na takováto místa přichází příliš mnoho lidí, pro které je realita kusem papíru s hlášením.
Soustředí se na zpracování a zapomínají, že na opačném konci toho papírování je lidská bytost. Proto jsem zůstal. Někdo se musí pokusit a vrátit do toho papírování trochu reality.
Označujeme to jako černý projekt. Víte, co to znamená?“
„Ne, pane. Nevím.“
„Zrodil se nám nový termín. Znamená to, že projekt neexistuje. Je to bláznivina. Nemělo by to tak být, ale je.
Takže přidáte se k týmu nebo ne?“
New Orleans… Kelly na okamžik zúžil oči, setrval tak patnáct vteřin a pak pomalu přikývl. „Jestli si myslíte, že vám můžu pomoct, pane, tak dobrá. Kolik mám času?“
Greer vyloudil úsměv a hodil Kellymu do klína letenku. „Vaše identifikace zní na jméno John Clark; to byste si měl snadno zapamatovat. Letíte zítra odpoledne. Zpáteční letenka je otevřená, ale chci vás tady vidět příští pátek. Očekávám od vás dobrou práci. Moje navštívenka a soukromá linka je uvnitř. Sbalte se, chlapče.“
„Ano, pane.“
Greer vstal a doprovodil Kellyho ke dveřím. „A od všeho si schovávejte účtenky. Když pracujete pro strýčka Sama, musí se člověk postarat, aby za všechno dostal zaplaceno.“
„Rozkaz, pane.“ Kelly se usmál.
„Venku chytíte modrý autobus zpátky k Pentagonu.“ Greer se vrátil k práci a Kelly odešel z kanceláře.
Našel krytou zastávku a za chvíli přijel modrý autobus. Byla to zvláštní cesta. Asi půlka lidí, kteří nasedli, byla v uniformě, druhou půlku tvořili civilisté. Nikdo s nikým nemluvil, jako by i pouhou výměnou zdvořilostí nebo poznámkou o tom, že Washington Senators se potácejí u dna americké ligy, mohli porušit bezpečnostní předpisy. Usmíval se a vrtěl hlavou, dokud se nezamyslel nad svým tajemstvím a záměry. A přesto - Greer mu poskytl příležitost, o níž zatím neuvažoval.
Kelly se v sedadle pohodlně usadil a díval se z okna, zatímco ostatní cestující v autobusu hleděli upřeně vpřed.

„Oni jsou fakt spokojení,“ řekl Piaggi.
„Říkal jsem ti to celou dobu, brácho. Mít nejlepší zboží na ulici, to není k zahození.“
„Všichni ale spokojení nejsou. Některým lidem zůstalo na skladě pár set kil francouzského zboží a my jsme srazili cenu tou zvláštní zaváděcí nabídkou.“
Tucker se srdečně zasmál. „Stará garda“ celé roky nadsazovala ceny. Měla prostě monopol. Kdokoli by je oba mohl považovat za obchodníky, možná právníky, protože v této restauraci, vzdálené dva bloky od nové soudní budovy Garmatz, takových lidí seděla spousta. Piaggi byl trochu líp oblečený, v italském hedvábí, a v duchu si poznamenal, že Henryho představí svému krejčímu. Aspoň se naučil, jak se upravit.
Bude se ale muset naučit i to, aby se neoblékal příliš nápadně. Úctyhodně, to bylo to pravé. Právě tak, aby s vámi lidé jednali s respektem. Nablýskaní hoši, jako jsou třeba pasáci, hráli nebezpečnou hru a byli natolik blbí, že jim to vůbec nedocházelo.
„Další dodávka, dvakrát tolik. Můžou to tvoji přátelé zvládnout?“
„Klidně. Lidi v Filadelfii jsou zvlášť spokojení. Jejich hlavní dodavatel měl malou nehodu.“
„Jo, viděl jsem včerejší noviny. Smůla. Příliš početná posádka, že?“

„Henry, ty seš prostě čím dál chytřejší. Zase to s tou chytrostí nepřeháněj, jo? Radím ti dobře," zdůraznil klidně Piaggi.
„V pořádku, Tony. Já jenom říkám, že my takovou chybu neuděláme, ano?"
Piaggi se uvolnil a upil piva. „Správně, Henry. A klidně ti řeknu, že je příjemný obchodovat s někým, kdo se vyzná v organizaci. Všichni jsou strašně zvědaví, odkud to tvoje zboží pochází. V tomhle tě kryju. Ale později, jestli budeš potřebovat další financování…"
Tuckerovy oči blýskly přes stůl. „Ne, Tony. Teď ani později."
„Tak jo, zatím. Můžeš o tom přemýšlet později."
Tucker přikývl, očividně se s tím spokojil, ale uvažoval, jaký tah jeho „partner" asi plánuje. Důvěra v tomto druhu podnikání byla proměnná veličina. Důvěřoval Tonymu, že bude platit včas. Nabídl Piaggimu slušné podmínky, které byly dodrženy, a jeho skutečnou životní pojistkou byla zlatá vejce, jež tato husa snášela. Dostal se už tak daleko, že by opožděná splátka jeho operaci neohrozila, a dokud bude mít stálý přísun dobrého heroinu, bude se jejich jednání odehrávat na ryze obchodní úrovni, hlavně proto se na ně obrátil. Ale žádná skutečná loajalita mezi nimi nevládla. Důvěra končila s jeho užitečností. Henry nikdy nic víc nečekal, ale jestli někdy na něj jeho společník začne tlačit, aby prozradil svůj kanál…
Piaggi uvažoval, jestli nenaléhal moc a jestli si je Tucker vědom možností, které se před nimi otevírají. Ovládat distribuci na celém východním pobřeží, dokonce s pomocí opatrné a bezpečné organizace, to bylo jako sen. Určitě bude brzy potřebovat další kapitál a jeho známí se už ptali, jak by mohli pomoci. Viděl však, že Tucker nepovažoval jeho vyzvídání za nevinné, a kdyby se teď snažil diskutovat dál a ujišťoval ho o svých dobrých úmyslech, jenom by všechno zhoršil. A tak se Piaggi obrátil zase k talíři s obědem a rozhodl se nechat to prozatím být. Věčná škoda. Tucker byl velmi chytrý amatér, ale pořád jenom amatér. Možná se poučí a vyroste. Henry nikdy nebude „řádný" člen organizace, ale pořád z něho mohl být důležitý partner.
„Příští pátek vyhovuje?" zeptal se Tucker.
„Fajn. Buď opatrnej. Buď chytrej."
„To si piš, brácho."

Byl to klidný let, letěl Piedmontem 737 z Mezinárodního letiště přátelství. Kelly jel druhou třídou a letuška mu přinesla lehký oběd. Letět nad Amerikou bylo něco úplně jiného než jeho další dobrodružství ve vzduchu. Překvapilo ho, kolik vidí bazénů. Když se odlepili z letiště a zamířili přes hřebeny kopců v Tennessee, pak všude, kudy letěli, se slunce třpytilo v drobných hranatých skvrnách chlorově modré vody, obklopené zelenou trávou. Jeho země vypadala tak dobrácky, tak pohodlně, pokud se člověk nepodíval blíž. Ale aspoň se člověk nemusel koukat po světelných střelách. Autopůjčovna Avis už měla nachystané auto i s mapou. Ukázalo se, že mohl letět až do Panama City na Floridě, ale řekl si, že New Orleans mu vyhovuje lépe. Kelly strčil obě zavazadla do kufru a zamířil na východ. Připadal si trochu jako při řízení jachty, i když v autě to bylo o něco hektičtější, ale přece jen to byla mrtvá doba, při které mohl nechat pracovat mozek a zkoumat možnosti a postupy, jen zrakem kontroloval provoz a v duchu zatím viděl něco úplně jiného. V té chvíli se začal usmívat a na tváři se mu objevil mírný, klidný výraz, který si neuvědomoval, a jeho představivost zatím pečlivě a důkladně probírala několik příštích týdnů.
Projel dolním koncem Mississippi a Alabamy a čtyři hodiny po přistání zastavil auto u hlavní brány letecké základny Eglin.
Vhodné místo pro výcvik vojáků z KINGPINu, vedro a vlhkost přesně odpovídaly podmínkám v zemi, kam nakonec zamířili.
Kelly počkal před strážní budkou, než k němu dojel modrý sedan letectva. Když sedan zastavil, vystoupil důstojník.
„Pan Clark?"
„Ano." Podal mu svůj průkaz. Důstojník mu zasalutoval, což byla nová zkušenost. Na někoho tu CIA udělala velký dojem.
Mladý důstojník nejspíš ještě nikdy nikoho z CIA neviděl.
Kelly si samozřejmě dal záležet a vzal si kravatu v naději, že bude vypadat pokud možno úctyhodně.
„Laskavě mě následujte, pane." Důstojník, kapitán Griffin, ho zavedl do přízemního pokoje v ubikacích pro svobodné důstojníky, které se podobaly středně kvalitnímu motelu a byly příjemně blízko pláže. Když pomohl Kellymu vybalit, doprovodil ho Griffin do důstojnického klubu, kde, jak řekl, měl Kelly návštěvnické výsady. Stačilo mu jenom ukázat klíč od pokoje.
„Na pohostinnost si nemůžu stěžovat, kapitáne." Kelly se cítil povinen koupit první pivo.
„Víte, proč jsem tady?"
„Dělám u zpravodajců," odpověděl Griffin.
„KINGPIN?"
Důstojník se jako ve filmu nejdřív rozhlédl, než odpověděl. „Ano, pane. Máme pro vás připravené všechny materiály, které potřebujete. Slyšel jsem, že tam také děláte na zvláštních operacích."
„Správně."
„Mám jednu otázku, pane," řekl kapitán.
„Prosím," vyzval ho Kelly mezi doušky piva. Cestou z New Orleansu mu vyprahlo.
„Ví se, kdo tu akci pích!?"
„Ne," odpověděl Kelly a za okamžik dodal: „Možná o tom něco zjistím."
„Myslíme si, že v tom táboře byl můj starší bratr. Teď už by byl doma, kdyby nebylo nějakého…"
„Hajzla," napověděl mu Kelly. Kapitán se skutečně začervenal.
„Jestli ho najdete, co pak?"

„To není starost mého oddělení," odpověděl Kelly a už svého předchozího komentáře litoval. „Kdy můžu začít?"
„Očekávali jsme, že začnete zítra ráno, pane Clarku, ale dokumenty jsou všechny v mé kanceláři."
„Potřebuji nějakou klidnou místnost, konvici kávy, možná pár chlebíčků."
„Myslím, že to můžeme zařídit, pane."
„Tak se do toho pustím."
Za deset minut Kelly dostal, co chtěl. Kapitán Griffin mu poskytl blok žlutého kancelářského papíru a pár tužek. Kelly začal s první sadou průzkumných fotografií, které pořídil RF-101 Voodoo, a stejně jako u ZELENÉ VYSÍLAČKY šlo v případě objevení Son Tay úplnou náhodu, nečekaný objev na místě, kde hledali jenom nějaké malé vojenské výcvikové zařízení. Ale na dvorku tábora byla vidět spousta písmen „K" vyšlapaných v hlíně nebo složených z kamenů či pověšeného prádla: „K" znamenalo „přijďte si pro nás", a ještě další podobné značky byly vytvořeny strážím pod nosem. Seznam lidí, o které šlo, byl skutečným „Kdo je kdo zvláštních operací," všechna jména znal z doslechu.
Všiml si, že rozložením se tábor zas tak neliší od tábora, o který se teď zajímal, a psal si příslušné poznámky. Jeden dokument ho velmi překvapil. Bylo to hlášení jednoho trojhvězdičkového důstojníka dvojvězdičkovému, který v něm naznačoval, že akce Son Tay, i když sama o sobě důležitá, může být také konečným prostředkem. Trojhvězdičkový si chtěl ověřit, jestli dokáže do Severního Vietnamu dostat speciální operační týmy. To prý otevře spoustu možností, například je tu jistá přehrada s generátorem… no jo, uvědomil si Kelly. Ten trojhvězdičkový chtěl lovecké povolení, aby mohl vysadit několik týmů do vnitrozemí a hrát stejné hry, jaké hrála OSS za německými liniemi v druhé světové válce. V hlášení byla také poznámka, že kvůli politickým faktorům je druhý aspekt POLAR CIRCLE - jedno z prvních krycích jmen pozdější operace KINGPIN nesmírně citlivý. Někdo by se na to mohl dívat jako na rozšiřování války. Kelly zvedl hlavu a dopil druhý šálek kávy.
Co to s těmi politiky je? uvažoval. Nepřítel si může dělat co chce, ale naše strana se pořád třese strachy, že by se na to někdo mohl dívat jako na rozšiřování války. Viděl toho hodně i ze své úrovně. Projekt FÉNIX, vědomé zacílení na politickou infrastrukturu nepřítele, byl mnohem citlivější. Sakra, nosili snad uniformy, ne? Člověk v uniformě ve válečné zóně je férová lovná zvěř podle všech pravidel, ne? Druhá strana likvidovala své starosty a učitele zběsile a divošsky. Existoval křiklavě rozdílný dvojí standard pro způsob vedení této války. Bylo to nepříjemné pomyšlení, ale Kelly je odsunul stranou a otočil se k druhé hromadě dokumentů.
Sestavování týmu a plánování operace zabralo celou věčnost.
Byli to však všechno dobří muži. Plukovník Bull Simons, další muž, kterého znal jen podle jména jako jednoho z nejtvrdších a nejméně ohrožených bojových velitelů, jaké kdy armáda vyprodukovala.
Dick Meadows, mladší muž stejného ražení. Poháněla je jediná myšlenka, a to jak nepříteli uškodit a jak narušit jeho činnost, a uměli to s malými jednotkami a při minimální námaze. Jak se jenom na tu akci museli těšit, myslel si Kelly.
Ale tak silný dohled, se kterým se museli vypořádat… Kelly napočítal deset různých memorand na vyšší místa, která slibovala úspěch - jako by nějaké hlášení mohlo něco takového v tvrdé realitě bojových operací zaručit -, a pak už ho to počítání přestalo bavit. Tolik jich bylo napsáno stejným jazykem, až dostal podezření, že si ten dopis vycucal z prstu nějaký úředník jednotky. Pravděpodobně někdo, kdo už nedokázal jménem svého plukovníka nacházet neotřelá a svěží slova, a tak seržant vyjadřoval pohrdání příjemcem tím, že pokaždé posílal stejný text v očekávání, že si opakování nikdo nevšimne - a taky že nevšiml. Kelly se tři hodiny probíral hromadami papírování mezi Eglinem a CIA, starostmi kancelářských krys, kterými se museli muži v zeleném zabývat, „vhodnými" návrhy lidí, kteří chodili s kravatou nejspíš i do postele, a na to všechno museli odpovídat specialisté, kteří nosili zbraň… A tak se KINGPIN rozrostl z poměrně malé a dramatické přepadové akce na epos jako od Cecila B. De Milla, a nejednou se dostal až do Bílého domu, tam se s ním seznámilo osazenstvo prezidentské rady pro národní bezpečnost A tady se Kelly zastavil, v půl třetí ráno, poražený další hromadou papíru.
Všechno zamkl do připravených schránek, nechal vzkaz, aby ho vzbudili v sedm, a odklusal do svého pokoje na ubikacích.
Zvláštní, jak málo spánku člověk potřebuje, když musí vykonat důležitou práci. Když v sedm zazvonil telefon, Kelly vyskočil z postele a za čtvrt hodiny už běhal bosý a v šortkách po pláži. Nebyl sám. Nevěděl, kolik lidí je na základně v Eglinu, ale nijak zvlášť se od něho nelišili.
Někteří museli být ze speciálních operací, věnovali se záležitostem, které mohl jenom hádat. Člověk to poznal podle trochu širších ramen. Běhání bylo jenom součástí jejich kondičního programu. Pohledy se setkávaly a zase míjely a výrazy na tvářích se měnily, protože každý věděl, co si myslí ten druhý - Jak je tenhle na tom doopravdy? Bylo to jako automatické duševní cvičení a Kelly se pro sebe usmíval, spokojený, že natolik zapadl do zdejší komunity, že si vysloužil stejný druh soutěživého respektu.
Pořádná snídaně a sprcha ho dokonale osvěžily, takže se vrátil k úřednické práci a cestou zpátky do kancelářské budovy se kupodivu v duchu zeptal, proč vůbec komunitu mužů opouštěl.
Koneckonců, byl to jediný skutečný domov, který po odchodu z Indianapolis poznal.
A tak ubíhal den za dnem. Během dvou dnů si povolil šest hodin spánku, ale na jídlo nikdy ne víc než dvacet minut, a po tom prvním pivu ani jedinou skleničku. Avšak jeho přestávky na cvičení se rozrostly na několik hodin denně, hlavně proto, aby si zpevnil tělo. Skutečný důvod si nikdy docela nepřipustil.
Chtěl být ráno největším tvrďákem na pláži, ne jenom trpěným nováčkem v malé, výběrové komunitě. Kelly byl znovu SEALem, a co víc, znovu se stával Hadem. Třetího nebo čtvrtého rána už pozoroval změnu. Jeho tvář a postavu už ostatní přijímali jako nedílnou součást ranní rutiny. Anonymita to jen vylepšovala, a k tomu jizvy z boje, kdekdo se bude divit, co provedl, jaké chyby se dopustil. Potom si řeknou, že je pořád ve službě, s těmi jizvami a vůbec, a nedozvědí se, že odešel - nechal toho, opravil se Kelly v duchu, ale cítil se hrozně provinile.
Papírování ho kupodivu bavilo. Nikdy se nesnažil zkoumat věci tímto způsobem a překvapilo ho, když zjistil, že mu

nechybí talent. Viděl, že operační plán byl nádhera sama, ovšem nahlodal ho čas a věčné opakování, jako když žárlivý otec drží krásnou dívku doma moc dlouho. Každý den hráči postavili model tábora Son Tay a každý den, někdy i několikrát, ho strhli, aby si ho nevšimly sovětské průzkumné satelity. To muselo vojáky strašně otupovat. A jak dlouho to celé trvalo, vojáci nacvičovali a hlavouni přešlapovali, zvažovali informace od zpravodajců tak dlouho, až… zajatce přestěhovali.
„Kruci," zašeptal Kelly. Operaci možná nikdo ani nevyzrazoval. Prostě trvala příliš dlouho… a to znamenalo, že jestli byla vyzrazena, donašeč byl patrně jeden z posledních lidí, kteří se dozvěděli, co se chystá. Odsunul tu myšlenku stranou, jen si tužkou napsal otázku.
Operace sama byla přepečlivě naplánovaná, všechno bylo přesně provedeno, primární plán a spousta alternativ, každý segment týmu byl tak dokonale informován a vycvičen, že kterýkoli muž mohl převzít jakoukoli funkci i ve spaní. Vpád mohutné helikoptéry Sikorsky přímo do tábora, aby se přepadový oddíl nemusel zdržovat přesunem k objektu. Minikanóny strhly strážní věže, jako když řetězová pila podřízne stromky. Žádné finesy, žádné kradmé přesuny, žádné filmové sračičky, prostě brutálně přímá síla. Hlášení po akci ukazovalo, že táborové stráže byly během okamžiku zneškodněny. Jak skvěle se museli vojáci cítit v několika prvních minutách operace, která běžela líp než při nácviku, a potom následovalo ohromující, trpké zklamání, když se na jejich rádiových okruzích ozývalo zas a znovu „Položka negativní". „Položka" bylo jednoduché kódové slovo pro amerického válečného zajatce a ten večer nebyl nikdo doma. Vojáci přepadli a osvobodili prázdný tábor. Nebylo těžké si představit, jaké ticho muselo být ve vrtulnících, když letěli zpátky do Thajska, všichni museli cítit tupou prázdnotu prohry, i když všechno provedli líp než dobře.
Stejně se ale z toho mohl člověk hodně poučit. Kelly drásal poznámky, až ho do prstů chytala křeč a ztupil spoustu tužek.
Nehledě na výsledek byl KINGPIN nesmírně cennou lekcí. Viděl, že většina akce proběhla správně, a skoro všechno se dalo bez studu okopírovat. Selhal vlastně jen časový faktor. Tak kvalitní vojáci mohli vyrazit mnohem dřív. Dokonalost nevyžadovali důstojníci na operační úrovni, ale vyšší místa, lidé, kteří už zestárli a zapomněli na nadšení a inteligenci mládí. Následkem bylo selhání akce, ne kvůli Bullu Simonsovi, Dicku Meadowsovi nebo Greenu Beretsovi, ti by rádi položili život kvůli mužům, které nikdy neviděli, ale kvůli tomu, že se jiní příliš báli riskovat kariéru a úřad - což jsou samozřejmě daleko důležitější věci než krev chlapců na tom ostrém konci hole. Son Tay představoval celý příběh Vietnamu, odvyprávěný během několika minut, které stačily, aby perfektně vycvičený oddíl selhal, zrazený tréninkovým postupem nebo nějakým pomýleným či zlým člověkem, utajeným ve federální byrokracii.
ZELENÁ VYSÍLAČKA bude jiná, řekl si Kelly. Přinejmenším proto, že se hraje jako soukromá hra. Pokud byl skutečným rizikem operace dohled, proč ten dohled neomezit?

„Kapitáne, moc jste mi pomohl," řekl Kelly.
„Našel jste, co jste chtěl, pane Clarku?" zeptal se Griffin.
„Ano, pane Griffine," řekl a nevědomky před mladým důstojníkem sklouzl do námořnické hantýrky. „Analýza, kterou jste provedl ohledně sekundárního tábora, byla prvotřídní.
Pokud vám to ještě nikdo neřekl, možná to zachránilo několik životů. Dovolte, abych něco řekl za sebe: lituju, že pro nás nepracoval takový zpravodajec jako vy, když jsem byl venku v rákosí."
„Plním svou povinnost, pane. Musím dělat něco užitečného," odpověděl Griffin, celý rozpačitý z takové chvály.
„To taky děláte." Kelly mu podal své poznámky. Na vlastní oči se mohl přesvědčit, že se ocitly v obálce, která byla zapečetěna červeným voskem. „Doručte ten balíček kurýrem na tuto adresu."
„Ano, pane. Zvládl jste to s předstihem. Spal jste vůbec?" zeptal se kapitán Griffin.
„Myslím, že vypustím trochu páry v New Orleansu, než odletím zpátky."
„Takové místo se k tomu docela hodí, pane." Griffin doprovodil Kellyho k autu, už naloženému zavazadly.
Další část výzvědné práce byla překvapivě snadná, pomyslel si Kelly, když odjížděl pryč. V pokoji na ubikaci měl telefonní seznam New Orleansu, ve kterém ke svému úžasu našel jméno, jež se rozhodl hledat při pohovoru v kanceláři Jamese Greera v CIA.

Tahle dodávka mi udělá jméno, říkal si Tucker a sledoval, jak Rick a Billy dokončují nakládku. Část si najde cestu do New Yorku. Do této chvíle byl jenom vetřelec, nicka s velkou ctižádostí. Dodal tolik heroinu, aby se lidi o něj a o jeho partnery zajímali - sama skutečnost, že měl partnery, přitahovala pozornost, kromě toho, že budil zájem jeho tajný zdroj. Ale teď to bylo jiné. Teď učinil krok k tomu, aby se stal součástí posádky. Budou se na něj dívat jako na seriózního podnikatele, protože tato dodávka uspokojí veškeré potřeby Baltimoru a Filadelfie na… možná měsíc, odhadoval. Možná méně, jestli byla jejich distribuční síť tak dobrá, jak říkali. Přebytky začnou uspokojovat rostoucí potřebu ve Velkém jablku, které potřebovalo pomoci po velkém policejním zátahu.
Po dlouhém období drobných krůčků udělal teď obří krok. Billy pustil rádio kvůli sportovnímu zpravodajství a místo něj chytil předpověď počasí.
„Jsem rád, že už jedeme. Má přijít bouřka."
Tucker vyhlédl ven. Nebe bylo stále jasné a čisté. „Nemusíme si dělat starosti," řekl jim.
Měl New Orleans rád, to město ve stylu evropských tradic, kde se mísilo kouzlo starého světa s americkou řízností. Mělo bohatou historii, patřilo Francouzům a pak Španělům a nikdy neztratilo své tradice, dokonce ani v zachování zákoníku, který byl pro ostatních devětačtyřicet států téměř nepochopitelný a často působil zmatek u federálních úřadů. Totéž platilo pro místní nářečí, protože spousta lidí míchala do hovoru francouzštinu nebo to, čemu francouzština říkali. Předkové Pierra Lamarcka museli být z Akkadie a někteří jeho vzdálenější příbuzní pořád bydleli v místních bažinatých říčních ramenech. Ale zvyky, které připadaly turistům výstřední a zábavné a jiným skýtaly

příjemný život bohatý na tradice. Lamarcka málo zajímaly, byly pro ně užitečné jen jako doporučení, osobní značka, kterou se odlišoval od sobě rovných. Odlišit se bylo totiž těžké, protože jeho profese vyžadovala určitý lesk, osobní kouzlo.
Zdůrazňoval svou jedinečnost bílým lněným oblekem doplněným vestou, bílou košilí s dlouhými rukávy a červenou, jednobarevnou kravatou, čímž naplnil svou představu úctyhodného, téměř okázalého místního podnikatele. Oblek se dobře doplňoval s jeho osobním automobilem, žlutobílým cadillakem. Vyvaroval se ozdobných výstřelků, které si na svoje automobily dávali jiní pasáci, totiž nefunkčních výfuků. Jeden údajný Texasan měl dokonce na svém lincolnu rohy z dlouhorohého býka, ale ten člověk skutečně patřil mezi ubohou bílou chamraď z dolní Alabamy a například vůbec nevěděl, jak se svými dámami zacházet.
Tato vlastnost je mou největší předností, říkal si Lamarck spokojeně, když otevíral dveře auta svému nejnovějšímu přírůstku, patnáctileté dívce, nedávno zkrocené, která vypadala nevinně a chovala se tak stydlivě, že se stala pozoruhodnou a svůdnou členkou jeho osmihlavé stáje. Nezvyklou zdvořilost si od pasáka vysloužila zvláštní službou, kterou mu toho dne poskytla. Luxusní auto nastartoval při prvním otočení klíčku a v půl osmé Pierre Lamarck vyrazil do další pracovní noci, protože noční život v jeho městě začínal brzo a trval dlouho.
Ve městě se konal jakýsi sjezd distributorů kdoví čeho. New Orleans přitahoval spoustu sjezdů a on mohl předvídat vzrůst zisku podle toho, jak se sjezdy konaly. Zdálo se, že to bude vlahá a výnosná noc.

Musí to být on, pomyslel si Kelly, půl bloku vzdálený a za volantem půjčeného auta. Kdo jiný by nosil trojdílný oblek a pohyboval se v doprovodu mladé dívky v upnuté minisukni?
Určitě ne pojišťovací agent. Šperky té dívky vypadaly i na dálku příliš nablýskaně a lacině. Kelly zařadil rychlost a sledoval ho. Mohl se pohodlně opřít. Kolik bílých cadillaků tu může jezdit? uvažoval a jel přes řeku tři auta za ním, oči upřené na cíl, zatímco periferní části mysli se zabývaly okolním provozem. Jednou u semaforu musel risknout pokutu, ale jinak bylo sledování jednoduché. Cadillac zastavil u vchodu honosného hotelu a Kelly viděl, jak dívka vystupuje a kráčí ke dveřím, v jejím kroku se mísila cílevědomost a lhostejnost.
Nechtěl se jí podívat tak zblízka do tváře, bál se vzpomínek, které by tím mohl přivolat. Tohle nebyla vhodná noc pro city.
City ho právě na tu akci vyslaly. Výsledek akce záležel na něčem jiném. Bude to neustálý boj, říkal se Kelly, ale bude ho muset vybojovat úspěšně. Proto sem koneckonců přijel, v tuto noc.
Cadillac projel kolem několika dalších bloků, našel si parkovací místo u šupáckého, křiklavého baru, dost blízko lepších hotelů a podniků, aby sem člověk mohl rychle dojít a přitom se nevzdaloval od bezpečí a pohodlí civilizace. Poměrně stálý proud taxíků mu prozradil, že tento aspekt místního života se ubírá po pevných, zažitých kolejích. Zapamatoval si dotyčný bar a našel si místo k parkování tři bloky odtud.
K parkování tak daleko od cíle měl dva důvody. Při procházce po Decatur Street si mohl obhlédnout terén a podívat se po vhodných místech pro svou akci. Určitě ho čeká dlouhá noc.
Některé dívky v krátkých sukních se na něj mechanicky usmívaly jako světla na semaforech, ale on šel dál, očima přejížděl vlevo a vpravo, zatímco vzdálený hlásek mu připomínal, co si kdysi o takových gestech myslel. Umlčel ten hlásek jinou, čerstvější myšlenkou. Jeho oblečení vyjadřovalo nedbalou eleganci, takové si mohl vzít přiměřeně zámožný muž do vlhkého vedra a těžkého ovzduší, bylo tmavé a anonymní, volné a pohodlné. Šaty hlásaly peníze, ale zase ne příliš, a jeho krok říkal lidem, že není radno s ním žertovat. Muž nedávající okatě najevo své bohatství si chtěl užít diskrétní, divokou noc.
Vešel do Chats Sauvages v osm sedmnáct. Jeho prvním dojmem z baru byl kouř a hluk. Na opačném konci hrála malá, ale nadšená rocková kapela. Byl tam taneční parket, možná osm metrů čtverečních, kde se do rytmu hudby pohybovali lidé jeho věku a mladší, a byl tam i Pierre Lamarck, seděl u stolu v rohu s několika známými, aspoň tak podle chování vypadali. Kelly odešel na pánský záchod, jednak z okamžité potřeby, a také si to tam chtěl obhlédnout.
Po straně byl další vchod, ale nebyl o nic blíž k Lamarckovu stolu než ten, kterým oba vešli. Nejbližší trasa k bílému cadillaku vedla kolem Kellyho místa u baru, a tím pádem měl své čihadlo vybráno.
Kelly si poručil pivo, pohodlně se natočil a pozoroval kapelu.
V devět deset přišly k Lamarckovi dvě mladé ženy. Jedna si mu sedla na klín a druhá mu líbala ucho. Ostatní dva muži u stolu to sledovali s nezúčastněným zájmem a obě ženy mu něco předaly.
Kelly nepoznal, co to je, protože se díval na kapelu, dával si záležet, aby nehleděl Lamarckovým směrem příliš často. Pasák ten problém okamžitě vyřešil: ukázalo se, že jde o hotovost, což nebylo žádné překvapení, protože Lamarck okatě nabaloval bankovky na ruličku, kterou vytáhl z kapsy. Ukazovat peníze - důležitá součást pasákova veřejného image, poučil se Kelly. První ze dvou žen odešla a k Lamarckovi se brzy připojila další; pak se z toho stal přerušovaný proud, který však neustával. Kelly viděl, že spolustolovníci se těší stejnému zájmu návštěvnic, upíjeli při tom ze skleniček, platili hotově, škádlili a občas polaskali servírku, která je obsluhovala, pak jí místo omluvy dávali tučné spropitné. Kelly se občas pohnul. Sundal si sako, vyhrnul rukávy, aby předvedl jinou sortu hosta, než byli baroví štamgasti, a omezil se na dvě piva, která si šetřil, jak jenom mohl. Bylo to únavné, ale nepříjemných stránek večera si nevšímal a raději všechno pozorně sledoval. Kdo kam šel. Kdo přišel a odešel. Kdo zůstal. Kdo se držel na jednom místě. Kelly brzy začal rozeznávat určité vzorce chování a poznávat jednotlivce, kterým přidělil provizorní jména. Hlavně pozoroval všechno, co se dalo vidět na Lamarckovi. Nikdy si nesundal sako, držel se zády ke zdi. Klidně rozmlouval se svými dvěma známými, ale jejich familiárnost neměla nic společného s přátelstvím. Žertovali příliš násilně. Příliš zdůrazňovali gesta, chyběla jim nedbalá uvolněnost, jakou vidíte u lidí, kteří spolu sedí u stolu z jiného důvodu než kvůli penězům. Dokonce i pasáci jsou osamělí, pomyslel si Kelly, a i když vyhledávají lidi svého druhu, nestávají se přáteli, ale pouze společníky. Filozofování odsunul stranou.

Jestli si Lamarck nikdy nesundává sako, musí mít u sebe zbraň.
Těsně po půlnoci si Kelly sako zas oblékl a podnikl ještě jeden výlet na pánský záchod. V kabince vzal do ruky automat, který schovával v kalhotách, a zasunul si ho za pas. Dvě piva za čtyři hodiny, pomyslel si. Játra by mu už měla alkohol z těla odstranit, a i když ne, dvě piva by neměla příliš účinkovat na někoho tak statného, jako byl on. Byl to důležitý předpoklad, jenom doufal, že není chybný.
Načasoval si to dobře. Když si už popáté myl ruce, v zrcadle uviděl, že se otevírají dveře. Zahlédl jen týl, ale pod tmavými vlasy byl bílý oblek, a tak Kelly počkal, dokud neuslyšel proud moči. Byl to čistotný chlapík, otočil se k umyvadlu a jejich oči se v zrcadle setkaly.
„Promiňte," řekl Pierre Lamarck. Kelly ustoupil od umyvadla a pořád si sušil ruce papírovým ručníkem.
„Mám rád dámy," řekl tiše.
„Hmmm?" Lamarck měl v sobě šest skleniček a jeho játra ten nápor nezvládala, což nezabránilo sebeobdivným pohledům do zrcadla.
„Takové, které člověku vyjdou vstříc." Kelly ztišil hlas. „Takové, hm, pro vás pracují?"
„Dalo by se to tak říct, kámo." Lamarck vytáhl černý umělohmotný hřeben, aby si upravil účes. „Proč se ptáš?"
„Možná bych jich pár potřeboval," řekl Kelly rozpačitě.
„Pár. Víš určitě, že je zvládneš, kámo," zeptal se Lamarck se slizkým úšklebkem.
„Jsem ve městě s několika přáteli. Jeden má narozeniny a -"
„Večírek," prohodil pasák vstřícně.
„Správně." Kelly se snažil mluvit stydlivě, ale počínal si dost neohrabaně. Ta chyba se mu však vyplatila.
„No, proč jste to neřekl? Kolik dam budete žádat, pane?"
„Tři, možná čtyři. Popovídáme si o tom venku? Potřeboval bych trochu na vzduch."
„Jasně. Jenom si umeju ruce, jo?"
„Budu před hlavním vchodem."
Na ulici bylo klidno. New Orleans byl možná rušné město, ale přesto byl pracovní den uprostřed týdne a chodníky, i když nebyly prázdné, nebyly ani přeplněné. Kelly čekal, díval se jinam než na vchod do baru, dokud neucítil na zádech přátelskou dlaň.
„Není zač se stydět. Všichni si rádi trochu užijem, zvlášť když se dostanem z domova, ne?"
„Zaplatím prvotřídní cenu," slíbil Kelly se stísněným úsměvem.
Lamarck se zazubil jako světák, aby toho vyděšeného farmáře uklidnil. „S mými dámami budete muset. Hodilo by se vám ještě něco?"
Kelly si odkašlal a udělal pár kroků, chtěl, aby ho Lamarck následoval, a on to udělal. „Možná trochu, no, něčeho, co by nám pomohlo navodit přátelskou atmosféru, co?"
„To taky můžu zařídit," řekl Lamarck, když se blížili k uličce.
„Myslím, že už jsem vás někdy potkal, před pár lety. Pamatuju si i tu dívku opravdu menovala se… Pam? Jo, Pam. Štíhlounká, zlatohnědé vlasy."
„Á, jo, byla fajn. Už u mě není," řekl Lamarck lehce. „Ale mám spoustu jinejch. Dodávám je pánům, co mají rádi mladý a čerstvý."
„To věřím," řekl Kelly a sáhl si za záda. „Všechny jsou na - chci říct, že všechny používají něco, po čem jsou pak -"
„Veselejší, kámo. Aby měly vždycky náladu se přátelit. S dámou se musí správně zacházet." Lamarck se zastavil u vchodu do uličky, ale díval se ven, možná si dělal starosti kvůli poldům, což Kellymu vyhovovalo. Za sebe se neobtěžoval ohlédnout - do tmavé, spoře osvětlené uličky z neomítnutých cihlových zdí, kde se schovávaly jenom popelnice a toulavé kočky, a která byla průchozí. „Počkejme. Čtyři děvčata, zbytek večera, řekněme, a něco, aby se večírek trochu rozjel… pět stovek by mělo stačit. Moje děvčata nejsou levný, ale za svý peníze dostanete -"
„Obě ruce tak, ať na ně vidím," řekl Kelly a automatický kolt se ustálil pětadvacet centimetrů od mužovy hrudi.
Lamarck nejprve zareagoval užaslým zařváním: „Kámo, nedělej hlouposti -" Kelly však mluvil velmi věcně: „Hádat se s pistolí je ještě větší hloupost, kámo. Otoč se, projdi uličkou a možná to ještě stihneš do baru na skleničku před spaním."
„Musíš bejt fakt na dně a zoufalej, když zkoušíš takovou blbost," řekl pasák a snažil se, aby to znělo výhrůžně.
„Stojí tvoje roličkа prachů za umření?" zeptal se Kelly schválně. Lamarck zvážil své šance, otočil se a vešel do stínů.
„Stůj," řekl mu Kelly po patnácti metrech, pořád za slepou zdí baru, nebo už snad jiného baru, podobného tomu prvnímu.
Jeho levá paže popadla muže za krk a přistrčila ho k cihlám.
Třikrát se v uličce rozhlédl oběma směry. Uši měl nastražené, jestli neuslyší něco kromě hluku aut a tlumené muziky. Prozatím zde bylo klidno a bezpečno. „Podej mi svou pistoli - ale opatrně."
„Já ne-" Zvuk natahovaného kohoutku zněl ohavně hlasitě a blízko u ucha.
„Vypadám jako hlupák?"
„No jo, no jo," drmolil Lamarck a z hlasu se mu už vytratila uhlazenost. „Uděláme to pěkně v klidu. Jsou to jen prachy."
„To je chytré," pochválil ho Kelly. Objevil se malý automat.
Kelly vložil pravý ukazovák do lučíku. Nemělo smysl nechávat na zbrani otisky prstů. Už tak dost riskoval, a i když si do této chvíle počínal opatrně, ohrožení jeho akce bylo náhle reálné a velmi velké. Pistole mu pěkně zapadla do kapsy saka.
„Podíváme se teď na tu roličku."
„Hned, kámo." Lamarckovi se to začínalo vymykat z rukou. To je dobré a zároveň špatné, pomyslel si Kelly. Dobré, protože to byl příjemný pohled. Špatné, protože zpanikařený člověk může provést nějakou hloupost. Místo aby se

Kelly uvolnil, zostražitěl ještě víc.
„Děkuju vám, pane Lamarcku," řekl Kelly zdvořile, aby toho muže uklidnil.
A pak se Lamarck zapotácel a jeho hlava se o pár centimetrů otočila, jak se přes šest skleniček, které si ten večer dal, protlačil záblesk jasného vědomí. „Počkejte chvilku - říkal jste, že jste znal Pam."
„Znal," řekl Kelly.
„Ale proč -" Otočil se ještě víc, aby viděl tvář, která byla ponořená ve tmě, ale viděl jenom oči, lesklé vlhkem; zbytek tváře byl jenom bledý stín.
„Patříš k těm, co jí zničili život."
Vztekle: „Hele, kámo, přišla ke mně sama!"
„A ty jsi ji nacpal práškama, aby byla skutečně přátelská, že?" zeptal se hlas bez těla. Lamarck si už nemohl vzpomenout, jak ten muž vypadá.
„To byl obchod, tys ji taky dostal, a uměla to dobře, ne?"
„Máš pravdu, uměla."
„Měl jsem ji vycvičit líp a tys ji mohl mít zase a ne - říkáš uměla?"
„Je mrtvá," řekl mu Kelly a sáhl do kapsy. „Někdo ji zabil."
„Jo? Já jsem to neudělal!" Lamarckovi se zdálo, že stojí před poslední zkouškou, testem, kterému nerozumí, a řídí se pravidly, jež nezná.
„Ano, já vím," řekl Kelly a šrouboval tlumič na pistoli.
Lamarck to viděl, oči už mu přivykly na tmu. Hlas se mu proměnil v pronikavý šepot.
„Tak proč to děláš?" zeptal se, příliš zmatený, než aby křičel, příliš ochromený překotnými událostmi několika posledních minut, náhlým přechodem od života v oblíbeném baru ke smrti o necelých patnáct metrů dál, před slepou cihlovou zdí, a dožadoval se odpovědi. Nějak to bylo důležitější než utéct, protože věděl, že by ten pokus byl marný.
Kelly o tom vteřinu přemýšlel. Mohl říct spoustu věcí, ale rozhodl se, že bude jenom fér povědět pravdu, když se pistole rychle a naposledy pozvedla.
„Kvůli cviku."

14
Užitečná lekce
Ranní let z New Orleansu zpátky do Washingtonu byl příliš krátký na film a Kelly už byl po snídani. Spokojil se se skleničkou džusu, usadil se u okénka a byl rád, že let je plný jenom z jedné třetiny, protože jako po každé bojové akci v životě si i tentokrát probíral každou podrobnost. Byl to zvyk, který si osvojil v SEALu. Po každé cvičné akci následovala schůzka, kterou různí velitelé nazývali různě. „Kritika představení" vypadala v té chvíli nejpříhodněji.
Jeho první chyba vyplynula z něčeho, po čem toužil a na co zapomněl. Jelikož chtěl vidět, jak Lamarck ve tmě umírá, stál moc blízko a zapomněl, že zranění na hlavě dost často explozivně krvácejí. Uskočil proudu krve z cesty jako dítě na dvorku před vosou, ale úplně neunikl. Dobrá zpráva byla, že udělal jenom tuto chybu; a jelikož si vybral tmavé šaty, zmírnil tím nebezpečí. Lamarckova zranění byla okamžitě a bezprostředně smrtelná. Pasák padl na zem jako hadrová panenka. Dva šroubky, které si Kelly navrtal nahoru do pistole, přidržovaly malý plátěný pytlík, který si ušil, a ten zachytil obě vystřelené nábojnice, takže policie, která to bude vyšetřovat, nenajde na místě činu ani náznak pořádného důkazu. Počínal si při přepadu efektivně, byl jen anonymním obličejem ve velkém a anonymním baru.
Narychlo vytipované místo pro zneškodnění se také osvědčilo.
Pamatoval na to, aby prošel uličkou na druhou stranu, tam se zamíchal mezi chodce na chodníku, pěšky došel k autu a odjel do motelu. Tam se převlékl, nacpal zakrvácené kalhoty, košili a pro jistotu i prádlo do plastového pytle z čistírny, pak překráčel ulici a vhodil ho do popelnice u supermarketu.
Jestli šaty někdo objevil, mohl je klidně považovat za bývalý majetek nešikovného řezníka. Nesetkal se s Lamarckem na veřejnosti. Jediné osvětlené místo, kde spolu mluvili, byl pánský záchod v baru a štěstěna - i díky plánování - se na něj usmála. Na chodníku, po kterém šli, byla tma. Snad náhodný pozorovatel, jenž třeba Lamarcka znal, by mohl vyšetřovateli udat hrubý popis, jak byl Kelly velký, ale těžko něco jiného, a to bylo snesitelné riziko, soudil Kelly a díval se dolů na zalesněné kopce severní Alabamy. Vypadalo to jako loupež, tisíc čtyři sta sedmdesát dolarů od pasáka teď měl nacpané v tašce. Hotové peníze byly koneckonců hotové peníze, a kdyby je nevzal, prozradil by policii, že někdo měl ještě jiný motiv kromě něčeho tak pochopitelného a přijatelného. Fyzická stránka věci - nedokázal na to myslet jako na zločin - proběhla tak čistě, jak ji jen mohl provést.
A psychologická? zeptal se Kelly v duchu. Kelly si hlavně vyzkoušel nervy, odstranění Pierra Lamarcka bylo jakési cvičení v terénu, a překvapil sám sebe. Už uplynulo pár let od doby, kdy se Kelly ocitl v boji, a trochu čekal, že ho po „věci" postihne třesavka. Takové věci se mu nejednou staly, ale i když se mu cestou od Lamarckovy mrtvoly projevil v kroku jistý neklid, zvládl únik s jistotou a ostražitou sebedůvěrou, kterou se vyznačovala spousta jeho akcí ve Vietnamu. Tolik se mu toho zase vybavilo. Dokázal roztřídit známé pocity, které se mu vynořily, jako kdyby si pouštěl záznam cvičné akce zvýšená smyslová citlivost, jako by si kůži vydrhnul pískem a odhalil tak každý nerv; sluch, zrak, čich, všechno zesílené.
Byl jsem v té chvíli zatraceně naživu, pomyslel si. Bylo trochu smutné, že toho dosáhl díky ukončení lidského života, ale Lamarckovo právo na život dávno propadlo. V každém spravedlivém vesmíru si osoba - Kelly na něj prostě nedokázal myslet jako na člověka, která vykořisťuje bezmocné dívky, nezaslouží privilegium, aby dýchala stejný vzduch jako jiné lidské bytosti. Možná že měl mizerné dětství, matka ho nemilovala nebo ho mlátil otec. Možná byl sociálně deprivován, vychován v chudobě nebo na něj měli ve škole nepřiměřené nároky. Ale to byly záležitosti pro psychiatry nebo sociální pracovníky.

Lamarck jednal dostatečně normálně, aby ve své komunitě fungoval, a jediná věc, kterou Kelly posuzoval, byla, jestli žil nebo nežil podle vlastní svobodné vůle. To byl jasný případ a Kelly se dávno rozhodl, že ti, kdo jednají nesprávně, mají sami zvážit možné následky svého konání. Každá dívka, kterou vykořisťovali, mohla mít otce, matku, sestru, bratra nebo milence, které takové zneužívání rozzuří. Lamarck to věděl a riskoval to, vědomě si do větší nebo menší míry zahrával se životem. A zahrávat si znamená, že někdy prohraješ, pomyslel si Kelly. Jestli nezvážil riziko dost přesně, to už nebyl Kellyho problém, ne?
Ne, řekl směrem k zemi kilometr a půl pod sebou.
A jaký měl z toho Kelly pocit? Chvilku uvažoval, opřel se a zavřel oči, jako by dřímal. Tichý hlásek, patrně svědomí, mu říkal, že by něco cítit měl, a tak pátral po nějakém ryzím pocitu. Po několika minutách uvažování nic nenašel. Žádná ztráta, žádný žal, žádné výčitky. Lamarck pro něj nic neznamenal a pravděpodobně to nebude ztráta pro nikoho. Možná jeho děvčata - Kelly jich v baru napočítal pět - zůstanou bez pasáka, ale třeba se aspoň některá chopí příležitosti a změní svůj život. Dost nepravděpodobné, ale možné. Smysl pro realitu Kellymu napovídal, že nemůže napravovat všechny problémy světa; idealismus mu napovídal, že tato jeho neschopnost ho nezbavuje povinnosti napravovat jednotlivé nedostatky.
Ale to všechno ho odvádělo od původní otázky: jaký měl pocit z odstranění Pierra Lamarcka? Jedinou odpovědí, na kterou přišel, bylo, že žádný. Profesionální hrdost nad tím, že zvládl něco tak obtížného, byla něco jiného než spokojenost, už vzhledem k povaze úkolu. Ukončením života Pierra Lamarcka odstranil z povrchu zemského škodlivinu. Nijak ho to neobohatilo - vzít peníze byla taktika, kamuflážní opatření, určitě ne cíl. Nepomstil tím Pamelinu smrt. Mnoho se tím nezměnilo. Jako když se zašlápne obtížný hmyz - člověk to udělá a jde dál. Nebude se pokoušet namlouvat si něco jiného, ale ani svědomí ho nebude hryzat, a to mu v té chvíli stačilo.
Jeho malý experiment byl úspěšný. Po tolika duševních a tělesných přípravách si dokázal, že stačí na úkol, jenž před sebou má. Zabil spoustu lepších mužů, než byl Pierre Lamarck, takže teď mohl s důvěrou přemýšlet o zabíjení ještě horších mužů, než byl pasák z New Orleansu.

Tentokrát přišli na návštěvu oni ke mně, říkal si Greer spokojeně. Celkově byla CIA daleko pohostinnější. James Greer zařídil parkování v areálu pro návštěvníky VIP - použít něco obdobného v Pentagonu bylo vždycky riskantní a obtížné - a zajistil konferenční místnost. Cas Podulski si zamyšleně vybral křeslo na vzdáleném konci, blízko klimatizačního ventilátoru, kde jeho kouření nebude nikoho obtěžovat.
„Dutchi, s tím klukem jsi měl pravdu," řekl Greer a podával mu strojopisné kopie poznámek, které dorazily před dvěma dny.
„Někdo by mu měl strčit k hlavě pistoli a doprovodit ho do školy pro důstojníky. Byl by to přesně ten typ nižšího důstojníka, jakým jsme bývali my."
Podulski se na konci stolu uchechtl. „Není divu, že vypadl," řekl s lehkomyslnou hořkostí.
„Já bych si s tou pistolí u jeho hlavy dával pozor," poznamenal Greer a taky se uchechtl. „Minulý týden jsem se celou noc probíral jeho spisem. Ten chlapec je v terénu hodně divoký."
„Divoký?" zeptal se Maxwell s náznakem nesouhlasu. „Chceš říct odvážný, Jamesi?"
Jako kompromis Greer vymyslel: „Samostatný. Měl tři velitele a podrželi ho při každé hře, do které se pustil, kromě jediné."
„PLASTOVÉ KVĚTINY? Myslíš toho majora ozbrojené propagandy, kterého zabil?"
„Správně. Jeho poručík kvůli tomu zuřil, ale jestli je něco pravdy na tom, čeho musel být svědkem, jediná věc, kterou můžete kritizovat, byla jeho soudnost, když tam tak naběhl."
„Pročetl jsem to, Jamesi. Pochybuju, že bych se i já udržel zpátky," řekl Cas a vzhlédl od poznámek. Jednou stíhací pilot, navěky stíhací pilot. „Koukněte na tohle, dokonce umí gramatiku!" Přestože měl přízvuk, Podulski se svůj adoptivní jazyk dál neúnavně učil.
„Jezuitská střední škola," zdůraznil Greer. „Prošel jsem si naše vnitřní hodnocení KINGPINu. Kellyho analýza se shoduje v každém důležitějším bodě, až na to, že si nebere servítky."
„Kdo dělal to hodnocení na CIA?" zeptal se Maxwell.
„Robert Ritter. Je to evropský specialista, kterého převedli sem. Dobrý chlap, trochu suchar, ale umí pracovat v terénu."
„Chlap z Operačního?" zeptal se Maxwell.
„Správně." Greer přikývl. „Odvedl velmi slušnou práci, když pracoval v Budapešti."
„A proč," zeptal se Podulski, „přivedli chlapa z téhle strany baráku, aby se podíval na operaci KINGPIN?"
„Myslím, že odpověď znáš, Casi," zdůraznil Maxwell.
„Jestli se BOXWOOD GREEN rozběhne, potřebujeme člověka z Operačního. Musíme ho mít. Nemám šťávu na to, abych dělal všechno. Shodneme se na tom?" Greer se rozhlédl kolem stolu a viděl neochotná kývnutí. Podulski se podíval zpátky do svých dokumentů a pak řekl to, co si všichni mysleli.
„Můžeme mu důvěřovat?"
„On není ten, kdo proflákl KINGPIN. Casi, na to se nám dívá Jim Angleton. Byl to jeho nápad, přibrat Rittera na palubu. Jsem u CIA teprve chvíli, lidi. Ritter zná zdejší byrokracii líp než já. On je operátor; já jsem analytický typ. A má srdce na pravém místě. Měl zatraceně blízko k vyhazovu, když chránil jednoho chlapa - měl agenta uvnitř GRU (sovětské agentury vojenského zpravodajství) a přišel čas dostat ho ven. Těm nahoře se nelíbilo načasování, zrovna probíhaly rozhovory o odzbrojení, a tak mu to zamítli. Ritter ho stejně ven dostal.
Ukázalo se, že jeho člověk má něco, co ministerstvo potřebuje, a to Ritterovi zachránilo kariéru." Tomu míchači martini nahoře se moc nestalo, ale to už Greer nedodal - byla to každopádně osoba, bez které by se CIA dobře obešla.

„Dobrodruh?“ zeptal se Maxwell.
„Byl věrný agentovi. Na to tady lidi někdy zapomínají,“ řekl Greer.
Admirál Podulski se rozhlédl. „Vypadá to na našeho člověka.“
„Zasvěť ho,“ nařídil Maxwell. „Ale povíš mu, že jestli někdy zjistím, že nějaký civil z baráku prosral naši šanci dostat ty chlapy ven, osobně dojedu do Pax River, osobně si vyzvednu nějakou A-4 a osobně mu pokropím dům napalmem.“
„To bys měl přenechat mně, Dutchi,“ dodal Cas s úsměvem. „Já jsem byl při shazování různých hraček vždycky lepší. Kromě toho mám šest set hodin na Scooteru.“
Greer uvažoval, nakolik si ti dva dělají legraci.
„Co s Kellym?“ zeptal se Maxwell.
„Teď je pro CIA ‚Clark'. Jestli ho budeme chtít přibrat, můžeme ho líp využít jako civilistu. Nikdy nepostoupil dál než na vrchního pomocníka, ale civilista si nemusí dělat starosti s hodností.“
„Zařiď to,“ řekl Maxwell. To se hodí, pomyslel si, mít důstojníka námořnictva převeleného pod CIA, v civilních šatech, ale pořád podřízeného vojenské disciplíně.
„Rozkaz, pane. Jestli se pustíme do nácviku, kde se bude konat?“
„V námořní základně v Quantiku,“ odpověděl Maxwell. „Generál Young je kamarád ze starých časů. Letec. Chápe to.“
„S Martym jsme prošli školou pro zkušební piloty,“ vysvětloval Podulski. „Podle toho, co tvrdí Kelly, nepotřebujeme tolik vojáků. Vždycky jsem si říkal, že v KINGPINu bylo přelidněno. Víte, jestli se tohle povede, musíme dát Kellymu tu medaili.“
„Pěkně jedno po druhém, Casi.“ Maxwell tuto záležitost odsunul stranou, a když vstával, pohlédl na Greera. „Dáš nám vědět, jestli Angleton něco zjistí?“
„Spolehni se,“ slíbil Greer. „Jestli je uvnitř nějaký zlý hoch, dostaneme jeho prdel. Chodil jsem s tím chlapem na ryby. Umí vytáhnout pstruha snad i ze vzduchu.“ Když odešli, domluvil si na odpoledne schůzku s Robertem Ritterem. Znamenalo to odložit Kellyho, ale Ritter byl zrovna teď důležitější, a i když akce spěchala, nespěchala zase tolik.

Letiště byla příhodná prostranství, všude rozruch, anonymita, telefony. Kelly si vyřídil hovor a při tom čekal, až se jeho zavazadla objeví - jak doufal - na správném místě.
„Greer,“ řekl nějaký hlas.
„Clark,“ odpověděl Kelly a usmál se pro sebe. Připadalo mu to tak bondovské, mít své krycí jméno. „Jsem teď na letišti, pane. Pořád mě chcete dnes odpoledne?“
„Ne. Něco mám.“ Greer zalistoval diářem. „Úterý - patnáct třicet. Můžete sem přijet. Řekněte mi typ auta a poznávací značku.“
Kelly to udělal, celý překvapený, že ho odsunuli. „Dostal jste moje poznámky, pane?“
„Ano, odvedl jste dobrou práci, pane Clarku. Projdeme si to v úterý. Vaše práce nás velmi potěšila.“
„Děkuju vám, pane,“ řekl Kelly do telefonu.
„Na shledanou v úterý.“ V telefonu cvaklo.
„A za to vám taky děkuju,“ řekl Kelly, když zavěsil. Za dvacet minut měl svoje zavazadla a šel k autu. Asi za hodinu byl ve svém bytě v Baltimoru. Byla doba oběda, připravil si tedy pár sendvičů a spláchl je coca colou. Dnes se neholil a jak si v zrcadle všiml, husté vousy mu dělaly na tváři stín. Nechá to být.
Kelly zamířil do ložnice, aby si pořádně zdříml.

Civilní dodavatelé pořádně nechápali, na čem pracují, ale dostávali zaplaceno. To bylo všechno, co doopravdy žádali, jelikož měli rodiny, které museli nakrmit, a spláceli hypotéky. Budovy, které zrovna postavili, byly naprosto spartánské: holé betonové bloky, po veřejných službách ani stopy, divné rozměry, vůbec se to nepodobalo americké stavbě, kromě stavebních materiálů. Bylo to, jako by velikosti a tvary vzali z nějaké cizí stavební příručky. Všechny rozměry byly metrické, jak si jeden dělník všiml, i když plánky měly i údaje v palcích a stopách, jak se sluší na americké stavební plány. Práce sama byla dost jednoduchá, parcela už byla vyklizena, když přijeli poprvé. Spousta stavebních dělníků byli bývalí vojáci, většinou z armády, ale bylo tu taky pár příslušníků námořní pěchoty. Jedni měli radost a druzí zas vrásky z toho, že se ocitli na této rozlezlé námořní základně v zalesněných kopcích severní Virginie. Při ranním příjezdu na staveniště viděli běhat po cestách oddíly důstojnických kandidátů. Tolik skvělých mladých kluků s oholenými hlavami, pomyslel si toho rána jeden bývalý desátník z První námořní pěchotní. Kolik jich bude jmenováno? Kolik jich povolají tam?
Kolik se jich pak vrátí domů v ocelových bednách?
Nic z toho samozřejmě nemohl předvídat ani ovlivnit. Odsloužil si v pekle svoje a vrátil se bez škrábance, což připadalo bývalému příslušníku námořní pěchoty pozoruhodné, protože až příliš často slyšel nadzvukové krek letících kulí. Skutečnost, že přežil, byla úžasná.
Střechy byly hotové. Brzo staveniště nadobro opustí, po pouhých třech týdnech dobře zaplacené práce. Sedmidenní pracovní týden. Každý pracovní den spousta přesčasů. Někdo chtěl, aby se to tu postavilo sakra rychle. Byla tu taky spousta divných věcí. Například parkoviště. Vyasfaltované parkoviště pro sto aut. Někdo dokonce namaloval lajny. Pro budovy bez veškerého vybavení? Ale nejdivnější ze všeho byl úkol, který dostal na starosti zrovna teď, protože stavbyvedoucí ho měl rád. Hřiště. Velká houpačka. Obrovská prolézačka. Pískoviště, do kterého přišla půlka vlečky písku.
Všechno, na čem bude dovádět jeho dvouletý syn, až bude dost starý na školku v okresu Fairfax. Ale byla to stavební práce a jako taková vyžadovala pečlivou montáž; bývalý mariňák a další dva se probírali plány jako otcové na dvorku a zjišťovali, kam přijde která závlačka. Nepříslušelo jim zjišťovat proč, coby odborovým stavebním dělníkům na vládní

zakázce. Kromě toho, pomyslel si, Zelené mašině se nedá rozumět. Námořní pěchota jednala podle plánu, kterému žádný člověk doopravdy nerozuměl, a jestli mu chtěli platit za přesčasy na tomhle, tak dostal měsíční splátku hypotéky za každé tři dny, které tu odpracoval. Takové práce můžou být bláznivé, ale peníze mu rozhodně voněly. Jediná věc, která se mu nelíbila, bylo daleké dojíždění. Možná se něco podobně bláznivého vyskytne i ve Fort Belvoir, zadoufal a dokončoval poslední úpravy na prolézačce.
Tam by se dostal z domu za dvacet minut. Ale pozemní vojsko bylo o něco racionálnější než Námořní pěchota. Muselo být.

„Tak co je nového?“ zeptal se Petr Henderson. Obědvali hned vedle Kapitolu, dva známí z Nové Anglie, jeden absolvent Harvardu, druhý z Brownu, jeden mladší pobočník senátora, druhý mladší člen štábu Bílého domu.
„Vůbec se to nemění, Petře,“ řekl Wally Hicks rezignovaně.
„Mírové rozhovory nikam nevedou. Pořád zabíjíme jejich lidi. Oni zabíjejí naše. Myslím, že za nás k míru nedojde, víš?“
„Musí, Wally,“ řekl Henderson a natáhl ruku po druhém pivu.
„Jestli ne -“ začal Hicks ponuře.
V říjnu 1962 spolužáci v nejvyšším ročníku Andoverské akademie, blízcí přátelé a spolubydlící, kteří se dělili o zápisky z přednášek i o přítelkyně. Jejich skutečná politická zkouška z dospělosti však nastala jednou v úterý večer, když v černobílé televizi sledovali, jak prezident země napjatě oslovuje národ. Na Kubě jsou rakety, dozvěděli se, něco o tom psaly noviny už několik dní, ale sami byli dětmi televizní generace a současná realita se k nim dostávala v horizontálních řádcích skleněné obrazovky. Pro oba to bylo ohromující, i když trochu opožděné entrée do skutečného světa, na který je měla drahá internátní škola připravit o něco rychleji. Ale oba prožívali tučná a líná léta amerického mládí, tím spíš, že je jejich bohaté rodiny ještě víc izolovaly od skutečnosti výsadami, jež mohou koupit peníze bez dávky moudrosti, které je potřeba k jejich správnému použití.
Oběma ve stejném okamžiku vytanulo na mysli totéž: může být po všem. Nervózní pokřikování v místnosti jim napovědělo víc.
Všude okolo se nacházely cíle. Na jihovýchodě Boston, na jihozápadě letecká základna Westover, v okruhu sto mil další dvě základny strategického velení letectva, Pease a Loring.
Námořní základna Portsmouth, ve které kotvily jaderné ponorky.
Jestli budou rakety odpáleny, tak nepřežijí; dostane je buď výbuch, anebo spad. Ani jeden ještě nespal s holkou. Jiní kluci už se chvástali - někteří možná mluvili pravdu -, ale Petr a Wally si nelhali a ani jeden z nich ještě nezabodoval, přestože se opakovaně a neúnavně snažili. Jak to, že svět nevzal v potaz jejich osobní potřeby? Copak nepatřili k elitě? Copak na jejich životech nezáleželo?
Byla to bezesná noc, tehdy v té říjnové úterý, a Henderson a Hicks seděli, šeptem rozmlouvali, snažili se pochopit svět, který se skoro bez varování proměnil z pohodlného místa k žití v místo plné nebezpečí. Bylo jasné, že musejí najít způsob, jak všechno změnit. Po dostudování se sice každý vydal jiným směrem, ale Brown a Harvard byli od sebe jen kousek cesty autem, a jejich přátelství a životní cíle tedy pokračovaly a rostly. Oba si vzali za hlavní předmět politickou vědu, protože to byl vhodný vstup do procesu, kterým se skutečně ovlivňoval svět. Oba získali hodnost magistra a nejdůležitější bylo, že si jich obou všimli důležití lidé - tady pomohli rodiče, i v hledání správné formy vládní služby, ve které jim nehrozilo nebezpečí služby v uniformě. Rodiče nebezpečí odvodu podchytili včas, takže stačil nenápadný telefonát příslušnému úředníkovi.
A tak teď oba mladí muži dosáhli startovních pozic na citlivých postech, oba jako pobočníci důležitých lidí. Jejich hlavní očekávání, že budou hrát tvůrčí politickou roli ještě před třicítkou, tvrdě narazilo na slepou zeď reality, ale ve skutečnosti tomu byli blíž, než si plně uvědomovali. Při vytváření informačních přehledů pro své šéfy a při rozhodování, co se jim na stole objeví a v jakém pořadí, skutečně ovlivňovali rozhodovací proces; a měli také přístup k údajům, které měly široký záběr, byly různorodé a choulostivé.
Výsledkem bylo, že v mnoha ohledech oba věděli víc než jejich šéfové. A to bylo skutečně výstižné, jak si Hicks a Henderson mysleli, protože často chápali důležité věci líp než jejich představení. Bylo to všechno tak jasné. Válka byla špatná a bylo třeba se jí úplně vyhnout, nebo když to nebylo možné, ukončit ji co nejrychleji; protože válka ukončovala životy, a to bylo velmi špatné, a když nebude válka překážet, lidé se naučí řešit své neshody v klidu. Bylo to tak samozřejmé, že oba užasli, proč tolik lidí nedokáže pochopit tu prostou a jasnou Pravdu, kterou oba objevili už na střední škole.
Mezi nimi byl vlastně jen jeden rozdíl. Hicks jako zaměstnanec Bílého domu pracoval uvnitř systému. O všechno se zato dělil se svým spolužákem, což bylo v pořádku, protože oba měli bezpečnostní prověření pro zvláštní materiály - a kromě toho potřeboval zpětnou vazbu školeného mozku, jemuž rozuměl a důvěřoval.
Hicks nevěděl, že Henderson udělal ještě jeden krok navíc.
Když nemohl změnit vládní politiku zevnitř, rozhodl se během Dnů hněvu po vpádu do Kambodže, že je třeba získat pomoc zvenčí - nějakou vnější sílu, která by mohla zablokovat vládní akce, jež ohrožovaly svět. Na světě byli i jiní lidé, kteří s ním sdíleli nechuť k válce, lidé, kteří chápali, že nemůžete někoho nutit, aby přijímal formu vlády, kterou vážně nechce. K prvnímu kontaktu došlo na Harvardu, byl to přítel z mírového hnutí. Teď komunikoval s někým jiným. Měl bych se o ten fakt podělit i se svým přítelem, říkal si Henderson, ale prostě nebyla vhodná doba. Wally by to zatím nemusel pochopit.
„ ... musí skončit, a taky skončí,“ řekl Henderson a mávl na servírku, aby jim přinesla další rundu. „Válka skončí. Odejdeme pryč. Vietnam bude mít vládu, jakou chce. Prohrajeme válku a to bude pro naši zemi dobrá věc. Poučíme se z toho.
Poznáme hranice naší moci. Naučíme se žít a nechat žít a potom můžeme dát míru šanci.“

Kelly vstal po páté hodině. Události předchozího dne ho unavily víc, než si uvědomoval, a cestování ho kromě toho unavovalo vždycky. Ale nyní unavený nebyl. Celkem jedenáct hodin spánku za posledních čtyřiadvacet hodin ho osvěžilo a povzbudilo. Při pohledu do zrcadla uviděl hustý dvoudenní vous. Dobře. Potom si vybral šaty. Tmavé, volné a staré.
Odnesl celý ranec šatů do prádelny a všechno vypral v horké vodě a vymáchal v bělidle, aby odřel vlákno a barvy vybledly, takže už beztak ošoupané oblečení vypadalo ještě žalostněji.
Celkový obraz doplnily staré bílé sportovní ponožky a tenisky, i když byly mnohem zachovalejší, než vypadaly. Košile byla pro něj příliš velká a dlouhá, což vyhovovalo jeho záměrům.
Celkový požadovaný vzhled doplnila paruka, vyrobená z hrubých černých asijských vlasů, ne moc dlouhá. Podržel ji pod proudem horké vody z kohoutku, nechal ji nasáknout a pak ji schválně lajdácky učesal. Kelly si pomyslel, že taky bude muset vymyslet, jak to udělat, aby páchla.
Dodatečné krytí mu opět poskytla příroda. Venku duněly večer ní bouřky, hnaly před sebou prudký vítr, který rval listí, a déšť, který Kellyho provázel cestou k volkswagenu. Po deseti minutách zaparkoval poblíž nálevny v sousedství, kde si koupil láhev laciného žlutého vína a papírový pytlík, aby ji trochu schoval. Odšrouboval uzávěr a polovinu vylil do kanálu. Pak byl čas vyrazit.
Kellyho napadlo, že teď všechno vypadá jinak. Už to nebyla oblast, kterou by prošel a nebezpečí by si všiml nebo nevšiml.
Teď zde nebezpečí vyhledával. Projel kolem místa, na které zavedl Billyho v Roadrunneru, a otočil se, jestli jsou tam ještě otisky pneumatik - nebyly. Zavrtěl hlavou. To byla minulost a jeho myšlenky zaměstnávala budoucnost.
Ve Vietnamu mu připadalo, že tam existuje linie lesa, místo, kde člověk přecházel z otevřeného prostranství, ať už to bylo pole nebo farmářský kraj, do džungle, prostě místo, kde končilo bezpečí a začínalo nebezpečí, protože v lese žil Vietcong. Byla to jenom představa, hranice spíš myšlená než skutečná, ale když se rozhlížel tady po okolí, uviděl totéž. Jenomže tentokrát nešel s pěti nebo deseti kamarády v maskáčích do džungle. Projel tou bariérou v oprýskaném autě. Přidal plyn a Kelly se ocitl v džungli a znovu ve válce.
Našel si místo k parkování mezi auty stejně zubožených jako to jeho, rychle vystoupil a utíkal stejně jako kdysi z přistávací zóny helikoptéry, kterou mohl nepřítel zahlédnout a přiblížit se k ní, a zamířil do uličky plné odpadků a s několika rozbitými spotřebiči. Smysly měl nastražené. Kelly se už potil a to bylo dobře. Chtěl se potit a smrdět. Nabral si do úst hlt laciného vína, převaloval ho po patře a pak si víno nechal vytéct na bradu, krk a šaty. Na okamžik se sklonil, nabral hrst hlíny, vemnul si ji do dlaní a předloktí a trochu na tvář. Dodatečně ho napadlo vylepšit si hlínou i paruku, a než Kelly prošel uličkou dlouhou jako městský blok, byl z něj prostě další ochlasta, pouliční somrák, jakých je na ulicích víc než prodavačů drog. Kelly své masce přizpůsobil krok, zpomalil a začal se pohybovat úmyslně neohrabaně, zatímco očima hledal dobré čihadlo. To nebylo těžké. Několik domů v okolí bylo prázdných, takže stačilo najít si jeden s dobrým výhledem. To zabralo půl hodiny. Rozhodl se pro rohový dům s arkýřovými okny v patrech. Kelly vstoupil zadními dveřmi.
Skoro vyletěl z kůže, když v troskách bývalé kuchyně uviděl dvě krysy. Zasrané krysy! Bylo hloupé bát se jich, ale nesnášel jejich malá černá očka, olezlé chlupy a holé ocasy.
„Sakra!“ zašeptal si. Proč ho to nenapadlo? Každému z něčeho naskakuje husí kůže: z pavouků, hadů nebo vysokých budov. U Kellyho to byly krysy. Přešel ke dveřím, opatrně se držel na distanc. Krysy se na něj jen dívaly, sice couvaly, ale bály se ho míň než on jich. „Do prdele!“ slyšely ho šeptat, když odcházel a nechával je v klidu žrát.
Následoval vztek. Kelly vystoupil po schodech bez zábradlí a našel si rohovou ložnici s arkýřovými okny. Zlobil se na sebe, že se nechal tak pitomě a zbaběle rozptýlit. Copak neměl perfektní zbraň, se kterou by se s krysami vypořádal? Copak se asi chystají udělat, seskupí se do batalionu a zahájí hromadný útok? Při tom pomyšlení se konečně rozpačitě usmál. Krčil se v pokoji potmě u oken, zkoumal zorné pole a možnost, že ho někdo spatří. Okna byla špinavá a popraskaná. Některé skleněné tabulky chyběly úplně, ale každé okno mělo pohodlný parapet, na kterém se dalo sedět. A dům na rohu dvou ulic mu poskytoval daleký výhled do čtyř hlavních světových stran, jelikož ulice v této čtvrti byly postaveny přesně severojižním a východozápadním směrem. Nebyly naštěstí natolik osvětlené, aby bylo zdola do oken vidět. V tmavých, ošoupaných šatech, v polorozpadlém a neobydleném domě byl Kelly neviditelný. Vytáhl malý dalekohled a začal s průzkumem.
Jeho prvním úkolem bylo poznat prostředí. Přeháňky ustaly a ve vzduchu se vznášela vlhkost, která omyla malé světelné koule, tečkované hmyzem přilákaným pouličními světly do zkázy.
Vzduch byl pořád teplý, bylo možná ke třiceti stupňům, ochlazovalo se pomalu a Kelly se trochu potil. Jeho první analytickou myšlenkou bylo, že si měl s sebou vzít vodu na pití. To se však dá příště napravit a několik hodin bez pití může vydržet. Napadlo ho vzít si žvýkačku, a tím si ulevil.
Zvuky z ulice byly zvláštní. V džungli slyšel bzučení hmyzu, volání ptáků a plácání netopýřích křídel. Zde to byly zvuky aut z blízka i z daleka, občas zakvílení brzd, hlasitý nebo tlumený rozhovor, štěkot psů, třískání popelnic, a to všechno analyzoval, zatímco se díval dalekohledem a zvažoval, jaké akce toho večera podnikne.
Byl pátek večer, začátek víkendu, a lidé nakupovali. Zdálo se, že je to noc vhodná pro lepší nákupy. Rozpoznal jednoho pravděpodobného dealera asi blok a půl odtud. Něco přes dvacet. Po dvaceti minutách pozorování získal dobrý obrázek fyzické podoby dealera a jeho pomocníka - „poručíka“. Oba se pohybovali s nenuceností, která pramenila ze zkušenosti a zabezpečeného postavení, a Kelly uvažoval, jestli bojovali, aby své místo získali, nebo je bránili. Možná obojí. Měli prosperující obchod i pravidelné zákazníky, pomyslel si a sledoval, jak oba přistupují k zahraničnímu autu, žertují s řidičem a spolucestujícím, než došlo k výměně, pak si potřásli rukama a zamávali. Ti dva byli zhruba stejně velcí a stejně stavění a Kelly si je označil jmény Archie a Mezek.

Ježíši, jak jsem byl pitomoučkej, říkal si Kelly a díval se na druhou ulici. Vzpomněl si na jednoho pitomce ze Třetí SSO, kterého nachytali při kouření trávy - těsně předtím, než šli do akce. Byl to Kellyho tým a Kellyho muž, a i když to bylo ucho rovnou ze školy SEAL, nijak ho to neomlouvalo. Kelly si ho podal a vysvětlil mu rozumně, ale rozhodně, že jít do terénu a nebýt na sto procent ve střehu může znamenat smrt pro celý tým. „Hej, brácho, to je v pohodě, vím, co dělám," to nebyla zrovna inteligentní odpověď. A za půl minuty považoval jiný člen týmu za nutné odtrhnout Kellyho od už bývalého člena týmu, který příštího dne odešel zcela a nikdy se nevrátil.
To byl jediný případ užívání drog v celé jednotce, pokud Kelly věděl. Jasně, mimo službu si prolévali hrdla pivem, a když Kelly a další dva odletěli do Tchaj-wanu trochu se rozšoupnout, jejich společná dovolená připomínala mobilní zemětřesení opileckých orgií. Kelly byl skutečně přesvědčen, že u alkoholu jde o něco jiného, nedocházelo mu, že používá dvojí metr. Ale nepili, když je posílali do akce. Byla to věc selského rozumu. Kelly nevěděl o žádné opravdu elitní jednotce, kde by se rozšířil drogový problém. Problém - a opravdu vážný, jak slyšel - byl hlavně u záchranných sborů a v jednotkách odvedenců, složených z mladých mužů, kteří šli do Vietnamu ještě méně ochotně než on a jejichž důstojníci nedokázali ten problém překonat buď kvůli vlastním nedostatkům, nebo podobnému smýšlení.
Bez ohledu na příčiny Kelly skoro nepřemýšlel o problému užívání drog, což bylo logické a zároveň absurdní. To teď odsunul stranou. I když se o všem dozvídal pozdě, měl to tady před očima.
V jiné ulici byl sólový dealer, který nechtěl, nepotřeboval nebo neměl poručíka. Nosil pruhovanou košili a měl vlastní klientelu. Kelly si ho označil jako Karlíka Browna. Během dalších pěti hodin identifikoval a vyhodnotil ve svém zorném poli další tři operace. Potom začal proces výběru. Archie a Mezek vypadali, že obstarávají většinu obchodů, ale byli na dohled dalším dvěma. Karlík Brown měl patrně celý blok pro sebe, ale jenom pár metrů od něj byla autobusová zastávka.
Baťtipán stál na druhé straně stejné ulice jako Čaroděj. Oba měli poručíky a tím i vystaráno. Velký Bob byl větší než Kelly a jeho poručík byl ještě větší. To už byla výzva. Kelly však výzvy nehledal - zatím.
Potřebuju sehnat dobrou mapu tady té končiny a naučit se ji zpaměti. Rozdělit si ji do jednotlivých oblasti, přemýšlel Kelly. Potřebuju se naučit autobusové linky, policejní stanice. Naučit se střídáni policejních hlídek. Jak se chová patrola. Musim se tuhle končinu naučit, okruh deseti bloků by měl stačit. Nemůžu ani parkovat dvakrát na stejném místě a žádné místo k parkováni nesmí být na dohled od jiného.
V jedné oblasti můžeš lovit jen jednou. To znamená, že si musíš dát pozor, koho si vybíráš. Žádný pohyb na ulici, jenom potmě. Sežeň si záložní zbraň… pistoli ne… nůž, nějaký dobrý. Pár metrů provazu nebo drátu. Rukavice, gumové, jaké používají ženy na myti nádobí. Ještě něco na sebe, jako třeba safari sako, něco s kapsami - ne, spíš s vnitřními kapsami.
Láhev na vodu. Něco k jídlu, sladké tyčinky kvůli energii.
Větší žvýkačku… možná bublinovou? zamyslel se Kelly, dovolil si trochu lehkomyslnosti. Podíval se na hodiny: tři dvacet.
Dole se všechno zpomalovalo. Čaroděj a jeho číslo dvě odkráčeli ze svého kousku chodníku a zmizeli za rohem. Baťtipán brzy udělal totéž, nasedl rovnou do auta, řídil jeho pobočník. Karlík už byl pryč, když se po něm zas podíval. Takže zbýval Archie a Mezek na jih od něj a Velký Bob na západ, oba pořád ještě chvílemi něco prodali, hodně zákazníků teď patřilo k vyšším vrstvám. Kelly se díval ještě hodinu, dokud Archie a Mezek nezbyli poslední, kdo to zabalil… A zmizeli trochu náhle, uvědomil si Kelly, nevěděl, jak to provedli. To taky bude muset prověřit. Byl celý ztuhlý, když vstal, a to si rovněž poznamenal. Neměl by sedět nehybně tak dlouho. Jeho oči navyklé na tmu sledovaly schody, když co nejtišeji sestupoval, protože ve vedlejším domě bylo rušno. Krysy už naštěstí zmizely. Kelly vyhlédl ze zadních dveří, a když zjistil, že je ulička prázdná, vyšel z domu potácivým krokem opilce. Za deset minut měl své auto na dohled. Padesát metrů od něj si Kelly uvědomil, že nevědomky zaparkoval blízko pouliční lampy. Takovou chybu nesmím opakovat, napomenul se a pomalu a opilecky se blížil, dokud nebyl skoro u auta. Potom se podíval doleva a doprava do prázdné ulice, rychle nastoupil, nastartoval a vyjel. Světla zapnul až o dva bloky dál, zabočil vlevo, vyjel na širokou prázdnou silnici, zanechal tu ne zrovna vymyšlenou džungli za sebou a zamířil na sever ke svému bytu.
V pohodlí a bezpečí auta probíral všechno, co za posledních devět hodin viděl. Dealeři byli všichni kuřáci, zapalovali si cigarety něčím, co vypadalo na zapalovače Zippo, jasné plameny jim zhoršovaly noční vidění. Čím hlouběji noc pokročila, tím méně obchodů se odehrávalo a tím ledabyleji si počínali. Byli to jenom lidé. Unavili se. Někteří zůstali venku déle než jiní. Všechno, co viděl, bylo užitečné a důležité. Svou slabinu měli v operačních charakteristikách a zvlášť v rozdílech mezi nimi.
Byla to dobrá noc, pomyslel si Kelly, když projížděl kolem městského baseballového stadionu a zatáčel vlevo na Loch Raven Boulevard. Konečně se uvolnil. Dokonce ho napadlo, že si usrkne vína, ale teď nebyla vhodná chvíle podléhat nějakým špatným návykům. Sundal si paruku, otřel pot. Ježíši, měl hroznou žízeň.
Za deset minut, když zaparkoval na příslušném místě a potichu se dostal do bytu, svou potřebu uspokojil. Toužebně se podíval na sprchu, potřeboval se očistit, když byl tak dlouho obklopený prachem, neřádstvem a… krysami. Při tom pomyšlení se otřásl. Zasrané krysy, pomyslel si, naplnil si velkou sklenici ledem a dolil ji vodou z kohoutku. Zopakoval to několikrát, volnou rukou se zatím svlékal. Klimatizace byla báječná, stál před větrákem a nechal se omývat chladným vzduchem. Taková doba a on nepotřeboval močit. Ode dneška si musí s sebou brát vodu. Kelly si vzal z lednice balíčkované maso a připravil si dva tlusté sendviče, které spláchl dalším půllitrem ledové vody.
Potřebuju sprchu jako sůl, říkal si. Ale nemohl si ji dovolit. Bude si muset zvyknout na ten lepkavý nános na těle, podobný igelitovému obalu. Bude se mu muset líbit, pěstovat si ho, protože teď patří k jeho osobnímu jištění. Špína a puch jsou součástí převleku. Jeho vzhled a puch bude nutit lidi, aby se od něho odvraceli, aby se k němu moc nepřibližovali. Už nemohl být člověkem. Musel být pouličním tvorem, kterého každý zdaleka obejde. Neviditelným. Při pohledu do zrcadla si všiml, že vousy jsou už zase o něco tmavší, pak zamířil do ložnice a jeho poslední rozhodnutí

toho dne bylo, že bude spát na podlaze. Nechtěl si ušpinit nové povlečení.

15
Aplikace poznatků
Peklo začalo přesně v jedenáct dopoledne, i když plukovník Zacharias nemohl vědět, kolik je hodin. Zdálo se mu, že tropické slunce svítí a nemilosrdně praží neustále. Ani v cele bez oken před ním nebylo úniku, stejně jako nemohl uniknout hmyzu, kterému se v tom vedru očividně dařilo. Divil se, jak se tu vůbec něčemu může dařit, ale pokud se to nějakému tvorovi povedlo, tak ho jenom kousal a otravoval, což byla stručná definice pekla, stejně dobrá jako ta, kterou se učil zamlada v kostele. Zacharias prodělal výcvik pro případ zajetí. Prošel kurzem přežití, unikání, odporu a útěku, říkalo se tomu škola PUOÚ. Člověk ji musel absolvovat, pokud se živil létáním, a byla to ta nejnenáviděnější součást výcviku v armádě, protože se při ní děly jinak hýčkaným důstojníkům vojenského letectva a námořnictva takové věci, že by se před nimi třásli i výcvikoví instruktoři námořní pěchoty - v jiných souvislostech by šlo o skutky, za které by viníci byli postaveni před vojenský soud a následně posláni na pěkně dlouho do Leavenworthu nebo Portsmouthu. Tuto zkušenost by si Zacharias stejně jako většina nikdy nechtěl dobrovolně zopakovat. Ale jeho současná situace nezávisela na jeho rozhodnutí; přesto si školu PUOÚ opakoval.
Dřív o zajetí nikdy zvlášť neuvažoval. Nemůžete je ovšem dost dobře ignorovat, jakmile uslyšíte ohavné, zoufalé elektronické rououou nouzového vysílání a vidíte padáky a snažíte se organizovat záchrannou akci a doufáte, že ze základny v Laosu vyrazí helikoptéra nebo se od moře přižene „Velký Mutha“ od námořnictva. Zacharias zažil, že to vyšlo, ale častěji to nevyšlo. Slyšel zpanikařené a tragicky nemužné výkřiky letců, kterým hrozilo zajetí: „Dostaňte mě odtud,“ křičel jeden major, než se v rádiu ozval jiný hlas, říkal jakási nenávistná slova, kterým nikdo nerozuměl, ale která stejně všichni pochopili, protože z nich čišela zášť a vražedný vztek. Posádky vrtulníků a jejich protějšky z námořnictva dělaly, co mohly, a i když byl Zacharias mormon a nikdy v životě se nedotkl alkoholu, nakoupil těm pilotům vrtulníků z vděčnosti a obdivu k jejich hrdinství tolik pití, že by to položilo četu námořníků, protože takhle člověk vyjadřuje mezi válečníky obdiv.
Ale jako každý druhý člen této komunity si nikdy doopravdy nemyslel, že zajetí potká i jeho. Smrt, to byla možnost a pravděpodobnost, o které přemýšlel. Zacharias byl King Weasel.
Pomohl vymýšlet toto odvětví své profese. S pomocí intelektu a skvělých pilotních schopností tuto doktrínu vytvořil a ověřil ve vzduchu. Vedl svou F-105 do nejhustší protivzdušné obrany, jaká kdy byla vystavěna, vyhledával nejnebezpečnější zbraně a v souboji využíval svůj výcvik a inteligenci, taktiku stavěl proti taktice, obratnost proti obratnosti, vysmíval se jim, provokoval je, lákal je, protože to byl vzrušující souboj, šachová partie hraná ve třech rozměrech pod a nad machem jedna, on usazený ve svém dvoumístném Thudu a oni u ruských radarů a v raketových základnách. Jako promyka a kobra sehrávali každý den velmi soukromou vendetu a ve své pýše a se svým uměním si Zacharias myslel, že vyhraje nebo přinejhorším skončí v žlutočerném mračnu, které ohlašuje smrt správného letce: okamžitou, dramatickou a nadzemskou.
Nikdy se nepovažoval za zvlášť statečného muže. Měl svou víru. Kdyby ho měla potkat smrt ve vzduchu, pak se mohl těšit, že pohlédne do tváře Boha a pokorně obhájí skromnost a hrdost, s jakou žil, protože Robin Zacharias byl spravedlivý muž a sotva kdy ukročil ze správné cesty. Byl dobrý přítelem kamarádům, svědomitým velitelem, který dbá na potřeby svých lidí; rovný otec rodiny se silnými, bystrými, hrdými dětmi; a hlavně byl členem představenstva své církve, které odváděl desátek platu vojenského pilota, jak jeho postavení v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů vyžadovalo. Ze všech těchto důvodů se nikdy smrti nebál. Na to, co ho čekalo za hrobem, hleděl s důvěrou. Posmrtný život byl nejistý a jeho současný život byl nejméně jistý ze všeho; víra i tak silná jako jeho měla hranice stanovené tělem, ve kterém víra přebývala. To byla skutečnost, které asi úplně nerozuměl nebo jí jaksi nevěřil. Plukovník si říkal, že jeho víra by měla být natolik silná, aby mu pomohla vydržet všechno. Je tak silná. Měla by být. Je, učil se jako dítě od svých učitelů. Ale to se učil v pohodlných třídách na dohled pohoří Wasatch, viděl při tom učitele v čistých bílých košilích a kravatách s učebnicemi v rukou, a ti učitelé mluvili s důvěrou, pramenící z historie jejich církve a jejích členů. Tady je to jiné. Zacharias slyšel hlásek, který mu to říkal, ale snažil se ho ignorovat, snažil se ze všech sil nevěřit mu, protože uvěřit bylo v rozporu s jeho vírou a tento rozpor byl jedinou věcí, kterou jeho mysl nemohla připustit. Joseph Smith zemřel pro svou víru, zavraždili ho v Illinois. Jiní dopadli stejně. Historie judaismu a křesťanství byla plná jmen mučedníků - pro Robina Zachariase hrdinů, tento výraz používala jeho profese -, kteří vydrželi mučení z rukou Římanů nebo někoho jiného a zemřeli s Božím jménem na rtech.
Ale oni netrpěli tak dlouho jako ty, zdůrazňoval mu ten hlásek. Několik hodin. Krátké pekelné minuty pálení u kůlu, den nebo možná dva přibití na kříži. To byla jedna věc; člověk dohlédl na konec, a když věděl, co za tím koncem leží, pak se na to mohl soustředit. Ale moci vidět za konec, k tomu je potřeba vědět, kde ten konec je.
Robin Zacharias byl sám. Byli tu i další zajatci. Zachytil jejich pohledy, ale nemohli vůbec komunikovat. Snažil se vyťukávat kód, ale nikdo nikdy neodpověděl. Buď byli moc daleko, nebo takovou domluvu znemožňovalo uspořádání baráků, nebo mu možná vypovídal sluch. Nemohl se s nikým podělit o své myšlenky, a dokonce i modlitby měly omezené možnosti pro mozek tak inteligentní, jako byl jeho. Bál se modlit za vysvobození - tuto myšlenku si nedokázal ani připustit, protože by tím vnitřně doznal, že jeho víra byla nějak otřesena, a to nemohl dovolit. Zároveň však věděl, že když se za vysvobození modlit nebude, mimoděk tím připustí něco jiného: kdyby se za ně modlil a vysvobození by nepřišlo, pak by mohla jeho víra začít odumírat a s ní i jeho duše. Pro Robina Zachariase tím počalo zoufalství, nikoli tím pomyšlením, ale neochotou prosit Boha o něco, co třeba nepřijde.
To ostatní nemohl vědět. Podvýživa, izolace zvlášť tíživá pro člověka jeho inteligence a sžíravý strach z bolesti, protože ani víra nedokáže bolest zahnat, a všichni lidé ten strach znají. Jako když se nese těžký náklad, ať je člověk jak chce silný, síla má hranice a přitažlivost zemská ne. Síle těla se dá snadno porozumět, ale pýcha a spravedlivost, jež

pramenily z jeho víry, mu zabránily v poznání, že tělesno závisí na duchovnu stejně jistě jako na gravitaci, ale daleko zákeřněji. Vykládal si drtivou duševní únavu jako slabost něčeho, co se nemá zlomit, a vyčítal si, že je jen člověk. Rozhovor s jiným členem představenstva by všechno napravil, ale to nebylo možné, a jelikož si odpíral únikovou cestu pouhého přiznání, že je křehký člověk, zabředal Zacharias dál a dál do pasti, kterou si sám nastražil, za vydatné pomoci lidí, kteří chtěli zničit jeho tělo a duši.
Pak se všechno zhoršilo. Dveře cely se otevřely. Dva Vietnamci v khaki uniformách se na něj podívali, jako by byl poskvrnou ovzduší jejich země. Zacharias věděl, proč přišli.
Pokusil se jim statečně čelit. Vzali ho každý pod paži a třetí šel za nimi s puškou, vedli ho do větší místnosti - ale ještě než prošel dveřmi, ústí hlavně ho tvrdě dloublo do zad, přímo do místa, které pořád bolelo, celých devět měsíců po bolestivé katapultáži, až zasykl bolestí. Na Vietnamcích nebylo vidět, že by z toho měli radost. Na nic se neptali. V týrání nebyl ani systém, který by Zacharias dokázal rozeznat, byly to prostě jen fyzické útoky pěti mužů, kteří se na něj vrhli zároveň, a Zacharias věděl, že odpor znamená smrt - i když si přál, aby jeho zajetí skončilo, vyhledat smrt takovým způsobem by vlastně byla sebevražda, a to on nemohl udělat.
Nezáleželo na tom. Během několika vteřin už nemohl udělat vůbec nic, jen se zhroutil na hrubou betonovou podlahu, cítil rány a kopance a bolest se hromadila jako čísla v účetní knize, svaly měl ochromené bolestí, rukou nebo nohou mohl pohnout sotva o pár centimetrů, přál si, aby to přestalo, ale věděl, že nic nepřestane. Nad tím vším slyšel štěkání hlasů jako šakalů, ďáblů, kteří ho mučili, protože on byl jedním ze spravedlivých a oni na něj přesto vztáhli ruce a nepřestávali, nepřestávali. Jeho obluzením pronikl jakýsi řev. Ještě mu na hrudi přistál poslední slabší kopanec a pak uviděl, že boty couvly.
Periferním viděním zachytil jejich tváře, poníženě úlisné, obrácené ke dveřím, odkud se řev nesl. Poslední zařvání a Vietnamci spěšně vyšli ven. Hlas se změnil. Byl to… bílý hlas? Jak to poznal? Silné ruce ho zvedly, posadily ho ke zdi a před ním se objevil obličej. Grišanov.
„Pane Bože," sykl Rus a bledé tváře mu zrudly zlostí. Otočil se a ještě cosi zařval vietnamštinou se zvláštním přízvukem. Okamžitě se objevila polní láhev a Grišanov mu nalil obsah na tvář. Potom zakřičel cosi jiného a Zacharias slyšel, jak se dveře zavírají.
„Napij se, Robine, napij se tady toho." Podržel Američanovi u rtů malou kovovou láhev a pozvedl ji.
Zacharias si lokl tak rychle, že měl tekutinu v žaludku dřív, než si uvědomil sžíravou chuť vodky. Polekaně zvedl ruku a pokusil se ji odstrčit.
„Nemůžu," lapal Američan po dechu, „…nemůžu pít, nemůžu…"
„Robine, tohle je lék. To není pro zábavu. Tvoje náboženství to nezakazuje. Prosím tě, příteli, potřebuješ to. Nic lepšího pro tebe nemůžu udělat," dodal Grišanov hlasem, který se třásl bezmocí. „Musíš, Robine."
Možná to je lék, pomyslel si Zacharias. Některé léky mají alkoholový základ jako konzervační prostředek, a to církev povolovala, ne? Nemohl si vzpomenout, a jelikož to nevěděl, znovu si lokl. Nevěděl také, že mu z krve právě vyprchává adrenalin, kterého byl při bití plný, a že alkohol přirozené uvolňování těla ještě zvýrazní.
„Moc ne, Robine." Grišanov mu láhev vzal pak se pustil do ošetřování, natáhl mu nohy a navlhčeným hadříkem mu čistil tvář.
„Divoši!" vrčel Rus. „Zatracení smradlaví divoši. Za tohle majora Vinha uškrtím, zlámu mu jeho hubený opičí krk."
Ruský plukovník se posadil na zem vedle svého amerického kolegy a upřímně k němu promluvil. „Robine, jsme nepřátelé, ale jsme taky lidé, a i válka má pravidla. Ty sloužíš své zemi, já zase své.
Tihle… tihle lidé nechápou, že beze cti pořádná služba neexistuje, jenom barbarství." Znovu pozvedl láhev. „Tu máš. Na bolest tu nic jiného neseženu. Je mi líto, příteli, ale neseženu."
A Zacharias se znovu napil, pořád otupělý, pořád dezorientovaný a zmatenější než jindy.
„Hodný kluk," řekl Grišanov. „Nikdy jsem ti to neříkal, ale máš kuráž, příteli, když jsi dokázal odolávat těm zvířatům tady."
„Musím," vydechl Zacharias.
„Samozřejmě," řekl Grišanov a něžně mu otíral tvář, jako by to dělal svému dítěti. „To bych musel i já." Odmlčel se.
„Bože, zase si tak zalítat!"
„Jo. Plukovníku, kéž bych -"
„Říkej mi Kolja." Grišanov máchl rukou. „Znáš mě už dost dlouho."
„Kolja?"
„Křestním se jmenuju Nikolaj. Kolja je - zdrobnělina, říkáte tomu tak?"
Zacharias opřel hlavu o zeď zavřel oči a vzpomínal, jaké to je, když člověk letí. „Ano, Koljo, rád bych zase lítal."
„Nejsem na tom o moc líp, řekl bych," pravil Kolja usazený vedle Zachariase a vzal ho bratrsky kolem zmlácených a bolavých ramen, věděl, že je to první lidské gesto, které ten muž skoro po roce zajetí prožívá. „Můj oblíbený je MIG-17. Teď už zastaralý, ale Bože, je to radost s ním letět. Jenom špičky prstů na kniplu, a - stačí si jenom pomyslet, jenom si v duchu něco přát, a letadlo udělá přesně to, co chceš."
„Šestaosmdesátka byla taky taková," odpověděl Zacharias. „Taky už jsou všechny pryč."
Rus se uchechtl. „Jako první láska, co první holka kterou jsi viděl jako malý kluk a na kterou jsi poprvé myslel jako chlap, že?"
„Ale první letadlo, to je pro muže, jako jsme my, lepší.
Není tak vřelé jako žena, ale mnohem líp se zvládne." Robin se pokusil zasmát, ale rozkašlal se. Grišanov mu nabídl další doušek. „Jenom klid, příteli. Pověz mi, které je tvoje oblíbené letadlo?"
Američan pokrčil rameny, cítil, jak ho v břiše hřeje teplo.
„Lítal jsem skoro se vším. Přišel jsem o F-94 a devětaosmdesátky.

Podle toho, co jsem slyšel, jsem ale zase nepřišel o moc. Sto čtyřka byla fajn, jako sportovní auťák, ale neměla pořádný odpich. Ne, můj oblíbenec je nejspíš šestaosmdesátka H, kvůli ovládání.“
„A co Thud?“ zeptal se Grišanov, použil přezdívku pro Thunderchief F-105.
Robin si zase odkašlal. „Člověk přeletí celej Utah, než ho otočí, ten je sakra rychlej. Jednoho jsem vytáhl na sto dvacet uzlů nad červenou čáru.“
„Prý to není žádná pořádná stíhačka. Prý je to vlastně bombarďák.“ Grišanov vychytrale nastudoval slang amerických pilotů.
„To je pravda. Z potíží tě vytáhne, jen to hvízdne. Zblízka bych se v něm rozhodně prát nechtěl. Nejlíp je trefit se na první pokus.“
„Ale bombardování - mezi námi piloty, vaše bombové zásahy jsou na tomhle posraném kusu země výtečné.“
„Snažíme se, Koljo, to mi můžeš věřit,“ řekl Zacharias už trochu nezřetelně. Rusa udivilo, že kořalka zabrala tak rychle. Ten muž se v životě nenapil, až teď před dvaceti minutami.
Pozoruhodné, že si člověk může zvolit život bez alkoholu.
„A jak umíte napadnout raketové základny. Víš, sledoval jsem to. Jsme sice nepřátelé, Robine,“ opakoval Kolja. „Ale jsme taky piloti. Ta odvaha a obratnost, jakých jsem byl tady svědkem, takové jsem nikde jinde neviděl. Doma jsi určitě hazardní hráč, ne?“
„Hráč?“ Robin zavrtěl hlavou. „Ne, hrát nemůžu.“
„Ale to, co jsi dělal v tom Thudu…“
„To není hazard. To je vypočítané riziko. Naplánuješ si to, víš, co můžeš udělat, a držíš se toho, získáš cit pro to, co si myslí ten druhý.“ Grišanov si v duchu poznamenal, že musí láhev doplnit pro dalšího zajatce, kterého má na programu.
Trvalo to několik měsíců, ale konečně našel metodu, která zabrala. Škoda že ti malí hnědí divoši neměli dost filipa, aby pochopili, že když člověku ubližujete, spíš ho zatvrdíte. Kvůli své aroganci, která byla nezměrná, se dívali na svět optikou stejně titěrnou, jako byla jejich postava, a stejně úzkoprsou, jako byla jejich kultura. Zdálo se, že jsou nepoučitelní. Grišanov po poučení prahl. Bylo zvláštní, že se tento trik naučil od jednoho fašistického důstojníka z Luftwaffe. Škoda také, že Vietnamci dovolili provádět tyto zvláštní výslechy jenom jemu a nikomu jinému. Brzy o tom napíše do Moskvy. Když použijí správný nátlak, mohli by zdejší tábor skutečně využít. Od těch divochů bylo nečekaně chytré, že tábor postavili, ale zoufalé, že nedokázali rozeznat jeho možnosti, což se však dalo předvídat.
Jak nechutné, že musel žít v téhle zapařené, vlhké, hmyzem prolezlé zemi, obklopený nadutými lidičkami s nadutými mozečky, zákeřnými jako had. Ale byly zde informace, které potřeboval. I když byla jeho momentální práce odporná, objevil pro ni vhodné označení v jednom současném americkém románu, který četl, aby si vylepšil už tak úžasnou znalost jazyka. Byl to velmi americký obrat. To, co teď dělal, byl jenom byznys.
Toto byl způsob nazírání světa, kterému snadno porozuměl.
Škoda že ten Američan vedle mě to asi nepochopí, pomyslel si Kolja a naslouchal každičkému slovu, kterým zajatec přerývaně vysvětloval život pilota Weaselu.

Tvář v zrcadle byl čím dál cizejší, a to bylo dobré.
Zvláštní, jak jsou zvyky silné. Už si naplnil umyvadlo teplou vodou a měl ruce plné pěny, než mu nastartoval mozek a připomněl mu, že by se neměl mýt ani holit. Kelly si vyčistil zuby. Nesnesl na nich povlak a tuto část maskování ošetří lahví vína. Co je to za hnusný trunk, pomyslel si Kelly.
Sladký a těžký, má divnou barvu. Kelly nebyl žádný znalec vína, ale přece jen věděl, že slušné stolní víno nemá mít barvu moči. Musel z koupelny odejít. Nevydržel se dívat do zrcadla moc dlouho.
Posilnil se pořádným jídlem, vybavil se potravinami, které mu dodají energii a nebudou mu přitom kručet ve střevech. Potom přišlo cvičení. Díky tomu, že bydlel v přízemí, mohl běhat na místě a nebát se, že bude rušit sousedy. Skutečnému běhání se to nevyrovnalo, ale bude to stačit. Potom přišly na řadu kliky. Levé rameno se mu už před časem úplně vzpamatovalo a bolest ve svalech byla dokonale souměrná. Nakonec přišlo cvičení boje zblízka, které prováděl kvůli celkové rychlosti, samozřejmě kromě základní užitečnosti a použitelnosti.
Předchozího dne odešel z bytu za denního světla, i když riskoval, že ho někdo v tomto nedůstojném stavu uvidí; zašel do obchodu Dobré vůle, kde si našel sako s kapsami, které si přehodí přes ostatní oblečení. Bylo tak velikánské a ošoupané, že mu za ně nic neúčtovali. Kelly si byl vědom, že zamaskovat velkou postavu a fyzickou zdatnost je těžké, ale volné, šupácké oblečení to zvládlo. Také využil možnosti porovnat se s ostatními štamgasty v obchodě. Když si prohlédl svůj převlek, zdál se mu vyhovující. I když nebyl zrovna nejhorším exemplářem na ulici, určitě zapadl do té horší půlky a prodavač, který mu dával sako zadarmo, to pravděpodobně udělal nejen proto, aby vyjádřil soucit, ale taky aby ho co nejrychleji vystrnadil ven. Nebylo to snad zlepšení? Co by byl ve Vietnamu dal za to, aby se mohl považovat za jiného vesničana a jen čekat, až zlí hoši přijdou?
Předchozí noc strávil tím, že pokračoval v průzkumu. Nikdo na něj nijak necivěl, když chodil po ulici, byl prostě další špinavý, páchnoucí somrák, nestál ani za přepadení, kterého se bál, protože by se při něm zjistilo, co je opravdu zač. Dalších pět hodin strávil na svém čihadle a sledoval ulice z arkýřových oken v prvním poschodí prázdného domu. Ukázalo se, že policejní hlídky jsou rutinní, i autobus rachotil mnohem pravidelněji, než si původně všiml.
Když docvičil, rozebral pistoli a vyčistil ji, i když ji od návratu z New Orleansu nepoužíval. Totéž udělal s tlumičem. Znovu obojí složil a zkontroloval, jak součástky sedí. Provedl jen jednu malou změnu. Teď byla na vršku tlumiče namalovaná tenká bílá čára, která sloužila jako noční hledí. Pro střelbu na dálku to nebylo moc dobré, ale tu stejně neměl v plánu.
Když s pistolí skončil, vložil do komory náboj a opatrně spustil úderník, než zacvakl zásobník. V obchodě armádních přebytků také sehnal námořnický bojový nůž Ka-Bar, a když předchozí noci sledoval ulice, přejížděl zatím

sedmipalcovou čepelí bowiaku po brousku. Na noži je cosi, čeho se lidé bojí víc než kulky. Bylo to hloupé, ale užitečné. Pistole a nůž putovaly za opasek na bedra pěkně vedle sebe, dobře schované plandavou tmavou košilí a sakem. Do jedné kapsy saka putovala láhev od whisky naplněná vodou. Na druhou stranu přišly čtyři tyčinky Snickers. Kolem pasu si omotal elektrický drát osmičku. V kapse u kalhot měl pár gumových rukavic. Byly žluté, ne zrovna vhodné, když chce člověk zůstat neviditelný, ale jiné nesehnal. Nakonec mu ruce schovaly a neztratil v nich moc citu a obratnosti. V autě už měl pár bavlněných pracovních rukavic, které si nasazoval při řízením. Když auto koupil, celé je pořádně vyčistil, otřel každou skleněnou, kovovou a plastovou plochu a doufal, že odstranil všechny otisky prstů.
Kelly žehnal každému filmu o policajtech, který kdy viděl, a jen se modlil, aby byl ohledně každé své taktiky dostatečně pečlivý.
Co dál? zeptal se v duchu. Neměl u sebe žádný průkaz. Pár dolarů v hotovosti v peněžence, kterou také dostal v krámku Dobré vůle. Kelly přemýšlel, jestli si nemá vzít víc, ale nemělo to smysl. Vodu. Jídlo. Zbraně. Drát. Dalekohled nechá dnes v noci doma. Vzhledem k tomu, kolik zabral místa, nestálo za to brát ho s sebou. Možná si sežene nějaký menší - zapamatovat. Byl připraven. Kelly zapnul televizi a sledoval zprávy, aby si poslechl předpověď počasí - zamračeno, místy přeháňky, teploty kolem třiadvaceti stupňů. Uvařil si a vypil dva šálky instantní kávy kvůli kofeinu a počkal, až padne noc.
Odchod ze sídliště byl kupodivu nejobtížnější součástí plánu. Kelly zhasl světlo a podíval se z okna, ujistil se, že venku už nikdo není, než se odvážil ven. Ve dveřích z budovy se znovu zastavil. rozhlížel se a poslouchal, pak došel přímo k volkswagenu, odemkl ho a nastoupil. Okamžitě si nasadil pracovní rukavice a teprve potom zavřel dveře auta a nastartoval motor. Za dvě minuty míjel místo, kde měl zaparkovaný scout, napadlo ho, jak osaměle to auto vypadá. Měl teď na rádiu naladěnou jedinou stanici, která hrála současnou hudbu, soft rock a folk, jenom aby byl ve společnosti důvěrné známých zvuků, a jel směrem na jih, do centra.
Něco v něm se divilo, jak je jízda do města napínavá.
Jakmile se tam dostal, uklidnil se, ale ta cesta, jako let ve vrtulníku při nasazení, byla doba, během které uvažujete o neznámém, a Kelly se musel napomínat, aby byl klidný, aby zachovával týž výraz na tváři, ale ruce v rukavicích se mu trochu potily. Pečlivě dodržoval všechny dopravní předpisy, zastavoval na červenou a nevšímal si aut, která svištěla kolem něj. Napadlo ho, že je zvláštní, jak dlouho se může táhnout dvacet minut. Tentokrát přijížděl trochu jinou trasou. Minulé noci si obhlédl parkoviště dva bloky od cíle - v duchu si současné taktické prostředí převáděl v poměru jeden blok na kilometr reálné džungle, to přirovnání u něj vyvolalo úsměv, kratičký, ale to už parkoval za černým chevroletem ročník 1957. Stejně jako předtím rychle z auta vystoupil a zanořil se do uličky, která ho schovala ve tmě a kde se mohl fyzicky zamaskovat. Asi po dvaceti metrech z něj byl další špinavý somrák.
„Hele, vole!“ zavolal nějaký mladý hlas. Byli tři, mezi patnácti a dvaceti lety, seděli na plotě a popíjeli pivo.
Kelly se držel na opačné straně uličky, aby byla mezi nimi co největší vzdálenost, ale nebylo mu přáno. Jeden z nich seskočil z plotu a šel k němu.
„Co tu hledáš, vodrbanče?“ vyptával se kluk s bezcitnou drzostí mladého rváče. „Jéžiš, ty teda smrdíš, čéče! Copa tě máma nenaučila, že se máš mejt?“
Kelly se ani neotočil, jenom se krčil a nezastavoval se.
Tohle bylo mimo plán. Sklopil hlavu, pootočil se pryč od kluka, který šel pořád vedle něj, udržoval tempo, podle jeho výpočtů co nejvyšší na starého somráka, a přehodil si láhev vína do druhé ruky.
„Dal bych si loka, čéče,“ řekl mladík a sáhl po láhvi.
Kelly ji nepustil, protože ochlasta z ulice něco takového neudělá. Mladík ho popadl a smýkl s ním k plotu po levici, který tam však končil. Vracel se k přátelům, smál se a pobuda zatím vstal a pokračoval v cestě.
„A už se nevracej, čéče!“ uslyšel Kelly, když se dostal ke konci bloku. To rozhodně neměl v plánu. Během dalších deseti minut minul další dva hloučky mladých lidí, ale už nikomu nestál za námahu, kromě posměšků. Zadní dveře jeho čihadla byly pořád pootevřené a dnes večer, díky Bohu, tu krysy nebyly. Kelly se uvnitř zastavil, zaposlouchal se, a když nic neslyšel, napřímil se a trochu uvolnil.
„Had Chicagovi,“ zašeptal si, vzpomněl si na stará volací jména. „Průnik úspěšný. Na pozorovacím bodě.“ Kelly vyšel po vratkých schodech potřetí a naposledy, našel své obvyklé místo na jihovýchodním rohu, posadil se a zadíval se ven.
Okamžitě viděl, že Archie a Mezek jsou také na svém obvyklém místě, blok odtud, a mluví s nějakým motoristou. Bylo deset hodin dvanáct minut večer. Kelly si, povolil jeden doušek vody a sladkou tyčinku, opřel se zády o stěnu a pozoroval je, jestli v jejich obvyklé činnosti nedošlo k nějakým změnám, ale během půl hodiny pozorování si žádných nevšiml. Velký Bob byl také na svém místě, stejně jako jeho poručík, kterému Kelly říkal Malý Bob. Karlík Brownů byl dnes v noci rovněž v práci, stejně jako Bařtipán; Karlík pořád pracoval sám a Bařtipán stále spolupracoval s poručíkem, kterého se Kelly ani neobtěžoval pojmenovat. Ale Čaroděje nebylo dnes večer vidět.
Ukázalo se, že dorazil pozdě, něco po jedenácté, zároveň se svým společníkem; Kelly mu říkal Toto, protože měl sklony pobíhat kolem jako pejsek, který patřil do košíku vzadu na bicyklu Zlé čarodějnice. Kellyho to pobavilo.
Jak se dalo čekat, nedělní noc byla klidnější než obě předchozí, ale Archie a Mezek vypadali, že mají víc práce než ostatní. Možná proto, že měli klientelu trochu víc nóbl. I když všichni obsluhovali jak místní, tak venkovské zákazníky, zdálo se, že Archie a Mezek častěji přitahují větší auta, natolik čistá a naleštěná, až Kellyho napadlo, že nejsou z této části města. Byl to asi ukvapený předpoklad, ovšem pro tuto akci nebyl důležitý. Skutečně důležité bylo něco jiného, co vypozoroval předchozí noci při procházce zdejšími končinami a potvrdil si to i dnes. Teď už stačilo jen čekat.
Kelly si udělal pohodlí, cítil, jak se mu tělo uvolňuje, protože už bylo všechno rozhodnuto. Hleděl dolů na ulici, stále maximálně ostražitý, pozoroval, poslouchal, zaznamenával všechno, co v uplývajících minutách přicházelo a odcházelo. Ve dvanáct čtyřicet projelo jednou příčnou ulicí policejní hlídkové auto, neudělalo nic, jen se tu ukázalo. Vrátí se

pravděpodobně pár minut po druhé hodině. Městské autobusy hrčely a Kelly poznal autobus v jednu deset, s brzdami, které potřebovaly opravit. Jejich tenké skřípění muselo rozčilovat každého, kdo se podél jeho trasy snažil spát. Jakmile minula druhá hodina, provoz výrazně prořídl. Dealeři teď víc kouřili, víc mluvili. Velký Bob přešel ulici a říkal něco Čarodějovi, jejich vztahy vypadaly docela srdečné, což Kellyho překvapilo. Tohle zatím neviděl.
Možná že ten chlap potřeboval drobné za stovku. Policejní vůz projel v obvyklém čase. Kelly dojedl třetí tyčinku Snickers toho večera, obaly si schovával. Obhlédl okolí. Nic tu nenechal. Nic, čeho se dotkl, jeho otisky určitě neudrží. Bylo tu příliš mnoho prachu a písku - a dával si velký pozor, aby se nedotkl okenní tabulky.
Dobrá.
Kelly prošel po schodech dolů a vyšel ven zadními dveřmi.
Přešel ulici a zamířil do souběžné uličky, při tom se pořád držel ve stínu, pořád se pohybovat šoupavým, ale stále tišším krokem.
Z tajemství první noci se vyklubala výhoda. Archie a Mezek mu zmizeli z dohledu během dvou nebo tří vteřin. Na delší dobu je z očí nespustil. Neodjeli a neměli čas dojít pěšky na konec bloku. Kelly to rozluštil minulou noc. Tyhle hodně dlouhé bloky řadových domů nepostavili pitomci. V půli cesty mělo hodně souvislých bloků krytý průchod, aby se lidé mohli dostat do uličky rychleji. Pro Archieho a Mezka to také byla vhodná úniková cesta, a když končili své obchody, nikdy se od ní nevzdálili víc než deset kroků. Ale nezdálo se, že by uličku příliš pozorovali.
Kelly se o tom ujistil, opíral se při tom o přístavek. který byl dost velký i pro Ford Model-T. Našel pár pivních plechovek, spojil je kusem provázku a nastražil je přes cementový chodník, který vedl do průchodu, takže měl jistotu, že se k němu nikdo zezadu nepozorovaně nepřiblíží. Pak vešel dovnitř, velmi lehce našlapoval a při tom sáhl za pas pro pistoli s tlumičem. Krýt se musel pouhých dvacet kroků, ale tunely přenášejí zvuk líp než telefony a tak Kellyho oči zkoumaly zem, jestli tam neleží něco, o co by mohl zakopnout nebo tím nadělat hluk. Vyhnul se nějakým novinám i kusu rozbitého skla a přiblížil se k opačném konci průchodu.
Takhle zblízka vypadali jinak, skoro lidsky. Archie se opíral zády o hnědou cihlovou zeď a kouřil cigaretu. Mezek také kouřil. seděl na chladiči auta. hleděl do ulice a každých deset vteřin jim schopnost vidění snižovalo nažhavení cigarety. Kelly je viděl, ale oni jeho ne, i když byl pět metrů od nich. Lepší to být nemohlo.
„Nehýbej se," zašeptal Archiemu. Muž otočil hlavu, spíš podrážděně než polekaně, a uviděl pistoli s našroubovaným velkým tlumičem. Oči mu zalétly k poručíkovi, který se pořád díval opačným směrem, pobrukoval si nějakou písničku a čekal na zákazníka, jenž už nikdy nepřijde. Kelly jim to tímto dával na vědomí.
„Hej!" Pořád šepot, ale dokázal přehlušit utichající zvuky ulice. Mezek se otočil a uviděl pistoli namířenou na hlavu svého zaměstnavatele. Strnul, aniž byl o to požádán. Archie měl pistoli a peníze a většinu drog. Také uviděl, že ho Kellyho ruka pokynem zve blíž, a jelikož nevěděl, co jiného má dělat, poslechl.
„Obchody šly dneska dobře?" zeptal se Kelly.
„Docela jo," odpověděl Archie potichu. „Co chceš?"
„No co bys tak řekl?" zeptal se Kelly s úsměvem.
„Seš polda?" zeptal se Mezek, trochu pitomě. jak si druzí dva pomysleli.
„Ne, nepřišel jsem nikoho zatknout." Pohnul rukou. „Do tunelu, na hubu, rychle." Kelly je pustil dovnitř tak na tři metry, právě tolik, aby se ztratili pohledům zvenčí, ale ne zas úplně mimo dosah světla, chtěl na ně vidět. Nejdřív je prohledal, jestli mají zbraně. Archie měl rezavý revolver dvaatřicítku, který putoval do kapsy. Kelly si pak odmotal z pasu elektrický drát a pevně jim ho přitáhl kolem zápěstí.
Potom je převalil na záda.
„Víte, co je spolupráce, hoši."
„Radši se tu už nikdy neukazuj, chlape," oznámil mu Archie a ani si neuvědomoval, že nebyl vůbec oloupen. Mezek přikývl a něco zamumlal. Odpověď oba zmátla.
„Vlastně od vás potřebuju pomoc."
„S čím?" zeptal se Archie.
„Hledám jednoho chlapa, jmenuje se Billy, jezdí v červeném Roadrunneru."
„Co? Seš pošahanej?" zeptal se Archie znechuceně.
„Odpověz na otázku, prosím," řekl Kelly klidně.
„Vypal vocaď, magore," navrhl mu Archie rozzuřeně.
Kelly mírně odklonil zbraň a vypálil dvě rány Mezkovi do hlavy. Tělo sebou křečovitě zaškubalo a vyšplíchla krev, ale tentokrát ne na Kellyho. Místo toho zlila Archiemu obličej a Kelly viděl, že dealer vytřeštil oči hrůzou a úžasem. Mezek stejně nevypadal jako hovorný typ a hodiny vyměřené pro akci tikaly.
„Řekl jsem prosím, ne?"
„Ježíši Kriste, chlape!" zachraptěl Archie, věděl, že kdyby jenom trochu pozvedl hlas, znamenalo by to smrt.
„Billy. Červený Plymouth Roadrunner, hrozně rád se v něm ukazuje. Je to distributor. Chci vědět, kde se zdržuje," řekl Kelly tiše.
„Jestli ti to řeknu…"
„Dostaneš nového dodavatele. Mě," řekl Kelly. „A jestli řekneš Billymu, že tu jsem, brzo se shledáš se svým přítelem," dodal a máchl pistolí směrem k mrtvole, která se teple opírala Archiemu o bok. Musel mu koneckonců nabídnout nějakou naději. Třeba i trochu pochybné pravdy, pomyslel si Kelly. „Rozumíš? Billy a jeho kamarádi se sčuchli s nesprávnými lidmi a mým úkolem je to napravit. Tvýho kamaráda je mi líto, ale musím ti ukázat, že to myslím vážně, že jo."
Archie se snažil uklidnit, ale nedařilo se mu to, i když se chopil naděje, které se mu dostalo. „Hele, kámo, já nemůžu -"
„Vždycky se můžu zeptat někoho jiného." Kelly se významně odmlčel. „Rozumíš tomu, co jsem ti právě řekl?"

Archie rozuměl, nebo si to aspoň myslel a rozpovídal se, dokud nepřišel čas, aby se připojil k Mezkovi.
Rychlá prohlídka Archieho kapes vydala slušný balíček hotovosti a sbírku malých drogových psaníček, která si taky našla cestu do kapes Kellyho saka. Kelly opatrně obě těla překročil a zamířil k uličce, při tom se ohlédl, aby se ujistil, že nešlápl do krve. Každopádně se bot zbaví. Kelly odvázal provázek od plechovek a vrátil je tam, kde je našel, pak znovu nasadil opilecký krok, oklikou se vrátil k autu a při každém kroku zachovával pečlivě promyšlený vzorec chování.
Díky Bohu, pomyslel si už zase v autě mířícím na sever, konečně se bude moci dnes v noci osprchovat a oholit. A co sakra udělá s drogami? To byla otázka, na kterou odpoví osud.

Auta začala přijíždět těsně po šesté, to nebyla tak nepříhodná hodina pro aktivitu na vojenské základně. Bylo jich patnáct, nejmíň tři roky staré rachotiny, všechny byly zrušené při automobilových nehodách a pak prodány na součástky. Nezvyklé na nich bylo jedině to, že i když byly nepojízdné, vypadaly skoro, jako by pojízdné byly. Pracovní četa se skládala z příslušníků námořní pěchoty a pracovala pod dohledem seržanta dělostřelectva, který neměl tušení, o co jde. Ale to ani nemusel. Auta byla dopravena na místo, porůznu rozmístěna, ne do úhledných vojenských zákrytů, ale spíš tak, jak parkují opravdoví lidé. Trvalo to devadesát minut a pracovní četa odešla. V osm ráno dorazila další, tentokrát s figurínami.
Byly v několika velikostech a oblečené do starých šatů. Dětské figuríny přišly na houpačky a do pískoviště. Dospělé byly postaveny do kovových držáků, které dorazily s nimi. I druhá pracovní četa odešla, aby se v budoucnu po dobu neurčitou dvakrát denně vracela a přestavovala figuríny náhodným způsobem, přesně podle instrukcí, vymyšlených a sepsaných nějakým vygumovaným důstojníkem, který neměl nic lepšího na práci.
Z Kellyho poznámek vysvítalo, že jedním z nejúnavnějších a časově nejnáročnějších aspektů operace KINGPIN bylo denní sestavování a strhávání makety cíle. Nebyl první, kdo si toho všiml. Pokud by zdejší maketu zaregistrovala sovětská průzkumná družice, uvidí jen zvláštní uskupení budov, které slouží nedefinovatelnému účelu. Uvidí také dětské hřiště, plné dětí, rodičů a zaparkovaných aut a všechny tyto prvky se budou přesunovat každý den. Tato informace bude protiřečit očividné skutečnosti - že rekreační zařízení je půl míle od jakékoli pořádné cesty, a je tedy nepřístupné.

16
Cvičeni
Ryan a Douglas ustoupili, nechali lidi ze soudního lékařství, aby odvedli svou práci. K objevu došlo těsně po páté hodině ranní. Policista Chuck Monroe při pravidelné obhlídce projížděl ulicí, všiml si v průchodu mezi domy zvláštního stínu a posvítil tam reflektorem z auta. Tmavý obrys mohl být klidně chrápající opilec, ale bílý reflektor ozářil kaluž červené barvy a klenuté zdi růžově zasvítily, což od prvního okamžiku vypadalo divně. Monroe zaparkoval auto a šel se podívat, potom věc ohlásil. Policista se teď opíral o bok auta, kouřil cigaretu a probíral podrobnosti svého objevu, který mu připadal méně hrůzný a zvláštní, než mohou civilisté pochopit. Ani se nenamáhal zavolat sanitku. Ti dva muži byli očividně mimo dosah jakékoli lékařské pomoci.
„Těla hodně krvácejí, to je fakt," poznamenal Douglas. Nic zvláštního tím nemyslel, chtěl jenom narušit ticho, když foťáky blýskaly a plnily poslední roličku barevného filmu.
Vypadalo to, jako by se na jednom místě rozlily dvě velké plechovky červené barvy.
„Doba úmrtí?" zeptal se Ryan zástupce koronerova úřadu.
„Není to tak dlouho," řekl muž a zvedl ruku. „Rigor mortis ještě nenastal. Určitě po půlnoci, pravděpodobně po druhé hodině ranní."
Příčina smrti nevyžadovala otázky. Díry v čelech obou mužů hovořily jasně.
„Monroe?" zavolal Ryan. Mladý policista přišel. „Co víte o těch dvou?"
„Oba jsou dealeři. Ten starší vpravo je Maceo Donald, tady se mu říkalo Ju-Ju. Toho vlevo neznám, ale pracoval s Donaldem."
„Slušný postřeh, že jste je zahlédl, policisto. Ještě něco?" zeptal se seržant Douglas.
Monroe zavrtěl hlavou. „Ne, pane. Vůbec nic. V obvodu byla docela klidná noc. Prošel jsem to tady během služby možná čtyřikrát a neviděl jsem nic zvláštního. Obvyklí dealeři dělali obvyklou práci." Nevyslovená kritika situace, kterou všichni dávno uznali za normální, prošla bez odpovědi. Nakonec bylo pondělí ráno, a už to bylo pro všechny dost zlé.
„Hotovo," řekl starší fotograf. On a jeho partner, který stál na druhé straně těl, ustoupili z cesty.
Ryan se rozhlížel. V průchodu bylo dost světla z okolí a detektiv si ještě pomáhal velkou baterkou, přejížděl světelným kuželem po okrajích chodníku, očima pátral po měděném záblesku.
„Vidíš nějaké nábojnice, Tome?" zeptal se Douglase, který dělal totéž.
„Ne. Byli zastřeleni tady odtud, nemyslíš?"
„S těly nikdo nehýbal," řekl koroner zbytečně a dodal: „Ano, určitě byli zastřeleni z této strany. Oba při tom leželi."
Douglas a Ryan si dali načas, třikrát prozkoumali každý centimetr průchodu, protože důkladnost byla hlavní zbraní jejich profese a času měli habaděj - nebo aspoň několik hodin, což znamenalo totéž. Místo činu patřilo k těm, jaká si jen člověk může přát. Žádná tráva, kde by se skrýval důkaz, žádný nábytek, jenom holá cihlová ulička široká ani ne dva metry, všechno pěkně přehledné. Tady ušetří čas.
„Vůbec nic, Eme," řekl Douglas, když dokončil třetí prohlídku. „Takže nejspíš revolver." Byl to logický závěr.
Lehké nábojnice dvaadvacítky, když z automatu vyskočily, mohly letět neuvěřitelně daleko a byly tak malé, že při jejich hledání by mohl člověk zešílet. Zločinec, který sbíral své nábojnice, byl výjimka a najít čtyři malé dvaadvacítky ve tmě - ne, to nebylo moc pravděpodobné.

„Nějaký lupič s laciňákem, chceš se vsadit?“ zeptal se Douglas.
„Možná.“ Oba muži došli znovu k tělům a poprvé si dřepli těsně k nim.
„Nejsou vidět prachové stopy,“ řekl seržant trochu překvapeně.
„Je některý ten dům obydlený?“ zeptal se Ryan Monroea.
„Ani jeden, pane,“ řekl Monroe a ukázal na obě zdi, které tvořily průchod. „Ale většina baráků na druhé straně ulice je.“
„Čtyři výstřely, brzy ráno, myslíš, že to mohl někdo slyšet?“ Ten cihlový tunel by měl zvuk soustředit jako čočky dalekohledu, pomyslel si Ryan. Dvaadvacítka hlasitě, ostře štěkala. Ale jak často měli podobné případy jako tenhle a nikdy nikdo nic neslyšel?
Kromě toho se lidé v téhle čtvrti rozdělovali do dvou tříd: na ty, kdo se nedívali, protože je to nezajímalo, a na ty, kdo věděli, že díváním jenom zvyšují riziko, že schytají zatoulanou kulku.
„Dva policisté už obcházejí byty, poručíku. Zatím nic.“
„Nestřílel špatně, Eme.“ Douglas vytáhl tužku a ukázal na díry v čele neidentifikované oběti. Byly sotva centimetr od sebe, těsně nad kořenem nosu. „Žádné prachové stopy. Ten vrah určitě stál… Je to tak metr, metr dvacet, maximálně.“
Douglas ustoupil do nohou mrtvol a natáhl paži. Úhel výstřelu byl přirozený, stačilo natáhnout paži a zamířit dolů.
„Nemyslím. Možná tu jsou prachové stopy, které nevidíme, Tome. Proto tu máme soudní lékaře.“ Mínil tím, že oba mrtví muži měli tmavou pleť a světlo zde vůbec nebylo dobré. Pokud prach malé dírky lemoval, ani jeden detektiv ho neviděl.
Douglas si zase dřepl a znovu se na dírky zadíval.
„Člověka potěší, že nás někdo ocení,“ poznamenal zástupce koronera tři metry od nich a ani od psaní poznámek nevzhlédl.
„Každopádně měl náš střelec fakticky pevnou ruku, Eme.“
Tužka se pohnula k hlavě Macea Donalda. Dvě dírky v čele, možná trochu výš než na čele druhého muže, byly ještě blíž u sebe. „To je neobvyklé.“
Ryan pokrčil rameny a začal těla prohledávat. I když měl vyšší šarži, radši to dělal sám a Douglas psal poznámky. Ani u jednoho muže nenašel zbraň, a přestože oba měli peněženky a průkaz, ze kterého neznámého identifikovali jako Charlese Barkera, dvacet let, množství hotových peněz neodpovídalo zrovna tomu, co muži jejich profese obvykle u sebe mají. Nebyly tu ani žádné drogy…
„Počkat, tady něco je - tři malé průsvitné sáčky s bílou práškovou látkou,“ řekl Ryan profesní hantýrkou. „Drobné peníze, dolar sedmdesát pět; cigaretový zapalovač Zippo, leštěná ocel, laciný. Balíček cigaret Pall Mall z kapsy u košile - a další malý průsvitný sáček s bílou práškovou látkou.“
„Okradl je feťák,“ pronesl Douglas diagnózu incidentu.
Nebylo to zrovna profesionální, ale zdálo se mu to jasné.
„Monroe?“
„Ano, pane?“ Mladý policista nikdy nepřestal být příslušníkem námořní pěchoty. Douglas si všiml, že skoro ke všemu, co řekne, dodává „pane“.
„Naši přátelé Barker a Donald - byli to zkušení dealeři?“
„Ju-Ju tu fungoval, co jsem nastoupil na okrsek, pane. Nikdy jsem neslyšel, že by po něm někdo šel.“
„Na rukou žádné známky rvačky,“ řekl Ryan, když je otočil.
„Ruce jsou svázané… elektrickým drátem, měděným, bílá izolace, je na něm obchodní značka, nemůžu ji přečíst. Žádné zjevné známky boje.“
„Někdo dostal Ju-Jua!“ To promluvil Mark Charon, zrovna přijel. „Měl jsem na toho hajzla rozdělaný případ.“
„Vzadu na hlavě pana Donalda dvě rány způsobené východem kulky,“ pokračoval Ryan, podrážděný tím vyrušením.
„Očekávám, že někde na dně toho jezera ty kuličky najdeme,“ dodal kysele.
„Na balistiku zapomeň,“ zamručel Douglas. S dvaadvacítkami to nebylo nic neobvyklého. Za prvé, kulky byly vyrobeny z měkkého olova, takže se snadno zdeformovaly a rýhy způsobené drážkováním hlavně se skoro nikdy nedaly identifikovat. Za druhé, malá dvaadvacítka měla velkou průraznost, ještě větší než pětačtyřicítka, a kulka se často rozplácla na nějakém předmětu za obětí. V tomto případě na betonovém chodníku.
„Řekni mi o něm něco,“ poručil Ryan.
„Velký pouliční dealer, rozsáhlá klientela. Jezdí v pěkném červeném cadillaku,“ dodal Charon. „Taky pořádně mazanej.“
„Už ne. Jeho mozek se asi před šesti hodinami zhomogenizoval.“
„Loupež?“ zeptal se Charon.
Odpověděl Douglas. „Vypadá to tak. Žádná zbraň, žádné drogy, žádné peníze, které by stály za řeč. Ten, kdo to udělal, se vyznal v řemesle. Vypadá to fakticky profesionálně, Eme. Tohle nemá na triku nějaký obejda, který měl štěstí.“
„Asi půjde o člověka, co vychází nad ránem, Tome,“ odpověděl Ryan a vstával. „Pravděpodobně revolver, ale tihle lidi si nenechají ujít sobotní noční film. Marku, nedoslechl ses něco o zkušeném lupiči, který by pracoval na ulici?“
„Duo,“ řekl Charon. „Ale ti mají brokovnici.“
„Tohle je skoro jako mafiánské přepadení. Dívat se jim rovnou do očí - prásk.“ Douglas o svých slovech přemýšlel. Ne, ani to úplně nesedělo, že? Mafiánské popravy nejsou skoro nikdy tak elegantní.
Zločinci nebyli žádní ostrostřelci a používali většinou laciné zbraně.
On a Ryan vyšetřovali dost vražd souvisejících s gangem a oběť byla buď zastřelena ranou do týla na kontaktní vzdálenost, takže zůstaly zřejmé veškeré stopy, které takový čin provázejí, nebo došlo k náhodné střelbě a oběť měla po celém těle tucet děr daleko od sebe. Tyhle dva sejmul někdo, kdo se vyznal, a sbírka vysoce obratných mafiánských vojáků byla hodně hubená. Ale řekl snad někdo, že vyšetřování vraždy je exaktní věda? Na tomto místě zločinu se mísila rutina s neobvyklými okolnostmi. Prostá loupež, při které zmizely drogy a peníze obětí, ale neobvykle obratná

střelba, takže střelec měl buď zvláštní štěstí - dvakrát -, nebo to byl odborník. A mafiánská poprava se obvykle nemaskovala jako loupež nebo cokoli jiného. Mafiánská vražda byla nejčastěji veřejným prohlášením.
„Marku, povídá se na ulici něco o válce gangů?“ zeptal se Douglas.
„Ne, ani ne, nic organizovaného. Spousta rvaček mezi dealery o flek na chodníku, ale to není nic nového.“
„Mohl bys ses poptat,“ navrhl poručík Ryan.
„Jasně, Eme. Nechám to své lidi prověřit.“
Tohle nevyřešíme rychle - možno nikdy, pomyslel si Ryan.
No, jenom v televizi člověk vyřeší případ během půlhodiny - mezi reklamami. „Už je můžu odvézt?“
„Jsou vaši,“ řekl Ryan muži z úřadu soudního lékaře. Černý stejšn byl připravený a vzduch se oteploval. Kolem už bzučely mouchy, přitahoval je pach krve. Ryan zamířil ke svému autu v doprovodu Toma Douglase. Rutinní práci dokončí mladší detektivové.
„Někdo prostě umí střílet - dokonce líp než já,“ prohodil Douglas, když jeli zpátky do centra. Jednou si to zkusil za střelecké družstvo oddělení.
„Teď je spousta lidí, kteří to dovedou, Tome. Možná že někdo našel zaměstnání u našich organizovaných přátel.“
„Takže profesionální vražda?“
„Prozatím jí můžeme říkat obratná,“ navrhl Ryan. „Necháme Marka, ať se trochu poptá u špiónů.“
„Z toho jsem celý nakřivo,“ zavrčel Douglas.
* * *
Kelly vstal v půl desáté a cítil se čistě, poprvé po několika dnech. Okamžitě po návratu do bytu se osprchoval a uvažoval při tom, jestli nenechává na stěnách odtokové roury vrstvy špíny. Teď se mohl dokonce oholit a pocit čistoty mu vynahradil nedostatek spánku. Před snídaní - svačinou - si Kelly zajel půl míle do místního parku a půl hodiny tam běhal, potom odjel zpátky domů, znovu se báječně a důkladně vysprchoval a trochu se najedl. Potom ho čekala práce. Veškeré oblečení z minulé noci vězelo v hnědém papírovém pytlíku na potraviny - kalhoty, košile, prádlo, ponožky a boty. Byla to škoda, loučit se s tím bezvadným sakem, plandavým, se spoustou kapes. Bude si muset sehnat nové, možná i několik. Byl si jist, že tentokrát ho krev nepocákala, ale u tmavé barvy člověk nemůže mít jistotu a pravděpodobně na něm byly, stopy prachu - nyní však nebyla vhodná chvíle něco riskovat. Na vrstvu šatstva putovaly zbytky jídla a kávová sedlina a to vše si našlo cestu do místního kontejneru na odpadky. Kelly uvažoval, že je zanese až na vzdálenou skládku, ale to by mohlo víc potíží přinést než vyřešit. Někdo by ho mohl vidět, všimnout si, co dělá, a ptát se proč. Zbavit se čtyř prázdných nábojnic dvaadvacítek bylo snadné. Hodil je do kanálu při běhání.
Polední zprávy oznámily objev dvou mrtvol, ale žádné podrobnosti. Možná že noviny prozradí víc. Zbývala ještě jedna věc.
„Ahoj, Same.“
„Ahoj, Johne. Jsi ve městě?“ zeptal se Rosen, usazený ve své kanceláři.
„Jo. Nevadilo by ti, kdybych přišel na pár minut? Řekněme kolem druhé?“

„Co pro tebe můžu udělat?“ zeptal se Rosen od svého stolu.
„Rukavice,“ řekl Kelly a zvedl ruce. „Takové, jaké používáte, z tenké gumy. Jsou drahé?“
Rosen se málem zeptal, k čemu rukavice potřebuje, ale rozhodl se, že mu do toho nic není. „Sakra, chodí nám v krabicích po sto párech.“
„Tolik jich nepotřebuju.“
Chirurg vytáhl zásuvku skříňky a hodil na stůl deset igelitových sáčků. „Vypadáš hrozně úctyhodně.“ A to Kelly vypadal, jelikož byl oblečený v bílé košili a modrém špiónském obleku, jak mu začal říkat. Bylo to poprvé, co ho Rosen viděl s kravatou.
„Neshazuj mě, doktore.“ Kelly se usmál. „Někdy musím. Dokonce mám novou práci, dá se říct.“
„Co děláš?“
„Konzultanta, v podstatě.“ Kelly máchl rukou. „Nemůžu říct v jakém oboru, ale vyžaduje to, abych se pořádně oblékal.“
„Cítíš se dobře?“
„Ano, docela slušně. Běhám a tak vůbec. Jak se máš ty?“
„Všechno při starém. Víc papírování než doktořiny, ale mám na starosti celé oddělení.“ Sam se dotkl hromady složek na stole. Nezávazné povídání ho znervózňovalo. Zdálo se mu, že jeho přítel je v převleku, ale svědomí si uklidnil tím, že vlastně přesně neví, co má Kelly za lubem. „Můžeš mi prokázat laskavost?“
„Jasně, doktore.“
„Sandy se pokazilo auto. Měl jsem ji odvézt domů, ale mám schůzi, která potrvá až do čtyř. Směna jí končí ve tři.“
„Takže jí povoluješ pravidelnou pracovní dobu?“ zeptal se Kelly s úsměvem.
„Někdy, pokud neučí.“
„Jestli jí to vyhovuje, tak mně taky.“
Obnášelo to jen dvacetiminutové čekání, které Kelly strávil v kantýně, kde si dal lehkou svačinu. Sandy O'Tooleová ho tam našla těsně po třetí hodině, kdy se střídaly směny.
„Tak už vám zdejší strava chutná líp?“ zeptala se.
„Ani nemocnice nedokáže salát zničit.“ Nedokázal však pochopit nadšení této instituce pro želatinu. „Slyšel jsem, že se vám pokazilo auto.“
Přikývla a Kelly viděl, proč ji Rosen přeřadil na pravidelnější rozvrh. Sandy vypadala velmi unaveně. světlou pleť teď měla sinalou, pod očima napuchlé tmavé váčky. „Něco se startérem - elektřina. Je v servisu.“
Kelly vstal. „Nuže, kočár mou dámu očekává.“ Jeho poznámka vyvolala úsměv, ale spíš zdvořilý než pobavený.

„Nikdy jsem vás neviděla tak oblečeného," prohodila cestou k parkovací garáži.
„Jen mě nepřechvalte. Pořád jsem schopen vyválet se v bahně i v kostelním." A jeho žertování znovu neuspělo.
„Nechtěla jsem -"
„Jenom klid, madam. Měla jste dlouhý pracovní den a váš řidič má nepovedený smysl pro humor."
Sestra O'Tooleová se zastavila a otočila se. „Není to vaše vina. Mám špatný týden. Měli jsme tu dítě, automobilová nehoda. Doktor Rosen se snažil, ale zranění bylo příliš vážné a holčička odešla zrovna při mé směně, předevčírem. Někdy tuhle práci nenávidím," uzavřela Sandy.
„Rozumím," řekl Kelly a podržel jí otevřené dveře.
„Podívejte se, chcete to slyšet stručně? Nikdy to není ta správná osoba. Nikdy to není ta správná chvíle. Nikdy to nedává smysl."
„To je pěkný názor. Nepokoušel jste se mě rozveselit?" To ji kupodivu přimělo k úsměvu, ale nebyl to úsměv, který Kelly chtěl vidět.
„Všichni se snažíme slepit střepy, jak nejlíp umíme, Sandy.
Vy bojujete se svými draky. Já zase se svými," řekl Kelly bez přemýšlení.
„A kolik draků jste už zdolal?"
„Jednoho nebo dva," řekl Kelly nepřítomně a snažil se mít kontrolu nad tím, co říká. Překvapilo ho, jak obtížné to najednou je. Se Sandy se snadno povídalo.
„A čím se to vylepšilo, Johne?"
„Můj otec byl hasič. Umřel, když jsem byl zrovna tam. Požár domu, šel dovnitř a našel dvě děti, přidušené kouřem. Můj otec je dostal v pořádku ven, ale na místě dostal infarkt. Prý byl mrtvý dřív, než dopadl na zem. Mělo to význam," řekl Kelly a vzpomněl si na to, co mu říkal admirál Maxwell na marodce americké válečné lodi Kitty Hawk: že smrt by měla mít význam a že smrt jeho otce význam měla.
„Vy jste zabíjel lidi, že?" zeptala se Sandy.
„To se ve válce stává," souhlasil Kelly.
„Jaký to mělo význam? Co to s vámi udělalo?"
„Jestli chcete pořádnou odpověď, žádnou nemám. Ale ti, které jsem sejmul, už nikdy nikomu neublížili." PLASTOVÁ KVĚTINA sakra neublížila, řekl si. Žádní další vesničtí starostové s rodinami. Možná že tu práci převzal někdo jiný, ale třeba taky ne.
Sandy sledovala provoz, když mířili na sever po Broadway.
„A ti, kteří zabili Tima, si mysleli totéž?"
„Možná ano, ale je v tom rozdíl." Kelly skoro řekl, že nikdy nikoho ze svých lidí neviděl, že by někoho zavraždil, ale tohle už říkat nemohl, že?
„Jestli tomu všichni věří, tak kde jsme my? Nemoc je něco jiného. Člověk bojuje proti tomu, co ubližuje všem. Žádná politika a lhaní. My lidi nezabíjíme. Proto dělám svou práci, Johne."
„Sandy, před třiceti lety žil jeden chlápek, jmenoval se Hitler, a ten se vyžíval v tom, že zabíjel lidi, jako je Sam a Sarah, jenom kvůli tomu, jaká měli jména. Musel umřít a taky umřel, sice zatraceně pozdě, ale nakonec jo." Nebyl to dost prostý příklad?
„Máme dost svých problémů i tady," zdůraznila To bylo zřejmé při pohledu na chodníky, které míjeli, protože nemocnice nestála v příjemné čtvrti.
„Já to, vím pamatujete?"
Tím ji zaskočil. „Je mi líto, Johne."
„Mně taky." Kelly se odmlčel, hledal slova. „Je v tom rozdíl, Sandy. Dobří lidé existují. Předpokládám, že lidi jsou dokonce většinou slušní. Ale jsou i ti špatní. Nemůžete zařídit, aby zmizeli, nemůžete zařídit, aby byli dobří, protože většinou se nezmění, a někdo musí chránit jedny před druhými. To jsem dělal já."
„Ale jak to zařídíte, abyste se nestal jedním z nich?"
Kelly o tom chvíli přemýšlel a litoval, že tu Sandy vůbec je. Tohle neměl chuť poslouchat, nechtěl zkoumat vlastní svědomí. Všechno bylo v posledních několika dnech tak jasné.
Jakmile se člověk rozhodl, že je tu nepřítel, stačilo na základě této informace jednoduše aplikovat výcvik a zkušenosti. Nebyla to věc, o které člověk musel přemýšlet.
Pohled do vlastního svědomí je těžký, že?
„Nikdy jsem takový problém neměl," řekl konečně a tématu se vyhnul. V té chvíli ten rozdíl pochopil. Sandy a jí podobní bojovali proti věci a bojovali statečně, riskovali zdravý rozum, když se vzpírali silám, jejichž příčiny nemohli přímo ovlivnit. Kelly a jemu podobní bojovali proti lidem, akce nepřátel nechávali jiným, ale dokázali nepřátele vyhledat a bojovat s nimi tváří v tvář, dokonce je zneškodnit, pokud měli štěstí. Jedni měli absolutně čisté cíle, ale nedostávalo se jim uspokojení. Druzí mohli dosáhnout uspokojení ze zničení nepřítele, ale jen za cenu, že se začali příliš podobat těm, proti nimž bojovali. Léčitel a válečník, souběžné války, podobné cíle, ale tolik odlišné skutky. Nemoci těla a nemoci samotné lidskosti. To byl přece zajímavý pohled na věc, ne?
„Možná je to takhle: nejde o to, proti čemu bojujete. Jde o to, zač bojujete."
„Za co bojujeme ve Vietnamu?" zeptala se Sandy Kellyho. Tu otázku si pokládala nejméně desetkrát denně od chvíle, kdy dostala nevítaný telegram. „Umřel tam můj manžel a já pořád nechápu proč."
Kelly chtěl něco říct, ale nechal toho. Na to opravdu nebyla odpověď. Smůla, chybné rozhodnutí, špatné načasování na několika úrovních aktivity, souběh náhodných okolností který způsobil, že vojáci na vzdáleném bitevním poli umírali, a i když tam člověk byl, nedávalo mu to vždycky smysl. Kromě toho Sandy nejspíš všechna vysvětlení nejednou slyšela právě od toho muže, kterého oplakávala. Možná že hledání smyslu bylo jen přehlídkou marnosti.

Možná že to ani smysl dávat nemělo. Ale kdyby to byla pravda, jak mohl člověk žít bez představy, že to smysl mělo, aspoň nějaký? Stále o tom uvažoval, když zabočil do ulice, kde bydlela.
„Váš dům potřebuje trochu natřít," řekl Kelly a byl rád, že to dům potřebuje.
„Já vím. Nemůžu si natěrače dovolit a nemám čas udělat to teď sama."
„Sandy - mohl bych mít návrh?"
„Jaký?"
„Dopřejte si trochu života. Je mi líto, že je Tim pryč, ale je to tak. Já tam taky ztratil přátele. Musíte jít dál."
Bylo bolestné vidět její únavu. Oči ho profesionálně zkoumaly, neprozradily nic, co si myslela nebo co cítila v nitru, ale už skutečnost, že si dala tu práci, aby se před ním schovávala, Kellymu leccos prozradila.
Něco se ve vás změnilo. Zajímalo by mě, co to je. Zajímalo by mě, proč, myslela si Sandy. Něco se vyřešilo. Vždycky byl zdvořilý, skoro zábavný tou svou neochvějnou noblesou, ale smutek, který předtím viděla, který byl skoro stejně velký jako její neutuchající žal, byl teď pryč, nahradilo ho něco, co si nedokázala ani představit. Bylo to silné, protože se nenamáhal s nějakým tajnůstkářstvím, a Sandy byla přesvědčená, že dokáže proniknout každou maskou, kterou si Kelly nasadí. V tom se mýlila nebo možná neznala pravidla. Dívala se, jak Kelly vystupuje, obchází auto a otevírá jí dveře.
„Prosím." Pokynul k domu.
„Proč jste tak milý? Doktor Rosen něco…?"
„Jenom mi říkal, že potřebujete svézt, Sandy, čestně. Kromě toho vypadáte strašně unaveně." Kelly ji doprovodil ke dveřím.
„Nevím, proč si s vámi ráda povídám," řekla, když došla ke schůdkům na verandu.
„Nebyl jsem si tím jistý. Opravdu?"
„Myslím, že ano," odpověděla O'Tooleová a skoro se usmála.
Úsměv po vteřině zhasl. „Johne, na mě je moc brzo."
„Sandy, na mě je taky brzy. Je moc brzy být přáteli?"
Zamyslela se nad tím. „Ne, na to brzy není."
„Nezajdeme někdy na večeři? Už jsem se jednou ptal, pamatujete?"
„Jak často jste ve městě?"
„Teď už častěji. Mám práci - víte, něco musím dělat ve Washingtonu."
„Co to je?"
„Nic důležitého." A Sandy zachytila pach lži - ale i to, že nejspíš nebyla namířena proti ní.
„Třeba příští týden?"
„Zavolám vám. Neznám tady žádné dobré restaurace."
„Já ano."
„Trochu si odpočiňte," radil jí Kelly. Nepokusil se ji políbit ani vzít za ruku. Jenom se přátelsky, starostlivě usmál a odešel. Sandy se za ním dívala, jak odjíždí, a stále uvažovala, co se na tom muži změnilo. Nikdy nezapomněla na výraz v jeho tváři, tam na nemocničním lůžku, ale ať to bylo cokoli, sama se toho bát nemusela.
Kelly si tiše nadával, když ujížděl pryč, a už zase v bavlněných rukavicích čistil všechny plochy v autě, na které dosáhl. Takové rozhovory si nemohl dovolit riskovat moc často.
K čemu to všechno bylo? Jak to měl sakra vědět? V terénu to bylo snadné. Člověk identifikoval nepřítele, nebo mu spíš někdo řekl, co se děje a co je zač a kde je - často ta informace nebyla správná, ale aspoň poskytovala bod, odkud se dalo začít. Ale údaje o akci člověku vlastně nikdy neřekly, jak se tím má změnit svět nebo jak to přispěje k ukončení války. To jste si museli přečíst v novinách, od reportérů, kterým to bylo jedno a informaci vytáhli z mluvčích, jež neznali, nebo z politiků, kteří se nikdy nenamáhali zjistit přesný stav. Oblíbenými slovy byla „infrastruktura" a „rámec", ale Kelly lovil lidi, ne infrastrukturu, která měla znamenat kdovíco, krucifix. Infrastruktura byla věc, jako ta, proti které bojovala Sandy. Nebyla to osoba, která dělá zlé věci a mohla být ulovena jako škodná. A jak to ladilo s tím, co dělal teď? Kelly si řekl, že si musí kontrolovat myšlenky, zůstat nad věcí a jenom si pamatovat, že loví lidi, stejně jako dřív. Nezmění tím celý svět, jenom vymete jeden kout.

„Pořád to bolí, příteli?" zeptal se Grišanov.
„Myslím, že mám pár zlomených žeber."
Zacharias se posadil na židli, dýchal pomalu a očividně bolestivě. To dělalo Rusovi starosti. Takové zranění mohlo vést k zápalu plic a zápal plic může člověka v jeho tělesném stavu zabít. Stráže se na toho muže vrhly trochu moc nadšeně, a i když to udělaly na Grišanovovu žádost, neměly mu kromě bolesti nic způsobit. Mrtvý zajatec nepoví, co Grišanov potřeboval vědět.
„Mluvil jsem s majorem Vinhem. Ten malý divoch říká, že nemůže postrádat žádné léky." Grišanov pokrčil rameny.
„Možná je to pravda. Co bolest, je zlá?"
„Při každém nadechnutí," odpověděl Zacharias a očividně mluvil pravdu. Kůži měl bledší než obvykle.
„Na bolest mám jenom jednu věc, Robine," řekl Kolja omluvně a vytáhl láhev.
Americký plukovník zavrtěl hlavou a i to ho zřejmě bolelo.
„Nemůžu."
Grišanov promluvil zoufale jako muž, který se snaží přemluvit přítele. „Jsi hloupý, Robine. Bolest nikomu neposlouží, ani tobě, ani mně, ani tvému Bohu. Prosím tě, dovol, ať ti trochu pomůžu. Prosím?"
To nemůžu udělat, říkal si Zacharias. Porušil by tím slib Bohu. Jeho tělo bylo chrámem a on ho nesměl špinit takovými věcmi. Ale ten chrám byl pobořený. Nejvíc se Zacharias bál vnitřního krvácení. Dokáže se jeho tělo vyhojit? Mělo by, a

za jakýchkoli jiných, normálnějších okolností by to snadno dokázalo - jenomže věděl, že jeho tělesný stav je strašný, záda ho pořád bolela, a teď i žebra. Bolest byla jeho stálým společníkem a kvůli bolesti bude hůř odolávat otázkám, a tak musel poměřovat víru v Boha povinností odolat. Všechno bylo nejasné. Ulevit bolesti mohlo napomoci uzdravení a napomoci tomu, aby dostál svým povinnostem. Takže co bylo správné? To, co mělo být naprosto jasné, bylo zamlžené a Zachariasovy oči hleděly na kovovou nádobu. V ní se tajila úleva. Ne velká, ale aspoň nějaká, a trochu úlevy potřeboval. pokud se chtěl ovládat.
Grišanov odšrouboval uzávěr. „Lyžuješ, Robine?“
Zachariase tato otázka překvapila. „Ano, naučil jsem se to jako malý kluk.“
„Na běžkách?“
Američan zavrtěl hlavou. „Ne, na sjezdovkách.“
„Sníh v horách Wasatch je k lyžování dobrý?“
Robin se usmál, vzpomínal. „Velmi dobrý, Koljo. Je to suchý sníh. Prašan, většinou jako jemňoučký písek.“
„Ach, nejlepší ze všech. Tu máš.“ Podal mu láhev.
Jenom tentokrát, pomyslel si Zacharias. Jenom kvůli bolesti.
Polkl doušek. Zahnat bolest o pár kroků, jen abych se udržel pohromadě.
Grišanov ho při tom pozoroval, viděl, jak se mu oči zalévají slzami, doufal, že se nerozkašle a neublíží si ještě víc. Byla to dobrá vodka, získal ji ze zásob velvyslanectví v Hanoji, jediná věc, které měla jeho země vždycky dostatek, a jediná věc, které mělo dostatek velvyslanectví. Nejlepší papírová vodka, Koljova nejoblíbenější, skutečně dochucovaná starým papírem, toho si ten Američan nejspíš nevšimne - po pravdě řečeno si toho po třetí nebo čtvrté sklenici nevšiml ani on sám.
„Jsi dobrý lyžař, Robine?“
Zacharias cítil v břiše teplo. které se mu rozlévalo do žil, a uvolnil se. Uvolněné tělo méně bolelo, takže se cítil trochu silnější, a jestli ten Rus chtěl mluvit o lyžování, no, to nemůže uškodit, ne?
„Zvládnu i nejhorší sjezdovky,“ řekl Robin spokojeně. „Začal jsem jako malý kluk. Myslím, že mi bylo pět, když mě táta vzal poprvé na lyže.“
„Tvůj otec - byl také pilot?“
Američan zavrtěl hlavou. „Ne, právník.“
„Můj otec je profesorem historie na moskevské státní univerzitě. Máme daču a v zimě, když jsem byl malý, jsem směl lyžovat v lese.
Miluju to ticho. Člověk slyší jenom - jak tomu říkáte, svištění. Svištění běžek ve sněhu. Nic jiného. Jako deka na zemi, žádný zvuk, jenom ticho.“
„Když vstaneš dost brzo, hory můžou být taky takové. Vybereš si den, kdy zrovna přestalo sněžit, nesmí moc foukat vítr.“
Kolja se usmál. „Jako létání, že? Létání v jednomístném letounu, za krásného dne s několika bílými mračny.“
Naklonil se vpřed a lišácky zamrkal. „Pověz mi, vypínáš někdy na pár minut rádio, jenom abys byl sám?“
„Oni ti to dovolují?“ zeptal se Zacharias.
Grišanov se uchechtl, zavrtěl hlavou. „Ne, ale stejně to dělám.“
„Člověku to prospěje,“ řekl Robin s úsměvem a vzpomínal, jaké to je. Vzpomněl si na jedno odpoledne v únoru roku 1964, kdy letěl z letecké základny Mountain Home.
„Tak nějak se musí cítit Bůh, ne? Úplně sám. Hluku motoru si nemusíš všímat. Pro mě za pár minut prostě neexistuje. Je to s tebou stejné?“
„Jo, pokud přilba sedí dobře.“
„To je skutečný důvod, proč létám,“ lhal Grišanov. „Všechno to ostatní otravování, papírování a mechanické záležitosti, i školení, to je cena. Být tam nahoře, úplně sám, přesně tak jsem se cítil, když jsem jako malý kluk lyžoval v lese - je to ale ještě lepší. Za jasného zimního dne vidíš hodně daleko.“
Podal Zachariasovi znovu láhev. „Myslíš, že ti malí divoši tomu rozumějí?“
„Nejspíš ne.“ Zacharias chvilku váhal. No, stejně si už jednou dal. Podruhé to neuškodí, ne? Znovu se napil.
„Já, Robine, držím knipl jenom špičkami prstů, takhle.“
Předvedl to na hrdlu láhve. „Zavřu na chvíli oči, a když je otevřu, svět je jiný. Už nejsem z tohoto světa. Jsem něco jiného - možná anděl,“ řekl vesele. „Pak mi nebe patří, tak jak bych chtěl, aby mi patřila žena, ale není to nikdy stejné. Myslím, že nejlepší je být sám.“
Ten chlap to opravdu chápe, že? On opravdu chápe létání.
„Seš básník nebo co?“
„Miluji poezii. Nemám talent na psaní, ale to mi nebrání, abych ji četl, učil se ji zpaměti, cítil, co mi básník říká, abych cítil,“ řekl Grišanov tiše a myslel to vážně - při tom sledoval, jak se Američanovy oči rozostřují a jsou stále zasněnější. „Jsme si hodně podobní, příteli.“

„Jaká je verze o Ju-Juovi?“ zeptal se Tucker.
„Vypadá to na loupežné přepadení. Byl neopatrný. Jeden z tvých, co?“ řekl Charon.
„Jo, dost pro nás vozil.“
„Kdo to udělal?“ Byli v hlavním křídle veřejné knihovny Enocha Pratta, schovaní mezi řadami polic, opravdu na ideálním místě. Těžko se k nim mohl někdo přiblížit, aniž by ho zahlédli, a instalovat zde odposlech nebylo možné. I když tu vládlo celkem ticho, bylo tu prostě příliš mnoho malých výklenků.
„Nemám páru, Henry. Ryan a Douglas tam byli a nepřipadalo mi, že by něco měli. Hele, bude ti to fungovat i bez

jednoho dealera?“
„Nežvaň - ale stejně je to drobná skvrna. Ještě nikdy jsem o žádnýho ze svých nepřišel.“
„Ty nežvaň, Henry.“ Charon prolistoval několik stránek. „Je to vysoce rizikové podnikání. Někdo chtěl trochu peněz, možná taky trochu drog nebo rychle proniknout do byznysu. Podívej se po nějakém novém dealerovi, který by tvoje zboží prodával.
Sakra, když je dostali tak čistě, možná by ses s nimi mohl domluvit.“
„Dealerů mám dost. A takhle dojednávat mír neprospívá obchodu. Jak je dostali?“
„Velmi profesionálně. Každého dvakrát do hlavy. Douglas říkal něco o tom, že se to podobá mafiánské popravě.“
Tucker otočil hlavu. „Co?“
Charon mluvil klidně, zády otočený k druhému muži. „Henry, tohle jejich organizace není. Tony by nic takového neudělal, ne?“
„Asi ne.“ Ale Eddie by mohl, pomyslel si Tucker.
„Něco potřebuju,“ řekl Charon potom.
„Co?“
„Nějakého dealera. Co čekáš, tip na druhé místo v Pimliku?“
„Hodně jich je už mých, nezapomněls?“ Bylo výhodné - skutečně - použít Charona k vyřazení velké konkurence, ale když Tucker upevnil svou vládu nad místním trhem, mohl předhazovat zákonné moci stále méně a méně nezávislých podnikatelů. To platilo hlavně o těch velkých. Systematicky vybíral lidi, se kterými neměl v úmyslu pracovat, a z těch pár, co zbylo, se mohli vyklubat spíš užiteční spojenci než soupeři, jenom kdyby našel způsob, jak s nimi jednat.
„Jestli po mně chceš, abych tě chránil, Henry, tak musím vykazovat při vyšetřování výsledky. Abych mohl vykázat výsledek při vyšetřování, musím občas vylovit nějakou velkou rybu.“ Charon položil knížku zpátky na polici. Proč musí takové věci vysvětlovat?
„Kdy?“
„Začátkem týdne, něco šťavnatého. Chci dostat něco, co se bude pěkně vyjímat.“
„Ozvu se ti.“ Tucker vrátil knihu na místo a odešel. Charon počkal ještě několik minut a vyhledal tu správnou knihu. Našel ji, a vedle ní i obálku. Policejní poručík se neobtěžoval s počítáním. Věděl, že to bude správně.

Greer se ujal představování.
„Pane Clarku. toto je generál Martin Young a zde je Robert Ritter.“
Kelly si s oběma potřásl rukou. Ten od námořní pěchoty byl letec, stejně jako Maxwell a Podulski, ale ti na schůzce nebyli. Nic nenaznačovalo, kdo je Ritter, ten však promluvil první.
„Dobrá analýza. Nevyjadřujete se zrovna úředním jazykem, ale vyhmátl jste všechny důležité body.“
„Pane, skutečně není těžké na to přijít. Pozemní útok by měl být dost snadný. Nejsou tam vojáci první linie a ti, co tam jsou, se dívají dovnitř, ne ven. Počítejte dva chlapy na každou věž. Kulomety budou namířené dovnitř, že? Trvá pár minut, než se otočí. Můžete využít hranici lesa, abyste se dostali dost blízko pro dostřel M-79.“ Kelly přejel rukama po nákresu. „Tady jsou baráky, jenom dvoje dveře, a vsadím se, že tam čtyřicet chlapů není.“
„Vstoupit tudy?“ generál Young poklepal na jihozápadní roh tábora.
„Ano, pane.“ Na pilota byl mariňák docela chápavý. „Trik je v tom, dostat tak blízko první úderný oddíl. Využijete k tomu počasí, v tuto roční dobu by to nemělo být příliš obtížné. Dva ozbrojené vrtulníky, normální rakety vzduch - zem a minikanóny, kterými pokropí tyhle dvě budovy. Tady posaďte evakuační vrtulníky.
Budete hotoví ani ne za pět minut po začátku střelby. To je pozemní fáze. Zbytek nechám na letcích.“
„Takže vy říkáte, že základním klíčem je dostat útočný prvek do bezprostřední blízkosti po zemi -“
„Ne, pane. Jestli chcete udělat další Son Tay, můžete okopírovat celý plán, prsknout do tábora vrtulníky klidně z devíti metrů - ale zatím jste mi tvrdili, že to chcete udělat v malém.“
„Správně,“ řekl Ritter. „Musí to být v malém. Není žádná možnost, že bychom to prosadili jako velkou operaci.“
„Takže máte míň prostředků, pane, a musíte použít odlišnou taktiku. Dobrá zpráva je, že je to malý cíl, není potřeba dostat ven tolik lidí, nebude vám překážet tolik zlých hochů.“
„Ale nemáme žádný bezpečnostní faktor,“ řekl generál Young a zamračil se.
„Ten není velký,“ souhlasil Kelly. „Pětadvacet lidí. Výsadek tady v údolí, pak překročí ten kopec zde, dostanou se na místo, postarají se o věže, vyrazí tuhle bránu. Potom přiletí ozbrojené vrtulníky a budou kropit tady ty dvě budovy, zatímco úderný prvek zaútočí na budovu zde. Hadi budou kroužit kolem, zatímco úhoři vyzvednou zajatce, a pak si to všichni pohasíme údolím pryč.“
„Pane Clarku, jste optimista,“ poznamenal Greer a zároveň připomněl Kellymu jeho krycí jméno. Kdyby generál Young zjistil, že Kelly je obyčejný vrchní pomocník, nikdy by Greera nepodpořil, a Young už jim vyšel hodně vstříc - spotřeboval celoroční stavební rozpočet, aby postavil maketu v lesích v Quantiku.
„Všechno jsem to už kdysi dělal, admirále.“
„Kdo vybere lidi?“ zeptal se Ritter.
„O to už je postaráno,“ ujistil ho James Greer.
Ritter se posadil, zadíval se na fotografie a nákresy. Dával v sázku svou kariéru, stejně jako Greer a všichni ostatní. Ale buď něco udělají nebo ne, jiná možnost nebyla. Neudělat nic znamenalo, že nejméně jeden cenný člověk, a možná dvacet dalších, se nikdy nevrátí domů. To však nebyl skutečný důvod, přiznal si Ritter. Skutečný důvod byl, že kdosi rozhodl, že na životech těchto mužů nezáleží, a ten kdosi by mohl stejně rozhodnout znovu. Takový způsob uvažování by jednoho dne jeho úřad zničil. Člověk nemůže získat agenty, když se proslechne, že Amerika neochrání lidi, kteří pro ni pracovali. Držet slovo bylo nejen správné. Usnadňovalo to také práci.

„Měli bychom to rozjet, než něco prokecneme," řekl. „Bude lehčí dostat zelenou, když už budeme připravení. Uděláme to tak, aby to vypadalo jako ojedinělá akce. To je další velká chyba, kterou udělali s KINGPINem. Byl příliš okatě zaměřený na získání loveckého povolení, a to nikdy v kartách nebylo. Můžu to vzít svý přátelům v národní bezpečnostní radě. Nejspíš na mě vyletí, ale musíme být připraveni do toho jít, až to udělám."
„Bobe, znamená to, že jsi na naší straně?" zeptal se Greer.
Ritter si dal na čas, než odpověděl. „Ano, znamená."
„Potřebujeme dodatečný bezpečnostní faktor," ozval se Young, díval se na mapu ve velkém měřítku a přemýšlel, jak se tam helikoptéry dostanou.
„Ano, pane," řekl Kelly. „Někdo tam musí předem zajít a okouknout to." Pořád tam měli obě fotografie Robina Zachariase, na jedné byl plukovník letectva vzpřímený, s čepicí pod paží, hruď ozdobenou stříbrnými křídly a stužkami, sebevědomý úsměv, rodina shromážděná kolem; a na druhé byl shrbený, špinavý muž, kterého se kdosi chystal zezadu udeřit pažbou. Sakra, proč se nevydat na ještě jednu křížovou výpravu? pomyslel si. „Myslím, že to budu já."

17
Komplikace
Archie toho moc nevěděl, ale ukázalo se, že pro Kellyho účely to stačí. Teď vlastně doopravdy potřeboval jen se trochu víc vyspat.
Zjistil, že sledovat někoho v autě je těžší, než to vypadá v televizi, a taky těžší, než to bylo v New Orleansu, kde si to už jednou vyzkoušel. Když auto sledujete moc natěsno, riskujete, že vás řidič zahlédne. Když se držíte moc zpátky, můžete chlapa ztratit. Provoz všechno komplikoval. Náklaďáky zakrývaly výhled. Tím, že jste sledovali jedno auto půl bloku před sebou, jste nutně museli ignorovat bližší auta a Kelly zjistil, že zrovna tahle auta provádějí psí kusy. Proto žehnal Billyho červenému Roadrunneru. Dal se snadno zahlédnout, s tou jeho zářivou barvou, a i když řidič s oblibou prudce dupal na plyn, nemohl porušovat zase moc dopravních předpisů, aby na sebe nepřivábil pozornost policie, což ani on nechtěl o nic víc než Kelly.
Kelly jeho auto zahlédl těsně po sedmé hodině večer, blízko baru, který mu popsal Archie. Ať je Billy jaký chce, o utajení se moc nestará, pomyslel si Kelly, ale to mu prozradilo už jeho auto. Bláto bylo pryč, všiml si okamžitě. Vůz vypadal čerstvě umytý a navoskovaný a z předchozího setkání Kelly věděl, že Billy je člověk, který si svého auta považuje.
Nabízelo se tím několik zajímavých možností, o kterých Kelly uvažoval, zatímco ho sledoval, nikdy ne blíž než na půl bloku, protože už získával cit pro to, jak Billy jezdí. Brzy bylo jasné, že se pokud možno vyhýbá velkým dopravním tepnám a v postranních ulicích se vyzná jako lasička v doupěti. To stavělo Kellyho do nevýhody. Kelly měl naopak štěstí v tom, že jel v autě, kterého si nikdo nevšímal. Na ulici bylo prostě příliš mnoho ojetých brouků, než aby přitahoval pozornost.
Po čtyřiceti minutách byl vzorec Billyho chování jasný.
Roadrunner rychle zabočil vpravo a na konci bloku zastavil.
Kelly zvážil možnosti a jel zvolna dál. Když se blížil, uviděl, že z auta vystoupila nějaká dívka s kabelkou. Došla ke starému známému Čaroději, který se vyskytoval několik bloků od svého obvyklého stanoviště. Kelly neviděl, že by si něco vyměnili -, ale oba vešli do budovy a zůstali tam nějakou minutu schovaní, dokud dívka nevyšla. Jejich chování se shodovalo s tím, co vyprávěla Pam. Ještě lepší je, že jsem tím identifikoval Čaroděje, řekl si Kelly, zabočil vlevo a dojel k červené na semaforu. Teď věděl dvě věci, které nevěděl předtím. Ve zpětném zrcátku viděl, že Roadrunner přejel ulici.
Dívka zamířila stejným směrem a zmizela mu z dohledu, když se světla změnila. Kelly zabočil vpravo a zase vpravo a zahlédl plymouth, který pokračoval na jih se třemi lidmi uvnitř.
Předtím si toho muže - pravděpodobně to byl muž - nevšiml, asi se krčil na zadním sedadle.
Rychle se stmívalo, nastávala denní doba, kterou měl John Kelly rád. Dál sledoval Roadrunner, nechával světla zhasnutá tak dlouho, jak se odvažoval, a za odměnu uviděl, jak auto zastavuje u rohového domu z hnědého kamene, kde všichni tři vystoupili, protože dodávky pro tuto noc čtyřem dealerům už vyřídili. Dal jim několik minut, zaparkoval o několik bloků dál a vrátil se pěšky, znovu převlečený za pobudu. Místní architektura mu obhlídku usnadnila. Všechny domy na druhé straně ulice měly mramorové přední schody z velkých, obdélníkových bloků. za kterými se dalo dobře schovat. Stačilo sedět na chodníku a opírat se o ně zády, a nikdo si ho nemohl všimnout. Vybral si správné schody, dost blízko, ale zase ne blízko fungujícího pouličního světla, u něhož schody vrhaly hluboký stín, v kterém se schoval - a kromě toho, kdo by věnoval pozornost nějakému pobudovi. Kelly si osvojil stejný způsob nahrbení, jaké viděl u jiných, občas pozvedl láhev zastrčenou v sáčku a jako by se napil, a několik hodin tak sledoval rohový dům.
Krevní skupina 0+, 0- a AB-, vzpomněl si na zprávu z patologie. Semeno zanechané v Pam odpovídalo těmto krevním skupinám a on uvažoval, jakou krevní skupinu má Billy. Po ulici projížděla auta.
Lidé chodili sem a tam. Podívali se na něj možná tři lidé, ale nic víc, a on předstíral, že spí, sledoval při tom dům koutkem oka a naslouchal každému zvuku, který mohl znamenat nebezpečí.
Hodiny míjely. Nějakých dvacet metrů za ním pracoval na chodníku dealer a Kelly poslouchal jeho hlas, poprvé slyšel, jak popisuje zboží a dohaduje se o ceně, poslouchal také různé hlasy zákazníků.
Kelly měl vždycky neobvykle dobrý sluch - nejednou mu zachránil život - a i tohle byla cenná průzkumná informace, kterou si jeho mozek zařadil a analyzoval. Zaběhl k němu cizí pes, zvědavě a přátelsky ho očichával, ale Kelly ho nezahnal. To by neladilo s rolí - kdyby to byla krysa, možná že by to bylo jinak, pomyslel si - a zachovat maskování bylo důležité.
Jaká to byla čtvrť? uvažoval Kelly. Na jeho straně stály docela obyčejné cihlové řadové domy. Druhá strana byla

trochu jiná, stály tam solidnější domy z hnědého kamene, možná o polovinu širší. Ulice možná tvořila na přelomu století hranici mezi obyčejnými pracujícími lidmi a lepšími příslušníky střední třídy. Možná že ten dům z hnědého kamene býval honosným domovem nějakého obchodníka nebo námořního kapitána. Možná v něm o víkendech zněl klavír, hrála na něj dcera, která studovala na Peabodyho konzervatoři.
Ale ti všichni se přestěhovali do míst, kde rostla tráva, a i tento dům byl teď prázdný, hnědý, trojpodlažní duch z jiných časů.
Kelly byl překvapený, jak široké jsou tu ulice, možná proto, že když byly stavěny, byly hlavním dopravním prostředkem povozy tažené koňmi.
Kelly tu myšlenku vytřásl z hlavy. Nebyla důležitá a jeho mozek se musel soustředit na současnost.
Uplynuly čtyři hodiny, když ti tři konečně znovu vyšli ven, muži v čele, dívka za nimi. Menší než Pam, robustnější.
Kelly mírně zariskoval a zvedl hlavu, aby se na ně díval. Potřeboval si Billyho pořádně prohlédnout, předpokládal, že auto řídí.
Nic moc, opravdu, něco přes sto sedmdesát, štíhlý, asi osmdesát kilo, na zápěstí něco lesklého, hodinky nebo náramek; pohyboval se rázně a úsporně a nafoukaně. Ten druhý byl vyšší a statnější, ale podle toho, jak se pohyboval a jak se držel víc vzadu, byl podřízený. Dívka za nimi šla ještě poslušněji, s hlavou sklopenou. Její blůza, nebo co to bylo, nebyla dopnutá.
Nastoupila do auta, aniž zvedla hlavu, aby se rozhlédla nebo jinak projevila zájem o okolní svět. Dívčiny pohyby byly pomalé a nevyrovnané, patrně vlivem drog, ale nebylo to jen tím. Bylo na ní ještě něco jiného, co Kelly nedokázal pořádně pochytit, ale co bylo přesto znepokojivé… jakási schlíplost.
Její pohyby nebyly líné, byly jiné. Kelly usilovně zamžikal, když si vzpomněl, kde to už viděl. V té vesnici, během PLASTOVÉ KVĚTINY tak se pohybovali vesničané, když se měli shromáždit. Rezignovaně, automaticky, jako živí roboti ovládaní majorem a jeho vojáky. Stejně by šli na smrt. A tak se pohybovala i ona. A tak by šla na smrt i ona.
Takže je to všechno pravda, pomyslel si Kelly. Opravdu ty dívky využívají jako kurýry… mezi jiným. Auto nastartovalo a Billyho způsob řízení odpovídal jeho chování. Auto vyrazilo kousek k nároží, pak zabočilo vlevo a s kvílením pneumatik zrychlovalo přes křižovatku a pryč z Kellyho dohledu. Billy; něco přes sto sedmdesát, štíhlý, hodinky nebo náramek, arogantní. Kelly si uložil do paměti pozitivní identifikaci včetně tváře a barvy vlasů. Nezapomene je. Druhého muže si také zapamatoval, toho bez jména - jeho osud se blížil kvapněji, než tušil.
Kelly se podíval na hodinky v kapse. Jedna hodina čtyřicet minut. Co tam dělali? Vzpomněl si na další věci, které mu vyprávěla Pam. Možná menší večírek. Ta dívka asi také v sobě měla tekutinu typu 0+, 0- nebo AB-. Ale Kelly nemohl zachránit celý svět a nejlepší způsob, jak dívku zachránit, neměl vůbec nic společného s jejím přímým osvobozením.
Uvolnil se, jenom trochu, a čekal, protože nechtěl, aby si jeho pohyb někdo s něčím spojoval, pro případ, že by ho někdo zahlédl, protože ho možná právě teď někdo pozoruje. V některých domech se svítilo, a tak se držel na svém místě ještě asi půl hodiny, vydržel žízeň a menší hladové křeče v břiše, pak vstal a došoupal se na roh. Počínal si dnes večer velmi opatrně, velmi opatrně a velmi efektivně, a teď přišla chvíle pro druhou fázi jeho práce. Čas pokračovat s klamnými manévry.
Držel se hlavně u uliček, pohyboval se pomalu, několik bloků se potácel vlevo a vpravo křivolakou hadí stopou - usmál se -, než se vrátil zpátky do známých ulic; krátce se zastavil, aby si nasadil gumové chirurgické rukavice. Minul spoustu dealerů a jejich poručíků, hledal toho pravého. Pohyboval se po trase, které se říká křižování, byla to řada devadesátistupňových obratů se středem v místě, kde parkoval jeho volkswagen. Musel být opatrný jako vždy, ale byl utajeným lovcem a kořist neměla ponětí, že je kořistí, považovala se sama za dravce. Měla na svou iluzi právo.
Byly skoro tři hodiny, když si ho Kelly vybral. Samotář, jak mu Kelly začal říkat. Neměl žádného poručíka, možná byl v oboru nový, sotva se začal učit. Nebyl moc starý, aspoň tak ze čtyřiceti metrů nevypadal, když počítal svůj balíček bankovek po celonočním obchodování. Na pravém boku se mu rýsoval hrbol, nepochybně pistole, ale hlavu měl skloněnou. Byl docela ostražitý. Když slyšel, že se Kelly blíží, zvedl hlavu a otočil se, rychle si příchozího přeměřil, ale zas hlavu sklonil, nevšímal si blížící se postavy a počítal peníze.
Vzdálenost se zmenšovala.
Kelly si dal tu práci a stavil se během dne na lodi, přijel tam scoutem, protože nechtěl, aby někdo v loděnici věděl, že má jiné auto, a něco si z lodi vzal. Když se k Juniorovi blížil - každý musel dostat jméno, i když jen nakrátko -, přehodil si Kelly láhev vína z pravé ruky do levé. Pravá ruka pak vytáhla závlačku z vršku ručního torpéda, které měl uvnitř nového saka, zavěšené v plátěných smyčkách na levé straně teď už rozepnutého oděvu. Byla to obyčejná kovová roura, pětačtyřicet centimetrů dlouhá s přišroubovaným válcem na konci, a závlačka visela na krátkém lehkém řetízku.
Kelly ji pravou rukou vytáhl ze smyček, ale pořád ji držel na místě, zatímco se k Juniorovi blížil.
Dealer podrážděně znovu otočil hlavu. Nejspíš měl spoustu práce s počítáním a teď pořádal bankovky podle hodnoty. Možná že mu Kelly narušil soustředění, nebo byl prostě pitomý, což bylo pravděpodobnější vysvětlení.
Kelly zakopl, upadl na chodník, hlava mu poklesla, vypadal ještě neškodněji. Když vstával, podíval se za sebe. Na sto metrů neviděl žádného dalšího chodce a jediná světla auta, kterých si všiml, byla červená, ne bílá, což znamenalo, že míří pryč. Když zvedl hlavu, neměl v dohledu vůbec nikoho kromě Juniora, který končil s noční šichtou a připravoval se jít domů na skleničku nebo na něco jiného.
Už jen tři metry a obchodník si ho nevšímal, stejně jako by si nevšímal zaběhnutého psa. Kellyho se zmocnilo vzrušení, které se dostavovalo v okamžiku těsně před akcí, ta poslední chvíle vzrušeného uspokojení, kdy člověk ví, že se to povede, kdy nepřítel je na dosah a netuší, že přišel jeho čas. Chvíle, ve které člověk cítí krev v žilách, kdy jen on ví, že ticho bude porušeno, kdy cítí nádherné uspokojení z toho, že ví.
Kellyho pravá ruka se trochu vynořila, když udělal další krok, ale pořád ještě nemířil přímo k cíli, vypadalo to, že ho mine, nešel k němu a zločincovy oči se znovu zvedly, jen na okamžik, beze strachu, už se ani nerozčiloval; samozřejmě

neuhnul, protože lidé uhýbali jemu, ne naopak. Kelly byl pro něho prostě předmět, jedna z věcí, které patřily k ulici, stejně nezajímavá jako olejová skvrna na asfaltu.
Námořnictvo tomu říká NPB, nejbližší přístupový bod, nejkratší vzdálenost, která vás přímým kurzem zavede k jiné lodi nebo místu přistání. NPB zde činil metr. Když už byl o půl kroku za ním, Kellyho pravá ruka vytáhla ze saka ruční torpédo. Pak se Kelly na levé noze otočil vpravo a pravá paže zároveň vyrazila vpřed, skoro jako by chtěla uštědřit ránu, a do toho pohybu se opřelo všech jeho devadesát sedm kilo.
Zesílená špička ručního torpéda zasáhla prodavače těsně pod hrudní kostí a zamířila ostře vzhůru. Když se to stalo, kombinace tlaku Kellyho paže a nehybné masy Juniorova těla odstrčila komoru zpět, přirazila roznětku na pevný úderník a broková patrona vypálila, přičemž se její svraštělé čelo ze zeleného plastu v podstatě dotklo Juniorovy košile. Ozval se zvuk, jako když na dřevěnou podlahu spadne kartónová krabice. Whump. Nic víc, rozhodně se to nepodobalo výstřelu, protože všechen expandující plyn z prachu vletěl se sloupcem broků do Juniorova těla. Lehký cvičný náboj - mosazná nábojnice s vrabčími broky osmičkami, jaké se používají při soutěžních střelbách nebo na holuby - by člověka na větší vzdálenost než patnáct metrů jen zranil, ale v kontaktu s hrudníkem zapůsobil stejně jako puška na slony. Brutální síla výstřelu vyrazila Juniorovi vzduch z plic s překvapivě hlasitým vhúúš a rozrazila mu ústa, jako by se právě něčemu divil. A že se divil. Jeho oči hleděly do Kellyho očí a Junior ještě žil, i když mu srdce puklo jako nafukovací balónek a spodní část plic se rozletěla na cucky. Bohudíky rána na druhé straně nevyšla.
Vzestupný úhel výstřelu zajistil, že veškerá energie a broky zůstaly v hrudníku, a síla exploze zase udržela tělo na vteřinu vztyčené - ne déle, ale Juniorovi a Kellymu to připadalo jako celé hodiny. Potom tělo prostě padlo, rovnou dolů, jako když se hroutí dům. Kelly uslyšel divný, hluboký vzdech, jak pád vyrazil vzduch a plyny výstřelu z rány ven, byl to ohavný odér štiplavého kouře a krve a jiných věcí, zamořil vzduch a tím napodobil právě ukončený život. Junior měl stále otevřené oči, pořád se díval na Kellyho, pořád zaostřoval na jeho tvář a snažil se něco říct, ústa se mu otevřela a třásla se, dokud veškerý pohyb neustal a otázka zůstala nevyslovena a bez odpovědi. Kelly vytrhl Juniorovi ze sevřené ruky ruličku bankovek a pokračoval v chůzi, jeho oči a uši pátraly po nebezpečí, ale žádné nenašly. Na rohu zabočil ke strouze a koncem ručního torpéda máchl v troše vody, aby odstranil případnou krev. Pak se otočil a zamířil na západ k autu, pořád postupoval pomalu a kolébavě. Za čtyřicet minut byl doma, bohatší o osm set čtyřicet dolarů a chudší o jeden brokový náboj.

„A kdo je tohle?“ zeptal se Ryan.
„Bandanna, věřili byste tomu?“ odpověděl policista v uniformě. Byl to zkušený člen pouliční hlídky, běloch, dvaatřicet let starý. „Prodává herák. No, už doprodával.“
Oči měl pořád otevřené, což nebylo u obětí vražd příliš obvyklé, ale tady toho smrt naprosto zaskočila. A byla to velmi násilná smrt, přestože tělo vypadalo krásně úhledně.
Mělo v sobě dvoucentimetrovou díru s jantarově černou obrubou připomínající koblihu, možná půl centimetru tlustou. To způsobil prach - a průměr díry nepochybně odpovídal dvanáctce brokovnici. Pod kůží byla prostě dutina, jako v prázdné krabici. Všechny vnitřní orgány byly buď zničeny nebo podlehly působení gravitace. Emmet Ryan poprvé v životě nahlížel do mrtvoly, jako by to vůbec nebylo tělo, ale figurína.
„Příčinou smrti,“ poznamenal koroner s břitkou ranní ironií, „je totální rozprášení srdce. Srdeční tkáň budeme moci identifikovat jedině pod mikroskopem. Tatarský biftek,“ dodal a vrtěl hlavou.
„Jasný kontaktní výstřel. Ten chlap musel vrazit hlaveň přímo do něj a pak zmáčknout spoušť.“
„Ježíši, ani nevykašlal krev,“ prohodil Douglas. Rána na druhé straně nevyšla, takže na chodníku nebyla vůbec žádná krev. Z dálky Bandanna vypadal, jako by spal - až na ty vytřeštěné a strnulé oči.
„Žádná bránice,“ pokračoval soudní lékař a ukazoval na tu díru. „Ta je mezi místem zde a srdcem. Pravděpodobně zjistíme, že celý dýchací systém je taky naprosto zničený. Víte, v životě jsem neviděl tak čistou práci.“ A to pracoval v oboru šestnáct let. „Potřebujeme spoustu fotek. Tenhle se dostane do učebnic.“
„Byl dost zkušený?“ zeptal se Ryan policisty v uniformě.
„Dost, aby měl rozum.“
Detektiv poručík se sklonil a ohmatal mrtvole bok. „Pořád má pistoli.“
„Někdo, koho znal?“ uvažoval Douglas. „Někdo, koho si pustil hodně blízko, to je sakra jisté.“
„Brokovnice se dost těžko schová. Sakra, i když jí upiluješ hlaveň, pořád zabere spoustu místa. Vůbec žádné varování?“
Ryan ustoupil koronerovi, aby dokončil práci.
„Ruce jsou čisté, žádné známky boje. Ten, kdo to udělal, se dostal hodně blízko a našeho přítele vůbec nevyplašil.“
Douglas se odmlčel. „Krucifix, brokovnice udělá randál. Nikdo nic neslyšel“
„Doba úmrtí, zatím řekněme dvě nebo tři hodiny,“ odhadoval soudní lékař, protože rigor mortis opět chyběl.
„Tou dobou je na ulicích ticho,“ pokračoval Douglas. „A brokovnice nadělá hrozný rachot.“
Ryan se podíval do kapes u kalhot. Opět žádná rulička bankovek. Rozhlédl se. Za policejní zábranou stálo asi patnáct lidí, čumilů. Pouliční zábava byla tam, kde jste si ji našli, a zájem ve tvářích těch lidí byl stejně klinický a nezúčastněný jako u soudního lékaře.
„Co třeba Duo?“ nadhodil Ryan.
„Ne, ti to nebyli,“ řekl lékař okamžitě. „Tohle byla zbraň s jedinou hlavní. Dvojka by se otiskla vlevo nebo vpravo od rány a prach by se rozletěl jinak. Brokovnice, takhle blízko stačí jedna rána. Každopádně to byla jednohlavňová zbraň.“
„Amen,“ souhlasil Douglas. „Někdo tu vykonává Boží práci.
Tři dealeři během pár dnů. Mark Charon přijde brzy o práci, jestli to dál půjde tímhle tempem.“
„Tome,“ řekl Ryan, „dnes ne.“ Další spis, pomyslel si. Další okradení dealera, provedené velmi účinně - ale není to

stejný chlap, kteří sejmul Ju-Jua. Jiný modus operandi.

Další sprcha, další holení, další běhání v parku Chinquapin, při kterém mohl přemýšlet. Teď znal kromě auta i místo a obličej. Akce začíná získávat obrysy, pomyslel si Kelly, zabočil vpravo na Belvedere Avenue, přeskočil potok, klusal zpátky druhou cestou a dokončil třetí kolečko. Byl to příjemný park. Ne že by měl kdoviják vybavené hřiště, ale děti tu mohly běhat a volně si hrát, byla jich tu ostatně spousta, hlídaných napůl pozornýma očima několika matek ze sousedství, ale hodně matek si také vyšlo s knížkou na procházku se spícími miminy, která brzo vyrostou a budou si užívat trávy a volného prostoru. Odehrávalo se zde baseballové utkání v poněkud skrovném obsazení. Míček se vyhnul rukavici devítiletého kluka a doletěl Kellymu pod nohy. Kelly se sklonil, aniž zrušil krok, a hodil míček klukovi, ten ho tentokrát chytil a zaječel děkuju. Nějaká menší holčička si hrála s létajícím táckem, moc jí to nešlo, vklopýtala Kellymu do cesty a ten provedl rychlý úhybný manévr, kterým si vysloužil rozpačitý pohled matky, na což sám odpověděl přátelským zamáváním a úsměvem.
Tak to má být, pomyslel si. Nijak se to nelišilo od jeho mládí v Indianapolis. Táta v práci. Máma u dětí, protože je těžké být dobrou mámou a mít práci, zvlášť když jsou děti malé; matky, které musely nebo chtěly pracovat, mohly nechat děti s důvěryhodnou přítelkyní a měly jistotu, že malí si budou v bezpečí hrát a užívat si léto na zeleném a volném prostranství, kde si budou hrát s míčem. Přesto se společnost smířila s faktem, že to tak pro mnoho lidí neplatí. Tato čtvrť se totálně lišila od Kellyho akčního pole, ale výsady těchto dětí neměly být vůbec výsadami, protože jak mohlo dítě vyrůst v pořádného dospělého v jiném prostředí, než bylo to zde?
Jsou to nebezpečné myšlenky, říkal si Kelly. Logickým závěrem je pokusit se změnit celý svět a na to nestačím, říkal si a dokončoval třímílový okruh, jako obvykle zpocený a příjemně unavený, a v chůzi vychládal, než nasedl do auta a odjel do bytu. Nad rozesmátými dětmi se ozývaly různé zvuky, kvičení, rozhořčený pokřik podvádíš! nad nějakým zjevným porušením pravidel, kterým ani jeden hráč pořádně nerozuměl, a pak dohadování, kdo byl v jakési jiné hře venku nebo kdo je „tím“. Nasedl do auta, všechny zvuky a myšlenky nechal za sebou, protože on také podváděl, ne? Porušoval pravidla, důležitá pravidla, kterým rozuměl dokonale, ale dělal to v zájmu spravedlnosti nebo toho, co pod pojmem spravedlnost rozuměl.
Pomsta? zeptal se v duchu Kelly a přejížděl ulici. Člen výboru bdělosti, napadl ho další výraz samovolně. To je lepší, pomyslel si Kelly. Název měl původ ve slově vigiles, Římané jím označovali ty, kdo drželi hlídku, vigilia, v noci na městských ulicích. Hlavně hlídali, jestli někde nehoří, pokud si vzpomínal správně na hodiny latiny na střední škole sv. Ignáce, ale jelikož to byli Římané, pravděpodobně nosili i meče. Uvažoval, jestli ulice Říma byly bezpečné, bezpečnější než ulice tohoto města. Snad ano - pravděpodobně. Římská spravedlnost byla… přísná. Ukřižování nebyla příjemná smrt a za některé zločiny, jako za vraždu otce, zákon předepisoval strčit za trest provinilce do plátěného pytle spolu se psem, kohoutem a ještě nějakým zvířetem, a pak zavázaný pytel hodit do Tiberyne aby se viník utopil, ale aby ho roztrhala zvířata, která se snažila prokousat se z pytle ven. Možná jsem přímým potomkem z oněch časů, nějakého vigila, říkal si Kelly, když držím noční hlídky. Taková představa mu byla milejší než ta, že porušuje zákon. A vigilantes, členové výboru bdělosti v amerických učebnicích dějepisu, se velmi lišili od těch, o kterých se psalo v tisku. Než se zorganizovala skutečná policie, soukromí občané hlídkovali v ulicích a zjednávali pořádek na místě a bez okolků. Stejně jako on?
Ne tak docela, připustil Kelly a zaparkoval. Takže co když to byla pomsta? Za deset minut se další pytel na odpadky plný odložených šatů ocitl v kontejneru a Kelly si vychutnal další sprchu, než si vyřídil jeden telefon.
„Sesterna, O'Tooleová.“
„Sandy? Tady je John. Pořád končíte ve tři?“
„Vy si to umíte načasovat,“ řekla a maličko se za sesterským pultem usmála. „To zatracené auto je zase pokažené. A taxíky jsou moc drahé.“
„Chcete, abych se na ně podíval?“ zeptal se Kelly.
„Bylo by dobré, kdyby je někdo spravil.“
„Nic neslibuju,“ slyšela ho. „Ale vyjdu lacino.“
„Jak lacino?“ zeptala se Sandy, ale věděla, jaká bude odpověď.
„Dovolíte mi, abych vás pozval na večeři? Můžete si sama vybrat restauraci.“
„Ano, dobře… ale…“
„Ale pořád je pro nás oba moc brzo. Ano, já vím. Vaše počestnost však není v ohrožení - čestné slovo.“
Musela se zasmát. Působilo zvláštně, že tak statný muž dokáže být tak zdrženlivý. A přesto věděla, že mu může důvěřovat, zvlášť když ji už unavovalo vařit večeře pro jednoho a být pořád sama, sama, sama. Brzo nebo ne, občas potřebovala společnost.
„Ve čtvrt na čtyři,“ řekla mu, „u hlavního vchodu.“
„Vezmu si i svůj pacientský náramek.“
„Tak dobře.“ Znovu se zasmála a překvapila tím jinou sestru, která procházela kolem s tácem plným léků. „Dobře, řekla jsem přece, že souhlasím.“
* * *
„Dobrá, madam. Takže na shledanou,“ zasmál se Kelly a zavěsil.
Trocha lidského kontaktu neuškodí, říkal si a mířil ven ze dveří. Nejdřív zašel do obchodu s obuví, kde si koupil černé mokasíny číslo jedenáct. Potom vyhledal další čtyři obchody s obuví, kde udělal totéž, snažil se sice dostat různé značky, ale nakonec musel koupit jeden pár dvakrát. Stejný problém provázel nákup sak. Dokázal vypátrat jenom dvě značky tohoto typu oděvu, a tak koupil od každé dvě saka, ale nakonec zjistil, že jsou naprosto stejná a liší se jen visačkou na vnitřní straně límce. Dodržet naplánovanou rozmanitost převleků bude mnohem těžší, než čekal, ale tím se

nic nezměnilo na nutnosti dodržet původní plán. Když se vrátil do bytu - zvráceně na něj myslel jako na „domov“, i když věděl svoje -, ze všeho odpáral visačky a zamířil do prádelny, kde všechny šaty putovaly do pračky na vyvářku se spoustou bělicího prostředku a s nimi i ostatní tmavé šaty, které si vybral v soukromých výprodejích.
Už mu zbyly jenom tři sady oblečení a uvědomil si, že bude muset koupit další.
Při tom pomyšlení se zamračil. Pořád výprodeje, připadaly mu únavné, zvlášť když už měl při akci zaběhnutou rutinu. Jako většina mužů i Kelly nesnášel nákupy, teď o to víc, že se jeho dobrodružství nutně opakovala. Rutina ho také unavovala, jednak nedostatkem spánku a také nepolevujícím napětím. Ale žádná rutina to ve skutečnosti nebyla. Všechno bylo nebezpečné. I když si na svou akci začal zvykat, na nebezpečí si nepřivykne, takže to pro něj byl stres. Bylo dobré, že nic nebere na lehkou váhu, ale stres může každého člověka trochu unavit, projevit se těžko postřehnutelným způsobem, například zrychleným tepem a zvýšeným tlakem, které mají za následek únavu. Vyvažuju to cvičením, říkal si Kelly, i když spánek začal být problém. Celkem vzato se to dost podobalo práci u Třetí SSO, ale teď byl starší a skutečnost, že byl bez zázemí, bez kamarádů, se kterými by se mohl podělit o stres a ulevit napětí ve volných hodinách, si vybírala svou daň. Spi, říkal si a díval se na hodinky. Kelly zapnul televizi v ložnici, chytil polední zprávy.
„Dnes byl v západní části Baltimoru nalezen další mrtvý prodavač drog,“ oznámil reportér.
„Já vím,“ odpověděl Kelly a upadl do dřímoty.

„Poslouchejte mě,“ říkal plukovník námořní pěchoty v Camp Lejeune v Severní Karolíně, zatímco jiný plukovník dělal v přesně stejném okamžiku skoro totéž v Camp Pendleton v Kalifornii.
„Máme tu zvláštní úkol. Vybíráme dobrovolníky výlučně z průzkumných útvarů. Potřebujeme patnáct lidí. Je to nebezpečné. Je to důležité. Je to něco, na co budete hrdí, až bude po všem. Úkol bude trvat dva až tři měsíce. To je všechno, co můžu říct.“
V Lejeunu bylo shromážděno snad pětasedmdesát mužů, všichni byli váleční veteráni, všichni byli členy nejelitnější jednotky sboru, usazení zde na židlích s tvrdými opěradly.
Všichni příslušníci průzkumu námořní pěchoty, narukovali nejdřív jako dobrovolníci u námořnictva - nebyl tu žádný přeběhlík odjinud - a potom nastoupili znovu a připojili se k elitě v rámci elity. Byly tu mírné disproporce v zastoupení menšin, ale to byla záležitost spíš pro sociology. Tito muži, díky zeleným oblekům jeden jako druhý, byli každým coulem námořní pěchota. Mnoho z nich mělo po těle jizvy, protože jejich práce byla nebezpečnější a náročnější než práce obyčejných pěšáků. Specializovali se na akce v malých skupinách, obhlíželi a zkoumali situaci nebo zabíjeli s velmi vysokým stupněm selektivity. Mnozí byli kvalifikovaní ostřelovači, dokázali umístit cílenou střelu do přesně určené hlavy na čtyři sta metrů, nebo do hrudníku na víc než tisíc metrů, pokud měl terč dostatek slušnosti, aby zůstal klidně stát na tu vteřinu nebo dvě, které kulka potřebovala na překonání delší vzdálenosti. Byli to lovci. Jen málokterý měl ze své služby noční můry a nikdo se nikdy nestal obětí syndromu opožděného stresu, protože se považovali za dravce, nikoli za kořist, a lvi žádné takové pocity neznají.
Byli to však také lidé. Víc než polovina z nich měla manželky a děti, které čekaly, že tatínek občas přijde domů; zbytek měl snoubenky a těšil se, že se někdy v budoucnu usadí.
Všichni odsloužili jeden třináctiměsíční turnus. Hodně jich sloužilo už druhý; hrstka třetí a z té poslední skupiny se nikdo jako dobrovolník nepřihlásí. Někteří z nich by to možná udělali, možná i většina, jen kdyby věděli, o jakou akci se jedná, protože měli nezvykle silný smysl pro povinnost, ale povinnost má spoustu podob a tito muži soudili, že v jedné válce sloužili už dost. Teď bylo jejich úkolem cvičit mladší, předávat jim poznatky, které jim umožnily návrat domů, zatímco jiní, skoro stejně dobří jako oni, se nevrátili; to je základní povinnost vůči Sboru, mysleli si všichni, zatímco tiše seděli na židlích a dívali se na plukovníka na stupínku - uvažovali, o co jde, hodně zvědaví, ale ne zas tolik, aby znovu riskovali život, když už to udělali tolikrát. Několik z nich se kradmo podívalo vlevo a vpravo, snažili se přečíst výraz mladších mužů, poznat z jejich tváří, který z nich se v místnosti zdrží a vhodí své jméno do klobouku. Hodně jich bude litovat, že se tu nezdrželi, věděli už teď, že když se nedozvědí, o co jde, což pravděpodobně nikdy nezjistí, zanechá jim to navždy ve svědomí hluché místo - ale proti tomu zvažovali tváře manželek a dětí a rozhodli se, že ne, tentokrát ne.
Po několika minutách muži vstali a vycházeli ven. Dvacet pět nebo třicet se jich zdrželo, aby se zapsali jako dobrovolníci.
Jejich osobní spisy budou rychle vyhledány a ohodnoceny a patnáct z nich bude vybráno jakoby náhodně, ale o náhodu se nejednalo. Některé speciální pozice musely být obsazeny speciálními odbornostmi, a jak vyplývá z povahy dobrovolného přihlašování, někteří odmítnutí muži budou ve skutečnosti lepšími a platnějšími válečníky než mnozí z těch přijatých, jejichž kvalifikace byla potřebnější. Takový byl život v uniformě a všichni ti muži to přijímali, každý s pocitem lítosti i úlevy, když se vraceli k běžným povinnostem. Ke konci dne byli muži, kteří měli odjet, svoláni, aby se dozvěděli dobu odjezdu, a nic víc. Všimli si, že pojedou autobusem. Takže nepojedou daleko. Alespoň zatím.

Kelly se probudil ve dvě hodiny a provedl osobní očistu.
Dnešní odpolední akce vyžadovala, aby vypadal civilizovaně, a tak si vzal košili, kravatu a sako. Vlasy, které mu po vyholení pořád dorůstaly, už potřebovaly zastřihnout, ale na to bylo trochu pozdě. Vybral si ke svému modrému saku a bílé košili modrou kravatu a vyšel k místu, kde parkoval scout. Vypadal přesně jako obchodní cestující, za kterého se vydával, a v chůzi zamával správci budov.
Na Kellyho se usmálo štěstí. Na silniční smyčce před hlavním vchodem do nemocnice bylo volné místo a pak Kelly vešel dovnitř; v hale stála velká socha Krista, možná pět nebo sedm metrů vysoká, shlížela na něj s dobrotivým výrazem, který se hodil spíš do nemocnice než k tomu, co Kelly prováděl před necelými dvanácti hodinami. Obcházel ji, zády se držel k soše, protože takové otázky jeho svědomí nepotřebovalo - teď ne.

Sandy O'Tooleová se objevila ve tři dvacet, a když ji uviděl procházet dubovými dveřmi, Kelly se usmíval, dokud si nevšiml jejího výrazu. Po chvilce pochopil. Hned za ní šel nějaký lékař, malý, snědý muž v zeleném pracovním oděvu, kráčel tak rychle, jak mu krátké nohy dovolovaly, a hlasitě na ni mluvil.
Kelly zaváhal, zvědavě se díval a Sandy se zatím zastavila a otočila se, možná už ji to utíkání unavilo nebo se prostě jen podvolila nutnosti. Doktor byl vysoký asi jako ona, možná o něco menší, a mluvil tak rychle, že Kelly všem slovům nerozuměl. Sandy se naprosto bez výrazu dívala doktorovi do očí.
„Vyplnila jsem hlášení o tom incidentu, doktore," řekla do krátké pauzy v jeho tirádě.
„Na to nemáte žádné právo!" Oči mu v tmavém, boubelatém obličeji vztekle svítily a přiměly Kellyho, aby se trochu přiblížil.
„Ale mám, doktore. Při předepisování léků jste postupoval nesprávně. Jsem hlavní sestra a jsem povinna hlásit omyly v předepisováni léků."
„Já vám nařizuju, abyste to hlášení stáhla! Sestry nemůžou doktorům dávat rozkazy!" To, co následovalo, bylo výrazivo, které se Kellymu nelíbilo, zvlášť v přítomnosti Kristovy sochy. Před jeho očima doktor v obličeji ztmavl, naklonil se těsně k sestře a mluvil stále hlasitěji. Sandy neuhnula, nenechala se zastrašit, což doktora podráždilo ještě víc.
„Promiňte." Kelly se vložil do diskuse, nijak násilně, jenom mu chtěl dát na vědomí, že je tu ještě někdo, a zlostný pohled se na okamžik stočil ze Sandry O'Tooleové na něj. „Nevím, o čem se vy dva hádáte, ale jestli jste doktor a ta dáma zde sestra, možná byste mohli spolu nesouhlasit trochu profesionálnějším způsobem," navrhl tichým hlasem.
Lékař jako by neslyšel. Kellymu se od šestnácti let nestalo, že by ho někdo tak očividně ignoroval. Ustoupil, chtěl, aby si to Sandy vyřídila sama, ale doktorův hlas jenom zesílil a přešel do jazyka, kterému Kelly nerozuměl, míchal anglické nadávky s nějakou hatmatilkou. Sandy se pořád ani nepohnula a Kelly byl na ni hrdý, i když jí tuhla tvář a její nehybný výraz určitě maskoval trochu skutečného strachu. Její mlčenlivý odpor doktora rozzuřil natolik, že zvedl ruku a zesílil hlas ještě víc. V té chvíli ji nazval „zasranou píčou", což nepochybně pochytil od nějakého místního občana, ale vzápětí zmlkl. Užasle si povšiml, že pěst, kterou mával dva centimetry od nosu Sandy, zmizela uvnitř chlupaté tlapy velmi velkého muže.
„Promiňte," řekl Kelly způsobně. „Je tu někdo, kdo umí spravit zlomenou ruku?" Kelly sevřel lékařovu menší, jemnější dlaň a zmáčkl mu prsty dovnitř, jen trochu.
V té chvíli prošel dveřmi strážný, přivábený hlukem hádky.
Doktorovy oči se tím směrem okamžitě stočily.
„Nedostane se sem dost rychle, aby vám pomohl, doktore. Kolik kostí se nachází v lidské ruce, pane?" zeptal se Kelly.
„Dvacet osm," odpověděl doktor automaticky.
„Chcete jich mít padesát šest?" Kelly zvýšil tlak.
Doktor se zahleděl Kellymu do očí a menší muž uviděl tvář, v jejímž výrazu nebyla zlost ani potěšení, prostě se na něho jen dívala, jako by byl nějaký předmět, a zdvořilý hlas, který k ní patřil, vyjadřoval posměšnou nadřazenost. Především poznal, že by to ten muž udělal.
„Omluvte se dámě," řekl Kelly potom.
„Nebudu se ponižovat před ženskou," zasyčel doktor. Trochu víc tlaku na ruku a tvář se mu změnila. Věděl, že neznámý ještě trochu přitlačí a kosti začnou povolovat.
„Máte velmi špatné chování, pane. Teď máte trochu času vše napravit." Kelly se usmál. „Tak," přikázal. „Prosím."
„Promiňte, sestro O'Tooleová," zadrmolil doktor, i když si to vůbec nemyslel, ale pokoření zasadilo krvavou ránu jeho charakteru. Kelly ruku pustil. Potom zvedl doktorovu jmenovku a přečetl si ji, než se mu znovu zahleděl do očí.
„Není to tak lepší, doktore Chofane? Už nikdy na ni nebudete ječet, aspoň pokud bude mít pravdu a vy se budete mýlit, ano? A nikdy jí nevyhrožujte násilím, ano?" Kelly nemusel vysvětlovat, proč by to byl špatný nápad. Doktor si masíroval prsty, aby se zbavil bolesti. „My to tu nemáme rádi, jasné?"
„Ano, jasné," řekl muž a chtěl utéct.
Kelly ho vzal znovu za ruku, s úsměvem jí potřásl a přitlačil jenom natolik, aby doktor nezapomněl. „Jsem rád, že mi rozumíte, pane. Myslím, že už můžete jít."
A doktor Chofan odešel, proběhl kolem strážného a ani se neohlédl. Strážný se na Kellyho podíval, ale zůstalo jen při tom.
„Musel jste to udělat?" zeptala se Sandy.
„Jak to myslíte?" odpověděl Kelly a otočil hlavu.
„Zvládala jsem to," řekla a už mířila ke dveřím.
„Ano, to je pravda. O co vlastně šlo?" zeptal se Kelly věcným hlasem.
„Předepsal špatné léky, šlo o staršího člověka s krčními problémy, je na ten lék alergický a má to v kartě." Slova se z ní jen hrnula, jak stres začal povolovat. „Panu Johnstonovi to mohlo skutečně ublížit. A nestalo se to poprvé. Doktor Rosen by se ho tentokrát mohl zbavit, ale on tu chce zůstat. Taky rád šikanuje sestry. Nemáme to rády. Ale já jsem to zvládala!"
„Příště ho teda nechám, ať vám přerazí nos." Kelly mávl rukou ke dveřím. Žádné příště nebude; viděl to tomu malému darebákovi na očích.
„Co by se jinak stalo?" zeptala se Sandy.
„Jinak by přestal být na chvíli chirurgem. Sandy, nemám rád, když lidé dělají takové věci, jasné? Nemám rád zbabělé rváče a opravdu nemám rád, když takoví jako on šikanují ženy."
„Opravdu takhle lidem ubližujete?"
Kelly jí otevřel dveře. „Ne, moc často ne. Většinou uposlechnou mého varování. Podívejte se na to takhle, když vás

udeří, budete zraněná vy i on. Takhle není zraněný nikdo, až na jeho citečky, a na to ještě nikdo neumřel.“
Sandy už to dál nerozebírala. Trochu ji tím podráždil, protože cítila, že doktorovi čelila dobře, nebyl to dobrý lékař a počínal si v pooperační péči příliš nedbale. Staral se jenom o sociální pacienty a navíc s těmi nejjednoduššími problémy, ale ona věděla, že o to vůbec nejde. Sociální pacienti byli lidé a lidé si zasloužili nejlepší péči, jakou jejich profese mohla poskytnout. Vyděsil ji. Sandy byla vděčná za ochranu, ale měla pocit, že se dopustila podvodu, když se nepostavila Chofanovi sama. Její hlášení ho pravděpodobně okamžitě a provždy potopí a sestry na oddělení se budou po straně chichotat. Sestry v nemocnicích, stejně jako poddůstojníci v každé vojenské jednotce jsou nakonec těmi hlavními osobami - hloupý doktor, který si je znepřátelí.
Sandy se však toho dne o Kellym něco dozvěděla. Jeho pohled, který kdysi viděla a nedokázala na něj zapomenout, nebyl žádnou iluzí. Když držel Chofanovu pravičku, výraz na Johnově tváři byl, nu, nebyl to vůbec žádný výraz, neobjevil se v něm ani náznak pobavení nad pokořením toho malého červa, a to ji neurčitě děsilo.
„Tak co je s vaším autem?“ zeptal se Kelly, když zabočoval na Broadway a mířil na sever.
„Kdybych to věděla, nebylo by pokažené.“
„Jo, to asi dává smysl,“ připustil Kelly s úsměvem.
Je to muž mnoha tváří, pomyslela si Sandy. Jako by převlékal kabáty. S Chofanem byl jako gangster nebo někdo podobný.
Nejdřív se snažil hádku uklidnit rozumným slovem, ale pak se choval, jako kdyby mu chtěl způsobit vážné zranění. Přesně tak. Vůbec žádné emoce. Jako kdyby rozmačkával brouka. Ale jestli je to tak, co je zač? Měl výbušnou povahu? Ne, řekla si, pravděpodobně ne. Na to se příliš ovládá. Psychopat? To bylo děsivé pomyšlení - ale ne, to taky nebylo možné. Sam a Sarah by neměli za přítele někoho takového, vždyť to byli velmi chytří lidé.
Tak co tedy?
„Vezu s sebou nářadí. S diesely si umím docela slušně poradit. Když pomineme našeho malého přítele, jak bylo v práci?“
„Byl to příjemný den,“ řekla Sandy, vděčná za rozptýlení.
„Propustili jsme pacienta, o kterého jsme si dělali opravdu starosti. Malá černá holčička, tři roky, vypadla z kolébky. Doktor Rosen odvedl skvělou práci. Za měsíc nebo dva nikdo nepozná, že měla vážné zranění.“
„Sam je dobrý voják,“ poznamenal Kelly. „Nejenom dobrý doktor - je prostě třída.“
„Sarah taky.“ Dobrý voják, takhle by to řekl Tim.
„Skvělá ženská,“ přikývl Kelly a zabočil vlevo na North Avenue. „Udělala hodně pro Pam,“ řekl a tentokrát prozradil fakta, aniž se rozmyslel. Pak Sandy uviděla, že se jeho obličej znovu mění, tuhne, jako by uslyšel slova někoho jiného.
Ta bolest nikdy nepolevíí, že? zeptal se Kelly v duchu. Znovu ji uviděl a po jednu krátkou, krutou vteřinu si říkal - lhal a hned věděl, že lže -, že je vedle něj, sedí na pravém sedadle. Ale nebyla to Pam, už nikdy nebude. Ruce pevně sevřely plast volantu a klouby zbělely, když si přikazoval, aby toho nechal. Podobné myšlenky byly jako minové pole. Zabloudíte mezi ně, naprosto nevinní, nic netušící, a příliš pozdě zjistíte, že na vás číhá nebezpečí.
Lepši by bylo nevzpomínat, pomyslel si Kelly. Opravdu by bylo lepši se tomu vyhnout. Ale co byl život bez vzpomínek, dobrých nebo špatných?
A když člověk zapomene na ty, kdo pro něj něco znamenali, co z něj potom bude? Když pak člověk nejedná podle těchto vzpomínek, jakou cenu život má?
Sandy mu to všechno viděla v obličeji. Možná má spoustu tváří, ale ne vždycky je uhlídá. Ty nejsi psychopat. Cítíš bolest a to psychopati necítí - aspoň ne před smrtí přítele.
Co jsi tedy zač?

18
Rušení
„Ještě jednou,“ řekl jí.
Conk.
„Jasně, už vím, v čem to je,“ řekl Kelly. Nakláněl se nad jejím Plymouthem Satellite, bez saka a bez kravaty, s rukávy vyhrnutými. Ruce už měl po půlhodinovém zkoumání špinavé.
„Jenom tak?“ Sandy vystoupila z auta a klíčky vzala s sebou, což vzato kolem a kolem bylo přehnané, jelikož to zatracené auto nechtělo naskočit. Mohla bych je tam nechat, ať se nějaký zloděj aut zblázní, pomyslela si.
„Už jsem vyloučil všechno až na jednu věc. Je to elektromagnetický spínač.“
„Co to je?“ zeptala se, postavila se vedle Kellyho a dívala se na to olejově modré mystérium, které bylo automobilovým motorem.
„Ten malý spínač, do kterého strkáte klíček, není dost velký na všechnu šťávu, kterou potřebujete, abyste otočila startérem, takže ten spínač ovládá tady ten větší.“ Kelly ukázal hasákem. „Ten aktivuje elektromagnet, který uzavírá větší spínač, a ten pouští elektřinu do startéru motoru. Zatím mě sledujete?“
„Myslím, že ano.“ Byla to skoro pravda. „Říkali mi, že potřebuju novou baterii.“
„Myslím, že už vám někdo prozradil, že mechanici hrozně rádi -“
„Dělají z žen pitomce, protože jsme na auta levé?“ poznamenala Sandy a udělala obličej.
„Něco takového. Ale stejně mi budete muset něco zaplatit,“ řekl jí Kelly a prohraboval se v krabici s nářadím.
„A co?“
„Budu moc špinavý, než abych mohl jít na večeři ven. Musíme jíst u vás,“ řekl a zmizel pod autem, v bílé košili, vlněných kalhotách a vůbec. Po minutě byl zase venku, ruce umazané.
„Zkuste to teď.“

Sandy znovu nasedla a otočila klíčkem. Baterie byla trochu vybitá, ale motor chytil skoro okamžitě.
„Nechte ho běžet, ať se trochu dobije."
„Co to bylo?"
„Uvolněný drát. Trochu jsem ho přitáhl, nic víc." Kelly se podíval na šaty a zašklebil se. Sandy také. „Odvezte to do servisu a nechte si nasadit pod matici pružnou podložku. Pak by se to už uvolňovat nemělo."
„Nemusel jste -"
„Zítra se musíte dostat do práce, ne?" zeptal se Kelly věcně.
„Kde se můžu umýt?"
Sandy ho odvedla do domu a ukázala mu koupelnu. Kelly si smyl špínu z rukou a pak se k ní připojil v obývacím pokoji.
„Kde jste se naučil spravovat auta?" zeptala se a podávala mu sklenici vína.
„Můj táta byl výborný mechanik. Byl to hasič, vzpomínáte si? Musel se to všechno naučit a líbilo se mu to. Naučil jsem se to od něj. Díky." Kelly jí připil. Nebyl milovníkem vína, ale nebylo špatné.
„Umřel, když jsem byl ve Vietnamu, dostal infarkt při práci. Máma už byla taky pryč. Rakovina jater, byl jsem ještě na základní škole," vysvětloval Kelly co nejklidněji. Bolest už byla daleko.
„Bylo to tvrdé. Táta a já jsme si byli hodně blízcí. Hodně kouřil, to ho asi zabilo. V té době jsem byl zrovna nemocný, chytil jsem při práci nějakou infekci. Nemohl jsem jet domů. Tak jsem zůstal tam, dokud mi nebylo líp."
„Přemýšlela jsem, proč za vámi nikdo nepřišel na návštěvu, ale neptala jsem se," řekla Sandy, uvědomila si, jak osamělý John Kelly je.
„Mám pár strýčků a bratranců, ale moc se nestýkáme."
Teď je to trochu jasnější, pomyslela si Sandy. Ztratil matku v mladém věku a obzvlášť krutým a zdlouhavým způsobem. Pravděpodobně bude vždycky velkým klukem, tvrdým a hrdým, který ale nedokáže nic změnit. Každou ženu v životě mu vzala nějaká nelítostná síla: matku, manželku a milenku. Kolik vzteku musí cítit, říkala si. Hodně to vysvětlovalo. Když viděl, jak jí Chofan vyhrožuje, bylo to něco, před čím ji mohl uchránit. Pořád si myslela, že to mohla zvládnout sama, ale teď tomu rozuměla trochu líp. Pomohlo jí to zahnat přetrvávající zlost, stejně jako jeho způsoby. Příliš se k ní nepřibližoval, nesvlékal ji očima - tohle Sandy obzvlášť nesnášela, i když pacientům to kupodivu dovolovala, protože měla pocit, že jim to pomáhá trochu ožít. Chová se jako přítel, uvědomila si, tak by se choval Timův kamarád důstojník, protože mísil důvěrnost s úctou k její osobnosti, viděl v ní na prvním místě člověka a teprve potom ženu. Sandra Manning O'Tooleová se přistihla, že se jí to líbí. I když byl Kelly velký a tvrdý chlap, nebylo čeho se bát. Asi to bylo pro počátek vztahu zvláštní poznání, pokud se ovšem něco takového dělo.
Jiné conk oznámilo, že do dveří narazily večerní noviny.
Kelly je přinesl a než je hodil na kávový stolek, prolétl přední stránku. Hlavní senzací líného letního dne bylo objevení dalšího mrtvého prodavače drog. Viděla, že se Kelly na článek dívá a prohlíží si několik prvních odstavců.

Henry stále víc ovládal místní drogový trh, takže se ukázalo, že mrtvý dealer byl jedním z jeho vzdálených zaměstnanců. Znal mrtvého muže podle přezdívky a jeho pravé jméno, Lionel Hall, zjistil z článku v novinách. Nikdy se osobně nesetkali, ale o Bandannovi se mu zmiňovali jako o chytrém chlapovi, který stojí za pozornost. Nebyl zas tak chytrý, pomyslel si Tucker. Žebřík úspěšnosti v jeho podnikání byl příkrý, příčle kluzké, proces výběru krutě darwinovský a Lionel Hall patrně nevyhověl požadavkům své nové profese.
Škoda, ale nic zvlášť důležitého. Henry vstal z židle a protáhl se. Spal dlouho, jelikož před dvěma dny převzal dodávku plných patnácti kilogramů „materiálu", jak tomu začal říkat. Výlet lodí do balírny a zpět si vybral svou daň - začíná to být otrava, pomyslel si Tucker, udržovat tak pracné krytí. Takové myšlenky však byly nebezpečné a on to věděl. Tentokrát jen dohlížel na své lidi, kteří pracovali. Takže další dva lidi věděli zase víc než předtím, ale jeho už ta podřadná práce unavovala. Měl na ni posluhovače, drobné lidi, kteří věděli, že jsou malí, a věděli, že se jim bude dařit dobře jen tak dlouho, dokud budou přesně plnit rozkazy.
Ženy na to byly lepší než muži. Muži měli ega, která museli vyživovat ve svých úrodných myslích, a čím menší mozek, tím větší ego. Dřív nebo později se jeden z jeho lidí vzepře a pokusí se ho přechytračit. Šlapky, které využíval, se daly mnohem lehčeji zastrašit, a pak tu byly dodatečné výhody z toho, že je měl po ruce. Tucker se usmál.

Doris se probudila asi v pět, hlava jí třeštila barbiturátovou kocovinou, vylepšenou o dvojitou whisky, kterou do ní kdosi nalil. Bolest jí prozradila, že bude muset žít ještě jeden den, že směs drog a alkoholu neodvedla práci, v kterou doufala, když se dívala na sklenici a váhala, ale pak ji do sebe před večírkem hodila. To, co následovalo po whisky a drogách, si pamatovala jen zpola a mísilo se to s řadou jiných nocí, takže měla potíže oddělit čerstvé zážitky od starých. Byli teď opatrnější. Pam je poučila. Doris se posadila, pohlédla na želízka na kotníku, druhým koncem zavěšená na řetězu, který byl připevněný ke šroubu ve zdi. Kdyby ji to napadlo, mohla se pokusit se ho zbavit, což by se zdravé mladé ženě mohlo po několika hodinách usilovné práce podařit. Ale útěk znamenal smrt, obzvlášť těžkou a zdlouhavou smrt, a i když toužila po úniku ze života, který byl horší než noční můra, bolesti se pořád bála. Vstala, řetěz zařinčel. Po chvíli vešel Rick.
„Ahoj, holka," řekl mladík s úsměvem, který vyjadřoval spíš pobavení než náklonnost. Shýbl se, odemkl želízka a ukázal na koupelnu. „Sprchu. Potřebuješ ji."

„Kde jste se naučila vařit čínu?" zeptal se Kelly.
„Od jedné sestry, se kterou jsem loni pracovala. Nancy Wu. Teď učí na virginské univerzitě. Chutná vám?"
„Děláte si legraci?" Pokud nejkratší cesta k mužovu srdci vede přes žaludek, pak jedna z lepších poklon, kterou může složit muž ženě, je požádat ji o přídavek. Zůstal u jedné sklenice vína, ale na jídlo zaútočil tak rychle, jak to dovolovala

pravidla slušného stolování.
„Není to tak skvělé," řekla Sandy, ale kompliment jí očividně zalichotil.
„Je to mnohem lepší, než co si vařím já, ale jestli přemýšlíte o tom, že napíšete kuchařku, potřebujete někoho s lepšími chutěmi." Vzhlédl. „Jednou jsem byl na týden v Taipei a tohle je skoro stejně dobré."
„Co jste tam dělal?"
„Odvazoval se, trochu si dáchnul od těch kulek, co kolem lítaly." Kelly se zarazil. Ne všechno, co tam s kamarády prováděl, bylo vhodné pro ženské uši. Potom si všiml, že už stejně zašel příliš daleko.
„Přesně to chtěl Tim a já - už jsem pro nás naplánovala, že se sejdeme na Havaji, ale -" Hlas jí znovu umlkl.
Kelly se k ní chtěl natáhnout, vzít ji přes stůl za ruku, aby ji utěšil, ale bál se, že by to mohlo vypadat jako využívání situace.
„Já vím, Sandy. Tak co jiného jste se ještě naučila vařit?"
„Docela dost věcí. Nancy u mě bydlela několik měsíců a přinutila mě, abych všechno vařila já. Je to báječná učitelka."
„Tomu věřím." Kelly vymetl talíř. „Jak vypadá váš běžný den?"
„Obyčejně vstávám ve čtvrt na šest, z domu vycházím něco po šesté. Mám ráda, když jsem na oddělení půl hodiny před výměnou služeb, abych mohla zkontrolovat stav pacientů a připravit se na nové příjmy z operací. Je to dost rušné oddělení. Co vy?"
„No, to záleží na práci, kterou mám. Když střílím -"
„Střílíte?" zeptala se Sandy překvapeně.
„Výbušniny. To je moje specialita. Člověk hodně dlouho všechno plánuje a připravuje. Kolem je obvykle několik inženýrů, kteří se strachují a do všeho mi mluví a upozorňují, co nemám dělat. Zapomínají, že je zatraceně lehčí něco odpálit než to postavit. Ale stejně mám jednu zvláštnůstku."
„Jakou?"
„Při práci pod vodou nejdřív odpálím pár menších nálože a teprve za několik minut dám velkou ránu." Kelly se usmál. „Abych zahnal ryby."
Chvilku byla zmatená. „Aha - abyste jim neublížil?"
„Správně. Jsem trochu podivín."
Další věc. Zabíjel ve válce lidi, v nemocnici přímo před ní a strážným vyhrožoval chirurgovi zraněním s trvalými následky, ale dá si tu práci a chrání ryby?
„Jste zvláštní."
Ochotně přikývl. „Nezabíjím pro zábavu. Chodíval jsem na lov, ale nechal jsem toho. Trochu rybařím, ale dynamitem ne. Každopádně ty poplašňáky usazuju pořádný kus od velkých náloží - aby nijak neovlivnily nic důležitého. Hluk je většinou zažene. Proč zbytečně zabíjet výborné ryby?" zeptal se Kelly.

Automatický pohyb. Doris byla trochu krátkozraká a skvrny jí připadaly jako špína, když měla oči zalité vodou ze sprchy, ale nebyla to špína a nesmyly se. Nikdy nezmizely, jenom se stěhovaly na různá místa podle rozmaru mužů, kteří je působili. Třela je rukou a bolest jí pověděla, co to je, vzpomněla si na prožité večírky a na to, že se je snaží umýt marně. Věděla, že už nikdy nebude čistá. Sprcha jí pomohla jenom od zápachu, ne? Dokonce i Rick jí to dostatečně objasnil a ten z nich byl nejpříjemnější, říkala si Doris a našla blednoucí hnědý flek, který jí způsobil on, nebyl tak bolestivý jako podlitiny, které měl tolik rád Billy.
Vyšla ze sprchy, aby se osušila. Sprcha byla jediná část bytu, kde bylo aspoň trochu uklizeno. Nikdo se nikdy neobtěžoval vyčistit umyvadlo nebo záchod a zrcadlo bylo prasklé.
„Mnohem lepší," řekl Rick a díval se. Natáhl ruku a podával jí pilulku.
„Díky." A tak začal další den, s barbiturátem, který ji oddělil od skutečnosti a učinil život ne zrovna příjemným, ne přijatelným, ale snesitelným. Stěží. S malou pomocí od přátel, kteří dohlíželi na to, aby vydržela skutečnost, kterou jí vytvářeli. Doris polkla prášek a zapila ho hrstí vody - doufala, že se účinky rychle dostaví. Bylo to pak lehčí, ostré hrany se obrousily, její skutečné já se od ní oddělilo. Kdysi to byla vzdálenost příliš veliká, než aby ji přehlédla, ale teď už ne. Podívala se na Rickovu usměvavou tvář, když si ji prohlížel.
„Víš, že tě miluju holka," řekl a polaskal ji.
Prchavý úsměv, když ucítila jeho ruce. „Ano."
„Dneska bude zvláštní večírek, Doris. Přijde sem Henry."

Cvak. Kelly ten zvuk skoro slyšel, když vystupoval z volkswagenu čtyři bloky od rohu domu z hnědého kamene, protože přepojil myšlenkové vlaky v hlavě. Překračování „čáry lesa" se stávalo rutinou. Dostal se do pohodlného rozpoložení, které dnešní večeře ještě zvýraznila, první večeře s jinou lidskou bytostí po… pěti týdnech, šesti? Vrátil se k bezprostředním záležitostem.
Usadil se na druhou stranu příčné ulice, znovu si našel mramorové schody, které vrhaly stín, a čekal, až přijede Roadrunner. Každých několik minut zvedl láhev vína - koupil si novou, s laciným červeným místo bílého -, předstíral, že pije, a očima zatím neustále brousil vlevo a vpravo, dokonce nahoru a dolů, aby zkontroloval okna v druhém a třetím podlaží.
Některá auta už mu byla docela povědomá. Zahlédl černý Karmann-Ghia, který sehrál jistou roli v Pamině smrti. Kelly viděl, že řidič je asi v jeho věku, s knírem, ploužil se teď ulicí a hledal svou spojku. Kelly přemýšlel, jaký problém toho muže trápí, že sem přijel odněkud z domova a riskoval fyzické bezpečí, aby si mohl ukrátit život drogami. Navíc za sebou nechával zkázu a zmar peněz z nezákonných obchodů. Staral se o to? Copak neviděl, co peníze z drog udělaly s touto čtvrtí?

Ale to byla věc, kterou se Kelly také usilovně snažil ignorovat. Pořád tu byli lidé, kteří se zde snažili žít. Ať už na podpoře nebo v nějakém podřadném zaměstnání, žili tu opravdoví lidé, v neustálém nebezpečí - možná doufali, že uniknou někam jinam, kde je možné žít pořádně. Nevšímali si prodavačů, jak jen to šlo, a ve své drobné počestnosti ignorovali i pobudy, jako byl Kelly, ale on jim to nemohl zazlívat. V takovém prostředí se museli stejně jako on soustředit hlavně na to, aby přežili. Sociální svědomí byl luxus, který si většina zdejších lidí sotva mohla dovolit. Člověk nejdřív potřeboval vlastní základní osobní bezpečnost, aby mohl čerpat z jejích přebytků a použít je na potřebnější než byl sám - a kromě toho, kolik lidí bylo potřebnějších než oni sami?

Jsou chvíle, kdy je prostě radost být mužem, říkal si Henry v koupelně. Doris měla svůj půvab. Maria, ta kostnatá, hloupá husa z Floridy; Xantha, ta byla na drogách nejvíc závislá a moc ho nezajímala, a pak Roberta, a Paula. Žádné nebylo příliš přes dvacet, dvě byly ještě mladší. Všechny stejné a každá jiná. Naplácal si na tvář trochu vody po holení. Měl by mít opravdovou hlavní dámu jen pro sebe, nějakou krasavici, aby ostatní chlapi zírali a záviděli. Ale to by bylo nebezpečné.
Přitahoval by tím pozornost. Ne, takhle to stačilo. Vyšel z místnosti osvěžený a odpočatý. Doris tam pořád ležela, napůl v bezvědomí po tom zážitku a dvou pilulkách za odměnu, dívala se na něj s úsměvem, který byl podle jeho názoru dostatečně uctivý. Vydávala správné zvuky ve správnou chvíli, bez říkání dělala věci, které po ní chtěl. Koneckonců si mohl míchat vlastní drinky a mlčení samoty je jedna věc, zatímco mlčení hloupé děvky v domě je něco jiného, únavného. Chtěl být příjemný, sklonil se, nabídl prst jejím rtům, který mechanicky políbila, ale oči nezaostřila.
„Nech ji vyspat," řekl Henry Billymu cestou ven.
„Dobře. Stejně mám dneska v noci vybírat," připomněl mu Billy.
„Jo?" Tucker na to v žáru okamžiku zapomněl. Dokonce i Tucker byl člověk.
„Prckovi včera v noci chyběla tisícovka. Nedělal jsem z toho vědu. Je to poprvý a říkal, že se prostě nedopočítal. Pokuta je pět kilo navíc. Jeho nápad."
Tucker přikývl. To bylo vůbec poprvé, co Prcek udělal takovou chybu, zatím vždycky zachovával správný uctivý přístup a pěkně na svém kousku chodníku obchodoval. „Dej mu na srozuměnou, že u nás se povoluje jen jedna chyba."
„Ano." Billy kývl hlavou, i on prokazoval patřičnou úctu.
„Ale ať se to nerozkřikne."
To byl problém. Vlastně několik problémů, pomyslel si Tucker. Za prvé, pouliční dealeři byli amatéři, hloupí a chtiví, a nedokázali pochopit, že pravidelné dodávky prospívají stabilitě obchodu a stabilita byla prvořadý zájem všech. Ale pouliční prodavači byli prostě pouliční prodavači - vlastně zločinci - a on na tom nic nezmění. Každou chvíli některý zemře při loupeži nebo ve rvačce. Někteří byli dokonce tak pitomí, že brali vlastní zboží - Henry si dával zatracený pozor, aby se jich vystříhal, a dost se mu to dařilo. Občas to na něj některý zkoušel, tvrdil, že nemá prachy, ale přitom si pár set babek strčil bokem do kapsy. Takové případy se daly napravit jediným způsobem a Henry to pravidlo prosazoval s dostatečnou pravidelností a surovostí, takže už dlouho nebylo nutné je uplatnit. Prcek nejspíš mluvil pravdu. Ochota zaplatit velkou pokutu tomu nasvědčovala, také to byl důkaz, že si cení pravidelných dodávek, které se v posledních měsících rozrostly, stejně jako obrat. Přesto na něj budou muset v následujících měsících dávat bedlivý pozor.
Tuckera nejvíc rozčilovalo, že se musí otravovat s takovými pitomostmi, jako je Prckova chyba v počtech. Věděl, že je to prostě další nutné zlo, přirozená součást přeměny z nepatrného místního dodavatele ve velkého distributora. Měl by se naučit přenechávat některé pravomoci, nechat například Billyho, aby převzal vyšší zodpovědnost. Byl k tomu připravený? Dobrá otázka, řekl si Henry při odchodu z domu. Mladíkovi, který mu hlídal auto, podal deset dolarů a pořád o té otázce uvažoval. Billy měl dobrý instinkt na to, jak udržet holky na uzdě. Chytrý bílý kluk z havířského kraje v Kentucky, žádný záznam v rejstříku.
Ctižádostivý. Týmový hráč. Možná už byl zralý, aby postoupil o krok výš.

Konečně, řekl si Kelly. Bylo čtvrt na tři, když se Roadrunner objevil, skoro po hodině strachování, že se třeba neobjeví vůbec. Usadil se zpátky ve stínu, trochu se napřímil a otočil hlavu, aby si muže dobře prohlédl. Billy a jeho poskok. Něčemu se smáli. Ten druhý na schodech zakopl, možná moc pil. Navíc se při pádu rozletěly lehké malé vířící obdélníky, určitě bankovky.
Tak tady počítají peníze? uvažoval Kelly. Velmi zajímavé.
Oba muži se rychle sklonili a sbírali peníze, Billy bouchl druhého muže do ramene, jakoby z legrace, něco říkal, ale Kelly tomu na padesát metrů nerozuměl.
Autobusy v tuto noční dobu jezdily až po pětačtyřiceti minutách a jejich trasa vedla o několik bloků dál. Policejní hlídka se dala dost přesně předvídat. V osm pravidelný provoz zmizel a v půl desáté místní obyvatelé opustili ulice docela, zabarikádovali se za dveřmi s trojitými zámky, poděkovali Prozřetelnosti, že přežili další den, a už se strachovali dne příštího a zároveň přenechali ulice především nezákonným aktivitám. Tyto aktivity přetrvávaly asi do dvou, to Kelly dávno vypozoroval, a po pečlivém zvážení se rozhodl, že ví všechno, co potřebuje. Pořád bylo nutné počítat s náhodnými prvky. Ty tu byly vždycky, ale člověk náhodu nemůže předvídat, jen se na ni může připravit. Měnit únikové trasy, neustále být ve střehu a k tomu zbraně, to byla vhodná obrana proti náhodě.
Vždycky něco záviselo na štěstí, a i když tohle bylo hodně nepříjemné, Kelly to musel přijmout jako součást normálního života - ne že by na jeho akci bylo něco normálního.
Unaveně vstal, přešel ulici a zamířil svým obvyklým opileckým krokem k domu z hnědého kamene. Přesvědčil se, že dveře nejsou zamčené. Všiml si, že mosazný štítek za klikou je nakřivo - dveřím věnoval jediný dlouhý pohled, zatímco

šel kolem. Ten obraz se mu vryl do mysli a za chůze už začal plánovat akci na následující noc. Znovu slyšel Billyho hlas, smích ztlumený okny v patře, zvláštní zvuk, rozhodně nijak melodický. Hlas, který už nenáviděl a pro který měl speciální plán. Poprvé se ocitl v blízkosti jednoho z mužů, kteří zavraždili Pam. Možná dvou z nich. Nemělo to na něj očekávaný fyzický účinek. Jeho tělo se uvolnilo. Toto udělá pořádně.
Zatím nashle, hoši, slíbil jim v duchu. Bude to další opravdu velký krok vpřed a Kelly nemohl riskovat, že ho pokazí.
Zamířil kolem bloku, oči upřené na dva Boby čtvrt míle vzdálené, jasně viditelné díky jejich velkým postavám na dokonale rovné, široké městské ulici.
Čekala ho další zkouška - musel získat naprostou jistotu.
Zamířil na sever, nepřešel ulici, protože kdyby šel celou cestu rovnou k nim, mohli by si ho všimnout a zvědavě ho okukovat nebo rovnou zostražitět. Jeho příchod musel zůstat neviditelný a tím, že změnil úhel přiblížení k cílům, místo aby udržoval konstantu, nechal svoje shrbené tělo splynout se stíny na pozadí domů a zaparkovaných aut. Jenom hlava, malá tmavá postava, nic nebezpečného. Ve vzdálenosti jednoho bloku přešel ulici, znovu využil příležitosti, aby obhlédl všechny čtyři světové strany. Zabočil vlevo a vydal se po chodníku.
Byl plné čtyři metry nebo i pět široký, členěný mramorovými schody a poskytoval užitečný manévrovací prostor pro jeho nestejnoměrnou, klikatou chůzi. Kelly se zastavil, pozvedl láhev zabalenou v papírovém sáčku ke rtům a pokračoval dál.
Napadla ho ještě lepší demonstrace vlastní neškodné povahy.
Zastavil se a vymočil se do kanálu.
„Sakra!“ řekl nějaký hlas, patřil Velkému nebo Malému Bobovi, nestaral se o to. Znechucení v tom slově stačilo, znamenalo, že se dotyčný odvrátil, aby ho neviděl. Kromě toho jsem si potřeboval ulevit, pomyslel si Kelly.
Oba muži byli větší než on. Velký Bob, dealer, měřil ke dvěma metrům, Malý Bob, poručík, byl vysoký přes sto devadesát a byl svalnatý, ale už mu rostlo břicho po pivu nebo škrobových jídlech. Oba jsou dost hroziví, uvažoval Kelly a rychle přehodnocoval taktiku. Bylo by lepší projít a nechat je být? Ne.
Ale nejdřív je přece jenom minul. Malý Bob se díval na druhou stranu ulice. Velký Bob se opíral zády o dům. Kelly si mezi těmi dvěma narýsoval imaginární čáru a odpočítal tři kroky, než se pomalu otočil vlevo, aby je nevyplašil. Pravou ruku zároveň vytáhl ze staronového saka. Když se pravačka objevila, levá ruka ji zakryla a sevřela rukojeť automatického koltu, takže ji držel oběma rukama; přidřepl do střelecké polohy. Oči se podívaly dolů, zachytily se bílé linky na vršku tlumiče a pistole se zvedla. Paže se natáhly bez pokrčení loktů a tento manévr dostal mířidla do linie s prvním terčem, rychle, ale plynule. Pohyb přitahuje lidské oko, zvlášť v noci. Velký Bob ten pohyb uviděl, věděl, že se něco blíží, ale nevěděl, co to je. Jeho pouliční instinkty správně vyhodnotily situaci a Bob zaječel. Příliš pozdě. Pistole, viděl ji, vyrazil rukou ke své zbrani, místo aby se shýbl, což mohlo jeho smrt pozdržet.
Kellyho špička prstu dvakrát zmáčkla spoušť, poprvé když tlumič zakryl terč, podruhé hned vzápětí, jakmile zápěstí vyrovnalo lehké škubnutí dvaadvacítky. Bez přešlápnutí se prudce otočil vpravo, mechanický obrat otočil pistoli v přesně horizontální rovině k Malému Bobovi, který už zareagoval, viděl, jak se jeho šéf hroutí, a sáhl také po zbrani u boku.
Pohyboval se, ale ne dost rychle. Kellyho první rána nebyla moc dobrá, zasáhla nízko a nenadělala velkou škodu. Ale druhá zasáhla spánek, odštípla silnější části lebky a zakroužila uvnitř jako křeček v kleci. Malý Bob padl na obličej.
Kelly se zdržel jen tak dlouho, aby se ujistil, že jsou oba mrtví, pak se otočil a pokračoval dál.
Šest, pomyslel si a zamířil k rohu, strkal při tom pistoli zpátky na své místo vedle nože a jeho srdce se vzpamatovávalo z náporu adrenalinu. Byly dvě hodiny padesát šest minut, když Kelly zahájil obvyklý únikový manévr.

Nezačalo to moc dobře, říkali si příslušníci průzkumného oddílu námořní pěchoty. Autobus měl poruchu a „zkratka“, kterou se řidič vydal, aby dohnal ztracený čas, přišla vniveč díky dopravní zácpě. Autobus přijel do námořní základny Quantico těsně po třetí hodině ranní, na konečnou ho vedl džíp. Vojáci našli oddělenou ubikaci už napůl zaplněnou chrápajícími muži a vybrali si palandy, aby se taky mohli trochu vyspat. Možná to měla být zajímavá, vzrušující, nebezpečná akce, ale začínala přesně ve stylu Zelené mašinérie.

Jmenovala se Virginia Charlesová a ani její noc nestála za moc. Pracovala jako pomocná sestra v nemocnici sv. Anežky, vzdálené jen pár mil od její čtvrti, ale službu jí protáhl pozdní příchod dalšího pracovníka, protože nechtěla odejít bez náhrady. I když pracovala na stejné směně v nemocnici osm let, nevěděla, že intervaly autobusu se mění těsně poté, co běžně odchází, takže jí jeden spoj těsně ujel a musela čekat celou věčnost na další. Teď konečně vystupovala, dvě hodiny poté, co byla jindy už dávno v posteli, a také přišla o noční film, který pravidelně během týdne sleduje. Čtyřicet let, rozvedená s mužem, který jí dal dvě děti - jeden byl voják, díky Bohu v Německu a ne ve Vietnamu, a ten druhý pořád na střední škole -, sotva měla něco víc. Práce, někde uprostřed mezi nekvalifikovanou a profesionální, s odbory zaručenou mzdou, jí umožňovala postarat se o oba syny, ovšem v neustálých mateřských starostech ohledně jejich kamarádů a uplatnění.
Byla unavená, když vystoupila z autobusu, a znovu se v duchu ptala, proč neutratila část našetřených peněz na auto. Ale auto vyžadovalo pojistku a měla doma mladého syna, který by zvyšoval provozní náklady a přidělával jí jen další starosti.
Možná za pár let, až i tenhle vstoupí do armády, což byla jeho jediná naděje na vyšší vzdělání, které si pro něj přála, ale nikdy by mu je nemohla sama zaplatit.
Šla rychle a ostražitě, unavené nohy ztuhle napjaté. Jak se ta čtvrť změnila. Celý život bydlela v okruhu tří bloků a pamatovala ještě živý a bezpečný pouliční život s přátelskými sousedy. Dokonce si pamatovala, že mohla o vzácných volných středečních večerech jít pěšky do kostela, kam se kvůli práci jindy nedostala. Ale utěšovala se odměnou za

dvě hodiny přesčasů, kterou mohla uložit, a rozhlížela se, jestli na ulici nečíhá nebezpečí. Jsou to jen tři bloky, říkala si. Šla rychle, kouřila cigaretu, aby neochabla v pozornosti, říkala si, že zůstane klidná. Minulý rok ji dvakrát přepadli - místní tomu říkali „zahákli“ - vždycky to byli narkomani, kteří potřebovali peníze na ukojení návyku, a jediná dobrá věc, která z toho vzešla, byla názorná lekce, které se dostalo synovi. Nepřišla ani o moc peněz. Virginia Charlesová nikdy nenosila víc peněz než na jízdné a pár drobných na večeři v nemocniční kantýně. Byla sice poraněna její důstojnost, ale ne tak hrozně jako její vzpomínky na lepší časy ve čtvrti obydlené lidmi, kteří většinou neporušovali zákon. Ještě jeden blok, říkala si a zabočila za roh.
„Hej, matko, nemáš dolar?“ řekl nějaký hlas těsně za ní.
Zahlédla stín, ale šla dál, neotáčela se, nevšímala si ho, ignorovala ho a doufala, že stejnou zdvořilost prokáže on jí, ale taková zdvořilost začínala být vzácná. Pořád šla dál, hlavu skloněnou, říkala si, že se nesmí zastavit, že není zase tolik pouličních násilníků, kteří zaútočí na ženu zezadu. Ruka na rameni ji však usvědčila ze lži.
„Dej mi prachy, mrcho,“ řekl ten hlas, nezněl zlostně, byl to prostě věcný rozkaz pronesený klidným tónem, který dával najevo, jaká jsou nová pravidla ulice.
„Nemám jich tolik, aby tě to zajímalo, chlapče,“ řekla Virginia Charlesová a snažila se mu vykroutit, aby mohla jít dál, a pořád se neohlížela, neboť pohyb znamenal bezpečí. Potom zaslechla cvak.
„Pořežu tě,“ řekl ten hlas klidně, vysvětloval té pitomé krávě holá životní fakta.
Ten zvuk ji vyděsil. Zastavila se, zašeptala tichou modlitbičku a otevřela malou kabelku. Pomalu se otočila, pořád ještě víc rozzlobená než vylekaná. Mohla křičet a ještě před několika málo lety by to pomohlo. Muži by ji uslyšeli a podívali by se, co se děje, možná by vyběhli a útočníka zahnali. Teď ho viděla, byl to teprve kluk, sedmnáct nebo osmnáct, strnulé oči měl rozšířené nějakou drogou a arogantní nelidskou mocí. Dobrá, pomyslela si, zaplať mu a jdi domů. Sáhla do kabelky a vytáhla pětidolarovou bankovku.
„Celejch pět dolarů?“ Mladík se ušklíbl. „Potřebuju víc, krávo. Dělej, nebo tě pořežu.“
Ten pohled v jeho očích ji opravdu vylekal, poprvé ztratila sebeovládání: „Víc nemám!“
„Víc, nebo poteče krev.“
Kelly zabočil za roh, už byl jenom půl bloku od svého auta, zrovna se začal uvolňovat. Nic neslyšel, dokud nezašel za ten roh, a tam stáli dva lidé, ani ne deset metrů od jeho rezavějícího volkswagenu. Záblesk odraženého světla mu prozradil, že jeden z nich drží nůž.
Jeho první myšlenkou bylo Sakra! Už se ohledně podobných věcí jednou rozhodl. Nemohl zachránit celý svět a ani se o to nebude snažit. Zabránit jednomu pouličnímu zločinu by se mohlo pěkně vyjímat v televizi, ale on hrál větší hru. Rozhodně neměl v úmyslu zaplést se do nějakého incidentu rovnou vedle svého auta.
Nehybně strnul, díval se, mozek se mu rozběhl tak rychle, jak to dovoloval obnovený přísun adrenalinu. Jestli se tu stane něco vážného, policie přijede rovnou sem a může tu být celé hodiny, a on nechal ležet pár mrtvol ani ne čtvrt míle odtud - ani tolik ne, protože to nebyla přímá čára. To nebylo dobré a on neměl moc času na rozhodování. Kluk držel ženu za paži, oháněl se nožem, stál zády k němu. Na sedm metrů to byla snadná rána i potmě, ale ne průraznou dvaadvacítkou, když za ním stojí nevinná nebo aspoň nikoho neohrožující osoba. Měla na sobě nějakou uniformu, byla starší, možná čtyřicet, všiml si Kelly a začal se sunout blíž. V té chvíli se věci znovu změnily. Kluk řízl ženu do paže, v pouličním osvětlení jasně zazářila červená.
Virginia Charlesová vyjekla, když jí nůž prořízl paži, a ucukla, nebo se o to pokusila, a upustila pětidolarovou bankovku. Kluk ji druhou rukou chytil za hrdlo, aby se mu nevysmekla, a ona v jeho očích viděla, že se rozhoduje, kam zapíchne nůž příště. Potom zahlédla pohyb, nějaký muž šel snad pět metrů od nich, a v bolesti a panice se pokusila zavolat o pomoc. Nevydala moc silný zvuk, ale stačilo to, aby si toho lupič všiml. Upírala kamsi oči - kam?
Mladík se otočil a uviděl tři metry za sebou jakéhosi pobudu. Jeho okamžitý a automatický úlek se rozpustil v líném úsměvu.
Sakra. Tohle se vůbec nevyvíjelo dobře. Kellyho hlava byla skloněná, oči zvednuté, díval se na kluka, cítil, že události nemá pod kontrolou.
„Možná máš taky nějaký prachy, co, fotr?“ zeptal se kluk, opilý mocí, a z okamžitého popudu udělal krok k muži, který musel mít víc peněz než ta blbá ošetřovatelka.
Kelly to nečekal a narušilo mu to načasování. Sáhl po pistoli, ale tlumič se mu zachytil o opasek, a blížící se lupič instinktivně pochopil jeho pohyb jako hrozbu. Udělal ještě krok, rychleji, a natáhl ruku s nožem. Už nebyl čas tasit pistoli. Kelly se zastavil, couvl o půl kroku a napřímil se.
Přestože byl lupič agresivní, nebyl moc obratný. Jeho první výpad s nožem byl neohrabaný a překvapilo ho, jak lehce ho ten ožralá odrazil a vkročil dovnitř útočného oblouku. Tuhá, rovná pravačka na solar plexus mu vyrazila dech, ale ještě ho zcela nezastavila.
Ruka s nožem se prudce vrátila, když se lupič začal skládat.
Kelly ruku popadl, paži zkroutil a zároveň natáhl a pak překročil tělo, které už se hroutilo na zem. Praskot a zvuk trhání oznamovaly vykloubení ramene a Kelly v pohybu pokračoval, až byla paže k nepotřebě.
„Běžte domů, madam,“ řekl Virginii Charlesové potichu a s odvráceným obličejem, jenom doufal, že si ho moc neprohlédla.
Neměla by, říkal si Kelly; pohyboval se jako blesk.
Pomocná ošetřovatelka se shýbla, sebrala z chodníku pětidolarovou bankovku a beze slova odešla. Kelly ji úkosem pozoroval, viděl, že si drží pravou ruku na krvácející levé paži, snažila se neklopýtat, pravděpodobně byla v šoku. Byl rád, že nepotřebovala pomoc.
Někoho si zavolá, určitě, aspoň sanitku, a on jí opravdu měl s tím zraněním pomoct, ale riziko narůstalo rychleji než jeho schopnost se s ním vypořádat. Rádoby lupič začal naříkat, bolest ze zničeného ramene pronikala ochrannou mlhou

narkotik. A tenhle ho rozhodně viděl, a zblízka.
Sakra, řekl si Kelly. No, pokusil se ublížit ženě a zaútočil na Kellyho nožem, což se dá považovat za dva neúspěšné pokusy o vraždu.
Určitě to nebyl jeho první takový pokus. Vybral si nesprávnou hru a dnes večer i nesprávné hřiště, a za takové chyby se platí.
Kelly vytáhl z jeho ochablé ruky nůž, tvrdě ho zarazil do báze lebky a nechal ho tam. Během minuty byl jeho volkswagen o půl bloku dál.
Sedm, řekl si a zamířil na východ. Sakra.

19
Velikost milosrdenství
Začíná to být pravidelnější dopolední akce než ranní káva a kobliha na stole, říkal si poručík Ryan. Dva sejmutí prodavači drog, oba s párkem dvaadvacítek v hlavě, ale tentokrát neoloupení. Žádné nábojnice okolo, žádné zřejmé známky boje. Jeden měl ruku na rukojeti pistole, ale pistole neopustila kapsu na boku. Na tom však nebylo nic neobvyklého.
Zahlédl nebezpečí a reagoval na ně, i když neúčinně. Potom přišlo hlášení z místa jenom pár bloků vzdáleného a Ryan a Douglas odjeli a nechali mladší detektivy, aby prozkoumali místo činu. V hlášení se tvrdilo, že jde o něco velmi zajímavého.
„Páni," řekl Douglas, který vystoupil první. Člověk často nevidí trčet nůž ze zátylku rovnou do vzduchu, jako tyč v plotě. „Nekecali."
Průměrná vražda v této části města, vlastně v kterékoli části města, byla pokračováním domácí hádky. Lidé zabíjeli jiné členy rodiny nebo blízké přátele kvůli naprostým hloupostem. O loňském Díkůvzdání jeden otec zabil syna kvůli stehnu z krocana. Ryanova osobní „oblíbená" byla vražda kvůli krabí omeletě - ne že by to bylo tak zábavné, ale jako hyperbola vynikající. Ve všech těch případech se na vraždě podílel obvykle alkohol a nanicovatý život, které přeměnily obyčejné drobné hádky v záležitost nejvyšší důležitosti. Já to tak nemyslel, to byla věta, kterou nejčastěji slyšeli, a pak následovala variace na téma proč trochu neustoupil? Smutek takových událostí působil na Ryanovu duši jako pomalu působící kyselina. Neměnnost těch vražd byla nejhorší ze všeho. Lidský život by neměl končit jako variace na jediné téma. Na to je moc vzácný, to se naučil v hájích Normandie a zasněžených lesích Bastogne, když byl mladým parašutistou u 101. letecké.
Typický vrah tvrdil, že to tak nemyslel, a často se okamžitě udal na policii, celý rozlítostněný ztrátou přítele nebo milované osoby, kterou vlastní rukou odpravil, takže ten zločin často zničil dva životy najednou. Byly to zločiny z vášně a chybného úsudku, a vraždy takové prostě byly, většinou. Ale tahle ne.
„Co je to sakra s tou rukou?" zeptal se koronera. Byly na ní vpichy, ale kromě toho byla zkroucená tak moc, že si uvědomil, že se dívá na její opačnou stranu.
„Rameno oběti je patrně vykloubené. Zničené," dodal koroner po chvilce uvažování. „Máme zde pohmožděniny kolem zápěstí způsobené silným stiskem. Někdo uchopil paži oběma rukama a skoro ji utrhl, jako když se ulamuje větev ze stromu."
„Chvat karate?" zeptal se Douglas.
„Něco takového. To ho určitě trochu zpomalilo. Příčinu smrti vidíte sami."
„Poručíku, pojďte sem," zavolal seržant v uniformě. „Toto je Virginia Charlesová, bydlí blok odtud. Ona ten zločin ohlásila."
„Jste v pořádku, slečno Charlesová?" zeptal se Ryan.
Zdravotník kontroloval obvaz, kterým si ošetřila paži, vedle ní stál její syn, nižší ročník na dunbarské střední škole, a díval se na oběť vraždy bez stopy soucitu. Během čtyř minut měl Ryan docela slušnou porci informací.
„Říkáte somrák?"
„Opilec - tohle je láhev, kterou upustil." Ukázala rukou.
Douglas ji s nejvyšší opatrností zvedl.
„Můžete ho popsat?" zeptal se poručík Ryan.

Denní činnost byla tak normální, že klidně mohli být na jakékoli námořní základně od Lejeunu po Okinawu. Po rozcvičce následoval běh, v přesně stejném kroku, starší poddůstojník odpočítával. Obzvlášť rádi předbíhali útvary nových podporučíků ze základního důstojnického kurzu, nebo ještě chabější exempláře budoucích důstojníků z letní školy v Quantiku. Po pěti mílích minuli pětisetmetrový okruh a různá další zařízení, všechna pojmenovaná po mrtvých příslušnících námořní pěchoty, pak se přiblížili k akademii FBI, ale vzápětí odbočili z hlavní silnice do lesů ke svému výcvikovému středisku.
„Vítejte v Quantiku," řekl jim Marty Young, když trochu vychladli a dostali pohov. Stranou uviděli dva námořní důstojníky v zářivě bílých uniformách a pár civilistů, kteří se na ně dívali a poslouchali. Oči se všem kolektivně zúžily a akce byla najednou opravdu velmi zajímavá.
„Přesně podle fotek," poznamenal Cas tiše a rozhlížel se po cvičišti; věděli, o co jde. „Proč to hřiště?"
„Můj nápad," řekl Greer. „Ivan má satelity. Přehled přeletů pro dalších šest týdnů je vyvěšený v budově A. Nevíme, jak dobré ty kamery jsou, a tak budu předpokládat, že jsou stejně dobré jako naše, jasné? Ukážeme tomu druhému, co chce vidět, nebo mu ulehčíme přemýšlení, o co jde. Každé opravdu nevinné zařízení má svoje parkoviště." Postup už byl určen. Každý den námořní pěšáci auta namátkově přemístí. Každý den kolem desáté vytáhnou figuríny z aut a rozmístí je po hřišti. Ve dvě nebo ve tři hodiny budou auta znovu přemístěna a figuríny přestavěny. Správně předpokládali, že

tento obřad bude vyžadovat velkou dávku humoru.
„A až bude po všem, bude z toho opravdové hřiště?“ zeptal se Ritter a pak si sám odpověděl. „Sakra, proč ne? Dobrá práce, Jamesi.“
„Děkuju ti, Bobe.“
„Takhle to vypadá malé,“ řekl admirál Maxwell.
„Rozměry odpovídají s přesností na osm centimetrů. Podváděli jsme,“ řekl Ritter. „Máme sovětskou příručku pro stavění takových objektů. Váš generál Young odvedl skvělou práci.“
„V budově C není v oknech sklo,“ poznamenal Casimir.
„Podívej se na fotky, Casi,“ doporučil mu Greer. „Sklo je u nich úzký profil. Ta budova má jenom okenice, tu a tam. Tam ten barák -“ ukázal na budovu B, „má mříže. Jenom ze dřeva, aby se daly později odstranit. Co se týče vnitřního uspořádání, to jsme mohli jenom hádat. Ale měli jsme pár lidí, které druhá strana propustila, takže jsme to tady vymodelovali podle jejich popisu. Nevařili jsme úplně z vody.“
Námořní pěšáci se už rozhlíželi, už se něco o akci dozvěděli. Velkou část plánu znali a přemýšleli, jak využijí své zkušenosti ze skutečných bojových operací na tomto podivném dětském hřišti, plném dětských figurín, které budou pozorovat jejich cvičení modrýma očima. Granáty M-79 na odpálení hlídkových věží. Fosforové granáty do oken baráků.
Ozbrojené vrtulníky budou všechno kropit… „Manželky“ a „děti“ budou sledovat jejich nácvik a nikomu to nepoví.
Cvičiště bylo pečlivě vybráno také pro svou podobu s nějakým konkrétním místem - námořním pěšákům to nemusel nikdo říkat muselo to tak být - a několik očí spočinulo na kopci půl míle od cvičiště. Z něj bylo všechno vidět. Po uvítací řeči se muži rozdělili do předem určených jednotek, aby si vyzvedli zbraně.
Místo pušek M16A1 dostali kratší karabiny CAR-15, kratší a šikovnější do ruky, vhodnější pro práci zblízka. Granátníci měli standardní granátomety M-79, jejichž mířidla byla natřena radioaktivním tritiem, aby ve tmě svítila, a nábojové pásy byly obtěžkané cvičnými náboji, protože cvičení se zbraní mělo začít okamžitě. Začnou za denního světla, aby získali cit a jistotu, ale skoro ihned se jejich výcvik přesune do noční doby, což generál zatím vynechal. Stejně to bylo jasné. Taková práce se dá dělat jen v noci. Muži napochodovali k nejbližší palební čáře, aby se seznámili se zbraněmi. Okenní rámy už byly postaveny, bylo jich šest. Granátníci si vyměnili pohledy a odpálili první dávku. Jeden minul, taková hanba. Ostatních pět ho okamžitě sjelo, protože bílé obláčky z jejich cvičných ran se objevily za rámy.
„Dobře, dobře, musím se jen trochu rozjet,“ bránil se námořní pěšák, potom během čtyřiceti vteřin umístil pět ran přímo do terče. Byl pomalý - v noci se skoro nevyspali.

„Jak silný musí člověk být, aby to dokázal?“ zeptal se Ryan.
„Rozhodně to není žádný Wally Cox,“ poznamenal koroner. „Nůž pronikl míchou přesně v místě, kde se napojuje na medulu. Smrt nastala okamžitě.“
„Už toho kluka zmrzačil. Bylo to rameno tak špatné, jak vypadá?“ zeptal se Douglas a ustoupil, aby mohl fotograf dokončit práci.
„Pravděpodobně ještě hůř. Podíváme se na to, ale vsadím se, že kloub a vaziva jsou úplně zničené. Takové zranění se nedá napravit, nikdy ne úplně. Vrchol kariéry měl za sebou ještě před tím nožem.“
Běloch, čtyřicet nebo starší, dlouhé černé vlasy, malý, špinavý. Ryan hleděl do poznámek. „Běžte domů, madam,“ řekl Virginii Charlesové.
Madam.
„Naše oběť byla ještě živá, když slečna Charlesová odcházela.“ Douglas přišel k poručíkovi. „Potom mu musel sebrat nůž a zas mu ho vrátit. Eme, za poslední týden jsme viděli čtyři velmi odborné vraždy a šest velice mrtvých obětí.“
„Čtyři různé MO. Dva chlapi svázaní, oloupení a popravení, revolver ráže dvaadvacet, žádná stopa po zápase. Jeden chlap s brokovnicí v břiše, také oloupený, nebránil se ani náhodou.
Včera v noci dva, jenom zastřelení, pravděpodobně zase dvaadvacítkou, ale neoloupení, nesvázaní, a byli ve střehu, když se jim to stalo. Všichni prodavači drog. Ale tenhle kluk je jen pouliční darebák. Nezdá se mi to, Tome.“ Poručík však o tom začal přemýšlet. „Už máme identifikaci tady toho?“
Odpověděl seržant v uniformě. „Feťák. Má záznam, šestkrát zavřený za loupež, bůhví co ještě.“
„To nesedí,“ řekl Ryan. „Do ničeho to nezapadá, a jestli mluvíš o opravdu chytrém chlapovi, proč se nechal vidět, proč svědkyni nechal jít, proč s ní mluvil - sakra, proč vůbec toho kluka sejmul? Do jakého vzorce to zapadá?“ Žádný vzorec chování v tom nebyl. Jistě, ty dva párky prodavačů drog sejmula dvaadvacítka, ale to byla nejčastěji používaná zbraň na ulici, a zatímco jeden párek byl oloupen, ten druhý ne; a druhý pár nebyl zastřelen s tou děsivou přesností, i když měli dvě rány v hlavě. Druhého zavražděného a oloupeného dealera dostala brokovnice. „Podívej se, máme vražednou zbraň a láhev vína, a z jednoho nebo obojího dostaneme otisky. Ať je ten chlap kdo chce, rozhodně nebyl moc opatrný.“
„Somrák se smyslem pro spravedlnost, Eme?“ rýpl si Douglas.
„Ten, kdo toho lumpa sejmul -“
„Jo, jo, já vím. Nebyl to žádný Wally Cox.“ Ale kdo to byl a co byl sakra zač?

Diky Bohu za rukavice, pomyslel si Kelly a hleděl na modřiny na pravé ruce. Nechal se ovládnout vztekem, a to nebylo chytré! Při zpětném pohledu, když si incident přehrával, si uvědomil, že se ocitl v obtížné situaci. Kdyby nechal tu ženu zabít nebo vážně zranit a prostě nastoupil do auta a odjel, za prvé by si to nikdy nedokázal odpustit a za druhé kdyby někdo viděl auto, byl by podezřelý z vraždy. Při tomto pomyšlení si znechuceně odfrkl. Byl podezřelý z vraždy. No, někdo musel být. Když přišel domů, podíval se do zrcadla, na paruku a tak vůbec. To, co ta žena viděla, nebyl John

Kelly, protože tvář mu stínil hustý vous, byl pomazaný špínou, na hlavě mu seděla dlouhá špinavá paruka. Protože se držel nahrbeně, vypadal o pár centimetrů menší. A světlo na ulici nebylo moc dobré. Ji taky víc zajímalo, jak se dostane pryč, než co jiného. Ale i tak. Zapomněl tam láhev vína. Vzpomněl si, že ji upustil, aby odvrátil výpad nožem, a potom ji ve víru událostí zapomněl sebrat. Pitomče! Kelly na sebe zuřil.
Co se policie dozví? Fyzický popis nebude dobrý. Na rukou měl chirurgické rukavice, a i když si ruce pohmoždil, rukavice se neroztrhly a nekrvácel. Nejdůležitější bylo, že se láhve nikdy nedotkl holýma rukama. Tím si byl jistý, protože se hned na začátku rozhodl, že si na to dá pozor. Policie bude vědět, že jakýsi somrák zabil jiného lumpa, ale na ulicích se toulala spousta somráků a on potřeboval už jenom jednu noc. Znamenalo to, že i tak bude muset změnit svůj operační postup a že dnešní akce bude nebezpečnější než měla být, ale jeho informace o Billym byly příliš dobré, než aby jich nevyužil - ten hajzl mohl být dost chytrý, aby i on měnil své vzorce chování. Co když pro počítání peněz využíval různé domy nebo se v každém zdržoval jenom několik nocí? Jestli to byla pravda, čekat víc než den nebo dva by mohlo obrátit vniveč veškeré Kellyho průzkumy a musel by začít znovu a v novém převleku - jestli by dokázal vybrat něco stejně praktického, což nebylo zrovna pravděpodobné. Kelly si říkal, že zabil šest lidí, aby se dostal tak daleko - ten sedmý byl chyba a nepočítal se…
Chyba to možná nebyla pro tu neznámou paní. Zhluboka se nadechl. Kdyby viděl, jak dostává rány nebo je zabita, jak by se mohl ještě někdy podívat do zrcadla? Musel si říct, že v té mizerné situaci udělal to nejlepší. Chyba se stane. Riziko se zvýšilo, ale starost mu dělalo jedině selhání akce, nikoli nebezpečí, které mu hrozí. Byl čas odsunout podobné myšlenky stranou. Měl ještě i jinou povinnost. Kelly zvedl telefon a vytočil číslo.
„Greer.“
„Clark,“ odpověděl Kelly. Aspoň tohle bylo ještě zábavné.
„Opozdil jste se,“ oznámil mu admirál. Měl zavolat před obědem a Kellyho žaludek vyčítavě zakručel. „Nic se nestalo, zrovna jsem se vrátil. Brzy vás budeme potřebovat. Už to začalo.“
Nějak rychle, pomyslel si Kelly. Sakra. „Dobrá, pane.“
„Doufám, že jste ve formě. Dutch říká, že jste,“ řekl James Greer laskavěji.
„Myslím, že vyhovím Pane.“
„Už jste byl někdy v Quantiku?“
„Ne, admirále.“
„Přivezte si loď. Je tam přístaviště a budeme si mít kde popovídat. V neděli ráno. Přesně v deset. Budeme čekat, pane Clarku.“
„Rozkaz.“ Kelly slyšel, jak telefon cvakl.
V neděli ráno. To nečekal. Šlo to moc rychle, takže jeho druhá akce o to víc pospíchala. Odkdy je vláda tak pohotová? Bez ohledu na důvody to však Kellyho plány přímo ovlivnilo.

„Nenávidím to, ale takhle pracujeme,“ řekl Grišanov.
„Vy jste opravdu takhle svázaní s pozemním radarem?“
„Robine, dokonce se mluví o tom, že střely bude odpalovat důstojník na příjmu z pozemního stanoviště.“ V hlase se mu objevilo zřetelné znechucení.
„Ale pak jsi jenom řidič!“ prohlásil Zacharias. „Musíte svým pilotům důvěřovat.“
Já bych ho fakticky měl nechat promluvit s naším generálním štábem, říkal si Grišanov otráveně. Mě neposlouchají. Možná by poslouchali jeho. Jeho krajané měli ohromnou úctu před nápady a praktikami Američanů, i když měli v plánu s nimi bojovat a porazit je.
„Je to kombinace různých faktorů. Nové stíhací pluky budou rozmístěné podél čínské hranice, víš -“
„Jak to myslíš?“
„Tys to nevěděl? Letos jsme bojovali s Číňany třikrát, na Amuru a dál na západě.“
„To snad ne!“ Tohle připadalo Američanovi příliš neuvěřitelné. „Jste spojenci!“
Grišanov si odfrkl. „Spojenci? Přátelé? Navenek ano, možná to vypadá, že všichni socialisté jsou stejní. Příteli, my jsme bojovali s Číňany celá staletí. Copak neznáš dějiny? Dlouho jsme podporovali Čanga proti Maovi - cvičili jsme pro něj jeho armádu. Mao nás nenávidí. Byli jsme hloupí a dali mu jaderné reaktory, takže teď mají jaderné zbraně. Myslíš, že jejich rakety doletí do tvé země nebo do mé? Mají bombardéry TU-16 - říkáte jim Jezevci, že? Můžou doletět do Ameriky?“
Zacharias znal odpověď. „Ne, samozřejmě že ne.“
„Ale můžou doletět do Moskvy, to ti zaručuju, a vozí půlmegatunové jaderné bomby. Z toho důvodu jsou pluky MIG-25 na čínských hranicích. Podél té osy nemáme žádnou strategickou hloubku. Robine, my jsme s těmi žlutými parchanty svedli opravdové bitvy, celé divize se do toho zapojily! Loni v zimě jsme rozdrtili jejich pokus zabrat jeden ostrov, který nám patří. Udeřili první, pobili prapor pohraničních stráží a mrtvé zohavili - proč to dělají, Robine, kvůli zrzavým vlasům a pihám?“ zeptal se Grišanov hořce, doslova citoval rozhorlený článek v Rudé hvězdě. Pro Rusa to byl velmi zvláštní obrat událostí. Grišanov mluvil pravdu do posledního písmene, ale přesvědčit o tom Zachariase bylo těžší, než kdyby mu předkládal nějakou chytrou lež. „Nejsme spojenci. Dokonce jsme tady do té země přestali dodávat zbraně vlakem - Číňané dodávky kradou rovnou z vagónů!“
„Aby je použili proti vám?“
„A proti komu, Indům? Nebo proti Tibetu? Robine, tihle lidi jsou jiní než ty nebo já. Oni nechápou svět jako my. Jsou jako hitlerovci, se kterými bojoval můj otec. Myslí si, že jsou lepší než jiní lidé, jak tomu říkáte?“
„Nadřazená rasa?“ pomáhal Američan.
„To je to slovo, ano. Oni tomu věří. My jsme pro ně zvířata, užitečná zvířata, ano, ale nenávidí nás a chtějí to, co máme.

Chtějí naši ropu a naše dřevo a naši půdu.“
„Jak to, že jsem o tom nikdy neslyšel?“ vyptával se Zacharias.
„Sakra,“ řekl Rus. „Je to snad v tvé zemi jiné? Když Francie vystoupila z NATO a vašim lidem řekli, abyste své základny přestěhovali, myslíš, že nám o tom někdo řekl předem? Dělal jsem tehdy na štábu v Německu a nikdo se neobtěžoval mi říct, že se něco děje. Robine, vy se na nás díváte stejně jako my na vás, jako na velký kolos, ale vnitřní politika vaší země je pro mě stejně tajemná jako politika mé země pro tebe. Může to všechno vypadat zmateně, ale povím ti tohle, příteli, můj nový pluk MIGů bude mít základnu mezi Čínou a Moskvou. Můžu přinést mapu a ukázat ti to.“
Zacharias se opřel zády o zeď, znovu sebou škubl bolestí v zádech. Připadalo mu to prostě neuvěřitelné.
„Pořád to bolí, Robine?“
„Jo.“
„Tu máš, příteli.“ Grišanov mu podal láhev a tentokrát byla přijata bez odporu. Sledoval, jak si Zacharias zdlouha přihýbá, než ji vrátil.
„Tak jak dobrý je ten nový?“
„MIG-25? Je to raketa,“ řekl mu Grišanov nadšeně.
„Pravděpodobně se ukáže horší než váš Thud, ale v rychlosti na rovném úseku se mu žádná stíhačka nevyrovná. Čtyři střely, žádný kanón. Radar je nejsilnější, jaký kdy byl pro stíhačku vyrobený, a nedá se rušit.“
„Krátký dolet?“ zeptal se Zacharias.
„Asi čtyřicet kilometrů.“ Rus přikývl. „Ubrali jsme dolet ve prospěch spolehlivosti. Snažili jsme se dostat obojí, ale nepovedlo se.“
„Pro nás je to taky těžké,“ přiznal Američan a zamručel.
„Víš, nečekám válku mezi mou a vaší zemí. Opravdu ne. Máme toho málo, co byste nám mohli chtít vzít. Co máme - zdroje, prostor, půdu -, to všechno máte taky. Ale ti Číňani -“ řekl, „ti tohle potřebují a mají s námi společnou hranici. A my jsme jim dali zbraně, které použijí proti nám, a je jich tolik!
Malí, zlí lidé jako ti tady, ale je jich mnohem víc.“
„Tak co s tím budeš dělat?“
Grišanov pokrčil rameny. „Budu velet svému pluku. Budu plánovat obranu vlasti proti jadernému útoku z Číny. Ještě jsem se nerozhodl jak.“
„Není to snadné. Pomáhá, když máš prostor a čas, se kterými si pohraješ, a správné lidi, proti kterým hraješ.“
„Máme lidi z bombardérů, ale nic takového, jako jsou vaši.
Víš, pochybuju, že bychom i bez odporu dokázali dostat dvacet bombardérů nad tvou zem. Všechny mají základnu dva tisíce kilometrů od místa, kde budu já. Víš, co to znamená? Není nikdo, proti komu by se dalo aspoň cvičit.“
„Myslíš rudý tým?“
„My bychom tomu říkali modrý tým, Robine. Doufám, že rozumíš.“ Grišanov se uchechtl, potom znovu zvážněl. „Ale je to tak. Všechno bude teoretické, nebo některé stíhačky budou předstírat, že jsou bombardéry, jenomže mají malou vytrvalost letu na to, aby se s nimi dalo pořádně cvičit.“
„Je to všechno pravda?“
„Robine, nežádám tě, abys mi věřil. To je příliš. Ty to víš a já taky. Zeptej se sám sebe, opravdu si myslíš, že tvoje země někdy vypoví válku mé zemi?“
„Pravděpodobně ne,“ připustil Zacharias.
„Ptal jsem se tě na vaše válečné plány? Ano, jistě, existují velmi zajímavá teoretická cvičení a mně by patrně připadala jako fascinující válečné hry, ale ptal jsem se tě na ně?“
Mluvil hlasem trpělivého učitele.
„Ne, neptal, Koljo, to je pravda.“
„Robine, mně nedělají vrásky B-52, vrásky mi dělají čínské bombardéry. To je válka, na kterou se má země připravuje.“
Podíval se dolů na betonovou podlahu, potáhl z cigarety a tiše pokračoval.
„Vzpomínám si, když mi bylo jedenáct. Němci byli sto kilometrů od Moskvy. Můj otec se připojil ke svému transportnímu pluku - tvořili ho univerzitní učitelé. Půlka se jich nikdy nevrátila.
Moje matka a já jsme město opustili, šli jsme na východ do nějaké vesničky, jméno jsem už zapomněl - bylo to tehdy tak zmatené, pořád byla taková tma -, báli jsme se o mého otce, profesora historie, jezdil s nákladákem. S Němci jsme ztratili dvacet miliónů občanů, Robine. Dvacet miliónů. Lidi, které jsem znal. Otcovi přátelé - otec mé ženy zemřel v té válce.
Dva moji strýcové umřeli. Když jsem s matkou procházel tím sněhem, slíbil jsem si, že jednoho dne budu svou zemi bránit, a tak jsem stíhací pilot. Nikoho nepřepadávám. Neútočím. Já bráním. Rozumíš tomu, co ti říkám, Robine? Můj úkol je chránit mou zem, aby jiní malí chlapci nikdy nemuseli utíkat z domova uprostřed zimy. Někteří moji spolužáci umřeli, taková byla zima. Proto bráním svou zem. Němci chtěli to, co jsme měli, a teď to chtějí taky Číňané.“ Mávl rukou ke dveřím cely. „Lidi jako… jako tihle.“
Ještě než Zacharias promluvil, věděl Kolja, že ho má. Měsíce práce kvůli této chvíli, pomyslel si Grišanov, jako když se svádí panna, ale je to mnohem smutnější. Tento muž nikdy svůj domov znovu neuvidí. Vietnamci byli rozhodnuti ty muže zabít, jakmile přestanou být užiteční. Bylo to kolosální plýtvání talenty a Grišanovova nechuť vůči údajným spojencům byla do poslední kapky pravá - už to nebylo předstírání. Od první chvíle, kdy přijel do Hanoje, viděl na vlastní oči jejich arogantní nadřazenost a neuvěřitelnou krutost a hloupost.
Laskavým slovem a necelým litrem vodky dosáhl víc, než nač se oni tím svým mučením zmohli za roky plné bezhlavé nenávisti.
Místo aby působil bolest, podělil se o ni. Místo aby muže vedle sebe bil, nabídl mu laskavost, úctu vůči jeho

schopnostem, zmírnil jeho rány, jak jen mohl, chránil ho před dalšími a hořce litoval, že musel být původcem těch nejnovějších.
Mělo to však i druhou stránku. Aby dosáhl tohoto průlomu, musel otevřít svou duši, vyprávět pravdivé příběhy, vytáhnout na denní světlo noční můry z dětství, přezkoumávat své skutečné důvody, proč se dal k profesi, kterou miluje. Jedině možné, jedině myslitelné, protože věděl, že muž usazený vedle něj je odsouzený k osamělé, neznámé smrti - pro svou rodinu a zemi už mrtev byl - a k opuštěnému hrobu. Tento muž nebyl žádný fašistický hitlerovec.
Byl to nepřítel, ale přímý, který nejspíš udělal, co mohl, aby neublížil těm, kdo nebojují, protože i on má rodinu. Nebyla v něm žádná rasová nadřazenost - dokonce ani nenávist vůči Severovietnamcům, a to bylo nejpozoruhodnější ze všeho, protože on, Grišanov, se učil, jak je nenávidět. Zacharias si nezasloužil umřít, říkal si Grišanov a uvědomoval si obrovskou ironii své situace.
Kolja Grišanov a Robin Zacharias teď byli přátelé.

„Co ty na to?“ řekl Douglas a postavil to na Ryanův stůl.
Láhev vína byla v průhledném plastovém sáčku a hladký, čirý povrch byl pokrytý jednolitým povlakem jemného žlutého prášku.
„Žádné otisky?“ Emmet si láhev prohlížel značně užasle.
„Dokonce ani šmouha, Eme. Ani ň.“ Potom následoval nůž. Byl to obyčejný vyskakovací, taky poprášený a zabalený v sáčku.
„Tady šmouhy jsou.“
„Jeden částečný otisk palce, shoduje se s obětí. Nic jiného, co bychom mohli použít, jenom šmouhy, jednotné šmouhy, říká oddělení otisků. Buď si zapíchl tu kudlu to zátylku sám, nebo měl náš podezřelý rukavice.“
V tuto roční dobu bylo na rukavice strašně horko. Emmet Ryan se opřel v židli, zahleděl se na důkazy na stole a potom na Toma Douglase, který se vedle nich posadil. „Tak jo, Tome, pokračuj.“
„Máme čtyři místa vraždy, celkem šest obětí. Nenašel se žádný důkaz. Pět z těch obětí - tří vražd - jsou prodavači drog, dva různé MO. Ale ani jednou se nenašel svědek, stalo se to zhruba ve stejnou denní dobu, všechno v okruhu pěti bloků.“
„Řemeslná práce.“ Poručík Ryan přikývl. Zavřel oči, nejdřív si v duchu vybavil různá místa činu, potom dal údaje do souvislostí. Oloupení, neoloupení, proměnlivý modus operandi.
Ale u toho posledního přece byla svědkyně. Běžte domů, madam.
Proč byl tak zdvořilý? Ryan zavrtěl hlavou. „Skutečný život není Agatha Christie, Tome.“
„Ten mládenec z dneška, Eme. Pověz mi, jakou metodu náš přítel použil, aby se ho zbavil?“
„Nůž… něco takového jsem už dlouho neviděl. Silný parchant. Jednou jsem to viděl… v osmapadesátém nebo devětapadesátém roce.“ Ryan se odmlčel, sbíral myšlenky.
„Instalatér, myslím, veliký, tvrdý chlap, přistihl manželku s někým v posteli. Nechal ho odejít, potom vzal dláto, podržel jí hlavu -“
„Musíš být fakticky nasraný, abys to udělal tak drsně. Vzteklý, že? Proč to tak udělal?“ zeptal se Douglas.
„Podříznout krk je mnohem lehčí a oběť je taky mrtvá.“
„Je z toho víc bordelu. Kraválu…“ Ryanův hlas zakolísal, když si to promyslel. Lidi nemají tušení, jaký hluk nadělají lidé s podříznutým krkem. Když otevřete průdušnici, ozve se strašlivé chroptění, a když ne, lidi řvou, dokud neumřou. Potom krev, spousta krve, stříká jako voda z utržené hadice, zamaže vám ruce a šaty.
Na druhé straně když chcete někoho fofrem zabít, jako když se sfoukne svíčka, a když máte dost síly a oběť je už ochromená, potom lebeční báze, kde se mícha napojuje na mozek, je dokonalé místo: rychle, tiše a poměrně čistě.
„Ti dva dealeři byli o pár bloků dál, čas úmrtí je skoro stejný. Náš přítel je dostane, přejde sem, zabočí za roh a uvidí, že paní Charlesovou někdo obtěžuje.“
Poručík Ryan zavrtěl hlavou. „Proč by prostě nešel dál? Přešel by ulici, to by byl chytrý tah. Proč by se do toho pletl? Vrah s morálkou?“ zeptal se Ryan. Tady teorie skřípala.
„A jestli stejný chlap zabíjí dealery drog, jaký má motiv?
Kromě těch dvou včera v noci to vypadá jako loupež. Možná ho u těch dvou něco vyplašilo, než stačil sebrat peníze a drogy.
Auto jedoucí po ulici, nějaký hluk? Jestli máme co dělat s lupičem, pak to nesedí s paní Charlesovou a jejím přítelem.“
„Tome, to je jenom spekulace.“
„Čtyři různé incidenty, žádné fyzické důkazy, chlap v rukavicích - somrák, který nosí rukavice!“
„To nestačí, Tome.“
„Stejně řeknu klukům v západním okrsku, aby je začali proklepávat.“ Ryan přikývl. Souhlasil.

Byla půlnoc, když odcházel z bytu. V okolí bylo příjemné ticho, víkend. Staré sídliště bylo obydlené lidmi, kteří si hleděli svého. Kelly nikomu ani nepotřásl rukou, kromě správce. Několik přátelských pokývnutí, to bylo vše. Nebyly tu žádné děti, jenom lidé středního věku, manželské páry a několik vdovců. Většinou bílé límečky, úředníci, kupodivu jich hodně jezdilo do práce v centru autobusem, večer sledovali televizi, kolem desáté nebo jedenácté zamířili do postele.
Kelly tiše vyšel ven, projel s volkswagenem po Loch Raven Boulevard, kolem kostelů a dalších sídlišť, kolem městského sportovního stadionu. Čtvrti se postupně zhoršovaly od střední třídy k dělnické a od dělnické k podpoře. Cestou míjel potemnělé kancelářské budovy. Ale dnešní noc byla jiná.
Dnes v noci dojde k první velké splátce. To znamenalo riziko, ale to vždycky, říkal si Kelly a protahoval si prsty na umělohmotném volantu. Chirurgické rukavice neměl rád. Guma držela teplo, a i když pot jeho hmat nijak nezměnil, bylo

to značně nepohodlné. Ovšem druhá možnost nebyla přijatelná a Kelly si vzpomněl, že se mu nelíbila spousta věcí, které zažil ve Vietnamu, jako třeba pijavice, při tom pomyšlení mu přeběhl mráz po zádech. Ty byly ještě horší než krysy. Krysy vám aspoň nepijí krev.
Kelly si dal na čas, jezdil kolem svého cíle celkem náhodně a při tom si vše ověřoval. Vyplatilo se mu to. Uviděl pár policistů, jak hovoří s nějakým pobudou, jeden z nich stál těsně u něj, druhý o dva kroky zpět, naoko ledabyle, ale vzdálenost mezi policisty mu pověděla, co potřeboval vědět.
Jeden kryl druhého. Dívali se na toho opilce jako na potenciální hrozbu.
Hledají tě, hošánku, řekl si, otočil volantem a zabočil do jiné ulice.
Ale policisté nezmění veškerý zaběhaný postup, ne? Dívat se po pobudech a mluvit s nimi bude po několik dalších nocí povinností navíc. Byly tu však jiné věci, které měly přednost: ověřovat poplachy v nálevnách, vyrážet k rodinným hádkám, řešit dopravní přestupky. Ne, prověřování pobudů bude jenom další břemeno pro beztak přepracované muže. Bude to něco, čím si policisté okoření normální hlídku a Kelly si dal tu práci, aby zjistil, jak si při svých hlídkách počínají. Dodatečné nebezpečí bylo tedy do jisté míry předvídatelné a Kelly si řekl, že svou dávku smůly pro tuto akci má už vybranou. Ještě jednou a změní způsob práce. Ještě nevěděl jak, ale jestli všechno půjde dobře, pak mu to, co se brzo dozví, poskytne nezbytné informace.
Děkuju ti, řekl osudu, když byl asi blok od hnědého roháku.
Roadrunner tam stál, bylo pořád ještě brzo a byla noc pro vybírání peněz; děvče tam nebude. Projel kolem, pokračoval ještě okolo dalšího bloku, pak zabočil vpravo, potom ještě jeden blok a znovu vpravo. Uviděl policejní vůz a pohlédl na hodiny v autě. Policista byl v pětiminutové toleranci svého normálního jízdního řádu a jel sám. Znovu projede kolem až asi za dvě hodiny, řekl si Kelly, naposledy zabočil vpravo a zamířil k hnědému domu. Zaparkoval tak blízko, jak se odvažoval, pak vystoupil a šel od cílového domu pryč, mířil k vedlejšímu bloku, kde se znovu zamaskoval.
Na tento blok připadali dva prodavači drog, oba obchodovali samostatně. Vypadali trochu nervózně. Možná se něco proslechlo, pomyslel si Kelly a potlačil úsměv. Členové bratrstva mizeli a to musel být důvod ke starostem. Držel se dost daleko od obou, když procházel kolem bloku, a v duchu se bavil tím, že ani jeden z nich neví, jak blízko kolem nich prošla Smrt. Jejich život visel na vlásku, a přesto to nevěděli. Ale neměl bych se rozptylovat, řekl si, znovu zabočil a zamířil k cíli. Na rohu se zastavil, rozhlédl se.
Bylo po jedné hodině ráno a všechno se ustalovalo do obvyklé nudy, která se dostavuje na konci pracovního dne, dokonce i u kriminálních živlů. Aktivita na ulici utichala, přesně jak čekal na základě všech pozorování, která provedl. Na ulici se nedělo nic neobvyklého a Kelly zamířil na jih kolem řad hnědých domů na jedné straně ulice a cihlových řadových domů na druhé straně. Musel vynaložit veškeré soustředění, aby udržel svůj nerovnoměrný, neškodný krok. Jeden z těch, kteří ublížili Pam, teď byl sto metrů od něj. Pravděpodobně dva.
Kelly dovolil své mysli, aby si vybavila její tvář, uslyšel její hlas, pocítil křivky jejího těla. Obličej mu ztuhl jako kámen a ruce se sbalily do pevných pěstí u stehen nohou, které se šoupaly po širokém chodníku - ale jen na několik vteřin. Potom si hlavu vyčistil a pětkrát se zhluboka, pomalu nadechl.
„Taktika," zamumlal pro sebe, zpomalil krok a prohlížel si rohový dům, vzdálený už jenom třicet metrů. Kelly si nabral plná ústa vína a nechal je stéct na košili. Had Chicagovi, cíl na dohled. Mířím dovnitř.
Hlídka, jestli to byla hlídka, se prozradila sama. Pouliční světla odhalovala obláčky cigaretového dýmu, který vycházel ze dveří a přesně Kellymu prozradil, kde je první cíl. Přehodil si láhev vína do levé ruky a pravou ruku protáhl, zatočil zápěstím, aby se ujistil, že svaly má uvolněné a připravené.
Když se dostal k širokým schodům, zhroutil se na ně a rozkašlal se. Potom vyšel nahoru ke dveřím, o kterých věděl, že budou pootevřené, a padl na ně. Kelly dopadl na podlahu a zjistil, že je u nohou muže, kterého viděl doprovázet Billyho.
Pádem se láhev vína rozbila a Kelly si muže nevšímal, jen kňoural nad rozbitou lahví a rozlévající se louží laciného kalifornského červeného.
„To je teda smůla, parťáku," řekl nějaký hlas. Zněl překvapivě mírně. „Nejlíp bude, když půjdeš o dům dál."
Kelly kňoural dál, pořád na všech čtyřech, kýval se na nich.
Trochu víc se rozkašlal, otočil hlavu, uviděl hlídačovy nohy a střevíce, ujistil se, že je to on.
„Vstávat, fotr." Silné ruce se natáhly dolů. Obě ho zvedly.
Kelly nechal své paže volně viset, jedna mu sklouzla za záda, když ho muž začal otáčet ke dveřím. Zapotácel se, otočil se ještě víc a teď už ho hlídač podpíral skoro naplno. Týdny tréninku, příprav a pečlivého průzkumu se v jediném okamžiku propojily.
Kellyho levá ruka narazila na obličej. Pravá ruka vrazila nůž Ka-Bar mezi žebra. Jeho smysly byly tak zbystřené, že ve špičkách prstů ucítil srdce, snažící se tlouci, ale vzápětí se prořízlo o žiletkové dvojité ostří bojového nože. Kelly čepel otočil a nechal ji v ráně, když se tělo otřáslo. Tmavé oči byly vytřeštěné a užaslé, kolena se už podlamovala. Kelly ho nechal pomalu, tiše sklouznout na zem, nůž pořád držel, ale tentokrát si musel dopřát trochu zadostiučinění. Pracoval příliš tvrdě, aby se dočkal této chvíle, než aby dokázal své city úplně potlačit.
„Pamatuješ na Pam?" zašeptal umírajícímu tělu ve svých rukou a na tu otázku se mu dostalo zadostiučinění. Bolestí probleskло poznání, než se oči obrátily v sloup.
Had.
Kelly počkal, počítal do šedesáti, než nůž vytáhl, a potom ho otřel oběti o košili. Byl to dobrý nůž a nezasloužil si, aby ho poskvrňovala taková krev.
Kelly si na okamžik odpočinul, zhluboka dýchal. Dostal ten správný cíl, podřízeného. Hlavní cíl byl nahoře. Všechno šlo podle plánu. Dovolil si přesně jednu minutu, aby se uklidnil a vzchopil.
Schody vrzaly. Kelly to zmírnil tím, že se držel těsně u zdi, maximálně omezoval tření dřevěných vláken, pohyboval se

velmi pomalu, oči upíral nahoru, protože dole nebylo nic, co by ho mohlo znepokojovat. Nůž vrátil do pouzdra. V pravé ruce teď měl pětačtyřicítku předělanou na dvaadvacítku, tlumič našroubovaný, držel ji nízko, zatímco levá ruka přejížděla po popraskané tapetované zdi.
V půli schodů uslyšel jiné zvuky než šumění krve proudící žilami. Plesknutí, vyjeknutí, kňučení. Vzdálené, zvířecí zvuky, po nichž následovalo kruté uchechtnutí, sotva slyšitelné, ale to už byl na odpočívadle a mířil vlevo ke zdroji zvuku. Potom následovalo oddychování, těžké, rychlé a hluboké.
A sakra! Ale teď už toho nemohl nechat.
„Prosím…“ Zoufalý šepot, při kterém Kellyho klouby na prstech zbělely, jak sevřel rukojeť pistole. Pomalu procházel chodbou, znovu se tiskl ke zdi. Z ložnice vycházelo světlo - bylo to jen světlo pouličních lamp, které sem padalo špinavými okny, ale díky očím přivyklým na tmu viděl na jedné zdi stíny.
„Co se děje, Doris?“ zeptal se mužský hlas, zrovna když Kelly došel k zárubni dveří. Velmi pomalu vysunul hlavu za kolmou bariéru natřeného dřeva.
V místnosti byla matrace a na matraci žena. Klečela, hlavu skloněnou, zatímco jí nějaká ruka hrubě mačkala prs, pak jím potřásla. Kelly viděl, jak dívka otevřela ústa v němé bolesti, vzpomněl si na fotografii, kterou mu ukázal detektiv. Tohle jsi udělal i Pam, že, ty… ty hajzle! Z dívčina obličeje kapala tekutina a obličej, který na ni shlížel dolů, se usmíval, když Kelly vkročil do místnosti.
Promluvil uvolněně, přirozeně, skoro vesele. „Tohle vypadá na dobrou zábavu. Můžu se připojit?“
Billy se otočil, podíval se na stín, který právě promluvil, a uviděl nataženou paži s velkým automatem. Obličej se odvrátil k hromadě šatů a nějaké kabele. Muž byl jinak nahý a v levé ruce držel nějaký nástroj, ale nebyla to pistole ani nůž. Nástroje se tu válely porůznu, na tři metry od nich, a Kelly je nedokázal blíž určit.
„Ať tě to ani nenapadne, Billy,“ řekl Kelly konverzačním tónem.
„Kdo sakra -“
„Ksichtem dolů, ruce a nohy od sebe, nebo ti toho malýho pinďoura rovnou ustřelím.“ Kelly změnil zacílení. Bylo úžasné, jakou důležitost muži tomu orgánu přikládali, jak snadno je taková hrozba zastrašila. Nebyla to nijak vážná hrozba, vzhledem k velikosti. Mozek je mnohem větší a lehčeji se zasáhne. „Dolů! Hned!“
Billy udělal, co mu bylo poručeno. Kelly odstrčil dívku zpátky na matraci a sáhl za opasek pro elektrický drát. Za několik vteřin byly ruce bezpečně omotané a svázané. Levá ruka pořád držela kleště, Kelly je vzal a s jejich pomocí drát utáhl ještě víc, až Billy vyjekl.
Kleště?
Ježíši.
Dívka mu hleděla do tváře, oči dokořán, těžce dýchala, ale její pohyby byly pomalé a hlavu podivně nakláněla. Byla zdrogovaná. A viděla jeho tvář, dívala se na ni i teď, vrývala se jí do paměti.
Proč tu musíš být? Tohle je mimo zaběhaný pořádek. Jsi komplikace. Měl bych… měl bych…
Jestli to uděláš, Johne, co jsi potom sakra zač?
Sakra!
Kellymu se roztřásly ruce. Tohle bylo opravdu nebezpečné.
Jestli ji nechá žít, tak se někdo dozví, kdo je - dostatečný popis, aby začal skutečný lov, a to by mu zabránilo - mohlo zabránit - dosáhnout cíle. Ale ve větším nebezpečí byla jeho duše. Jestli ji zabije, tak bude jeho duše navždycky ztracená.
Tím si byl jistý. Kelly zavřel oči a zavrtěl hlavou. Všechno mělo jít tak hladce.
Chybička se vloudí, hošánku.
„Oblékni se,“ řekl jí a hodil k ní nějaké věci. „Dělej, rychle, zůstaň zticha a buď tady.“
„Kdo jsi?“ zeptal se Billy vztekle. Distributor ucítil v zátylku cosi studeného a kulatého.
„Jestli budeš jenom hlasitě dýchat, máš mozek na podlaze, jasné?“ Hlava přikývla v odpověď.
Co teď sakra dělat? ptal se Kelly v duchu. Pohlédl na dívku, která se soukala do kalhotek. Světlo jí dopadlo na prsa a Kellymu se obrátil žaludek, když si všiml ran, které tam uviděl. „Dělej,“ řekl jí.
Sakra sakra sakra. Kelly zkontroloval drát na Billyho zápěstí a řekl si, že omotá ještě jednu smyčku kolem loktů.
Dal mu pořádně zabrat, natáhl mu rameno, ale měl aspoň jistotu, že se Billy o nic nepokusí. Aby mu to trochu opepřil, zvedl Billyho za paže do stoje, až Billy vykřikl.
„Trochu to bolí, co?“ zeptal se Kelly. Potom přidal roubík a otočil Billyho ke dveřím. „Běž.“ K dívce: „Ty taky.“
Kelly je vedl po schodech dolů. Bylo tam rozbité sklo a Billyho nohy zatancovaly, trochu se pořezaly. Kellyho překvapila dívčina reakce, když zahlédla tělo pod schody.
„Ricku!“ vyjekla, sklonila se a dotkla se těla.
Ono to mělo jméno, pomyslel si Kelly a dívku zvedl. „Ven, zadem.“
Zastavil je v kuchyni, nechal je na okamžik samotné a vyhlédl zadními dveřmi ven. Uviděl svoje auto a nablízku nic zvláštního. V tom, co mělo přijít vzápětí, se skrývalo nebezpečí, ale nebezpečí se znovu stalo jeho společníkem.
Kelly je vyvedl ven. Dívka se dívala na Billyho a on na ni, pohyboval očima. Kelly si ohromeně všiml, že dívka na jeho němou prosbu reaguje. Vzal ji za paži a postrčil ji stranou.
„Nedělejte si o něj starosti, slečno.“ Ukázal jí na auto a chytil Billyho za paži.
Vzdálený hlásek mu říkal, že jestli se dívka pokusí Billymu pomoci, měl by záminku…
Ne, krucifix!
Kelly odemkl auto, vmáčkl Billyho dovnitř, potom dívku na přední sedadlo a pak rychle přešel k levým dveřím. Než auto nastartoval, naklonil se přes sedadlo a svázal drátem Billymu kotníky a kolena.
„Kdo jsi?“ zeptala se dívka, když se auto rozjelo.

„Přítel," řekl Kelly klidně. „Neublížím vám. Kdybych to chtěl udělat, mohl jsem vás tam nechat s Rickem, jasné?"
Pomalu a zajíkavě odpověděla, ale Kelly nad jejími slovy užasl: „Proč jste ho musel zabíjet? Byl ke mně milý."
Co to mele? pomyslel si Kelly a pohlédl na ni. Obličej podrápaný, vlasy slepené. Obrátil oči zpátky na ulici. Opačným směrem ho minulo policejní auto a Kelly na okamžik propadl panice, ale auto jelo dál a zmizelo, když Kelly zamířil na sever.
Rychle přemýšlej, hochu.
Kelly mohl udělat hodně věcí, ale jenom jedna alternativa byla reálná. Reálná? zeptal se v duchu. No jistě.
Člověk nečeká, že uslyší domovní zvonek ve tři čtvrtě na tři ráno. Sandy si nejdřív myslela, že se jí to zdá, ale otevřela oči a zvuk se jí v duchu znovu přehrál, ačkoli se probudila o vteřinu dřív. I tak, určitě se mi to zdálo, řekla si ošetřovatelka a zavrtěla hlavou. Už se chystala zavřít znovu oči, když se to opakovalo. Sandy vstala, vklouzla do županu a sešla dolů, příliš popletená, než aby se bála. Na zápraží se rýsovala postava. Když otevřela dveře, rozsvítila.
„Zhasněte, sakra!" Chraptivý hlas, který byl přesto povědomý. Příkaz ji přiměl bez velkého přemýšlení otočit vypínačem.
„Co tu děláte?" Vedle něj stála dívka, vypadala příšerně.
„Zavolejte, že jste nemocná. Dnes do práce nepůjdete. Postaráte se o ni. Jmenuje se Doris," řekl Kelly, mluvil tichým rozkazovačným tónem jako chirurg uprostřed složité operace.
„Počkejte chvilku!" Sandy se narovnala a mozek jí začal pracovat. Kelly měl na hlavě ženskou paruku - no, na to byla moc špinavá. Nebyl oholený, k tomu ty strašné šaty, ale oči mu něčím hořely. Částečně vztekem, jakousi zlostí, a jeho silné ruce u boků se třásly.
„Pamatujete na Pam?" zeptal se naléhavě.
„No, ano, ale -"
„Tohle děvče je od stejných lidí. Já jí pomoct nemůžu. Teď ne. Musím udělat něco jiného."
„Co to provádíte, Johne?" zeptala se Sandy a v hlase jí zaznělo cosi nového. Potom jí to došlo. Novinové zprávy, které v televizi sledovala při večeři na černobílém přístroji v kuchyni, pohled, který viděla v jeho očích v nemocnici; pohled, který viděla i teď, tak podobný tomu předchozímu, ale jiný, plný zoufalého soucitu a žádosti o důvěru.
„Někdo z ní chtěl vymlátit duši, Sandy. Potřebuje pomoc."
„Johne," zašeptala. „Johne… vkládáte život do mých rukou…"
Kelly se skoro zasmál, tak trochu, bylo to hluché odfrknutí, ne však ironické. „No jo, poprvé vám to šlo docela dobře, ne." Strčil Doris do dveří a už odcházel pryč, k autu, ani se neohlédl.
„Mně se dělá špatně," oznámila ta dívka, Doris. Sandy ji dostrkala do koupelny v přízemí a včas ji dopravila k toaletě. Mladá žena tam několik minut klečela a vyprazdňovala žaludek do bílé porcelánové mísy. Po několika dalších minutách vzhlédla. V záři bílých obkladaček Sandra O'Tooleová spatřila tvář hledící z pekel.

20
Snižováni tlaku
Bylo po čtvrté hodině, když Kelly zajel do mariny. Zacouval scoutem k zádi lodi, vystoupil, rozhlédl se tmou, jestli se nablízku nenacházejí diváci, což se díky Bohu nenacházeli, a otevřel nákladový prostor.
„Skákej," řekl Billymu a ten poslechl. Kelly ho strkal na palubu a pak ho nasměroval do hlavního salónku. Jakmile tam byl, Kelly našel nějaká pouta, normální námořní nářadí, a připoutal Billyho zápěstí k palubě. Ještě deset minut a už odplouval, mířil k Bay a konečně si dovolil trochu uvolnění.
Zapojil autopilota a povolil Billymu dráty na pažích a nohou.
Kelly byl unavený. Přestěhovat Billyho ze zadního sedadla volkswagenu do scouta bylo těžší, než čekal, a to měl ještě štěstí, že nepotkal rozvážku novin, co hází balíky na roh ulice, kde je služba rozbalí a ještě před šestou doručí.
Usadil se v sedadle před řízením, popíjel kávu a protahoval tělo po takové námaze.
Kelly stočil lampičku nad navigačním stolkem dolů, aby mohl navigovat bez oslnění vnitřním světlem ze salónku. Na levoboku viděl půl tuctu nákladních lodí, upoutaných u námořního terminálu Dundalk, ale na dohled se máloco pohnulo. Na moři bylo v tuto denní dobu vždycky něco uklidňujícího, vítr se utišil a hladina byla jemně se pohupující zrcadlo, na kterém tančila světla z pobřeží. Červená a zelená světla bójí blikala a říkala lodím, kde se mají vyhnout mělčinám. Skokan proplul kolem Fort Carroll, nízkého osmiúhelníku z šedého kamene, který postavil nadporučík Robert E. Lee, americké armádní ženijní sbory; ještě před šedesáti lety zde stála dvanáctipalcová děla. Na severu svítily oranžové ohně Bethlehemských oceláren. Remorkéry začaly vyplouvat, aby pomohly různým lodím z kotvišť nebo aby přivlekly jiné lodi do přístavu. Mumlání jejich dieselů se přátelsky neslo nad klidnou hladinou do dálky. Hluk motorů jen zvýraznil klid vládnoucí před svítáním. To ticho bylo nesmírně uklidňující, přesně jak by mělo všechno být, když se připravuje nový den.
„Kdo sakra seš?" zeptal se Billy, který už byl bez roubíku a nevydržel to ticho. Paže měl pořád za zády, ale nohy měl volné, a tak se na podlaze salónku posadil.
Kelly srkal kávu, nechal své unavené paže odpočívat a nevšímal si zvuků za sebou.
„Povídám, kdo sakra seš!" křikl Billy hlasitěji.
Dnes bude teplo. Nebe bylo jasné. Byla vidět spousta hvězd, ani stopa po sbírajících se mracích. Žádné „rudé ranní nebe", které by Kellymu dělalo starosti, ale venkovní teplota klesla na pětadvacet, takže zadělávala na nepohodu, až horké srpnové slunce začne pražit.
„Hej, ty kreténe, chci vědět, kdo sakra seš!"
Kelly se trochu posunul na širokém sedadle před řídicím pultem a znovu upil kávy. Kompasový kurz měl jedna-dvě-jedna a držel se jižního okraje plavební dráhy, jak měl ve zvyku. Do přístavu vplouval jasně osvětlený

vlečný člun, nejspíš z Norfolku, vlekl pár člunů, ale byla příliš tma, než aby se dalo rozpoznat, jaký náklad vezou. Kelly zkontroloval světla a viděl, že jsou správně rozmístěna. Pobřežní stráž to potěší, ta neměla pokaždé radost z toho, jak se místní vlečné čluny chovají. Kelly uvažoval, jaký je to asi život, tahat čluny sem a tam po zátoce. Muselo být strašně nudné dělat pořád totéž, den za dnem, sem a tam, na sever a na jih, stálou rychlostí šesti uzlů, pořád vidět tytéž věci. Bylo to dobře placené, samozřejmě. Velitel, pomocník, strojník a kuchař - museli mít kuchaře. Možná nějaký ten lodník. Kelly si tím nebyl jist.
Všichni pobírali odborové mzdy, které byly velmi slušné.
„Hele, tak jo. Nevím, co máš za problém, ale můžeme si o tom promluvit, jasný?“
Manévrování tak natěsno však nejspíš bylo dost ošidné.
Zvlášť když foukal vítr, vléct čluny za sebou byla asi práce.
Dnes však ne. Dnes vítr foukat nebude. Bude vedro jako v peci.
Když minul Bodkin Point, začal Kelly zatáčet na jih a uviděl červená světla blikající na věžích Bay Bridge v Annapolis. Východní obzor zdobila světlá linka úsvitu. Bylo to trochu smutné. Poslední dvě hodiny před svítáním byly nejlepší částí dne, ale málokdo je dokázal ocenit. Prostě další případ, kdy lidé vůbec netuší, co se kolem nich děje. Kelly měl dojem, že něco vidí, ale skleněné čelní sklo snižovalo viditelnost, a tak opustil řídicí stanoviště a vyšel nahoru. Tam pozvedl námořnický dalekohled 7×50 a potom mikrofón svého rádia.
„Motorová jachta Skokan volá jedenačtyricítku Pobřežní stráže, přepínám.“
„Tady je Pobřežní stráž, Skokane. Tady Portagee. Co děláš venku tak brzo, Kelly? Přepínám.“
„Vyvážím zbožíčko na moře, Orezo. Jakou záminku máš ty?
Přepínám.“
„Koukám po rozmazlených kupčících, jako jsi ty, a zachraňuju je, aby se mi nezkrátily žíly, co sis myslel? Přepínám.“
„To rád slyším, Pobřežní stráži. Posuň takové ty páky k předku lodi - to je obvykle ten špičatější konec - a popluje vám to rychleji. A ten špičatý konec se bude otáčet podle toho, kam otočíš kormidlo - víš, když otočíš vlevo, pojede to vlevo, a když vpravo, pojedete vpravo. Přepínám.“
Slyšel na obvodu velmi krátkých vln smích. „Rozumím, Skokane, vyřídím to posádce. Děkuju za radu. Přepínám.“
Posádka jedenačtyřicítky toho měla po osmi dlouhých hodinách hlídkování dost a neměla celkem nic na práci. Oreza nechal u kormidla mladého námořníka, sám se opíral o stěnu kormidelny a upíjel kávu, zatímco si hrál s mikrofónem rádia.
„Víš, Skokane, není moc chlapů, od kterých bych takové plky bral. Přepínám.“
„Dobrý námořník má úctu před lepším, Pobřežní stráži. Hele, je to pravda, že vaše čluny mají na dně kolečka?
Přepínám.“
„Úúúúú,“ poznamenal nový učedník.
„Hm, to je mylná informace, Skokane. Cvičná kolečka sundáme, jakmile vyčistí loděnici od zvratků námořnictva. Nelíbí se nám, když se vám slečinkám dělá špatně už jenom při pohledu na ně. Přepínám!“
Kelly se uchechtl a změnil kurz víc vlevo, aby se držel od malého kutru dost daleko. „Rád slyším, že vodní cesty naší země jsou v tak schopných rukou, Pobřežní stráži, zvlášť když začíná víkend.“
„Opatrně, Skokane, nebo si na tobě zgustnu s bezpečnostní inspekcí!“
„Že bych viděl své peníze z federálních daní při práci?“
„Nesnáším, když se jimi jen tak mrhá.“
„Nu, Pobřežní stráži, chtěl jsem se jenom přesvědčit, že tam nespíte.“
„Rozumím a děkuju mnohokrát. Trochu jsme tu klimbali. Rád se dovídám, že se vždycky najde opravdový profík, který nás udrží v pohotovosti.“
„Dobrý vítr, Portagee.“
„Tobě taky, Kelly. Končím.“ Rádiová frekvence se vrátila k obvyklému prskání statické elektřiny.
A tím je to vyřízeno, pomyslel si Kelly. Nebylo by dobré, kdyby připlul blíž a chtěl si popovídat. Zrovna teď ne. Kelly zabezpečil rádio a šel dolů. Východní obzor už byl růžovooranžový, chybělo nějakých deset minut, než se objeví slunce.
„Co to mělo být?“ zeptal se Billy.
Kelly si nalil další šálek kávy a zkontroloval autopilota.
Už bylo dost teplo, takže si sundal košili. Jizvy na zádech po výstřelu z brokovnice byly zřetelně vidět, dokonce i v kalném světle začínajícího úsvitu. Nastalo pozoruhodně dlouhé ticho, přerývané hlubokými nádechy.
„Ty seš…“
Tentokrát se Kelly otočil a podíval se dolů na nahého muže připoutaného k palubě. „Správně.“
„Zabil jsem tě,“ namítl Billy. Nikdy se mu nic nedoneslo. Henry mu nic nevyřídil, nepovažoval to pro svou operaci za důležité.
„Myslíš?“ zeptal se Kelly a podíval se znovu dopředu. Jeden diesel se zahříval trochu víc než druhý a Kelly si v duchu poznamenal, že má zkontrolovat chladicí systém, až skončí s touto druhou prací. Jinak se člun choval stejně slušně jako vždy, mírně se kolébal na skoro neviditelných vlnách, plul stálou rychlostí dvacet uzlů, příď zvednutou asi o patnáct stupňů v optimálním skluzovém úhlu. Na zadní části plováků, tak tomu Kelly říkal. Znovu se protáhl, uvolnil svaly, dopřál Billymu pohled na jizvy a na to, co leží pod nimi.
„Takže o to jde… Všechno nám o tobě vyžvanila, než jsme jí uťali tipec.“
Kelly prohlížel přístrojovou desku, potom zkontroloval mapu, když se blížil k Bay Bridge. Brzy zamíří na východní stranu dráhy. Teď se díval na lodní hodiny - říkal jim chronometr - nejméně jednou za minutu.
„Pam byla skvělá malá kurva. Až do konce,“ pokračoval Billy, provokoval svého věznitele, zaplňoval ticho

nenávistnými slovy, hledal v nich kuráž. „Ale nebyla moc chytrá. Nebyla moc chytrá.“
Sotva minuli Bay Bridge, Kelly vypnul autopilota a otočil kormidlo o deset stupňů doleva. Nebyl tu celkem žádný ranní provoz, ale stejně se pozorně rozhlédl, než s manévrem začal.
Pár provozních světel na obzoru mu oznámil, že se blíží obchodní loď, pravděpodobně dvanáct tisíc metrů vzdálená. Kelly mohl zapnout radar, aby si to ověřil, ale za těchto povětrnostních podmínek by to bylo jenom mrhání elektřinou.
„Řekla ti o těch znamínkách vášně?“ pošklebovaI se Billy.
Neviděl, jak Kellyho ruce sevřely kormidlo.
Stopy na prsou byly patrně způsobeny obyčejnými kleštěmi, stálo v patologické zprávě. Kelly ji uměl celou zpaměti, každičké slovo suché lékařské hantýrky, jako by je vyryl diamantovým rydlem do ocelové destičky. Uvažoval, jestli lékaři měli stejné pocity jako on. Pravděpodobně ano. Jejich vztek se nejspíš projevil ledovým chladem, který čišel z nadiktovaných poznámek. Profesionálové jsou takoví.
„Hodně žvanila, víš, pověděla nám všechno. Jak jsi ji sebral, jak jste si užili. To jsme ji naučili my, chytráku. Dlužíš nám za to! Vsadím se, že ti neřekla, že než nám utekla, všechny nás opíchala, třikrát čtyřikrát každého. Nejspíš si myslela, že je to ohromně chytrý, co? Nejspíš jí nikdy nedošlo, že jsme ji všichni mohli píchat dál.“
0+, 0-, AB-, pomyslel si Kelly. Krevní skupina 0 byla dost obvyklá a to znamenalo, že jich klidně mohlo být víc než tři. A jakou krevní skupinu máš ty Billy?
„Jenom kurva. Pěkná, ale jen zasraná malá kurva. Taky tak umřela, věděl jsi to? Umřela rovnou při píchání. Škrtili jsme ji a ta její pěkná prdelka tvrdě pumpovala, dokud jí ksicht nezfialověl. Srandovní pohled,“ ujistil ho Billy s úšklebkem, který Kelly nemusel vidět. „Já jsem si s ní taky užil - třikrát, kámo! Dal jsem jí zabrat, pořádně jsem ji zmlátil, slyšíš mě?“
Kelly otevřel ústa dokořán, pomalu a pravidelně dýchal, nedovolil svalům, aby se tentokrát napjaly. Trochu se zvedl ranní vítr, houpal lodí asi pět stupňů vlevo a vpravo od vertikály a Kelly poddal své tělo tomu kolébání, přikázal si, aby přijal uklidňující pohyb moře.
„Nevím, co je to za velkou tragédii, přece jde jenom o jednu mrtvou kurvu. Měli bychom se nějak dohodnout. Víš, jak seš pitomej? V tom baráku bylo sedmdesát táců, ty pitomej hajzle.“
„Sedmdesát táců!“ Billy zmlkl, viděl, že to nezabírá. Jenomže rozzuřený člověk dělá chyby a on toho chlapa před chvílí nadzvedl. Tím si byl jistý, a tak pokračoval.
„Víš, podle mě je fakt hrozný, že potřebovala drogy. Víš, kdyby znala nějakej jinej flek, kde by je mohla sehnat, v životě bychom vás už neviděli. A tys ji taky píchal, vzpomínáš si.“
Ano, vzpomínám.
„Seš fakt pitomec. Copak jsi v životě neslyšel o telefonech? Ježíši, chlape. Když jsme s autem uvízli, zavolali jsme Burta a on nám přivezl svoje auto. Pak jsme projížděli po okolí a za chvíli jsme vás měli, v tom džípu jste byli pěkně na ráně. Ona tě musela fakticky uřknout, kámo.“
Telefony? Něco tak prostého zabilo Pam? přemýšlel Kelly.
Svaly se mu znovu napjaly. Ty zasraný idiote, Kelly. Pak mu ramena zase ochabla, jen na vteřinu, když si uvědomil, jak strašně ji zklamal, a něco v něm si uvědomilo, jak prázdná je snaha o pomstu. Ale ať je prázdná nebo ne, on svou pomstu dostane. Trochu se v sedadle narovnal.
„Přece takový auto se lehko najde, sakra, jak může někdo bejt tak zasraně pitomej?“ vyptával se Billy, který právě zahlédl skutečnou odezvu na své provokace. Teď by možná mohl začít s pořádným vyjednáváním. „Trochu mě překvapilo, že tě vidím živýho - hele, chci říct, nebylo v tom nic osobního.
Možná jsi nevěděl, co pro nás dělala. Nemohli jsme ji pustit, když toho tolik věděla, ne? Můžu ti to nahradit. Dohodneme se, jo?“
Kelly zkontroloval autopilota a hladinu. Skokan se pohyboval po bezpečném a stálém kurzu a nic v dohledu nekřížilo trasu.
Vstal ze sedadla a přesunul se na jiné, několik kroků od Billyho.
„Řekla ti, že jsme jeli do města sehnat nějaké drogy? Tohle ti řekla?“ zeptal se Kelly, oči ve stejné úrovni s očima Billyho.
„Jo, přesně tak.“ Billy se uklidňoval. A užasl, když se Kelly před ním rozbrečel. Možná měl přece jenom šanci dostat se z té šlamastyky. „Jéžiš, to je mi fakt líto, kámo,“ řekl Billy nesprávným tónem. „Měl jsi prostě jen smůlu.“
Já že měl smůlu? Zavřel oči, pořád jen pár centimetrů od Billyho tváře. Pane Bože, ona mě chránila. I když jsem ji zklamal. Ani nevěděla, jestli jsem naživu nebo ne, ale lhala, aby mě chránila. To bylo víc, než mohl snést, a Kelly se prostě na několik minut přestal ovládat. Ale i to mělo smysl.
Po chvíli mu oči oschly, a když si otřel tvář, zbavil se zároveň všech lidských pocitů, které snad mohl vůči svému hostu chovat.
Kelly vstal a vrátil se k sedadlu u řízení. Nechtěl už ani chvíli hledět do tváře toho malého hajzla. Skutečně by se mohl přestat ovládat, a to nechtěl riskovat.

„Tome, myslím, že přece jenom můžeš mít pravdu,“ řekl Ryan.
Podle řidičáku - už prověřeného, žádný záznam v trestním rejstříku, jen dlouhý seznam dopravních přestupků - bylo Richardu Oliveru Farmerovi dvacet čtyři let a už nikdy nezestárne. Zemřel na jedinou ránu nožem do hrudi, která pronikla perikardiem a srdcem.
Velikost zranění po noži - takové traumatické rány se obvykle uzavřou, takže je laik těžko spatří - naznačovala, že útočník ostřím otočil, nakolik to mezera mezi žebry dovolovala. Bylo to velké zranění, prozradilo čepel širokou zhruba pět centimetrů. Důležitější bylo, že našli další potvrzení hypotézy.
„Nebylo to moc chytré,“ oznámil koroner. Ryan a Douglas se podívali a přikývli. Pan Farmer měl na sobě bílou

bavlněnou propínací košili. Na knoflíku dveří viselo sako. Ten, kdo ho zabil, si o tu košili otřel nůž. Zdálo se, že třikrát, a jedna šmouha podržela tvar nože, vyvedený v krvi oběti, která měla za opaskem revolver, ale nedostala šanci ho použít. Další oběť obratně zaskočená, jenže v tomto případě projevil vrah méně obezřetnosti. Mladší z policistů ukázal na jednu skvrnu tužkou.
„Víš, co to je?“ zeptal se Douglas. Byla to řečnická otázka; okamžitě si na otázku odpověděl. „Je to Ka-Bar, standardní bojový nůž námořní pěchoty. Jeden taky mám.“
„Má pěkné ostří,“ řekl jim koroner. „Velmi čistý řez, skoro chirurgicky prošel kůží. Musel rozříznout srdce vejpůl. Velmi přesná rána, pánové, nůž vešel dokonale vodorovně, takže nenarazil na žebra. Většina lidí si myslí, že srdce je vlevo. Náš přítel to věděl líp. Jenom jeden průnik. Věděl přesně, co dělá.“
„Tak máme dalšího, Eme. Ozbrojeného zločince. Náš přítel se dostane těsně k němu a oddělá ho tak rychle -“
„Jo, Tome, už ti věřím.“ Ryan přikývl a odešel nahoru, kde se připojil k druhému detektivnímu týmu. Před ložnicí ležela hromada pánských šatů, plátěný pytel s hromadou peněz, pistole a nůž. Matrace se skvrnami po semeni, některé byly ještě vlhké. Taky dámská kabelka. Tolik důkazů, které mohli zařadit.
Krevní skupiny ze semene. Kompletní totožnost všech tří - předpokládali tří - lidí, kteří tu byli. Venku stálo dokonce i auto, které mohli zabavit. Konečně něco jako normální případ vraždy. Všude tu budou latentní otisky. Fotografové už nafotili deset filmů. Ale pro Ryana a Douglase se už záležitost svým způsobem vyřešila.
„Znáš nějakého Farbera na Hopkinsu?“
„Jo, Eme, dělal na Goodingově případě s Frankem Allenem. Zařídím schůzku. Je fakt chytrej,“ připustil Douglas.
„Trochu divnej, ale myslí mu to. Jenomže já musím být dnes odpoledne u soudu.“
„Tak jo, myslím, že to zvládnu. Dlužím ti pivo, Tome. Přišel jsi na to rychleji než já.“
„Děkuju, možná ze mě bude taky jednou poručík.“
Ryan se zasmál a cestou ze schodů vylovil cigaretu.

„Budeš se bránit?“ zeptal se Kelly s úsměvem. Uvázal loď v kotvišti a právě se vrátil do salónku.
„Proč bych ti měl ještě pomáhat?“ zeptal se Billy vzdorně, jak se domníval.
„Jak chceš.“ Kelly vytáhl Ka-Bar a přidržel mu ho vedle zvlášť citlivého místa. „Můžeme začít hned teď, jestli chceš.“
Celé tělo se roztřáslo, ale jedna část se chvěla víc než zbývající. „No jo, no jo!“
„Dobře. Vezmi si z toho ponaučení. Nechci, abys ještě někdy ublížil nějaké dívce.“ Kelly odepnul pouta od paluby, ale paže mu nechal pořád za zády, důkladně utažené drátem. Potom postavil Billyho na nohy.
„Táhni do prdele, blbče! Stejně mě zabiješ! A já ti neřeknu ani hovno!“
Kelly ho otočil a pohlédl mu do očí. „Já tě nezabiju, Billy. Z tohoto ostrova odejdeš živý. Slibuju.“
Výraz na Billyho tváři byl tak zábavný, že se Kelly skutečně asi vteřinu usmíval. Potom zavrtěl hlavou. Říkal si, že prochází po velmi úzké a riskantní stezce mezi dvěma stejně nebezpečnými srázy, na jejichž úpatí čekalo šílenství, sice různého typu, ale stejně zhoubného. Musel se povznést nad realitu okamžiku, i když se jí nemohl úplně vzdálit. Kelly mu pomohl z lodi a doprovodil ho k bunkru, kde byla dílna.
„Žízeň?“
„Potřebuju se taky vychcat.“
Kelly ho odvedl na kus trávy. „Tak do toho.“ Kelly počkal.
Billymu se nelíbilo, že je nahý, navíc před jiným mužem a v podřízeném postavení. Pošetile se teď nepokoušel s Kellym mluvit, aspoň ne tím správným způsobem. Byl to zbabělec, předtím se snažil v sobě vyburcovat chlapa, ale nemluvil ani tak ke Kellymu jako k sobě, když se chvástal svým podílem na Pamině smrti. Vytvářel si iluzi moci, když ho mlčení nemohlo zachránit - no, stejně ho nejspíš nezachrání. Mohl by ho však zviklat, zvlášť kdyby byl dost chytrý, aby si vymyslel nějakou dobrou historku, ale zbabělost a hloupost kráčejí ruku v ruce, není-liž pravda? Kelly ho nechal stát bez dozoru, než na zámku vytočil kombinaci. Rozsvítil světla a postrčil Billyho dovnitř.
Vypadalo to jako - vlastně to byl ocelový válec, pětačtyřicet centimetrů v průměru, stál na nohách s rejdovacími kolečky, přesně tam, kde ho nechal. Ocelový poklop nebyl zavřený, visel na závěsu dolů.
„Vlezeš do toho,“ řekl mu Kelly.
„Jdi do prdele, blbče!“ Znovu to pohrdání. Kelly ho rukojetí Ka-Baru udeřil do zátylku. Billy upadl na kolena.
„Po dobrém nebo po zlém, ale vlezeš dovnitř - jestli z tebe poteče krev, to je mi fakt jedno.“ Což byla lež, ale zabrala.
Kelly ho zvedl za krk a strčil mu hlavu a ramena do otvoru.
„Nehýbej se.“
Bylo to mnohem lehčí, než očekával. Kelly sundal z místa na zdi klíč a odemkl Billymu pouta na rukou. Cítil, jak se vězeň napjal, myslel si, že se mu naskýtá šance, ale Kelly byl rychlý - musel odstranit jen jednu západku, aby uvolnil obě ruce, a dloubnutí nožem do správného místa pobídlo Billyho, aby se rukama neopíral o zem, což by bylo pro účinnou obranu nezbytně nutné. Billy byl prostě příliš zbabělý, než aby přijal bolest jako cenu za možný únik. Třásl se, ale vůbec se nevzpouzel, přestože se mu hlavou honily zoufalé myšlenky.
„Dovnitř!“ Dloubnutí pomohlo, a když se jeho chodidla ocitla za obrubou, Kelly zvedl víko a přiklopil ho. Potom odešel a zhasl světla. Potřeboval se trochu najíst a zdřímnout si.
Billy mohl počkat. Čekání to jen vylepší.

„Haló?“ Její hlas zněl velmi ustaraně. „Ahoj Sandy, tady John.“
„Johne! Co se děje?“
„Jak je jí?“
„Myslíš Doris? Teď spí,“ řekla mu Sandy. „Johne, kdo - chci říct, co se jí stalo?“

Kelly stiskl telefonní sluchátko v ruce. „Sandy, chci, abys mě pozorně poslouchala, ano? Je to opravdu důležité.“
„Dobře, poslouchám.“ Sandy byla v kuchyni, dívala se na kávovou konvici. Venku viděla děti ze sousedství, hrály si s míčem na prázdném trávníku, ale ten normální obrázek Sandy nijak neuklidňoval.
„Za prvé, nikomu neříkej, že tam je. Rozhodně to neříkej policii.“
„Johne, je vážně zraněná, závislá na práškách, pravděpodobně má navíc několik vážných zdravotních problémů. Musím -“
„Tak Samovi a Sarah. Nikomu jinému. Sandy, rozumíš? Nikomu jinému. Sandy…“ Kelly zaváhal. Bylo příliš těžké říct něco takového, ale musel jí to objasnit. „Sandy, dostal jsem tě do nebezpečí. Ti lidé, kteří zapracovali na Doris, jsou stejní, co -“
„Já vím, Johne. Tohle jsem si už domyslela.“ Ošetřovatelka mluvila neutrálním tónem, ale i ona viděla fotografii těla Pamely Starr Maddenové. „Johne, řekla mi, že jsi - někoho zabil.“
„Ano, Sandy, zabil.“
Sandru O'Tooleovou to nepřekvapilo. Napadlo ji to už před několika hodinami, ale slyšet to přímo od něj - zarazilo ji, jak to řekl. Klidně, věcně. Ano, Sandy zabil. Vynesl jsi odpadky? Ano, Sandy, vynesl.
„Sandy, jsou to velmi nebezpeční lidé. Mohl jsem tam Doris nechat - ale to přece nešlo, ne? Ježíši, Sandy, viděla jsi, co -“
„Ano.“ Už to bylo dlouho, co pracovala na pohotovosti, a skoro zapomněla, jak strašné věci si lidé provádějí.
„Sandy, je mi líto, že jsem -“
„Johne, už se stalo. Já to zvládnu, jasné?“
Kelly se na chvíli odmlčel, čerpal z jejího hlasu sílu.
Možná že v tomhle tkvěl rozdíl mezi nimi. Jemu instinkt nařizoval vyrazit, najít ty lidi, kteří ty hrůzy provedli, a vypořádat se s nimi. Vyhledat a zničit. Její instinkt nařizoval zachraňovat jiným způsobem a bývalého SEALa napadlo, že Sandy má možná větší sílu než on.
„Musí ji pořádně ošetřit lékař.“ Sandy přemýšlela o mladé ženě nahoře v zadní ložnici. Sandy jí pomohla umýt se a zhrozila se, když viděla stopy na jejím těle, stopy zlovolného tělesného týrání.
Ale nejhorší byly oči, mrtvé, bez jiskry vzdoru, jaký vídala u pacientů, i když prohrávali boj o život. Přestože celé roky pečovala o pacienty v kritickém stavu, nikdy si neuvědomila, že člověka může zničit úmyslné, sadistické zlo. Teď se můžu ocitnout ve středu pozornosti takových lidí i já, uvědomila si Sandy, ale horší než strach byl pocit hnusu.
Kelly to cítil přesně opačně. „Tak jo, Sandy, ale buď prosím tě opatrná. Slib mi to.“
„Budu. Zavolám doktoru Rosenovi.“ Na chvilku se odmlčela.
„Johne?“
„Ano, Sandy?“
„To, co děláš… je špatné, Johne.“ Nenáviděla se pro to, ale musela to říct.
„Já vím,“ řekl jí Kelly.
Sandy zavřela oči, pořád v duchu viděla děti, které venku honily míč, potom uviděla Johna, ať byl kde byl, a věděla, jak se tváří. Věděla také, co musí říct ještě, a zhluboka se nadechla. „Ale nevadí mi to, už ne. Chápu to, Johne.“
„Děkuju ti,“ zašeptal Kelly. „Je ti dobře?“
„Zvládnu to.“
„Vrátím se, jakmile to půjde. Nevím, co s ní můžeme udělat -“
„To nech na mně. Postaráme se o ni. Na něco přijdeme.“
„Dobře, Sandy… Sandy?“
„Copak, Johne?“
„Díky.“ V telefonu cvaklo.
Není zač, pomyslela si a zavěsila. Co je to za divného člověka. Zabíjel lidi, ukončoval životy lidských bytostí, dělal to s bezohledností, kterou sice neviděla - ani po tom netoužila -, ale kterou jeho hlas prozrazoval tím, že mluvil naprosto bez citů. Ale dal si tu práci a vystavil se nebezpečí, aby zachránil Doris. Pořád tomu nerozumím, říkala si Sandy, a vytočila číslo.

Doktor Sidney Farber vypadal přesně tak, jak Emmet Ryan očekával: něco kolem čtyřiceti, malý, vousatý, Žid a kuřák dýmky.
Když detektiv vešel, nevstal, jenom hostu pokynul rukou k nejbližší židli. Ryan stačil psychiatrovi do oběda převyprávět obsah případů. Všechny spisy ležely před doktorem otevřené na stole, uspořádané do dvou řad.
„Znám vašeho partnera, Toma Douglase,“ řekl Farber a potáhl z dýmky.
„Ano, pane. Říkal, že jste hodně pomohl s Goodingovým případem.“
„Velmi nemocný člověk, ten pan Gooding. Doufám, že se mu dostane péče, jakou potřebuje.“
„Jak nemocný je tenhle?“ zeptal se poručík Ryan.
Farber vzhlédl. „Je stejně zdravý jako my - a mnohem zdravější, co se týče tělesné kondice. Ale to není důležité. Právě jste to řekl: ‚Tenhle.' Předpokládáte, že všechny ty vraždy spáchal jeden člověk. Povězte mi proč.“ Psychiatr se opřel v židli.
„Nejdřív jsem si to nemyslel. Tomovi to došlo dřív než mně. Nápadná je ta řemeslná obratnost.“
„Správně.“
„Máme co dělat s psychopatem?“
Farber zavrtěl hlavou. „Ne. Skutečný psychopat je osoba, která se nedokáže vyrovnat se životem. Chápe realitu velmi individuálním a výstředním způsobem, obyčejně velmi odlišně od nás ostatních. Skoro ve všech případech se porucha

projeví velmi zřejmým a snadno rozpoznatelným způsobem.“
„Ale Gooding -“
„Pan Gooding je to, čemu říkáme - je to nový termín, organizovaný psychopat.“
„Tak jo, dobře, ale sousedé na něm nic nepoznali.“
„To je pravda, ale porucha pana Goodinga se projevila ve strašlivém způsobu, jakým zabíjel své oběti. U těchto vražd však není ani stopy po rituálu. Žádné zohavení. Žádné sexuální puzení - to obvykle naznačují řezy na krku, jak víte. Ne.“
Farber znovu zavrtěl hlavou. „Tenhle chlapík je naprosto věcný. Neopatřuje si žádnou emocionální úlevu. Prostě zabíjí lidi a dělá to z důvodu, který je pravděpodobně racionální, alespoň pro něj.“
„Z jakého důvodu?“
„Očividně nikoli kvůli lupu. Je v tom něco jiného. Máme tu velmi rozzlobeného muže, ale s takovými lidmi jsem se už setkal.“
„Kde?“ zeptal se Ryan. Farber ukázal na protější stěnu. V dubovém rámu byl kousek červeného sametu, na kterém byl připíchnutý odznak vojáka z první linie, parašutistická křídla a výložky výsadkových záškodníků. Detektiva to překvapilo natolik, že to dal najevo.
„Dost hloupé, opravdu,“ vysvětloval Farber s omluvným gestem. „Malý židovský kluk chce ukázat, že je tvrdý chlap. Nu -“ Farber se usmál, „asi se mi to podařilo.“
„Mně se Evropa moc nelíbila, ale ty hezčí kouty jsem neviděl.“
„Jaká jednotka?“
„Lehká rota, druhá z pětsetšesté.“
„Výsadkář. Sto první, že?“
„Přesně tak, doktore,“ řekl detektiv, jako by potvrzoval, že byl taky kdysi mladý a hloupý, a vzpomněl si, jak byl hubený, když skákal ze dveří nákladového prostoru C-47. „Výsadek v Normandii a Eindhovenu.“
„A Bastogne?“
Ryan přikývl. „Tam to fakt nebyla sranda, ale my jsme tam aspoň jeli naklaďákem.“
„No, tak přesně tohle máte proti sobě, poručíku Ryane.“
„Prosím?“
„Tady máte klíč.“ Farber zvedl přepsaný výslech paní Charlesové. „Ten převlek. Musel to být převlek. Zarazit nůž do zátylku vyžaduje silnou paži. To nebyl žádný alkoholik. Ti mají všemožné tělesné problémy.“
„Ale ten nám do toho vůbec nezapadá,“ namítl Ryan.
„Myslím, že zapadá, ale není to patrné na první pohled. Vraťme hodiny zpět. Jste v armádě, jste elitním členem elitní jednotky. Průzkumu cíle věnujete dostatek času, že?“
„Vždycky,“ potvrdil detektiv.
„Teď si tu situaci představte ve městě. Jak to uděláte?
Zamaskujete se. Náš přítel se rozhodne zamaskovat se jako pobuda. Kolik je takových lidí na ulici? Špinaví, páchnoucí, ale nejsou nebezpeční, snad jenom sobě navzájem. Jsou neviditelní a člověk je prostě nevnímá. Nikdo je nevnímá.“
„Pořád jste -“
„Ale jak se dostává na místo a pak pryč? Myslíte, že jezdí autobusem - taxíkem?“
„Autem.“
„Převlek je věc, kterou si nasadíte a pak zase sundáte.“
Farber zvedl fotografii místa, kde byla přepadena paní Charlesová. „Dva bloky odtud provede dvojnásobnou vraždu, odchází a přijde sem, proč myslíte?“ A bylo to tam, přímo na té fotce, mezera mezi dvěma zaparkovanými auty.
„Páni drazí!“ Pokoření, které Ryan cítil bylo značné „Čeho jsem si ještě nevšiml, doktore Farbere?“
„Říkejte mi Side. To je celkem všechno. Ten člověk je velmi chytrý, mění své metody a toto je jediný případ, při kterém projevil vztek. To je důležité. Je to jeho jediný čin, ve kterém je vztek - možná kromě toho z dnešního rána, ale ten na chvíli necháme stranou. Tady vidíme vztek. Nejdřív oběť zmrzačí, pak zabije obzvlášť obtížným způsobem. Proč?“
Farber se odmlčel a chvíli zamyšleně bafal. „Měl vztek, ale proč měl vztek? Musel to být neplánovaný čin. Neplánoval by něco takového, když tam byla paní Charlesová. Z nějakého důvodu musel udělat věc, kterou nečekal, že udělá, a to ho rozzlobilo. Také ji nechal jít - věděl, že ho viděla.“
„Pořád jste mi neřekl -“
„Je to válečný veterán. Je ve velmi, velmi dobré kondici. To znamená, že je mladší než my, vysoce trénovaný. Záškodník, Zelený baret, někdo takový.“
„Proč to dělá?“
„Nevím. Budete se ho muset zeptat. Ale máte tu někoho, kdo nespěchá. Pozoruje své oběti. Vybírá si stejnou denní dobu - když jsou oběti unavené, když na ulicích není provoz, aby zmenšil šanci, že ho někdo zahlédne. Neokrádá je. Třeba si peníze vezme, ale to není totéž. Teď mi povězte o tom případu z dnešního rána,“ přikázal Farber jemně, ale důrazně.
„Máte fotku. V pytli nahoře byla spousta peněz. Ještě jsme je nespočítali, ale je to nejmíň padesát tisíc dolarů.“
„Peníze z drog?“
„Myslíme si to.“
„Byl tam ještě někdo? Unesl je?“
„Myslíme, že byli dva. Určitě muž a pravděpodobně žena.“
Farber přikývl a několik vteřin bafal. „Jsou dvě možnosti.
Buď je to člověk, po kterém celou dobu šel, nebo je to jen další krok k něčemu jinému.“

„Takže všichni ti dealeři, které zabil, byli jen kamufláž.“
„Ti první dva, které svázal -“
„ Vyslechl je.“ Ryan udělal obličej. „Mělo nás to trknout.
Ti byli jediní, které nezabil na volném prostranství. Udělal to takhle, aby měl víc času.“
„Po bitvě je každý generál,“ utěšoval ho Farber. „Neberte si to tak. Ten první případ vypadá skutečně jako loupež a neměli jste nic, čeho byste se chytili. Ale ve chvíli, kdy jste sem přišel, už máte mnohem víc informací.“ Psychiatr se opřel v židli a usmál se na strop. Hrozně rád si hrál na detektiva.
„Až do tohohle -“ poklepal dýmkou na fotky z nejčerstvějšího místa činu, „jste opravdu celkem nic neměli. Právě tohle ale všechno ostatní vyjasňuje. Váš podezřelý se vyzná ve zbraních.
Vyzná se v taktice. Je velmi trpělivý. Stopuje oběti jako lovec jelena. Mění metody, aby vás zmátl, ale dneska udělal chybu. Tentokrát taky projevil trochu vzteku, protože úmyslně použil nůž a ukázal, jaký druh výcviku prodělal, když si tu zbraň ihned očistil.“
„Ale říkáte, že není blázen.“
„Ne, pochybuji, že je narušený v klinickém slova smyslu, ale rozhodně ho něco motivuje. Takoví lidé jsou vysoce disciplinovaní, jako jste byl vy nebo já. Disciplína se projevuje v tom, jak jedná ale jeho vztek se projevuje v tom, proč jedná. Něco toho muže vyprovokovalo.“
„Madam.“
Tohle Farbera zaskočilo. „Přesně! Velmi dobře. Proč ji nezlikvidoval? Je to jediná svědkyně, o které víme. Byl k ní zdvořilý.
Nechal ji běžet… zajímavé…, ale zase to nestačí, aby se dalo pokračovat.“
„Až na to, že se dá říct, že nezabíjí pro zábavu.“
„Správně.“ Farber přikývl. „Všechno, co dělá, bude mít účel a on má všestranný výcvik, který může pro tuto akci využít.
Pro něj je to akce. Po ulicích se vám toulá opravdu nebezpečná kočka.“
„Jde po obchodnících s drogami. To je úplně jasné,“ řekl Ryan. „Ten jeden - možná dva - které unesl…“
„Jestli je jedna z nich žena, tak přežije. Ten muž ne. Podle toho, v jakém stavu bude jeho tělo, poznáme, jestli byl cílem.“
„Vztek?“
„Ten bude očividný. Ještě jedna věc - pokud necháte toho chlapíka hledat policii, nezapomeňte, že si umí poradit se zbraněmi líp než kdokoli jiný. Bude vypadat neškodně. Bude se vyhýbat střetnutí. Nechce zabíjet nesprávné lidi, jinak by zabil i tu paní Charlesovou.“
„Ale jestli ho zaženeme do rohu -“
„To vám neradím.“

„Všechno v pohodě?“ zeptal se Kelly.
Tlaková komora byla jednou ze stovky dalších komor, které vyrobila na zakázku válečného námořnictva Dykstra Foundry and Tool Company, Inc., v Houstonu, Texas, aspoň to stálo na štítku. Vyrobená z vysoce kvalitní oceli a určená k simulaci tlakových podmínek při akvalungovém potápění. Na jednom konci bylo trojdílné plexisklové okénko desetkrát deset centimetrů.
Byla zde dokonce malá vzduchová komora, aby se mohly dovnitř podávat věci, třeba jídlo nebo pití, a uvnitř komory byla v bezpečnostní úchytce dvacetiwattová lampička. Pod komorou byl silný vzduchový kompresor na benzín, který se dal ovládat ze skládací židličky, a k němu se napojovaly dva tlakoměry. Jeden byl označený soustřednými kružnicemi se značkami milimetrů a palců rtuti, liber na palec čtvereční, kilogramů na centimetr čtvereční a „bary“ čili násobky normálního atmosférického tlaku, který dělal 14,7 liber na palec čtvereční. Druhý tlakoměr ukazoval ekvivalent hloubky vody ve stopách i metrech.
Každých třiatřicet stop, tedy něco kolem deseti metrů simulované hloubky, zvedlo atmosférický tlak o 14,7 liber na palec čtvereční, neboli jeden bar.
„Hele, cokoli chceš vědět, klidně…,“ uslyšel Kelly přes interkom.
„Myslel jsem si, že mi vyjdeš vstříc.“ Trhl provazem motoru a nastartoval kompresor. Kelly se ujistil, že jednoduchý čepový ventil vedle tlakoměrů je pevně uzavřený. Potom otevřel tlakový ventil, který pouštěl vzduch z kompresoru do komory, a sledoval, jak se ukazatele pomalu otáčejí ve směru hodinových ručiček.
„Umíš plavat?“ zeptal se Kelly a díval se mu do tváře.
Billy polekaně trhl hlavou. „Co - hele, prosím tě, neutop mě.“
„To se nestane. Tak umíš plavat?“
„Jo, jasně.“
„Potápěl ses někdy?“ zeptal se Kelly vzápětí.
„Ne, ne, nepotápěl,“ odpověděl velmi zmatený prodavač drog.
„Dobře, poznáš, jaké to je. Měl bys začít zívat a dloubat se v uších, aby sis na ten tlak zvykl,“ řekl mu Kelly a sledoval, jak měřidlo „hloubky“ minulo deset metrů.
„Hele, proč se sakra nezačneš rovnou vyptávat?“
Kelly interkom vypnul. V tom hlasu bylo příliš mnoho strachu. Kelly neměl doopravdy rád, když musel lidem moc ubližovat, a bál se, že začne Billyho litovat. Ustálil měřidlo na třiatřiceti metrech a uzavřel tlakový ventil, ale motor nechal běžet. Zatímco si Billy zvykal na tlak, Kelly našel hadici, kterou připojil k výfukové rouře motoru. Natáhl ji ven, aby pouštěl kysličník uhelnatý do ovzduší. Bude to časově náročná procedura, samé čekání, co se stane. Kelly pracoval po paměti a to mu dělalo starosti. Na boku komory byla užitečná, leč poněkud stručná tabulka s pokyny,

poslední řádek odkazoval na jakousi potápěčskou příručku, kterou Kelly neměl. Poslední dobou se hloubkově potápěl hodně málo a navíc v týmu, například při kácení naftové plošiny v Zálivu. Kelly celou hodinu poklízel dílnu a utápěl se ve vzpomínkách a vzteku, než se vrátil zpátky na skládací židličku.
„Jak ti je?“
„Hele, fajn, jasný?“ Trochu nervózní hlas.
„Připraven odpovědět na pár otázek?“
„Na co chceš, jasný? Jenom mě pusť ven!“
„Tak dobře.“ Kelly zvedl psací blok. „Byl jsi někdy zavřený, Bille?“
„Ne.“ Byl na to trochu hrdý, jak si Kelly všiml. Dobře.
„Byl jsi v armádě?“
„Ne.“ Taková hloupá otázka.
„Takže jsi nikdy nebyl ve vězení, nikdy ti nebrali otisky, nic takového?“
„Nikdy.“ Vrtění hlavou za okénkem.
„Jak mám vědět, že říkáš pravdu?“
„Říkám pravdu, kámo! Fakticky!“
„Jo, nejspíš jo, ale já se musím ujistit, jasné?“ Kelly natáhl levou ruku a otočil čepovým ventilem. Vzduch hlasitě zasyčel z komory a Kelly sledoval tlakoměry.
Billy nevěděl, co má čekat, a všechno to přišlo jako nemilé překvapení. V předchozí hodině ho obklopoval čtyřikrát vyšší tlak vzduchu než v normálním prostředí. Jeho tělo se tomu přizpůsobilo. Vzduch nabíraný do plic, také stlačený, si našel cestu do krevního řečiště, a teď bylo jeho tělo vystaveno okolnímu tlaku 58,8 liber na čtvereční palec. Různé plynové bubliny, většinou dusíku, se rozpouštěly v krevním řečišti, a když Kelly vypustil trochu vzduchu z komory, začaly se ty bubliny rozpínat. Tkáně kolem bublin tlaku vzdorovaly, ale ne dostatečně, a skoro okamžitě se začaly stěny buněk nejdřív natahovat a pak v některých případech praskat. V končetinách se ozvala bolest, nejdřív tupá, ale šířící se bolest, která rychle narůstala do tak intenzivního a nepříjemného pocitu, jaký Billy nikdy nezažil. Přicházel ve vlnách, přesně v rytmu rychle bušícího srdce. Kelly poslouchal kvílení, které se změnilo v řev; tlak vzduchu odpovídal jen dvaceti metrům.
Otočil vypouštěcím ventilem, uzavřel ho a znovu zapojil tlakový ventil. Během dalších dvou minut byl tlak zpátky na čtyřech barech. Obnovený tlak skoro všechnu bolest zahnal, zůstala po ní jen bolest podobná té, jakou způsobí namáhavý tělocvik. Na něco takového nebyl Billy zvyklý a rozhodně tu bolest nevítal jako atleti. Kellymu navíc napověděly vytřeštěné a zděšené oči, že host je důkladně vystrašený.
Nevypadaly už jako lidské oči a to bylo dobré.
Kelly zapojil interkom. „To je trest za lhaní. Myslel jsem si, že bys to měl vědět. Tak. Byl jsi někdy zavřený, Billy?“
„Ježíši, kámo, ne!“
„Nikdy jsi nebyl ve vězení, nebrali ti otisky prstů -“
„Ne, kámo, ani pokutu za překročení rychlosti, nikdy mě ani nezadrželi.“
„V armádě?“
„Ne, už jsem ti to říkal!“
„Dobře, děkuju ti.“ Kelly zkontroloval první skupinu otázek.
„Teď si popovídáme o Henrym a jeho organizaci.“ Docházelo ještě k něčemu dalšímu, co Billy nečekal. Dusík, který tvoří většinu toho, čemu lidé říkají vzduch, začíná mít někde kolem tří barů narkotické účinky, které se podobají účinkům alkoholu nebo barbiturátů. Billy se sice hrozně bál, ale zároveň ho zalila prudká vlna euforie, která potlačila schopnost správného úsudku. Další plus výslechové metody, kterou Kelly zvolil hlavně pro rozsah poškození, jež způsobí.

„Nechal tam peníze?“ zeptal se Tucker.
„Víc než padesát tisíc. Ještě je počítali, když jsem odcházel,“ řekl Mark Charon. Byli zase v kině, jediní dva lidé na balkóně. Ale tentokrát Henry nepojídal kukuřici, jak si detektiv všiml. Nevídal často, že by Henryho něco nadzvedlo.
„Potřebuju vědět, co se děje. Pověz mi, co víš.“
„V posledním týdnu nebo deseti dnech máme pár sejmutých dealerů -“
„Ju-Jua, Bandannu, ty dva další, který neznám. Jo, o tom vím. Myslíš, že mají něco společnýho?“
„Víc toho nemáme, Henry. Byl to Billy, kdo zmizel?“
„Jo. Rick je mrtvej. Nůž?“
„Někdo mu vyřízl to jeho podělaný srdce z těla,“ přeháněl Charon. „Jedna z tvých holek tam byla taky?“
„Doris,“ přikývl Henry. „Nechal tam peníze… proč?“
„Mohlo jít o loupež, která nějak nevyšla, ale nevím, co ji překazilo. Ju-Ju a Bandanna byli oba okradení - sakra, možná ty případy nemají nic společného. Možná že to, co se stalo včera v noci, bylo něco jiného.“
„Jako třeba co?“
„Jako třeba přímý útok na tvou organizaci, Henry,“ odpověděl Charon trpělivě. „Kdo z těch, koho znáš, by něco takového chtěl udělat? Nemusíš být polda, abys našel motiv, že?“ Něco v něm docela - velký kus - mělo radost, že má nad Tuckerem vrch, i když jenom nakrátko. „Kolik toho Billy ví?“
„Hodně - sakra - začal jsem ho brát do -“ Tucker se zarazil.
„To nic. Nepotřebuju to vědět a nechci to vědět. Ale někdo jiný chce a ty bys o tom měl přemýšlet.“ O něco později si Mark Charon začal uvědomovat, jak těsně je jeho blaho spojeno s blahem Henryho Tuckera.
„Proč se aspoň nenamáhal, aby to vypadalo jako loupež?“ divil se Tucker a zíral nevidomě na plátno.

„Někdo ti posílá vzkaz, Henry. Nevzít peníze je výrazem pohrdání. Kdo z těch, koho znáš, nepotřebuje peníze?“

Řev byl stále hlasitější. Billy zrovna podnikl další výlet do dvaceti metrů a zůstal tam několik minut. Bylo užitečné moci pozorovat jeho obličej. Kelly viděl, jak se chytá za uši, když mu praskly oba ušní bubínky, asi ve vteřinovém intervalu. Pak se účinky začaly projevovat na jeho očích a čelních dutinách. Pocítí to i na zubech, jestli v nich měl nějaké dutiny - což nejspíš měl, pomyslel si Kelly, ale tolik mu ubližovat nechtěl, prozatím.
„Billy,“ řekl, když obnovil tlak a zahnal většinu bolesti, „nevím nevím, jestli mám tomuhle věřit.“
„Ty hajzle!“ zaječela ta osoba uvnitř do mikrofónu. „Já ji zpracoval, víš. Díval jsem se, jak ta tvoje panenka chcípá s Henryho čurákem uvnitř, tahal jsem za provaz, aby si té její píči užil, a já viděl, že kvůli tomu brečíš jako malej harant, ty chcípáku posranej!“
Kelly se ujistil, že má Billy tvář u okénka, když jeho ruka znovu otevřela výpustný ventil. Pak vyvezl Billyho zpátky do pětadvaceti metrů, jen pro dobrou míru. Dojde ke krvácení ve velkých kloubech, protože bubliny dusíku mají z nějakého důvodu tendenci se tam shlukovat, a instinktivní reakcí na kesonovou nemoc je schoulit se do klubíčka, z čehož pochází původní jméno této nemoci, „skrčka“. Ale Billy se uvnitř komory nemohl schoulit, i když se moc snažil. Jeho centrální nervový systém už byl taky ovlivněný, pavučinkovitá vlákna se mačkala a bolest teď byla přepestrá, drtivá bolest v kloubech a končetinách a pronikavé, ohnivé nitky v celém těle. Začaly nervové křeče, jak se nepatrná elektrická vlákna vzpouzela proti tomu, co se s nimi dělo, a tělo sebou škubalo, jako by bylo vystaveno elektrickým šokům. Tak časné neurologické projevy byly trochu zneklidňující. Prozatím to stačilo. Kelly obnovil tlak a sledoval, jak křeče utichají.
„Tak, Billy, už víš, jaké to bylo pro Pam?“ zeptal se, jenom aby si sám připomněl, proč to dělá, opravdu.
„To bolí.“ Už brečel. Dostal paže nahoru a rukama si zakrýval obličej, ale stejně nedokázal zakrýt, jak trpí.
„Billy,“ řekl Kelly trpělivě. „Vidíš, jak to funguje. Když si myslím, že lžeš, bolí to. Když se mi nelíbí, co říkáš, bolí to. Chceš, aby to bolelo ještě víc?“
„Ježíši - ne, prosím!“ Ruce zmizely a jejich oči se ocitly asi půl metru od sebe.
„Tak zkusíme být trochu zdvořilejší, jasné?“
„…promiň…“
„Nápodobně, Billy, ale musíš udělat, co ti říkám, jasné?“
Uviděl přikývnutí. Kelly sáhl po sklenici vody. Zkontroloval komoru přechodového systému, pak otevřel dvířka a postavil sklenici dovnitř. „Tak jo, když otevřeš dvířka vedle hlavy, najdeš tam něco k pití.“
Billy udělal, co mu bylo řečeno, a brzy srkal brčkem vodu.
„Tak se zase vrátíme k práci, jo? Pověz mi něco o Henrym. Kde bydlí?“
„Nevím,“ vydechl.
„Špatně!“ zavrčel Kelly.
„Prosím tě, ne! Já nevím, setkávali jsme se na jednom místě u silnice číslo čtyřicet, nechce, abychom věděli, kde -“
„Musíš se snažit víc, nebo pojedeme zpátky do šestého patra. Připraven?“
„NEEEEEEE!“ Řev byl tak hlasitý, že byl slyšet i přes dvouapůlcentimetrovou ocel. „Prosim tě, ne! Já nevim - já fakt nevim!“
„Billy, nemám moc důvodů chovat se k tobě pěkně,“ připomněl mu Kelly. „Zabil jsi Pam, pamatuješ? Umučil jsi ji k smrti. Čechral sis koule a při tom jsi ji týral kleštěmi. Kolik hodin, Billy, jak dlouho jsi ji se svými kamarádíčky zpracovával? Deset? Dvanáct? Sakra, Billy, my si povídáme sotva sedm hodin. Vykládáš mi, že jsi pro toho chlapa dělal skoro dva roky, a ani nevíš, kde bydlí? Tomu se mi nechce věřit. Jedem nahoru,“ oznámil Kelly mechanicky, sáhl po ventilu. Stačilo jen maličko popustit. Při prvním zasyčení stlačeného vzduchu zachvátila Billyho taková hrůza, že začal ječet, ještě než to mohlo bolet doopravdy.
„JÁ SAKRA NEVÍÍÍÍM!“
Kruci! Co když fakt neví?
No, neuškodí, když se přesvědčíme, pomyslel si Kelly. Vyvezl ho jen o kousek nahoru, jenom do sedmadvaceti metrů, což stačilo obnovit předchozí bolesti bez zvětšování následků.
Strach z bolesti je už tak hrozný jako opravdová bolest, pomyslel si Kelly, a jestli zajdu moc daleko, bolest se může stát i narkotikem. Ne, tento muž byl zbabělec, který často s radostí působil bolest a strach jiným, a jestli zjistí, že bolest, jakkoli hrozná, se dá přežít, mohl by v sobě najít odvahu. To bylo riziko, které se Kellymu nechtělo podstupovat, i když bylo nepatrné. Uzavřel tedy výpustný ventil a obnovil tlak, tentokrát na třicet šest metrů, aby výrazněji zmírnil bolest a zvýšil omamný účinek.

„Pane Bože,“ vydechla Sarah. Neviděla posmrtné fotografie Pam a na jedinou žádost o ně se jí od manžela dostalo varování, kterého poslechla.
Doris byla nahá a podivně pasivní. Jediná dobrá věc, která se o ní dala říct, byla, že se s pomocí Sandy vykoupala. Sam měl doktorský kufřík otevřený, poslouchal ji stetoskopem. Tep měla přes devadesát dost silný, ale příliš rychlý na děvče jejího věku. Krevní tlak měla taky zvýšený. Teplota byla normální. Sandy přistoupila a natáhla čtyři pětikubíkové zkumavky krve, které budou podrobeny rozboru v nemocniční laboratoři.
„Kdo takové věci dělá?“ zašeptala Sarah pro sebe. Na prsou byla spousta modřin, na pravé tváři blednoucí podlitina a další, čerstvější otoky byly na břiše a nohou. Sam zkontroloval zorničky, zúžily se, ale jinak absolutně nereagovaly.
„Stejní lidé, kteří zabili Pam,“ odpověděl chirurg tiše.
„Pam?“ ozvala se Doris. „Vy jste ji znali? Jak to?“
„Ten muž, který vás sem přivedl,“ řekla Sandy. „To je ten -“

„Kterého Billy zabil?“
„Ano,“ odpověděl Sam a teprve potom si uvědomil, jak divně by to znělo nezasvěcenému posluchači.

„Znám jenom telefonní číslo,“ řekl Billy, jako opilý od vysokého tlaku dusíku a povolnější úlevou od bolesti.
„Dej mi ho,“ nařídil Kelly. Billy poslechl rozkaz a Kelly si číslo zapsal. Měl už dvě plné stránky poznámek. Jména, adresy, několik telefonních čísel. Zdánlivě velmi málo, ale mnohem víc, než měl před pouhými čtyřiadvaceti hodinami.
„Jak se sem drogy dostávají?“
Billyho hlava se odvrátila od okénka. „Nevím…“
„Tohle umíme líp.“ Sssssssssss…
Billy znovu zaječel a tentokrát to Kelly nechal dojít daleko, sledoval, jak ručička hloubkoměru rotuje až k pětadvaceti metrům. Billy začal dávit. Funkce plic byla poškozena a dusivý kašel jen zesílil bolest, která naplňovala každý centimetr čtvereční trýzněného těla. Měl pocit, že se mu celé tělo proměnilo v balón, nebo spíš v několik balónů, velkých a malých, a všechny se snažily prasknout, mačkaly se jeden na druhý, cítil, že některé jsou silnější a jiné slabší, a ty slabší byly na těch nejdůležitějších místech v útrobách.
Bolely ho oči, připadalo mu, že se v důlcích rozšiřují, a rozšiřovaly se mu i nosní dutiny, tím se to jenom zhoršovalo, jako by se mu obličej chtěl oddělit od lebky; ruce mu vylétly k tváři, zoufale se snažil udržet ji na místě. Bolest přesahovala všechno, co kdy cítil, a přesahovala všechno, co kdy způsobil. Nohy měl ohnuté, nakolik to ocelový válec dovoloval, a čéškami snad vyrýval do oceli důlky, tak tvrdě jimi tlačil. Mohl hýbat pažemi, ty se zkroutily a obemkly hrudník, hledaly úlevu, ale vyvolaly jen další bolest, jak se snažil udržet oči v důlcích. Nemohl už ani křičet. Čas se pro Billyho zastavil a proměnil se ve věčnost. Nebylo už žádné světlo, žádná tma, žádný zvuk ani ticho. Skutečná byla jen bolest.
„… prosím… prosím…,“ šeptal reproduktor vedle Kellyho.
Pomalu zase tlak zvýšil, tentokrát zastavil v šestatřiceti metrech.
Billy měl flekatý obličej, jako by se mu vyrazila nějaká hrozná alergie. Některé krevní cévy těsně pod povrchem kůže povolily a na povrchu levého oka mu praskla větší céva. Brzy byla půlka bělma červená, vlastně skoro fialová, takže se ještě víc podobal vyděšenému, zlému zvířeti, kterým byl.
„Poslední otázka zněla, jak se sem drogy dostávají.“
„Nevím,“ zakřičel.
Kelly klidně promluvil do mikrofónu. „Billy, je tu něco, čemu bys měl porozumět. Až do této chvíle všechno, co se ti stalo, asi dost bolelo, ale ještě jsem ti vážně neublížil.
Myslím jako vážně neublížil.“
Billy vytřeštil oči. Kdyby dokázal uvažovat věcně, řekl by si, že hrůza určitě někde musí končit, takový závěr by však byl správný i chybný zároveň.
„Všechno, co se zatím stalo, ti můžou doktoři spravit, jasné?“ Nebyla to ze strany Kellyho ani tak velká lež a to, co následovalo, nebyla už vůbec lež. „Příště, až vypustíme vzduch, Billy, se stanou věci, které nikdo spravit nedokáže. Krevní cévy v očích se roztrhnou a ty budeš slepý. Jiné cévy v mozku ti taky povolí, jasné? Ani jedny nejdou zašít. Budeš slepý a budeš šílený. Bolest už nikdy nepřejde. Zbytek života, Billy, slepý, šílený a s neutuchající bolestí. Kolik ti je?
Pětadvacet? Máš ještě spoustu let před sebou. Možná čtyřicet, slepý, šílený kripl. Takže uděláš dobře, když mi nebudeš lhát, jasné?
Tak jak se sem ty drogy dostávají?“
Žádná škoda, řekl si Kelly. Psa, kočku nebo jelena by zabil v takovém stavu, jaký přivodil tomuhle… objektu. Ale Billy nebyl pes ani kočka nebo jelen. Byl lidská bytost, svým způsobem.
Horší než pasák, horší než ti prodavači. Kdyby byla situace obrácená, Billy by necítil to co on. Byl osobou, jejíž vesmír byl skutečně velmi malý. Zahrnoval pouze jednu osobu, jeho vlastní, a obklopovaly ho věci, jejichž jedinou funkcí bylo poskytovat mu zábavu nebo zisk. Billy byl ten, kdo působil bolest, kdo panoval nad věcmi, jejichž city nebyly vůbec důležité, pokud vůbec existovaly. Kdo ví, proč se nikdy nedozvěděl, že v jeho vesmíru jsou i jiné lidské bytosti, lidé, kteří měli stejné právo na život a spokojenost jako on; kvůli tomu podcenil riziko a ublížil jiné osobě, jejíž existenci nikdy pořádně neuznával. Teď se mu dostávalo poučení, snad, i když trochu pozdě. Teď se dozvídal, že jeho budoucnost je skutečně osamělým vesmírem, který nebude sdílet s jinými lidmi, jen s bolestí. Billy byl dost chytrý, aby takovou budoucnost pochopil, a to ho zlomilo. Bylo mu to vidět na tváři. Začal mluvit dušeným a přerývaným hlasem, ale konečně mluvil naprosto pravdivě. Jenomže s tím začal o nějakých deset let později, odhadoval Kelly, když vzhlédl od poznámek k výpustnému ventilu. Měla by to být škoda, a skutečně byla pro mnoho z těch, kteří sdíleli s Billym jeho poněkud výlučný vesmír. Možná ho prostě nikdy nenapadlo, pomyslel si Kelly, že by s ním někdo mohl zacházet stejně jako on s tolika jinými, menšími a slabšími, než je sám. Ale na takové poznání už bylo také pozdě. Příliš pozdě pro Billyho, příliš pozdě pro Pam a svým způsobem i pro Kellyho. Svět byl plný nespravedlností, které justice nenapravovala. Bylo to tak prosté, že? Billy nevěděl, že na něj ta spravedlnost může čekat, a nebylo jí prostě dost, aby ho varovala. A tak riskoval. A prohrál. A Kelly si ušetří svou lítost pro jiné.
„Nevím… nevím -“
„Varoval jsem tě, že?“ Kelly otevřel ventil a vyvezl Billyho až do osmnácti metrů. Cévy v sítnici musely prasknout brzy. Kelly měl dojem, že vidí trochu červené barvy v rozšířených zornicích, a jejich majitel zatím křičel, i když mu z plic zmizel vzduch. Kolena a chodidla a lokty zabubnovaly do oceli.
Kelly to nechal být, čekal, než zas upravil tlak vzduchu.
„Pověz mi, co víš, Billy, nebo to bude prostě horší. A dělej.“

Už mluvil hlasem kajícníka. Ta informace byla dost pozoruhodná, ale musela to být pravda. Žádná taková osoba neměla dost fantazie, aby si to vymyslela. Poslední část výslechu trvala tři hodiny, jenom jednou nechal ventil zasyčet, a to jen na vteřinu nebo dvě. Kelly odešel a probral si otázky ještě jednou, aby viděl, jestli se odpovědi změnily, ale nezměnily. Opakované otázky vlastně odhalily ještě víc informací, které se spojovaly s jinými střípky údajů, skládaly celkový obraz, který byl stále jasnější, a do půlnoci si byl jistý, že dostal z Billyho všechny užitečné údaje, které měl v hlavě. Kellyho skoro zachvátila lidskost, když odložil tužku. Kdyby Billy prokázal Pam aspoň kapku milosrdenství, možná by se Kelly zachoval jinak, protože napadení Kellyho bylo, jak to Billy vyjádřil, čistě obchodní záležitost - přesněji řečeno si je Kelly způsobil vlastní hloupostí, takže nemohl s dobrým svědomím ublížit člověku za to, že využil jeho chyb. Ale Billymu to nestačilo. Mučil mladou ženu, kterou Kelly miloval, a proto nebyl Billy vůbec člověk a nezasloužil si Kellyho zájem.
Stejně na tom už nezáleželo. Škoda se už stala a samovolně postupovala, tkáně dál trhalo barometrické trauma, putující krevními cévami, které jednu po druhé blokovalo. Nejhůř se to projevilo na Billyho mozku. Nevidomé oči brzy prozradily šílenství, a i když poslední snížení tlaku bylo pomalé a mírné, to, co z komory vyšlo, nebyl člověk - ale tím vlastně nebyl nikdy.
Kelly uvolnil zástrčky na víku. Pozdravil ho pronikavý puch, který měl očekávat, ale nečekal. Zvyšování a klesání tlaku v Billyho zažívacím traktu a měchýři mělo samozřejmě následky.
Později to budu muset vymýt hadicí, pomyslel si Kelly, vyvlekl Billyho ven a položil ho na betonovou podlahu. Uvažoval, jestli ho má k něčemu přivázat, ale tělo u jeho nohou bylo svému majiteli k ničemu, velké klouby byly skoro zničené, centrální nervový systém byl dobrý jen k tomu, aby přenášel bolest. Ale Billy pořád dýchal; to je dobře, pomyslel si Kelly a zamířil do postele, rád, že to má za sebou. S trochou štěstí už nic takového nebude muset opakovat. S trochou štěstí a dobrou lékařskou péčí bude Billy žít několik týdnů. Jestli se tomu tak dá říkat.

21
Možnosti
Kellyho skutečně znepokojilo, jak dobře spal. Dělalo mu starosti, že po tom, co provedl s Billym, prospal deset hodin v jednom kuse. Teď není čas zkoumat svědomí, řekl své tváři v zrcadle, když se holil; je trochu pozdě. Když někdo ubližuje ženám a prodává drogy, má si spočítat, jaké to může mít následky. Kelly si otřel tvář. Necítil žádnou radost z bolesti, kterou způsobil, to věděl určitě. Šlo o to, aby získal nezbytné informace a zároveň vykonal spravedlnost obzvlášť vhodným a přiměřeným způsobem. Skutečnost, že dokáže pojmenovat své jednání známou terminologii, mu pomohla udržet svědomí pod kontrolou.
Taky někam musel jít. Když se oblékl, vzal igelitovou plachtu. Ta přišla na zadní spojovací palubu jeho lodi. Už byl sbalený a věci si naskládal do hlavního salónku.
Cesta zabere několik hodin, většinou nudných, a víc než z poloviny pojede potmě. Kelly zamířil na jih k Point Lookout a dlouho si prohlížel hejno opuštěných „lodí“ u ostrova Bloodsworth. Byly postaveny pro první světovou válku a tvořily přepestrou sbírku. Některé byly ze dřeva, jiné z betonu - což vypadalo opravdu zvláštně - a všechny přežily první organizované ponorkové tažení na světě. Ve dvacátých letech však už nebyly komerčně životaschopné - obchodní námořníci vyšli mnohem levněji než posádky vlečných člunů, které pravidelně křižovaly Chesapeake Bay. Kelly odešel na nejvyšší můstek a zatímco autopilot udržoval jižní kurz, prohlížel si lodě dalekohledem, protože jedna z nich byla pravděpodobně důležitá. Nerozeznal však žádný pohyb a nezahlédl žádné čluny v bažině, v kterou se proměnilo místo posledního odpočinku těchto lodí. To se dalo čekat, řekl si. Nepůjde o žádný rušný průmyslový podnik, i když to byl chytrý úkryt pro činnost, ve které Billy až donedávna hrál svou roli. Změnil kurz na západ.
Tato záležitost bude muset počkat. Kelly se přinutil přehodit výhybku myšlení. Brzy bude týmovým hráčem, znovu mezi muži jako je sám. Vítaná změna, pomyslel si, při které bude mít čas zvažovat taktiku pro další fázi své operace.

Policisté byli o incidentu s paní Charlesovou informováni, ale jejich ostražitost se zvýšila po brífinku o metodě, kterou byl skončen útočníkův život. Žádné dodatečné varování nebylo potřeba. Hlídky jezdily většinou po dvou, i když někteří zkušení - nebo přespříliš sebevědomí - policisté prováděli stejné prohlídky způsobem, ze kterého by Ryan a Douglas vyletěli z kůže, kdyby je viděli. Jeden policista se přiblížil k dotyčné osobě a druhý se držel opodál, ruku nedbale položenou poblíž služebního revolveru. První policista postavil pobudu do latě a zkontroloval ho, podíval se, jestli nemá zbraň, a často našel nůž, ale žádné palné zbraně - každý měl nůž proto, aby ho mohl dát do zastavárny a za peníze si koupit alkohol nebo drogy. Během první noci zkontrolovali jedenáct takových lidí, dva zatkli za to, co policisté považovali za nevhodné chování. Ale do konce služby se nevynořilo nic, co by mělo cenu.
* * *
„Tak jo - něco jsem zjistil,“ řekl Charon. Jeho auto stálo na parkovišti před supermarketem vedle jednoho cadillaku.
„A co?“
„Hledají chlapa převlečeného za somráka.“
„Děláš si srandu?“ zeptal se Tucker znechuceně.
„Tak to řekli, Henry,“ ujistil ho detektiv. „Mají rozkaz přistupovat k nim opatrně.“
„Sakra,“ zavrčel distributor.
„Běloch, ne moc vysoký, přes čtyřicet. Je pořádně silný a pohybuje se moc dobře, když musí. Jsou opatrní ohledně pouštění informací, ale ve stejné době, kdy se připletl k jednomu přepadení, se objevili další dva mrtví prodavači drog. Vsadím se, že je to stejný chlap, který jde po dealerech.“
Tucker zavrtěl hlavou. „Po Rickovi a Billym taky? Nedává to smysl.“
„Henry, jestli to dává smysl nebo ne, tak se to říká, jasný?

Neber to na lehkou váhu. Ať je ten chlap kdo chce, je to profík. Chápeš? Profík.“
„Tony a Eddie,“ řekl Tucker potichu.
„To mě taky napadlo, Henry, ale je to jenom dohad.“ Charon vyjel z parkoviště.
Nic z toho nedává smysl, říkal si Tucker a vyjížděl na Edmondson Avenue. Proč by se Tony a Eddie pokoušeli - o co? Co se to sakra dělo? Nevěděli o jeho operaci skoro nic, jenom to, že existuje a že chce, aby jeho operaci a teritorium nechali na pokoji. A že se chce stát jejich hlavním dodavatelem.
Uškodit podniku a nevytáhnout nejdřív metodu dovážení zboží by nebylo logické. Vytáhnout… použil špatné slovo…, ale vytáhnout. Co když byl Billy pořád naživu? Co když Billy porušil dohodu a Rick s tím nechtěl nic mít - bylo to možné;
Rick byl slabší, ale spolehlivější než Billy.
Billy zabije Ricka, odvede Doris a někde se ji zbaví - Billy se v takových věcech vyznal, ne? Proč? Billy navázal kontakt s - kým? Billy, ten ctižádostivej malej hajzl, pomyslel si Tucker. Nebyl zas tak chytrej, ale ctižádostivej a tvrdej, když musel být.
Možnosti. Billy s někým naváže kontakt. S kým? Co Billy ví?
Ví, kde se zboží zpracovává, ale neví, jak se sem dostane… co ten puch, formaldehyd, kterej je cítit z igelitu? Henry si na to předtím dával pozor když mu v počáteční fázi pomáhali balíčkovat zboží Tony a Eddie, Tucker si dal tu práci a všechno znovu přebalil, jenom aby měl jistotu. Ale ty poslední dvě dodávky ne… kruci. To byla chyba, že? Billy zhruba věděl, kde se zboží zpracovává, ale mohl na to přijít na vlastní pěst? Henry si to nemyslel. O lodích toho moc nevěděl a ani je neměl rád, a navigovat loď se člověk nenaučí přes noc.
Eddie a Tony to s čluny umějí, idiote, připomněl si Tucker.
Ale proč by šli proti němu, zrovna teď, když se všechno tak krásně rozjíždí?
Koho ještě naštval? Nu, lidi v New Yorku, ale s těmi nikdy nepřišel do přímého kontaktu. Vpadl však na jejich trh, využil výpadku v dodávkách, aby si zajistil vstupní pozici. Mohlo by je to rozčílit?
Co ti z Filadelfie? Stali se styčnou plochou mezi ním a New Yorkem a možná byli chtiví. Možná přišli na Billyho. Možná že se vybarvil Eddie a při tom zradil Tonyho a zároveň Henryho.
Možná byla spousta věcí. Ať už se dělo cokoliv, Henry stále ovládal potrubí, kterým zboží přitékalo. Důležitější bylo, že musí vydržet a bránit, co má, vlastní území a konexe. Zrovna se to začalo pořádně vyplácet. Stálo mě to roky úsilí, než jsem se dostal tam, kde jsem teď, říkal si Henry a zabočil k domovu. Začínat zase znovu by znamenalo podstoupit nebezpečí, do kterého se člověku nechce, jakmile je jednou překonal. Nové město, zakládání nové sítě. A Vietnam začne brzy vychládat.
Počet mrtvol, na kterých závisel, se snižoval. Nějaký problém by zrovna teď mohl všechno zničit. Kdyby dokázal podnik udržet, pak při nejhorším scénáři počítal se ziskem více než deseti miliónů dolarů - spíš dvaceti, jestli bude hrát správnými kartami - a nechá toho podniku nadobro. To nebyla marná představa. Dva roky vysoce ziskového podnikání, aby toho cíle dosáhl. Možná by už ani nešlo začínat znovu od píky.
Musel vydržet a bojovat.
Vydrž a bojuj, hochu. V hlavě se mu začal rýsovat plán. Něco rozhlásí: chce Billyho a chce ho živého. Promluví s Tonym a oťukne ho, jestli Eddie nehraje nějakou hru, jestli se Eddie nespojil s konkurencí na severu. To bude počáteční bod, odkud začne získávat informace. Na jejich základě pak bude jednat.

Tady se to hodí, řekl si Kelly. Skokan se jenom ploužil, úplně potichu. Trik spočíval v umění najít místo, které je obydlené, ale nikdo je nestřeží. U akcí pravidelný požadavek, usmál se pro sebe. Pohupoval se v zákrutu řeky a už takové místo viděl.
Pečlivě si prohlédl břeh. Vypadalo to jako škola, nejspíš internátní, a v budově se nesvítilo. Za ní se rozkládalo městečko, malé, ospalé, bylo vidět jen pár světel, každých několik minut auto, ale ta jela po hlavní silnici a těžko ho mohla vidět. Nechal loď projet zátočinou - ještě líp, byla tu nějaká farma, vypadala jako tabáková, stará, s velkým obytným domem asi šest set metrů daleko, majitelé uvnitř v blahodárně klimatizovaném ovzduší, zář lustrů a televize jim znemožnila vidět něco venku. Tady to riskne.
Kelly nechal motory běžet naprázdno a šel dopředu spustit lehký hák, malou kotvu. Rychle a tiše spustil malý člun do vody a přetáhl ho k zádi. Zvednout Billyho přes zábradlí bylo docela lehké, ale uložit tělo do člunu bylo nad jeho síly. Kelly odspěchal do kajuty na zádi a vrátil se se záchrannou vestou, navlékl mu ji a pak ho hodil přes palubu. Bylo to tak lehčí. Připoutal vestu k zádi člunu. Potom co nejrychleji vesloval ke břehu. Trvalo to jen tři nebo čtyři minuty, než se příď člunu dotkla rozbahněného břehu. Byla to škola, jak Kelly viděl. Pravděpodobně měla program i na léto a skoro určitě měla nějaké školníky nebo údržbáře, kteří se ráno ukážou.
Vystoupil z člunu, vynesl Billyho na břeh a potom mu sundal záchrannou vestu.
„Teď zůstaneš tady.“
„… tady…“
„Správně.“ Kelly odstrčil člun zpátky na řeku. Když začal veslovat zpět, ve své pozici čelem k zádi musel hledět na Billyho. Nechal ho nahého. Žádná identifikace. Neměl žádné poznávací znamení, které mu nezpůsobil Kelly. Billy několikrát opakoval, že mu nikdy nebrali otisky prstů. Jestli je to pravda, tak ho policie těžko identifikuje, možná vůbec ne. A v tom stavu, v jakém byl, nebude žít dlouho. Mozek byl poškozen víc, než Kelly zamýšlel, a to naznačovalo, že jiné vnitřní orgány budou také vážně poškozeny. Ale Kelly přece jen projevil trochu soucitu. Vrány si s ním nejspíš neužijí. Jenom doktoři. Brzy už Kelly plul se Skokanem po Potomacu.
Další dvě hodiny a Kelly uviděl marinu u základny námořní pěchoty Quantico. Byl unavený a přibližoval se opatrně, vybral si kotviště pro hosty na konci jednoho mola.

„Kdopak jste?“ zeptal se nějaký hlas ze tmy.
„Jmenuju se Clark,“ odpověděl Kelly. „Měli byste mě očekávat.“
„Aha, jo. Pěkná loď,“ řekl muž a vrátil se do malého domku u doku. Během několika minut sjížděl z kopce od důstojnických ubikací auto.
„Jste tu brzo,“ řekl Marty Young.
„Nevěděl jsem, jestli jste už nezačali, pane. Půjdete na palubu?“
„Díky, pane Clarku.“ Rozhlédl se po salónku. „Jak jste tohle děťátko dostal? Já se pachtím s malou lodičkou.“
„Nevím, co na to říct, pane,“ odpověděl Kelly. „Promiňte.“
Generál Young to milostivě přijal.
„Dutch tvrdí, že se zúčastníte operace.“
„Ano, pane.“
„Víte jistě, že to zvládnete?“ Young si všiml tetování na Kellyho předloktí a uvažoval, co má znamenat.
„Dělal jsem víc než rok FÉNIX, pane. Jací lidi se přihlásili?“
„Jsou všichni z průzkumného sboru. Výcvik je pořádně tvrdý.“
„Vypouštíte je kolem půl šesté?“ zeptal se Kelly.
„Správně. Někoho pro vás pošlu.“ Young se usmál. „Vás taky potřebujeme dát do kupy.“
Kelly se jen usmál. „Správně, generále.“

„Tak co je tak strašně důležitýho?“ zeptal se Piaggi, podrážděný tím, že musel někam tak nahonem o víkendovém večeru.
„Myslím, že někdo proti mně něco začal. Chci vědět kdo.“
„Ale?“ Tohle je důležité, i když mizerně načasované, pomyslel si Tony. „Pověz mi, co se stalo.“
„Někdo si bere na mušku prodavače v západní části,“ řekl Tucker
„Čtu noviny,“ ujistil ho Piaggi. Nalil hostovi do skleničky trochu vína. V takových chvílích bylo důležité zachovat zdání normálnosti. Tucker se nikdy nestane součástí rodiny, do které patřil Piaggi, ale přesto byl cenný společník.
„Proč je to důležitý, Henry?“
„Stejnej chlap sundal dva moje lidi: Ricka a Billyho.“
„To jsou ti, co -“
„Správně. Jedna z mých holek zmizela taky.“ Zvedl sklenici a upil, sledoval Piaggiho oči.
„Loupež?“
„Billy měl asi sedmdesát tisíc, v hotovosti. Poldové je tam našli, přímo na místě.“ Tucker doplnil několik dalších podrobností. „Policie říká, že to vypadá hodně profesionálně.“
„Máš na ulici nějaký jiný nepřátele?“ vyzvídal Tony. Nebyla to moc chytrá otázka - každý v tomto oboru měl nepřátele -, ale to zdůrazňování profesionality ho zaujalo.
„Postaral jsem se, aby se poldové dozvěděli o hlavní konkurenci.“
Piaggi přikývl. To bylo sice v rámci normálních obchodních praktik, ale trochu riskantní. Pokrčil nad tím rameny. Henry byl možná fakt kovboj, Tonymu a jeho kolegům občas dělal starosti. Henry byl ovšem taky dost opatrný, když musel, a zdálo se, že ví, jak ty dvě složky namíchat.
„Někdo si vyrovnává účty?“
„Normálně by bez takovýho balíku nikdo neodešel.“
„Pravda,“ připustil Piaggi. „Mám pro tebe novinku, Henry. Já takový balíky nenechávám jen tak povalovat.“
Ale, opravdu? přemýšlel Tucker s nehybnýma očima. „Tony, buď se tomu chlapovi něco posralo, nebo se mi snaží něco naznačit.
Zabil nějakejch sedm nebo osm lidí, fakt chytře. Ricka sundal nožem. A já nemyslím, že se mu něco posralo, chápeš?“
Zvláštní bylo, že oba muži si mysleli, že zrovna ten druhý by byl schopen nože použít. Henry měl dojem, že nože jsou zbraně Italů. Piaggi považoval nůž za obchodní značku černochů.
„Podle toho, co jsem slyšel, někdo ty prodavače snímá pistolí, malou.“
„Jednoho sejmul brokovnicí, rovnou do břicha. Poldové prověřujou somráky na ulici, dělají to fakt opatrně.“
„To jsem neslyšel,“ přiznal Piaggi. Ten chlap měl nějaký skvělý zdroj informací, ale taky bydlel blíž k dotyčné části města, takže se dalo čekat, že jeho vyzvědačská síť bude rychlejší než Piaggiho.
„Vypadá to, že to dělá nějakej profík,“ uzavřel Tucker.
„Někdo fakt dobrej, chápeš?“
Piaggi chápavě přikývl, ale v duchu byl na rozpacích.
Existence vysoce profesionálních mafiánských vrahů byla z velké části fantazii vymyšlenou televizí a filmy. Průměrná vražda v zločinecké organizaci nebyla nijak odborná, spíš ji provedl nějaký člověk, který se věnoval hlavně jiným činnostem, které mu vynášely peníze. Neexistovala žádná speciální kasta zabijáků, kteří trpělivě čekali, až jim někdo zavolá, pak objednávku vyřídili a vrátili se do svého nóbl domu, kde čekali na další telefonát. Existovali řádní členové, kteří byli v zabíjení neobvykle dobří nebo zkušení, ale to nebylo totéž. Někdo měl prostě pověst osoby, které zabíjení nevadí - a to znamenalo, že nepohodlného člověka odstraní s minimálními štráchy, nikoli maximálně odborně. Skuteční sociopati byli vzácní, dokonce i v mafii, a fušerské vraždy byly spíš pravidlem než výjimkou. A tak „profesionální“ znamenalo pro Henryho něco, co existuje jenom ve fantazii televizních scenáristů, jako třeba mafiánský popravčí. Ale jak si Tony sakra vysvětloval tohle?
„Z mých to nikdo není, Henry,“ řekl po chvíli přemýšlení.
Nemám sice žádné, ale to je úplně jiná věc, říkal si Piaggi a sledoval, jak jeho slova na společníka zaúčinkují. Henry

vždycky předpokládal, že Piaggi ví o zabíjení hodně. Piaggi věděl, že Tucker má s touto stránkou podnikání víc zkušeností, než si sám kdy přál mít, ale to byla jenom další okolnost, kterou bude muset časem vysvětlit, a k tomu zatím očividně nenastala pravá chvíle. Prozatím sledoval Tuckerův obličej, snažil se přečíst jeho myšlenky a dopíjel sklenici chianti.
Jak poznám, že říkáš pravdu? Nebylo zapotřebí sedmého smyslu, aby ta myšlenka zřetelně vyvstala ve vzduchu.
„Potřebuješ s něčím pomoct, Henry?“ zeptal se Piaggi, aby přerušil velmi zvláštní ticho.
„Nemyslím si, že to děláš ty. Myslím, že jsi na to moc chytrej,“ řekl Tucker a dopil.
„To rád slyším.“ Tony se usmál a oběma dolil.
„Co Eddie?“
„Co myslíš?“
„Bude někdy řádnej?“ Tucker hleděl na zem a kroužil vínem ve sklence. Tonymu se muselo jedno přiznat, vždycky vytvořil pro obchodní rozhovor tu správnou atmosféru. To byl jeden z důvodů, proč je to k sobě táhlo. Tony byl tichý, přemýšlivý, vždycky zdvořilý, dokonce i když dostal choulostivou otázku.
„To je trochu ošemetná věc, Henry, a opravdu bych ji s tebou neměl probírat. Ty nemůžeš být ‚řádnej' nikdy. To víš.“
„Takže neplatěj stejný příležitosti pro všechny v organizaci, co? No nic. Vím, že nikdy pořádně nezapadnu. Můžeme snad aspoň obchodovat, Anthony.“ Tucker využil příležitosti a zazubil se, trochu uvolnil napětí a jak doufal, umožnil tím Tonymu zodpovědět otázku. Dostal, co chtěl.
„Ne,“ řekl Piaggi po chvíli přemýšlení. „Nikdo si nemyslí, že Eddie má to, co je k tomu potřeba.“
„Možná že hledá způsob, jak by dokázal, že je všechno jinak.“
Piaggi zavrtěl hlavou. „To si nemyslím. Eddie si na tomhle slušně vydělá. Ví to.“
„Tak kdo teda?“ zeptal se Tucker. „Kdo toho ještě dost ví?
Kdo je ještě schopnej odpravit hromadu lidí, aby takovej tah zakryl? Kdo by to ještě narafičil tak, aby to vypadalo jako profesionální práce?“
Eddie na to není dost chytrej. Piaggi to věděl, nebo si to aspoň myslel.
„Henry, kdybychom Eddieho vyřadili, způsobilo by to velký problémy.“ Odmlčel se. „Ale prověřím to.“
„Děkuju ti,“ řekl Tucker. Vstal a nechal Tonyho sedět u vína.
Piaggi zůstal u stolu. Proč se muselo všechno tolik zkomplikovat? Dalo se Henrymu důvěřovat? Asi ano, pomyslel si. Byl Henryho jediným spojením s organizací, a kdyby si to pouto poškodil, bylo by to moc špatné pro každého. Tucker se mohl vypracovat na perfektní pozici, ale nikdy nemohl být jejich.
Na druhé straně byl chytrý a dodával. Organizace měla spoustu takových lidí, externistů, přidružených členů, nebo jak jim chcete říkat, jejichž hodnota a postavení odpovídaly jejich užitečnosti. Mnoho z nich ve skutečnosti vládlo větší mocí než někteří „řádní“ členové, ale rozdíl vždy existoval. Pokud došlo na opravdové rozpory, potom být z rodiny znamenalo hodně - a většinou to znamenalo všechno.
To mohlo leccos vysvětlovat. Žárlil Eddie na Henryho postavení? Toužil stát se skutečným členem tak moc, že byl ochoten přijít o zisky plynoucí ze současného pořádku? Nedává to smysl, říkal si Piaggi. Ale co dávalo?

„Ahoj, Skokane!“ zavolal nějaký hlas. Desátníka námořní pěchoty překvapilo, když uviděl, že se dveře kabiny okamžitě otevřely. Čekal, že bude muset tahat toho… civila… z měkoučké postele. Místo toho viděl, že ven vyšel muž ve vojenských botách a maskáčích. Nebyly z výstroje námořní pěchoty, ale dost se jim podobaly a bylo jasné, že ten muž to s nimi myslí vážně. Desátník si taky všiml, že z maskáčů byly odstraněny nějaké odznaky, jmenovka a ještě něco jiného, což dál jaksi posilovalo původní dojem, že pan Clark to myslí vážně.
„Tudy, pane.“ Desátník pokynul rukou. Kelly ho beze slova následoval.
Pane nic neznamenalo, to Kelly věděl. Když je námořní pěšák na pochybách, osloví „pane“ i kandelábr. Následoval mladíka do auta a vyjeli, přejeli železniční koleje a pak zamířili do kopce. Kelly toužil ještě několik hodin spát.
„Vy jste generálův řidič?“
„Ano pane.“ A to bylo všechno, nač se zmohli.
Bylo jich asi pětadvacet, stáli v ranním oparu, protahovali se a bavili mezi sebou, zatímco kolem řady chodila sem a tam skupina poddůstojníků a hledala kalný zrak nebo ochablý výraz.
Hlavy se otočily, když generálovo auto zastavilo a vystoupil z něj cizí muž. Všimli si, že má na sobě nesprávné maskáče, a uvažovali, kdo to sakra je, zvlášť když neměl vůbec žádné výložky. Přešel přímo ke staršímu poddůstojníkovi.
„Vy jste Gunny Irvin?“ zeptal se Kelly.
Starší seržant střelec Paul Irvin zdvořile přikývl a pohledem si měřil návštěvníka. „Správně, pane. A vy jste pan Clark?“
Kelly přikývl. „No, aspoň se snažím, takhle brzo po ránu.“
Oba muži si vyměnili pohled. Paul Irvin měl tmavou pleť a tvářil se vážně. Nebyl tak strašně hrozivý, jak Kelly čekal, měl oči opatrného, přemýšlivého muže, což se u člověka jeho věku a zkušeností dalo očekávat.
„V jaké jste formě?“ zeptal se Irvin.
„To se dá zjistit jen jedním způsobem,“ odpověděl ‚Clark'.
Irvin se široce usmál. „Dobře. Povedete běh, pane. Náš kapitán se někam zatoulal.“
A do prdele!
„Tak teď se uvolníme.“ Irvin přešel zpátky k útvaru, zavelel pozor. Kelly zaujal místo na pravé straně druhé řady.
„Dobré ráno, námořní pěšáci!“
„Průzkum!“ zařvali v odpověď.
Ranní rozcvička nebyla zrovna legrace, ale Kelly se nemusel předvádět. Sledoval však Irvina, který byl každou minutou

vážnější a prováděl cviky jako robot. Za půl hodiny byli opravdu dobře uvolnění a Irvin zavelel znovu pozor, než se dali do běhu.
„Pánové, chci vám představit nového člena našeho týmu. To je pan Clark. Povede běh se mnou.“
Kelly zaujal své místo a zašeptal: „Nevím sakra, kam jdeme.“
Irvin se ošklivě usmál. „Žádný problém, pane. Můžete běžet za námi, až odpadnete.“
„Mazej, hlavo skopová,“ odpověděl Kelly jako profík profíkovi.
Po čtyřiceti minutách byl Kelly pořád ještě v čele. Jelikož se tam udržel, mohl udávat tempo, a to ho zachránilo. Další jeho hlavní starostí bylo, aby nezakopával, a to mu začalo dělat potíže, protože když se tělo unaví, začne nejdřív vypovídat službu ovládání jemné motoriky.
„Vlevo,“ ukázal Irvin. Kelly netušil že bude potřebovat deset vteřin na sebrání dostatečné rezervy vzduchu, aby mohl promluvit. Navíc mu hodili na hrb odpočítávání. Nová stezka, vlastně prašný chodník, je vedl do borového lesa. Domy, ach Ježíši, doufám, že tam končíme. Dokonce i v duchu lapal po dechu. Stezka se trochu kroutila kolem, ale stála tam auta a tamto musely být - co? Překvapením se skoro zastavil a křikl „Pochodem v chod!“, aby útvar zpomalil. Figuríny?
„Zastavit,“ zavelel Irvin, „stát! Pohov,“ dodal.
Kelly si několikrát odkašlal, trochu se předklonil, děkoval kolečkům po parku a kolem ostrova za to, že přežil dnešní ráno.
„Pomalý,“ víc toho v té chvíli Irvin neřekl.
„Dobré ráno, pane Clarku.“ Ukázalo se, že jedno z aut je opravdové. Mávali na něj James Greer a Marty Young.
„Dobré ráno. Doufám, že jste se všichni dobře vyspali,“ řekl jim Kelly.
„Přihlásil jste se dobrovolně, Johne,“ zdůraznil Greer.
„Jsou dnes ráno o čtyři minuty pomalejší,“ poznamenal Young.
„Ale na špióna to není špatné.“
Kelly se trochu znechuceně otočil. Trvalo mu asi minutu, než si uvědomil, kde je.
„Sakra!“
„Tam je váš kopec.“ Ukázal Young.
„Stromy jsou tu vyšší,“ řekl Kelly a odhadoval vzdálenost.
„Kopec taky. Pohodička.“
„Dnes v noci?“ zeptal se Kelly. Nebylo těžké postřehnout význam generálových slov.
„Myslíte, že na to stačíte?“
„To asi potřebujeme zjistit. Kdy má akce začít?“
Zasáhl Greer. „Tohle zatím nepotřebujete vědět.“
„Nakolik mě varujete?“
Úředník CIA otázku zvažoval, než odpověděl. „Tři dny předtím, než vyrazíme. Za pár hodin budeme probírat parametry akce.
Prozatím sledujte, jak si mužstvo vede.“ Greer a Young zamířili k autu.
„Rozkaz,“ odpověděl Kelly jejich zádům. Námořní pěšáci si dávali kávu. Dostal taky šálek a vmísil se mezi členy přepadové jednotky.
„Nebylo to zlé,“ řekl Irvin.
„Díky. Podle mě to byla vždycky ta nejdůležitější věc, kterou člověk v tomhle oboru potřebuje umět.“
„A to je co?“ zeptal se Irvin.
„Jak utéct co nejrychleji a nejdál.“
Irvin se zasmál a pak přišel první pracovní úkol toho dne, při kterém mužstvo mohlo vychladnout a trochu se pobavit. Začali stěhovat figuríny. Stal se z toho obřad, která žena šla s kterými dětmi. Zjistili, že figuríny se dají stavět do různých póz, a námořníci se při tom dost nasmáli. Dva přinesli nové obleky, poněkud skrovné bikiny, které naschvál navlékli dvěma polehávajícím ženským figurínám. Kelly to sledoval s nedůvěřivým úžasem a pak si uvědomil, že figuríny v plavkách mají tělo - namalované, a to realisticky. Ježíši, pomyslel si, a to se říká, že námořnici jsou úchylní!

Americká válečná loď Ogden byla nová loď, nebo spíš zánovní, vynořila se z newyorské loděnice válečného námořnictva v roce 1964. Vypadala trochu zvláštně, byla dlouhá 570 stop a její přední půlka měla docela normální nástavbu a osm děl, kterými mohla znepříjemňovat život útočícím letadlům. Zvláštní byla její zadní půlka, která byla nahoře plochá a dole dutá.
Plošina se hodila pro přistávání helikoptér a hned pod ní byl dok, určený k tomu, aby se naplnil vodou, ze kterého mohla vyplouvat vyloďovací plavidla. Ještě s dalšími jedenácti sesterskými loděmi byla určena k podpoře vyloďovacích operací, měly vysadit námořní pěchotu na pláži při obojživelných útočných akcích, které pěchota vynalezla ve dvacátých a zdokonalila ve čtyřicátých letech. Ale obojživelné lodě pacifické flotily teď žádná akce nečekala - námořní pěchota byla na souši, civilní tryskáče je šmahem vozily na obyčejná letiště -, a tak některé obojživelné lodě přestrojili pro jiné akce. Stejně jako Ogden.
Jeřáby přenášely řadu nákladáků na vzletovou palubu. Když je zajistili na místě, palubní čety vztyčily různé rádiové antény. Další takové předměty připevnily na nástavbu. Všechno to prováděly na volném prostranství - neexistuje pohodlný způsob, jak schovat válečnou loď o sedmnácti tisíci tunách - a bylo jasné, že Ogden, stejně jako další dvě sesterské lodi, se přeměňují v základnu pro elektronickou výzvědnou službu - ELINT. Vyplula ze základny válečného námořnictva San Diego, zrovna když začalo vycházet slunce, a čtyři sta devadesát mužů posádky se pustilo do běžného hlídkování a cvičení - vůbec dělali všechno, co si většinou zvolili tím, že se nechali zapsat u válečného

námořnictva, místo aby riskovali zařazení při odvodu. Do západu slunce byla loď daleko za obzorem a o její nové akci se dozvídaly různé zainteresované strany, z nichž ne všechny byly spřáteleny s vlajkou, pod níž plula. Se všemi těmi náklaďáky na palubě a hnízdem antén, které vypadaly jako les spálených stromů a přímo ucpávaly vzletovou palubu - na palubě nebyla žádná námořní pěchota -, se loď nechystala nikomu způsobit přímou škodu. To bylo jasné každému, kdo ji viděl.
Za dalších dvanáct hodin a po dvou stech mílích na moři pomocníci loďmistra shromáždili čety z palubního úseku a řekli poněkud zmateným mladým mužům, aby všechny náklaďáky kromě jednoho uklidili - všechny byly prázdné - a aby strhli všechny antény na vzletové palubě. Antény na nástavbě měli nechat na místě. Antény šly dolů první, do prostorných skladů. Prázdné náklaďáky putovaly za nimi, a tak vzletovou palubu úplně vyklidili.

V základně válečného námořnictva Subic Bay velící důstojník americké válečné lodi Newport News spolu se svým výkonným důstojníkem a důstojníkem dělostřelectva kontrolovali akce pro nadcházející měsíc. Velel jednomu z posledních opravdových křižníků na světě s osmipalcovými děly, jakých je už jen málo.
Děla byla poloautomatická a prachové nálože se do nich vkládaly nikoli ve volných pytlících, ale v mosazných nábojnicích, které se lišily jen velikostí od těch, které lovci jelenů vkládali do winchestrovky ráže 30-30. Newport News s dostřelem téměř dvacet mil dokázal zahájit zdrcující palbu, jak se před necelými čtrnácti dny mohl ke své škodě přesvědčit jeden prapor severovietnamských vojáků. Padesát dávek na jednu dělovou hlaveň za minutu. Středové dělo z věže číslo dvě bylo poškozené, a tak se počítalo, že křižník může vypálit pouze čtyři stovky ran za minutu na cíl, ale to se rovnalo jednomu stu půltunových bomb. Úkolem křižníku bude, jak se kapitán dozvěděl, likvidovat vybrané baterie protiletadlového dělostřelectva na vietnamském pobřeží. To mu vyhovovalo, i když nejvíc by se mu zamlouvala akce, při které by někdy v noci vplul do přístavu v Haiphongu.

„Zdá se, že se ten tvůj kluk vyzná - aspoň zatím." poznamenal generál Young asi ve čtvrt na dvě v noci.
„To bys po něm chtěl hodně, aby zvládl něco takového hned první noc, Marty," namítl Dutch Maxwell.
„No jo, sakra, Dutchi, ale jestli chce hrát s mými námořníky…"
Takový byl Young. Byli to všechno „jeho" námořníci. Létal s Fossem u Guadalcanalu, kryl pluk Chestyho Pullera v Koreji a byl jedním z mužů, kteří dovedli leteckou podporu až k umění.
Stáli na kopci nad cvičištěm, které Young nechal nedávno postavit. Někde po svazích se pohybovalo patnáct průzkumníků pěchoty s úkolem vystopovat a zneškodnit Clarka, který šplhal ke svému pozorovacímu bodu. Dokonce i generál Young to považoval za příliš tvrdou zkoušku vzhledem k tomu, že Clark je s týmem pouze první den, ale Jim Greer nadělal příliš řečí o tom, jak je ten kluk skvělý, a špióny je potřeba vykázat do správných mezí. Dokonce i Dutch Maxwell s tím souhlasil.
„To je ale všivý způsob, jak si vydělávat na živobytí," řekl admirál se sedmnácti sty přistáními na kontě.
„Lvi a tygři a medvědi." Young se uchechtl. „Pane jo! Fakticky nečekám, že to sem zvládne napoprvé. Máme v týmu pár skvělých lidí, že, Irvine?"
„Ano pane," souhlasil seržant okamžitě.
„Tak co si myslíte o Clarkovi?" zeptal se Young dále.
„Vypadá, že něco umí," připustil Irvin. „Docela slušná forma na civilistu - a líbí se mi jeho oči."
„Cože?"
„Všiml jste si, pane? Má studené oči. Není včerejší."
Mluvili potichu. Kelly se sem měl dostat, ale nechtěli, aby mu to svými hlasy usnadnili, a ani nechtěli šířit další zvuky, které mohly překrývat zvuky lesa. „Dnes v noci ale ne. Řekl jsem svým lidem, co se stane, jestli ten chlap projde linii hned napoprvé."
„Copak vy u pěchoty neumíte hrát fér?" namítl Maxwell s neviditelným úsměvem. Irvin uměl odpovědět.
„Pane, fér znamená, že se všichni moji vojáci dostanou domů živí. Ostatní ať jdou do prdele, s prominutím, pane."
„Zvláštní věc, seržante, takhle jsem si ‚fér' taky vždycky definoval." Z toho chlapa bude jednou sakra dobrý velitel, pomyslel si Maxwell.
„Díval ses na baseball, Marty?" Muži se uvolnili. Clark to v žádném případě nezvládne.
„Myslím, že Orioles na to šli pěkně tvrdě."
„Pánové, přestáváme se soustředit," ozval se Irvin diplomaticky.
„Zcela správně. Omluvte nás, prosím," odpověděl generál Young. Dva vlajkoví důstojníci zase zmlkli a znehybněli a jen sledovali, jak se světélkující ručičky hodinek přibližují ke třetí hodině, kdy měla operace skončit. Celou dobu neslyšeli Irvina mluvit ani dýchat. To trvalo asi hodinu. Generálovi námořnictva to nevadilo, ale admirál prostě neměl les rád, žila tam spousta krvežíznivých potvor a pravděpodobně i hadi a všechny možné nepříjemné mrchy, které se v kokpitu stíhacího letounu obvykle nevyskytují. Poslouchali šepotání větru v korunách borovic, slyšeli plácání křídel netopýrů a sov a možná i jiných nočních letců, sotva co jiného. Nakonec bylo 02:55. Marty Young vstal a protáhl se, zalovil v kapse po cigaretě.
„Má někdo cigáro? Mně došly a rozhodně bych si jedno dal," zamumlal čísi hlas.
„Tu máte, námořníku," řekl generál Young milostivě. Podal jednu cigaretu stínu postavy a cvakl spolehlivým zapalovačem Zippo. Potom o krok uskočil. „Sakra!"
„Osobně si myslím, generále, že Pittsburgh vypadá letos ostře. Orioles jsou v nadhozech hodně slabí." Kelly si jednou potáhl, bez šlukování, a upustil cigaretu na zem.
„Jak dlouho tu jste?" dožadoval se Maxwell.
„Lvi a tygři a medvědi, pane jo!" parodoval Kelly. „‚Zabil' jsem vás kolem půl druhé, pane."

„Ty parchante!“ ulevil si Irvin. „Tys mě zabil.“
„A byli jste natolik zdvořilí, že jste zůstali zticha.“
Maxwell rozsvítil baterku. Pan Clark - admirál se vědomě rozhodl, že ho tak bude nazývat i v duchu - tam prostě stál, v ruce gumový nůž, tvář pomalovanou zelenými a černými stíny, a poprvé od bitvy u Midwaye se Maxwellovo tělo roztřáslo strachem. V mladém obličeji se ukázaly křenící se zuby, když strkal „nůž“ do kapsy.
„Jak jsi to sakra provedl?“ vyptával se Dutch Maxwell.
„Myslím, že docela snadno, admirále.“ Kelly se uchechtl a sáhl po polní láhvi Martyho Younga. „Pane, kdybych to prozradil, pak by to uměli všichni, ne?“
Irvin vstal z místa, kde ležel, a přešel k civilistovi.
„Pane Clarku, myslím, že to zvládnete.“

22
Oprávnění
Grišanov byl na velvyslanectví. Hanoj byla zvláštní město, směs francouzské císařské architektury, malých žlutých lidiček a kráterů po bombách. Cestovat krajem za války není zrovna obvyklé, tím spíš v automobilu natřeném kamuflážní barvou. Prolétající americký stíhací bombardér, vracející se z nějaké akce s ušetřenou bombou nebo nevystřílenou dávkou dvacetimilimetrového kanónu by klidně mohl využít auto jako cvičný cíl, i když se zdálo, že to nikdy nedělají. Měl štěstí, že den byl podmračený a větrný a aktivita ve vzduchu byla na minimu, takže se mohl uvolnit, ale stejně si cestu nevychutnal. Příliš mnoho mostů bylo strženo, příliš mnoho cest rozbombardováno a cesta trvala třikrát tak dlouho, než by měla za normálních okolností. Helikoptérou by to bylo mnohem rychlejší, ale také by to bylo šílenství. Američané patrně žili v domnění, že automobil může patřit civilistovi - tohle byla země, kde bicykl byl symbolem společenského postavení! rozvažoval Grišanov -, ale helikoptéra byla letoun a sundat ji znamenalo prostě dobrý zásah.
Teď už byl v Hanoji a dostalo se mu příležitosti sedět v betonové budově, kde elektřina šla jen občas - momentálně byla mimo provoz - a klimatizace byla směšnou fantazií. Otevřená okna a nedoléhající okenice dovolovaly hmyzu volnější pohyb, než jakému se těšili lidé, kteří zde pracovali a potili se. Přes to všechno stálo za to být zde, na velvyslanectví své země, kde mohl mluvit rodným jazykem a po několik vzácných hodin nebýt polovičním diplomatem.
„Tak co?“ zeptal se generál.
„Jde to dobře, ale musím mít víc lidí. Je toho příliš, než aby to zvládl jediný člověk.“
„To je nemožné.“ Generál nalil hostu sklenici minerálky.
Hlavním minerálem byla sůl. Rusové jí tady vypili hodně.
„Nikolaji Jevgenijeviči, znovu začínají dělat potíže.“
„Soudruhu generále, vím, že jsem jenom stíhací pilot a ne politolog. Vím, že naši socialističtí spojenci jsou na frontové linii v konfliktu mezi marxismem-leninismem a reakčním kapitalistickým Západem. Vím, že tato národně osvobozenecká válka je důležitou součástí našeho boje za osvobození světa od útlaku -“
„Ano, Koljo,“ generál se vychytrale usmál a dovolil tomu muži, který nebyl politolog, aby si další ideologické zaříkávání odpustil, „my víme, že je to všechno pravda. Takže pokračujte. Čeká mě dnes hodně práce.“
Plukovník chápavě přikývl. „Ti nafoukaní malí darebáci nám nepomáhají. Využívají nás, využívají mě, využívají moje zajatce, aby nás vydírali. A jestli je tohle marxismus-leninismus, tak já jsem trockista.“ Byl to vtip, který si mohl dovolit jen málokdo, ale Grišanovův otec byl členem ústředního výboru s dokonalým politickým rejstříkem.
„Co jste se dozvěděl, soudruhu plukovníku?“ řekl generál, aby řeč vrátil do správných kolejí.
„Plukovník Zacharias je přesně takový, jak nám říkali, a ještě lepší. Teď zrovna plánujeme, jak by se dala bránit Ródina proti Číňanům. Je vedoucím modrého týmu.“
„Cože?“ Generál zamžikal. „Vysvětlíte mi to.“
„Ten muž je stíhací pilot, ale také odborník na vyřazování systémů protivzdušné obrany. Věřil byste tomu, na bombardérech létal jen jako host, ale on hlavně plánoval akce strategického leteckého velení a pomáhal psát jejich doktrínu pro obranu - vyhýbání a obranu - potlačení. A nyní to dělá pro mě.“
„Poznámky?“
Grišanovův obličej potemněl. „Zůstaly v táboře. Naši socialističtí soudruzi je ‚studují'. Soudruhu generále, chápete, jak důležité jsou to údaje?“
Generál byl povoláním tankový důstojník, ne letec, ale byl také jednou z jasnějších hvězd stoupající po sovětském nebi.
Tady ve Vietnamu měl studovat všechno, co dělají Američané.
Byl to jeden z prvořadých úkolů v jeho vojenské službě.
„Řekl bych, že jsou velmi cenné.“
Kolja se naklonil vpřed. „Za další dva měsíce, možná šest týdnů, budu schopen vypracovat protiplán amerického strategického leteckého velení. Budu schopen myslet tak, jak myslí oni. Budu vědět, nejen jaké mají současné plány, ale budu schopen kopírovat jejich myšlení i do budoucnosti.
Promiňte, nechci přehánět svou důležitost,“ řekl upřímně.
„Tenhle Američan mi dává vyšší kurz americké doktríny a filozofie. Já jsem viděl odhady, které jsme dostali od KGB a GRU. Nejméně půlka z nich je chybná. A to je jen jeden člověk.
Další mi vypráví o jejich doktríně letadlových lodí. Další o válečných plánech NATO. Jde to, soudruhu generále.“
„Jak to děláte, Nikolaji Jevgenijeviči?“ Generál byl na tomto místě nový a s Grišanovem se dosud setkal jen jednou, i když jeho pověst byla lepší než výtečná.
Kolja se v židli zase opřel. „Laskavostí a soucitem.“

„K našim nepřátelům?“ zeptal se generál ostře.
„Je naším úkolem způsobit těm mužům bolest?“ Máchl rukou směrem ven. „To dělají oni, a co z toho mají? Hlavně lži, které dobře vypadají. Moje sekce v Moskvě vyhazuje skoro všechno, co ti malí opičáci posílají. Mně řekli, že sem mám jet, abych získal informace. A to právě dělám. Přijmu veškerou kritiku, kterou musím, jen když ty informace získám, soudruhu.“
Generál přikývl. „Tak proč jste tu?“
„Potřebuju víc lidí! Na jednoho člověka je toho moc. Co když mě zabijí - co když dostanu malárii nebo otravu z jídla -, kdo převezme mou práci? Nemůžu vyslýchat všechny zajatce sám.
Zvlášť teď, když začínají mluvit, s každým trávím víc a víc času a ztrácím energii. Ztrácím souvislosti. Můj den nemá dost hodin.“
Generál vzdychl. „Snažil jsem se. Nabízejí nám to nejlepší -“
Grišanov skoro zavrčel nespokojeností. „Nejlepší co? Nejlepší barbary? To moji práci zničí. Já potřebuju Rusy. Lidi, kulturnyje lidi! Piloty, zkušené důstojníky. Já nevyslýchám obyčejné vojáky. Tohle jsou skuteční profesionální válečníci. Mají pro nás cenu tím, co vědí. Vědí toho hodně, protože jsou inteligentní, a protože jsou inteligentní, nebudou dobře reagovat na kruté metody. Víte, co by mi opravdu pomohlo? Dobrý psychiatr. A ještě jedna věc,“ dodal, v nitru roztřesený svou smělostí.
„Psychiatr? To nemyslíte vážně. Pochybuji, že bychom dokázali do toho tábora dostat další lidi. Moskva zpožďuje dodávky protiletadlových raket z ‚technických důvodů'. Naši zdejší spojenci znovu dělají potíže, jak jsem už říkal, a neshody se stupňují.“ Generál se opřel v židli a utřel si pot z čela. „Co je ta další věc?“
„Naděje, soudruhu generále. Potřebuji naději.“ Plukovník Nikolaj Jevgenijevič Grišanov se vzchopil.
„Vysvětlete to.“
„Někteří z těch mužů vědí, v jaké jsou situaci. Pravděpodobně všichni mají jisté podezření. Jsou dobře zpraveni o tom, co se tu děje se zajatci, a vědí, že jejich postavení je neobvyklé.
Soudruhu generále, ti muži mají encyklopedické znalosti. Roky užitečných informací.“
„Někam míříte.“
„Nemůžeme je nechat umřít,“ řekl Grišanov a okamžitě začal zmírňovat dopad toho, co řekl. „Ne všechny. Některé musíme. Někteří nám poslouží, ale musím jim něco nabídnout.“
„Vrátit je?“
„Po tom pekle, co tu prožili -“
„Jsou to nepřátelé, plukovníku! Všichni jsou cvičeni k tomu, aby nás zabíjeli! Schovejte si soucit pro své vlastní spoluobčany!“ zavrčel muž, který bojoval ve sněhu před Moskvou.
Grišanov necouvl, stejně jako kdysi generál. „Jsou to lidé, nejsou zas o tolik jiní než my, soudruhu generále. Mají užitečné znalosti, jenom kdybychom měli rozvědku, která by je dokázala vytěžit. Je to prosté. Je snad přehnaný požadavek, abychom s nimi zacházeli laskavě, abychom jim dali něco za to, že se dozvíme, jak zachránit naši zem před možným zničením?
Mohli bychom je mučit, jak to dělali naši ‚socialističtí spojenci', a nedostat nic! Poslouží to naší zemi?“ O to vlastně šlo a generál to věděl. Díval se na plukovníka vzdušné obrany a jeho první věta vyjadřovala myšlenku, která byla nasnadě.
„Chcete, abych riskoval svou kariéru zároveň s vámi? Můj otec není členem ústředního výboru.“ Ten chlap by se mi hodil v mém praporu…
„Váš otec byl voják,“ zdůraznil Grišanov. „A dobrý, stejně jako vy.“ Byla to obratná hra a oba to věděli, ale ve skutečnosti záleželo na logice a významu toho, co Grišanov navrhoval, špionážní kousek, který by otřásl profesionálními špiony KGB a GRU. Opravdový voják s opravdovým smyslem pro akci mohl reagovat jediným možným způsobem.
Generálporučík Jurij Konstantinovič Rokosovskij vytáhl ze stolu láhev vodky. Značka Starka nebyla čirá, ale byla nejlepší a nejdražší. Nalil dvě malé skleničky.
„Nemůžu vám dát víc lidí. Určitě vám nemůžu dát lékaře, dokonce ani vojenského, Koljo. Ale pokusím se vám dodat trochu naděje.“

Třetí křeč od příchodu k Sandy byla slabší, ale pořád děsivá. Sarah ji utišila tak mírnou injekcí barbiturátu, jak se jen odvážila. Krevní testy už byly zpátky a Doris podle nich představovala opravdovou sbírku problémů. Dvě pohlavní choroby, důkaz další systémové infekce a možná počátek cukrovky. Sarah už zaútočila na první tři problémy silnými dávkami antibiotik. Čtvrtý zvládne dieta, znovu ho vyhodnotí později. Pro Sarah byly stopy fyzického týrání jako noční můra z jiného kontinentu a jiné generace, ale nejvíc ji zneklidňovaly duševní následky, i když Doris Brownová zavřela oči a upadla do spánku.
„Doktorko, já -“
„Sandy, mohla bys mi laskavě říkat Sarah? Jsme ve tvém vlastním domě, ne?“
Sestře O'Tooleové se podařil rozpačitý úsměv. „Tak jo, Sarah. Bojím se.“
„Já taky. Bojím se o její tělesný stav, bojím se o její duševní stav. Bojím se jejích ‚přátel'.“
„Bojím se o Johna,“ řekla Sandy nečekaně. Doris byla pod kontrolou. To bylo vidět. Sarah Rosenová byla nadaná lékařka, a starostlivá, jako tolik dobrých lékařů.
Sarah zamířila ven z pokoje. Dole už káva překapala.
Zavoněla jí, a tak pro ni šla. Sandy šla s ní. „Ano. To taky. Zvláštní a zajímavý muž.“
„Nezahazuju noviny. Každý týden, pokaždé ve stejnou dobu, je svážu do balíku do sběru - a prohlížím si články na zadní straně.“

Sarah nalila dva šálky. Její pohyby byly velmi delikátní, povšimla si Sandy.
„Vím, co si myslím. Pověz mi, co si myslíš ty," řekla farmakoložka.
„Myslím, že zabíjí lidi." Působilo jí přímo fyzickou bolest, když to vyslovila.
„Řekla bych, že máš pravdu." Sarah Rosenová se posadila a promnula si oči. „Ty jsi Pam neznala. Hezčí než Doris, trochu moc štíhlá, pravděpodobně následkem nevhodného stravování. Zbavit ji drog bylo mnohem lehčí. Nebyla tak hrozně utýraná, aspoň ne tělesně, ale byla stejně citově poraněná. Nikdy jsme se všechno nedozvěděli. Sam tvrdí, že John ano. Ale to není důležité."
Sarah vzhlédla a bolest, kterou O'Tooleová uviděla, byla skutečná a hluboká. „My jsme ji zachránili, Sandy, a pak se něco stalo. A potom se něco v Johnovi změnilo."
Sandy se otočila a podívala se z okna. Bylo čtvrt na sedm ráno. Viděla, jak lidé vycházejí ven v pyžamu a županu pro ranní noviny a lahve mléka. Ranní směna už odcházela k autům, tento proces trval v sousedství až asi do půl deváté. Otočila se zpět. „Ne, nic se nezměnilo. Bylo to v něm vždycky. Něco - nevím, uvolnilo se, vyrazilo na povrch? Jako když se pootevřou dveře klece. Jaký je to člověk - částečně je jako Tim, ale té jiné části vůbec nerozumím."
„Co jeho rodina?"
„Nikoho nemá. Matka a otec jsou mrtví, žádní sourozenci. Byl ženatý -"
„Ano, o tom vím, a potom Pam." Sarah zavrtěla hlavou. „Tak osamělý."
„Něco ve mně mi říká, že je to dobrý člověk, ale ta druhá část…" Sandy nedopověděla.
„Za svobodna jsem se jmenovala Rabinowiczová," řekla Sarah a upíjela kávu. „Moje rodina pochází z Polska. Tatínek odešel, když jsem byla ještě moc malá, abych si ho pamatovala; máma umřela, když mi bylo devět, na peritonitidu. Bylo mi osmnáct, když začala válka," pokračovala. Pro její generaci „válka" mohla znamenat jen jedno. „Měli jsme v Polsku spoustu příbuzných. Pamatuju si, že jsem jim psala. Potom všichni prostě zmizeli. Všichni - ani teď nemůžu uvěřit, že se to doopravdy stalo."
„Je mi to líto, Sarah, nevěděla jsem to."
„Takovou věc moc nerozebíráš." Doktorka Rosenová pokrčila rameny. „Lidi mi něco vzali a nemůžu s tím nic dělat. Dlouho jsme si se sestřenicí Revou psaly. Myslím, že ji zabili, ale nikdy jsem nezjistila, kdo to udělal a kde. Tehdy jsem byla moc mladá, abych tomu rozuměla. Myslím, že jsem byla ze všeho hlavně zmatená. Později jsem dostala vztek - ale na koho? Nic jsem neudělala. Nemohla jsem. A na místě, kde byla Reva, je prázdné místo. Pořád mám její fotku, černobílou, je na ní holčička s culíky, dvanáct let stará, myslím. Chtěla být baletkou." Sarah vzhlédla. „Kelly má také své prázdné místo."
„Ale pomsta -"
„Ano, pomsta." Doktorčina tvář nic nevyjadřovala. „Já vím. Měly bychom si myslet, že je špatný, že? Zavolat polici, udat ho."
„Já nemůžu - chci říct, ano, ale já prostě -"
„Ani já ne. Sandy, kdyby byl špatným člověkem, proč by sem Doris vodil? Riskuje život hned dvakrát."
„Ale je na něm něco dost děsivého."
„Mohl ji tam klidně nechat," pokračovala Sarah, jako by neslyšela. „Možná patří prostě k lidem, kteří si myslí, že můžou všechno sami napravit. Ale teď mu musíme pomoci."
To Sandy vzburcovalo, odvedlo od jejích skutečných myšlenek.
„Co s ní uděláme?"
„Budeme ji léčit, jak to jen půjde, a potom to bude na ní. Co jiného můžeme dělat?" zeptala se Sarah a dívala se, jak se obličej Sandy znovu mění a vrací k jejímu skutečnému dilematu.
„Ale co bude s Johnem?"
Sarah se na ni podívala. „Já jsem nikdy neviděla, že by prováděl něco nezákonného. Ty ano?"

Byl to den, kdy cvičili se zbraněmi. Hustá oblačnost znamenala, že žádné průzkumné satelity, americké ani sovětské, neuvidí, co se tu děje. Po táboře byly rozestavěny kartonové terče a neživé oči figurín sledovaly z pískoviště a houpaček, jak se z lesa vynořují námořní pěšáci, pronikají simulovanou bránou, střílejí z karabin. Terče byly během několika vteřin na cucky. Dva kulomety M-60 vychrlili dávku do otevřených dveří baráků - které už budou rozbité dvěma ozbrojenými vrtulníky Huey Cobra - a přepadový oddíl zatím běžel do vězeňského bloku. Tam bylo v jednotlivých místnostech dalších pětadvacet figurín. Každá byla kalibrovaná asi na pětasedmdesát kilo - nikdo si ovšem nemyslel, že Američané v ZELENÉ VYSÍLAČCE budou tolik vážit - a všechny byly vytahány ven, zatímco evakuaci kryla střelba.
Kelly stál vedle kapitána Peta Albieho, který byl pro účely tohoto cvičení jako mrtvý. Byl jediným důstojníkem v týmu, tuto úchylku vyvážila přítomnost mnoha vyšších poddůstojníků.
Dívali se, jak pěšáci tahají figuríny k simulovaným trupům záchranných helikoptér. Ty seděly na návěsech, dorazily za úsvitu. Kelly cvakl stopkami, když byl poslední muž na palubě.
„Pět vteřin pod průměrem, kapitáne." Kelly zvedl hodinky.
„Ti chlapci jsou opravdu dobří."
„Až na to, že to nebudeme dělat za denního světla, pane Clarku." Albie, stejně jako Kelly, věděl, o co v akci půjde. Námořní pěšáci zatím ne - aspoň ne oficiálně -, i když teď už měli docela slušnou představu. Otočil se a usmál. „Jasně, je to teprve třetí zkouška."
Oba muži vešli do tábora. Simulované terče byly na kousíčky a jejich počet dělal přesné dvojnásobek nejhoršího odhadu pro obrannou složku ZELENÉ VYSÍLAČKY. V duchu si útok přehrávali, kontrolovali úhel střelby. V tom, jak byl tábor postavený, byly výhody i nevýhody. Podle bezejmenné příručky z východního bloku, podle níž ho stavěli,

tábor nezapadal do místního terénu. Nejlepší přístupová trasa se skvěle shodovala s hlavní bránou. Tím, že se drželi standardu, který umožňovali maximální zajištění proti pokusu o útěk zajatců, umnožovali zároveň útok zvenčí - a ten přece neočekávali, že?
Kelly v duchu probíral plán přepadu. Průzkumníci námořní pěchoty budou vysazeni na zem za hřebenem u ZELENÉ VYSÍLAČKY.
Třicet minut pro námořní pěšáky, aby se přiblížili k táboru.
Granáty M-79, aby vyřadily strážní věže. Dva ozbrojené vrtulníky Huey Cobra - námořní pěšáci jim pro jejich smrtonosnou eleganci říkali hadi, což se mu líbilo - pokropí baráky a poskytnou podporu těžkou palbou -, ale byl si jist, že granátníci v týmu mohou během pěti vteřin dostat věže, potom vhodit fosforové granáty do baráků a upálit stráže zaživa smrtelnými fontánami bílého plamene, a dokážou to i bez hadů, když budou muset. Jelikož to byla malá a skromná operace, velikost cíle a kvalita týmu zajišťovaly další neplánované bezpečnostní faktory. Připadalo mu to přezbrojené, tento termín se nepoužíval jen u jaderných zbraní. V bojových operacích spočívá bezpečnost v tom, že se nedá tomu druhému šance a útočník je připravený zabít nepřítele dvakrát, třikrát, desetkrát za sebou v co nejkratším časovém úseku. Neměl to být férový souboj. Kellymu se věci jevily skutečně velmi dobře.
„Co když mají miny?“ staral se Albie.
„Na vlastním dvorku?“ zeptal se Kelly. „Na fotografiích tomu nic nenasvědčuje. Půda není narušená. Žádné varovné nápisy, aby uchránili vlastní lidi.“
„Jejich lidi by to věděli, ne?“
„Na jedné fotce se hned za drátem pase koza, pamatujete.“
Albie trochu rozpačitě přikývl. „Jo, máte pravdu. Vzpomínám si.“
„Nebudeme si dělat zbytečné starosti,“ řekl mu Kelly. Na chvilku zmlkl, uvědomil si, že byl jenom poddůstojníkem E-7 a teď mluví jako se sobě rovným - spíš jako nadřízený - s kapitánem průzkumu námořní pěchoty O-3. To by mělo být - co? Špatně? Ale proč mu to potom jde tak dobře a proč kapitán jeho slova bere?
Proč byl pro toho zkušeného bojového důstojníka pan Clark?
„Zvládneme to.“
„Myslím, že máte pravdu, pane Clarku. A jak se dostanete ven vy?“
„Jakmile přiletí vrtulníky, překonám olympijský rekord v běhu z tamtoho kopce k přistávací zóně. Odhaduju to na dvě minuty.“
„Potmě?“ zeptal se Albie. Kelly se zasmál. „Potmě běhám obzvlášť rychle, kapitáne.“

„Víš, kolik je nožů Ka-Bar?“
Podle tónu Douglasovy otázky poručík Ryan poznal, že ho čeká špatná zpráva. „Ne, ale předpokládám, že mi to povíš.“
„Sunnyho přebytky dostaly zrovna před měsícem tisíc kusů těch hraček, takže si je teď může koupit každý skaut za čtyři devadesát pět. Jinde se dají sehnat taky. Nevěděl jsem, že je těch věcí venku tolik.“
„Já taky ne,“ přiznal Ryan. Ka-Bar byl velmi velký a na nošení nepohodlný. Chuligáni nosili menší nože, zvlášť vyskakovací, i když se na ulicích stále častěji objevovaly pistole.
Ani jeden nechtěl otevřeně připustit, že znovu uvízli na mrtvém bodě, přestože v tom hnědém domě našli nepřeberné množství fyzických důkazů. Ryan se díval do otevřeného spisu a probíral se asi dvacítkou fotografií. Skoro jistě tam byla žena. Oběť vraždy - pravděpodobně taky darebák, ale oficiálně stále oběť - byla okamžitě identifikována podle navštívenek v peněžence, ale ukázalo se, že adresa na řidičáku patří opuštěné budově. Sbírka blokových pokut byla zaplacena včas, hotově. Richard Farmer už na policii narazil, ale ne tak vážně, aby ho důkladně vyslýchali. Jeho matka - otec byl dávno po smrti - si myslela, že je nějakým prodavačem. Ale kdosi mu skoro vyřízl srdce z těla bojovým nožem, tak bleskově a rozhodně, že se oběť pistole ani nedotkla. Odběr Farmerových otisků znamenal pouze novou kartu. Centrální registr FBI ho neevidoval. Stejně jako místní policie, a i když Farmerovy otisky budou porovnány s širokou sbírkou neznámých otisků, Ryan a Douglas si od toho moc neslibovali. Ložnice poskytla tři úplné sady Farmerových otisků, všechny na okenním skle, a skvrny semene odpovídaly jeho krevní skupině - 0. Další sada skvrn byla zařazena jako AB, což mohlo znamenat vraha nebo snad (jistotu neměli) zmizelého majitele Roadrunneru. Pokud věděli, vrah si mohl najít čas na rychlovku s přítomnou (snad) ženou - pokud nešlo o homosexuály, v tom případě domnělá žena možná neexistovala vůbec.
Byla zde také řada částečných otisků, jeden patřil nějaké dívce (předpoklad, vzhledem k velikosti), a jeden muži (opět předpoklad), ale byly natolik neúplné, že policisté nečekali zvláštní výsledky. Nejhorší bylo, že než se tým pro odebírání otisků dostal k prověřování auta zaparkovaného venku, žhavé srpnové slunce rozpálilo auto natolik, že otisky, podle kterých si mohli ověřit registrovaného majitele auta, nějakého Williama Petera Graysona, se proměnily pouze v řadu rozpuštěných fleků. A porovnávání částečných otisků s méně než deseti identifikačními markantami bylo přinejmenším sporné.
Zjišťování údajů u nového počítače celostátních kriminálních informací FBI neodhalilo o Graysonovi a Farmerovi vůbec nic. A ani drogový tým Marka Charona neměl o jménech Farmer a Grayson nic. Snad to ani nebylo jako návrat na první políčko. Spíš to vypadalo tak, že sedmnácté políčko nikam nevede. Ale tak to často chodilo při vyšetřování vraždy. Detektivní práce byla kombinací rutiny a vzrušení, víc si však užili toho prvního.
Forenzní vědy mohly hodně pomoci. Ze stop nalezených v hnědém domě získali běžné tenisky - zbrusu nové, to určitě pomůže.
Znali přibližnou délku kroku vraha, ze které odvodili výšku na sto sedmdesát pět až sto osmdesát sedm, což naneštěstí bylo víc, než kolik odhadovala Virginia Charlesová - tomu však nepřikládali velkou váhu. Věděli, že je to běloch. Věděli, že musí být silný. Věděli, že buď má hodně velké štěstí, nebo je velkým odborníkem na všemožné zbraně. Věděli, že má

patrně aspoň základní znalosti ohledně boje zblízka - nebo měl štěstí, jak si Ryan povzdychl; koneckonců tak mohli usuzovat jen z jednoho střetnutí, a navíc s narkomanem s heroinem v žilách. Věděli, že se maskuje jako opilý pobuda. To jim skoro nic nedávalo. Víc než půlka mužské populace měla odhadovanou výšku. Rozhodně víc než půlka mužů v baltimorské metropolitní oblasti byla bílá. V Americe byly milióny válečných veteránů, hodně jich patřilo do elitních vojenských jednotek a faktem bylo, že pěchotní znalosti jsou pěchotní znalosti, člověk nemusel být válečným veteránem, aby je měl, a v zemi se konají odvody už víc než třicet let, říkal si Ryan. Snad třicet tisíc mužů v okruhu dvaceti mil zapadalo do popisu zjevu a schopností neznámého podezřelého. Měl něco společného s obchodováním s drogami? Byl to lupič? Byl to, jak naznačil Farber, muž v akci? Ryan se opřel o poslední hypotézu, ale nemohl si dovolit nebrat ohled na další dvě. Psychiatři a detektivové se vícekrát zmýlili. Nejelegantnější teorii mohl rozbít jediný nezapadající fakt. Krucifix. Ne, řekl si, tenhle je přesně takový, jak ho popsal Farber. To nebyl zločinec. Tohle byl zabiják, něco úplně jiného.
„Potřebujeme jenom jednu věc," řekl Douglas klidně, protože znal ten výraz na poručíkově tváři.
„Jenom jednu," opakoval Ryan. Byl to jejich soukromý těsnopis. Jenom jedna věc, která by udělala v případu průlom, mohla být jméno, adresa, popis nebo poznávací značka auta, osoba, která něco ví. Vždycky totéž, pokaždé něco jiného, pro detektivy zásadní kousek skládačky, který obrázek vyjasnil, a pro podezřelého to byla cihla, která když se vytáhla ze zdi, všechno ostatní se rozsypalo. Možná se to už dokonce stalo, pomyslel si Ryan zcela správně.

„Dva týdny," řekl Maxwell.
„Tak rychle?" James Greer se naklonil vpřed, lokty opřel o kolena. „Dutchi, to je opravdu rychle."
„Myslíš, že bychom se s tím měli párat?" zeptal se Podulski.
„Sakra, Casi, řekl jsem, že je to rychle. Neřekl jsem, že je to špatně. Další dva týdny výcviku, jeden týden na cestu a přípravy?" zeptal se Greer a dostalo se mu přikývnutí. „Co počasí?"
„Na to nemáme vliv," připustil Maxwell. „Ale počasí pracuje oběma směry. Ztěžuje létání. Také vadí radarům a dělostřelectvu."
„Jak jsi sakra všechny rozhýbal tak brzo?" zeptal se Greer užasle a obdivně zároveň.
„Jsou jisté způsoby, Jamesi. Sakra, jsme admirálové, ne? Vydáváme rozkazy, a hádej co? Lodě skutečně vyplují."
„Takže okno se otevře za jedenadvacet dní?"
„Správně. Cas odletí zítra na Constellation. Začneme informovat chlapce ze vzdušné podpory. Newport News je už zasvěcena částečně. Myslí si, že budou kropit pobřeží kvůli protiletadlovým bateriím. Naše velitelská loď se zrovna pachtí přes velkou louži. Nevědí vůbec nic, kromě toho, že se mají setkat s TF-77."
„Musím rozdat spoustu instrukcí," potvrdil Cas a zazubil se.
„Posádky helikoptér?"
„Prodělaly výcvik v Coronadu. Dnes večer budou v Quantiku. Vlastně docela standardní materiál. Taktika je prostá. Co říká ten tvůj ‚Clark'?"
„Tak on je teď můj?" zeptal se Greer. „Říká mi, že je spokojený s tím, jak to jde. Líbilo se vám, jak vás zabil?"
„On ti to řekl?" Maxwell se zasmál. „Jamesi, věděl jsem, že je ten kluk dobrý, podle toho, co udělal pro Sonnyho, ale je to něco úplně jiného, když to vidíš na vlastní oči - sakra, nevidíš ani neslyšíš. Pěkně Martyho Younga utřel, a to už je co říct. Spousta mariňáků se taky červenala."
„Dejte mi lhůtu na získání souhlasu k akci," řekl Greer. Teď už to bylo vážné. Vždycky si myslel, že ta operace má smysl, a sledovat, jak se rozvíjí, bylo poučené v mnoha směrech, které potřeboval u CIA poznat. Teď už věřil, že je to možné. BOXWOOD GREEN by mohl mít úspěch, pokud bude povolen.
„Víš jistě, že to pan Ritter na nás nevyžvaní?"
„Nemyslím. Je jedním z nás, opravdu."
„To teprve bude, až se všechny kousky skládačky dostanou na místo." řekl Podulski.
„Bude si přát vidět nácvik," upozornil Greer. „Když po někom chcete, aby držel basu, musí tomu úkolu věřit."
„To je fér. Zítra v noci máme generálku s ostrými."
„Budeme tam, Dutchi," slíbil Greer.
Tým byl ve starých barácích určených pro nejméně šedesát mužů, takže měl každý spoustu místa a nikdo nemusel spát na horním lůžku. Kelly měl soukromou ubikaci stranou, jednu z těch, které byly neprojektovány do standardních baráků, aby měli kde spát seržanti. Rozhodl se, že nebude bydlet na lodi.
Člověk nemohl být součástí týmu a přitom se od něj naprosto izolovat.
Užívali si první volnou noc od příjezdu do Quantica a nějaká dobrá duše jim přivezla tři bedny piva. Vycházely přesně tři plechovky na každého, protože jeden z nich pil jenom nealko, a starší seržant Irvin se postaral, aby nikdo limit nepřekročil.
„Pane Clarku," řekl jeden z granátníků, „co to má všechno znamenat?"
Kelly si pomyslel, že není fér nutit je trénovat a neříct jim proč.
Připravovali se na nebezpečí a nevěděli k čemu, nevěděli, pro co budou riskovat své životy a budoucnost. Nebylo to vůbec fér, ale nebylo to ani neobvyklé. Podíval se tomu muži přímo do očí.
„Nemůžu vám to říct, desátníku. Smím vám říct jen to, že nakonec budete velmi hrdí. Na to vám dávám své slovo."
Desátník, v jedenadvaceti letech nejmladší a s nejnižší hodností ve skupině, nic jiného nečekal, ale musel se zeptat. Přijal odpověď pozvednutím plechovky piva na pozdrav.
„Já to tetování znám," řekl najednou voják s vyšší šarží.
Kelly se usmál, dopíjel druhé pivo. „Aha, jednou v noci jsem se opil a myslím, že si mě spletli s někým jiným."
„Všichni tuleni umějí dobře balancovat s balónem na nose," řekl nějaký seržant zelenáč a říhl.

„Chceš, abych to předvedl na tvém?“ zeptal se Kelly rychle.
„Dobrýýý!“ Seržant hodil Kellymu další pivo.
„Pane Clarku?“ Irvin pokynul ke dveřím. Venku bylo stejné vedro jako uvnitř, slyšeli jen mírný vánek ve větvích borovic a plácání neviditelných netopýrů, kteří lovili hmyz.
„Co je?“ zeptal se Kelly a zhluboka se napil.
„Na to se vás ptám já, pane Clarku,“ řekl Irvin lehce. Potom se jeho hlas změnil. „Já vás znám.“
„Ale?“
„Třetí skupina speciálních operací. Můj tým vás kryl při ERMINE COAT. Šel jste daleko pro jednoho E-6,“ poznamenal Irvin.
„Nerozhlašujte to, ale dotáhl jsem to na vrchního pomocníka, než jsem odešel. Ví to ještě někdo?“
Irvin se usmál. „Ne, podle mě by se kapitán Albie přerazil, jak rychle by začal couvat, kdyby to zjistil, a generál Young by asi dostal psotník. Zůstane to jenom mezi námi, pane Clarku,“ řekl Irvin a tím nejasným označením vymezil jeho postavení.
„Nebyl to můj nápad - být tady. Řekl bych, že na admirály se dá lehko udělat dojem.“
„Na mě ne, pane Clarku. Málem mě z vás s tím gumovým nožem klepla pepka. Nepamatuju si vaše jméno, to pravé, ale jste ten chlap, kterému říkali Had, že? Vy jste ten chlap, co dělal PLASTOVOU KVĚTINU.“
„Nebyla to zrovna nejchytřejší věc, kterou jsem v životě udělal,“ zdůraznil Kelly.
„Tehdy jsme vás taky kryli. Ten pitomý vrtulník chcípl - motor vysadil tři metry nad zemí - buch. Proto jsme to nezvládli. Nejbližší zálohy byly z První motorizované. Proto to trvalo tak dlouho.“
Kelly se otočil. Irvinův obličej byl černý jako noc. „To jsem nevěděl.“
Seržant Irvin ve tmě pokrčil rameny. „Viděl jsem fotky z toho, co se stalo. Velitel nám řekl, že jste byl blázen, když jste takhle porušil pravidla. Ale byla to naše vina. Měli jsme tam být za dvacet minut po vašem zavolání. Kdybychom se tam dostali včas, možná že by to některá ta malá holka zvládla.
Každopádně jsme se tam nedostali kvůli špatnému těsnění v motoru, kvůli pitomému kousku gumy, který praskl.“
Kelly zamručel. Na takových událostech závisejí osudy národů. „Mohlo to být horší - mohlo to povolit až ve vzduchu a pak byste byli fakt v průseru.“
„Pravda. Sakra blbý důvod pro smrt malého děcka, co?“ Irvin se odmlčel, hleděl do tmavého borového lesa, tak jak to muži jeho profese dělají, stále se dívají a naslouchají. „Chápu, proč jste to udělal. Chtěl jsem, abyste to věděl. Nejspíš bych to udělal taky. Možná nejsem tak dobrej jako vy, ale sakra, zkusil bych to a nenechal bych toho hajzla naživu, rozkazy nerozkazy.“
„Díky, Gunny,“ řekl Kelly potichu, upadl znovu do námořnické hantýrky.
„Je to Son Tay, že?“ prohodil Irvin za chvilku, věděl, že teď už odpověď dostane.
„Něco dost podobného, ano. Měli by vám to brzo říct.“
„Musíte mi říct víc vy, pane Clarku. Mám je na starosti.“
„Konfigurace terénu přesně odpovídá. Hele, já tam jdu taky, nezapomeňte.“
„Mluvte dál,“ nařídil Irvin jemně.
„Pomáhal jsem plánovat výsadek. Se správnými lidmi to můžeme zvládnout. Máte tu dobré hochy. Nebudu říkat, že je to snadné nebo nějaké takové pitomé kecy, ale není to zas tak obtížné.
Už jsem dělal horší kusy. Vy taky. Výcvik probíhá správně. Mně to opravdu připadá hodně slušné.“
„Víte jistě, že to stojí za to?“
To byla otázka s významem tak hlubokým, že by jí málokdo porozuměl. Irvin byl už na dvou válečných turnusech, a i když Kelly neviděl jeho oficiální „kredenc“ vyznamenání, byl to jasně člověk, který už měl leccos za sebou. Irvin se teď účastnil něčeho, co klidně mohlo skončit zničením jeho vojáků.
Muži umírali pro kopce, které zase ztratili, jakmile je obsadili a odnesli z nich padlé, a za půl roku tam byli znovu, aby to všechno opakovali. V profesionálním vojákovi prostě bylo něco, co nesnášelo opakování. I když to byla podstata výcviku - „útočili“ na cíl pořád dokola -, válečná skutečnost měla znamenat, že se o každé místo bojuje jen jednou. Tak mohl člověk poznat, jak válka pokračuje. Než jste se podívali dopředu na nový cíl, mohli jste se ohlédnout a vidět, jak daleko jste došli, a změřit svoje šance na úspěch podle toho, co jste se dosud naučili. Ale když jste potřetí viděli umírat lidi kvůli stejnému kusu země, pak jste věděli.
Věděli jste, jak to všechno skončí. Jejich země pořád posílala lidi na stejné místo a žádala po nich, aby riskovali život pro hlínu dávno promáčenou americkou krví. Pravda byla, že Irvin by se na třetí bojový turnus už dobrovolně nevydal. Nebyla to otázka odvahy, věrnosti či lásky k vlasti. Šlo o to, že věděl, že jeho život je příliš cenný, než aby ho riskoval pro nic za nic. Přísahal, že bude bránit svou zem, a měl právo za to něco žádat - skutečnou bojovou akci, ne pro něco abstraktního, ale skutečného. A přesto se Irvin cítil provinile, měl pocit, že porušil věrnost, zradil motto pěchoty, Semper Fidelis: Vždy věrni. Ten pocit viny ho donutil, aby se přihlásil k poslední akci, přestože měl pochyby a otázky. Jako muž, jehož milovaná žena se vyspala s jiným mužem, tak ani Irvin nemohl přestat milovat, nemohl se přestat starat. Smíří se s vinou, jakou prožívají ti, kdo si ji vysloužili.
„Gunny, to vám nemůžu říct, ale stejně to řeknu. Cíl, na který zaútočíme, je zajatecký tábor, přesně jak si myslíte, jasné?“
Irvin přikývl. „Víc. Určitě to víte.“
„Není to obyčejný tábor. Jsou tam mrtví muži, Gunny.“ Kelly zmáčkl pivní plechovku. „Viděl jsem fotky. Jednoho chlapa jsme najisto identifikovali, je to plukovník letectva, severovietnamská armáda řekla, že byl zabit, a tak si myslíme, že ti chlapi se nikdy nevrátí domů, pokud je z toho nedostaneme. Ani já se tam už nechci vracet, kámo. Bojím se, jasné? Jo, jsem dobrej, jsem v tomhle oboru fakt dobrej. Dobrý výcvik, možná že na to mám buňky.“ Kelly pokrčil rameny, to

další už nechtěl říkat.
„Jo. Ale stejně nemůžete dělat nic jiného.“ Irvin mu podal další pivo.
„Myslel jsem, že limit jsou tři.“
„Jsem metodista, neměl bych pít vůbec.“ Irvin se uchechtl. „Lidi jako my, pane Clarku.“
„Hajzlové pitomí, to že jsme? V tom táboře jsou Rusové, nejspíš naše lidi vyslýchají. Všichni mají vysokou hodnost a my si myslíme, že jsou všichni oficiálně mrtví. Nejspíš je tam tvrdě masírují kvůli tomu, co vědí, kvůli tomu, co jsou zač. Víme, že tam jsou, a když nic neuděláme… co bychom pak byli?“ Kelly se zarazil, najednou hrozně potřeboval mluvit dál, povědět, co jiného ještě dělá, protože našel někoho, kdo by mu mohl skutečně porozumět, a bez ohledu na posedlost, aby pomstil Pam, mu duše těžkla břemenem.
„Děkuju vám, pane Clarku. Je to prašivá akce,“ řekl starší seržant střelec Paul Irvin borovicím a netopýrům. „Vy jdete první tam a poslední ven?“
„Už dřív jsem pracoval sám.“

23
Altruismus
„Kde to jsem?“ zeptala se Doris Brownová sotva srozumitelným hlasem.
„U mě doma,“ odpověděla Sandy. Seděla v rohu ložnice pro hosty, zhasla lampičku na čtení a odložila knížku, kterou už několik hodin četla.
„Jak jsem se sem dostala?“
„Přivezl vás sem přítel. Já jsem ošetřovatelka. Doktorka je dole, připravuje snídani. Jak se cítíte?“
„Strašně.“ Oči se jí zavřely. „Moje hlava…“
„To je normální, ale věřím, že je to hrozné.“ Sandy vstala a přešla k ní, dotkla se dívčina čela. Žádná horečka, to bylo dobré. Potom jí nahmatala puls. Silný, pravidelný, i když pořád trochu zrychlený. Podle toho, jak měla oči křečovitě zavřené, Sandy hádala, že setrvalá barbiturátová kocovina musí být ohavná, ale to bylo také normální. Dívka páchla potem a zvratky. Snažily se ji udržet v čistotě, ale byla to marná bitva, i když ne tak strašně důležitá ve srovnání se vším ostatním. Aspoň do této chvíle. Doris měla kůži nažloutlou a povadlou, jako kdyby se osoba uvnitř scvrkla. Určitě od příchodu zhubla pět nebo sedm kilo, a i když to nebylo tak zlé, zeslábla natolik, že si ani nevšimla úvazů na rukou, nohou a kolem pasu.
„Jak dlouho tu jsem?“
„Skoro týden.“ Sandy vzala houbu a otřela jí obličej. „Docela jste nás vystrašila.“ Což bylo slabé slovo. Celkem sedm záchvatů, při druhém ošetřovatelka i lékařka propadly skoro panice, ale sedmý - mírný - měly už osmnáct hodin za sebou a vitální funkce pacientky se stabilizovaly. S trochou štěstí měly tuto fázi zotavování za sebou. Sandy nechala Doris napít se trochu vody.
„Děkuju vám,“ řekla Doris velmi tiše. „Kde jsou Billy a Rick?“
„Nevím, kdo to je,“ odpověděla Sandy. V technickém smyslu to byla pravda. Četla články v místních novinách, ale jména vždycky přeskočila. Sestra O'Tooleová si říkala, že vlastně opravdu nic neví. Byla to užitečná vnitřní obrana proti pocitům tak smíšeným, že i kdyby si udělala čas a všechno si promyslela, věděla, že nakonec by byla ještě víc zmatená. Pro holá fakta prostě nebyla vhodná chvíle. Sarah ji o tom přesvědčila. Byla chvíle, kdy bylo třeba vyrovnat se s podobou událostí, nikoli s jejich podstatou. „To jsou ti, co vám ublížili?“
Doris byla nahá, až na pouta a pleny, jaké se používají u pacientů, kteří nedokážou ovládat tělesné funkce. Ošetřování pak bylo lehčí. Ty strašné skvrny na prsou a trupu už bledly.
Ošklivé, ohraničené, modré, černé, fialové a červené fleky vybledaly do rozmazaných žlutohnědých skvrn, jak se tělo snažilo uzdravit. Je mladá, říkala si Sandy, a i když ještě nebyla zdravá, mohla se uzdravit. I když uzdravovat se toho muselo mnoho, uvnitř i navenek. Systémové infekce už reagovaly na masivní dávky antibiotik. Horečka zmizela a tělo se teď mohlo pustit do obyčejnějších oprav.
Doris otočila hlavu a otevřela oči. „Proč to pro mě děláte?“
Na to byla snadná odpověď: „Jsem ošetřovatelka, slečno Brownová. Je to má práce, starat se o nemocné lidi.“
„Billy a Rick,“ řekla potom, znovu si vzpomněla. Paměť měla Doris nepřehlednou a děravou, plnou hlavně vzpomínek na bolest.
„Nejsou tady,“ ujistila ji O'Tooleová. Odmlčela se a k vlastnímu úžasu spokojeně řekla: „Myslím, že už vás nebudou nikdy obtěžovat.“ V očích pacientky se skoro objevilo porozumění, pomyslela si Sandy. Skoro. A to bylo povzbudivé.
„Musím někam. Prosím -“ Začala se hýbat a potom si všimla úvazů.
„Jistě, počkejte chvilku.“ Sandy rozepnula přezky. „Myslíte, že už dnes můžete vstát?“
„… zkusím,“ zasténala. Doris se zvedla snad o třicet stupňů a pak ji tělo zradilo. Sandy jí pomohla do sedu, ale dívka prostě nedokázala udržet hlavu rovně na krku. Postavit ji bylo ještě těžší, ale do koupelny nebylo tak daleko a důstojnost plynoucí ze skutečnosti, že se tam dostane, stála pacientce za bolest a námahu. Sandy ji tam posadila, držela ji za ruku. Pomalu navlhčila žínku a omývala jí obličej.
„To už je pokrok,“ poznamenala Sarah Rosenová mezi dveřmi.
Sandy se otočila a úsměvem ohlašovala pacientčin stav.
Navlékly jí župan, než ji odvedly zpátky do postele. Sandy nejdřív postel převlékla a Sarah zatím dostala do pacientky šálek čaje.
„Dneska vypadáte mnohem lépe, Doris,“ řekla lékařka a dívala se, jak pije.
„Je mi hrozně.“
„To je v pořádku, Doris. Musí vám být hrozně, než se začnete cítit lépe. Včera jste necítila vůbec nic. Myslíte, že můžete

zkusit topinku?“
„Mám hlad.“
„Další dobré znamení,“ poznamenala Sandy. Pohled v očích Doris byl tak hrozný, že lékařka i ošetřovatelka přímo cítily třeskutou bolest hlavy, kterou dnes ošetří jenom ledový obklad. Celý týden z jejího těla louhovaly drogy a teď nebyla vhodná chvíle přidávat nějaké další.
„Zakloňte hlavu.“
Doris to udělala a položila si hlavu na opěradlo polstrovaného křesla, které si Sandy kdysi koupila ve výprodeji v sousedství. Oči měla zavřené a svaly tak slabé, že její paže jenom spočívaly na opěrkách, zatímco Sarah jí podávala po kouskách suchou topinku. Ošetřovatelka vzala kartáč a začala pacientce pročesávat vlasy. Byly špinavé a potřebovaly umýt, ale pomůže, když je aspoň urovnám, pomyslela si. Pacienti přikládali velký význam svému zjevu, a i když to mohlo vypadat divně nebo nelogicky, byla to pravda a tudíž to považovala za důležité i Sandy. Trochu ji překvapilo, že se Doris asi po minutě česání otřásla.
„Jsem živá?“ Polekaná otázka je zaskočila.
„Až moc,“ odpověděla Sarah a skoro se tomu přehánění usmála. Zkontrolovala krevní tlak. „Sto dvacet dva na sedmdesát osm.“
„Skvělé!“ poznamenala Sandy. Byly to nejlepší hodnoty za celý týden.
„Pam…“
„Co je s ní?“ zeptala se Sarah.
Doris chvíli trvalo, než pokračovala, pořád uvažovala, jestli je to život nebo smrt, a pokud je to to druhé. ve které části věčnosti se ocitla. „Vlasy… když byla mrtvá… učesala jsem vlasy.“
Pane Bože, pomyslela si Sarah. Sam jí o tomhle bodě patologické zprávy říkal, u nich doma v Green Spring Valley, zachmuřeně při tom popíjel koktejl. Dál se nešířil. Nebylo to nutné. Fotka na první stránce novin docela stačila.
Doktorka Rosenová pohladila pacientce tvář, jak jemně to jen šlo.
„Doris, kdo zabil Pam?“ Myslela si, že se na to může zeptat, že tím bolest pacientky nezhorší. Mýlila se.
„Rick a Billy a Burt a Henry… zabili ji… dívaly jsme se…“ Dívka se rozplakala a trhané vzlyky zesílily třeskutou bolest v hlavě. Sarah vzala topinku zpátky. Brzy by mohla následovat nevolnost.
„Oni vás přinutili se dívat?“
„Ano…“ Její hlas vycházel jakoby z hrobu.
„Na to teď nebudeme myslet.“ Sarah se otřásla chladem, který spojovala se smrtí, a hladila dívku po tváři.
„Tak!“ řekla Sandy vesele a v naději, že ji rozptýlí. „Už je to mnohem lepší.“
„Unavená.“
„Jistě, uložíme vás zase do postele, drahoušku.“ Obě ženy jí pomohly vstát. Sandy jí nechala župan, pytlík s ledem jí položila na čelo. Doris skoro okamžitě upadla do spánku.
„Snídaně je na stole,“ řekla Sarah ošetřovatelce. „Prozatím ji nebudeme uvazovat.“
„Učesala jí vlasy? Co to mělo znamenat?“ zeptala se Sandy, když scházely ze schodů.
„Nečetla jsem zprávu -“
„Já jsem viděla tu fotku, Sarah - to, co jí udělali - Pam, tak se jmenovala, že?“ I Sandy byla příliš unavená, než aby na to vzpomínala.
„Ano. Taky byla mou pacientkou,“ potvrdila doktorka Rosenová. „Sam říkal, že to bylo hodně zlé. Divná věc, někdo jí po smrti učesal vlasy, to mi říkal. Myslím, že to udělala Doris.“
„Och.“ Sandy otevřela lednici a vytáhla mléko do ranní kávy.
„Chápu.“
„Já ne,“ řekla doktorka Rosenová zlostně. „Já nechápu, jak tohle lidé můžou dělat. Ještě pár měsíců a Doris by zemřela. Stačilo ještě trochu -“
„Překvapilo mě, že jste ji nenahlásila jako neznámou osobu,“ poznamenala Sandy.
„Po tom, co se stalo Pam, riskovat něco takového - a znamenalo by to -“
O'Tooleová přikývla. „Ano, znamenalo by to ohrozit Johna. Tomu rozumím.“
„Hmmm?“
„Zabili její přítelkyni a přinutili ji, aby se dívala… to, co jí udělali… Ona pro ně byla jenom věc…! Billy a Rick,“ řekla Sandy nahlas, aniž si to pořádně uvědomila.
„Burt a Henry,“ opravila ji Sarah. „Myslím, že ti první dva už nikomu neublíží.“ Obě ženy se na sebe podívaly, jejich pohledy se setkaly nad stolem se snídaní, obě myslely na totéž. i když obě byly poněkud otřeseny tím, že je takové myšlenky vůbec napadly, a ještě méně jim rozuměly.
„To je dobře.“
* * *
„Takže jsme proklepali každého somráka na ulici západně od Charles Street,“ hlásil Douglas poručíkovi. „Jednoho poldu pořezali - ne vážně, ale ten ochlasta si teď pěkně dlouho pobude na suchu. Pár poldů poblili,“ dodal a ušklíbl se, „ale pořád nemáme ani prd. On není zdejší, Eme. Za celý týden nic nového.“
A to byla pravda. Na ulici se to rozneslo, kupodivu pomalu, ale přece. Pouliční prodavači drog byli až chorobně opatrní.
To mohlo nebo nemuselo vysvětlovat fakt, že za celý týden ani jeden z nich nepřišel o život.
„On tady pořád je, Tome.“
„Možná jo, ale nic nedělá.“
„V tom případě chtěl dostat Farmera a Graysona,“ poznamenal Ryan a podíval se na seržanta.

„Tomu nevěříš.“
„Ne, nevěřím a neptej se mě proč, protože to nevím.“
„Pomohlo by, kdyby nám něco řekl Charon. Každou chvíli někoho sbalí. Pamatuješ na tu razii, kterou dělal s Pobřežní stráží?“
Ryan přikývl. „Byla dobrá, ale v poslední době zpomalil.“
„My taky, Eme,“ upozornil ho seržant Douglas. „O tom chlapovi vlastně víme jenom to, že je silný, nosí nové kecky a je běloch. Neznáme věk, váhu, výšku, motiv ani to, v jakém autě jezdí.“
„Motiv. Víme, že je kvůli něčemu nasraný. Víme, že umí moc dobře zabíjet. Víme, že je natolik bezohledný, že zabíjí lidi, jenom aby kryl jiné záměry… a je trpělivý.“ Ryan se opřel v židli. „Tak trpělivý, aby si dal pauzu?“
Tom Douglas měl horší nápad. „Dost chytrý, aby změnil taktiku.“
To bylo zneklidňující pomyšlení. Ryan o tom uvažoval. Co když si všiml těch prohlídek? Co když si řekl, že člověk může dělat určitou věc jenom omezenou dobu a pak musí dělat něco jiného? Co když vytáhl z Williama Graysona informace a ty informace ho teď vedou jiným směrem - třeba i pryč z města?
Co když se to nikdy nedozvědí, nikdy ty případy neuzavřou? To by byla pro Ryana profesní urážka, nenáviděl neuzavřené případy, ale musel to brát v úvahu. Přestože mluvili s desítkami lidí, neobjevili jediného svědka kromě Virginie Charlesové, a ta byla natolik v šoku, že se jejím informacím sotva dalo věřit - navíc byly v rozporu s jediným skutečně užitečným důkazem, který měli. Podezřelý musel být vyšší, než uvedla, musel být mladší a musel být sakra silnější než fotbalový zadák. Nebyl to žádný pobuda, ale maskoval se tak.
Takové lidi prostě nevnímáte. Jak byste popsali toulavého psa?
„Neviditelný muž,“ řekl Ryan tiše a konečně případ pojmenoval. „Měl tu paní Charlesovou zabít. Víš, koho tu máme?“
Douglas zavrčel. „Někoho, s kým bych se nechtěl o samotě potkat.“

„Tři skupiny na vyřazení Moskvy?“
„Jasně, proč ne?“ odpověděl Zacharias. „Máte tam politické vedení, ne? Je to velké komunikační středisko, a i když odvezete politbyro ven, stejně dostanou většinu vašeho vojenského a politického vedení a velení -“
„Víme, jak dostat naše důležité lidi ven,“ namítl Grišanov z profesní i národní hrdosti.
„Jasně.“ Robin se skoro zasmál, všiml si Grišanov. Trochu se urazil, ale když se zamyslel, byl rád, že se americký plukovník natolik uvolnil.
„Koljo, my to máme podobně. Máme připravený fakticky přepychový kryt v Západní Virginii pro Kongres a to všechno. V Andrewsu je První vrtulníková letka a jejich úkolem je dostat celý ten cirkus VIP do bezpečí - ale hádej co? Ty pitomé vrtulníky nedokážou urazit celou cestu do krytu a zpátky bez tankování při návratu. Nikdo na to nepomyslel, když kryt vybírali, protože to bylo politické rozhodnutí. A hádej co ještě? Nikdy jsme náš evakuační systém nezkoušeli. Vy ten svůj jo?“
Grišanov seděl vedle Zachariase na zemi, zády se opíral o špinavou betonovou zeď. Nikolaj Jevgenijevič jen hleděl dolů a vrtěl hlavou, právě se od Američana dozvěděl zase něco nového.
„Vidíš? Vidíš, proč ti říkám, že nikdy nepovedeme spolu válku? Jsme si podobní! Ne, Robine, nikdy jsme ho nezkoušeli, nikdy jsme nezkoušeli evakuovat Moskvu od doby, co jsem se jako děcko brodil sněhem. Náš velký kryt je v Žiguli. Je to velká kamenná - ne hora, jako velká - bublina? Neznám to slovo, velká kamenná hrouda ze středu země.“
„Monolit? Jako Kamenná hora v Georgii?“
Grišanov přikývl. Nikomu neuškodí, když tomu muži sdělí pár tajemství, no ne? „Geologové říkají, že je nesmírně mohutný a my jsme ho koncem padesátých let protunelovali. Byl jsem tam dvakrát. Pomáhal jsem dohlížet na budování protiletecké obrany. Očekáváme - a to je pravda, Robine - očekáváme, že tam naše lidi dostaneme vlakem.“
„Na tom nesejde. Víme o tom. Když člověk ví, kde je cíl, můžeš ho vyřadit, jde jen o to, kolik bomb na něj hodíš.“
Američan měl v sobě sto gramů vodky. „Pravděpodobně to vědí i Číňani. Ale ti půjdou stejně na Moskvu, zvlášť jestli půjde o překvapivý útok.“
„Tři skupiny?“
„Tak bych to udělal já.“ Robin se rozkročil nad leteckou navigační mapou jihovýchodní části Sovětského svazu. „Tři vektory, z těchto tří základen, po třech letounech, dva ponesou bomby, jeden je bude chránit před radary. Radarová ochrana bude mít taky velení. Všechny tři skupiny poletí za sebou v širokém rozestupu.“ Naznačil pravděpodobné kurzy na mapě. „Průnikový sestup začne tady, zavede je rovnou do těchto údolí a ve chvíli, kdy dorazí na ty pláně -“
„Stepi,“ opravil ho Kolja.
„Budou za první obrannou linií, jasné? Pohasí si to nízko, nějakých sto metrů. Možná že nebudou ze začátku ani rušit radar. Třeba máte i vy jednu speciální skupinu. Chlapy, které fakticky cvičíte.“
„Co máš na mysli, Robine?“
„Létají do Moskvy noční lety, myslím pravidelné civilní linky?“
„Jistě.“
„No, tak vezmete jednoho Jezevce a necháte zapnutá přerušovaná světla, jasné, a třeba máte na trupu malé zářivky, které můžete zapínat a vypínat - chápeš, jako okna. Hele, a jsem pravidelná linka.“
„Co máš na mysli?“
„Nás to napadlo okamžitě. Jedna letka se soupravou světel je pořád v… Pease, myslím. To býval jejich úkol - B-47 na základně v Anglii. Kdybychom někdy došli k závěru, že se vy hoši na nás chystáte, od zpravodajské služby nebo odněkud, jasné? Člověk musí mít plán na všechno. Tenhle byl náš. Říkali jsme mu JUMPSHOT. Nejspíš je už v archivu, tohle byl jeden ze speciálních nápadů generála LeMaye. Moskva, Leningrad, Kijev - a Žiguli. Tři zacílené letouny, na každém dvě zbraně. Skrouhnou celou vaši politickou a vojenskou strukturu velení. Hele koukni, jsem pravidelná linka!“

Ono by to fungovalo, pomyslel si Grišanov a podivně ho zamrazilo. Ve správnou roční dobu, ve správnou noční dobu - bombardér přilétá po pravidelné trase pravidelné linky.
Dokonce i během krize by iluze něčeho normálního byla nedotknutelná a lidé by hledali spíš něco neobvyklého. Možná že by letka protivzdušné obrany vyslala letadlo, noční pohotovost by držel mladý pilot, zatímco starší muži by spali. Přiblížil by se na nějakých tisíc metrů, ale v noci… v noci vidíte to, co vám mozek řekne, že máte vidět. Světla na trupu, no samozřejmě, je to pravidelná linka. Který bombardér by byl osvětlený? To byl operační plán, o jaký KGB nikdy neklopýtla. Kolik dárečků pro něj Zacharias ještě má?
„Každopádně je to jedna možnost, kdybych byl panem Číňanem. Jestli nemají tolik fantazie a půjdou na to přímým útokem, přes tenhle terén, jo, můžou to zvládnout. Nejspíš jedna skupina je diverzní. Najdou si taky pořádný terč, ale kus od Moskvy. Poletí vysoko, mimo vektor. Asi takhle daleko -" rozmáchl se po mapě, „provedou radikální obrat a na něco zaútočí, můžeš sám říct, co je tu důležitého, spousta dobrých cílů. Je šance, že se vaše stíhačky udrží za nimi, správně?"
„Da."
„Mysleli by si, že bombardéry odbočují k podružnému cíli. Druhé dvě skupiny to obletí z jiné strany a pohasí si to nízko. Jedna z nich to taky zvládne. Přehrávali jsme to miliónkrát, Koljo. Známe vaše radary, známe vaše základny, známe vaše letadla, známe váš výcvik. Není zas tak těžké vás porazit. A Číňani, ti s vámi studovali, že; vy jste je učili. Znají vaši doktrínu a všechno."
Bylo to tak, jak řekl. Vůbec žádná podlost. A toto byl muž, který pronikl severovietnamskou protivzdušnou obranou víc než osmdesátkrát. Osmdesátkrát.
„Tak jak se mám -"
„Proti tomu bránit?" Robin pokrčil rameny, sklonil se a znovu zkoumal mapu. „Potřebuju lepší mapy, ale za prvé, prozkoumáš ty průsmyky jeden po druhém. Pamatuj, že bombardér není stíhačka. Nemůže tak skvěle manévrovat, zvlášť když letí nízko. Pak se pilot hlavně snaží udržet letadlo ve vzduchu, aby mu nebřinklo o zem. Nevím jak ty, ale já jsem z toho pěkně nervózní. Vybere nějaké údolí, do kterého může vmanévrovat.
Zvlášť v noci. Tam postavíš svoje stíhačky. Tam postavíš pozemí radary. Nepotřebuješ nic moc sexy. Stačí normální poplašňáky. Pak si naplánuješ, že ho chytíš, až vyletí ven."
„Posunout obranu zpátky? To nemůžu!"
„Posuneš obranu tam, kde ti k něčemu bude, Koljo, a ne abys kopíroval tečkovanou čáru na kusu papíru. Nebo máš tolik rád čínské jídlo? To byla vždycky vaše slabost. Mimochodem, taky vám to zkrátí linie, že jo, ušetříš peníze a prostředky. Za další, pamatuj, že ten druhý chlap ví, jak piloti myslí - zásah je zásah, viď? Možná že mají provokační skupiny, které mají za úkol vaše lidi vylákat, jasné? My máme hromady radarových vějiček, které plánujeme použít. Musíš s tím počítat. Kontroluješ svoje lidi. Zůstávají ve svých sektorech, pokud nemáš opravdu dobrý důvod je přemístit…"
Plukovník Grišanov studoval svůj obor víc než dvacet let, studoval dokumenty Luftwaffe, ne všechny se týkaly výslechu zajatců, ale byly mezi nimi i tajné studie o tom, jak byla vystavěna Kammhuberova linie. Bylo to neuvěřitelné, sám se teď musel napít. Ale ne zas tolik, řekl si. Tohle nebyl nějaký polovičatý dokument, nebyla to Bílá kniha na Vorošilovově akademii. Tohle byla naučná kniha, s vysokým stupněm utajení, ale kniha: Vznik a vývoj americké bombardovací doktríny. Z takové knihy mohl dosáhnout na maršálské hvězdičky a to vše jen díky svému americkému příteli.

„Zůstaneme tady," řekl Marty Young. „Střílejí na všechno živé."
„Rozumná řeč," souhlasil Dutch. „Já jsem zvyklý, že mi všechno vybuchuje stovky metrů za zadkem."
„A k tomu čtyři sta uzlů delta vé," dodal Greer.
„Je to tak mnohem bezpečnější, Jamesi," zdůraznil Maxwell.
Zůstali za ochrannou lavicí, což je oficiální vojenský termín pro hromadu hlíny, dvě stě metrů od tábora. Zhoršovalo to výhled, ale dva z pěti mužů měli pilotské oči a věděli, kam se mají dívat.
„Jak dlouho se tam stahují?"
„Asi hodinu. Už to bude každou chvíli," vydechl Young.
„Neslyším vůbec nic," zašeptal admirál Maxwell.
Dost těžké bylo tábor i jen zahlédnout. Budovy byly vidět jen díky rovným hranám, kterých se příroda z nějakého důvodu děsí. Při delším soustředění odhalili tmavé obdélníky oken.
Strážní věže, vztyčené jen pro dnešek, se také daly těžko zahlédnout.
„Zkoušíme pár triků," poznamenal Marty Young. „Každý z nich dostává vitamín A kvůli očím. Možná tím naženeme pár procentních bodů na zlepšení nočního vidění. Člověk hraje se všemi kartami v balíčku, ne?"
Všichni slyšeli jenom šepotání větru v korunách stromů. Bylo něco nadpřirozeného v tom, že se ocitli v takovém lese. Maxwell a Young byli zvyklí na hučení leteckého motoru a slabou záři přístrojových světel, které jejich oči automaticky přejížděly mezi obhlídkami okolí, při nichž hledali nepřátelský letoun, a na jemný klouzavý pocit letounu, který se pohybuje nočním nebem. Takhle přikovaní k zemi začínali mít pocit pohybu, který neexistoval, když tak čekali, až uvidí něco, co ještě nezažili.
„Tam!"
„Tak to je špatné, jestli jsi ho zahlédl," poznamenal Maxwell.
„Pane, ZELENÁ VYSÍLAČKA nemá parkoviště s bílými auty," zdůraznil hlas. Stín se mihl proti autu a stejně ho zahlédl jenom Kelly.
„Asi máte pravdu, pane Clarku."

Rádio posazené na lavici přenášelo jen praskání statické elektřiny. To teď přerušily čtyři dlouhé čárky. Na ně odpověděly v intervalech jedna tečka, pak dvě, pak tři a nakonec čtyři.
„Týmy jsou na místě," zašeptal Kelly. „Zacpěte si uši. Starší granátník má první ránu, a tím akci odpálí."
„Ale hovno," odfrkl si Greer. Brzy toho litoval.
První věc, kterou uslyšeli, bylo vzdálené mumlání dvoulistových rotorů helikoptéry. Měla zajistit, aby lidé na zemi zvedli hlavy, a i když všichni muži za lavicí znali plán do posledních podrobností, znovu to zabralo, což Kellyho nesmírně potěšilo. Koneckonců ten plán z velké části vymyslel.
Všechny hlavy se zvedly, kromě jeho.
Kelly měl dojem, že zahlédl záři mířidel M-79 natřených tritiem, ale klidně to mohlo být zamrkání osamělé světlušky. Uviděl němý záblesk jediného výstřelu a ani ne za vteřinu oslepující bíločervenočerný záblesk tříštivého granátu na podlaze jedné věže. Při náhlém ostrém třesknutí muži vedle něj nadskočili, ale Kelly tomu nevěnoval pozornost. Věž, kde byli muži a pušky, se rozpadala. Ozvěna se ještě nerozptýlila mezi borovicemi, když byly podobně zničeny další tři věže. O pět vteřin později sem těsně nad stromy přiletěly ozbrojené vrtulníky, jejich rotory nebyly ani sedmnáct metrů od sebe, a minikanóny se pustily do ubikací vojáků, jako by k nim natáhly dva dlouhé neonové prsty.
Granátníci už pumpovali dávky bílého fosforu do oken a jakékoli zdání nočního vidění bylo v okamžiku ztraceno.
„Ježíši!" Rozstřikující se fontány hořícího fosforu byly schované v baráku, ale tím byl ten spektákl jen horší, a minikanóny se soustředily na východy.
„Jo," řekl Kelly nahlas, aby ho slyšeli. „Každý uvnitř bude na škvarek. Ti chytří, kteří se pokusí utéct, vběhnou přímo do střelby minikanónů. Šikovné."
Palba útočné síly námořní pěchoty dál chrlila oheň do kasáren a správních budov a evakuační tým zatím vběhl do zajateckého bloku. To už přilétly záchranné vrtulníky, za AH-1 Huey Cobrami hlučně přistály poblíž hlavní brány. Palba se rozdělila, půlka kryla okolí vrtulníků, zatímco druhá půlka dál kropila kasárna. Jeden ozbrojený vrtulník začal kroužit jako starostlivý ovčácký pes, který zahání vlky.
Objevili se první námořní pěšáci, střídali se v odtahování simulovaných zajatců. Kelly viděl, že Irvin u brány kontroluje a počítá. Už se ozval křik, muži vyvolávali svá čísla a jména, ale burácení velkých vrtulníků Sikorsky skoro vše přehlušilo.
Poslední nastoupili námořní pěšáci z týmů podpůrné palby a pak záchranné vrtulníky zvýšily tah a zvedly se do tmy.
„Bylo to rychlé," vydechl Ritter, když zvuk utichl. Za chvilku se objevily dva hasičské vozy a začaly hasit plameny vznícené výbušninami.
„Patnáct vteřin pod průměrem," řekl Kelly a zvedl hodinky.
„Co když se něco pokazí, pane Clarku?" zeptal se Ritter.
Kellyho obličej se rozsvítil mazaným úsměvem. „To se stává, pane. Čtyři z týmu byli cestou sem zabiti. Předpokládám, že bude nějaká ta zlomená noha -"
„Počkat, chcete říct, že je možné -"
„Můžu to vysvětlit, pane?" řekl Kelly. „Podle fotek není důvod si myslet, že mezi přistávací zónou a cílem jsou nějací lidé. Na těch kopcích nejsou žádné farmy, jasné? Pro dnešní cvičení jsem náhodně vyřadil čtyři lidi. Dejme tomu, že si zlomili nohu. Ti lidé museli být odneseni k cíli a zase vyneseni, pokud jste si nevšimli. Všechno je zálohováno. Pane, já předpokládám čistou akci, ale dnes v noci jsem ji trochu pokaňhal, jenom abych si to mohl prověřit."
Ritter přikývl, udělalo to na něj dojem. „Očekávám, že všechno poběží podle scénáře této zkoušky."
„V boji se leccos pokazí, pane. Upozorňuji na to. Každý muž má křížový výcvik na nejméně jeden alternativní úkol."
Kelly si promnul nos. Taky byl nervózní. „To, co jste právě viděli, byla úspěšně simulovaná akce, přestože nastaly větší než očekávané komplikace. Tohle vyjde, pane."
„Pane Clarku, přesvědčil jste mě." Zpravodajský důstojník CIA se otočil k ostatním. „A co lékařská podpora a takové věci?"
„Až se Ogden spojí s údernou jednotkou 77, přeřadíme na ni lékařský personál," řekl Maxwell. „Cas už je na cestě k nim, aby informoval lidi. Velitel ÚJ-77 je jeden z mých lidí a bude hrát s námi. Ogden je pořádně velká loď. Budeme mít všechno, co potřebujeme, abychom se o ně mohli postarat, zdravotníky, lidi od zpravodajců, aby je vyslechli, všechno. Loď je odveze rovnou do Subic Bay. Vyložíme je u Clarkovy základny. Od chvíle, kdy se zvednou záchranné vrtulníky, je budeme mít v Kalifornii za… čtyři a půl dne."
„Dobrá, tahle část akce vypadá dobře. A co zbytek?"
Odpovědi se ujal Maxwell: „Podporovat nás bude celá letecká skupina z Constellation. Enterprise bude dál na sever pracovat v haiphongské oblasti. To by mělo upoutat pozornost jejich protivzdušné obrany a nejvyššího velení. Newport News se bude několik příštích týdnů poflakovat kolem pobřeží a střílet po hnízdech protiletadlových baterií. Musí to dělat namátkově a tato oblast bude pátá v pořadí. Drží se deset mil daleko a zajišťuje těžkou palbu. Velký protiletadlový pás je v dostřelu jejich děl. Mezi křižníkem a leteckou skupinou můžeme vystřílet pro helikoptéry koridor, kterým se dostanou tam a zpět. V podstatě se toho bude dít tolik, že by si neměli akce všimnout, dokud nebude po ní."
Ritter přikývl. Plán si pročetl a jenom si přál, aby to slyšel ještě od Maxwella - spíš aby slyšel, jak to on sám vyjádří. Admirál byl klidný a plný sebedůvěry, víc než Ritter čekal.
„Pořád je to velmi riskantní," řekl po chvíli.
„To je," souhlasil Marty Young.
„Jaké je riziko pro naši zem, jestli ti lidé v táboře řeknou všechno, co vědí?" zeptal se Maxwell. Kelly se chtěl od této části debaty distancovat. Nebezpečí pro jeho zem bylo něco mimo jeho kompetenci. Pro něj platila realita na úrovni malé jednotky - donedávna ještě méně -, a i když zdraví a blaho jeho země začínalo na nejnižším společném jmenovateli, velké záležitosti vyžadovaly rozhled, který neměl. Nemohl se však nějak důstojně vzdálit, a tak zůstal, poslouchal a učil

se.
„Chcete upřímnou odpověď?“ zeptal se Ritter. „Dám vám ji - žádné.“
Maxwell to přijal s překvapivým klidem, jenž skrýval vztek.
„Synu, nechcete to vysvětlit?“
„Admirále, je to věc perspektivy. Rusové chtějí o nás hodně vědět a my chceme vědět hodně o nich. Dobrá, takže jim ten Zacharias může vyprávět o válečných plánech strategického leteckého velení a další lidé, kteří tam snad jsou, jim povědí o dalších plánech. No a co - my svoje plány měníme. Strachujete se o strategii, ne? Za prvé, ty plány se mění na každý měsíc. Za druhé, myslíte si, že je někdy naplníme?“
„Jednoho dne bychom mohli.“
Ritter vylovil cigaretu. „Admirále, chcete, abychom ty plány naplnili?“
Maxwell se trochu narovnal. „Pane Rittere, letěl jsem se svou F6F nad Nagasaki těsně po skončení války. Viděl jsem, co ty bomby dokážou, a to tam nespadla ještě nijak velká.“ Což byla odpověď, která všem stačila.
„A oni to berou stejně. Co vy na to, admirále?“ Ritter jen zavrtěl hlavou. „Nejsou to blázni. Oni se nás bojí ještě víc než my jich. Všechno, co se od zajatců dozvědí, je možná natolik vyděsí, že vystřízliví. Funguje to tak, věřte mi nebo ne.“
„Tak proč nás podporujete - pokud nás podporujete?“
„Samozřejmě že vás podporuji.“ To je ale hloupá otázka, znělo z jeho tónu a Martyho Younga to rozzuřilo.
„Takže proč?“ zeptal se Maxwell.
„Jsou to naši lidé. Poslali jsme je tam. Musíme je dostat zpátky. Copak takový důvod nestačí? Ale nevykládejte mi o nějakých životně důležitých zájmech národní bezpečnosti. Tohle můžete prodat v Bílém domě, možná i v Kongresu, ale mně ne.
Buď jste svým lidem věrní, nebo ne,“ řekl ten zpravodajský špión, jenž riskoval kariéru, aby zachránil nějakého cizince, kterého ani neměl rád. „Když to neuděláte, zvyknete si na to a nebudete se namáhat, abyste někoho šetřil nebo zachraňoval, takže vám lidi přestanou pomáhat. A pak jste fakt v průšvihu.“
„Nejsem si jist, jestli s vámi souhlasím, pane Rittere,“ řekl generál Young.
„Operace, jako je tato, bude mít účinek v tom, že zachráníme své lidi. Rusové to budou respektovat. Ukáže se, že to myslíme vážně. To mi usnadní úkoly při práci s agenty za oponou.
Znamená to, že budeme moci získat víc agentů a dostat víc informací. Takhle shromáždíme informace, které chcete, jasné?
Ta hra takhle funguje, dokud někdo nevynalezne novou.“ Víc nemusel říkat. Ritter se otočil ke Greerovi. „Kdy chcete, abych informoval Bílý dům?“
„Dám ti vědět. Bobe, tohle je důležité - stojíš za námi?“
„Ano,“ odpověděl Texasan. Z důvodů kterým ostatní nerozuměli a nedůvěřovali jim, museli je však přijmout.

„No tak? Co tě žere?“
„Koukni, Eddie,“ řekl Tony trpělivě. „Náš přítel má problém. Někdo mu sejmul dva lidi.“
„Kdo?“ zeptal se Morello. Neměl zvlášť dobrou náladu. Zrovna se dozvěděl, poněkolikáté, že nepatří mezi kandidáty, kteří budou přijati za plnoprávné členy organizace. Po tom všem, co udělal. Morello měl pocit, že ho zradili. Neuvěřitelné. Tony se drží nějakého černocha místo vlastní krve - přece jenom byli vzdálení bratranci - ale o pomoc si běží k Eddiemu, samozřejmě.
„Nevíme. Jeho kontakty, moje kontakty, nic nemáme.“
„Mně to přijde prostě k posrání,“ mlel Eddie dál svou.
„Tony, vždyť on přišel ke mně, pamatuješ? Přes Angela, a Angelo se nás možná snažil převézt a my jsme se o to postarali, pamatuješ? Neměl bys tenhle kšeft, nebýt mě, tak co se teďka děje? Mě jste vyšoupli a jeho si pouštíte k tělu - tak o co jde, Tony, chcete snad přijmout jeho?“
„Přibrzdi, Eddie.“
„Jak to, že ses mě nezastal?“ dožadoval se Morello.
„Nemůžu to zařídit, Eddie. Je mi líto, ale nemůžu.“ Piaggi čekal, že rozhovor nepůjde hladce, ale nečekal, že se to zvrhne tak moc a tak rychle. Jistě, Eddie byl zklamaný. Jistě, čekal, že ho přiberou. Ale ten blbec z toho měl skvělou obživu, tak o co mu jde? Být u nich, nebo si vydělávat? Henry to chápal. Proč to však nechápal Eddie? Pak Eddie udělal ještě jeden krok.
„Tenhle kšeft jsem ti zařídil já. Teď se naskytl nějakej podělanej problémeček a ke komu jdeš - ke mně! Něco mi dlužíš, Tony.“ Piaggimu bylo jasné, co z těch slov vyplývá. Z Eddieho hlediska to bylo docela prosté. Tonyho pozice v organizaci byla stále důležitější. S Henrym jako potenciálním - velmi reálně - velkým dodavatelem bude mít Tony víc než jen postavení. Bude mít vliv. Pořád bude muset prokazovat úctu a poslušnost vůči těm nad sebou, ale velitelská struktura organizace byla obdivuhodně pružná - Henryho zajišťovací metody znamenaly, že ten, kdo ho spojoval s organizací, byl skutečně v bezpečí. Bezpečné postavení bylo v organizaci vzácná a hýčkaná věc. Piaggiho chybou bylo, že tu myšlenku nedovedl o krok dál. Hleděl dovnitř místo ven. Viděl jenom, že Eddie by ho mohl nahradit, stát se prostředníkem a pak řádným členem. Přidal by tak k pohodlnému živobytí i postavení.
Stačilo jen, aby Piaggi umřel, příhodně a v pravou chvíli.
Henry byl obchodník. Přizpůsobil by se. Piaggi to věděl. Eddie taky.
„Copak nevidíš, co dělá? Využívá tě, kámo.“ Zvláštní bylo, že Morello si začínal uvědomovat, že Tucker s nimi oběma manipuluje - Piaggi, oběť této manipulace, si ničeho nevšiml.
Výsledkem bylo, že Eddie si svůj správný postřeh prostě špatně načasoval.
„Přemýšlel jsem o tom,“ lhal Piaggi. „Co by z toho měl? Spojení s Filadelfií, New Yorkem?“

„Možná. Možná si myslí, že to zvládne. Takovejm lidem jsou kalhoty brzo malý, kámo.“
„Tohle probereme později, zatím nevidím, že by dělal něco takovýho. My chceme spíš vědět, kdo sundáva jeho lidi? Zaslechls něco o někom z města?“ Zmáčkni ho, pomyslel si Piaggi. Ať se přizná rovnou. Tonyho oči to vysílaly přes stůl na muže příliš rozčileného, než aby si všiml nebo se staral, co si ten druhý myslí.
„Neslyšel jsem o tom ani hovno.“
„Tak vysuň tykadla,“ poručil mu Tony a byl to rozkaz.
Morello musel poslechnout, musel to prověřit.
„Co když vyvezl na procházku nějaký svoje nespolehlivý lidi? Myslíš, že bude k někomu loajální?“
„Ne. Ale ani si nemyslím, že odpravuje vlastní lidi.“ Tony vstal a zavrčel poslední příkaz. „Prověř to.“
„Jasně,“ zavrčel i Eddie a osaměl u stolu.

24
Pozdravy
„Lidi, šlo to výborně,“ oznámil kapitán Albie na závěr hodnocení cvičení. Při průniku k cíli došlo k různým drobným nedostatkům, ale nijak vážným, a při simulované útočné fázi si ani jeho ostrý zrak nevšiml ničeho zásadního.
Zvlášť přesnost míření byla až nelidská a jeho muži si navzájem důvěřovali natolik, že mohli běhat ani ne na krok od čáry palby, aby se dostali na určené místo. Posádky ozbrojených vrtulníků byly vzadu v místnosti a probíraly svůj vlastní úsek. Piloti a střelci se těšili u mužů, které podporovali, zvláštní úctě, jak to tak chodilo u letových posádek záchranných letounů válečného námořnictva. Běžná nevraživost, obvyklá mezi různými jednotkami, se omezila na přátelské špičkování, tak úzce ti muži při výcviku spolupracovali a spoléhali na sebe. Rivalita skoro úplně zmizela.
„Pánové,“ uzavřel Albie, „dozvíte se, k čemu ten náš malý piknik vlastně bude.“
„Pó-zor!“ zavelel Irvin.
Doprostřed místnosti přišel viceadmirál Winslow Holland Maxwell v doprovodu generálmajora Martina Younga. Oba vlajkoví důstojníci měli své nejlepší cvičné uniformy. Maxwellova bílá pod zářivkami skoro svítila a Youngovo khaki námořní pěchoty bylo tak naškrobené, že vypadalo jako vysoustruhované ze dřeva. Poručík námořní pěchoty přitáhl informační tabuli, kterou skoro vlekl po zemi. Postavil ji na stojan a Maxwell zaujal místo za pultíkem.
Starší seržant střelec Irvin pozoroval ze svého místa v rohu pódia mladé tváře diváků a připomínal si, že musí předstírat překvapení, až se to dozví.
„Sedněte si, námořní pěšáci,“ začal Maxwell vlídně a počkal, až ho poslechnou. „Za prvé vám chci říct sám za sebe, jak jsem hrdý, že mám s vámi něco společného. Pečlivě jsme sledovali váš výcvik. Přišli jste sem, aniž jste věděli proč, a pracovali jste nesmírně tvrdě. Jde o toto…“ Poručík strhl plachtu z informační tabule a objevil se letecký snímek.
„Pánové, tato akce se jmenuje BOXWOOD GREEN. Vaším cílem je zachránit dvacet mužů, Američanů, kteří jsou nyní v rukou nepřítele.“
John Kelly stál vedle Irvina a i on se díval na tváře v publiku místo na admirála. Většinou byly mladší než jeho, ale ne o moc. Jejich oči se upíraly na průzkumné fotografie - ani exotická tanečnice by neupoutala tolik pozornosti, kolik se jí soustředilo na zvětšené snímky z bezpilotního letounu Buffalo Hunter. Ve tvářích vojáků se ze začátku neprojevovaly žádné city. Byli jako mladé, zdravé, pěkné sochy, sotva dýchali, pozorně seděli a admirál mluvil.
„Tento muž zde je plukovník Robin Zacharias, americké vojenské letectvo,“ pokračoval Maxwell a ukázal metrovým dřevěným ukazovátkem. „Vidíte, co mu Vietnamci udělali za to, že se jenom podíval na zařízení, které pořídilo snímek.“
Ukazovátko přešlo k táborové stráži, jež se chystala Američana zezadu uhodit. „Jenom za to, že se podíval.“
Při tom se všechny oči zúžily, všechny, jak Kelly viděl. Byl to tichý, odhodlaný vztek, vysoce ukázněný, ale takový je nejhorší, pomyslel si Kelly a potlačil úsměv, kterému by rozuměl jenom on. A totéž platilo pro mladé námořní pěšáky v publiku. Teď nebyla doba na úsměvy. Každý v místnosti poznal nebezpečí. Každý přežil minimálně třináct měsíců válečných operací. Každý viděl umírat přátele uprostřed hrůzy a rachotu jako v nejhorší noční můře. Ale bylo v nich víc života než strachu. Snad to bylo posláním. Smyslem pro povinnost, který jen málokdo uměl vyjádřit, ale cítili ho všichni. Vizí světa, která byla těm mužům společná, aniž ten svět skutečně viděli.
Každý muž v místnosti viděl smrt v její strašlivé majestátnosti, věděl, že každý život dojde ke konci. Ale všichni věděli, že jde spíš o život než o uhýbání smrti. Život musí mít smysl a jedním takovým smyslem byla služba jiným.
Žádný muž v místnosti by se nechtěl života vzdát, přesto by každý z nich to riziko podstoupil s důvěrou v Boha, štěstí nebo osud, protože by věděl, že ostatní by udělali totéž.
Námořní pěšáci neznali ty muže na fotografiích, ale byli to kamarádi - víc než přátelé - a oni jim byli zavázáni věrností. A tak budou pro ně riskovat život.
„Nemusím vám říkat, jak je ta akce nebezpečná,“ končil admirál. „Jde o to, že vy ta nebezpečí znáte líp než já, ale tihle lidé jsou Američani a mají právo očekávat, že pro ně přijdeme.“
„To sakra jo, pane!“ zavolal nějaký hlas z publika a všechny překvapil.
Maxwellovi skoro selhaly nervy. Ono je to všechno pravda, říkal si. Ono na tom skutečně záleží. Přes všechny chyby jsme pořád tím, čím jsme.
„Děkuju ti, Dutchi,“ řekl Marty Young a přešel do středu pódia. „Tak jo, chlapi, teď to víte. Přihlásili jste se dobrovolně. Přímo k akci se musíte přihlásit znovu. Někteří máte rodiny, snoubenky. Nebudeme vás nutit, abyste do toho šli. Někdo z vás má třeba jiný názor,“ pokračoval, zkoumal tváře a viděl, jak je urazil, samozřejmě schválně. „Musíte si to rozmyslet. Rozchod.“
Příslušníci námořní pěchoty vstali za doprovodu vrzání židlí, skřípajících po dlažbě, a když byli všichni v pozoru, jejich hlasy zaburácely jako jeden:
„PRŮZKUM!“

Těm, kdo viděli jejich tváře, to bylo jasné. Už nemohli před akcí couvnout, stejně jako nemohli popřít své mužství. Usmívali se. Většinou jen tak prohodili poznámku, a nebyla to sláva, na co mysleli. Mysleli na cíl a možná na pohled v očích mužů, jejichž životy zachrání. Jsme Američané a přišli jsme, abychom vás vzali domů.
„No, pane Clarku, váš admirál měl pěkný proslov. Škoda že jsem si ho nenahrál."
„Na to už jste dost starý, Gunny. Bude to riskantní."
Irvin se překvapivě vesele usmál. „Já vím. Jenomže když si myslíte, že to bude o chlup, proč tam sakra jdete sám?"
„Někdo mě o to požádal." Kelly zavrtěl hlavou a vyšel ven za admirálem se svou vlastní žádostí.

Zvládla to po schodech až dolů, přidržovala se zábradlí, hlava sice pořád bolela, ale dnes ráno už ne tolik, a navíc ji lákala vůně kávy a zvuk hovoru.
Sandy se rozzářila úsměvem. „Dobré ráno!"
„Ahoj," řekla Doris, pořád bledá a slabá, ale úsměv jí oplatila a opírajíc se o zárubeň prošla dveřmi. „Mám fakticky hlad."
„Doufám, že máš ráda vajíčka." Sandy jí pomohla na židli a podala jí sklenici pomerančového džusu.
„Sním i skořápky," odpověděla Doris s prvním náznakem humoru.
„Začni s tímhle a se skořápkami si nedělej starosti," řekla jí Sarah Rosenová a shrnula z pánve na talíř první chod normální snídaně.
Zvládala to. Doris se pohybovala bolestně pomalu a koordinaci měla jako malé dítě, ale zlepšení proti stavu před pouhými čtyřiadvaceti hodinami bylo zázračné. Krevní testy z předchozího dne ukázaly ještě slibnější pokrok. Masivní dávky antibiotik zničily infekce a přetrvávající stopy barbiturátů zmizely skoro úplně - byly to zbytky utišujících dávek, které jí Sarah předepsala a podávala injekcemi, ale už se nebudou opakovat. Nejlepším znamením však bylo, jak Doris jedla. I když byla hrozně nemotorná, odepnula si plenu a uložila ji do klína froté županu. Jídlo do sebe neházela. Naopak svou první skutečnou snídani po celých měsících pojídala s veškerou důstojností, jakou jí tělesný stav a hlad dovolovaly. Z Doris se znovu stávala osobnost.
Ale pořád o ní nic nevěděly, jenom jméno - Doris Brownová.
Sandy si nalila šálek kávy a posadila se ke stolu.
„Odkud jsi?" zeptala se tak nevinně, jak to jen šlo.
„Z Pittsburghu." Místo od tohoto domu vzdálené jako odvrácená strana Měsíce.
„Rodina?"
„Jenom otec. Máma umřela v pětašedesátém, na rakovinu prsu," říkala Doris pomalu a pak si nevědomky sáhla pod župan.
Poprvé, kam až její paměť sahala, ji prsa nebolela po Billyho pozornostech. Sandy ten pohyb uviděla a uhodla, co znamená.
„Nikdo jiný?" zeptala se ošetřovatelka klidně.
„Můj bratr… Vietnam."
„To je mi líto, Doris."
„To nic -"
„Jmenuju se Sandy, pamatuješ?"
„Já jsem Sarah," dodala doktorka Rosenová a vyměnila prázdný talíř za plný.
„Děkuju vám, Sarah." Úsměv byl trochu chabý, ale Doris Brownová reagovala na svět kolem sebe, což byla událost mnohem důležitější, než by náhodný pozorovatel mohl soudit. Malé krůčky, řekla si Sarah. Nemusí to být velké kroky. Jen aby mířily správným směrem. Doktorka a ošetřovatelka si vyměnily pohledy.
Nic nemohlo být lepší. Příliš těžko se to vysvětlovalo někomu, kdo u toho nebyl a nedokázal to. Sarah a Sandy sáhly do hrobu a vytáhly tu dívku z náručí země. Ještě tři měsíce, odhadovala Sarah, možná ani to ne, a její tělo by bylo příliš oslabené, takže by její život ukončila i nepatrná infekce během několika hodin. Ale tentokrát ne. Teď ta dívka bude žít a lékařka s ošetřovatelkou mlčky sdílely pocit, jaký musel prožívat Bůh, když vdechl život do Adama. Porazily smrt, využily dar, který jenom Bůh může dát. Proto obě tuto profesi vykonávaly a takové chvíle jim vynahrazovaly vztek, smutek a žal nad pacienty, které zachránit nemohly.
„Nejez tak rychle, Doris. Když nějakou dobu nejíš, žaludek se ti trochu scvrkne," řekla jí Sarah, už zase každým coulem lékařka. Nemělo smysl varovat ji ohledně problémů a bolesti, které se určitě projeví při zažívání. Bude to stále lepší a skutečnost, že do ní dostala nějakou potravu, momentálně vynahradila další obavy.
„No jo. Už jsem trochu přejedená."
„Tak si chvíli odpočiň. Pověz nám o svém otci."
„Utekla jsem," odpověděla Doris okamžitě. „Hned potom, co David… po tom telegramu, a táta… měl nějaké problémy a dával vinu mně."

Raymond Brown byl předák v partě svářečů u ocelářské společnosti Jones a Laughlin. Jeho dům stál na Dunleavy Street, v půlce příkrého kopce ve městě, v jednom z těch domů s dřevěnou konstrukcí z počátku století, s dřevěným ostěním, které musel každé dva tři roky natírat, podle toho, jak krutý byl zimní vítr, který vál údolím Monongahela. Pracoval na noční směny, protože dům býval v noci obzvlášť prázdný. Už nikdy neuslyší svou ženu, už nikdy nevezme syna na ligu, ani si nezahrají s míčem na svažitém plácku vzadu na dvorku, už nikdy si nebude o víkendech dělat starosti se schůzkami své dcery.
Snažil se, dělal všechno, co člověk může dělat, jenomže už bylo pozdě, což se často stává. Bylo toho prostě příliš mnoho.

Jeho manželka, pořád krásná a mladá, sedmatřicetiletá žena, jeho nejlepší přítelkyně, si nahmatala bulku. Po operaci jí pomáhal jak mohl, pak přišla další bulka, další operace, léčení a pak už to šlo z kopce. Musel být kvůli ní stále silný, až do konce. Bylo by to drtivé břemeno pro každého muže a za ním hned přišlo další. Jeho jediný syn, David, odveden, poslán do Vietnamu a za čtrnáct dní zabit v nějakém bezejmenném údolí. Spolupracovníci mu sice pomáhali, všichni přišli na Davův pohřeb, ale stále častěji nahlížel do láhve - zoufale se upnul na to, co mu zbývalo, jenomže příliš těsně. Doris prožívala svůj vlastní žal, kterému Raymond nikdy pořádně nerozuměl a ani si ho neuvědomil, a když jednou přišla domů pozdě s trochu pomačkanými šaty, vychrlil na ni spoustu krutých a nenávistných slov. Pamatoval si každé slovo a duté prásknutí dveří, které následovalo.
Hned druhý den přišel k rozumu, se slzami na krajíčku odjel na policejní stanici, ponižoval se před muži, jejichž porozumění a soucit si nikdy pořádně neuvědomil, zoufale chtěl dostat svou holčičku zpátky, poprosit ji o odpuštění, které jí sám nedokázal poskytnout. Ale Doris zmizela. Policie udělala, co mohla, a to nebylo mnoho. A tak dva roky žil ve společnosti láhve, dokud ho spolupracovníci nevzali stranou a nepromluvili s ním, jak to přátelé dělají, když seberou odvahu zasáhnout do soukromí jiného člověka. Pravidelným hostem v jeho osamělém domě se stal pastor. Přestával s pitím - Raymond Brown si pořád rád přihnul, ale už se neopíjel do bezvědomí a snažil se, aby přestal úplně. Jelikož byl muž, musel čelit samotě, musel se s ní vypořádat, jak nejlépe to šlo. Věděl, že osamělá důstojnost má malou cenu. Byla to prázdná věc, ke které se upínal, ale nic jiného neměl. Modlitba také pomohla, trochu, a při opakování těch slov často našel spánek, i když beze snů o rodině, se kterou kdysi v domě bydlel. Házel sebou a převracel se na posteli, potil se v horku, když tu zazvonil telefon.
„Haló?“
„Haló, je tam Raymond Brown?“
„Jo, kdo je to?“ zeptal se se zavřenýma očima.
„Jmenuji se Sarah Rosenová. Jsem lékařka z Baltimoru, pracuji v nemocnici Johns Hopkins.“
„Ano?“ Tón jejího hlasu mu otevřel oči. Hleděl na strop, na prázdné bílé místo, které se tak podobalo jeho prázdnému životu. A najednou na něj padl strach. Proč mu volá nějaká doktorka z Baltimoru? Myšlenky se mu roztočily směrem k tušené hrůze, ale to už ten hlas rychle pokračoval.
„Mám tu někoho, kdo s vámi chce mluvit, pane Browne.“
„Ech?“ Pak slyšel tlumené zvuky, které mohla působit statická elektřina při špatném spojení, ale nebylo to tak.
„Nemůžu.“
„Nemáš co ztratit, drahoušku,“ řekla Sarah a podávala jí telefon. „Je to tvůj otec. Důvěřuj mu.“
Doris sluchátko vzala, podržela je oběma rukama u obličeje a jen zašeptala:
„Tati?“
To slovo přeletělo stovky mil, jasné jako kostelní zvon.
Musel se třikrát nadechnout, než odpověděl, a pak skoro vzlykl.
„Dor?“
„Ano - tati, promiň.“
„Je ti něco, holčičko?“
„Ne, tati, je mi fajn.“ I když to bylo absurdní prohlášení, nebyla to lež.
„Kde jsi?“
„Počkej chvilku.“ Potom se hlasy změnily. „Pane Browne, tady je zase doktorka Rosenová.“
„Ona je u vás?“
„Ano, pane Browne, je. Asi týden jsme ji ošetřovali. Je to nemocné děvče, ale bude v pořádku. Rozumíte? Bude v pořádku.“
Svíral si hrudník. Brownovo srdce byla ocelová pěst a on dýchal bolestnými hlty, které si doktorka mohla vyložit jako něco jiného.
„Je jí něco?“ zeptal se úzkostně.
„Bude v pořádku,“ ujistila ho Sarah. „O tom není pochyb, pane Browne. Věřte mi, prosím vás, ano?“
„Ach, Kriste pane! Kde, kde jste?“
„Pane Browne, zatím ji nemůžete vidět. Přivezeme vám ji, jakmile se plně zotaví. Původně jsem vám nechtěla volat dřív, než ji budeme moci přivézt, ale - ale prostě jsme vám nemohly nezavolat. Doufám, že rozumíte.“
Sarah musela čekat dvě minuty, než uslyšela něco smysluplného, ale zvuky, které k ní doléhaly, ji dojímaly.
Sáhla do hrobu a vytáhla dva životy.
„Vážně jí nic není?“
„Má za sebou hrozné chvíle, pane Browne, ale slibuju vám, že se úplně zotaví. Jsem dobrá doktorka, jasně? Neříkala bych to, kdyby to nebyla pravda.“
„Prosím, prosím vás, dejte mi ji ještě k telefonu. Prosím!“
Sarah předala sluchátko a za chvíli už plakali všichni čtyři. Ošetřovatelka a lékařka byly nejšťastnější, objímaly se a vychutnávaly vítězství nad krutým světem.

Bob Ritter zajel s autem na odbočku na West Executive Drive, kdysi uzavřené ulice, která ležela mezi Bílým domem a budovou vlády. Přešel k ní, snad nejošklivější budově ve Washingtonu - nemyslel to nijak zle -, ve které se kdysi soustředila velká část exekutivy, ministerstva vnitra, války a válečného námořnictva. Byl tam také pokoj Indiánské dohody, zřízený za účelem ohromení primitivních návštěvníků viktoriánskou cukrkandlovou architekturou a majestátem vlády, která to obří teepee postavila. Širokými chodbami s mramorovou podlahou se nesla ozvěna jeho kroků, když hledal správnou místnost. Našel ji v druhém podlaží, kancelář Rogera MacKenzieho, zvláštního prezidentova asistenta

pro záležitosti národní bezpečnosti.
„Zvláštní“, to z něj kupodivu dělalo druhořadého úředníka.
Poradce pro národní bezpečnost měl rohovou kancelář v západním křídle Bílého domu. Ti, kdo mu podléhali, měli kanceláře jinde, a i když vzdálenost od „Křesla Moci“ vypovídala o vlivu, nevypovídala nic o nadutosti dotyčného. MacKenzie musel mít svůj vlastní štáb, aby mu připomínal jeho důležitost, ať už skutečnou nebo domnělou. Nebyl to doopravdy špatný člověk a vlastně byl docela bystrý, pomyslel si Ritter, ale MacKenzie přesto na jeho postavení žárlil. V jiné době by byl úředníkem, který radí kancléři, jenž radí králi. Jenomže dnes ten úředník musel mít výkonný sekretariát.
„Ahoj, Bobe. Jak to jde v Langley?“ zeptal se MacKenzie před svým sekretariátem, jen aby jim dal na vědomí, že se stýká se slibným pracovníkem CIA, a proto je pořád velmi důležitý.
„Jako obvykle.“ Ritter se usmál. Dopřeju mu to.
„Potíže s dopravou?“ zeptal se a dal Rittterovi na srozuměnou, že se skoro, i když ne docela opozdil.
„Na silnici je nějaký problém.“ Ritter kývl hlavou směrem k soukromé kanceláři MacKenzieho. Hostitel přikývl.
„Wally, potřebujeme někoho na zapisování.“
„Už jdu, pane.“ Jeho výkonný asistent vstal od stolu sekretářské sekce a vzal si blok.
„Bobe Rittere, to je Wally Hicks. Myslím, že se ještě neznáte.“
„Jak se máte, pane?“ Hicks natáhl ruku. Ritter ji přijal, právě se seznámil s dalším dychtivým pobočníkem Bílého domu. Měl novoanglický přízvuk a vypadal bystrý a zdvořilý, což se všechno právem dalo od takových lidí očekávat. Za chvíli seděli v MacKenzieho kanceláři, vnitřní a vnější dveře zaklapnuté v železných zárubních, které dodávaly budově exekutivy podobu válečné lodi. Hicks se jako páže u nějakého středověkého dvora spěšně postaral o kávu, tak to však chodilo v nejmocnější demokracii světa.
„Co tě sem přivádí, Bobe?“ zeptal se MacKenzie od svého stolu. Hicks otevřel blok a začal usilovně zapisovat každé slovo.
„Rogere, ve Vietnamu se objevila jistá, poněkud ojedinělá možnost.“ Oči se rozšířily a uši nastražily.
„Co to má být?“
„Identifikovali jsme jeden zvláštní zajatecký tábor jihozápadně od Haiphongu,“ začal Ritter a stručně ho informoval, co vědí a jaká mají podezření.
MacKenzie napjatě poslouchal. Možná byl nafoukaný, ale tento čerstvý investiční bankéř byl také bývalý letec. Létal na B-24 v druhé světové válce včetně dramatické, ale neúspěšné akce v Ploješti. Vlastenec s chybami, řekl si Ritter. Pokusí se využít to první a ignorovat druhé.
„Ukaž mi svou obrazovou dokumentaci,“ řekl po několika minutách a použil správný výraz místo laičtějšího „fotky“. Ritter vytáhl z kufříku složku s fotografiemi a položil ji na stůl.
MacKenzie ji otevřel a vytáhl ze zásuvky lupu.
„Víme, kdo ten chlap je?“
„Vzadu je lepší fotka,“ napovídal mu Ritter.
MacKenzie srovnal oficiální rodinné foto s fotografii z tábora a pak s retušovanou zvětšeninou.
„Velká podoba. Ne úplná, ale velká. Kdo je to?“
„Plukovník Robin Zacharias. Vojenské letectvo. Strávil nějakou dobu v základně vojenského letectva v Offuttu, válečné plánování strategického leteckého velení. Ví všechno, Rogere.“
MacKenzie zvedl hlavu a hvízdl, což bylo podle jeho názoru to pravé, co je potřeba za těchto okolností udělat. „A tenhle chlap není žádný Vietnamec…“
„Je to plukovník sovětského válečného letectva, jméno neznámé, ale není těžké uhodnout, proč tam je. V tom je jádro pudla.“ Ritter mu podal kopii zprávy telegrafní tiskové agentury o Zachariasově smrti.
„Sakra.“
„Jo, najednou je to všechno jasné, viď?“
„Taková věc by mohla narušit mírové rozhovory,“ přemýšlel MacKenzie nahlas.
Walter Hicks nemohl říci nic. Za takových okolností mu nepříslušelo mluvit. Byl jako nezbytný přístroj - živý psací stroj - a jediný skutečný důvod, proč byl v místnosti, tkvěl v tom, že jeho šéf potřeboval písemný záznam. Narušit mírové rozhovory, naškrábal a pečlivě to podtrhl. Nikdo si nevšiml, že mu prsty na tužce zbělely.
„Rogere, ti muži, o kterých jsme přesvědčeni, že v tom táboře jsou, vědí strašně moc, dost na to, aby vážně ohrozili naši národní bezpečnost. Myslím vážně ohrozili,“ řekl Ritter klidně. „Zacharias zná naše jaderné válečné plány, pomáhal psát JIPO. Je to velmi vážná věc.“ Už jen když vyslovil JIPO, nesvaté jméno „Jediného integrovaného plánu operací“, Ritter vědomě zvýšil sázky. Zpravodajský důstojník CIA užasl sám nad sebou, jak obratně lže. Ti pitomci z Bílého domu by možná nechápali, že ty lidi je potřeba dostat ven, protože jsou to lidi. Ale měli svoje horké materiály a jaderné válečné plány byly nejžhavější ze všech, nejen v tomto chrámu vládní moci.
„Máš mou plnou pozornost, Bobe.“
„Pan Hicks, správně?“ zeptal se Ritter a otočil hlavu.
„Ano, pane.“
„Mohl byste nás laskavě omluvit?“
Mladý asistent pohlédl na šéfa, neutrální obličej vyzýval MacKenzieho, aby mu dovolil zůstat v místnosti, ale to se nemělo stát.
„Wally, myslím, že prozatím budeme pokračovat v pracovní poradě,“ řekl zvláštní asistent prezidenta a zmírnil tu ránu přátelským úsměvem - a máchnutím ke dveřím.
„Ano, pane.“ Hicks vstal, vyšel ze dveří a potichu za sebou zavřel.

Kurva, zuřil pro sebe, když si sedal za stůl. Jak má šéfovi radit, když neslyší, co přijde? Robert Ritter, přemýšlel Hicks. Ten chlap, který skoro zničil choulostivá vyjednávání v obzvlášť choulostivé chvíli tím, že porušil příkazy a vytáhl nějakého pitomého špióna z Budapešti. Informace, kterou přinesl, sice jaksi pozměnila pozici Spojených států při vyjednávání, ale dohoda se tím opozdila o tři měsíce, protože Amerika se rozhodla vytlouct ze Sovětů něco jiného, a ti aspoň měli sakra dost rozumu, aby nechali projít záležitosti, které už byly dohodnuté. Ten fakt zachránil Ritterovi kariéru a pravděpodobně ho povzbudil v idiotsky romantickém názoru, že jednotlivci jsou důležitější než světový mír - když mír je přitom to jediné, na čem záleží.
A Ritter věděl, jak s Rogerem zamávat, že? Všechny ty kecy o válečných plánech byly prázdné, až to dunělo. Roger měl zdi kanceláře polepené fotkami ze Starých časů, kdy létal na tom pitomém letadle nad peklem a uletěl, předstíral, že osobně vyhrál válku proti Hitlerovi, jenom další zasranou válku, které by dobrá diplomacie mohla zabránit, kdyby se jenom lidé soustředili na podstatné záležitosti, což se snad jednou stane, jak on a Peter doufali. Tady nešlo o žádné válečné plány nebo JIPO nebo jinou uniformovanou pitomost, se kterou lidé v této sekci štábu Bílého domu hráli každý den. Šlo tu o lidi, kristepane. O lidi v uniformách. Pitomé vojáky, lidi s velkými rameny a malým mozkem, kteří neumějí nic užitečného, jenom zabíjet, jako by se tím dalo na světě něco vylepšit. A kromě toho, zuřil Hicks, o riziku věděli, ne? Jestli chtěli házet bomby na mírumilovný a přátelský lid, jako jsou Vietnamci, no, tak si měli zavčas rozmyslet, že se to těm lidem nebude líbit. Hlavní bylo, že pokud byli tak pitomí, aby sázeli svoje životy, pak museli zároveň přijmout možnost, že o ně přijdou, a proč by pak lidi jako Wally Hicks měla kvůli nim bolet hlava, když jim padla špatná karta? Určitě se jim ta akce líbila. Nepochybně přitahovali jistý druh žen, které si myslely, že velké péro je průvodním znakem malého mozku, jimž se líbili „muži“, co tahali hřbety rukou po zemi jako dobře oblečené opice.
Mohlo by to ohrozit mírové rozhovory. Dokonce i MacKenzie si to myslel.
Tolik kluků z jeho generace mrtvých. A teď by klidně riskovali prodloužení války kvůli patnácti nebo dvaceti profesionálním zabijákům, kterým se stejně líbilo, co dělali.
Nedávalo to prostě smysl. Co kdyby vyhlásili válku a nikdo by, nepřišel? byl jeden oblíbený aforismus jeho generace, i když věděl, že je to fantazie. Protože lidi jako tamten chlap - Zacharias - vždycky svedou další, aby ho následovali, protože malí lidé, kterým chybí Hicksovo porozumění a nadhled, nedokážou pochopit, že je to všechno jen mrhání energii. To bylo na tom nejúžasnější. Copak nebylo jasné, že válka je prostě hrozná? Jak chytrý musí člověk být, aby tohle pochopil?
Hicks viděl, že se otvírají dveře. MacKenzie a Ritter vyšli ven.
„Wally, zajdeme si na pár minut naproti přes ulici. Mohl bys říct tomu, co přijde v jedenáct, že se vrátím, jak rychle to půjde?“
„Ano, pane.“
No nebylo to typické? Ritter to dokázal. Zblbnul MacKenzieho natolik, že Roger určitě nakonec poběží k poradci ve věcech národní bezpečnosti. A pak nejspíš rozpoutají kolem mírového stolu peklo, krucifix, a možná to urovnají za nějaké tři měsíce, pokud někdo jejich trik neprohlédne. Hicks zvedl telefon a vytočil číslo.
„Kancelář senátora Donaldsona.“
„Ahoj, sháním Petera Hendersona.“
„Je mi líto, ten je se senátorem zrovna v Evropě. Vrátí se příští týden.“
„Aha, dobře. Díky.“ Hicks zavěsil. Sakra. Byl tak rozčilený, že zapomněl.
Některé věci se musejí dělat velmi opatrně. Peter Henderson ani nevěděl, že jeho kódové jméno je Cassius. Přidělil mu je jeden analytik v americko-kanadském institutu, který miloval Shakespearovy hry. Fotka ve spisu, k tomu jednostránkový profil agenta, to všechno mu připomnělo sobeckého „vlastence“ v Juliu Caesarovi. Brutus by se nehodil. Analytik usoudil, že Henderson nemá dostatečně kvalitní charakter.
Jeho senátor byl v Evropě na cestě „za vyhledáváním faktů“, hlavně to mělo co dělat s NATO, i když se zastaví na mírových rozhovorech v Paříži, aby tam natočili nějaké záběry, které se budou moci na podzim pustit v televizi v Connecticutu. Jejich „cesta“ byla hlavně výletem za nákupy, přerušeným každý druhý den brífinkem. Henderson vychutnával svůj první takový výlet, jako senátorův asistent pro národně bezpečnostní otázky tu byl kvůli těm brífinkům, ale zbytek času patřil jen jemu, a tak si zařizoval vlastní věci. V této chvíli si zrovna prohlížel White Tower, slavný střed londýnského Toweru Jejího Veličenstva, který se už blížil k devítistému výročí svého hlídkování na řece Temži.
„Na Londýn je teplý den,“ prohodil jiný turista.
„Zajímalo by mě, jestli tu mají bouřky,“ odpověděl Američan nedbale a prohlížel si obrovské brnění Jindřicha Osmého.
„Mají,“ odpověděl muž, „ale ne tak prudké jako ve Washingtonu.“
Henderson se ohlédl k východu a zamířil pryč. Za chvíli se procházel se svým novým společníkem kolem Tower Green.
„Vaše angličtina je výtečná.“
„Děkuji, Petře. Já jsem George.“
„Ahoj, Georgi.“ Henderson se usmál, aniž se na svého nového přítele podíval. Bylo to opravdu jako z Jamese Bonda a dělat to tady - nejen v Londýně, ale v historickém sídle britské královské rodiny - nu, to byla prostě lahoda.
George, tak se jmenoval doopravdy - vlastně Georgij, to byl ruský ekvivalent - už jen zřídka vyrážel do terénu. Ačkoliv byl vysoce výkonným vyšším důstojníkem KGB, jeho analytická schopnost byla taková, že byl před pěti lety povolán zpátky do Moskvy, povýšen na podplukovníka a pověřen velením celé sekce.
Teď už byl George plukovníkem a těšil se na generálské hvězdičky. Důvodem, proč přijel přes Helsinky a Brusel do Londýna, bylo přání vidět CASSIA na vlastní oči - a trochu nakoupit pro rodinu. Jenom tři muži jeho věku v KGB měli jeho hodnost - a jeho mladá a hezká manželka ráda nosila západní šaty. Kde jinde je nakoupit než v Londýně? Francouzsky nebo italsky George nemluvil.

„Setkáváme se poprvé a naposled, Petře.“
„Měl bych tím být poctěn?“
„Jak chceš.“ George byl na Rusa nezvykle dobromyslný, i když to patřilo k jeho krytí. Usmál se na Američana. „Tvůj senátor má přístup k mnoha záležitostem.“
„Ano, má,“ souhlasil Henderson a vychutnával zdvořilý rituál. Nemusel dodávat, a já taky.
„Takové informace jsou pro nás užitečné. Vaše vláda, zvlášť s novým prezidentem - upřímně, děsí nás.“
„Děsí i mě,“ přiznal Henderson.
„Ale zároveň existuje i naděje,“ pokračoval George rozumně a zamyšleně. „Prezident je také realista. Na jeho návrh na détente se dívá má vláda jako na znamení, že můžeme dosáhnout širokého mezinárodního porozumění. Kvůli tomu si přejeme prozkoumat, zda jeho návrhy k diskusi jsou upřímné. Naneštěstí máme své vlastní problémy.“
„Například?“
„Váš prezident to možná myslí dobře. Říkám to upřímně, Petře,“ dodal George. „Ale je velmi… soutěživý. Jestli o nás bude vědět příliš mnoho, bude na nás v některých otázkách tvrdě tlačit, a to by nám mohlo zabránit v dosažení dohody, kterou si všichni přejeme. Vy máte ve vládě protichůdné politické elementy. My také - pozůstatky ze stalinské éry.
Klíčem k jednáním, která mohou brzy začít, je to, že obě strany musí být rozumné. Potřebujeme tvou pomoc, abychom udrželi nerozumné elementy na naší straně pod kontrolou.“
Hendersona to překvapilo. Rusové dokázali být velmi otevření, jako Američané. „Jak můžu pomoct?“
„Některé věci nesmějí proniknout na veřejnost. Kdyby se to stalo, otrávilo by to naše šance na détente. Kdybychom o vás věděli příliš mnoho, nebo vy o nás, nu, hra by nebyla souměrná. Jedna nebo druhá strana chce příliš velkou výhodu a pak nemůže dojít k porozumění, protože jedna strana získá dominantní postavení a druhá strana to nepřijme. Chápeš?“
„Ano, to dává smysl.“
„Já po tobě chci, Petře, abys nás čas od času zpravil o zvláštnostech, které ses o nás dozvěděl. Neřeknu ti přesně, oč půjde. Myslím, že jsi dostatečně inteligentní, abys to posoudil sám. Budeme ti důvěřovat. Čas války je za námi. Blížící se mír, pokud skutečně přijde, bude záviset na lidech, jako jsi ty a já. Mezi našimi národy musí vládnout důvěra. Taková důvěra začíná mezi dvěma lidmi. Není jiné cesty.
Lituji, že není, ale mír tím musí začít.“
„Mír - to by bylo pěkné,“ připustil Henderson. „Nejdřív musíme ukončit tu naši zatracenou válku.“
„My na tom ukončení pracujeme, jak víš. Nu - ne že bychom přímo vyvíjeli nátlak, ale povzbuzujeme naše přátele, aby postupovali po mírnější linii. Zemřelo už dost mladých mužů.
Je čas učinit tomu konec - konec, který bude pro obě strany přijatelný.“
„To rád slyším, Georgi.“
„Takže nám můžeš pomoci?“
Procházeli se kolem Tower Green. Teď stáli před kaplí, před popravčím špalkem. Henderson nevěděl, jestli byl skutečně používán nebo ne. Kolem byla nízká řetězová ohrádka a v tom okamžiku na špalku seděl krkavec, jeden z těch, kteří se chovají v Toweru z důvodů, jejichž kořeny tkví v tradici i pověrčivosti. Napravo od nich gardista prováděl hlouček turistů.
„Pomáhal jsem vám, Georgi.“ Což byla pravda. Henderson oždiboval háček už skoro dva roky. Plukovníkovi KGB teď stačilo jen osladit návnadu a pak se dívat, jak Henderson háček spolkne.
„Ano, Petře, já vím, ale teď žádáme něco víc, nějakou velmi citlivou informaci. Rozhodnutí je na tobě, příteli. Vést válku je snadné. Zajistit mír může být mnohem nebezpečnější. Nikdo se nikdy nedoví, jakou roli jsi sehrál. Důležití lidé na ministerské úrovni dosáhnou dohody a potřesou si přes stůl rukama. Kamery zaznamenají tyto události pro historii a lidé jako ty a já, naše jména si nikdy nenajdou cestu do učebnic dějepisu. Ale bude na tom záležet, příteli. Lidé jako my připraví jeviště pro ministry. Nemohu tě do ničeho nutit, Petře. Musíš se rozhodnout sám, jestli nám chceš pomáhat. Také se rozhodneš, co vlastně budeme potřebovat vědět. Jsi bystrý mladý muž a tvé generaci v Americe se dostalo potřebné lekce.
Jestli si přeješ, nechám ti čas na rozmyšlenou -“ Henderson se otočil, byl už rozhodnutý. „Ne. Máš pravdu. Někdo musí pomoci míru a přešlapování na tom nic nezmění.
Pomohu vám, Georgi.“
„Je to nebezpečné. To víš sám,“ varoval ho George. Měl co dělat, aby na sobě nedal nic znát, ale teď, když Henderson skutečně háček polykal, musel zaseknout pevně.
„Podstoupím to riziko. Stojí to za to.“
Ááách.
„Lidi jako ty je třeba chránit. Až přijedeš domů, někdo se s tebou spojí.“ George se odmlčel. „Petře, mám děti. Dceru, které je šest, a syna, kterému jsou dva roky. Díky tvé a mé práci budou vyrůstat v mnohem lepším světě - mírovém světě. Za ně ti Petře děkuji. Teď už musím jít.“
„Na shledanou, Georgi,“ řekl Henderson. George to přimělo otočit se a naposledy se usmát.
„To ne, Petře, už se neshledáme.“ George sešel po kamenných schodech k Bráně zrádců. Musel vynaložit veškeré sebeovládání, aby se hlasitě nerozesmál nad tím, čeho právě dosáhl, a nad křiklavou ironií kamenného oblouku s padací mříží, jenž měl před očima. Za pět minut nasedl do černého londýnského taxíku a nařídil šoférovi, aby ho odvezl k obchodnímu domu Harrods na Knightsbridge.
Cassius, pomyslel si. Ne, to nesedělo. Možná Casca. Ale teď už bylo na změnu příliš pozdě a navíc, kdo by ten vtip pochopil? Glazov sáhl do kapsy a vytáhl seznam nákupů.

25
Odjezdy
Jedna zkouška, i když dokonalá, samozřejmě nestačila. Každou z následujících čtyř nocí prováděli všechno znovu a ještě dvakrát za denního světla, jen aby každému byly jasné pozice.
Záchranný tým poběží do zajateckého bloku jen tři metry od proudu palby z kulometu M-60 - vyžadovalo to fyzické uspořádání tábora, k velké nelibosti všech -, a to byl nejnebezpečnější technický prvek vlastního útoku. Ale ke konci týdne byl tým BOXWOOD GREEN tak dokonale secvičený, jak jen lidé můžou být. Věděli to a věděli to i vlajkoví důstojníci.
Výcvik přísně vzato nepolevil, ale stabilizoval se, aby muži nebyli přetrénovaní a znudění rutinou. Potom následovala konečná fáze přípravy. Při nácviku mohli muži akci stopnout a navrhovat menší změny. Dobré nápady okamžitě předali nadřízenému důstojníkovi nebo kapitánu Albiemu a dost často byly vtěleny do plánu. To byla intelektuální část a ta byla důležitá, protože pak měl každý člen týmu pocit, že má možnost věci do větší nebo menší míry ovlivnit. Z toho pramenila sebedůvěra, nikoli nafoukanost, tak často připisovaná elitním vojákům, jednalo se však o hlubší a daleko významnější profesní úsudek, který bral v úvahu všechny okolnosti a přizpůsoboval se a znovu vše zvažoval, až všechno přesně sedělo - pak se daného schématu všichni drželi.
Zvláštní bylo, že teď byli ve volném čase uvolněnější.
Věděli, jaká je čeká akce, a rozjařené hrubé žertování, obvyklé u mladých mužů, se zmírnilo. Sledovali televizi ve společenské místnosti, četli knihy nebo časopisy a čekali na rozkaz, protože věděli, že na druhé straně zeměkoule jiní muži také čekají. V pětadvaceti klidných, jednolitých lidských myslích se rojily otázky. Půjde to dobře nebo špatně? Pokud dobře, jaká to bude radost?
A jestli špatně - no, dávno se všichni rozhodli, že ať vyhrají nebo prohrají, od takové věci člověk neuteče. Bylo třeba vrátit muže k manželkám, otce k dětem, muže své zemi. Každý věděl, že pokud je třeba riskovat smrt, pak toto je pro ni ta chvíle i důvod.
Na příkaz seržanta Irvina se dostavili kaplani. Očistili si svědomí. Někdo sepsal poslední vůli - pro všechny případy, vysvětlovali rozpačití námořní pěšáci důstojníkům, kteří sem docházeli - a celou tu dobu se soustředili víc a víc na akci, jejich mozky odsouvaly stranou vnější starosti a soustředily se na věc, označovanou pouze kódovým jménem, náhodně vybraným ze zvláštních seznamů slov. Každý muž procházel cvičištěm, kontroloval polohu a úhly, obvykle se svým nejbližším týmovým spoluhráčem, nacvičovali přiblížení nebo pohyb po trase, jíž se vydají, jakmile začne střelba. Každý plnil osobní cvičební režim, běhal míli nebo dvě kromě pravidelných ranních a odpoledních dávek, aby odbourali napětí a zároveň si byli ještě o něco víc jisti, že jsou připraveni.
Zkušený pozorovatel by to poznal z jejich pohledu: vážného, ale nikoli napjatého, soustředěného, ale nikoli posedlého, sebevědomého, ale nikoli domýšlivého. Další příslušníci námořní pěchoty v Quantiku se drželi vpovzdálí, když ten tým uviděli, a uvažovali, proč jsou na tom zvláštním místě a mají tak zvláštní program, proč tu létají Cobry, proč jsou na ubytovně záchranní piloti válečného námořnictva - jediný pohled na ten tým v borových lesích však stačil, aby jejich otázky zarazil a udržel je v odstupu.
Dělo se něco zvláštního.

„Díky, Rogere," řekl Bob Ritter ve své svatyni v Langley.
Zmáčkl několik knoflíků na telefonu a dostal jiné interní číslo. „Jamesi? Bob. Máme zelenou. Zapni páky."
„Děkuju ti, Jamesi." Dutch Maxwell se otočil na židli a podíval se na boční panel připevněný na zdi - modrý hliník ze stíhačky F6F Hellcat s úhlednými řadami namalovaných červenobílých vlajek, z nichž každá znamenala jednu oběť. Byl to jeho osobní prubířský kámen v profesi. „Strážný Grafton," zavolal.
„Ano, pane?" Ve dveřích se objevil poddůstojník.
„Předejte signál admirálovi Podulskému na Constellation: Zelená oliva."
„Rozkaz, pane."
„Ať přijede mé auto, potom zavolejte Anacostiu. Asi za čtvrt hodiny potřebuji helikoptéru."
„Ano, admirále."
Viceadmirál Winslow Holland Maxwell, americké válečné námořnictvo, vstal od stolu a zamířil bočními dveřmi do chodby okruhu E. Nejdřív se zastavil v sekci vojenského letectva.
„Gary, budeme potřebovat ten transport, o kterém jsme mluvili."
„Máš ho mít, Dutchi," odpověděl generál a na nic se neptal.
„Podrobnosti předej mé kanceláři. Já teď jedu ven, ale budu volat každou hodinu."
„Ano, pane."
Maxwellovo auto čekalo u východu, za volantem seděl poddůstojník námořnictva. „Kam to bude, pane?"
„Anacostia, na letiště helikoptér."
„Rozkaz." Poddůstojník zařadil rychlost a zamířil k řece.
Nevěděl, oč jde, ale věděl, že je to něco důležitého. Starý pán si vykračoval křepce jako poddůstojníkova dcera na rande.
* * *
Kelly si znovu vylepšoval pohyb v lese, jak to dělal už několik týdnů. Vybral si náklad zbraní s vroucí nadějí, že nebude muset vystřelit jediný náboj. Hlavní zbraň byla karabina CAR-15, verze útočné pušky M-16. Devítimilimetrový automat s tlumičem putoval do ramenního pouzdra, ale jeho skutečnou zbraní bylo rádio. A on ponese dvě, jen pro jistotu, k tomu potraviny, vodu a mapu - a náhradní baterie. Vydalo to celkem na dvanáctikilovou zátěž, nepočítaje zvláštní

výstroj pro nasazení. Váha nebyla přehnaná, takže zjistil, že se může pohybovat mezi stromy a po kopcích, aniž mu vadí. Kelly se na muže svého vzrůstu pohyboval rychle a potichu. To druhé záleželo hlavně na tom, kudy chodí, kam pokládá chodidla, jak se ohýbá a otáčí, aby prošel mezi stromy a keři. Stejně pozorně sledoval stezku a okolí.
Přetrénuju se, pomyslel si. Měl bys to brát trochu víc v klidu. Napřímil se a zamířil z kopce dolů, poslechl své instinkty. Zastihl námořní pěšáky, jak trénují v malých skupinách, naznačují použití zbraní, zatímco kapitán Albie se radil s posádkami čtyř helikoptér. Kelly se zrovna blížil ke cvičišti, když přistál modrý vrtulník válečného námořnictva a z něj vystoupil admirál Maxwell. Kelly byl u něj náhodou první. Účel návštěvy a zpráva, kterou přináší, mu byly jasné ještě dřív, než někdo promluvil.
„Jedeme?“
„Dnes v noci,“ potvrdil Maxwell a přikývl.
Kellyho jako obvykle zamrazilo, i když to napjatě očekával.
Už nešlo o výcvik. Znovu se ocitne v linii. Budou na něm záviset životy jiných. Bude muset úkol zvládnout. Vím přece, jak na to, řekl si. Kelly počkal u vrtulníku, zatímco Maxwell přešel ke kapitánu Albiemu. Zastavilo zde služební auto generála Younga, aby se i on zprávu dozvěděl. Kelly se díval, zatímco se všichni zdravili. Albie si zprávu vyslechl a záda se mu trochu víc narovnala. Kolem se shlukli průzkumníci námořní pěchoty a jejich reakce byla překvapivě věcná a střízlivá. Vyměřovali si pohledy, spíš pochybovačné, ale brzy se změnily v prosté a odhodlané kývnutí. Akce se měla rozjet.
Maxwell vyřídil zprávu a vrátil se k helikoptéře.
„Myslím, že chcete na pár hodin propustku.“
„Řekl jste, že mi ji dáte, pane.“
Admirál poplácal mladého muže po rameni a ukázal na helikoptéru. Uvnitř si nasadili sluchátka s mikrofónem, letová posádka zatím protáčela motor.
„Jak brzy, pane?“
„Budete tu zpátky do půlnoci.“ Pilot se na ně z pravého sedadla ohlédl. Maxwell mu naznačil, aby zůstal na zemi.
„Rozkaz, pane.“ Kelly odložil sluchátka a vyskočil z helikoptéry, šel za generálem Youngem.
„Dutch mi to říkal,“ pravil Young a v hlase mu byla znát nespokojenost. Takhle se to prostě nedělá. „Co potřebujete?“
„Zpátky na loď, abych se převlékl, potom mě odvezete do Baltimoru, jo? Vrátím se sám.“
„Podívejte se, Clarku -“
„Generále, tuhle akci jsem pomáhal plánovat. První jdu tam a poslední ven.“ Young měl chuť zaklít, ale neudělal to. Místo toho ukázal na svého řidiče, pak na Kellyho.
Za čtvrt hodiny už byl Kelly v jiném životě. Od chvíle, kdy nechal Skokana upoutaného v kotvišti pro návštěvy, svět se zastavil a pak se vrátil do minulosti. Teď se chvíli pohyboval zase vpřed. Rychlý pohled ho přesvědčil, že velitel doku se o všechno postaral. Proběhl sprchou, převlékl se do civilu a pak zamířil ke generálovu služebnímu autu.
„Baltimore, desátníku. Vlastně vám to ulehčím. Vysaďte mě na letišti. Pak si chytím taxi.“
„Jistě pane,“ řekl řidič muži jenž už usínal.

„O co jde, pane MacKenzie?“ zeptal se Hicks.
„Schválili to,“ odpověděl zvláštní asistent, podpisoval při tom papíry a parafoval jiné pro různé úřední archivy, kde jeho jméno zaznamenají budoucí historikové jako jméno menšího hráče ve velikých událostech doby.
„Můžete říct co?“
No co, sakra, pomyslel si MacKenzie. Hicks měl prověření a mohl tím tomu chlapci předvést, s jak důležitým člověkem pracuje. Během dvou minut shrnul hlavní body BOXWOOD GREEN.
„Pane, to je invaze,“ zdůraznil Hicks, jak nejklidněji dovedl, přestože ho mrazilo a žaludek se mu stáhl.
„To by si možná mohli myslet oni, ale já ne. Pokud si vzpomínám, provedli invazi do tří suverénních států.“
Pokračoval naléhavěji: „Ale co mírové rozhovory - sám jste na ně upozorňoval.“
„Ále, ať jdou mírové rozhovory do prdele! Krucifix, Wally, my tam máme lidi a to, co vědí, je životně důležité pro naši národní bezpečnost. Kromě toho -“ usmál se, „jsem o tom pomáhal přesvědčit Henryho. A jestli tohle vyjde…“
„Ale -“ MacKenzie vzhlédl. Copak to ten kluk nepochopil? „Ale co, Wally?“
„Je to nebezpečné.“
„Válka už je taková, pokud ti to ještě nikdo neřekl.“
„Pane, smím mluvit, nebo ne?“ zeptal se Hicks významně.
„Samozřejmě, Wally. Mluv.“
„Mírové rozhovory jsou právě v choulostivém stadiu -“
„Mírové rozhovory jsou vždycky v choulostivém stadiu, ne? Pokračuj,“ nařídil MacKenzie, docela si vychutnával své pedagogické působení. Možná že se ten kluk pro změnu něco naučí.
„Pane, už jsme ztratili příliš mnoho lidí. Zabili jsme jich milión. A k čemu? Co jsme získali? Co vůbec někdo získal?“
Znělo to skoro jako prosba.
Nebylo to nic nového a MacKenzieho už unavovalo na takové otázky odpovídat. „Jestli po mně chceš, abych obhájil, jak jsme se dostali do téhle šlamastyky, Wally, tak mařiš čas.
Byla to šlamastyka od začátku, ale to nebylo dílo téhle administrativy, víš? Nás zvolili s mandátem dostat všechno už hergot pryč.“
„Ano, pane,“ souhlasil Hicks, protože musel. „Přesně to mám na mysli. Když však tohle uděláte, mohlo by to poškodit šanci skoncovat s tím. Myslím, že je to chyba, pane.“
„Dobře.“ MacKenzie se uvolnil a shlížel na svého pobočníka tolerantním zrakem. „Takové hledisko může mít - budu

velkorysý, má své opodstatnění. Ale co ti lidé, Wally?“
„Riskovali. Prohráli,“ odpověděl Hicks s chladnokrevností mládí.
„Víš, taková lhostejnost může být užitečná, ale mezi námi dvěma je jeden rozdíl - já tam byl, a ty ne. Nikdy jsi nebyl v uniformě, Wally. A to je škoda. Mohl ses z toho něčemu přiučit.“
Hickse taková podružnost skutečně zarazila. „Nevím čemu, pane. Jen by mi to narušilo studia.“
„Život není kniha, synu,“ řekl MacKenzie a použil slov, která chtěl vyslovit vřele, ale jeho pobočníkovi zněla jenom mentorsky. „Skuteční lidé krvácejí. Skuteční lidé mají city.
Skuteční lidé mají své sny a rodiny. Mají skutečný život. Mohl ses tam přiučit tomu, Wally, že možná nejsou jako ty, ale pořád jsou to skuteční lidé, a jestli pracuješ ve vládě lidu, musíš na to brát ohled.“
„Ano, pane.“ Co jiného mohl říct? Nebylo možné, aby tuhle hádku vyhrál. Krucinál, opravdu si potřeboval s někým pohovořit.

„Johne!“ Ani slovo celých čtrnáct dní. Bála se, že se mu něco stalo, ale teď se musela vyrovnat s rozporuplnou myšlenkou, že je skutečně naživu a možná provádí věci, o kterých je lépe uvažovat v abstraktní rovině.
„Ahoj, Sandy.“ Kelly se usmíval, opět slušně oblečený, v kravatě a modrém saku. Byl to očividně převlek - natolik odlišný od toho, co na něm viděla naposledy, že ji zneklidňoval i jeho zjev.
„Kde jsi byl?“ zeptala se Sandy a pokynem ho pozvala dovnitř, nechtěla, aby sousedé něco věděli.
„Venku, něco jsem dělal,“ uhýbal Kelly.
„Dělal co?“ Ta otázka vyžadovala pořádnou odpověď.
„Nic nelegálního, slibuju,“ lepší odpověď nevymyslel.
„Určitě?“ Najednou jim oběma bylo trapně. Kelly tam jen stál, hned za dveřmi, cítil se vztekle a provinile, uvažoval, proč sem vůbec jel, proč o tu zvláštní laskavost admirála Maxwella žádal, a teď na to neměl pořádnou odpověď.
„Johne!“ zavolala Sarah shora a oba je před jejich myšlenkami zachránila.
„Ahoj, doktorko,“ zavolal Kelly a oba byli za to vyrušení vděční.
„Máme pro tebe překvapení!“
„Jaké?“
Doktorka Rosenová sešla ze schodů, neupravená jako vždy, ale usmívala se. „Vypadáš nějak jinak.“
„Pravidelně cvičím,“ vysvětlil Kelly.
„Co tě sem přivádí?“ zeptala se Sarah.
„Mám někam jet a chtěl jsem se tu zastavit, než odjedu.“
„Kam?“
„To nemůžu říct.“ Odpověď zchladila atmosféru.
„Johne,“ řekla Sandy. „My víme.“
„Tak jo.“ Kelly přikývl. „Domyslel jsem si to. Jak je jí?“
„Vede se jí dobře, díky tobě,“ odpověděla Sarah.
„Johne, promluvíme si, ano?“ naléhala Sandy. Doktorka Rosenová pochopila její přání a odešla zase nahoru, zatímco ošetřovatelka a bývalý pacient vklouzli do kuchyně.
„Johne, co přesně děláš?“
„V poslední době? To nemůžu říct, Sandy. Promiň, ale nemůžu.“
„Myslím - myslím všechno. Co máš za lubem?“
„Radši to nechtěj vědět, Sandy.“
„Billy a Rick?“ řekla sestra O'Tooleová bez obalu.
Kelly kývl hlavou směrem k hornímu podlaží. „Viděla jsi, co jí provedli? Už to dělat nebudou.“
„Johne, to přece nemůžeš! Policie -“
„ - mají tam své lidi,“ řekl jí Kelly. „Ta organizace někoho zkompromitovala, nejspíš někoho hodně vysoko. Proto nemůžu policii důvěřovat, ani ty, Sandy,“ uzavřel tak rozumně, jak mohl.
„Ale vždyť jsou ještě další, Johne. Jsou ještě další, které -“ Konečně jí došlo, co řekl. „Jak to víš?“
„Zeptal jsem se Billyho na pár věcí.“ Kelly se odmlčel a pod jejím pohledem se cítil ještě víc provinile. „Sandy, opravdu si myslíš, že se někdo bude namáhat vyšetřovat smrt prostitutky? Nic jiného pro ně nejsou. Myslíš, že se někdo o ně opravdu zajímá? Ptal jsem se tě na to už jednou, pamatuješ?
Říkala jsi, že nikdo pro ně nemá ani sociální program. Ty se o ně zajímáš. Proto jsem ji sem přivedl. Ale policajti? Ne. Možná bych mohl sehnat dost informací, abych ten drogový řetězec zničil. Nevím to jistě, na to jsem nebyl cvičený, ale přesně to dělám. Jestli mě chceš udat, nemůžu ti v tom bránit.
Neublížím ti -“
To vím, vykřikla skoro Sandy. „Johne, to nesmíš dělat,“ dodala klidněji.
„Proč ne?“ zeptal se Kelly. „Vždyť zabíjejí lidi. Dělají strašné věci a nikdo s tím nic nesvede. A co jejich oběti, Sandy? Kdo se jich zastane?“
„Zákony!“
„A když zákony nefungují, co pak? Necháme je prostě umřít?
Umřít jenom tak? Pamatuješ na tu fotku Pam?“
„Ano,“ odpověděla Sandy, už hádku prohrávala, věděla to, litovala, že to není jinak.
„Dali si s ní práci celé hodiny, Sandy. Tvoje - návštěvnice - se dívala. Oni ji přinutili, aby se dívala.“
„Vyprávěla mi to. Vyprávěla nám všechno. Byly s Pam přítelkyně. Potom - co Pam umřela, to ona učesala Pam vlasy, Johne.“

Jeho reakce ji překvapila. Bylo okamžitě jasné, že Kellyho bolest čeká za dveřmi, která mohou určitá slova otevřít tak náhle, že to Kellyho může zničit. Odvrátil se na chvíli a zhluboka se nadechl, než se zase podíval na ni. „Je v pořádku?“
„Za pár dní ji odvezeme domů. Vezmeme ji tam se Sarah.“
„Díky, žes mi to řekla. Děkuju, že ses o ni postarala.“
Rozčilovala ji právě ta dvojakost. O tom, že usmrcuje lidi, mohl mluvit tak klidně, jako když Sam Rosen popisuje složitý léčebný postup - a Kelly se stejně jako lékař zajímal o lidi, které - zachraňoval? Mstil? Bylo to totéž? On si to myslel.
„Sandy, je to takhle: Oni zabili Pam. Znásilnili ji, mučili a zabili - jako odstrašující příklad, aby mohli stejně využívat jiná děvčata. Dostanu každého z nich a jestli mám při tom umřít, pak to riziko podstoupím. Je mi líto, jestli se ti kvůli tomu nelíbím.“
Zhluboka se nadechla. Víc už nebylo třeba říkat.
„Říkal jsi, že odjíždíš.“
„Ano. Jestli to vyjde, měl bych být do čtrnácti dnů zpátky.“
„Bude to nebezpečné?“
„Ne, jestli to budu dělat správně.“ Kelly věděl, že ho prohlédne.
„Dělat co?“
„Jednu záchrannou akci. Víc nemůžu prozradit a prosím tě, nikomu to neopakuj. Dnes v noci odjíždím. Předtím jsem byl na výcviku, na jedné vojenské základně.“
Teď se odvrátila Sandy, musela se otočit ke kuchyňským dveřím. Nedával jí šanci. Bylo v něm tolik protikladů. Zachránil dívku, která by jinak určitě zemřela, ale kvůli tomu zabil. Miloval dívku, která je mrtvá. Byl ochoten kvůli své lásce zabíjet jiné, riskovat kvůli ní všechno. Důvěřoval jí i Sarah a Samovi. Byl špatný, nebo dobrý? Směs faktů a myšlenek nebylo možné sladit. Když Sandy viděla, co se stalo Doris, když se snažila uzdravit ji, když slyšela její hlas - a hlas jejího otce -, všechno jí v tu chvíli dávalo smysl. Bylo vždycky snadné přemýšlet o věcech nevzrušeně, dokud byly daleko. Ale teď ne, když stála tváří v tvář muži, který to všechno udělal, který se jí představoval klidně a rovnou, bez lhaní, bez zatajování, prostě jí říkal pravdu a znovu jí důvěřoval, že ho pochopí.
„Vietnam?“ zeptala se po chvilce, hrála o čas, snažila se utřídit si velmi zmatené myšlenky.
„Správně.“ Kelly se odmlčel. Musel to vysvětlit, jenom trochu, aby jí pomohl pochopit. „Je tam pár lidí, kteří se nedostanou zpátky, pokud něco neuděláme, a já se toho zúčastním.“
„Ale proč musíš jet ty?“
„Proč já? Někdo to musí být a mě požádali. Proč děláš všechno to, co děláš, Sandy? Už jsem se tě na to ptal, pamatuješ?“
„Krucinál, Johne! Začalo mi na tobě záležet,“ vyhrkla.
Ve tváři se mu znovu objevila bolest. „To nedělej. Mohlo by ti to znovu ublížit, a to bych nechtěl.“ Přesně to však neměl říkat. „Lidé, kteří měli se mnou něco společného, dopadli špatně, Sandy.“
Zrovna v té chvíli vešla Sarah, vedla do kuchyně Doris, pro tu chvíli je opět zachránila. Dívka byla úplně proměněná. Oči jí ožily. Sandy jí zastřihla vlasy a sehnala jí slušné šaty.
Pořád byla slabá, ale už se dokázala pohybovat sama. Měkké hnědé oči se upřely na Kellyho.
„Vy jste on,“ řekla tiše.
„Asi jo. Jak se máte?“
Usmála se. „Brzo pojedu domů. Táta - táta chce, abych se vrátila.“
„O tom nepochybuji,“ řekl Kelly. Tolik se lišila od oběti, kterou viděl před několika málo týdny. Možná to všechno přece jenom mělo nějaký smysl.
Totéž přišlo na mysl Sandy. Doris byla nevinná, skutečná oběť sil, které se jí zmocnily, a nebýt Kellyho, byla by mrtvá. Nic jiného ji nemohlo zachránit. Byla k tomu sice nezbytná smrt dalších lidí, ale - ale co?

„Tak to možná byl Eddie,“ řekl Piaggi. „Řekl jsem mu, aby se poptal, a on prý nic nemá.“
„Od chvíle, co jsi s ním mluvil, se nic nestalo. Všechno se vrátilo k normálu,“ odpověděl Henry a říkal Anthonymu Piaggimu to, co už věděl. Následoval závěr, o kterém Piaggi už také uvažoval. „Co když se prostě snažil jen trochu dělat vlny? Co když prostě chtěl vypadat důležitější, Tony?“
„Možné to je.“
To vedlo k další otázce: „O kolik by ses chtěl vsadit, že jestli se Eddie trochu projede, nestane se už vůbec nic?“
„Myslíš, že zkouší nějakej tah?“
„Napadá tě něco jinýho?“
„Jestli se Eddiemu něco stane, mohly by nastat potíže.
Myslím, že nemůžu -“
„Necháš to na mně? Mám možnost, která určitě vyjde.“
„Pověz mi o ní,“ řekl Piaggi. Za dvě minuty přikývl na souhlas.

„Proč jsi sem přišel?“ zeptala se Sandy, když s Kellym uklízeli stůl po večeři. Sarah odvedla Doris zpátky nahoru, aby si odpočinula.
„Chtěl jsem vidět, jak se jí vede.“ Ale to byla lež, a ne zvlášť dobrá.
„Cítíš se sám, viď,“ Kelly mu trvalo dlouho, než odpověděl.
„Jo.“ Přinutila ho, aby si něco přiznal. Osamělý život nebyl zrovna ten, jaký chtěl vést, ale osud a jeho povaha ho k tomu přinutily. Pokaždé, když se to pokusil změnit, stalo se něco strašného. Pomsta na těch, kdo z jeho života udělali všechno, čím teď byl, posloužila svému účelu, ale nestačila zaplnit prázdnotu, kterou vytvořili. A teď bylo jasné, že to,

co dělá, ho jen vzdaluje od kohosi dalšího. Jak to, že se mu život tak zkomplikoval?
„Nemůžu říct, že je to v pořádku, Johne. Kéž bych mohla. Zachránit Doris bylo dobré, ale ne přes mrtvoly. Měla by být jiná cesta -“
„A když není, co pak?“
„Necháš mě domluvit?“ zeptala se Sandy tiše.
„Promiň.“
Dotkla se jeho ruky. „Buď opatrný, prosím tě.“
„To obvykle jsem, Sandy. Opravdu.“
„To, co děláš, k čemu se chystáš, není to -“ Usmál se. „Ne, je to opravdu práce. Oficiální záležitost.“
„Dva týdny?“
„Ano, jestli to půjde podle plánu.“
„A půjde?“
„Někdy se to skutečně povede.“
Stiskla mu ruku. „Johne, prosím tě, rozmysli si to. Prosím. Pokus se najít jinou cestu. Nech to být. Přestaň s tím. Zachránil jsi Doris. To je báječná věc. Možná s tím, co ses dozvěděl, můžeš ostatní zachránit bez - bez dalšího zabíjení?“
„Pokusím se.“ Nemohl odmítnout, když cítil teplo její ruky na své, a pro Kellyho bylo vlastní slovo pastí - jakmile je jednou dal, už je nemohl vzít zpátky. „Každopádně si teď dělám starosti s něčím jiným.“ Což byla pravda.
„Johne, jak se dozvím - chci říct -“
„O mně?“ Překvapilo ho, že to chce vědět.
„Johne, nemůžeš prostě odejít a nedát mi vědět.“
Kelly chvilku přemýšlel, pak vytáhl ze saka pero a napsal telefonní číslo. „Tohle je na jednoho chlapíka - admirála, jmenuje se James Greer. On bude vědět, Sandy.“
„Buď, prosím tě, opatrný.“ Stisk ruky, pohled očí, obojí zoufalé.
„Budu. Slibuju. Jsem v tomhle dobrý, jasné?“
To byl Tim taky. Nemusela to říkat. Oči to udělaly za ni a Kelly chápal, jak kruté může být nechávat někoho za sebou.
„Už budu muset jít, Sandy.“
„Jen se určitě vrať zpátky.“
„Vrátím. Slibuju.“ Ale ta slova zněla prázdně, dokonce i jemu. Kelly ji chtěl políbit, ale nemohl. Odstoupil od stolu, stále cítil její ruku na své. Sandy byla vysoká žena, velmi silná a statečná, ale byla hluboce zraněná a Kellyho děsilo, že by mohl do jejího života vnést ještě víc bolesti. „Uvidíme se za pár týdnů. Rozluč se za mě se Sarah a Doris, ano?“
„Dobře.“ Doprovodila ho ke dveřím. „Johne, až se vrátíš, necháš toho?“
„Budu o tom přemýšlet,“ řekl, aniž se otočil, protože se bál znovu se na ni podívat. „Budu.“
Kelly otevřel dveře. Venku už byla tma; bude mít co dělat, aby se dostal do Quantica včas. Slyšel ji za sebou, slyšel ji dýchat. Dvě ženy v jeho životě, jednu mu vzala nehoda, druhou vražda a teď je tu třetí, kterou možná zahání on sám.
„Johne?“ Ještě nepustila jeho ruku a on se musel otočit, i když se bál.
„Ano, Sandy?“
„Vrať se.“
Znovu ji pohladil po tváři, políbil jí ruku a odtáhl se.
Dívala se za ním, jak jde k volkswagenu a odjíždí.
I teď i teď se mě snaží chránit, pomyslela si.

Už to stačilo? Můžu toho teď nechat? Ale co znamenalo „stačilo“?
„Promysli si to,“ řekl nahlas. „Co z toho, co víš, můžou použít jiní?“
Bylo toho docela dost. Billy mu hodně pověděl, možná by to k něčemu bylo. Drogy se zpracovávaly na jednom z těch lodních vraků. Získal Henryho celé jméno, i Burtovo. Věděl, že pro Henryho dělá jakýsi vyšší policejní důstojník z oddělení narkotik. Mohla by z toho policie udělat případ tak neprůstřelný, že by dokázala všechny nastrkat za mříže za prodávání drog a vraždu? Mohl by Henry dostat trest smrti? A pokud by odpověď na každou otázku zněla ano, stačilo to?
Kromě Sandiných pochybností ho ke stejným otázkám dovedla i jeho práce s námořními pěšáky. Co by si mysleli, kdyby věděli, že se spolčili s vrahem? Dívali by se na něj takhle, nebo by se přiklonili spíš k jeho hledisku?

„Ty sáčky smrděj,“ řekl Billy. „Jako mrtvoly, jako ten sajrajt, kterej na ně používají.“

Co to sakra znamená? uvažoval Kelly a naposledy projížděl městem. Viděl v akci policejní vozy. Ve všech mohli sedět zkorumpovaní policajti, že?
„Sakra,“ zavrčel Kelly, „Vyčisti si hlavu námořníku. Čeká tě práce, opravdová práce.“
A tím bylo řečeno vše. BOXWOOD GREEN byla opravdová práce a on si to uvědomil stejně jasně a zřetelně jako světlomety projíždějících aut. Jestli to nechápala žena jako Sandy - jedna věc byla provádět to sám, jenom se svými vlastními myšlenkami, vztekem a samotou, ale když se o tom dozvěděli jiní, dokonce i lidé, kteří tě mají rádi a přesně vědí, o co jde… Když i oni tě prosí, abys toho nechal…
Co bylo dobře? Co bylo špatně? Kde byla hranice mezi obojím?
Na dálnici bylo všechno snadné. Nějaká parta namalovala čáry a člověk se musel držet ve správném pruhu, ale ve skutečném životě to tak jasné nebylo.

Za čtyřicet minut byl na mezistátní dálnici číslo 495, Washington Beltway. Co bylo důležitější, zabít Henryho nebo dostat ven ty zbývající ženy?
Za dalších čtyřicet minut přejel přes řeku do Virginie.
Viděl Doris - to je ale pitomé jméno - živou, poprvé poté, co ji viděl skoro stejně mrtvou, jako byl Rick. Čím víc o tom přemýšlel, tím lepší mu to připadalo.
BOXWOOD GREEN neznamenal zabíjet lidi. Znamenal lidi zachraňovat.
Zabočil na jih na mezistátní číslo 95 a posledních pětačtyřicet mil ho dovedlo do Quantica. Bylo jedenáct třicet, když zajel na cvičiště.
„Jsem rád, že jste to zvládl," poznamenal Marty Young kysele. Výjimečně měl na sobě pracovní uniformu místo khaki košile.
Kelly se tvrdě podíval generálovi do očí. „Pane, měl jsem dost špatnou noc. Buďte kámoš a vyserte se na to, jo?"
Young to vzal jako správný chlap. „Pane Clarku, zdá se, že jste připraven."
„O to nejde, pane. Připravení jsou ti chlapi v ZELENÉ VYSÍLAČCE."
„Správně, jste tvrdý chlap."
„Můžu nechat to auto tady?"
„S těmi křápy?"
Kelly se odmlčel, ale rozhodnutí padlo rychle. „Myslím, že posloužilo svému účelu. Sešrotujte je s ostatními."
„Pojďte, autobus stojí pod kopcem."
Kelly si vzal osobní výstroj a odnesl ji do služebního auta.
Řídil stejný desátník, Kelly seděl vzadu s letcem námořnictva, který nepojede.
„Jaký je váš názor, Clarku?"
„Myslím, že máme opravdu dobrou šanci, pane."
„Víte, přeju si, abychom jednou, aspoň v jednom všivém případě mohli říct, jo, tohle vyjde."
„Už se vám to někdy stalo?" zeptal se Kelly.
„Ne," připustil Young. „Ale člověku to stejně nedá a přeje si to."

„Jak bylo v Anglii, Petře?"
„Docela pěkně. V Paříži ale pršelo. Brusel byl docela slušný, tam jsem byl poprvé," řekl Henderson.
Jejich byty byly jen dva bloky od sebe, pohodlné, v Georgetownu, postavené koncem třicátých let pro záplavu byrokratů sloužících vládě. Byly solidně postavené, důkladnější konstrukce než novější budovy. Hicks měl byt se dvěma ložnicemi, což vynahrazovalo maličký obývací pokoj.
„Co se děje, o čem jsi chtěl se mnou mluvit?" zeptal se senátorův pobočník, pořád ještě trochu groggy z pásmové nemoci.
„Znovu vtrhneme na Sever," odpověděl pobočník z Bílého domu.
„Co? Hele, byl jsem na mírových rozhovorech, jasné? Pozoroval jsem trochu cvrkot. Věci se hýbou. Druhá strana zrovna v jedné velké otázce ustoupila."
„No tak s tím se můžeš na chvíli rozloučit," řekl Hicks ponuře. Na kávovém stolku stál igelitový sáček marihuany, začal si balit cigaretu.
„Měl bys toho svinstva nechat, Wally."
„Nemám z něho kocovinu jako po pivu. Sakra, Petře, v čem je rozdíl?"
„Rozdíl je tvoje zasrané bezpečnostní prověření!" řekl Henderson důrazně.
„Že by na tom záleželo? Petře, oni neposlouchají. Člověk do nich mluví a mluví, a oni stejně neposlouchají." Hicks si zapálil a pořádně si potáhl. „Stejně brzo odejdu. Táta chce, abych přijel a zapojil se do rodinného podniku. Až vydělám pár miliónů, možná mě pak občas někdo poslouchat bude."
„Neměl by sis to tak brát, Wally. Chce to čas. Všechno chce čas. Myslíš, že všechno spravíme přes noc?"
„Myslím, že nespravíme vůbec nic! Víš, co tohle všechno je?
Je to jako u Sofokla. Máme svou osudovou chybu a oni mají svou osudovou chybu, a když zasraný deus vyjde ex zasrané machina, ukáže se, že ten deus je mračno mezikontinentálních balistických střel a zase to jede nanovo, Petře. Přesně jak jsme si to mysleli před pár lety v New Hamsphire." Henderson si uvědomil, že to není Hicksův první joint toho večera. V opojení se jeho přítel vždycky propadal do chmur.
„Wally, pověz mi, v čem je problém."
„Má tam být nějaký tábor…," začal Hicks se sklopenýma očima - na přítele se vůbec nedíval, když mu sděloval, co ví.
„To je špatná zpráva."
„Oni si mysli, že je tam hromada lidí, ale je to jen domněnka. Víme jen o jednom. Co když si posereme mírové rozhovory kvůli jednomu chlapovi, Petře?"
„Típni ten hnus," řekl Henderson a upíjel pivo. Nelíbilo se mu prostě, jak to voní.
„Ne." Wally si znovu zhluboka potáhl.
„Kdy k tomu má dojít?"
„Nevím přesně. Roger to neříkal."
„Wally, musíš tam zůstat. Potřebujeme v systému lidi, jako jsi ty. Jednou nám budou všichni naslouchat."
Hicks vzhlédl. „Kdy to bude, co myslíš?"
„Co kdyby ta akce selhala? Co kdyby se ukázalo, že máš pravdu ty? Roger tě pak vyslechne a Henry vyslechne Rogera, ne?"
„No jo, výjimečně."

Tohle je neuvěřitelná šance, pomyslel si Henderson.

Autobus jel na leteckou základnu Andrews a Kelly viděl, že skoro do půlky jeli stejnou cestou, kterou nedávno jel sám. Na ploše stál nový C-141, shora namalovaný na bílo, zdola na šedivo, signální světla mu už rotovala. Námořní pěšáci vystoupili z autobusu a tam na ně čekali Maxwell a Greer.
„Hodně štěstí," řekl Greer každému z nich.
„Dobrý lov." To jim řekl Dutch Maxwell.
Lockheed Starlifter byl stavěný na víc než dvojnásobný počet lidí, byl vybavený pro pacienty na nosítkách a bylo v něm celkem osmdesát lůžek připevněných ke straně letounu i prostor pro dvacítku ošetřovatelů. Námořní pěšáci tím pádem měli kde ulehnout a spát, k tomu tu bylo místo pro zajatce, které měli zachránit. Noční doba jim cestování ulehčila - jakmile se zavřel poklop nákladového prostoru, Starlifter začal protáčet motory.
„Ježíši, doufám, že to vyjde," řekl Maxwell a sledoval, jak se letecké taxi zvedá do tmy.
„Vycvičil jste je dobře, admirále," poznamenal Bob Ritter.
„Kdy vyrážíme?"
„Za tři dny, Bobe," odpověděl James Greer. „Máš místo v kalendáři?"
„Na tohle? To se vsaď."

26
Tranzit
Starlifter byl sice nový, ale bohužel pomalý. Jeho cestovní rychlost dělala pouhých 478 mil za hodinu a jejich první zastávka byla na letecké základně Elmendorf na Aljašce, po 3 350 mílích a osmi hodinách. Kellyho nikdy nepřestalo udivovat, že nejkratší vzdálenost mezi dvěma místy na Zemi tvoří křivka, ale to bylo tím, že byl zvyklý na ploché mapy a svět je kulatý.
Cesta po hlavní kružnici z Washingtonu do Danangu by je vlastně vedla nad Sibiří, a to by jaksi nešlo, řekl navigátor. Ve chvíli, kdy dorazili na Elmendorf, byli námořní pěšáci vzhůru a odpočatí. Vystoupili z letounu a šli se podívat na nedaleké zasněžené hory - měli posledních pár hodin, než odjedou do místa, kde vládlo vedro a vlhkost.
Vojáci většinou využili příležitosti a zaběhali si pár mil - čímž pobavili letce, kteří se jako obvykle s námořní pěchotou moc nebratříčkovali. Servis C-141 si vyžádal podle programu dvě a čtvrt hodiny. Po doplnění paliva a výměně jedné menší součástky se námořní pěchota spokojeně nalodila na druhý úsek cesty, do Yokoty v Japonsku. Za tři hodiny Kelly vyšel do pilotní kabiny, hluk a uzavřený prostor už ho začínaly nudit.
„Co je to tam?" zeptal se. Ve vzdáleném oparu se rýsovala hnědozelená linka, která znamenala čísi pobřeží.
„Rusko. Mají nás zrovna na radaru."
„Ach, to je milé," poznamenal Kelly.
„Svět je malý, pane, a jim z něho patří dost velký kus."
„Mluvíte s nimi - třeba při kontrole letového provozu?"
„Ne." Navigátor se zasmál. „Netváří se moc sousedsky. Na tomhle úseku mluvíme na HF s Tokiem a po Yokotě nás kontrolují přes Manilu. Všechno jde hladce?"
„Zatím nikdo nekecá. Ale už je to dlouhé."
„To je fakt," uznal navigátor a otočil se zpátky k přístrojům.
Kelly se vrátil do nákladového prostoru. C-141 byl hlučný, plný stálého vysokofrekvenčního kňučení motorů a vzduchu, kterým prolétali. Vojenské letectvo na rozdíl od běžných linek neplýtvalo penězi na zvukovou izolaci. Každý muž měl ušní ucpávky, které ztěžovaly konverzaci a po nějaké době stejně hluku nezabránily. Nejhorší z toho vzdušného cestování je nuda, pomyslel si Kelly, a zhoršuje ji izolace způsobená kraválem. Dalo se akorát spát. Někteří muži si brousili nože, které nikdy ve skutečnosti nepoužijí, ale aspoň měli co dělat - a válečník musí mít z nějakého důvodu nůž. Jiní dělali na podlaze letadla kliky. Posádky vojenského letectva lhostejně přihlížely, nechtělo se jim smát, uvažovaly, za čím se tahle očividně výběrová skupina mariňáků vydává, ale nemohli se zeptat. Bylo to pro ně prostě další tajemství, zatímco letoun klouzal kolem sibiřského pobřeží. Byli na to zvyklí, ale do jednoho si přáli, aby se námořním pěšákům dařilo, ať mají úkol jaký chtějí.

Napadlo ho to okamžitě po probuzení. Co s tím udělám? ptal se Henderson rozčileně.
Nešlo o to, co chce udělat, ale o to, co je schopen udělat.
Informace předával už dřív. Zpočátku nevědomky, prostřednictvím kontaktů v mírovém hnutí - nu; vlastně ani tak informace nepředával, jako se spíš zapojoval do rušných diskusí, které byly postupem času stále vyhraněnější, až se ho jeden z jeho známých zeptal na něco trochu moc naplno, než aby to byla náhodná otázka. Byla to vlastně přítelkyně a pokládala přátelské otázky ve velmi přátelské chvíli, ale pohled v jejích očích prozrazoval větší zájem o odpověď než o něj - to se však okamžitě změnilo, jakmile na otázku odpověděl. Lžička cukru, říkal si později, trochu na sebe naštvaný, že se nechal tak lehce a staromódně nachytat - no, nebyl to zas takový omyl.
Líbila se mu, měli stejnou představu o tom, jaký by svět měl být, a vadilo mu nanejvýš, že ona považovala za nutné manipulovat s jeho tělem, aby získala něco, co by z jeho mozku docela snadno vydoloval rozum a intelekt… možná.
Teď už byla pryč, kdovíkde. Henderson to nevěděl, byl si však jist, že už ji nikdy neuvidí. Což bylo opravdu smutné. Spát s ní byla radost. Postupně a na první pohled přirozenými kroky se dostal k onomu krátkému rozhovoru u Toweru v Londýně a teď - teď měl něco, co druhá strana opravdu potřebovala.
Jenomže to nemusel vyzrazovat. Věděli Rusové opravdu, co v tom zatraceném táboře na jihozápad od Haiphongu mají? Kdyby se ta informace správně použila, velmi by jim ulehčila détente, umožnila by Rusům trochu ustoupit, oplátkou by

mohla trochu ustoupit i Amerika. Něčím se muselo začít. Škoda že Wally nepochopil, že vše musí začít maličkostmi, že člověk nemůže změnit celý svět najednou. Peter věděl, že tu zprávu musí předat. Nemohl teď nechat Wallyho odejít z vládních služeb, aby se z něj stal další zatracený finančnický blbec, jako by jich svět už tak nebyl plný. Wally měl cenu tam, kde byl.
Prostě jenom rád moc mluvil. Souviselo to s jeho citovou labilitou. A s používáním drog, pomyslel si Henderson a hleděl dál do zrcadla, zatímco se holil.
K snídani si přečetl noviny. Znovu to tam bylo, na první stránce, jako skoro každý den. Nějaká středně velká bitva o nějaký kopec, kde se strany měnily už asi podesáté, X Američanů a Y Vietnamců, všichni mrtvi. Důsledky takového nebo makového vzdušného útoku pro mírové rozhovory, další nudný a předvídatelný úvodník. Plány na nějakou demonstraci. Jedna dvě tři čtyři pět, válku ať odveze čert. Jako by něco tak dětinského něco zmohlo. Věděl, že svým způsobem zmůže. Vyvíjel se tím tlak na politické figurky, vábila se pozornost médií.
Spousta politiků chtěla válku ukončit stejně jako Henderson, ale nebylo jich ještě kritické množství. Jeho vlastní senátor, Robert Donaldson, stále vyčkával. Říkalo se o něm, že je to rozumný a přemýšlivý člověk, ale Hendersonovi připadal pouze nerozhodný, pořád všechno pojímal jako problém a pak se většinou přidal k davu, jako by sám vůbec nic nebyl schopen vymyslet. Musel existovat nějaký lepší způsob a Henderson na tom pracoval, pečlivě senátorovi radil, mírně všechno tónoval, staral se, aby se stal důvěryhodným, aby se mohl dozvědět věci, které Donaldson neměl nikomu říkat - ale to byl starý problém s tajemstvím. Člověk je prostě musí někomu prozradit, pomyslel si cestou ze dveří.
Henderson jezdil do práce autobusem. Parkování u Kongresu bylo děsné a autobus mu jezdil až skoro ke vchodu. Našel si sedadlo vzadu, kde si mohl dočíst noviny. Po chvíli autobus zase zastavil a vzápětí se vedle něj posadil cizí muž.
„Jak bylo v Londýně?“ zeptal se konverzačním tónem, sotva ho bylo přes hluk motoru autobusu slyšet. Henderson na něj krátce pohlédl. Ještě se s ním nikdy nesetkal. Byli tak výkonní?
„Někoho jsem tam potkal,“ řekl Petr opatrně.
„Mám v Londýně přítele. Jmenuje se George.“ Ani stopa po přízvuku - a teď, když byl kontakt navázán, začetl se muž do sportovní stránky Washington Post. „Myslím, že Senators to letos nezvládnou. Co vy?“
„George říkal, že má ve městě… přítele.“
Muž se usmál nad výsledkovou tabulkou. „Jmenuji se Marvin; můžete mi tak říkat.“
„Jak se… jak mám…?“
„Kam jdete dnes na večeři?“ zeptal se Marvin.
„Nikam se nechystám. Nechcete přijít -“
„Ne, Petře, to není moc chytré. Znáte to u Alberta?“
„Na Wisconsin Avenue, jo.“
„V sedm třicet,“ řekl Marvin. Vstal a na příští zastávce vystoupil.

Poslední úsek cesty začal na letecké základně v Yokotě. Po další plánované dvou a čtvrthodinové přestávce vyroloval Starlifter z ranveje a vydrápal se zpátky na nebe. Tehdy to všem začalo docházet. Námořní pěšáci se všichni do jednoho snažili spát. Byl to jediný způsob, jak se vyrovnat s napětím, které narůstalo v nepřímé úměře ke vzdálenosti od konečného cíle. Teď bylo všechno jiné. Už to nebyl jen výcvik a jejich chování se přizpůsobovalo nové realitě.

V jiném letadle, třeba v obyčejném linkovém, by mohli spolu mluvit, vtipkovat, vyprávět si milostné historky, mluvit o domově, rodině a plánech do budoucna, ale hluk v C-141 jim v tom zabránil, a tak se na sebe jenom statečně usmívali, oči měli ostražité, každý muž byl sám se svými myšlenkami a strachem, potřebovali se o ně podělit a odčerpat je, ale to v tom hlučném nákladovém prostoru Starlifteru nešlo. Proto hodně z nich cvičilo, jenom aby uvolnili stres a unavili se tak, aby usnuli. Kelly to sledoval, už to viděl a dělal taky - sám se ostatně obíral myšlenkami ještě složitějšími, než byly ty jejich.
Jde o zachraňováni, říkal si Kelly. Celé to dobrodružství začalo zachraňováním Pam a to, že umřela, byla jeho chyba. Potom zabil, aby to srovnal; říkal si, že to dělá kvůli její památce a vlastní lásce, ale byla to skutečně pravda? Co dobrého z její smrti vzešlo? Mučil člověka a teď si musel přiznat, že ho Billyho bolest uspokojovala. Kdyby se to dozvěděla Sandy, co pak? Co by si o něm pomyslela? Najednou bylo důležité, co si o něm myslí. Ona, která pracovala tak tvrdě, aby zachránila cizí dívku, ona, která pečuje a ochraňuje, pokračuje v tom, co on začal - co by si myslela o někom, kdo roztrhal Billymu tělo buňku po buňce? Nemohl přece zastavit všechno zlo na světě. Nemohl vyhrát válku, do které se teď vracel - i když byl Průzkumný oddíl námořní pěchoty velmi schopný, ani oni tuto válku nevyhrají. Jdou tam kvůli něčemu jinému. Jejich cílem je někoho zachránit, protože když někomu vezmete život, skutečně vás to uspokojí jenom málo, zato na zachraňování života se vzpomíná s největší hrdostí. To teď byla jeho akce a musí to být jeho akce i po návratu. Měli pod kontrolou ještě čtyři dívky. Nějak je dostane ven… a možná by mohl dát poldům nějak vědět, v čem Henry jede, a pak by se s ním mohli srovnat oni. Nějak. Nevěděl přesně jak. Ale aspoň by pak mohl udělat něco, co se jeho paměť nebude snažit spláchnout.
A k tomu stačilo, aby přežil tuto akci. Kelly zamručel.
Žádná věda, ne?
Tvrdý chlap, řekl si pyšně, ale znělo to falešně i v jeho vlastní lebce. Zvládnu to. Už jsem to přece dělal. Pomyslel si, jak je zvláštní, že mozek si vždycky vzpomene na to hrozné, až když je pozdě. Možná to bylo tou vzdáleností. Možná bylo lehčí přemýšlet o nebezpečí, které bylo přes půl zeměkoule daleko, ale když se člověk začal přibližovat, všechno bylo jinak…

„Největší tvrďák ze všech, pan Clark," řekl Irvin hlasitě a sedl si vedle něj, právě si udělal stovku kliků.
„A není to pravda?" křikl taky Kelly.
„Něco byste si měl pamatovat, machře - tehdy v noci jste vlezl dovnitř a pořádně mi to natřel, co?" Irvin se zazubil. „A to jsem zatraceně dobrej."
„Neměli by být nějak moc ve střehu, je to jejich hřiště a vůbec," poznamenal Kelly po chvíli.
„Nejspíš ne, určitě ne jako my tehdy v noci. Sakra, věděli jsme, že se blížíte. Člověk spíš čeká domácí týpky, takové, co chodí každý večer domů za starou a přemýšlejí jenom o tom, jak si po večeři dají číslo. Ne jako my, kámo."
„Takových jako my moc není," souhlasil Kelly. Zazubil se. „Takových hlupáků."
Irvin ho poplácal po rameni. „To jste teda vystih, Clarku."
Starší seržant střelec Irvin se přesunul k dalšímu muži, aby ho povzbudil; takhle se s tlakem vyrovnával on.
Díky, Gunny, pomyslel si Kelly, znovu se opřel a přinutil se spát.

U Alberta byla restaurace, kterou zatím mnoho lidí neobjevilo. Malý, docela typický italský rodinný podnik, kde měli zvlášť dobré telecí. Vlastně tam měli dobré všechno a manželé, kteří to zde vedli, trpělivě čekali, až vejde kritik z Postu a s ním vkráčí prosperita. Zatím je živilo osazenstvo z nedaleké Georgetownské univerzity a řada místních strávníků, bez kterých žádná restaurace nemůže skutečně přežít. Jediným minusem byla hudba, sladké italské opery, které se linuly z podřadných reproduktorů. Majitelé na tom budou muset zapracovat, pomyslel si.
Henderson si našel box až vzadu. Číšník, pravděpodobně Mexičan bez povolení k pobytu, který se komicky snažil vydávat svůj přízvuk za italský, zapálil sirkou svíčku na stole a odešel pro gin s tonikem, jak si nový zákazník přál.
Marvin dorazil po několika minutách, v ležérním obleku a v ruce večerník, který položil na stůl. Byl asi v Hendersonově věku, nenápadný, ani vysoký, ani malý, ani hubený, ani tlustý muž, vlasy měl nevýrazně hnědé a středně dlouhé, na očích brýle, které mohly a nemusely být dioptrické. Na sobě měl modrou košili s krátkými rukávy, bez kravaty - vypadal prostě jako jeden z místních obyvatel, kterému se dneska nechtělo večeřet doma.
„Senators znovu prohráli," řekl, když číšník dorazil s Hendersonovým nápojem. „Pro mě domácí červené," řekl Marvin Mexičanovi.
„Si," odpověděl číšník a odešel.
Marvin musí být ilegál, pomyslel si Petr a prohlížel si ho.
Jako zaměstnanec člena zvláštního výboru pro zpravodajskou službu získával Henderson informace od důležitých členů zpravodajské divize FBI. „Legální" důstojníci KGB měli diplomatické krytí a kdyby je někdo chytil, mohli by být jen prohlášeni za PNG - persona non grata - a posláni domů. Tím byli chráněni před vážnými potížemi ze strany americké vlády, což byla ta lepší stránka věci; horší bylo, že se dali také lehčeji vystopovat, jelikož jejich bydliště a automobily byly známé. Ilegálové vypadali přesně takhle, byli to sovětští důstojníci rozvědky, kteří přijížděli do země s falešnými papíry a v případě, že je chytili, končili ve federálním vězení až do další výměny, což mohlo trvat roky. Tato fakta vysvětlovala Marvinovu skvělou angličtinu. Každá jeho chyba mohla mít vážné následky. O to pozoruhodnější bylo, jak uvolněně se choval.
„Baseballový fanoušek, co?"
„Naučil jsem se tu hru dávno. Jako hráč v poli jsem si vedl docela slušně, ale nikdy jsem se nenaučil odpalovat točené míčky." Muž se usmál. Henderson se také usmál. Kdysi viděl satelitní fotografie místa, kde se Marvin učil řemeslu, bylo to zajímavé městečko severozápadně od Moskvy.
„Jak to jde?"
„Dobře. Pustíme se do práce. Tohle nebudeme dělat moc často. Víte proč."
Další úsměv. „Jo, říká se, že zimy v Leavenworthu jsou k posrání."
„To není k smíchu, Petře," řekl důstojník KGB. „Je to velmi vážná věc." Prosim, už žádného dalšího kovboje, pomyslel si Marvin.
„Já vím. Promiňte," omluvil se Henderson. „Je to pro mě nové."
„Za prvé si musíme stanovit, jakým způsobem mě budete kontaktovat. Váš byt má na předních oknech záclony. Když budou úplně rozhrnuté nebo zase úplně stažené, nic pro nás nemáte.
Když máte, necháte je stažené napůl. Budu kontrolovat vaše okna dvakrát týdně, v úterý a pátek dopoledne kolem deváté. Je to přijatelné?"
„Ano, Marvine."
„Pro začátek, Petře, použijeme jednoduchou předávací metodu.
Zaparkuju s autem na ulici kousek od vašeho domu. Je to tmavě modrý Plymouth Satellite s poznávacím číslem HVR-309.
Opakujte mi to. Nikdy si nic nepište."
„HVR-309."
„Svoje vzkazy dávejte sem." Předal mu cosi pod stolem. Byla to malá kovová věc. „Nepřibližujte si to moc k hodinkám. Je v tom silný magnet. Když půjdete kolem mého auta, můžete se shýbnout pro nějaké smetí nebo si opřete nohu o nárazník a zavažte si tkaničku. Kontejner jen přitiskněte zevnitř k nárazníku. Magnet ho udrží na místě."
Hendersonovi to připadalo velmi dobře vymyšlené, i když všechno, co zatím slyšel, byla špionáž pro děti ze školky. Tohle byl dobrý program na léto. Zimní počasí bude chtít něco jiného. Dostali jídelní lístek a oba si vybrali telecí.
„Mám pro vás něco už teď, jestli máte zájem," řekl Henderson důstojníkovi KGB. Mohlo by jim to naznačit, jak jsem důležitý.
Marvin, který se ve skutečnosti jmenoval Ivan Alexejevič Jegorov, měl skutečnou práci a všechno, co s ní souviselo. Pracoval u pojišťovací společnosti jako zástupce prověřující rizika, prošel školením na Farmington Avenue v Hartfordu

v Connecticutu a pak se vrátil do washingstonské regionální kanceláře. Jeho úkolem bylo odhadovat bezpečnostní rizika u početných klientů společnosti, v branži známých jako „riskantní“. Práci si vybral hlavně kvůli tomu, že byl mobilní - s pozicí dostal i služební auto -, a navíc se mu dostalo nečekané odměny v tom, že mohl navštěvovat kanceláře různých vládních dodavatelů, jejichž zaměstnanci si ne vždy dali tu práci, aby zakrývali papíry na stole tak, jak měli. Přímý nadřízený byl Marvinem nadšen. Jeho nový zaměstnanec byl velmi všímavý a přímo výtečně dokumentoval své služební záležitosti. Dokonce odmítl povýšení a přeložení do Detroitu - promiňte, šéfe, ale mně se prostě strašně líbí ve Washingtonu -, což nadřízeného vůbec netrápilo. Chlapík s jeho schopnostmi, který si drží poměrně málo placené místo, jen vylepšoval jeho úsek. Pro Marvina ta práce znamenala, že byl čtyři dny z pěti mimo kancelář, což mu umožňovalo setkávat se s lidmi, kdy chtěl a kde chtěl, a k tomu auto zadarmo - společnost platila dokonce i benzín a údržbu - a život tak pohodlný, že kdyby věřil v Boha, myslel by si, že je mrtvý a ocitl se v nebi. Upřímná láska k baseballu ho často zavedla na stadion RFK; anonymní dav byl dokonalým místem pro letmá setkání, jaká se odvažovala doporučovat Příručka terénních operaci KGB. Celkem vzato, kapitán Jegorov byl muž na vzestupu, spokojený se svým krytím i okolím, a vykonával svou povinnost vůči vlasti. Dokonce se mu podařilo dorazit do Ameriky právě včas, aby ještě zachytil sexuální revoluci.
Stýskalo se mu však po vodce, na tu byli Američani leví.
No není to zajimavé? ptal se Marvin sám sebe doma v bytě v Chevy Chase. Bylo přímo k popukání, že se od Američana dozvěděl o operaci vysokých míst ruské rozvědky, a měl šanci uškodit hlavnímu nepříteli své země pomocí prostředníků - pokud by dokázali včas všechno rozjet. Taky bude moci informovat své řídicí důstojníky o něčem, co rozjeli ti kreténi ze sovětského vojenského letectva a co mělo závažné důsledky pro obranu Sovětského svazu. Měli by jim tu operaci sebrat. Pilotům se nedalo věřit, výslechy musí vést politický důstojník, tím si byl jist - když jde o tak důležité otázky, jako je národní obrana. Udělal si poznámky, ofotografoval je a přetočil film do maličké kazety. Na příští den hned ráno měl sjednanou schůzku s jedním místním zákazníkem. Od něj si zajede na snídani do restaurace Howarda Johnsona, kde provede předávku. Kazeta bude v Moskvě za dva dny, možná tři, s diplomatickou poštou.
Kapitán Jegorov dokončil práci pro tento večer právě včas, aby ještě chytil konec zápasu Senators - bez ohledu na devět směn Franka Howarda zase špatně dopadli, prohráli s Clevelandem 5:3. To je přece věc, myslel si a pil pivo. Henderson je úlovek sám o sobě; nikdo se mu do té doby neobtěžoval říct - pravděpodobně to nevěděli -, že má svůj vlastní zdroj přímo v Bílém domě, v kanceláři pro záležitosti národní bezpečnosti. No není to k posrání?

Stres před akcí a vůbec, byla to úleva, když C-141 dosedl v Danangu na zem. Tranzit trval celkem dvacet tři hodiny, v randálu a nudě, a to bylo docela dlouho, mysleli si všichni, dokud se jim tvrdě a rychle nepřipomněla realita. Sotva se otevřel nákladový prostor, udeřil je do nosu puch. Všichni veteráni tomu říkali Puch Vietnamu. Obsah latrín se cpal do barelů a pálil naftou.
„Vůně domova!“ zavtipkoval pitomě jeden voják a vyvolal tím pár nepobavených uchechtnutí.
„Vstávat!“ zařval Irvin, když motory utichly. Chvíli to trvalo. Únava a ztuhlost zpomalily reakce. Mnozí potřásali hlavou, aby se zbavili otupělosti, kterou způsobily ušní ucpávky, a zívali a protahovali se, což by psychologové prohlásili za typické mimoverbální projevy neklidu.
Sotva námořní pěšáci odešli, přišli na záď členové posádky.
Kapitán Albie k nim přistoupil, poděkoval za let, který byl hladký, i když dlouhý. Posádka vojenského letectva se po té nekonečné šichtě těšila na několik dní vynuceného klidu - ještě nevěděli, že tu zůstanou, dokud družstvo nebude připraveno letět domů, a možná vyfasují pár zásobovacích pendlů na Clarkovu základnu. Potom Albie odvedl své muže od letadla.
Čekaly na ně dva nákladňáky, odvezly je do jiné části letecké základny, kde čekaly dva letouny. Byly to dva Greyhoundy C-2A válečného námořnictva. Občas se ozvalo zasténání, ale příslušnici námořní pěchoty zaujali místa pro další část cesty, jednohodinový let na americkou válečnou loď Constellation. Jakmile se tam ocitli, nastoupili do několika helikoptér CH-46 Sea Knight, které je převezly na americkou válečnou loď Ogden, kde je dezorientované a vyčerpané po cestě odvedli do prostorných a prázdných vojenských ubikací - a k palandám. Kelly se díval, jak odcházejí, a uvažoval, co čeká na něj.
„Jaká byla cesta?“ Otočil se a uviděl admirála Podulského, oblečeného v pomačkaném khaki a nějak moc veselého.
„Letci jsou určitě šílenci,“ ulevil si Kelly.
„Je to trochu zdlouhavé. Pojďte za mnou,“ nařídil mu admirál a odvedl ho na nástavbu. Kelly se nejdřív rozhlédl. Constellation byla na východním obzoru a Kelly viděl z jednoho jejího konce startovat letoun, zatímco jiné kroužily a chystaly se na opačném konci přistát. Nablízku se nacházely dva křižníky a formaci v kruhu obklopovaly torpédoborce. Tuto část válečného námořnictva Kelly viděl málokdy, Velký modrý tým v plné práci, pány oceánu. „Co je to?“ zeptal se a ukázal rukou.
„Ruský rybářský trawler, AGI.“ Podulski pokynul Kellymu, aby prošel vodotěsnými dveřmi.
„No to je teda skvělé!“
„Nebojte se. S tím si poradíme,“ ujistil ho admirál.
V nástavbě oba muži vyšplhali nahoru po sérii žebříků a našli vlajkové kabiny nebo to, co místo nich v tu chvíli posloužilo. Admirál Podulski si po dobu trvání akce zabral kapitánovu kabinu na levoboku a velícího důstojníka Ogdenu vykázal do menších prostor poblíž můstku. Byla tam pohodlná obývací kajuta a v ní i kapitán lodi.
„Vítejte na palubě!“ pozdravil ho kapitán Ted Franks. „Vy jste Clark?“
„Ano. pane.“
Franks byl padesátiletý profík, který sloužil na výsadkových lodích od čtyřiačtyřicátého roku. Ogden byla jeho pátá a poslední, které velel. Malý, podsaditý, s řídnoucími vlasy, stále měl ve tváři výraz válečníka. střídavě dobromyslný i

smrtelně vážný. V této chvíli byl dobromyslný. Ukázal Kellymu na židli vedle stolu, na kterém stála láhev Jacka Daniela.
„To není legální," prohodil Kelly okamžitě.
„Pro mě ne," souhlasil kapitán Franks. „Jsou to dávky pro letce."
„Zařídil jsem jim to," vysvětloval Casimir Podulski.
„Přivezli to z Connie. Potřebujete něco na uklidněnou po takové době ve vzduchu."
„Pane, admirálům nikdy neodporuju." Kelly vhodil do vysoké sklenice dvě kostky ledu a zalil je alkoholem.
„Můj výkonný důstojník mluví s kapitánem Albiem a jeho lidmi. Taky se všichni pobaví," dodal Franks a mínil tím, že každý muž má na své přidělené palandě dvě miniaturní lahvičky. „Pane Clarku, naše loď patří vám. Všechno, co máme, dostanete i vy."
„Kapitáne, rozhodně víte, co se na uvítanou sluší." Kelly usrkával nápoj, a jakmile ucítil alkohol, tělo si vzpomnělo, jak je utahaný. „Takže kdy začneme?"
„Za čtyři dny. Dva potřebujete, abyste se zotavili po cestě," řekl admirál. „Za další dva dny se k nám připojí ponorka. Námořní pěchota vyrazí v pátek, podle počasí."
„Dobře." Nic jiného se nedalo říct.
„Zatím o tom vím jenom já a výkonný důstojník. Snažte se to moc nešířit. Máme tu dost dobrou posádku. Na palubě je tým elektronické rozvědky, už pracuje. Lékařský tým sem přiletí zítra."
„Průzkum?"
Na to odpověděl Podulski. „Ještě dneska dostaneme fotky tábora, z jednoho Vigilantu pracujícího na Connie. Další sadu dvanáct hodin předtím, než vyrazíte. Máme fotky z Buffalo Hunteru, jsou pět dní staré. Tábor je tam pořád, pořád hlídaný a pořád stejný."
„Položky?" zeptal se Kelly, bylo to kódové označení pro zajatce.
„Máme jen tři záběry Američanů v táboře." Podulski pokrčil rameny. „Ještě nevyrobili foťák, který vidí skrz tašky na střeše."
„Dobře." Kellyho výraz mluvil sám za sebe.
„Mně to taky dělá starosti," přiznal Cas.
Kelly se otočil. „Kapitáne, je možné si tady někde zacvičit, v nějaké tělocvičně?"
„V posilovně, směr záď od ubikací posádky. Jak jsem říkal, je vaše, jestli chcete."
Dopil. „Myslím, že potřebuju potýrat tělo."
„Budete ubytovaný s námořní pěchotou. Jíst budete tady," slíbil kapitán Franks.
„Dobře."

„Viděl jsem dva muže bez přilby," řekl Marvin Wilson šéfovi.
„Promluvím s nimi."
„Jinak vám děkuji za spolupráci." Celkem předložil jedenáct bezpečnostních doporučení a majitel cementárny všechna přijal, protože doufal, že tím sníží pojistné. Sundal si bílou přilbu a utřel si pot z čela. Dneska bude horko. Letní podnebí bylo podobné moskevskému, ale bylo tu víc vlhko. Aspoň že zimy tu byly mírnější.
„Víte, kdyby je dělali s dírkami, aby trochu větraly, nosily by se daleko líp."
„To tvrdím taky," souhlasil kapitán Jegorov a zamířil k autu. Za čtvrt hodiny už zastavoval u Howarda Johnsona. Zaparkoval modrý plymouth u západní strany budovy, a když vystoupil, jeden host uvnitř dopil kávu a zvedl se ze svého místa u pultu, kde nechal čtvrťák dýška pro servírku.
Restaurace měla dvojité dveře, aby ušetřila na účtech za klimatizaci, a když se tam ti dva muži setkali, jen oni dva, nezastavili se a chráněni před nevítanými zraky sklem, předal jeden druhému film. Jegorov/Wilson pokračoval dovnitř a „legální" major KGB Iščenko šel svou cestou. Marvin Wilson, už zbaven břemene, se posadil u pultu a poručil si pro začátek pomerančový džus. V Americe je k jídlu spousta dobrých věcí.

„Jím hrozně moc." Byla to asi pravda, ale Doris to stejně nezabránilo v útoku na hromadu palačinek.
Sarah nechápala nadšení Američanů pro hubnutí. „Za posledních čtrnáct dnů jsi hodně zhubla. Neuškodí, když trochu přibereš," řekla Sarah Rosenová své uzdravující se pacientce.
Venku parkoval buick, který patřil Sarah, dnes pojedou do Pittsburghu. Sandy si pohrála s vlasy Doris a ještě jednou se vydala na nákupy šatů, které by se pro ten den hodily. Koupila béžovou hedvábnou blůzu a tmavě červenou sukni, která končila těsně nad koleny. Marnotratný syn se možná mohl vrátit v hadrech, ale dcera se musí ukázat s trochou hrdosti.
„Nevím, co říct," řekla jim Doris Brownová, když vstala a začala sbírat talíře.
„Hlavně se uzdravuj," odpověděla Sarah. Odešly k autu a Doris si sedla dozadu. Kelly je naučil opatrnosti, když nic jiného.
Doktorka Sarah Rosenová rychle vyjela, zamířila na sever na Loch Raven, dostala se na baltimorský objezd a pak jela na západ po mezistátní silnici číslo 70. Rychlost byla na nové dálnici omezená na sto deset kilometrů za hodinu a Sarah ji překračovala, uháněla s těžkým buickem na severozápad k horám Catoctin, každá míle mezi nimi a městem znamenala dodatečný bezpečnostní faktor, a když projely Hagerstown, uvolnila se a začala jízdu vychutnávat. Jaká byla možnost, že by je někdo zahlédl v jedoucím autě?
Jely mlčky. Důkladně si promluvily v předchozích dnech, když se Doris vrátila do celkem normálního stavu. Pořád potřebovala drogového poradce a rozhodně také pomoc psychiatra, ale Sarah se o to už postarala, zavolala kolegyni z výborné fakulty lékařství na pittsburghské univerzitě. šedesátileté ženě, která věděla, že nemusí hned všechno hlásit místní policii, takže Sarah měla jistotu, že tato část problému je zajištěná.

V tichu, které v autě vládlo. Sandy a Sarah cítily, jak roste napětí. Už o tom mluvily. Doris se vracela domů a k otci, od kterého odešla do života, jenž se skoro změnil v smrt. Po mnoho měsíců bude její nový život doprovázet pocit viny, částečně oprávněný, částečně neoprávněný. Celkově vzato byla mladou dámou, která měla velké štěstí, tohle bude muset Doris teprve pochopit. Především byla naživu. Až se jí vrátí sebedůvěra a sebevědomí, mohla by za dva tři roky pokračovat v tak normálním životě, že nikoho ani nenapadne, jakou má minulost a jaké jizvy na ní blednou. Navrácené zdraví tuto dívku změní - přiblíží ji nejen otci, ale také světu skutečných lidí.
„Snad trochu i zesílí," těšila se Sarah a jen doufala, že psychiatrička povede Doris pomalu a opatrně. Doktorka Michelle Bryantová měla výtečnou pověst, oprávněně. Pro doktorku Rosenovou, která stále uháněla na západ a mírně překračovala rychlost, to byla jedna z nejtěžších částí medicíny. Musela pacientku pustit, aniž dokončila úkol. Klinická práce s narkomany ji na to připravila, ale úkoly jako tento nebyly nikdy skutečně hotové. Prostě nastala chvíle, kdy člověk musel pacienta pustit, důvěřovat mu a doufat, že zbytek zvládne sám.
Je to asi jako když se vdává dcera, pomyslela si Sarah. Ale tohle mohlo být v mnoha ohledech daleko horší. Po telefonu jí otec připadal jako slušný člověk a Sarah Rosenová nepotřebovala specializaci v psychiatrii, aby věděla, že Doris potřebuje především vztah k poctivému a milujícímu muži, aby mohla jednoho dne navázat jiný takový vztah, který bude trvat až do smrti. To už byl problém pro jiné, ale Sarah si stejně dělala o pacientku starosti.
Pittsburgh se rozkládal na strmých kopcích. Doris je navigovala kolem řeky Monongahela a pak nahoru vpravo, a najednou byla celá napjatá, protože Sarah teď už sledovala čísla na domech. A byli na místě. Sarah zastavila červený buick na parkovišti a všechny se zhluboka nadechly.
„Dobrý?" zeptala se Sarah a Doris odpověděla ustrašeným přikývnutím.
„Je to tvůj otec, Doris. Má tě rád."
Sarah za chvíli uviděla, že Raymond Brown je docela obyčejný. Určitě celé hodiny čekal za dveřmi, taky byl nervózní, scházel po popraskaných betonových schodech a přidržoval se rozechvělou rukou zábradlí. Otevřel dveře u auta a s neohrabanou galantností pomohl Sandy ven. Potom natáhl ruku dovnitř, a i když se snažil být statečný a nedávat nic najevo, jakmile se jeho prsty dotkly ruky Doris, propukl v pláč. Doris při vystupování z auta klopýtla, otec ji podržel, aby neupadla, a přitiskl si ji na hruď.
„Ach, tati!"
Sandy O'Tooleová se otočila - ne že by jí tolik citů vadilo, ale chtěla, aby si je vychutnali sami. Pohled, který věnovala doktorce Rosenové, vyjadřoval vrcholný okamžik, jaký mohou lidé jejich profese prožít. Obě si skously ret a hleděly si do očí zalitých slzami.
„Pojď dovnitř, holčičko," řekl Ray Brown a vedl svou holčičku po schodech nahoru, potřeboval ji mít ve svém domě a pod svou ochranou. Další dvě ženy šly bez pozvání za nimi.
V obývacím pokoji bylo kupodivu dost tma. Pan Brown spával přes den, nechal si tedy namontovat tmavé okenice a dnes je zapomněl otevřít. Pokoj byl přecpaný pletenými koberečky a nábytkem ze čtyřicátých let, na malých mahagonových stolcích ležely krajkové dečky. Všude stály zarámované fotografie.
Mrtvé manželky. Mrtvého syna. A ztracené dcery - ta tu měla hned čtyři. V bezpečné temnotě domu otec dceru znovu přitiskl k sobě.
„Zlatíčko," řekl a vzpomínal na slova, která si celé dny nacvičoval. „To, co jsem ti říkal, neměl jsem pravdu, vůbec jsem neměl pravdu!"
„To nic, tati. Děkuju ti… žes mi dovolil-"
„Dor, jsi moje holčička." Nic víc nemusel říkat. Objímali se víc než minutu, ale pak se Doris usmála a odtáhla se.
„Musím si odskočit."
„Koupelna je tam co vždycky," řekl otec a utíral si oči.
Doris odešla, našla schody a zamířila nahoru. Raymond Brown obrátil pozornost ke svým hostům.
„Já, hm, připravil jsem oběd." Rozpačitě se odmlčel. Tohle nebyla vhodná chvíle pro škrobenou zdvořilost a umělé fráze.
„Nevím, co bych měl říct."
„Nic se neděje." Sarah nasadila úsměv dobrotivé lékařky, aby mu naznačila, že je všechno v pořádku, i když zas tak moc to nebyla pravda. „Ale musíme si promluvit. Mimochodem, toto je Sandy O'Tooleová. Je ošetřovatelka a má větší zásluhu na zotavení vaší dcery než já."
„Ahoj," řekla Sandy a všichni si potřásli rukou.
„Doris stále potřebuje velkou pomoc, pane Browne," pokračovala doktorka Rosenová. „Prožila hrozné časy. Můžeme si trochu promluvit?"
„Ano, paní doktorko. Posaďte se, prosím. Můžu vám něco nabídnout?" zeptal se naléhavě.
„Objednala jsem vaši dceru k jedné lékařce v Pittsburghu. Jmenuje se Michelle Bryantová. Je psychiatr -"
„Chcete říct, že Doris je… nemocná?"
Sarah zavrtěla hlavou. „Ne, v podstatě ne. Ale má za sebou hrozné zážitky a dobrá lékařská péče jí pomůže, aby se zotavila mnohem rychleji. Rozumíte?"
„Doktorko, udělám cokoliv, co mi řeknete, jasný? V zaměstnání mám veškerý lékařský pojištění, jaký potřebuju."
„S tím si nedělejte starosti. Michelle se jí ujme kvůli mně. Musíte tam s Doris zajít. Je velmi důležité, abyste pochopil, že získala skutečně strašlivou zkušenost. Prožila hrozné věci.
Už je jí líp - zotaví se úplně, ale vy musíte taky zapracovat.
Michelle vám to vysvětlí lépe než já. Já vám říkám toto, pane Browne, i když se dozvíte strašné věci, prosím vás -"
„Doktorko," přerušil ji tiše, „je to má holčička. Je všechno, co mám, a nebudu… blbnout, abych ji ztratil znovu. Radši bych umřel."

„Pane Browne, přesně to jsme potřebovaly slyšet.“

Kelly se probudil v jednu hodinu ráno místního času. Velký panák whisky, který do sebe hodil, neměl bohudíky za následek kocovinu. Vlastně se cítil nezvykle odpočatý. Jemné houpání lodi jeho tělo během dne-noci uklidnilo, a když tak ležel ve tmě důstojnické kabiny, slyšel tiché vrzání smršťující se a roztahující se oceli, jak americká válečná loď Ogden zatáčela na levobok. Našel si cestu do sprch a roztočil studenou vodu, aby se probudil. Za deset minut byl oblečený a připravený. Nastala chvíle prozkoumat loď.
Válečné lodi nikdy nespí. I když se většina pravidelných činností odbývá za denního světla, neochvějný cyklus hlídek u námořnictva znamenal, že mužstvo se po lodi pohybuje pořád.
Nejméně stovka členů posádky byla stále na místech, kde se vykonávala služba, a spousta dalších procházela napůl osvětlenými chodbami a prováděla drobnou údržbu. Ostatní muži odpočívali na ubikacích, trochu četli nebo psali dopisy.
Měl na sobě pruhovanou pracovní uniformu. Jmenovka hlásala, že je Clark, neměl žádné odznaky hodnosti. V očích posádky byl „pan Clark“ prostě civil a už si šeptali, že je z CIA - což přirozeně provázely vtípky o Jamesi Bondovi, které ovšem vyprchaly, když ho zahlédli. Námořníci ustupovali stranou, když ho potkali na chodbě, a zdravili ho uctivým pokývnutím, na které odpovídal, pobavený tím, že má postavení důstojníka.
I když jenom kapitán a výkonný důstojník věděli, o jakou akci jde, námořníci nebyli hloupí. Člověk neposílá loď až z San Diega, aby podporovala malou četu námořní pěchoty, pokud k tomu není zatraceně dobrý důvod - a před partou těch ostrých hochů, kteří se k nim nalodili, by uctivě couvl o krok i John Wayne.
Kelly našel vzletovou palubu. Procházeli se tam také tři námořníci. Connie byla dosud na obzoru, letadla stále létala, jejich světla blikala na hvězdnatém nebi. Za pár minut si oči přivykly na tmu. Pár tisíc metrů daleko uviděl torpédoborce.
Na Ogdenu se za hučení elektrických motorů otáčely radarové antény, ale hlavně bylo slyšet neustálé svištění, jak ocelový trup rozhrnoval vodu.
„Ježíši, tady je krásně,“ řekl si pro sebe.
Kelly zamířil zpátky do nástavby a chodil sem a tam, až našel bojové informační středisko. Byl tam kapitán Franks - nespal, jak už to u kapitánů chodí.
„Je vám líp?“ zeptal se velící důstojník.
„Ano, pane.“ Kelly se podíval na narýsované pozice, spočítal lodě jejich formace, označené jako TF-77.1. Pracovala spousta radarů, protože Severní Vietnam měl vlastní letectvo a jednoho dne by je mohlo napadnout provést skutečnou hloupost.
„Která je ta AGI?“
„Náš ruský přítel je tady,“ poklepal Franks na hlavní displej. „Dělá totéž co my. Zpravodajci, které jsme nalodili, si užívají starých dobrých časů,“ pokračoval kapitán.
„Normálně jezdí na malých lodích. My jsme pro ně úplná Queen Mary.“
„Pořádně velká,“ souhlasil Kelly. „Vypadá taky prázdná.“
„Jo. No, není potřeba bát se nějakých strkanic, myslím mezi mými chlapci a námořními pěšáky. Potřebujete se podívat na mapy? Mám jich ve své kabině pod zámkem celý balík.“
„To zní jako dobrý nápad, kapitáne. Byla by tu taky trocha kávy?“
Franksova kabina byla pohodlná. Stevard přinesl kávu a snídani. Kelly rozbalil mapu a znovu zkoumal řeku, po které se vydá.
„Pěkná a hluboká,“ poznamenal Franks.
„Až kam potřebuju,“ souhlasil Kelly a žvýkal topinku. „Cíl je přímo tady.“
„Nezávidím vám, příteli.“ Franks vytáhl z kapsy odpichovací kružítko a odkrokoval vzdálenost.
„Jak dlouho to děláte?“
„Námořního navigátora?“ Franks se zasmál. „No z Annapolisu mě vyšoupli za dva a půl roku. Chtěl jsem na torpédoborec, tak mi dali LST. Výkonný důstojník, a naprostý zelenáč, věřil byste? První přistání byl Pelileu. Pro Okinawu jsem měl vlastní velení. Potom Inchon, Wonsan, Libanon. Sedřel jsem pořádnou vrstvu nátěru na spoustě pláží. Myslíte…?“ zeptal se a vzhlédl.
„Nejsme tu, aby se nám to nepovedlo, kapitáne.“ Kelly měl každý zákrut řeky vrytý do paměti, ale stejně se dál díval na mapu, přesnou kopii té, kterou studoval v Quantiku, a pátral po něčem novém, ale nic nenašel. Přesto se díval dál.
„Jdete tam sám? Dlouhá štreka na plavání, pane Clarku,“ poznamenal Franks.
„Trochu mi pomůžou a zpátky plavat nemusím, ne?“
„Snad ne. Rozhodně bude pěkné, jestli dostaneme ty chlapce ven.“
„To ano, pane.“

27
Výsadek
První fáze operace BOXWOOD GREEN začala těsně před svítáním. Letadlová loď Constellation změnila jižní kurz, jakmile bylo odvysíláno jisté kódové slovo. Dva křižníky a šest torpédoborců stočilo směr plavby na levobok přesně podle letadlové lodi a rukojeti na devíti různých strojních telegrafech byly přesunuty do polohy NAPLNO. Kotle všech lodí už byly roztopené a válečné lodi zamířily doprava a zároveň zrychlovaly. Jejich manévr zaskočil posádku ruské AGI. Čekala, že Connie zamíří opačným směrem, proti větru, aby zahájila letové operace, ale Rusové nevěděli, že to ráno se letadlová loď drží po větru a uhání na severovýchod. Špionážní trawler také změnil kurz a zvýšil výkon v marné

naději, že brzy letadlovou loď dohoní. Ogden tedy zůstala s dvěma eskortními torpédoborci třídy Adams, což bylo rozumné opatření vzhledem k tomu, co se nedávno přihodilo válečné lodi Pueblo u korejského pobřeží.
Kapitán Franks sledoval, jak ruská loď během hodiny mizí.
Nechali uplynout další dvě hodiny, jen pro jistotu. V osm ráno dvojice AH-1 Huey Cober dokončila svůj osamělý let z námořní letecké základny v Danangu a přistála na rozlehlé vzletové palubě Ogdenu. Rusové by se asi divili, proč jsou dvě útočné helikoptéry na lodi, která se podle důvěrných hlášení jejich rozvědky zabývala stejnou elektronickou zpravodajskou činností jako oni. Údržbáři, kteří už byli na palubě, okamžitě odtlačili „hady“ na kryté místo a začali kompletní prohlídku, která prověří stav všech součástek. Členové posádky Ogdenu rozjeli svou strojní dílnu a schopní pomocníci hlavního strojníka nabídli novým příchozím všechno, co měli. Pořád ještě nevěděli, o jakou akci jde, ale už bylo jasné, že je to něco hodně neobvyklého. Doba na otázky minula. Ať to sakra bylo co chtělo, celá loď jim byla k dispozici, ještě než se důstojníci obtěžovali vydat rozkaz svým divizím. Ozbrojené vrtulníky Cobra znamenaly akci a každý muž na palubě věděl, že akce se bude týkat zatraceně víc Severního Vietnamu než Jižního. Kolovaly nejrůznější dohady, ale ne zas tak divoké.
Měli na palubě špióny, pak mariňáky, teď ozbrojené vrtulníky a odpoledne přistanou další helikoptéry. Zdravotníci válečného námořnictva na palubě dostali rozkaz připravit nemocniční prostory na lodi na nový příjem.
„Pořádně ty hajzly proženeme,“ prohodil pomocník loďmistra třetí třídy ke svému nadřízenému.
„Nikde to neroztrubuj,“ zavrčel osmadvacetiletý veterán.
„Komu bych to sakra říkal, lodmistře? Hele, brácho, já jsem pro, jasný?“
Do čeho to moje námořnictvo jde? ptal se v duchu veterán ze zálivu Leyte.
„Ty, ty a ty,“ zavolal mladší muž a ukázal na několik nových námořníků. „Pustíme se do prohlídky.“ Začali podrobně prohlížet vzletovou palubu a hledali jakýkoli předmět, který by mohl nasát motor. Otočil se zpátky k loďmistrovi. „S vaším svolením, loďmistře.“
„Pokračujte.“ Kluci z vejšky, pomyslel si nadřízený, vyhnuli se odvodu.
„A jestli někoho nachytám, jak hulí, natrhnu mu prdel!“ oznámil zkušený pomocník třetí třídy novým klukům.
Ale skutečná akce se odehrávala na území důstojníků.
„Hromada běžné rutiny,“ řekl svým návštěvníkům zpravodajský důstojník.
„V poslední době jsme dělali na jejich telefonním systému,“ vysvětloval Podulski. „To je teď nutí víc používat rádia.“
„Chytré,“ poznamenal Kelly. „Nějaký výstup z cíle?“
„Něco málo, a jeden včera v noci byl v ruštině.“
„To je vodítko, které chceme!“ řekl okamžitě admirál. Rusové mohli být v ZELENÉ VYSÍLAČCE jenom z jednoho důvodu. „Doufám, že toho hajzla dostaneme!“
„Pane, jestli tam je, jako by se stalo,“ slíbil Albie s úsměvem.
Chování se znovu změnilo. Byli odpočatí a blízko cíle, myšlenky se přestaly zanášet neurčitým strachem a začaly se soustředit na daná fakta. Sebedůvěra se vrátila - obohacená opatrností a starostmi, ale spoléhali na výcvik. Teď už mysleli na to, že se to povede.
Na palubu dorazila nejnovější série fotografií, pořízených RA-5 Vigilantem, který profrčel nízko nad celkem třemi základnami raket země-vzduch, aby zamaskoval zájem o jisté malé a utajené místo. Kelly si prohlédl zvětšeniny.
„Na věžích pořád někdo je.“
„Něco hlídají,“ souhlasil Albie.
„Nevidím žádné změny,“ pokračoval Kelly. „Jen jedno auto. Žádné náklaďáky… V bezprostředním okolí nic zvláštního. Pánové, mně to připadá naprosto normální.“
„Connie bude udržovat pozici čtyřicet mil na moři.
Zdravotníci se dnes připraví. Zítra dorazí velitelský tým a pozítří -“ Franks kývl směrem ke stolu. „Půjdu si zaplavat,“ dopověděl Kelly.

Kazeta s filmem, nevyvolaným, ležela v sejfu v kanceláři sekčního šéfa washingtonské pobočky KGB, takto sovětského velvyslanectví, jen pár bloků po Šestnácté ulici od Bílého domu. Kdysi to byl luxusní dům George Mortimera Pullmana - zakoupila ho vláda Nikolaje II. - a byl v něm druhý nejstarší výtah a největší špionážní centrum ve městě. Množství materiálu, které dodávala více než stovka vycvičených vyšších důstojníků, znamenalo, že ne všechny informace, které prošly dveřmi, byly na místě zpracovány. Kapitán Jegorov měl tak nízké postavení, že jeho sekční šéf nepovažoval informace od něj za hodny prohlídky. Kazeta nakonec putovala do malé obálky z manilového konopí zapečetěné voskem, pak si našla cestu do neforemného plátěného pytle diplomatického kurýra a ten nasedl do letadla do Paříže a letěl první třídou, díky zdvořilosti Air France. Po osmi hodinách kurýr chytil v Orly tryskáč Aeroflotu do Moskvy a z letu se vyklubalo tři a půl hodiny příjemného povídání s bezpečnostním důstojníkem KGB, který byl jeho oficiálním doprovodem pro tuto část cesty.
Kromě svých úředních povinností si kurýr při svých pravidelných cestách na západ neopomněl nakoupit různé spotřební zboží. Největším současným hitem byly punčocháče, dva páry obdržel doprovod KGB.
Když přijel do Moskvy a prošel celnicí, čekající auto ho odvezlo do města, kde se první zastávka konala nikoli na ministerstvu zahraničních věcí, ale na velitelství KGB na náměstí Dzeržinského číslo 2. Zde se diplomatický pytel vyprázdnil víc než z poloviny, včetně většiny plochých balíčků s punčocháči. Další dvě hodiny kurýrovi trvalo, než došel do svého bytu, k láhvi vodky a chvíli vytouženého spánku.
Kazeta skončila na stole jednoho majora KGB. Identifikační lístek mu pověděl, který z jeho důstojníků ji pořídil, důstojník tedy vyplnil příslušný formulář a zavolal podřízeného, aby ji odnesl do fotolaboratoře k vyvolání.
Laboratoř, i když byla velká, měla toho dne dost práce, a tak kazeta bude muset počkat celý den, možná dva. Major

přikývl.
Jegorov byl nový, i když slibný důstojník, a teprve začínal rozpracovávat agenta se zajímavými legislativními konexemi. Očekávalo se však, že bude chvíli trvat, než Cassius prozradí něco skutečně důležitého.

Raymond Brown odcházel z lékařské fakulty Pittsburghské univerzity a ze všech sil se snažil, aby se po jejich první návštěvě u doktorky Bryantové netřásl vztekem. Proběhlo to docela dobře. Doris rovnou, i když trochu roztřeseně, vysvětlila hodně z toho, co se za poslední tři roky událo, a on ji celou dobu držel za ruku, aby ji podpořil, fyzicky i morálně. Raymond Brown se obviňoval ze všeho, co se jeho dceři stalo. Kdyby se tehdy v pátek večer, tak dávno, líp ovládl - jenomže se neovládl. Stalo se. Nic se nedalo změnit. Tehdy byl jiným člověkem. Teď byl starší a moudřejší, a tak cestou k autu svůj vztek ovládal. Šlo o budoucnost, nikoli o minulost.
Lékařka jim to řekla velmi jasně. Byl odhodlaný řídit se jejími radami ve všem.
Otec a dcera zašli na večeři do klidné rodinné restaurace - nikdy se nenaučil pořádně vařit - a mluvili o sousedech, co dělají kamarádi Doris z dětství, jemně ji tak seznamoval s novou situací. Raymond mluvil klidně, říkal si, že se musí často usmívat a nechat Doris, aby hodně mluvila sama. Každou chvíli se její hlas zadrhl a objevil se ten bolestný výraz. V tu chvíli změnil předmět hovoru, řekl něco hezkého o tom, jak vypadá, nebo vyprávěl nějakou příhodu z dílny. Hlavně musel být silný a klidný, kvůli ní. Během devadesáti minut jejich prvního sezení s lékařkou se dozvěděl, že věci, kterých se bál tři roky, se skutečně staly, a jaksi tušil, že to nevyslovené bude ještě horší. Bude muset sáhnout hodně hluboko, aby vztek udržel v sobě, ale jeho holčička potřebovala, aby byl - jako skála, říkal si. Veliká pevná skála, ke které se může přimknout, pevná jako kopce, na kterých bylo postaveno jeho město. Potřebovala i jiné věci. Potřebovala znovu objevit Boha. Lékařka s ním v tomhle souhlasila a Ray Brown se o to postará - pastor mu pomůže, sliboval si a hleděl do očí své holčičky.

Bylo příjemné chodit zase do práce. Sandy se znovu chopila povinností ve svém poschodí, čtrnáctidenní nepřítomnost jí Sam Rosen odepsal jako zvláštní úkol, což si v postavení přednosty oddělení mohl dovolit, aniž by se někdo na něco ptal. Pacienti na pooperačním byli jako obvykle sbírkou lehčích a těžších případů. Tým ošetřovatelek organizoval a zajišťoval příslušnou péči. Dvě ošetřovatelky se zeptaly, kde byla. Odpověděla jenom, že prováděla zvláštní výzkumný projekt pro doktorku Rosenovou, a to stačilo, zvlášť když měli spoustu práce s oddělením plným pacientů. Ostatní ošetřovatelky si všimly, že je trochu roztržitá. Občas se jí v očích objevil nepřítomný pohled, myslela na něco jiného, o čemsi přemýšlela. Nevěděly o čem. Možná je v tom mužský, doufaly všechny a byly rády, že mají vedoucí zase zpátky. Sandy uměla jednat s lékaři líp než kdo jiný a ve spolupráci s profesorem Rosenem všechno zapadlo do příjemných starých kolejí.

„Tak už máš náhradu za Billyho a Ricka?“ zeptal se Morello.
„Chvíli to trvá, Eddie,“ odpověděl Henry. „Dělá nám to bordel v předávkách.“
„Ále, hovno! Stejně se s tím sereš moc komplikovaně.“
„Uber, Eddie,“ napomenul ho Tony Piaggi. „Henry si to zavedl šikovně. Je to bezpečný a funguje to -“
„A je to moc komplikovaný. Kdo se teď postará o Philadelphii?“ dožadoval se Morello.
„Pracujeme na tom,“ odpověděl Tony.
„Vy akorát pouštíte drobky a vybíráte prachy, kristepane! Oni nikoho neokradou, máme co dělat s obchodníkama, nezapomeňte.“ S žádnýma negrama z ulice - ale měl dost rozumu, aby to neřekl nahlas. Stejně mu to vyčetli z očí. Bez urážky, Henry.
Piaggi dolil sklenky s vínem. To gesto připadalo Morellovi povýšenecké a podráždilo ho.
„Hele,“ řekl Morello a naklonil se vpřed. „Já jsem tenhle kšeft pomáhal rozjíždět, pamatujete? S Philadelphii byste vůbec nezačali, kdyby nebylo mě.“
„Kam tím míříš, Eddie?“
„Já ty pitomý předávky přeberu, než si Henry pofouká zadek. Co je na tom těžkýho? Sakra, vždyť to pro vás dělají ženský!“
Ukaž jim trochu ramena, myslel si Morello, ukaž jim, že máš, co to vyžaduje. Sakra, ukáže to aspoň chlapům ve Philadelphii a možná tam pro něj udělají to, co Tony ne. Jo.
„Určitě bys to chtěl zkusit, Eddie?“ zeptal se Henry a v duchu se usmíval. Odpověď se dala snadno předvídat.
„Kurva, to víš, že jo.“
„Dobře,“ řekl Tony a tvářil se, jako by to na něj udělalo dojem. „Zavoláš tam a domluvíš to.“ Henry měl pravdu, říkal si Piaggi. Celou dobu to byl Eddie, jel na vlastní triko. Hlupák.
S tím se lehko vypořádají.

„Pořád nic,“ řekl Emmet Ryan a tím shrnul případ Neviditelného muže. „Tolik důkazů - a nic.“
„Jediná věc, která dává smysl, Eme, je, že někdo tu jede na vlastní triko.“ Vraždy nezačínají a nekončí jen tak. Musejí mít důvod. Důvod se v mnoha případech těžko, přetěžko hledal, ale organizovaná a pečlivá série vražd je jiné kafe. Zbývaly dvě možnosti. Buď někdo provedl sérii vražd, aby zakryl svůj skutečný cíl. Tím cílem musel být Willam Grayson, který zmizel z povrchu zemského, pravděpodobně už se živý neukáže a časem se možná objeví jeho tělo - nebo taky ne. Kdosi, kdovíčím velmi rozzlobený, velmi opatrný a velmi obratný - Neviditelný muž - došel k tomuto bodu a tam se zastavil.
Je to pravděpodobné? zeptal se Ryan v duchu. Odpověď mohl těžko odhadnout, ale připadalo mu, že ta náhlá série nedává smysl. Příliš velká námaha kvůli jedinému, nijak významnému objektu. Grayson nebyl žádný šéf nějaké

organizace, a jestli ty vraždy byly naplánované, jeho smrt prostě nebyla logickou tečkou. Aspoň mi to napovídají instinkty, mračil se Ryan.
Naučil se svým nedefinovatelným vnitřním pocitům důvěřovat, tak jako všichni policajti. A přesto ty vraždy přestaly. V posledních pár týdnech zemřeli další tři prodavači drog; on a Douglas se osobně podívali na místo činu a zjistili, že jde o dvě úplně obyčejné vražedné loupeže a v třetím případě o rvačku o území, kde jeden prohrál a druhý vyhrál. Neviditelný muž zmizel, nebo aspoň zůstával nečinný, a tento fakt trhal na kusy teorii, která mu připadala jako nejrozumnější vysvětlení série vražd - to, co zbývalo, bylo mnohem méně uspokojivé.
Druhá možnost dávala svým způsobem větší smysl. Někdo se snažil narušit drogový řetěz, který se pokoušel objevit Mark Charon a jeho lidé, tím, že vyřazoval prodavače drog a tak je nutil, aby přešli k novému dodavateli. V této hypotéze měl William Grayson o něco důležitější roli - a možná tu měli ještě nějakou vraždu, zatím neobjevenou, která odstranila vedení dotyčného řetězce. Dalším skokem fantazie se Ryan přenesl k domněnce, že řetěz, který likviduje Neviditelný muž, je stejný, po jakém on a Douglas pátrají už spoustu měsíců.
Všechno dohromady to dávalo pěkně úhledný teoretický uzlíček.
Ale s vraždami to tak chodilo málokdy. Opravdová vražda nebyla jako v televizním filmu. Člověk nikdy všechno nevyluštil. Když se vědělo kdo, pak se třeba nikdy nedozvěděli proč, aspoň ne uspokojivě. A problém s aplikací elegantních teorií na fakta reálné smrti tkvěl v tom, že lidé do teorií moc dobře nezapadají. Navíc to znamenalo, že pokud by ten model pro události za poslední měsíc byl správný, pak teď v Ryanově městě řádil vysoce disciplinovaný a bezohledný zabiják, což nebyla zrovna dobrá zpráva.
„Tome, já to prostě neberu."
„Ale jestli je to tvoje komando Neviditelný muž, proč toho nechal?" zeptal se Douglas.
„Pamatuju si to správně? Nepřišel jsi s tím nápadem zrovna ty?"
„Jo, a co má být?"
„Nemůžu říct, že bys mi zvlášť pomáhal, seržante."
„Máme příjemný víkend, abychom si to promysleli. Já osobně budu sekat trávu, v neděli si zajdu na zápas a budu se chovat jako řádný občan. Náš přítel je pryč, Eme. Nevím kde, ale může být klidně na druhé straně zeměkoule. Podle mě je to někdo zvenčí, kdo sem přišel odvést práci, splnil úkol a teď odjel."
„Počkej chvilku!" To byla úplně nová teorie, nájemný vrah jako z filmu, a takoví lidé prostě neexistovali. Ale Douglas už zamířil ven z kanceláře a tím ukončil další diskusi, při které mohlo vyjít najevo, že oba detektivové mají napůl pravdu a napůl se mýlí.

Cvičné střelby začaly před pozornými zraky velitelského týmu a všech námořníků, kteří se pod nějakou záminkou vyrojili na zádi. Příslušníci námořní pěchoty si říkali, že ti dva admirálové a jakýsi nový frajer z CIA musejí být po příjezdu stejně groggy jako oni, ale nevěděli, že Maxwell, Greer a Ritter většinou letěli letadlem pro VIP a překonali Pacifik celkem příjemně, s pitím a v pohodlných sedadlech.
Přes palubu šly odpadky při majestátní rychlosti lodi pět uzlů. Příslušníci námořní pěchoty dělali díry do kusů dřeva a papírových sáčků, byla to spíš zábava pro posádku než hodnotné cvičení. Kelly se také předvedl, vypálil ze své CAR-15 dávky po dvou, po třech a zasáhl cíl. Když bylo po všem, muži zajistili zbraně a zamířili zpátky do ubikací. Když se Kelly vracel do nástavby, zastavil ho nějaký voják.
„Vy jste ten chlap, co tam jde sám?"
„To nemáte vědět."
Pomocník hlavního strojníka se uchechtl. „Pojďte za mnou, pane." Zamířili dopředu, vyhnuli se jednotce námořní pěchoty a vešli do skvěle vybavené dílny Ogdenu. Musela být skvělá, jelikož měla sloužit nejen lodi, ale také potřebám veškerého mobilního vybavení, jež se mohlo nalodit. Na jednom pracovním stole Kelly uviděl mořské sáně, které ho tehdy vezly řekou.
„Máme je na palubě od San Diega, pane. Náš hlavní elektrikář a já jsme si s nima pohráli. Celé jsme je rozebrali, všechno vyčistili, zkontrolovali baterie, mimochodem jsou dobré.
Dostaly nové těsnění, takže by se voda neměla dostat dovnitř.
Dokonce jsme je zkoušeli na spojovací palubě. Záruka je pět hodin. Deacon a já jsme na ale nich zapracovali. Vydrží sedm," řekl strojníkův pomocník se skromnou pýchou. „Říkal jsem si, že by se vám mohly hodit."
„To budou, pomocníku, děkuju vám."
„Teď se podíváme na bouchačku." Kelly ji po chvilce váhání vydal a strojníkův pomocník ji začal rozebírat. Za patnáct vteřin byla oholená, ale náčelník se nezastavil.
„Počkat!" vyštěkl Kelly, když sundal i hledí.
„Je moc hlučná, pane. Přece tam půjdete sám, ne?"
„Ano, půjdu."
Strojníkův pomocník ani nezvedl hlavu. „Chcete, abych tu holku ztišil, nebo chcete mít reklamu?"
„S kulovnicí to nejde."
„Říká kdo? Jak daleko myslíte, že budete muset střílet?"
„Nejvíc na sto metrů, nejspíš ani to ne. Sakra, ani ji nechci použít -"
„Protože je hlučná, co?" Strojníkův pomocník se usmál.
„Chcete se na mě dívat, pane? Něco se přiučíte."
Přenesl hlaveň k vrtačce. Příslušná součástka už byla na místě a pod pozornými zraky Kellyho a dvou poddůstojníků vyvrtal řadu dírek v prvních patnácti centimetrech duté ocelové tyče.
„Tak, nadzvuková kule se nedá ztlumit úplně, ale můžete zachytit plyn, což jistě pomůže."

„I u průrazného náboje?“
„Gonzo, máš to připravené?“
„Jo, pane,“ odpověděl Gonzales druhé třídy. Hlaveň pušky putovala na soustruh, který vyřízl řadu mělkých, ale dlouhých závitů.
„Tohle jsem připravil předem.“ Strojníkův pomocník zvedl tlumič podobný plechovce o průměru sedm a půl centimetru a délce dvacet sedm centimetrů. Pěkně se našrouboval na konec hlavně. Otvor v plechovce umožňoval nasunutí mířidel, čímž se tlumič pořádně ukotvil.
„Jak dlouho jste na tom dělali?“
„Tři dny, pane. Když jsem si prohlížel zbraně, které jsme naložili, nebylo těžké si domyslet, co budete asi potřebovat, a měl jsem trochu času. Tak jsem si trochu pohrál.“
„Ale jak jste sakra věděl, že půjdu -“
„Vyměňujeme si signály s ponorkou. Je těžké si to domyslet?“
„Jak jste se to dozvěděl?“ naléhal Kelly, i když odpověď znal.
„Viděl jste někdy loď kde by se udrželo tajemství? Kapitán má gardistu. Gardisté mají hubu,“ vysvětlil strojníkův pomocník a skládal pušku dohromady. „Zbraň se tím asi o osm a půl centimetru prodlouží, ale doufám, že to nevadí.“
Kelly přiložil karabinu k líci. Vyvážení se tím vlastně o něco vylepšilo. Měl radši zbraň s těžším ústím, jelikož ji mohl lépe ovládat.
„Moc pěkná.“ Musel ji samozřejmě vyzkoušet. Kelly a strojníkův pomocník zamířili na záď. Cestou vzal strojník vyhozenou dřevěnou bedýnku. Na prodloužené zádi lodi Kelly vložil do karabiny plný zásobník. Strojníkův pomocník hodil bedýnku do vody a ustoupil. Kelly zacílil a zmáčkl.
Pop. Vzápětí se ozval zvuk kulky, která narazila do dřeva, a znělo to hlasitěji než vlastní odpálení náboje. Kelly také zřetelně slyšel, jak pracuje mechanismus závěru. Pomocník hlavního strojníka udělal pro průraznou kulovnici to, co Kelly pro pistoli dvaadvacítku. Mistr se dobrotivě usmíval.
„Těžké na tom bylo pouze to, jak zajistit, aby bylo uvnitř dost plynu, který ovládá uzávěr. Zkuste to naplno s automatem, pane.“
Kelly to udělal a vystřílel šest nábojů. Pořád to znělo jako střelba, ale skutečný hluk se zredukoval o nejméně pětadevadesát procent a to znamenalo, že nikdo nemůže nic slyšet, pokud je pár set metrů daleko - proti víc než kilometru u normální kulovnice.
„Dobrá práce, strojníku.“
„Nevím, kam jdete, pane, ale buďte opatrný, slyšíte?“ pravil strojníkův pomocník a bez dalšího slova odešel.
„To si piš,“ řekl Kelly vodě. Pozvedl zbraň ještě o kousek a vyprázdnil zásobník do bedýnky, než se příliš vzdálila. Kulky za doprovodu malých bílých gejzírů mořské vody nadělaly z dřevěné krabice třísky.
Jsi připravený, Johne.
* * *
Počasí bylo připravené taky, jak se za pár minut dozvěděl.
Při podpoře vzdušných operací nad Vietnamem pracovala snad nejvýkonnější meteorologická služba - ne že by to piloti skutečně doceňovali nebo uznávali. Starší meteorolog přiletěl z Constellation s admirály. Přejížděl rukama po mapě izobar a po nejnovějších satelitních fotografiích.
„Zítra začnou přeháňky a další čtyři dny můžeme očekávat vytrvalý déšť. Dost vydatný. Bude pršet, dokud se tato pomalu se pohybující oblast nízkého tlaku nepřesune na sever nad Čínu,“ řekl jim.
Byli tam všichni důstojníci. Čtyři letové posádky určené pro tuto akci vzaly zprávu věcně. Létat s helikoptérou v nepříznivém počasí nebyla zrovna zábava a žádný pilot neměl rád sníženou viditelnost. Ale déšť zároveň ztlumí hluk letounu a sníží viditelnost pro obě strany. Hlavní riziko, které jim vadilo, byla lehká protiletadlová děla. Ta se zaměřovala opticky a všechno, co zhoršovalo schopnost obsluhy slyšet a vidět, zlepšovalo bezpečnost jejich letounu.
„Maximální rychlost větru?“ zeptal se pilot jedné Cobry.
„Nejhorší poryvy do pětatřiceti nebo čtyřiceti uzlů. Nahoře to bude trochu házet, pane.“
„Náš hlavní průzkumný radar je docela dobrý pro pozorování počasí. Můžeme vás z toho nejhoršího vyvést,“ nabídl kapitán Franks. Piloti přikývli.
„Pane Clarku?“ zeptal se admirál Greer.
„Déšť mi vyhovuje. Cestou tam by si mě mohli všimnout jedině tak, že by zahlédli bubliny, které budou stoupat na hladinu řeky. Déšť je bude rozbíjet. To znamená, že se můžu pohybovat i ve dne, když budu muset.“ Kelly se odmlčel, protože věděl, že může říct už jen to jedno. „Skate je pro mě připravená?“
„Kdykoli rozkážeme,“ odpověděl Maxwell.
„Takže bych to spustil, pane.“ Kelly cítil, jak mu ochladla kůže. Měl pocit, že se mu stáhla na celém těle a zmenšila ho. Ale stejně to řekl.
Oči se stočily ke kapitánu Albiemu, americká námořní pěchota. Viceadmirál, dva kontraadmirálové a vysoký důstojník CIA teď čekali, až mladý námořní pěšák vynese poslední rozhodnutí. On povede hlavní úder. On měl konečnou zodpovědnost za operaci. Mladému kapitánovi připadalo opravdu moc zvláštní, že sedm hvězd ho potřebuje, aby řekl „jedem“, ale život pětadvaceti námořních pěšáků a možná dalších dvaceti lidí závisel na jeho úsudku. Akci povede on a musí k ní dojít přesně v pravou chvíli. Pohlédl na Kellyho a usmál se.
„Pane Clarku, buďte velmi opatrný. Myslím, že je čas, abyste si zaplaval. Akce je zahájena.“
Žádný jásot se nekonal. Všichni muži kolem mapového stolu hleděli dolů na mapy a snažili se přeměnit dvourozměrný inkoust na papíře v trojrozměrnou skutečnost. Potom se jejich hlavy zvedly, skoro současně, a všichni si pohlédli do očí.

Maxwell promluvil první, oslovil jednu posádku vrtulníku.
„Myslím, že byste si měl zahřát helikoptéru.“ Maxwell se otočil. „Kapitáne Franksi, odeslal byste signál Skate?“
Odpovědí mu bylo rázně Rozkaz, pane a muži se napřímili, podívali se na mapu a na své rozhodnutí s odstupem.
Kelly si říkal, že je na tu střízlivou pauzu trochu pozdě.
Nemyslel na strach, jak to jen šlo, a začal se soustředit na těch dvacet mužů. Zdálo se zvláštní riskovat život pro lidi, které neznal, jenomže riskovat život přece vůbec nemá racionální podklad. Jeho otec to dělal celý život a zemřel při úspěšné záchraně dvou dětí. Jestli můžu být hrdý na svého tátu, tak ho můžu takhle uctít nejlíp, řekl si.
Můžeš to zvládnout, chlapče. Víš jak. Cítil, jak se ho zmocňuje odhodlání. Všechno bylo rozhodnuto. Teď už byl odhodlaný k akci.
Kellymu ztvrdly rysy v tváři. Nebezpečí už nebylo třeba se bát, bylo třeba se s ním vypořádat. Překonat je.
Maxwell to viděl. Stejnou věc vídal před startem na mateřských letadlových lodích, piloti procházeli duševní přípravou, která je nutná, než člověk hodí kostky, a admirál si pamatoval, jaké to bylo pro něj, jak se napjaly svaly, jak se zrak najednou zostřil. První dovnitř, poslední ven, přesně takové často bývaly jeho akce, když létal na svém F6F Hellcatu, aby vyřadil stíhačky a pak kryl útočný letoun po celou cestu domů. Můj druhý syn, řekl si najednou Dutch, stejně statečný jako Sonny a stejně tak bystrý. Nikdy však Sonnyho osobně neposílal do nebezpečí a Dutch byl daleko starší než na Okinawě. Nebezpečí hrozící jiným vypadalo větší a horší než to, které se týkalo vás. Ale tak to muselo být a Maxwell věděl, že Kelly mu důvěřuje, stejně jako on svého času důvěřoval Petovi Mitscherovi. Břemeno to bylo těžké, o to těžší, že se musel dívat do tváře člověka, kterého posílal samotného na nepřátelské území. Kelly Maxwellův pohled zachytil a na tváři se mu objevil vědoucí úsměv.
„Nepřehánějte to, pane.“ Vyšel z kabiny, aby si sbalil výstroj.
„Víš, Dutchi,“ admirál Podulski si zapálil cigaretu, „ten kluk se nám mohl hodit, tehdy před pár lety. Myslím, že by mezi nás zapadl velmi dobře.“ Bylo to mnohem víc než „pár“ let, ale Maxwell věděl, že je ta věta pravdivá. Byli kdysi mladými válečníky a teď přišel čas nové generace.
„Casi, já jen doufám, že umí být opatrný.“
„Bude. Přesně jako jsme byli my.“

Mořské sáně vyvezli na vzletovou palubu muži, kteří je připravovali. Byla tma těsně před svítáním, helikoptéra už roztáčela motor a pětilistový rotor se otáčel, když Kelly procházel dveřmi. Zhluboka se nadechl, než vyšel ven. Ještě nikdy takové publikum neměl. Stál tam Irvin se třemi dalšími vyššími poddůstojníky námořní pěchoty, Albie a vlajkoví důstojníci, k tomu Ritter, který si ho prohlížel, jako by byl nějaká zatracená Miss Amerika nebo co. Ale to už se k němu připojili i dva strojníci od námořnictva.
„Baterie jsou dobité. Výstroj je v kontejneru. Je vodotěsný, takže nevznikne žádný problém, pane. Puška je nabitá a v komoře má náboj, pokud byste ji nahonem potřeboval, je zajištěná. Pro všechna rádia jsou nové baterie a dvě náhradní sady. Jestli se mělo udělat ještě něco, tak já o tom nevím,“ překřikoval pomocník hlavního strojníka hluk motorů helikoptéry.
„Mně to připadá dobré!“ zakřičel na něj Kelly.
„Zlomte vaz, pane Clarku.“
„Nashle za pár - a díky!“ Kelly si s oběma strojníky potřásl rukou a pak se vydal za kapitánem Franksem. Ze žertu se postavil do pozoru a zasalutoval. „Žádám o svolení opustit loď, pane.“
Kapitán Franks vrátil přihrávku. „Svolení uděleno.“
Potom se Kelly podíval na ostatní. První tam, posedni ven.
Úsměv koutkem úst a pokývnutí pro tuto chvíli stačilo, momentálně čerpali kuráž oni z něj.
Velký záchranný vrtulník Sikorsky se kousek nadzvedl.
Obsluha připevnila sáně ke spodku helikoptéry a pak vrtulník zamířil z turbulencí na nástavbě Ogdenu k zádi a bez světel odlétal do tmy; zmizel během několika vteřin.

Americké plavidlo Skate byla staromódní ponorka, upravená z první jaderné ponorky, americké válečné lodi Nautilus. Trup měl tvar spíš jako normální loď než velryba, takže byla pod vodou poměrně pomalá, ale dvojité vrtule jí umožňovaly lepší manévrování, zvlášť v mělké vodě. Celé roky Skate konala službu jako pobřežní zpravodajská loď, pokaždé se připlížila těsně k vietnamskému pobřeží a pak vysouvala prutové antény, aby vyslídila radarové nebo jiné elektronické vysílání. Také dopravila k břehu nejednoho plavce. Včetně Kellyho před několika lety, i když na palubě nezůstal jediný člen posádky, který by si jeho tvář pamatoval. Viděl ponorku na hladině jako černý obrys tmavší než voda, lesklse ve světle ubývajícího měsíce, který brzo zakryjí mračna. Pilot helikoptéry nejdřív položil sáně na přední palubu Skate, kde je pak posádka ponorky připevnila. Potom spustili po laně Kellyho a jeho osobní výstroj. Za minutu stál v řídicí kajutě ponorky.
„Vítejte na palubě,“ řekl komandér Silvio Esteves, pro kterého to byla první akce s plavcem. Nevelel lodi ještě ani rok.
„Děkuju vám, pane. Jak dlouho to bude trvat k pláži?“
„Šest hodin, možná víc, dokud vám všechno neobhlídneme. Kávu? Jídlo?“
„Co takhle postel, pane?“
„Volná palanda je v kabině výkonného důstojníka. Vidím, že nejste moc rozčilený.“ Což byl příjemný rozdíl proti technikům z národní bezpečnostní agentury, které měl také na palubě.
Kelly se vydal za posledním opravdovým odpočinkem, který mu bude během příštích tří dnů dopřán - jestli všechno půjde podle plánu. Usnul, ještě než se ponorka ponořila do vod Jihočínského moře.

„To je zajímavé," řekl major. Hodil překlad na stůl svého přímého nadřízeného, dalšího majora, ale tenhle byl v seznamu příštích podplukovníků.
„Slyšel jsem o tom táboře. Operaci vede GRU - aspoň se o to snaží. Naši socialističtí spojenci moc nespolupracují. Takže Američané o tom nakonec vědí, co?"
„Čtěte dál, Juriji Petroviči," pobídl ho mladší muž.
„Opravdu!" vzhlédl. „Kdo vlastně je ten Cassius?" Jurij už to jméno kdysi viděl, spojoval si je s velkým množstvím podružných informací, které přicházely z různých zdrojů v americké levici.
„Glazov ho teprve přednedávnem s konečnou platností naverboval." Major chvilku vysvětloval.
„No, tak to k němu vezmu. Překvapuje mě, že ten případ neřídí osobně Georgij Borisovič."
„Myslím, že teď se ho ujme Jurij."

Věděli, že se chystá něco zlého. Severní Vietnam si podél pobřeží rozmístil spoustu průzkumných radarů. Jejich hlavním účelem bylo varovat před náletem z letadlových lodí, které měli Američané v místě, jemuž oni říkali Yankee Station a Severovietnamci zas jinak. Průzkumné radary byly často rušeny, ale ne tolik. Tentokrát bylo rušení tak silné, že se ruské obrazovky proměnily v čistě bílé kruhy. Operátoři se naklonili těsně k nim a hledali zvlášť jasné tečky, které mohly uprostřed rušení označovat skutečné terče.
„Loď!" zvolal nějaký hlas v operačním středisku. „Loď na obzoru." Byl to jen další případ, kdy lidské oko překonalo radar.

Jestli byli tak blbí a rozložili si radary a děla na vrcholcích kopců, nebyla to jeho starost. Hlavní náčelník řídící palbu byl na „Bodě 1", v přední dálkoměrné stanici, která tvořila nejpůvabnější součást profilu jeho lodi. Oči měl přilepené k hledí dálkoměru z konce třicátých let, ale dálkoměr pořád patřil k nejlepší optice, jakou kdy Amerika vyrobila. Rukou otáčel kolečkem, které fungovalo trochu jako zaostřovací mechanismus u kamery - spojovalo rozdělený obraz v jeden. Jeho ohnisko bylo na radarové anténě, jejíž kovová konstrukce, teď nechráněná kamuflážní sítí, tvořila skoro dokonalý zaměřovač.
„Zaměřeno!"
Řídící palby druhé třídy vedle něj zapnul mikrofón a přečetl čísla z číselníku. „Vzdálenost jedna-pět-dva-pět-nula."
V ústřední kontrolní stanici třicet metrů pod Bodem I přijaly údaje mechanické počítače a řekly osmi dělům na křižníku, nakolik se mají pozvednout. To, co se stalo potom, bylo docela prosté. Věže s již nabitými děly se natočily do správného směru, hlavně se zvedly do příslušného úhlu elevace, který o generaci dřív vypočítaly zástupy mladých žen - nyní babiček - na mechanických počítačkách. V počítači už byla zanesena rychlost křižníku i jeho kurz, a jelikož stříleli na stacionární cíl, byl stanoven stejný vektor rychlosti s opačným znaménkem. Takto děla zůstanou automaticky zaměřena na cíl.
„Zahájit palbu," přikázal dělostřelecký důstojník. Mladý námořník zmáčkl odpalovací tlačítka a americká válečná loď Newport News se otřásla první salvou toho dne.
„Fajn, na azimutu to bylo kratší o… tři sta…" řekl klidně hlavní řídící palby a sledoval gejzíry hlíny na zaměřovačích.
„Zvýšit o tři sta!" odpověděl reproduktor a za patnáct vteřin zaburácela další salva. Nevěděl, že první salva nechtěně zneškodnila velitelský bunkr radarového komplexu.
Vzduchem prolétla druhá salva. „Tentokrát to vyjde," zašeptal důstojník.
Vyšlo. Tří z osmi nábojů přistály nejvýš padesát metrů od radarové antény a roztříštily ji.
„Zásah," řekl do mikrofónu a čekal, až se prach rozptýlí.
„Cíl zničen."
„Lepší než z letadla," pochvaloval si kapitán, který všechno sledoval z můstku. Před pětadvaceti lety byl mladým dělostřeleckým důstojníkem na americké válečné lodi Mississippi a naučil se pobřežnímu bombardování na živé cíle v západním Pacifiku, stejně jako jeho skvělý náčelník na Bodě l.
Tohle měla být určitě labutí píseň pořádné dělové lodi válečného námořnictva a kapitán byl odhodlaný, že ta píseň zazní hodně hlasitě.
Za chvíli se tisíc metrů od nich objevily jakési stříkance. Ty budou mít na svědomí 130mm děla, jakými severovietnamská armáda rozčilovala americké námořnictvo.
Vyřídí je, než se začnou soustředit na hnízda protiletadlových děl.
„Odvetná palba!" zavolal kapitán do centrální palebné kontroly.
„Ano, pane, máme je." Za minutu Newport News přesunula palbu, její rychlopalná děla hledala a taky našla šest stotřicítek, které si to opravdu měly napřed rozmyslet.
Byla to zastírací akce, kapitán to věděl. Musela být. Něco se dělo někde jinde. Nevěděl co, ale muselo to být něco dobrého, když to umožnilo jemu a jeho křižníku dojet na palebnou linii severně od demilitarizované zóny. Ne že by mi to vadilo, říkal si velící důstojník a cítil, jak se loď znovu otřásá. Za třicet vteřin rychle se rozpínající oranžové mračno oznamovalo, že dělostřelecká baterie přestala existovat.
„Dostali jsme je," oznámil velící důstojník. Posádka na můstku radostně zahulákala a pak se znovu pustila do práce.

„Podívejte se." Kapitán Mason ustoupil od periskopu.
„Pěkně blízko." Kellymu stačil jediný pohled, aby viděl, že Esteves je kovboj. Skate si málem dřela břicho. Periskop byl těsně nad hladinou, voda se přelévala přes dolní půlku čoček.
„Myslím, že to bude stačit."
„Nahoře je pořádný slejvák," poznamenal Esteves.

„Pořádný je to pravé.“ Kelly dopil kávu, pravou námořnickou se solí. „Využiju toho.“
„Hned teď?“
„Ano.“ Kelly krátce kývl. „Pokud nechcete plout ještě blíž,“ dodal a vyzývavě se zazubil.
„Bohužel nemáme na spodku kolečka, jinak bych to zkusil.“ Esteves ho pustil dopředu. „O co tu jde? Obvykle to vím.“
„To nemůžu říct. Ale povím vám tohle: jestli všechno vyjde, zjistíte to.“ To bude muset stačit. Esteves pochopil.
„Tak se radši připravte.“
I když byla voda teplá, musel si Kelly přesto dělat starosti s prochladnutím. Osm hodin ve vodě skoro stejně teplé jako lidské tělo z něj mohlo vycucat energii jako ze zkratované baterie. Nasoukal se do zelenočerného neoprenu, přidal si dvojnásobné množství zátěžových opasků. Byl sám v luxusní kajutě výkonného důstojníka a v poslední klidné chvíli, která mu zbývala, prosil Boha, aby pomohl ne jemu, ale těm mužům, jež se pokusí zachránit. Kellyho napadlo, že je to zvláštní, modlit se po tom, co udělal tak nedávno, ale tak daleko odtud.
Nelitoval však času, aby poprosil o odpuštění za všechno špatné, čeho se třeba dopustil, protože stále neměl jasno, jestli zhřešil nebo ne. Byla to vhodná chvíle pro takové zamyšlení, bylo krátké. Teď se musel dívat dopředu. Možná mu se zachraňováním plukovníka Zachariase pomůže Bůh, ale sám se taky musí snažit. Kellyho poslední myšlenka před odchodem z kabiny patřila fotografii osamělého Američana, kterého se chystá zezadu udeřit pažbou jakýsi malý severovietnamský parchant. Na čase udělat tomu konec, říkal si a otevřel dveře.
„Úniková šachta je tímhle směrem,“ řekl Esteves.
Kelly vyšplhal po žebříku, Esteves a šest nebo sedm dalších mužů ze Skate se dívali za ním.
„Postarejte se, ať zjistíme, oč jde,“ řekl kapitán a osobně zavřel poklop.
„To se sakra budu snažit,“ odpověděl Kelly, zrovna když kovová západka zapadla na místo. Čekal tam na něho akvalung.
Měřidlo ukazovalo plnou, ale Kelly to znovu osobně prověřil. Zvedl vodotěsný telefon.
„Tady Clark. V šachtě, připraven.“
„Sonar nic nehlásí, kromě silného lijáku na hladině. Vizuální průzkum negativní. Vaya con dios, seňore Clarku.“
„Gracias,“ zasmál se Kelly v odpověď. Vrátil telefon na místo a otevřel ventil. Na dno komory začala vtékat voda a tlak vzduchu se v těsném prostoru okamžitě změnil.
Kelly se podíval na hodinky. Bylo osm šestnáct, když nadzvedl poklop a vysoukal se na ponořenou přední palubu americké válečné lodi Skate. Baterkou si posvítil na mořské sáně. Byly připoutané na čtyřech místech, ale než je uvolnil, přicvakl se zajišťovací karabinou k opasku. Nebylo by k ničemu, kdyby ta věc odfrčela bez něj. Hloubkoměr ukazoval šestnáct a půl metru. Ponorka byla v nebezpečně mělké vodě a čím dřív Kelly vypadne, tím dřív bude její posádka zase v bezpečí. Odpoutal sáně, nahodil motor a dva kryté šrouby se začaly pomalu otáčet. Dobře. Kelly vytáhl z opasku nůž a dvakrát udeřil rukojetí do paluby, potom upravil ploutve na saních a vyrazil kompasovým kurzem tři-nula-osm.
Už není návratu, řekl si Kelly. Ale to pro něho bylo málokdy.

28
První dovnitř
Liboval si, že ho nemůže obtěžovat pach vody. Aspoň zpočátku. Jen málo věcí může člověka tak vynervovat a dezorientovat jako noční plavání pod vodou. Naštěstí lidé, kteří sáně zkonstruovali, byli také potápěči, a tak to věděli. Sáně byly o něco delší, než byla Kellyho výška. V podstatě to bylo upravené torpédo s několika doplňky, které umožňovaly řízení a ovládání rychlosti - vlastně jakási miniponorka, i když vzhledem se podobala spíš letadélku pro děti. „Křídla“ - ve skutečnosti se jim říkalo ploutve - se ovládala ručně. Byl zde hloubkoměr a ukazatel úhlu stoupání a klesání, k tomu ukazatel stavu baterii a hlavně magnetický kompas. Elektrický motor a baterie byly původně určené k pohonu jednotky vodou při vysoké rychlosti na vzdálenost víc než deset tisíc metrů.
Při nižších rychlostech bylo možné dojet mnohem dál. V tom případě baterie vydržely při pěti uzlech pět až šest hodin - a možná déle, pokud měl strojník na Ogdenu pravdu.
Přízračně to připomínalo přelet v C-141. Vrčení dvou šroubů nemohlo být na větší vzdálenost slyšet, ale Kelly byl od nich jenom dva metry; stejnoměrné vysoké kňučení ho už donutilo, aby se pod potápěčskou maskou šklebil. Částečně za to mohla ta spousta kávy, kterou vypil. Musel se udržet v nervózním střehu a nalil do sebe tolik kofeinu, že by jím oživil mrtvolu. Musel dávat pozor na tolik věcí. Po řece jezdily lodě. Malé loďky, ale nevěděl, jestli převážejí z jednoho břehu na druhý munici pro děla nebo jestli vietnamský puberťák jede za holkou. Kdyby do některé loďky vrazil, bylo by to osudné hned na několik způsobů - které se však lišily jenom časově, nikoli konečným výsledkem.
Viditelnost byla skoro nulová, a Kelly proto musel předpokládat, že nemá na úhybný manévr víc než dvě tři vteřiny. Držel se v prostředku plavební dráhy, jak jen to šlo.
Každou půlhodinu zpomalil a vystrčil hlavu nad hladinu, aby si ujasnil pozici. V okolí neviděl vůbec žádné známky aktivity.
Tato země už neměla moc elektráren a bez světla, při kterém se dá číst, nebo bez rádia byl život pro obyčejné lidi primitivní a pro jejich nepřátele zvířecký. Všechno bylo jaksi smutné.
Kelly si nemyslel, že vietnamský lid je od přírody bojovnější než jiný, ale tady byla válka, a chování zdejších lidí, jak je zažil, mělo do vzorného daleko. Zorientoval se a znovu se ponořil, dával pozor, aby nešel hlouběji než do tří metrů. Už slyšel o případu, kdy potápěč zemřel při příliš rychlém vynoření po několika hodinách strávených v hloubce pěti metrů: rozhodně to netoužil zopakovat.
Čas se vlekl. Chvílemi se mračna protrhla a světlo měsíčního srpku ukázalo kapky deště na hladině řeky, křehké černé kruhy, které se roztahovaly a mizely na strašidelně modré obrazovce tři metry nad jeho hlavou. Potom se mračna zase zatáhla a Kelly viděl jenom tmavě šedý strop - zvuk padajících kapek při tom soutěžil s pekelným vrčením šroubů.

Dalším nebezpečím byly halucinace. Kelly měl aktivní mozek a teď se ocitl v prostředí bez vnějších podnětů. Horší bylo, že tělo ochabovalo. Nacházel se skoro v beztížném stavu, takové to asi musí být v mateřském lůně, a už jen příjemný pocit z takového prožitku byl nebezpečný. Jeho mozek by mohl reagovat sněním, a to si nemohl dovolit. Kelly se tomu vědomě bránil, kontroloval zrakem několik svých přístrojů, hrál drobné hry, například se snažil udržet své plavidlo přesně v rovině, aniž by použil indikátor úhlu - ale ukázalo se, že je to nemožné. Úkaz, kterému piloti říkali vertigo, se tu dostavil ještě dřív než ve vzduchu a Kelly zjistil, že to nezvládne déle než patnáct nebo dvacet vteřin, pak se začne naklánět a jde hlouběji. Každou chvíli provedl úplnou otočku, jen kvůli změně, ale hlavně se díval střídavě do vody a zase na přístroje, opakoval to pořád dokola, až i to nakonec bylo nebezpečně monotónní. Už po dvou hodinách cesty se Kelly musel napomínat, aby se soustředil - ale nedokázal se soustředit vůbec na nic.
Cítil se sice příjemně, ale každá lidská bytost v okruhu pěti mil by si nepřála nic lepšího než ukončit jeho život. Ti lidé tu žili, znali krajinu a řeku, znali zdejší zvuky a věděli, jak co vypadá.
A jejich země byla ve válce, kde všechno neobvyklé znamenalo nebezpečí a nepřítele. Kelly nevěděl, jestli vláda vypsala na mrtvé nebo živé Američany odměnu, ale něco takového muselo fungovat. Lidé se kvůli odměně víc namáhají, zvlášť když svou úlohu sehraje i vlastenectví. Kelly uvažoval, jak se to vlastně všechno semlelo. Ne že by na tom záleželo. Tihle lidé byli nepřátelé. Na tom se v dohledné době nic nezmění. Určitě ne během příštích tří dnů, což byla nejdelší lhůta, kam pro Kellyho sahala budoucnost. Pokud za ní něco čekalo, musel se tvářit, že nečeká.
Další zastávku měl naplánovanou v meandrovitém ohybu řeky ve tvaru podkovy. Kelly zpomalil sáně a opatrně zvedl hlavu.
Na severním břehu zaslechl nějaký hluk, asi tři sta metrů daleko. Nesl se přes vodu. Mužské hlasy mluvily jazykem, jehož kadence mu připadala vždy poetická - ale rychle zošklivěla, když vyjadřovala zlost.
Stejně jako ti lidé, říkal si a asi deset vteřin poslouchal.
Zamířil se sáněmi zase dolů, kopíroval ohyb řeky a sledoval při tom na kompasu změny kurzu. Jak mu ten kontakt připadal zvláštně důvěrný, i když ty lidi poslouchal jen několik vteřin. O čem mluvili?
O politice? V komunistické zemi je to nudné téma. Nebo o zemědělství?
Mluvili o válce? Možná, protože hlasy byly tlumené. Amerika zabila dost mladých mužů této země, aby měli důvod nás nenávidět, pomyslel si Kelly, a ztratit syna mohlo být pro ně trochu jiné než pro Američany. Mohli mluvit s ostatními o tom, jak jsou hrdí, že jejich synáček šel za vojáka - a usmažil ho napalm, rozmašíroval samopal nebo ho bomba proměnila v prach; ty příběhy se musely tak či onak vracet, třeba i jako lži, které se nabalovaly na stejné jádro -, ale v Americe i ve Vietnamu to musel být mladý kluk, kdo učinil první krok a řekl rodným jazykem „tati“. Jenomže někteří ti malí kluci vyrostli, aby se přidali k PLASTOVÉ KVĚTINĚ, a Kelly nelitoval, že je zabil. Řeč, kterou slyšel, mu připadala docela lidská, i když jí nerozuměl, a potom ho mimoděk napadlo: V čem jsou jiní?
Prostě jsou jiní, pitomče! Ať se starají politici, proč.
Takové otázky odváděly jeho pozornost od skutečnosti, že výš po řece čeká dvacítka lidí stejných jako Kelly. V duchu zaklel a znovu se soustředil na řízení.

Pastor Charles Meyer se nedokázal na přípravu kázání řádně soustředit. Byla to možná nejdůležitější část jeho služby, říkat lidem, co potřebovali slyšet, a to jasně a výstižně, protože jeho stádečko ho vidělo jen jednou za týden, pokud se něco nepřihodilo - a když se něco špatného stalo, potřebovali už v sobě mít nějaký ten základ víry, pokud jeho zvláštní péče a rady měly být vážně účinné. Meyer byl pastorem třicet let, celý svůj dospělý život, a přirozená výmluvnost, kterou byl nadán, se léty praxe vytříbila natolik, že mohl vybrat jakoukoli pasáž z Písma a rozvinout ji do pěkně zaměřené lekce morálky. Reverend Meyer nebyl přísný člověk. Jeho poselství víry pojednávalo o milosrdenství a lásce. Rád se smál a žertoval, a i když jeho kázání byla o vážných věcech, jelikož spása je nejdůležitějším cílem lidstva, byl toho názoru, že jeho úkolem je zdůraznit pravou Boží povahu. Lásku. Milosrdenství. Dobročinnost. Usmíření. Celý život Meyer pomáhal lidem vrátit se poté, co zapomněli, vrátit se do náruče, kterou odmítli. Úkol tak důležitý, že stál za vynaložený čas.
„Vítej zpátky, Doris,“ řekl Meyer, když vešel do domu Raye Browna. Byl středně vysoký, hlava s hustými šedivými vlasy mu dodávala majestátního a učeného vzhledu. Vzal ji za obě ruce a vřele se usmál. „Naše modlitby byly vyslyšeny.“
Přestože se choval příjemně a vstřícně, všichni tři cítili rozpaky. Doris pochybila, patrně hodně, pomyslel si. Meyer to poznal, ale snažil se, aby to nijak káravě nezdůrazňoval.
Skutečně důležité bylo, že se marnotratnice vrátila, a pokud měl Ježíšův čas strávený na zemi nějaký důvod, toto podobenství ho shrnovalo do několika řádků. Veškeré křesťanství v jediném příběhu. Ať byly skutky jakkoli zlé, vždycky jsou vítáni ti, kdož mají odvahu k návratu.
Otec a dcera se posadili vedle sebe na starou modrou pohovku, Meyer si sedl vlevo do křesla. Na nízkém stolku stály tři šálky čaje. Čaj byl pro takovou chvíli vhodným nápojem.
„Překvapilo mě, jak dobře vypadáš, Doris.“ Usmál se, zakrýval tím zoufalou touhu to děvče uklidnit.
„Děkuji vám, pastore.“
„Je to těžké, viď?“
Najednou měla křehký hlas. „Ano.“
„Doris, všichni děláme chyby. Bůh nás stvořil nedokonalé. S tím se musíš smířit a přitom se snažit o to nejlepší. Nepodaří se nám to vždy - ale tobě se to podařilo. Jsi zase zpátky. Vše zlé je za tebou a s trochou úsilí to teď můžeš nechat za sebou navždycky.“
„Nechám,“ řekla odhodlaně, „Opravdu. Viděla jsem… a dělala… tak strašné věci…“
Meyera jenom tak něco nevyvedlo z rovnováhy. Kněží jsou zvyklí poslouchat příběhy jako z pekel, protože hříšníci

nemohou přijmout odpuštění, dokud nedokážou odpustit sami sobě - což je úkol, který vždycky vyžaduje soucitné ucho a klidný, láskyplný a rozumný hlas. Ale to, co slyšel teď, jím otřáslo.
Snažil se udržet své tělo v klidu. Hlavně se snažil nezapomenout, že co tu slyší, nechala postižená farnice skutečně za sebou, jelikož během dvaceti minut se dozvěděl o věcech, o jakých se ani jemu nesnilo, o věcech z jiné doby, z doby, kdy sloužil jako mladý armádní kaplan v Evropě. Bylo to ďáblovo dílo, na něco takového ho Víra připravila, ale tvář Lucifera nebyla pro nechráněné lidské oči - rozhodně ne pro oči mladé dívky, kterou rozzlobený otec vyhnal v mladém a zranitelném věku.
Bylo to ještě horší. Prostituce byla dost hrozná. Škoda, kterou páchala na mladých ženách, mohla trvat celý život a pastor byl vděčný, když se dozvěděl, že Doris navštěvuje doktorku Bryantovou, skvělou lékařku, ke které už doporučil dva členy svého stáda. Několik minut sdílel s Doris bolest a hanbu, zatímco otec ji držel statečně za ruku a zadržoval slzy.
Potom došlo na drogy, nejdřív na jejich užívání, potom na jejich doručování jiným, zlým mužům. Všechno to poctivě vypověděla, třásla se, slzy jí kanuly z očí, hleděla do minulosti, která rozechvívala i silná srdce. Potom přišlo pohlavní zneužívání a nakonec to nejhorší ze všeho.
Pastor Meyer si to uměl představit velmi živě. Doris si pamatovala všechno - tak dobře, jak jen mohla. Zahnat tu hrůzu do minulosti bude vyžadovat veškeré umění doktorky Bryantové.
Doris svůj příběh vyprávěla jako film, zdálo se, že nic nevynechává. To bylo zdravé, vyložit všechno tak otevřeně. Zdravé pro Doris. Zdravé dokonce i pro jejího otce. Ale Charles Meyer tu hrůzu, které se jiní snažili zbavit, nutně bral na svá bedra. Byly zmařeny životy. Nevinné životy - životy obětí, dvou dívek podobných té, která seděla před ním; byly zavražděny způsobem hodným… zatracení, řekl si pastor hlasem, ve kterém se mísil smutek se zlobou.
„Laskavost, kterou jsi prokázala Pam, má drahá, to je ta nejstatečnější věc, o jaké jsem kdy slyšel," řekl pastor tiše, když už bylo po všem, sám dojatý skoro k slzám. „To byl Bůh, Doris. To byl Bůh, který jednal tvýma rukama a ukázal dobrotu tvé povahy."
„Myslíte?" zeptala se a pak se bezútěšně rozplakala.
Nevydržel už nehybně sedět a pohnul se, klekl si před otce a dceru, vzal jejich ruce do svých. „Bůh tě navštívil a zachránil tě, Doris. Tvůj otec a já jsme se modlili za tuto chvíli. Vrátila ses a už nikdy ty věci nebudeš dělat." Pastor Meyer nemohl vědět, co mu neřekla, co Doris úmyslně vynechala.
Věděl, že nějaká lékařka a ošetřovatelka z Baltimoru vrátily jeho farnici tělesné zdraví. Nevěděl, jak se k nim Doris dostala, a předpokládal, že prostě utekla, stejně jako se o to pokoušela Pam. Nevěděl také, že doktorka Bryantová byla upozorněna, aby si všechny tyto informace nechala pro sebe. Na tom by stejně nemuselo záležet. Jenomže ten Billy a jeho přítel Rick měli v moci ještě další dívky. Jelikož Meyer zasvětil život odpírání duší Luciferovi, měl též povinnost odpírat mu jejich těla. Musel být opatrný. Takový rozhovor byl důvěrný v tom nejvyšším smyslu. Poradí Doris, aby promluvila s policí, ale nemohl ji k tomu nutit. Ovšem jako občan, jako Boží muž, musel něco udělat, aby zbylým dívkám pomohl. Nevěděl přesně co. Zeptá se na to svého syna, mladého seržanta u pittsburghské městské policie.

Tak. Kelly vystrčil hlavu nad vodu jen natolik, aby měl venku oči. Zvedl ruce a stáhl si z hlavy gumovou čepici, aby lépe zachytil zvuky z okolí. Ozývaly se tu všemožné hlasy.
Bzučení hmyzu, plácání křídel netopýrů, ale nejhlasitější byl déšť, i když v té chvíli jen lehce poprchávalo. Na sever ležela temnota, ve které Kellyho přivyklé oči začínaly rozeznávat obrysy. Tamhle byl „jeho" kopec, asi jednu míli za nižším hřebenem. Z leteckých fotografií věděl, že mezi místem, kde je, a místem, kam musí jít, nejsou žádná obydlí. Asi sto metrů od něj byla cesta, momentálně naprosto pustá. Bylo tu tak klidno, že by k němu určitě dolehl každý mechanický zvuk.
Nic takového se však neozývalo. Přišel čas.
Kelly zamířil se sáněmi ke břehu. Vybral si místo s převislými stromy, kde byl krytý. Jeho první tělesný kontakt s půdou Severního Vietnamu měl v sobě něco elektrizujícího. To brzy pominulo. Kelly si stáhl neopren a nacpal ho do vodotěsného kontejneru na saních, které teď byly na hladině.
Rychle si oblékl maskáče. Vysoké boty měly podrážky okopírované podle bot severovietnamské armády - pro případ, že by někdo zahlédl stopy, které vypadají neobvykle. Potom se Kelly nalíčil, tmavě zelenou čelo, lícní kosti a čelist, světlejší barvou pod očima a na tvářích. Výstroj hodil přes rameno a zapnul motor saní. Odfrčely doprostřed řeky s otevřenými plovákovými komorami a potopily se na dno. Kelly se přinutil nedívat se za nimi. Přinášelo smůlu, když se člověk díval, jak helikoptéra odlétá z přistávací zóny, to si pamatoval. A navíc to bylo k ničemu. Kelly se otočil k souši a znovu poslouchal, jestli se na cestě něco neděje. Nic neslyšel, vyšplhal tedy na břeh, rychle přeběhl štěrkovou stezku, zmizel v hustém listí a pomalu a odhodlaně se vydal do prvního kopce.
Někdo zde sekal dřevo na oheň, na kterém si vařil jídlo. To ho zneklidnilo - přijdou sem ti lidé i zítra? -, ale také mu to pomohlo, protože mu průseky umožnily procházet rychleji a tišeji. Šel napjatý a přikrčený, opatrně kladl chodidla, oči a uši měl za chůze neustále nastražené. Karabinu pevně svíral v rukou. Palcem se opíral o selektor v pozici „zajištěno". V komoře byl jeden náboj. Už si to ověřil. Strojník od námořnictva mu zbraň řádně připravil a pochopil by, že se Kelly potřebuje přesvědčit na vlastní oči, přestože si rozhodně nepřál vypálit ze své CAR-15 byť jen jediný náboj.
Cesta na první kopec mu trvala půl hodiny. Kelly se tam zastavil, našel si mýtinku, ze které měl výhled a mohl naslouchat. Táhlo ke třetí hodině ranní místního času. Jediní lidé, kteří zde byli vzhůru, museli být vzhůru z povinnosti a určitě se jim to nelíbilo. Lidské tělo bylo přivyklé na cyklus střídání dne a noci a v tuto časnou hodinu tělesné funkce ochabovaly.
Nic.
Kelly se pohnul, zamířil z kopce dolů. Údolím tekl malý potok, který se vléval do řeky. Využil příležitosti a naplnil si

jednu polní láhev, vhodil do ní dezinfekční tabletu. Znovu naslouchal, jelikož v údolích a nad potoky se zvuk krásně nese. Pořád nic. Pohlédl vzhůru na svůj kopec, šedivý obrys proti zamračenému nebi. Déšť houstl, když Kelly začal šplhat.
Tady bylo pokáceno méně stromů, což dávalo smysl, jelikož cesta nevedla tak blízko. Terén byl také trochu příkrý pro zemědělství a vzhledem k tomu, že se nedaleko nacházela úrodná nížina, předpokládal, že se tu bude zdržovat minimum návštěvníků. Nejspíš i proto zde byla umístěna ZELENÁ VYSÍLAČKA, říkal si. V okolí nebylo nic, co mohlo přitahovat větší pozornost. To bylo plus i mínus zároveň.
V půli svahu poprvé zahlédl zajatecký tábor. Stál na otevřeném prostoru uprostřed lesa. Nevěděl, jestli zde byla původně louka nebo jestli byly stromy z nějakého důvodu vykáceny. Přímo z druhé strany jeho kopce sem vedla odbočka z cesty kolem řeky. Kelly zahlédl z jedné strážní věže záblesk světla - někdo kouří, nepochybně. Copak se ti lidi nepoučí?
Trvalo celé hodiny, než si zrak v noci skutečně zvykl, a cigareta mohla noční vidění naprosto zničit. Kelly uhnul očima, soustředil se na zbylý úsek stoupání, obcházel keře a hledal otevřená místa, kde se uniformou neotíral o větve a listy, protože by tím působil nebezpečný hluk. Skoro ho překvapilo, když se ocitl na vrcholu.
Na chvilku se posadil, přinutil se do naprostého klidu, ještě chvíli se díval a poslouchal, než si začal tábor prohlížet. Našel si velmi dobré místo, asi sedm metrů pod hřebenem. Druhá strana kopce byla příkrá a nepozorný lezec nadělá hluk. Nikdo zdola nemohl vidět, jak se rýsuje proti nebi. Pozorovací stanoviště měl v křoví, které jeho siluetu narušovalo. Tady zůstane. Sáhl do vesty a vytáhl jedno rádio.
„HAD volá CVRČKA, přepínám."
„HADE, tady CVRČEK, máme vás v pět na pět," odpověděl operátor uvnitř komunikačního náklaďáku zaparkovaného na palubě Ogdenu.
„Na místě, začínám průzkum. Přepínám."
„Rozumím. Konec." Operátor pohlédl na admirála Maxwella.
Fáze Dvě BOXWOOD GREEN byla dokončena.
Fáze Tři začala okamžitě. Kelly vytáhl z pouzdra námořnický dalekohled 7×50 a začal si prohlížet tábor. Na všech čtyřech věžích byly stráže, dvě z nich kouřily. To muselo znamenat, že jejich důstojník spí. Severovietnamská armáda měla disciplínu jako řemen a přestupky tvrdě trestala - smrt nebyla nijak vzácným trestem i za malý přestupek. Stál tam jediný automobil, parkoval podle očekávání u budovy, která musela být ubikací důstojníků tábora. Nebyla tu vůbec žádná světla a nic se neozývalo. Kelly si vymnul déšť z očí a zkontroloval zaostření obou částí dalekohledu, než zahájil průzkum.
Zvláštním způsobem mu to připomínalo základnu námořní pěchoty v Quantiku. Úhel a perspektiva byly nesmírně podobné. Zdálo se, že tu jsou nějaké drobné rozdíly v budovách, ale za to mohla asi tma nebo možná mírné barevné rozdíly. Ne, uvědomil si. Bylo to tím dvorem, seřadištěm - nebo jak tomu měl říkat.
Nerostla tam tráva. Povrch byl plochý a holý, tvořil ho jenom červený jíl, jaký byl pro zdejší kraj typický. Rozdílná barva a hladký povrch budily dojem, že budovy jsou mírně posunuté.
Střechy z jiného materiálu, ale stejně klopené. Bylo to jako v Quantiku a s trochou štěstí budou stejně úspěšní jako při nácviku. Kelly se usadil, povolil si doušek vody. Byla bez chuti, jako destilovaná voda, kterou mají v ponorce, čistá a stejně cizorodá, jako byl on sám na tomto místě.
Ve tři čtvrtě na čtyři uviděl v barácích nějaká světla, žlutě blikala, jako svíčky. Možná se střídají hlídky. Dva vojáci na věži nejblíž k němu se protahovali, klidně spolu hovořili. Kelly rozeznával mumlání rozhovoru, ale ne slova nebo kadenci. Byli znudění.
Tohle bude nudná služba. Možná na ni nadávali, ale ne zas moc.
Jinou možností by byla procházka po Ho Či Minově stezce přes Laos, a i když byli vlastenci, jen blázen by se z takové představy radoval. Tady hlídali dvacítku mužů, kteří byli zavření po jednom v celách, možná připoutaní řetězy ke zdi nebo jinak zneškodnění, a měli stejnou šanci utéct, jako měl Kelly šanci chodit po vodě - a i kdyby se jim to navzdory všemu podařilo, co by dokázali? Sto osmdesát centimetrů vysocí běloši v zemi malých žlutých lidí, z nichž by ani jeden nezvedl ruku, aby jim pomohl. Federální vězení na Alcatrazu nemohlo být bezpečnější než tohle. Takže stráže měly tři pořádná jídla denně a poklidnou nudnou službu, která jim otupovala smysly.
Dobrá zpráva, řekl si Kelly. Jenom se otravujte dál, chlapci.
Dveře baráků se otevřely. Vyšlo osm mužů. Četu nevedl žádný poddůstojník. To bylo zajímavé, na severovietnamskou armádu překvapivá nedbalost. Rozdělili se do dvojic, každá zamířila k jedné věži. Střídající hlídka pokaždé nejdřív vylezla nahoru, než předchozí hlídka slezla dolů, což se dalo čekat. Prohodili několik poznámek a vojáci odcházející ze služby slezli dolů.
Dva si zapálili, než zamířili zpátky do baráků, ve vchodu spolu chvíli mluvili. Všechno nasvědčovalo tomu, že pracují pohodlně a naprosto rutinně, jako muži, kteří pracují celé měsíce pořád stejně.
Počkat. Dva z nich kulhají, uvědomil si Kelly. Veteráni. To bylo dobré i špatné. Lidé s bojovou zkušeností byli prostě jiní. Jakmile přijde akce, nejspíš budou dobře reagovat. I když neměli v poslední době trénink, instinkty naskočí samy a oni se budou snažit účinně bojovat i bez velení - ale jako veteráni se ke své službě stavěli pohrdavě a ledabyle, i když se tu měli jako v bavlnce, a chyběla jim zbrklá dychtivost mladých čerstvých vojáků. Jako všechny meče měl i tenhle dvě ostří. V každém případě s tím plán útoku počítal. Budou zabíjet bez varování a zdejší stráže měly sporný výcvik, takže akce bude o to bezpečnější.
Každopádně se ukázalo, že přijali jeden chybný předpoklad.
Vojáci hlídající zajatecké tábory byli obvykle podřadného druhu. Tihle byli přinejmenším válečníci, i když utrpěli zranění, které je vyřadilo do záložní služby. Ještě nějaké chyby? uvažoval Kelly. Zatím žádné neviděl.

Jeho první podstatnou rádiovou zprávou byla jediná kódová skupina písmen, která vyťukal morseovkou.
„MÍSTEČKO, pane.“ Komunikační technici vyťukali příjem.
„Dobré zprávy?“ zeptal se kapitán Franks.
„Znamená to, že všechno je, jak jsme čekali, žádné zvláštní novinky,“ odpověděl admirál Podulski. Maxwell si šel zdřímnout. Cas nepůjde spát, dokud akce neskončí. „Náš přítel Clark to dokonce ohlásil přesně včas.“

Plukovník Glazov pracoval o víkendech se stejným nadšením jako jeho západní protějšky, zvlášť když to zavinil jeho administrativní asistent, který udělal chybu a položil tuhle zprávu na špatnou hromádku. Aspoň že to ten kluk přiznal a zavolal svému šéfovi domů, aby chybu ohlásil. Nemohl udělat celkem nic než ho za přehlédnutí pokárat, ale zároveň ho musel pochválit, že je tak poctivý a má smysl pro povinnost. Odjel z dači svým osobním vozem do Moskvy a podrobil se únavným prověřovacím procedurám, než se dostal k výtahu. Potom musel odemknout kancelář a poslat pro příslušné dokumenty z centrální kartotéky, což o víkendu také trvalo déle než obvykle. Než mohl konečně začít tu zatracenou věc zkoumat, uplynuly od nevítaného telefonátu, který to všechno začal, celkem dvě hodiny. Plukovník parafoval převzetí dokumentů a sledoval, jak úředník z kartotéky odchází.
„A kruci,“ řekl plukovník anglicky, když konečně osaměl ve své kanceláři ve čtvrtém podlaží. Cassius měl přítele v kanceláři národní bezpečnosti Bílého domu? Nebylo divu, že některé jeho informace byly tak dobré - dost dobré, aby přinutily Georgije Borisoviče odletět do Londýna a osobně ho naverbovat. Vyšší důstojník KGB se teď musel pokárat. Cassius si tu informaci nechával v rukávu, možná věděl, že tím svého nejvyššího řídícího důstojníka vyvede z míry. Důstojník pověřený případem, kapitán Jegorov, zdroj snadno rozpracoval - jak to uměl jen on - a popsal první setkání do nejmenších podrobností.
„BOXWOOD GREEN,“ řekl Glazov. Kódové jméno pro operaci, vybrané bez zvláštního důvodu, jak to Američané dělali. Další otázkou bylo, jestli údaje předat nebo nepředat Vietnamcům. To bude politické rozhodnutí a musí být učiněno rychle. Plukovník zvedl telefon a zavolal svému přímému nadřízenému, který byl také doma a okamžitě upadl do mizerné nálady.

Východ slunce nebyl zřetelný. Barva mraků se změnila z břidlicově šedé na kouřově šedou, slunce kdesi nahoře o sobě dávalo vědět, i když k zemi nepronikne, dokud oblast nízkého tlaku nepřejde na sever nad Čínu - aspoň to tvrdila předpověď počasí. Kelly se podíval na hodinky, ke každému bodu si v duchu činil poznámky. Stráže čítaly čtyřicet čtyři muže, plus čtyři důstojníci - a možná nějaký ten kuchař. Všichni kromě osmi mužů, co měli hlídku na věžích, se hned po svítání shromáždili na rozcvičku. Hodně z nich mělo s ranní rozcvičkou problémy a jeden důstojník, podle nárameníků starší poručík, kulhal kolem s holí - pravděpodobně měl taky špatnou paži, podle toho, jak ji používal. Co tě dostalo? uvažoval Kelly.
Zmrzačený a mizerně naladěný poddůstojník chodil kolem seřazených vojáků a nadával jim způsobem, který prozrazoval měsíce praxe. Kelly dalekohledem pozoroval výrazy, které se objevovaly za zády toho malého hajzla. Stráže severovietnamské armády to polidšťovalo, což Kelly dvakrát neuvítal.
Ranní cvičení trvalo půl hodiny. Když skončilo, vojáci si šli pro jídlo, rozcházeli se úplně nevojenským a ledabylým krokem. Stráže na věžích většinou hleděly do dvora, jak se dalo čekat, a často se opíraly o lokty. Jejich zbraně neměly patrně náboj v komoře, což bylo rozumné bezpečnostní opatření, které se proti nim obrátí buď dnes, nebo zítra v noci, podle počasí. Kelly znovu obhlédl okolí. Neposloužilo by mu, kdyby se příliš fixoval jenom na cílový objekt. Už se nehýbal, ani v kalném denním světle, které přišlo s ránem, ale mohl pootočit hlavu, aby se díval a naslouchal. Sledoval volání ptáků, zvykal si na ně, aby změnu okamžitě zaregistroval. Ústí zbraně měl zakryté zeleným hadrem, na hlavě zplihlý klobouk, aby se jeho hlava nerýsovala v křoví, a na obličeji maskovací líčení, to všechno ho mělo učinit neviditelným, součástí toho teplého vlhkého světa - Proč vlastně lidi bojuji o tak pitomé místo? uvažoval. Už cítil na kůži brouky. Těch nejhorších ho zbavil repelent bez zápachu, který rozstříkal kolem. Ale nezbavil ho všech, a tak cítil, jak po něm něco leze, a k tomu věděl, že nesmí dělat žádné rychlé pohyby. Neexistovalo zde malé riziko.
Tolik toho už zapomněl. Výcvik byl dobrý a hodnotný, ale nikdy nemůže člověka dokonale připravit. Nic nemohlo nahradit skutečné nebezpečí, mírně zrychlený tep, který může člověka unavit, i když klidně leží. Člověk na to nikdy úplně nezapomene, ale také si to nepamatuje dokonale.
Jídlo, výživa, síla. Sáhl pomalým pohybem do kapsy a vytáhl několik výživných tyčinek. Něco takového by jinde dobrovolně nejedl, ale teď to bylo životně důležité. Strhl plastové obaly zuby a pomalu žvýkal. Síla, kterou jídlo vlévalo do těla, byla spíš psychologická než skutečná, ale oba faktory jsou užitečné a jeho tělo se muselo vyrovnávat s únavou i stresem.
V osm se stráže znovu vyměnily. Ti, co byli vystřídáni, si zašli na jídlo. Dva muži se postavili k bráně, unudění ještě dřív, než se tam dostali, a s pohledem upřeným na silnici vyhlíželi auto, které do jejich zapadlého tábora nejspíš nikdy nepřijede. Utvořilo se několik čet a práce, které vykonávaly, připadaly Kellymu stejně zbytečné jako těm, kdo je lhostejně a líně vykonávali.
Plukovník Grišanov vstal něco po osmé. Minulou noc byl dlouho vzhůru, a i když chtěl vstát dřív, právě ke své nelibosti zjistil, že jeho mechanický budík konečně vypustil duši, prorezlý v tomto mizerném podnebí skrz na skrz. Osm deset, viděl na svých leteckých hodinkách. Sakra. To už si nezaběhá, brzo na to bude moc horko, a kromě toho se zdálo, že celý den bude pršet. Uvařil si vlastní konvici čaje na malém armádním vařiči. Žádné ranní noviny ke čtení, zase. Žádné zprávy o fotbale. Žádná recenze nového baletního představení. Vůbec nic, co by ho v tomhle mizerném zapadákově rozptýlilo. I když byla jeho služba důležitá, potřeboval se trochu rozptýlit jako každý člověk. Nebyla tu ani slušná kanalizace. Byl už na všechno zvyklý, ale to nepomohlo. Pane Bože, moci tak jet domů, slyšet zase lidi mluvit rodným jazykem, ocitnout se na kulturním místě, kde se dá o něčem mluvit. Grišanov se zamračil do zrcadla, před nímž

se holil. Ještě pár měsíců, a on si stěžuje jako nějaký obyčejný voják, pitomý rekrut. Už by měl mít rozum.
Uniforma potřebovala vyžehlit. Zdejší vlhkost útočila na bavlněná vlákna, takže jeho obvykle nažehlená blůza vypadala jako pyžamo - a taky už mám třetí boty, dumal Grišanov, když upíjel čaj a procházel poznámky z výslechů předchozí noci.
Samá práce a žádná zábava… a už měl zpoždění. Snažil se zapálit si cigaretu, ale vlhkost zneškodnila zápalky. Nu, na to měl vařič. Kde však nechal zapalovač…?
Leccos tu nebylo zase tak špatné. Vietnamští vojáci s ním jednali uctivě, skoro bázlivě - kromě velitele tábora, majora Vinha, bezcenného hajzla. Zdvořilost vůči socialistickému spojenci vyžadovala, aby Grišanovovi přidělil vojenského sluhu, v tomto případě malého vesnického chlapce jen s jedním okem, který dokázal ustlat a každé ráno vynést nočník. Plukovník mohl vyjít z pokoje s vědomím, že až se vrátí, bude trochu uklizeno. A měl práci. Důležitou, profesně stimulující.
Ale pro svůj ranní Sovětskij sport by zabíjel.

„Dobré ráno, Ivane," zašeptal Kelly. Na to nepotřeboval ani dalekohled. Velikostí se velmi lišil - měřil přes sto osmdesát centimetrů - a uniformu měl daleko upravenější než Severovietnamci. Dalekohled ukázal Kellymu bledou mužovu tvář, která zúženýma očima odhadovala, jaký bude den. Pokynul malému vojákovi, který čekal před dveřmi důstojnických ubikací.
Sluha, pomyslel si Kelly. Hostující ruský plukovník má rád své pohodlí, co? Podle křídel na kapse blůzy to byl určitě pilot, měl spoustu stužek. Jenom jeden? uvažoval Kelly. Jenom jeden ruský důstojník, který pomáhá mučit vězně? Divné, když se nad tím člověk zamyslí. Znamenalo to však jenom jednu osobu navíc, kterou budou muset zabít, a přestože Kelly nebyl žádný politický intelektuál, věděl, že zabíjení Rusů nenadělá dobrotu. Díval se, jak Rus přechází přes dvůr. Potom k němu přišel očividně starší vietnamský důstojník, major. Další kulhavec, viděl Kelly. Malý major vysokému plukovníkovi zasalutoval.
„Dobré ráno, soudruhu plukovníku."
„Dobré ráno, majore Vinhu." Ten hajzl se ani nenaučil pořádně salutovat. Možná prostě nedokáže správně pozdravit někoho, kdo je lepší než on. „Dávky pro vězně."
„Budou se muset spokojit s tím, co mají," odpověděl menší muž naučenou frází v ruštině s mizerným přízvukem.
„Majore, je důležité, abyste mi rozuměl," řekl Grišanov a přistoupil blíž, aby se mohl na Vietnamce ostřeji shora podívat. „Potřebuju informace, které oni mají. Nemůžu je dostat, jestli jim bude natolik zle, že nebudou moct mluvit."
„Tovaryšč, máme dost problémů, abychom nakrmili vlastní lidi. Vy po nás chcete, abychom plýtvali jídlem na ty vrahy?"
Vietnamský voják klidně odpovídal tónem, který vyjadřoval pohrdání cizincem a zároveň úctu k vlastním vojákům, kteří pořádně nechápali, k čemu tohle všechno je. Koneckonců Rusy nepovažovali za spolehlivé spojence.
„To, co moje země potřebuje, od vašich lidí nedostanu, majore. Ale jestli to, co potřebujeme, dostaneme, tak vaše země možná taky dostane něco z toho, co potřebuje."
„Mám své rozkazy. Jestli máte při výslechu Američanů potíže, jsem ochoten vám pomoci." Drzý pse. Tento dodatek nemusel říkat nahlas a Vinh věděl, jak zarazit jehlu na citlivé místo.
„Děkuji vám, majore. To nebude nutné." Grišanov sám zasalutoval, ještě nedbaleji než jeho malý protějšek. Bylo by příjemné dívat se, jak umírá, pomyslel si Rus a odcházel k vězeňskému bloku. První schůzku toho dne měl s americkým pilotem válečného námořnictva, kterého už bude stačit jen naťuknout.

To bylo nějak v pohodě, pomyslel si Kelly, který seděl několik set metrů od nich. Ti dva spolu musejí vycházet docela dobře. Obhlížel tábor už klidněji. Nejvíc se bál toho, že stráže pošlou ven hlídky na obchůzku, což by určitě udělala frontová jednotka na nepřátelském území. Jenomže oni nebyli na nepřátelském území a tohle rozhodně nebyla frontová jednotka. Jeho další rádiové hlášení na Ogden potvrdilo, že všechno je v rámci přijatelného rizika.

Seržant Peter Meyer kouřil. Jeho otec to neschvaloval, ale smířil se se synovou slabostí, pokud kouřil venku, jako třeba teď, na zadní verandě fary po nedělní večeři.
„Je to Doris Brownová, že?" zeptal se Peter. V šestadvaceti byl nejmladším seržantem na oddělení a jako většina jeho současníků na policii byl veteránem z Vietnamu. Dokončil večerní školu a uvažoval o tom, že si podá žádost na akademii FBI. Zpráva o tom, že se vzpurné děvče vrátilo, kolovala v sousedství. „Vzpomínám si na ni. Před pár lety měla pověst pořádného čísla."
„Petře, víš, že o tom nemůžu mluvit. Je to duchovní záležitost. Poradím té osobě, aby s tebou promluvila, až bude vhodná doba, ale -"
„Tati, v tomhle rozumím zákonu, jasné? Musíš pochopit, že se bavíme o dvou vraždách. Dva mrtví lidi, k tomu obchodování s drogami." Hodil nedopalek salemky do trávy. „To je dost silné kafe, tati."
„Je to ještě horší," řekl mu otec tišším hlasem. „Oni ty dívky jenom nezabili. Mučili je, pohlavně zneužívali. Je to hrozné. Ta osoba chodí kvůli tomu k lékařce. Vím, že musím něco udělat, ale nemůžu -"
„Jo, já vím, že nemůžeš. Dobře, můžu zavolat lidem do Baltimoru a ohlásit jim, cos mi řekl. Měl bych se držet zpátky, dokud jim nebudeme moct říct něco pořádného, ale jak říkáš, musíme něco udělat. Zavolám tam hned zítra ráno."
„Neuvede ji to - tu osobu - do nebezpečí?" zeptal se reverend Meyer, rozzlobený sám na sebe za to uřeknutí.
„Nemělo by," usoudil Peter. „Jestli se dostala pryč - neměli by vědět, kde je, a jestli vědí, už by ji byli dostali."
„Jak můžou lidi dělat něco takového?"
Peter si zapálil další. Otec byl prostě příliš dobrý člověk, než aby to pochopil. Ne že by to chápal Peter. „Tati, já to vidím

pořád a taky mi dělá potíže tomu věřit. Důležité je, abychom ty parchanty dostali.“
„Ano, asi ano.“

Rezident KGB v Hanoji měl hodnost generálmajora a jeho hlavním úkolem bylo špehovat údajné spojence jeho země. Co bylo jejich skutečným cílem? Bylo jejich předpokládané ohrožení Čínou skutečné, nebo předstírané? Budou se Sovětským svazem spolupracovat, až a jestli válka úspěšně skončí? Mohli by povolit sovětskému válečnému námořnictvu používat základnu, až Američané odejdou? Bylo jejich politické odhodlání skutečně tak pevné, jak tvrdí? To byly otázky, o kterých si myslel, že na ně zná odpovědi, ale rozkazy z Moskvy a jeho nedůvěra ke všem a všemu ho nutila, aby se vyptával stále dál. Našel si agenty v komunistické straně Severního Vietnamu, na zdejším ministerstvu zahraničních věcí a jinde, Vietnamce, kteří by svou ochotu předávat informace spojenci pravděpodobně zaplatili životem - i když smrt by byla maskována jako sebevražda nebo nehoda, protože nebylo v zájmu ani jedné strany, aby došlo k formální roztržce. Generál věděl, že slovní podpora je v socialistické zemi ještě důležitější než v kapitalistické, protože symboly se produkovaly daleko lehčeji než realita.
Šifrovaná depeše na jeho stole byla zajímavá, tím spíš, že mu nedávali přímý pokyn, co s tím udělat. Jak se to moskevským byrokratům podobalo! Pořád se míchali do věcí, které mohl zvládnout sám, a teď sami nevěděli, co dělat - ale báli se nedělat nic. Tak to hodili na krk jemu.
O tom táboře samozřejmě věděl. I když měl operace vojenské rozvědky na starosti, měl svoje lidi v kanceláři vojenského atašé, který mu také podléhal. KGB přece sledovala všechny; byla to jejich práce. Plukovník Grišanov používal nezvyklé metody, ale vykazoval dobré výsledky, lepší, než jaké dostávala generálova kancelář od těch malých divochů. Teď se plukovník vytasil s nejsmělejším nápadem ze všech. Místo aby Vietnamce nechali, aby zajatce časem zabili, měli je přivézt do matičky Rusi. Bylo to svým způsobem geniální a generál KGB se pokoušel rozhodnout, jestli má ten nápad nahlásit Moskvě, kde to rozhodnutí určitě přehodí jako horký brambor na ministerstvo nebo možná až na politbyro. Celkem vzato měl takový nápad podle něj určité opodstatnění… a o to šlo.
Pro Američany mohlo být příjemné zachránit své lidi operací BOXWOOD GREEN a Vietnamcům by tím zároveň mohli ukázat, že by měli těsněji spolupracovat se Sovětským svazem, protože jsou jako stát skutečný klient - ale kromě toho by to znamenalo, že znalosti v těch amerických hlavách by byly pro jeho zemi ztracené, a ty znalosti přece musejí mít. Uvažoval, jak dlouho to může počkat. Američané jednali rychle, ale ne zas příliš. Akce musela být schválena na prezidentské úrovni nanejvýš před týdnem. Všechny byrokracie jsou nakonec stejné. V Moskvě by to trvalo věčnost. Operace KINGPIN se táhla věčně, jinak by se podařila. Jenom díky štěstí jakéhosi agenta na jihu Spojených států mohli Hanoj varovat, a málem bylo pozdě - ale teď se jim dostalo skutečně včasného varování.
Politika. Od zpravodajských operací se prostě nedala oddělit. Předtím ho skoro obvinili z toho, že všechno zdržuje - takovou záminku by jim už neměl znovu poskytovat. Dokonce i se státy-klienty je potřeba zacházet jako se soudruhy. Generál zvedl telefon, aby si na oběd domluvil schůzku. Přivede svůj kontakt na velvyslanectví, jen aby měl jistotu, že dostanou k jídlu něco slušného.

29
Poslední ven
Radost na ně pohledět. Pětadvacet příslušníků námořní pěchoty docvičilo a na závěr si dalo běh v řadě za sebou kolem helikoptér zaparkovaných na palubě. Námořníci mlčky přihlíželi. Už se to vědělo. Mořské sáně vidělo příliš mnoho lidí a námořníci podobně jako profesionální zpravodajští důstojníci shromáždili u stolů v jídelně několik faktů a opentlili je spekulacemi. Námořní pěchota pojede na Sever. Co potom, nikdo nevěděl, ale všichni byli zvědaví. Možná vyhodit do vzduchu raketovou základnu a přinést zpátky nějaký důležitý kus hardwaru. Možná strhnout most, ale cílem byli nejspíš lidé. Možná vietnamští straničtí hlavouni.
„Zajatci,“ řekl pomocník loďmistra třetí třídy a dojídal hamburger, kterému se u námořnictva říká „buchta“.
„Určitě,“ dodal a kývl hlavou k nedávno dorazivším zdravotníkům, kteří jedli u odděleného stolu. „Šest zdravotníků, čtyři doktoři, strašná spousta odborníků pohromadě, chlapi. Proč si myslíte, že tu jsou?“
„Ježíši,“ prohodil jiný námořník a upíjel mléko. „Máš pravdu, brácho.“
„To bude metál, jestli to vyjde,“ poznamenal jiný.
„Dneska v noci je hnusný počasí,“ přidal se kormidelní poddůstojník. „Meteorolog flotily je samý úsměv - a přitom jsem včera večer viděl, jak se vyblil z podoby. Nejspíš mu nepasuje nic menšího než letadlový lodě.“ Americká válečná loď Ogden se chovala na vodě skutečně zvláštně, což vyplývalo z jejího tvaru, a když plula bokem proti poryvům západního větru, bylo to jenom horší. Vidět vyššího poddůstojníka, jak krmí ryby - tentokrát večeří -, byla vždycky zábava, a nikdo se přece nebude radovat z počasí, ze kterého je mu zle. To muselo mít důvod. Závěr byl nasnadě a bezpečnostní důstojník si mohl rvát vlasy.
„Ježíši, doufám, že to zvládnou.“
„Pojďme znovu pročesat vzletovou palubu,“ navrhl mladší loďmistr. Všichni okamžitě přikývli. Rychle dali dohromady pracovní četu. Během hodiny nebude na černém protiskluzovém povrchu ani sirka.
„Parta dobrých kluků, kapitáne,“ poznamenal Dutch Maxwell a díval se dolů na palubu z pravého křídla můstku. Každou chvíli se někdo shýbl a něco zvedl, cizí předmět, který by mohl zničit motor, což by mělo za následek PCP, poškození cizím předmětem. Jestli dnes v noci něco nevyjde, pak ti muži svým jednáním slibovali, že to nebude chyba jejich lodi.
„Spousta je jich ze školy,“ odpověděl Franks a hrdě své muže sledoval. „Někdy si myslím, že palubní divize je stejně chytrá jako moji důstojníci.“ Což bylo naprosto omluvitelné přehánění. Chtěl říct něco jiného, totéž, na co mysleli všichni: Jaká je podle tebe šance? Nahlas tu myšlenku nevyslovil. Tím by přivolal hroznou smůlu. Už jenom hlasitým

přemýšlením mohl akci uškodit, ale i když se snažil ze všech sil, nedokázal hlavě zabránit, aby se v ní ta slova octla.
Příslušníci námořní pěchoty se všichni shlukli kolem modelu cíle. Už jednou akci probírali a teď ji probírali znovu. Před obědem si to zopakují ještě jednou a po něm ještě mnohokrát jako skupina a po jednotlivých týmech. Každý z nich všechno viděl před sebou i se zavřenýma očima, vybavovalo se mu cvičiště v Quantiku, přehrával si nácvik s ostrou střelbou.
„Kapitáne Albie?“ Do oddělení vešel strážný. Podal mu papír.
„Zpráva od pana Hada.“
Kapitán námořní pěchoty se ušklíbl. „Díky, námořníku. Četl jste ji?“
Strážný se začervenal. „Prosím za prominutí, pane. Ano, četl jsem ji. Všechno jde dobře.“ Chvilku zaváhal a pak přidal něco za sebe. „Pane, můj rajón přeje hodně štěstí. Nakopejte je do zadku, pane.“
„Víš, kapitáne,“ prohodil seržant Irvin, když strážný odešel, „možná už nikdy nedokážu žádnýmu pucpalubákovi dát po hubě.“
Albie si přečetl depeši. „Lidi, náš přítel je na místě. Napočítal čtyřicet čtyři strážné, čtyři důstojníky, jednoho Rusa. Normální služba, nic neobvyklého se tam neděje.“ Mladý kapitán vzhlédl. „Tak a je to. Dnes v noci jdem na věc.“
Jeden z mladších vojáků sáhl do kapsy a vytáhl širokou gumovou pásku. Kus utrhl, označil na ní perem dvě oči a vhodil ji na model kopce, kterému říkal Hadův. „Ten frajer je chladnokrevnej parchant,“ oznámil svým kamarádům.
„Nikdo nezapomene,“ upozornil je Irvin. „Chlapi z palebné podpory si to taky budou pamatovat, že jakmile se ukážeme, on si to pohasí z kopce dolů. Nemělo by cenu ustřelit mu prdel.“
„Žádnej problém, Gunny,“ řekl velitel palebné čety.
„Vojáci, teď se půjdeme nadlábnout. Chci, abyste si dnes odpoledne odpočinuli. Sněžte pěkně všechnu mrkvičku. Chceme, aby vám oči ve tmě fungovaly. Zbraně rozebrat a vyčistit, v sedmnáct nula nula bude inspekce,“ řekl jim Albie. „Všichni víte o co jde. Zůstaneme hezky v klidu a všechno to zvládneme.“ Čekala ho ještě schůzka s posádkami vrtulníků, naposledy s nimi projde plány výsadku a odletu. „Rozkaz, pane,“ řekl Irvin za všechny.

„Ahoj, Robine.“
„Ahoj, Koljo,“ řekl Zacharias slabě.
„Pořád se snažím sehnat lepší jídlo.“
„To by bylo fajn,“ uznal Američan.
„Ochutnej tohle.“ Grišanov mu podal kousek černého chleba, který mu poslala manželka. V tomhle podnebí se na něm už začala objevovat plíseň, Kolja ji však odřezal nožem. Američan chleba zhltl. Doušek z Rusovy láhve mu pomohl.
„Udělám z tebe Rusa,“ řekl plukovník sovětského vojenského letectva, neudržel se a uchechtl se. „Vodka a dobrý chleba jdou dohromady. Rád bych ti ukázal svou vlast.“ Jenom aby zasel semínko, přátelsky, jako když se jen tak povídá.
„Mám rodinu, Koljo. Jestli Bůh dá-“
„Ano, Robe, jestli Bůh dá.“ Nebo jestli dá Severní Vietnam, případně Sovětský svaz. Nebo někdo jiný. On toho muže vlastně zachránil, i ty ostatní. S tolika se spřátelil. Hodně o nich věděl, o jejich manželství, dobrém nebo špatném, o dětech, nadějích a snech. Ti Američané byli tak zvláštní, tak otevření. „Taky jestli Bůh dopustí a Číňané se rozhodnou bombardovat Moskvu, mám teď plán, jak je zastavit.“ Rozbalil mapu a položil ji na zem. Byla výsledkem všech rozhovorů s jeho americkým kolegou, protože všechno, co se dozvěděl a analyzoval, vtělil na jediný list papíru.
Grišanov byl na to docela hrdý, taky proto, že to byla krásná ukázka vysoce propracované operační koncepce.
Zacharias přejížděl po mapě prsty, četl poznámky v angličtině, které vypadaly nepatřičně na mapě popsané azbukou. Pochvalně se usmál. Chytrý chlap, Kolja, dobrý žák. To, jak rozložil bojové prostředky, jak nechal svůj letoun hlídkovat spíš vzadu než vpředu. Teď už rozuměl obraně do hloubky. Pasti z raket země-vzduch na konci nejpravděpodobnějších horských průsmyků, umístěné tak, aby zajistily maximální moment překvapení. Kolja teď myslel jako pilot bombardéru a ne jako stíhač. To byl první krok k pochopení toho, jak se to dělá.
Kdyby každý velitel protiletecké obrany věděl, jak se to dělá, potom by velení letecké strategie zažilo perné chvíle…
Pane Bože.
Robinovy ruce se zastavily.
Tohle se vůbec netýkalo čínských komoušů.
Zacharias zvedl hlavu a bylo jasné, nač myslí, dřív než našel sílu promluvit.
„Kolik Jezevců Číňani mají?“
„Teď? Pětadvacet. Chtějí jich postavit víc.“
„Můžete plány rozšířit podle toho, co jsem ti řekl.“
„Budeme muset, stejně jako oni zvětšují svoje vojsko, Robine. Říkal jsem ti tu,“ řekl Grišanov rychle a tiše, ale viděl, že už je pozdě.
„Já jsem ti všechno vyžvanil,“ vydechl Američan a hleděl na mapu. Potom zavřel oči a ramena se mu otřásla. Grišanov ho objal, aby ulevil bolesti, kterou viděl.
„Robine, řekl jsi mi, jak můžu chránit děti své země. Nelhal jsem ti. Můj otec skutečně odešel z univerzity, aby bojoval proti Němcům. Já jsem skutečně musel jako malý kluk odejít z Moskvy.
Skutečně jsem tehdy v zimě ve sněhu ztratil kamarády - malé kluky a holky, Robine, děti, které umrzly. To se skutečně stalo. Já to skutečně zažil.“
„A já jsem skutečně zradil svou zem,“ zašeptal Zacharias. To poznání přišlo rychle jako padající bomba a mělo stejné následky. Jak mohl být tak slepý, tak hloupý? Robin se opřel o stěnu, najednou pocítil v hrudi bolest a v té chvíli se modlil, aby to byl infarkt, poprvé v životě si přál smrt. Ale nebyl to infarkt.

Jenom se mu stáhl žaludek a uvolnilo se velké množství kyseliny, skvělá věc, nechat si rozežírat žaludek, stejně jako mozek rozežíral obranu duše.
Zradil svou zem a svého Boha. Byl zatracený.
„Příteli -“
„Tys mě využil!“ zasyčel Robin a snažil se odtáhnout.
„Robine, musíš mě vyslechnout.“ Grišanov to nemínil tak nechat. „Mám rád svou vlast, Robine, stejně jako ty svou. Přísahal jsem, že ji budu bránit. Nikdy jsem ti v tomhle nelhal a teď je čas, aby ses dozvěděl další věci.“ Musel Robinovi zjednat jasno. Kolja to bude muset Zachariasovi objasnit, stejně jako Robin ujasnil tolik věcí Koljovi.
„Jaké třeba?“
„Robine, jsi mrtvý muž. Vietnamci vašim ohlásili, že jsi mrtvý. Nikdy se nebudeš moci vrátit domů. Proto nejsi ve vězení - Hoa Lo, v Hiltonu, jak tomu vaši lidi říkají, ano?“ Koljovu duši pálilo, jak se na něj Robin díval, němá výčitka byla tak silná, že ji skoro nesnesl. Když znovu promluvil, skoro prosil.
„Je to jinak, než si myslíš. Já jsem žádal své nadřízené, aby mi dovolili zachránit ti život. Přísahám na životy svých dětí: Nenechám tě umřít. Do Ameriky se vrátit nemůžeš. Zařídím ti nový domov. Budeš moci znovu létat, Robine! Budeš mít nový život. Víc nemůžu udělat. Kdybych tě mohl vrátit k tvé Ellen a dětem, udělal bych to. Nejsem žádná zrůda, Robine, jsem člověk jako ty. Mám svou vlast jako ty. Mám rodinu jako ty. Ve jménu tvého Boha, zkus si představit, že jsi na mém místě. Co bys udělal? Jak by ti na mém místě bylo?“ Na to nebyla žádná odpověď, jen se ozvalo vzlyknutí hanby a zoufalství.
„Nechal bys mě, aby tě mučili? Můžu to udělat. V tomhle táboře umřelo šest mužů, věděl jsi to? Šest mužů zemřelo, než jsem sem přišel. Já jsem to zarazil! Od mého příchodu umřel jenom jeden, jenom jeden, a já jsem pro něj plakal, Robine, věděl jsi to? S radostí bych majora Vinha zabil, toho malého fašouna. Zachránil jsem tě! Udělal jsem všechno, co bylo v mé moci, a prosil jsem o víc. Dávám ti své vlastní jídlo, Robine, které mi posílá Marina!“
„A já jsem ti řekl, jak zabíjet americké piloty -“
„Můžu jim ublížit, jenom když zaútočí na mou zem. Jenom když se pokusí zabíjet můj lid, Robine! Jenom tehdy! Copak chceš, aby zabili mou rodinu?“
„Tak to není!“
„Ale je. Copak to nechápeš? To není hra, Robine. My tu obchodujeme se smrtí, ty a já, a abychom mohli životy zachránit, musíme je brát.“
Možná to časem pochopí, zadoufal Grišanov. Byl to bystrý a rozumný muž. Jakmile bude mít čas v klidu zvážit fakta, pochopí, že život je lepší než smrt, a možná budou moci být znovu přáteli. Prozatím jsem tomu muži zachránil život, řekl si Kolja. I když mě ten Američan za to prokleje, bude muset dýchat, aby ty kletby mohl vyslovit. Plukovník Grišanov to břemeno ponese hrdě. Získal informace a zachránil při tom život, jak se slušelo a patřilo na pilota protivzdušné obrany Svazu, který složil celoživotní přísahu jako vyděšený a popletený kluk cestou z Moskvy do Gorkého.

Rus vyšel ze zajateckého bloku v době oběda, jak Kelly viděl. Měl v ruce zápisník, nepochybně plný informací, které vymáčkl ze zajatců.
„My tu tvou rudou zapařenou prdel dostaneme,“ zašeptal Kelly. „Hodí ti tam oknem tři fosforáky, kámo, a upečou si tě k večeři s těmi tvými posranými zápisy. Jo.“
Už to cítil. Znovu ho zaplavilo soukromé potěšení z toho, že ví, co se stane, božské uspokojení z faktu, že vidí do budoucnosti. Upil z polní láhve. Dehydrataci si nemohl dovolit. Zachovat trpělivost už bylo obtížné. Na dohled měl budovu s dvacítkou opuštěných, vyděšených a těžce zraněných Američanů, a i když žádného nikdy nepotkal osobně a znal jméno jenom jednoho z nich, stála jeho výprava za to. Pokud jde o ty ostatní, vzpomínal na latinu ze střední školy: snad Morituri non cognant. Ti, kdo mají zemřít - prostě nevědí. Což Kellymu vyhovovalo.

„Oddělení vražd.“
„Ahoj, sháním poručíka Franka Allena.“
„U telefonu,“ odpověděl Allen. Seděl to pondělní ráno u stolu už pět minut. „Kdo je to?“
„Seržant Pete Meyer, Pittsburgh,“ ozvalo se v telefonu. „Doporučil mi vás kapitán Dooley, pane.“
„Už jsem s Mikem nějakou dobu nemluvil. Pořád fandí Pirátům?“
„Každý večer, poručíku. Taky se snažím některé zápasy chytit.“
„Chcete vyhrát sérii, seržo?“ zazubil se Allen. Policajtské pošťuchování.
„Roberto je letos fakt vostrej.“ Clemente měl úspěšný rok.
„Fakt, jo? No, to Brooks a Frank taky. Robinsoni si taky nevedli špatně.“
„Co pro vás můžu udělat?“
„Poručíku, mám pro vás informaci. Dvě vraždy, obě oběti byly ženy, kolem dvacítky.“
„Podrobnosti, prosím.“ Allen si vzal čistý list papíru. „Kdo je váš zdroj?“
„To zatím nemůžu prozradit. Je chráněný. Pracuju na tom, aby se to změnilo, ale může to chvíli trvat. Můžu pokračovat?“
„Jasně. Jména obětí?“
„Ta novější se jmenovala Pamela Maddenová - velmi čerstvý případ, stal se před několika týdny.“
Poručíku Allenovi se rozšířily oči. „Ježíši - ta vražda na vodotrysku. A ta druhá?“
„Jmenovala se Helena, někdy loni na podzim. Obě vraždy byly ošklivé, poručíku, mučení a pohlavní zneužití.“
Allen se nahrbil a telefon si vrazil skoro do ucha. „Vy mi říkáte, že máte na obě vraždy svědka?“
„Správně, pane, jsem o tom přesvědčen. Mám pro vás taky dva pravděpodobné pachatele. Dva bělochy, jeden se

jmenoval Billy a druhý Rick. Žádný popis, ale určitě na tom taky budu moct zapracovat.“
„Dobře, nejsou to mé případy. Ty mají na starosti na městském poručík Ryan a seržant Douglas. Znám obě ta jména - myslím obětí. Ty případy mají prioritu jedna, seržo. Jak důvěryhodná je vaše informace?“
„Jsem přesvědčený, že je velmi důvěryhodná. Mám pro vás jednu možnou indicii. Oběť číslo dvě, Pamela Maddenová - po smrti jí někdo učesal vlasy.“
V každém velkém kriminálním případě se před tiskem zatajilo několik důležitých důkazů, aby se vytřídila obvyklá sbírka bláznů, kteří se chtějí k něčemu přiznat - k čemukoli, co rozjitřilo jejich pokřivenou fantazii. Ta věc s vlasy byla natolik chráněná, že ani poručík Allen o ní nevěděl.
„Co ještě máte?“
„Vraždy měly něco společného s drogami. Obě dívky dělaly kurýra.“
„Bingo!“ zvolal Allen potichu. „Váš zdroj je ve vězení nebo co?“
„Tady už jsem na hranici, ale - tak jo, řeknu vám to na rovinu. Můj otec je kazatel. Radí té dívce. Poručíku, tohle je ale opravdu mimo záznam, jasné?“
„Rozumím. Co chcete, abych udělal?“
„Mohl byste laskavě předat tu informaci vyšetřovatelům? Můžou mě kontaktovat přes policejní stanici.“ Seržant Meyer mu řekl číslo. „Jsem tady vrchní dohlížitel a teď budu muset vypadnout, mám přednášku na akademii. Budu zpátky tak ve čtyři.“
„Dobře, seržante. Předám to. Díky za informaci. Emmet a Tom se vám ozvou. Na to se spolehněte.“ Ježíši, my tu sérii Pittsburghu klidně věnujem, jestli ty hajzly zabásnem. Allen vyťukal na telefonu číslo.
„Ahoj Franku,“ řekl poručík Ryan. Vzápětí pokládal šálek kávy, ale pohyboval se jako zpomalený film. Probral se, až když se chopil pera. „Mluv dál. Všechno si píšu.“

Seržant Douglas se to ráno opozdil, protože na mezistátní silnici číslo 83 došlo k nehodě. Vešel dovnitř jako obvykle s kávou a plněnou koblihou a zastihl šéfa zuřivě zabraného do psaní.
„Učesané vlasy? Tohle řekl?“ zeptal se Ryan. Douglas se naklonil nad stolem a pohled v Ryanových očích se podobal pohledu lovce, který právě zaslechl šustot listí. „Dobře, jaká jména -“ Detektivova ruka se sbalila do pěsti. Dlouze se nadechl. „Dobře, Franku, kde je ten chlap? Díky. Ahoj.“
„Něco nového?“
„Pittsburgh,“ řekl Ryan.
„Co?“
„Volal policejní seržant z Pittsburghu, možná má svědka vraždy Pamely Maddenové a Heleny Watersové.“
„Nekecá?“
„Svědek jí učesal vlasy, Tome. A hádej, jaká další jména uvedl?“
„Richard Farmer a William Grayson?“
„Rick a Billy. Stačí? Možná kurýr drogového gangu. Počkat…“ I Ryan se zaklonil a zahleděl se na žlutý strop.
„Když byl Farmer zabit, byla u toho nějaká holka - myslíme si to,“ opravil se. „Sedí to, Tome. Pamela Maddenová, Helena Watersová, Farmer, Grayson, všichni jsou propojení… a to znamená -“
„Ti pouliční prodavači taky. Všichni jsou nějak spojení. Co je spojuje, Eme? Víme, že všichni - pravděpodobně všichni - měli něco společného s obchodováním s drogami.“
„Dva různé MO, Tome. Ty dívky byly zmasakrované jako - ne, tohle se nedělá ani s dobytkem. Všechny ostatní však sejmul Neviditelný muž. Muž v akci! To řekl Farber, muž v akci.“
„Pomsta,“ řekl Douglas a rozvíjel Ryanovu analýzu. „Kdyby mi některá ta dívka byla blízká - Ježíši, Eme, kdo by mu to mohl mít za zlé?“
Existoval jenom jeden člověk, který byl spojený s jednou vraždou a byl si blízký s její obětí, a policie ho přece znala, ne? Ryan popadl telefon a zavolal poručíku Allenovi.
„Franku, jak se jmenoval ten chlap, co dělal na Goodingově případu, ten od válečného námořnictva?“
„Kelly, John Kelly, našel tu pistoli u Fort McHenry, potom s ním město uzavřelo smlouvu na výcvik našich potápěčů, pamatuješ? Á! Pamela Maddenová! Ježíši!“ vykřikl Allen, když mu to došlo.
„Pověz mi o něm něco, Franku.“
„Je to bezvadnej chlap. Tichej, trochu smutnej - ztratil ženu, nějaká nehoda nebo co.“
„Veterán, že?“
„Žabí muž, podvodní demolice. Tak si vydělává na živobytí, vyhazuje věci do vzduchu. Podvodní stavby.“
„Pokračuj.“
„Tělesně je na tom dobře, stará se o sebe.“ Allen se odmlčel. „Viděl jsem ho při potápění, je poznamenaný, myslím jizvami. Zažil válku a chytil pár kulek. Mám jeho adresu a všechno, jestli chceš.“
„To mám ve spisech, Franku. Díky, kámo.“ Ryan zavěsil. „Je to náš člověk. Je to Neviditelný muž.“
„Kelly?“
„Dopoledne musím trčet u soudu - krucifix!“ zaklel Ryan.

„Rád vás znovu vidím,“ řekl doktor Farber. V pondělí měl vždycky klidnější den. Návštěvy pacientů už měl odbyté a těšil se, že si po obědě zahraje tenis se svými syny. Policajti ho sotva stačili chytit při odchodu z ordinace.
„Co víte o chlapech z podvodního demoličního týmu?“ zeptal se ho Ryan za chůze po chodbě.
„Myslíte žabí muže? Válečné námořnictvo?“
„Správně. Jsou to tvrdí chlapi, co?“

Farber se s dýmkou v ústech zazubil. „Jsou první, kdo jde na břeh, ještě před námořní pěchotou. Co máte na mysli?“ Odmlčel se. Něco mu v hlavě cvaklo. „Teď existuje něco ještě lepšího.“
„Co myslíte?“ zeptal se detektiv poručík.
„No, pořád ještě trochu pracuju pro Pentagon. Hopkins dělá pro vládu spoustu věcí. Laboratoř aplikované fyziky, samé speciální věci. Víte, co mám za sebou.“ Odmlčel se. „Někdy dělám psychologické testy, konzultace - co dělá s lidmi válka.
Tohle je tajné, jasné? Existuje nová skupina speciálních operací. Je to odnož podvodního demoličního týmu. Říká se jim teď SEALové, jako tuleni, je to zkratka pro moře, zemi, vzduch - je to celé komando, rozhodně s nimi není žádná sranda a o jejich existenci se moc neví. Nejsou jenom tvrdí. Jsou i chytří. Jsou cvičení na to, aby mysleli, plánovali dopředu.
Nejen svaly. Taky mozek.“
„Tetování,“ řekl Douglas, protože si vzpomněl. „Má na paži vytetovaného tuleně.“
„Doktore, co kdyby některý z těch SEALů měl dívku a někdo mu ji zavraždil?“ Byla to až příliš jasná otázka, ale musel se zeptat.
„Pak je to ta akce, kterou jste hledali,“ řekl Farber a zamířil ze dveří, nechtěl už víc prozrazovat, ani vyšetřovatelům vraždy.
„Je to náš chlapec. Až na jednu věc,“ řekl Ryan tiše, když se dveře zavřely.
„Jo. Žádné důkazy. Jenom sakra dobrej motiv.“
* * *
Šeřilo se. Pro všechny v ZELENÉ VYSÍLAČCE to byl ponurý den, kromě Kellyho. Dvůr se proměnil v břečku plnou smradlavých louží, velkých i malých. Vojáci se většinou jenom snažili zůstat v suchu. Ti na věžích se snažili schovat se před proměnlivým větrem. Takové počasí s lidmi provádělo věci. Lidé většinou neradi moknou. Jsou pak podráždění a otupělí, tím spíš, že jejich služba je taky nudná, jako tady. V Severním Vietnamu takové počasí znamenalo méně leteckých útoků - další důvod, aby si lidé na zemi dali pohov. Rostoucí vedro ve dne nafukovalo mraky a pumpovalo do nich vlhkost, kterou mraky pohotově vracely na zem.
To je hnusnej den, říkali si strážní nad obědem. Všichni pokyvovali hlavou a soustředili se na jídlo, hleděli dolů, ne nahoru, hleděli dovnitř, ne ven. V lese bude mokro. Po mokrém listí se chodí daleko tišeji než po suchém. Nebudou praskat suché větvičky.
Vlhký vzduch tlumí zvuky, nepřenáší je. Slovem jedna báseň.
Kelly využil tmy, aby se trochu pohnul, protáhl se po dlouhé nehybnosti. Posadil se pod svým keřem, třel si kůži a pojedl trochu energetických koncentrátů. Vypil celou polní láhev, potom si protáhl paže a nohy. Viděl tábor a už si vybral, kudy k němu půjde, jen doufal, že námořní pěšáci nebudou moc hrr do střelby, až k nim poběží. V jedenadvacet nula nula podal poslední rádiové hlášení.

Zelené světlo, napsal technik do bloku. Aktivita normální.
„A je to. Tohle jsme ještě potřebovali vědět.“ Maxwell se podíval na ostatní. Všichni přikývli.
„Operace BOXWOOD GREEN, Fáze Čtyři, se zahajuje ve dvacet dva nula nula. Kapitáne Franksi, předejte signál na Newport News.“
„Rozkaz, pane.“
Na Ogdenu se letové posádky oblékly do ohnivzdorných kombinéz a pak odešly na záď připravit letouny. Námořníci jim už leštili okna. V prostoru pro mužstvo námořní pěšáci oblékali maskáče. Zbraně byly čisté. Zásobníky plné nové munice, právě vybalené ze vzduchotěsných krabic. Občas se ozvalo zamručení, navzájem si nanášeli maskovací líčení. Žádné úsměvy ani vtipkování. Byli vážní jako herci před premiérou a nimrání s líčením bylo zvláštním protikladem k povaze jejich večerního představení. Až na jednoho z nich.
„Nepřežeňte to s očními stíny, pane,“ řekl Irvin trochu nervóznímu kapitánovi Albiemu, který měl obvyklou velitelskou trému a potřeboval, aby ho nějaký seržant trochu uklidnil.

V instruktážní kabině na americké válečné lodi Constellation vedl instruktážní schůzku maličký a mladý velitel letky Joshua Painter. Měl na krku osm F-4 Phantomů.
„Dnes v noci kryjeme zvláštní operaci. Našimi cíli jsou stanoviště raket země-vzduch jižně od Haiphongu,“ pokračoval, aniž věděl, oč se jedná, jen doufal, že to stojí za riziko, které s ním tu noc podstoupí patnáct důstojníků, a že jde o úkol hodný jeho letky. Deset A-6 Intruderů také letělo do akce Železná pěst a většina ostatních letadel letové skupiny Connie bude provokovat podél pobřeží a šířit pokud možno co nejvíc elektronického rušení. Doufal, že je to tak důležité, jak admirál Podulski říkal. Zahrávat si s raketami země-vzduch nebyla zrovna legrace.

Newport News teď byla pětadvacet mil od pobřeží, blížila se k bodu, ve kterém se ocitne přesně mezi Ogdenem a pláží. Radary měla vypnuté a pobřežní stanice pravděpodobně pořádně nevěděly, kde je. V posledních několika dnech začala být Severovietnamská armáda trochu opatrnější při používání svých pobřežních pozorovacích systémů. Kapitán seděl v křesle na můstku. Podíval se na hodinky, otevřel zapečetěnou žlutou obálku a rychle pročetl příkazy k akci, které měl v sejfu čtrnáct dní.
„Hmm,“ zamručel pro sebe. Potom: „Pane Shoemane, ať strojníci roztopí kotle jedna a čtyři naplno. Chci mít co nejdřív k dispozici plný výkon. Budeme dnes večer ještě trochu surfovat. Vyřiďte mé poručení výkonnému důstojníkovi, dělostřeleckému důstojníkovi a náčelníkům jejich úseků. Chci je mít okamžitě ve své kabině.“
„Rozkaz, pane.“ Palubní důstojník provedl nezbytná opatření.

Newport News se všemi čtyřmi kotli na plný výkon dokázala vyvinout rychlost třicet čtyři uzly - čím blíž se dokázala k pláži přiblížit, tím rychleji bude moci také odplout.
„Tak jedem do Surf City!“ zazpíval poddůstojník u kormidla hlasitě, jakmile kapitán odešel z můstku. Byl to oficiální lodní vtip, protože se líbil kapitánovi -, udělal ho před několika měsíci nějaký námořník první třídy. Znamenalo to jet k pobřeží, přímo do příboje, a pak střílet. „Jedeme do Surf City.“
„Bacha na hlavu, Bakere,“ zavolal důstojník paluby na konci refrénu.
„Udržuji na jedna-osm-pět, pane Shoemane.“ Tělo se mu kývalo do rytmu. Surfové město, jedem!
„Pánové, pokud jste zvědaví, čím jsme si zasloužili tu legraci v minulých dnech, tak jde o tohle,“ řekl kapitán ve své kabině u můstku. Vysvětloval několik minut. Na stole měl mapu pobřežní oblasti s označenými protiletadlovými bateriemi podle údajů z leteckých a satelitních fotografií. Jeho dělostřelec si je prohlížel. Byla tam spousta kopečků, které zaručovaly dobré radarové zaměření.
„Tak jo!“ vydechl hlavní řídící palby. „Je to všechno, pane? Pětipalcové taky?“
Kapitán přikývl. „Náčelníku Skelley, pokud přivezeme zpátky do Subic Bay nějakou munici, velmi mě zklamete.“
„Pane, navrhuji, abychom použili trojku pětipíkovou na pravoboku a střílelí pokud možno vizuálně.“
Bylo to pravé cvičení v geometrii. Dělostřelečtí odborníci - včetně velícího důstojníka - se nakláněli nad mapou a rychle rozhodovali, jak to provedou. O akci už byli informováni; jediná změna spočívala v tom, že očekávali, že se uskuteční ve dne.
„Nezůstane tam jediná živá duše, která by mohla na helikoptéry střílet, pane.“
Na stole velícího důstojníka zabzučel telefon. Popadl ho.
„Tady kapitán.“
„Všechny čtyři kotle na plný výkon, pane. Máme plnou rychlost třicet po obratu na útočnou pozici třicet tři.“
„Rád slyším, že se vrchní strojník probudil. Dobře. Vyhlašte to.“ Zavěsil a lodní gong se rozezvučel. „Pánové, máme chránit pár námořních pěšáků,“ řekl důvěrně. Dělostřelectvo jeho křižníku bylo stejně dobré jako kdysi na Mississippi.
Za dvě minuty byl zpátky na můstku.
„Pane Shoemane, mám spojení.“
„Kapitán má spojení,“ souhlasil důstojník paluby.
„Kormidlo doprava, přejděte na nový kurz dva-šest-pět.“
„Kormidlo doprava, rozkaz, přejít na nový kurz dva-šest-pět, rozkaz.“ Poddůstojník Sam Baker otočil kolem. „Kormidlo vpravo, pane.“
„Dobře,“ řekl kapitán a dodal: „Surf City, jedeme!“
„Rozkaz, pane,“ houkl kormidelník. Kapitán nezkazil srandu, i když to byl starý prďola.

Teď se začal nervovat. Co by se mohlo pokazit? ptal se Kelly v duchu a seděl na kopci. Spousta věcí. Helikoptéry se mohly ve vzduchu srazit. Mohly by přeletět přes stanoviště flaky a nechat se rozstřílet na hadry. Mohlo povolit nějaké pitomé těsnění nebo drobná součástka a zřítily se. Co když má zrovna dnes večer cvičení místní Národní garda? Něco vždycky museli riskovat. Zažil už akce, které se pokazily z hromady pitomých a nepředvídatelných důvodů. Ale dnes večer ne, slíbil si. S takovými přípravami.
Posádky helikoptér intenzívně cvičily tři týdny, stejně jako námořní pěchota. Letouny byly s láskou ošetřovány. Námořníci na Ogdenu přišli na spoustu vylepšení, která jim pomohou.
Riziko se nedalo nikdy úplně vyloučit, ale příprava a výcvik je mohly zmírnit. Kelly se ujistil, že má zbraň ve správném stavu, a zůstal nehybně sedět. Tohle nebylo jako vysedávání v rohovém domě v západním Baltimoru. Tohle bylo doopravdy. Tady by skutečně mohl zařvat. Pokus zachránit Pam skončil fiaskem kvůli jeho chybě, ale možná že to přece jenom mělo nějaký smysl. Při této akci neudělal žádné chyby. Nikdo je neudělal.
Nezachraňoval jednu osobu. Zachraňoval jich dvacet. Úderná ruka se teď pohybovala velmi pomalu. Kelly zavřel oči a doufal, že až je otevře, bude se ta ruka pohybovat rychleji.
Nestalo se tak. Jen klid. Bývalý vrchní pomocník SEALů se přinutil zhluboka se nadechnout a pokračovat v akci. Pro něj to znamenalo položit si karabinu na klín a soustředit se na dalekohled. Průzkum musel pokračovat až do chvíle, kdy budou vypáleny první granáty M-79 na strážní věže. Námořní pěchota na něj spoléhala.

Tak, tohle těm chlapcům z Philadelphie možná ukáže, jak je důležitý. Henryho akce se sype a já to všechno zachráním. Eddie Morello je důležitej, pomyslel si a rozfoukával oheň svého ega, zatímco jel po silnici číslo 40 k Aberdeenu.
Jen idiot nedokáže vést svou vlastní akci, nedokáže sehnat spolehlivý lidi. Říkal jsem Tonymu, že není dost chytrej, dost obratnej, že to není pořádnej obchodník - Ale ne, je to pořádnej obchodník. Lepši než ty, Eddie. Henry bude první negr, kterýho vezmou mezi sebe. Tu to máme. Tony to udělá. Pro tebe to udělat nemůžu. Tvůj vlastni bratranec to pro tebe nemůže dělat, i když tě s Henrym spojil. Ten pitomej obchod by se vůbec neuskutečnil, kdyby mě nebylo. Já jsem to domluvil, ale mě přibrat nemůžou.
„Do prdele!“ zavrčel na červené světlo. Někdo začne rozebírat Henryho akci na kusy a pak přijdou za mnou, abych to prověřil.
Jako by na to Henry nemohl přijít sám. Nejspíš nemůže, není tak chytrej, jak si mysli. Takže co pak - vleze mezi mě a Tonyho.
Tak to bylo, co? přemýšlel Eddie. Henry mě chtěl oddělit od Piaggiů - přesně jako je přinutil, aby se zbavili Angela. Angelo byl jeho první spojkou. Angelo ho přivedl za mnou… já jsem ho přivedl za Tonym… Tony a já jsme mu zařídili spojeni s Philadelphii a New Yorkem… Angelo a já jsme byli jenom spojkou… Angelo byl slabej… a dostal po palici… Tony a já jsme další spojkou…

Potřebuje jenom jednoho, co? Jenom jednu spojku se zbytkem organizace.
Chce mě oddělit od Tonyho…
Do prdele.
Morello vylovil z kapsy cigaretu a zmáčkl zapalovač svého cadillaku se stahovací střechou. Střechu měl dole. Eddie měl rád slunce a vítr. Bylo to skoro jako na jeho rybářské lodi.
Taky měl pěkný výhled. Že je zároveň lehčí ho zahlédnout a sledovat, to ho nenapadlo. Vedle něj, na podlaze, ležela kožená aktovka. Uvnitř bylo šest kilo čistého zboží. Řekli mu, že ve Filadelfii mají fakt málo a že si zboží říznou sami. Hromada prachů. Stejná aktovka, která zrovna teď přijíždí k jihu, bude plná nejmíň dvacetidolarovek. Dva chlapi. Není čeho se bát. Byli to profíci a tohle bylo dlouhodobé obchodní spojenectví. Nemusel si dělat starosti vůbec s ničím, ale stejně si vzal s sebou bouchačku. Schovávala se pod volnou košilí, zrovna u přezky opasku, na nejužitečnějším, nejpohodlnějším místě.
Musím si to pořádně promyslet, říkal si Morello naléhavě.
Možná už na to přišel. Henry s nimi manipuloval. Henry manipuloval organizací. Nějakej negr se je snažil přechytračit. A dařilo se mu to. Nejspíš oddělal vlastní lidi sám. Ten hajzl hrozně rád posíral ženské - zvlášť bělošky. To by sedělo, říkal si Morrelo. Všichni byli takoví. Nejspíš si myslí, že je kdovíjak chytrej. No, byl chytrej. Ale ne dost.
Už ne. Nemělo by být těžké tohle všechno vysvětlit Tonymu.
Eddie byl o tom přesvědčený. Zařiď tady tu výměnu a odjeď zpátky. Povečeř s Tonym. Buď klidnej a rozumnej. Tony to má rád. Jako by chodil někam na Harvard. Jako nějakej pitomej právník. Potom zapracujeme na Henrym a převezmeme jeho operaci. Byl to obchod. Jeho lidi budou hrát s náma. Nešli do toho kvůli jeho krásnejm očím. Šli do toho pro peníze. To všichni. A potom Eddie a Tony budou moct převzít celou akci, a potom Eddieho Morella přijmou mezi sebe.
Jo. Už na to přišel. Morello se podíval na hodinky. Právě včas zajížděl k poloprázdnému parkovišti u jedné jídelny. Takové staromódní, udělané z vagónu - poblíž byly Pennsylvánské železnice. Vzpomněl si, jak poprvé jedl se svým otcem mimo domov. Bylo to na podobném místě, díval se, jak kolem projíždějí vlaky. Při té vzpomínce se usmál, típl cigaretu a hodil ji na asfalt.
Přijelo druhé auto. Byl to modrý oldsmobile, jaký měl očekávat. Vystoupili dva chlapi. Jeden nesl aktovku a šel k němu. Eddie ho neznal, ale byl dobře oblečený, úctyhodný, jako správný obchodník, v pěkném hnědém obleku. Jako právník. Morello se pro sebe usmál, nedíval se moc nápadně jeho směrem; druhý muž zůstal u auta a díval se, držel se v bezpečí. Jo, pořádní obchodníci. A brzo poznají, že Eddie Morello je taky pořádnej obchodník, pomyslel si Eddie s rukou v klíně, patnáct centimetrů od schovaného revolveru.
„Máte zboží?“
„Máte prachy?“ opáčil Morello.
„Udělal jsi chybu, Eddie,“ řekl muž bez varování a zároveň otevřel aktovku.
„Co tím myslíte?“ zeptal se Morello a najednou se nastražil, bohužel asi o deset vteřin později, což ho stálo život.
„Myslím tím sbohem, Eddie,“ dodal muž tiše.
Pohled v jeho očích říkal vše. Morello okamžitě sáhl po zbrani, ale tím druhému muži jenom pomohl.
„Policie, ani hnout!“ zařval druhý muž těsně předtím, než kůží aktovky proletěla první střela.
Eddie vytáhl zbraň a podařilo se mu vystřelit jednu ránu do podlahy svého auta, ale polda stál jenom metr od něj a nemohl minout. Záložní policista už běžel k nim, překvapený, že poručík Charon nedokázal toho chlapa zatknout. Aktovka sklouzla stranou, detektiv natáhl paži a málem se stalo, že se dotkl služebním revolverem mužovy hrudi a vypálil mu do srdce.
Morellovi to teď bylo jasné, ale jen asi na vteřinu. To všechno Henry. Už ho přijali, to je ono. A Morello věděl, že jeho život měl jediný smysl, a to dostat Henryho a Tonyho dohromady. V té chvíli mu to nepřipadalo důležité.
„Záloha!“ zařval Charon nad umírajícím mužem. Sáhl dolů po Eddieho revolveru. Během minuty zaskřípaly na parkovišti brzdy dvou policejních aut.
„Blázen pitomej,“ říkal Charon parťákovi o pět minut později a při tom se třásl, jak se to lidem stává, když někoho zabili. „Prostě sáhl po pistoli - jako bych na něho vůbec nemířil.“
„Všechno jsem to viděl,“ řekl mladší detektiv a skutečně si to myslel.
„No přesně jak jste říkal, pane,“ řekl seržant státní policie. Otevřel aktovku na zemi oldsmobilu. Byla plná balíčků heroinu. „To je trefa.“
„Jo,“ zamručel Charon. „Až na to, že ten hajzl blbej už nikomu nic neřekne.“ Což byla pravda. Pozoruhodné, pomyslel si a snažil se neusmívat, přestože mu ta chvíle připadala šíleně humorná. Právě spáchal dokonalou vraždu, přímo před očima jiných policistů. Teď byla Henryho organizace v bezpečí.

Už byl skoro čas. Stráže se vyměnily. Naposledy. Pořád stejnoměrně pršelo. Dobře. Vojáci na věžích se choulili, aby zůstali v suchu. Pošmourný den je znudil víc než normálně a znudění lidé jsou méně ostražití. Všechna světla už zhasla. I svíčky v barácích. Kelly pomalu, opatrně pohnul dalekohledem.
V okně důstojnických ubikací byl obrys člověka, někdo se díval ven, jaké je počasí - ten Rus, ne? Aha, takže tam máš ložnici?
Skvělé: první ranou má zahajovat granátník číslo tři - to je myslim desátník Mendez. Pečený Rus.
Už aby to bylo. Potřebuju se osprchovat. Pane Bože, myslíš, že jim tam zbyla ještě trocha Jacka Daniela? Předpisy jsou předpisy, ale některé věci nejsou k zahození.
Napětí stoupalo. Nebylo to nebezpečím. Kelly byl toho názoru, že se nenachází ve vůbec žádném nebezpečí. Mohl se však bát o útok. Teď to záviselo na letcích, potom na námořní pěchotě.

Kelly svou úlohu dohrál, to si aspoň myslel.

„Zahajte palbu," nařídil kapitán.
Newport News zapnula radary teprve před malou chvílí.
Navigátor seděl v centrále řízení palby a pomáhal dělostřelcům vyhodnotit přesnou polohu křižníku podle radarového zaměření na známé terénní body. Byla to přehnaná opatrnost, ale dnešní akce ji vyžadovala. Navigační a palebné radary pomáhaly každému vypočítat pozici na chlup přesně.
První rány byly vypáleny z věže číslo tři na levoboku. Ostré vyštěknutí z dvojčat 5"/38 zaútočilo na uši, ale zároveň s ním se objevilo něco podivně krásného. S každou ranou vyšel z děl prstenec žlutého ohně. Působila to jakási zvláštnost této zbraně. Podobalo se to žlutému hadovi, který si chňapá po ocase a několik milisekund svého života se svíjí. Potom zmizel. Šest tisíc metrů daleko se rozsvítil první pár smrtonosných hvězd a byla to stejná kovová žluť, která před několika vteřinami zdobila dělovou věž. Mokrá, zelená krajina Severního Vietnamu se v tom světle zdála oranžová.
„Vypadá to na dělo padesát-sedm-em-em. Vidím i obsluhu."
Zaměřovač na Bodě 1 už byl cvičený ve správném zaměřování.
Světlo mu to jenom ulehčovalo. Hlavní náčelník Skelley vyťukal dostřel s pozoruhodnou přesností. Údaj byl okamžitě přenesen do centrály. Za deset vteřin zadunělo osm děl. Dalších patnáct vteřin a postavení cizích protiletadlových děl zmizela v mračnu prachu a ohně.
„Na cíl první salvou. Cíl Alfa zničen." Hlavní náčelník převzal rozkaz zdola, aby začal zaměřovat další cíl. Stejně jako kapitán odejde brzy do výslužby. Možná by si mohli otevřít obchod se zbraněmi.

Znělo to jako vzdálený hrom, ale trochu jinak. Překvapilo ho, že dole nikdo nereagoval. Dalekohledem viděl, že se otáčejí hlavy. Možná někdo prohodil nějakou poznámku. Jinak nic. Nakonec jejich země byla ve válce a nepříjemné zvuky tu byly normální, zvlášť takové, které znějí jako vzdálený hrom.
Očividně příliš daleko, než aby se o ně starali. V tom počasí nebyly vidět ani záblesky.
Kelly čekal, že nějaký důstojník vyjde a porozhlédne se. On by to na jejich místě udělal - pravděpodobně. Ale oni ne.
Devadesát minut, začal počítat.

Námořní pěšáci byli po lehké večeři, když vyběhli na záď.
Okukovalo je poměrně dost námořníků. Albie a Irvin svoje lidi odpočítávali, když vybíhali na vzletovou palubu, a směrovali je k jejich vrtulníkům.
Posledními námořníky v řadě byl Maxwell a Podulski. Oba měli na sobě svoje nejstarší a nejhorší khaki, košile a kalhoty, které nosili při velení na moři a jež jim přivolávaly dobré vzpomínky a štěstí. Dokonce i admirálové byli pověrčiví.
Námořní pěchota poprvé viděla, že ten bledý admirál - tak si ho označovali - má čestnou medaili. Stužky si všimlo mnoho pohledů a mnoho hlav uctivě pokývlo, na což jeho napjatý obličej odpovídal.
„Všichni připravení, kapitáne?" zeptal se Maxwell.
„Ano, pane," odpověděl Albie klidně, i když byl nervózní.
Konečně naostro. „Nashle asi za tři hodiny."
„Dobrý lov." Maxwell se narovnal jako svíčka a řízně mladšímu muži zasalutoval.
„Dělají fakticky dojem," řekl Ritter. I on měl na sobě khaki, jen aby zapadl mezi lodní důstojníky. „Ježíši, doufám, že to vyjde."
„Jo," vydechl James Greer, když se loď stočila tak, aby se srovnala s větrem. Palubní obsluha se světelnými obušky odešla k oběma vojenským letounům, aby řídila jejich start, a potom se velké vrtulníky Sikorsky jeden po druhém zvedly, ustálily se ve větru a zamířily na západ k pevnině a svému cíli. „Je to teď v jejich rukou."
„Dobří kluci, Jamesi," řekl Podulski.
„Ten Clark na mě taky udělal dojem. Je chytrý," poznamenal Ritter. „Co dělá normálně?"
„Mám dojem, že je momentálně trochu na suchu. Proč?"
„U nás máme vždycky místo pro chlapa, který umí myslet vlastní hlavou. Ten kluk je chytrý," opakoval Ritter, když všichni zamířili zpátky do CIC. Na vzletové palubě prováděly posádky vrtulníků Cobra poslední předletovou kontrolu.
Za pětačtyřicet minut odlétají.

„HADE, tady CVRČEK. Kontrola času nominální. Potvrďte."
„Ano!" řekl Kelly nahlas - ale ne moc. Vyťukal na rádiu tři dlouhé čárky, dvě dostal v odpověď. Ogden právě oznámila, že akce už jede, a přijala jeho potvrzení. „Dvě hodiny do svobody, chlapci," řekl zajatcům v táboře dole. Skutečnost, že pro ostatní lidi v táboře to bude méně osvobozující událost, mu nedělala zvláštní starosti.
Kelly snědl poslední výživnou tyčinku, všechny obaly nastrkal do kapes na stehnech. Přesunul se ze svého úkrytu. Už byla tma a mohl si to dovolit. Sáhl zpět a snažil se vymazat stopy své přítomnosti. Podobná akce by se mohla třeba opakovat a proč dávat druhé straně vědět, jak ji provedli? Napětí nakonec dosáhlo bodu, kdy se musel vymočit. Bylo to skoro legrační a trochu se kvůli tomu cítil jako malý kluk, i když ten den vypil dva litry vody.
Třicet minut letu k první přistávací zóně, dalších třicet minut bude na přiblíženi po zemi. Až se dostanou na vrchol tamtoho kopce, vejdu s nimi do osobního kontaktu, abych řídil konečnou fázi přiblíženi.
Tak se do toho pustíme.

„Přesunujeme palbu vpravo. Cíl Hotel na dohled," oznámil Skelley. „Dostřel… devět-dva-pět-nula." Děla ještě jednou

zaduněla. V té chvíli na ně pálili z jednoho 100mm děla. Jeho obsluha sledovala, jak Newport News likviduje zbytek jejich protivzdušné obrany, a jelikož nemohla opustit svá děla, snažila se aspoň střelbu opětovat a zranit to monstrum, které se přiblížilo k jejich pobřeží.
„Jsou tam helikoptéry," řekl výkonný důstojník na svém místě v CIC. Tečky na hlavním radarovém displeji přeletěly čáru pobřeží přímo na místě, kde bývaly cíle Alfa a Bravo. Zvedl telefon.
„Tady kapitán."
„Tady výkonný důstojník, pane. Helikoptéry jsou v suchu, letí přímo koridorem, který jsme jim připravili."
„Dobře. Pomalu stahujte palbu. Za třicet minut budeme ty helikoptéry krýt. Nespusťte radar z očí."
„Rozkaz, pane."
„Ježíši," ozval se jeden radarový operátor. „Co se tu děje?"
„Nejdřív jim rozstřílíme prdel a pak jim do té prdele vlítneme," vyjádřil svůj názor jeho soused.

Už jen minuty chyběly do chvíle, kdy se námořní pěchota ocitne na zemi. Nepřestávalo pršet, i když vítr utichl.
Kelly teď seděl na otevřeném prostranství. Bylo to bezpečné.
Nerýsoval se proti nebi. Za ním rostlo dost vegetace. Všechno jeho šatstvo a odhalená kůže měly takovou barvu, aby splýval s okolím. Očima přejížděl sem a tam, pátral po nebezpečí, po něčem nezvyklém, ale nic nenacházel. Bylo tu strašně moc bahna. Mokrý a červený jíl zdejších ponurých kopců se mu dostal úplně všude, pronikl tkaninou uniformy, vsákl mu do pórů.
Deset minut z přistávací zóny. Chvílemi se pořád ozývalo vzdálené hromobití od pobřeží a už tím, že pokračovalo, zmenšovalo nebezpečí. Teď už znělo víc jako hromobití a jenom Kelly věděl, že jsou to osmipalcová děla válečné lodi.
Posadil se, opřel se lokty o kolena, přejížděl dalekohledem po táboře.
Pořád žádná světla. Pořád žádný pohyb. Uháněla k nim smrt a oni to nevěděli. Tolik se soustředil na zrakové vjemy, že skoro zapomněl na sluch.
Bylo těžké ten zvuk v dešti rozeznat: vzdálené bručení, tiché a nejasné, ale vytrvalé. Stále sílilo. Kelly zvedl hlavu od dalekohledu, otočil ji, otevřel ústa, snažil se zvuk rozluštit.
Motory.
Motory náklaďáků. No jasně, nedaleko je silnice - ne, hlavni silnice je moc daleko… jiným směrem.
Možná zásobovací náklaďák. Veze potraviny a poštu.
Je jich víc.
Kelly se přesunul na vrchol kopce, opřel se o strom, zahleděl se dolů na odbočku lesní cesty, která sahala až k cestě na severním břehu řeky. Pohyb. Zaměřil na něj dalekohled.
Náklaďák… dva… tři… čtyři… ach, pane Bože…
Měly rozsvícená světla - jenom na škvíru, světlomety měly zakryté. To znamenalo vojenské náklaďáky. Světla druhého auta trochu osvětlovala první. Vzadu seděli lidé, v řadách po obou stranách.
Vojáci.
Počkej, chlapečku, nepropadej panice. Neukvapuj se… třeba…
Zabočili kolem úpatí Hadího kopce. Stráže na jedné věži cosi zakřičely. Hlášení bylo předáno dál. V důstojnické ubikaci se rozsvítilo. Kdosi vyšel ven, nejspíš major, neoblečený, cosi tázavě křikl.
První náklaďák zastavil u brány. Jeden muž vystoupil a na kohosi zařval, aby otevřel. Druhý náklaďák zastavil za ním.
Vojáci skákali ven. Kelly počítal… deset… dvacet… třicet… víc… ale nešlo o jejich počet. Šlo o to, co začali dělat.
Musel se odvrátit. Co ještě mu osud odepře? Proč mu prostě nevzal život a nespokojil se s tím? Ale osud se o jeho život nezajímal. To nikdy. Kelly zodpovídal jako vždy za daleko víc.
Kelly sáhl po rádiu a zapnul je.
„CVRČKU, tady je HAD, přepínám."
Nic. „CVRČKU, tady je HAD, přepínám."
„Co je?" zeptal se Podulski.
Maxwell vzal mikrofón. „HADE, tady je SKUTEČNÝ CVRČEK, jakou máš zprávu, přepínám?"
„Zrušit zrušit zrušit - potvrďte," uslyšeli všichni.
„Opakuj to, HADE. Opakuj to."
„Zrušit akci," řekl Kelly tak hlasitě, až se tím vystavil nebezpečí. „Zrušit zrušit zrušit. Okamžitě potvrďte."
Trvalo to několik vteřin. „Rozumíme rozkazu zrušit. Potvrzeno. Akce zrušena. Zůstaň na příjmu."
„Rozumím, zůstanu na přijmu, konec."

„Co se děje?" zeptal se major Vinh.
„Máme informaci, že se Američané možná pokusí zaútočit na váš tábor," odpověděl kapitán a ohlížel se po svých mužích.
Obratně se rozestavovali, půlka zamířila k lesu, druhá půlka zaujala postavení uvnitř perimetru a okamžitě se zakopávala, jakmile se dostala na určené místo. „Soudruhu majore, mám příkaz převzít velení obrany, dokud nedorazí další jednotky. Vy máte rozkaz odvézt svého ruského hosta z bezpečnostních důvodů do Hanoje."
„Ale -"
„Rozkazy pocházejí přímo od generála Giapa, soudruhu majore." Čímž se to velmi rychle vyřešilo. Vinh se vrátil do ubikace, aby se oblékl. Jeho táborový seržant šel probudit řidiče.

Kelly nemohl nic dělat, jen se dívat. Pětačtyřicet, možná víc. Těžko se dali spočítat, když se pohybovali. Čety si

vykopávaly jámy pro kulomety. Les pročesávaly hlídky. To pro něj znamenalo bezprostřední nebezpečí, ale on i tak vyčkával.
Musel si být jist, že udělal správnou věc, že nezpanikařil, že se z něj najednou nestal zbabělec.
Pětadvacet proti padesáti, k tomu překvapeni a plán, to by nebylo těžké. Pětadvacet proti stovce, bez překvapeni… beznadějné. Udělal správnou věc. Nemělo smysl přidávat pětadvacet mrtvol na seznam, který vedli ve Washingtonu. V jeho svědomí nebylo pro takovou chybu a pro takové životy místo.

„Helikoptéry se vracejí, pane, stejnou cestou, jakou odlétaly," hlásil radarový operátor výkonnému důstojníkovi.
„Moc brzo," prohodil výkonný důstojník.
„Krucifix, Dutchi! Co to -"
„Akce je zrušena, Casi," řekl Maxwell a hleděl na mapový stůl.
„Ale proč?"
„Protože to řekl pan Clark," odpověděl Ritter. „On je našima očima. On to řídí. Tohle vám nemusí nikdo říkat, admirále. Pořád tam máme svého muže, pánové. Na to nezapomínejme."
„Máme jich tam dvacet."
„To je pravda, pane, ale jenom jeden z nich se dnes v noci vrátí." A to ještě když budeme mít štěstí.
Maxwell pohlédl na kapitána Frankse. „Zamíříme k pláži, jak to půjde nejrychleji."
„Ano, pane."
„Do Hanoje? Proč?"
„Protože máme rozkazy." Vinh si prohlížel depeši, kterou mu přivezl kapitán. „Američané sem chtějí přijet, co? Doufám, že to zkusí. Tohle pro ně nebude žádný Son Tay!"
Představa pěchotní akce plukovníka Grišanova nijak nenadchla a výlet do Hanoje, i když neohlášený, znamenal také výlet na velvyslanectví. „Půjdu si zabalit, majore."
„Pospěšte si s tím!" odsekl drobný muž a uvažoval, jestli Grišanov nejede do Hanoje kvůli nějakému přestupku.
Mohlo to být horší. Grišanov už měl všechny poznámky pohromadě, strčil si je do batohu. Byla to jeho veškerá práce, Vinh mu ji už laskavě vrátil. Nechá ji u generála Rokosovského, a jakmile se tím ocitne v oficiálních rukou, může se pokusit přitlačit na to, aby Američané zůstali naživu. Všechno zlé je pro něco dobré, vzpomněl si na anglický aforismus.

Slyšel, jak přicházejí. Daleko, neohrabaně, nejspíš byli unavení, ale blížili se.
„CVRČKU, tady je HAD, přepínám."
„Slyšíme tě, HADE."
„Přesunu se. Na mém kopci jsou lidé, blíží se ke mně. Zamířím na západ. Můžete pro mě poslat vrtulník?"
„Souhlas. Buď opatrný, synu." To byl Maxwellův hlas, stále ustaraný.
„Vyrážím ihned. Konec." Kelly strčil rádio do kapsy a zamířil ke hřebeni. Na chvilku se ohlédl a srovnával si současnou situaci s tím, co viděl před chvílí.
Potmě běhám zvlášť rychle, řekl námořní pěchotě. Teď přišla ta chvíle, aby to dokázal. Ještě jednou si poslechl, jak se blíží severovietnamská armáda, a pak si vybral řidší místo v křoví a zamířil z kopce dolů.

30
Obchodní cestující

Všem bylo jasné, že se něco podělalo. Dvě záchranné helikoptéry dosedly na Ogden ani ne za hodinu po odletu. Jednu okamžitě odtlačili stranou. Druhá, kterou řídil starší pilot, doplnila palivo. Kapitán Albie byl venku skoro ve vteřině, kdy vrtulník přistál, a ihned odsprintoval do nástavby, kde na něj čekal velitelský tým. Cítil, že Ogden i s doprovodem rychle pluje k pláži. Skleslí muži také vystoupili, zamlklí, s pohledy upřenými na vzletovou palubu, a odkládali zbraně.
„Co se stalo?" vychrlil Albie.
„Clark to odmávl. Víme jenom, že se přesunul z toho kopce; prý tam jsou další lidi. Pokusíme se ho dostat ven. Kam si myslíte, že půjde?" zeptal se Maxwell.
„Bude hledat nějaké místo, kde by ho mohl vyzvednout vrtulník. Podíváme se na mapu."

Kdyby měl Kelly čas na rozjímání, mohl by přemýšlet o tom, jak rychle se věci můžou zvrtnout. Ale on ten čas neměl. Hra na přežití vyžadovala od člověku všechno a v této chvíli to byla jediná hra, která se tu hrála. Rozhodně nebyla nudná a s trochou štěstí se dala zvládnout. Ti vojáci tu nebyli kvůli zabezpečení tábora proti útoku, nebylo jich dost - zatím - na provádění skutečně obranných patrol. Jestli se báli akce typu Son Tay, budou si držet palebné síly nablízku. Rozloží pozorovací hlídky na kopcích, prozatím patrně nic víc.
Vršek Hadího kopce měl už pět set metrů za sebou. Kelly zpomalil, …a… sestup, chytal dech - zadýchával se spíš strachem než námahou, i když mu dávalo zabrat obojí. Našel podružný hřeben a odpočinul si na jeho odvrácené straně. Zůstal nehybně stát a uslyšel za sebou jakýsi hovor - hovor, ne pohyb.
Fajn, dobře, správně odhadl taktickou situaci. Časem nejspíš přijedou další vojáci, ale tou dobou už bude pryč.
Jestli sem dostanou helikoptéru.
Příjemné pomyšlení.
Už jsem byl v horších kaších, tvrdila Vzdorovitost.
Kdy? vyzvídal opatrně Pesimismus.
Jediné, co v té chvíli dávalo smysl, bylo vzdálit se co nejvíc od severovietnamské armády. Potom přijde na řadu najít

něco, co by se podobalo přistávací zóně, aby mohl vypadnout.
Nemusel propadat panice, ale flákat se taky nemohl. Jakmile se rozední, objeví se tu víc vojáků, a pokud měl jejich velitel trochu rozumu, bude chtít vědět, jestli nemá na dvorku nepřátelského průzkumníka. Pokud se Kellymu nepodaří dostat se pryč před úsvitem, smrsknou se tím jeho šance dostat se z této země skoro na nulu. Pohyb. Najít dobré místo. Zavolat vrtulník. Vypadnout odtud. Do svítání zbývaly čtyři hodiny.
Vrtulník byl asi půl hodiny odtud. Dejme tomu dvě nebo tři hodiny na nalezení vhodného místa a na zavolání. To nevypadalo zase tak obtížně. Znal okolí ZELENÉ VYSÍLAČKY z průzkumných fotografií. Kelly se několik minut rozhlížel, orientoval se.
Nejrychleji se na mýtinu dostane tímto směrem, přes zákrut cesty. Bylo to riziko, ale nevelké. Srovnal si zátěž, přehodil si náhradní zásobníky tak, aby je měl na dosah. Kelly se víc než čeho jiného bál zajetí, být vydán všanc mužům, jako byli ti v PLASTOVÉ KVĚTINĚ, nemoci se bránit, ztratit kontrolu nad životem. Tichý hlásek kdesi v hloubi duše mu říkal, že smrt by byla lepší. Bránit se, třeba i proti nemožné přesile, nebyla sebevražda. Tak jo. Byl rozhodnutý. Vydal se vpřed.

„Mám ho zavolat?“ zeptal se Maxwell.
„Ne, ještě ne.“ Kapitán Albie zavrtěl hlavou. „On zavolá nás. Pan Clark má zrovna teď napilno. Necháme ho na pokoji.“
Do bojového informačního střediska vešel Irvin.
„Clark?“ zeptal se starší seržant střelec.
„Na útěku,“ odpověděl Albie.
„Chcete, abych tam s pár lidma zaletěl na Jedničce záchranné a trochu to tam pokropil?“ Bylo bez debaty, že se Clarka pokusí dostat ven. Námořní pěchotě se ze zásady příčilo nechávat svoje lidi na holičkách.
„Nech to na mně, Irvine,“ řekl Albie.
„Záchrannou akci radši veďte vy, pane,“ souhlasil Irvin rozumně. „Střílet umí každej.“
Maxwell, Podulski a Greer se do hovoru nevměšovali, jen sledovali a poslouchali dva profesionály, kteří se vyznali ve svém oboru. Velitel námořní pěchoty se sklonil před moudrostí svého nejstaršího poddůstojníka.
„Vezměte si, co potřebujete.“ Albie se otočil k Maxwellovi. „Pane, chci teď hned Jedničku záchrannou.“
Pomocný náčelník námořních operací (letectvo) podal sluchátka s mikrofónem důstojníkovi námořní pěchoty jen dvacet osm let starému; se sluchátky předal taktické velení prošvihnuté akce. Zároveň s nimi přišel konec kariéry Dutche Maxwella.

Když se pohyboval, tolik se nebál. Pohyb dodával Kellymu pocit, že má život ve svých rukou. Byla to jenom iluze a rozumově to věděl, ale jeho tělo si to překládalo jinak, a tím mu vše ulehčovalo. Dostal se k úpatí kopce, do hustšího podrostu. Tak. Přímo na druhé straně cesty byl volný prostor, nějaká louka nebo co, možná záplavová planina u řeky. To bude stačit. Nic světoborného. Sáhl po rádiu.
„HAD CVRČKOVI, přepínám.“
„Tady je CVRČEK. Slyšíme vás a jsme na příjmu.“

Zpráva byla přerývaná, stačil na jeden nádech vychrlit vždy jen několik slov. „Západně od mého kopce, za cestou, asi dvě míle západně od objektu, otevřené pole. Jsem blízko. Pošlete vrtulník. Můžu se ohlásit majákem.“
Albie se podíval na mapu, potom na letecké fotografie.
Dobře, to vypadalo docela snadno. Zapíchl prst do mapy a důstojník letecké kontroly okamžitě informaci předal. Albie počkal na potvrzení, než se Clarkovi ohlásil.
„Rozumím. Jednička záchranná už je na cestě, doba letu dvě nula minut.“
„Rozumím.“ Albie i přes praskání statické elektřiny slyšel v Clarkově hlase úlevu. „Budu připraven. Končím.“

Děkuju ti, pane Bože.
Kelly už tak nespěchal, mířil pomalu a tiše k cestě. Jeho druhý pobyt v Severním Vietnamu nakonec nebude tak dlouhý jako ten první. Nemusel tentokrát plavat a vzhledem k té spoustě injekcí, které dostal před odletem, možná ani nedostane otravu z vody z té zatracené řeky. Nedalo se říct, že by odpočíval, spíš nechal vyprchat trochu napětí. Jako na povel začalo pršet a déšť tlumil zvuky a snižoval viditelnost. Další dobrá zpráva. Možná že se Bůh nebo osud nebo kdo nakonec rozhodl, že ho přece jen nezatratí. Znovu se zastavil, tentokrát deset metrů před cestou, a rozhlédl se. Nic. Dal si několik minut na odpočinek a nechal vyprchávat stres. Nemělo smysl spěchat na druhou stranu, jen aby se ocitl na otevřeném prostranství. Otevřené prostranství je pro osamělého muže na nepřátelském území nebezpečné. Rukama pevně svíral karabinu, toho medvídka pěšáků, a nutil se dýchat zhluboka a pomalu, aby si zklidnil tep. Když se cítil zase téměř normálně, dovolil si přiblížit se k silnici.

Mizerné cesty, myslel si Grišanov, ještě horši než v Rusku. Auto bylo kupodivu francouzské. Ještě pozoruhodnější bylo, že docela dobře jelo, nebo by tak jelo, kdyby mělo lepšího řidiče. Major Vinh měl řídit sám. Jako důstojník to nejspíš uměl, ale byl to nafoukaný panák, a tak to musel nechat svému pobočníkovi. Tenhle venkovský balík nejspíš neuměl řídit nic složitějšího než vola. Auto se smýkalo v blátě. Řidiči navíc dělalo potíže v tom dešti něco vidět. Grišanov na zadním sedadle zavřel oči a přimáčkl k sobě batoh. Nemělo smysl se dívat. Jen by ho to vystrašilo. Je to jako let za špatného počasí, napadlo ho, a v tom si neliboval žádný pilot - rozhodně ne když byl u řízení někdo jiný.

Čekal, rozhlížel se, než přeběhl, naslouchal, jestli neuslyší zvuk nákladáku, což by pro něj bylo největší nebezpečí. Nic.

Dobře, už jen asi pět minut do příletu vrtulníku. Kelly se vztyčil, sáhl levačkou dozadu pro signální maják. Když přebíhal cestu, pořád se díval vlevo, odkud čekal, že přijedou další posily do už zabezpečeného zajateckého tábora. Kruci!
Soustředění pracovalo proti Johnu Kellymu jen málokdy, ale tentokrát se to stalo. Zvuk auta, čvachtajícího po blátivé cestě, se trochu moc podobal zvukům přírody, a než rozeznal rozdíl, bylo pozdě. Když auto vyjelo ze zatáčky, byl Kelly přímo uprostřed cesty, stál tam jako jelen chycený světlomety, a řidič ho určitě uviděl. To, co následovalo, bylo automatické.
Kelly zvedl karabinu a vypálil dávku na řidiče. Auto chvilku jelo dál a Kelly vypálil druhou dávku na místo spolujezdce. To už auto změnilo směr, vrazilo přímo do stromu. Všechno netrvalo ani tři vteřiny a Kellyho srdce se po strašlivě dlouhé odmlce znovu rozbouchalo. Rozběhl se k autu. Koho to zabil?
Řidič proletěl čelním sklem, v hlavě měl dvě kulky. Kelly rozrazil dveře spolujezdce. Ten, kdo tam seděl - major! Také zásah do hlavy. Rány nebyly přímo uprostřed, a i když měl ten muž po straně otevřenou lebku, tělo se pořád třáslo. Kelly ho vyškubl z vozu a klekl si k němu, aby ho prohledal, a pak uslyšel zevnitř zasténání. Naklonil se dovnitř a našel na podlaze vzadu dalšího muže - Rusa! Kelly ho také vytáhl ven. Muž v rukou svíral batoh.
Kelly si počínal automaticky, stejně jako při střelbě. Praštil Rusa pažbou karabiny a poslal ho do bezvědomí, potom rychle prohledal majorovu uniformu. Všechny dokumenty a papíry si nacpal do kapes. Vietnamec se na něj díval, jedno oko mu pořád fungovalo.
„Život je pes, co?“ řekl Kelly chladně a oči ztratily lesk.
„Co sakra s tebou?“ zeptal se Kelly, když se otočil k Rusovi. „Ty seš ten chlap, co otravuje naše chlapce, co?“ Klekl si k němu, otevřel batoh a našel celé stohy papírů, což mu odpovědělo na jeho otázku - sovětský plukovník právě nebyl komunikace schopen.
Mysli, mysli rychle, Johne - vrtulník už není moc daleko.

„Vidím maják!“ řekl druhý pilot.
„Tak jdeme na to.“ Pilot řídil vrtulník Sikorski tak tvrdě, jak to motory dovolily. Dvě stě metrů před loukou prudce stroj strhl a zvednutí čumáku o pětačtyřicet stupňů rychle zastavilo let vpřed - přímo dokonalý manévr, zaměřil se skoro s metrovou přesností na blikající infračervený maják. Záchranná helikoptéra se klidně vznášela půl metru nad zemí a čelila poryvům větru. Komandér námořnictva bojoval se všemi možnými živly, aby udržel letoun v klidu, a jen pomalu reagoval na to, co mu napovídal zrak. Už zažil, že list rotoru zasáhl člověka, kterého přiletěl zachránit, ale -
„Fakt jsem viděl tam dole dva lidi?“ zeptal se interkomem.
„Dělej dělej dělej!“ ozval se další hlas na vnitřním okruhu. „Klid na palubě, dělej!“
„Padáme z Dodge City, krucifix, hned!“ Pilot převzal kolektivní řízení výšky, kopl do pedálu kormidla a spustil čumák níž, zamířil k řece a helikoptéra a zrychlila. Neměl tam být jenom jeden člověk? Pustil to z hlavy. Teď musel letět a k vodě a bezpečí to bylo třicet vachrlatých mil.
„Kdo to sakra je?“ zeptal se Irvin.
„Stopař,“ odpověděl Kelly přes rachot motorů. Zavrtěl hlavou. Bylo by to dlouhé vysvětlování a bude muset počkat. Irvin pochopil a nabídl mu polní láhev. Kelly ji vyzunkl. Potom ho roztřásla zimnice. Před posádkou helikoptéry a pěti námořními pěšáky se Kelly třásl, jako by se ocitl na severním pólu, choulil se a třel si paže, tiskl k sobě zbraň, dokud mu ji Irvin nevzal a nevybil. Seržant si všiml, že z ní bylo vystřeleno. Později zjistí, proč a nač. Střelci u dveří upírali zrak na údolí řeky, zatímco jejich letoun s burácením uháněl pryč, sotva třicet metrů nad meandrující hladinou. Nakonec ten let proběhl bez nehody, rozhodně úplně jinak, než očekávali, což bylo vůbec pro dnešní noc charakteristické. Co se stalo? ptali se všichni. Odpověď znal ten člověk, kterého právě vyzvedli. A kdo je sakra ten druhý, a není to náhodou ruská uniforma? Seděli nad ním dva příslušníci námořní pěchoty. Jeden mu svázal ruce. Třetí pečlivě zapnul přezky na klopě batohu.

„Jednička záchranná, máme mokré nohy. Na palubě máme HADA, přepínám.“
„Jedničko záchranná, tady je CVRČEK, rozumím. Zůstaneme na příjmu. Konec.“ Albie zvedl hlavu. „Tak to bychom měli.“
Na Podulského to dolehlo nejhůř ze všech. BOXWOOD GREEN byl od začátku jeho nápad. Kdyby se povedl, všechno mohlo být jinak. Mohl by tím otevřít dveře pro CERTAIN CORNET, který by mohl zvrátit průběh války - a smrt jeho syna by nebyla zbytečná. Podíval se na ostatní. Téměř se zeptal, jestli by to mohli zkusit ještě jednou, ale znal odpověď. Fiasko. Byla to hořká představa a ještě horší realita pro někoho, kdo sloužil své adoptivní vlasti skoro třicet let.

„Perný den?“ zeptal se Frank Allen.
Poručík Mark Charon byl kupodivu docela fit na člověka, který zrovna někoho zastřelil a měl za sebou dost přísný výslech.
„Blázen pitomá. Nemuselo se to stát,“ řekl Charon. „Myslím, že se mu nelíbila představa, že bude žít na Falls Road,“ dodal poručík oddělní narkotik, narážel tím na věznici státu Maryland. Budova stála v centru Baltimoru a byla tak ponurá, že o ní její obyvatelé mluvili jako o Frankensteinově hradu.
Allen mu nemusel nic moc říkat. Postupy při takovém incidentu byly jasné. Charon bude mít distanc na deset pracovních dní, dokud se oddělení nepřesvědčí, že střelba nebyla v rozporu s oficiálními předpisy pro použití „smrtonosné zbraně“. Byla to v podstatě čtrnáctidenní placená dovolená, až na to, že Charon bude možná muset ještě něco vysvětlovat. V tomto případě to nebylo pravděpodobné, jelikož celou věc viděl na vlastní oči několik policistů, z

nichž jeden stál jen sedm metrů daleko.
„Ten případ jsem vyfasoval já, Marku," řekl mu Allen.
„Probíral jsem si předběžné protokoly. Vypadá to, že z toho vyvázneš v klidu. Udělal jsi něco, čím jsi ho třeba vystrašil?"
Charon zavrtěl hlavou. „Ne, nevykřikl jsem, ani nic podobného, teprve když sáhl po bouchačce. Snažil jsem se ho dostat pomaloučku, víš, uklidnit ho. Ale on se prostě zjančil. Eddie Morello umřel na blbost," poznamenal poručík a nevzrušeně vychutnával fakt, že mluví čistou pravdu.
„No, nebudu brečet nad jedním mrtvým kšeftařem s drogama. Je to celkem vzato dobrý den, Marku."
„Jak to jde jinak, Franku?" Charon se posadil a sebral mu cigaretu.
„Dneska volal někdo z Pittsburghu. Zdá se, že máme svědka pro tu vodotryskovou vraždu, kterou má na starosti Emmet a Tom."
„Nekecáš? To je dobrá zpráva. Co máme?"
„Někdo, nejspíš nějaká holka, podle toho, jak ten chlap mluvil, viděla, jak to schytala Maddenová a Watersová. Zdá se, že o tom mluvila se svým pastorem, a on se ji snaží přesvědčit, aby to vybalila."
„Skvělé," poznamenal Charon a snažil se zatajit mrazení stejně jako skryl radost ze své první nájemné vraždy. Takže musí vyřídit ještě jednu věc. S trochou štěstí to tím skončí.

Helikoptéra klesla a měkce přistála na americké válečné lodi Ogden. Jakmile dosedla, na vzletovou palubu přiběhli lidé. Palubní obsluha zajistila letoun na místě řetězy. Námořní pěšáci vystoupili první, všem se ulevilo, že jsou v bezpečí, ale byli také hořce zklamaní tím, jak ta noc dopadla. Věděli, že načasování bylo skoro perfektní. Podle programu se teď měli vracet na loď se zachráněnými kamarády a těšili se na to jako sportovní tým na chvíle v šatně po vyhraném utkání. Ale dnes ne. Prohráli a pořád nevěděli proč.
Irvin a ještě jeden námořní pěšák vystoupili a nesli při tom něčí tělo, což shromážděné vlajkové důstojníky důkladně překvapilo, a pak vystoupil Kelly. Oči pilota helikoptéry, který přihlížel, se rozšířily. Na louce ležela dvě těla. Ale hlavně se mu ulevilo, že přežil další napůl úspěšnou záchrannou výpravu do Severního Vietnamu.
„Co to má sakra být?" zeptal se Maxwell, když už loď zatáčela na východ.
„Hm, chlapi, okamžitě ho odneseme dovnitř a izolujeme ho!"
„Je v bezvědomí, pane."
„Tak sežeňte taky zdravotníka," nařídil Ritter.
Pro následný pohovor si vybrali jednu z mnoha prázdných prostor pro vojsko na Ogdenu. Kellymu dovolili omýt si obličej, ale nic víc. Vojenský zdravotník prohlédl Rusa a oznámil, že je omráčený, ale zdravý, obě zorničky jsou stejné a reagují, žádný otřes mozku. Pár námořních pěšáků se nad ním postavilo ke stráži.
„Čtyři nákladňáky," řekl Kelly. „Zrovna tam vjely. Posílená četa - nejspíš ozbrojená, ukázali se tam, zrovna když byl na cestě přepadový oddíl, a začali se rovnou zakopávat - bylo jich asi padesát. Musel jsem to odpískat."
Greer a Ritter si vyměnili pohledy. Žádná náhoda.
Kelly se podíval na Maxwella. „Pane Bože, je mi to líto, pane." Odmlčel se. „Dokončit akci nebylo možné. Musel jsem se z kopce stáhnout, protože tam začali rozmisťovat hlídky. Chci říct, že i kdybychom se s nimi dokázali vypořádat -"
„Měli jsme ozbrojené vrtulníky, ne?" zavrčel Podulski.
„Nech toho, Casi," varoval ho James Greer.
Kelly se dlouho na admirála díval, než na obvinění odpověděl. „Admirále, šance na úspěch byly přesně na nule. Vaši chlapci mi dali za úkol hlídat objekt, abychom to sfoukli beze ztrát, že? Kdybychom měli víc prostředků, možná bychom to dokázali - tým ze Son Tay by to dokázal. Sice s velkým povykem, ale kdyby vpadl do cílového objektu jako tehdy a měl stejnou palebnou sílu, zvládl by to." Znovu zavrtěl hlavou. „Takhle ne."
„Víš to jistě?" zeptal se Maxwell.
Kelly přikývl. „Ano, pane. Zatraceně jistě."
„Děkuju vám, pane Clarku," řekl kapitán Albie tiše, věděl, že to, co právě slyšeli, je pravda. Kelly jenom seděl, pořád ještě plný napětí z nočních událostí.
„Dobře," řekl Ritter po chvíli, „A co náš host pane Clarku?"
„Posral jsem to," přiznal Kelly a vysvětlil, jak se auto dostalo moc blízko. Sáhl do kapes. „Řidiče a velitele tábora jsem zabil - myslím aspoň, že byl něco takového. Tohle všechno měl u sebe."
Kelly vytahoval z kapes dokumenty. „U Rusa byla spousta papírů. Řekl jsem si, že by nebylo chytré nechávat ho tam. Řekl jsem si - myslel jsem si, že by nám třeba mohl být užitečný."
„Ty papíry jsou v ruštině," oznámil Irvin.
„Dejte mi jich pár," nařídil Ritter. „Umím rusky docela slušně."
„Potřebujeme taky někoho, kdo umí číst vietnamsky."
„Já takového člověka mám," řekl Albie. „Irvine, zavolejte seržanta Chalmerse."
„Rozkaz, pane."
Ritter a Greer se přesunuli ke stolu v rohu. „Bože," prohodil zpravodajský důstojník, když zalistoval rukopisnými poznámkami. „Ten chlap toho má… Rokosovskij? Je v Hanoji? Tady je přehled."
Štábní seržant Chalmers, zpravodajský specialista, začal pročítat papíry odebrané majoru Vinhovi. Ostatní čekali, až špióni papíry proberou.

„Kde to jsem?" zeptal se Grišanov rusky. Pokusil se stáhnout si pásku z očí, ale nemohl hýbat rukama.
„Jak je vám?" zeptal se nějaký hlas stejným jazykem.

„Auto do něčeho vrazilo.“ Zarazil se. „Kde to jsem?“
„Jste na palubě americké válečné lodi Ogden, plukovníku,“ řekl mu Ritter anglicky.
Tělo připoutané na kavalci ztuhlo a zajatec okamžitě rusky řekl, že anglicky neumí.
„Tak proč jsou některé vaše poznámky v angličtině?“ zeptal se Ritter logicky.
„Jsem sovětský důstojník. Nemáte právo -“
„Máme stejné právo jako vy, když jste vyslýchal americké válečné zajatce a navíc se účastnil spiknutí, které mělo za cíl je zavraždit, soudruhu plukovníku.“
„Co tím myslíte?“
„Váš přítel major Vinh je mrtvý, ale získali jsme jeho rozkazy. Nejspíš jste už výslechy našich lidí dokončil, co? A severovietnamská armáda se snažila přijít na nejvýhodnější způsob, jak se jich zbavit. Chcete mi namluvit, že jste o tom nevěděl?“
Nadávka, kterou Ritter uslyšel, byla obzvlášť peprná, ale prozradila velké překvapení, což bylo zajímavé. Ten chlap byl příliš na dně, než aby uměl dobře simulovat. Ritter se podíval na Greera.
„Ještě si z toho něco přečtu. Chcete dělat tomu chlapovi společnost?“

Jedna dobrá zpráva pro Kellyho toho večera byla, že kapitán Franks přece jen nevyhodil letecké příděly přes palubu. Když podal hlášení, našel svou kabinu a hodil do sebe tři panáky. Jakmile napětí pominulo, dolehlo na mladého muže tělesné vyčerpání. Tři skleničky ho vyřídily a Kelly se zhroutil na kavalec a ani se neosprchoval.
Bylo rozhodnuto, že Ogden bude pokračovat podle plánu, pohasí si to rychlostí dvaceti uzlů zpátky k Subic Bay. Velká obojživelná loď utichla. Posádka, nadržená na důležitou a dramatickou akci, byla po neúspěchu celá schlíplá. Střídaly se hlídky, loď fungovala jako předtím, ale v kantýně se ozývalo jen řinčení kovových táců a příborů. Žádné vtipy, žádné vyprávění. Dodatečný zdravotní personál na tom byl nejhůř. Jelikož se neměli o koho starat a neměli co dělat, jenom tak bloumali kolem. Před polednem helikoptéry odletěly, Cobry do Danangu a záchranné vrtulníky zpátky na svou loď. Spojovací zpravodajci přešli na běžné povinnosti, pátrali ve vzdušných cestách po rádiových zprávách a hledali nějakou novou akci, která nahradí tu starou.
Kelly se probudil až v osmnáct nula nula. Osprchoval se a zamířil dolů za námořní pěchotou. Dlužil jim vysvětlení. Někdo jim to musel říct. Byli pořád na stejném místě. Model cíle tam taky pořád byl.
„Byl jsem přímo tady,“ řekl a našel na tom místě gumovou pásku se dvěma očima.
„Kolik zlých chlapců tam bylo?“
„Čtyři nákladňáky, přijely po této cestě, zastavily se tady,“ vysvětloval Kelly. „Tady a tady začali zakopávat kulomety. Na můj kopec poslali lidi. Ještě než jsem se přesunul, viděl jsem v tom směru další četu.“
„Ježíši,“ poznamenal velitel skupiny. „Přímo na naší přístupové trase.“
„Jo,“ potvrdil Kelly. „Takže to byl ten důvod.“
„Jak se dozvěděli, že mají poslat posily?“ zeptal se nějaký desátník.
„To není můj obor.“
„Díky, Hade,“ řekl velitel komanda a zvedl oči od modelu, který brzo poletí přes palubu. „Dalo ti to zabrat, co?“
Kelly přikývl. „Je mi líto, kamaráde. Ježíši Kriste, je mi to strašně líto.“
„Pane Clarku, mně se má za dva měsíce narodit děcko. Kdyby nebylo vás, no…“ Námořní pěšák natáhl ruku přes stůl s modelem.
„Děkuju, pane.“ Kelly ruku přijal.
„Pane Clarku?“ Dovnitř strčil hlavu nějaký námořník.
„Hledají vás admirálové. Máte jít nahoru k důstojníkům, pane.“

„Doktor Rosen,“ řekl Sam do telefonu.
„Zdravím vás, doktore. Tady seržant Douglas.“
„Co pro vás můžu udělat?“
„Snažíme se najít vašeho přítele Kellyho. Nebere telefon. Nemáte ponětí, kde by mohl být?“
„Už dlouho jsem ho neviděl,“ řekl lékař ostražitě.
„Nevíte, kdo by ho mohl vidět?“
„Poptám se. Oč jde?“ zeptal se Sam, i když věděl, že je to nevhodná otázka, ale byl zvědavý, jakou odpověď dostane.
„To vám nemůžu říct, pane. Doufám, že chápete.“
„Hmmm. Tak dobře, poptám se.“

„Už je vám líp?“ zeptal se Ritter.
„Trochu,“ připustil Kelly. „Co je s tím Rusem?“
„Clarku, možná jste přece jenom udělal něco užitečného.“
Ritter ukázal na stůl s nejméně deseti hromadami dokumentů.
„Mají v plánu ty zajatce zabít,“ řekl Greer.
„Kdo? Rusové?“ zeptal se Kelly.
„Vietnamci. Rusové je chtějí živé. Ten chlap, kterého jste sebral, se je snažil dostat domů,“ řekl Ritter a zvedl list papíru.
„Tady je koncept jeho dopisu, kterým to zdůvodňuje.“
„Je to dobře, nebo špatně?“
Zvuky venku se změnily, uvědomil si Zacharias. Bylo jich taky víc. Pokřik měl nějaký smysl, ale on nevěděl jaký.
Poprvé za celý měsíc ho Grišanov nenavštívil, ani na pár minut. Osamělost, kterou trpěl, na něj dolehla ještě hůř a

společnost mu dělalo jedině poznání, že odpřednášel Sovětskému svazu vyšší kurz v kontinentální protivzdušné obraně. Nechtěl to udělat. Ani nevěděl, co dělá. To ho však nijak neutěšovalo. Ten Rus si z něj dělal blázny a plukovník Robin Zacharias, americké vojenské letectvo, mu všechno prostě vyklopil, nechal se obloudit trochou laskavosti a přátelství od nějakého ateisty… a pitím. Hloupost a hřích, taková banální kombinace lidských slabostí, a on to všechno dopustil.
Už ani nad svou hanbou nebrečel. To už měl za sebou, jen seděl na podlaze své cely a hleděl na drsný, špinavý beton mezi bosými chodidly. Zradil jsem víru v Boha a svou zem, říkal si Zacharias, když mu škvírou pod dveřmi strčili večeři. Řídkou nevýživnou dýňovou polévku a rýži plnou červů. Nedotkl se toho.

Grišanov věděl, že je mrtvý muž. Nevydají ho. Nemohli ani přiznat, že ho mají. Zmizel jako tolik jiných Rusů ve Vietnamu, někteří na základnách raket země-vzduch, jiní při plnění úkolů pro ty nevděčné malé hajzly. Proč ho tu tak dobře krmili? Určitě to byla velká loď, ale byl také poprvé na moři. Dělalo mu potíže spolykat i slušnou stravu, ale zařekl se, že si nebude dělat ostudu a nepoddá se mořské nemoci smíšené se strachem. Byl stíhací pilot, dobrý pilot, který už hleděl do tváře smrti, zejména při řízení nesprávně fungujícího letounu. Pamatoval si, jak tehdy uvažoval, jak to řeknou jeho Marině. Uvažoval o tom i teď. Dopisem? Jinak? Postarají se o jeho rodinu soudruzi ze strany? Bude důchod stačit?

„Děláte si srandu?“
„Pane Clarku, svět může být velmi složitý. Proč si myslíte, že je Rusové mají rádi?“
„Dávají jim zbraně a pomáhají s výcvikem, ne?“
Ritter zamáčkl winstonku. „My tohle poskytujeme lidem po celém světě. A nejsou to vždycky milí lidé, ale musíme s nimi pracovat. Totéž platí pro Rusy, možná o něco méně, ale pořád je to dost podobné. V každém případě ten Grišanov vyvíjel značné úsilí, aby udržel naše lidi naživu.“ Ritter zvedl další papír. „Tady je žádost o lepší stravu - dokonce o lékaře.“
„Tak co s ním uděláme?“ zeptal se admirál Podulski.
„Pánové, to je naše parketa,“ řekl Ritter a podíval se na Greera, který přikývl.
„Počkejte chvilku,“ namítl Kelly. „Pumpoval z nich informace.“
„No a?“ zeptal se Ritter. „Byla to jeho práce.“
„Odbočujeme tu od podstaty,“ řekl Maxwell.
James Greer si nalil trochu kávy. „Já vím. Musíme jednat rychle.“
„A konečně…“ Ritter poklepal na překlad vietnamské zprávy. „Víme, že někdo naši akci prásknul. Toho hajzla vypátráme.“
Kelly byl pořád ještě příliš omámený spánkem, než aby všechno chápal, a rozhodně neviděl dost daleko do budoucnosti, aby si uvědomil, že se ocitl ve středu událostí.

„Kde je John?“
Sandy O'Tooleová zvedla hlavu od papírování. Blížil se konec směny a otázka profesora Rosena jí znovu připomněla starost, kterou se jí dařilo potlačovat víc než týden.
„Někde za hranicemi. Proč?“
„Dneska mi volali z policie. Hledají ho.“
Pane Bože. „Proč?“
„Neříkali.“ Rosen se rozhlédl. Byli na sesterně sami. „Sandy, já vím, že něco provádí - chci říct, že si myslím, že to vím, ale nic mi -“
„Mně se taky neozval. Co máme dělat?“
Rosen udělal obličej a než odpověděl, podíval se stranou. „Jako dobří občané bychom měli s policií spolupracovat - ale my to neděláme, že? Nemáte představu, kde je?“
„Řekl mi to, ale nemám prý - dělá něco pro vládu… tam…“ Nedokázala dopovědět větu, nedokázala se přimět vyslovit to slovo. „Dal mi číslo, kam můžu volat. Ještě jsem to nezkoušela.“
„Já bych to udělal,“ řekl jí Sam a odešel.
Nebylo to správné. Kelly byl pryč za nějakým strašlivým a důležitým úkolem a po návratu ho čeká policejní vyšetřování. Sestře O'Tooleové se zdálo, že víc nespravedlivý už život nemůže být. Mýlila se.

„V Pittsburghu?“
„To mi říkal,“ potvrdil Henry.
„Mimochodem, je moc šikovný mít ho na naší straně. Je dost profesionální,“ řekl Piaggi uznale.
„Prý se o to máme postarat rychle. Ještě toho moc neřekla.“
„Ona to všechno viděla?“ Piaggi nemusel dodávat, že tohle za profesionální nepovažuje. „Henry, držet lidi v lajně je jedna věc. Dělat z nich svědky je věc druhá.“
„Tony, já se o to postarám, ale potřebujeme ten problém vyřešit rychle, chápeš?“ Henrymu Tuckerovi připadalo, že finišuje po dlouhém běhu a za cílovou páskou ho čeká bezpečí a hojnost. Skutečnost, že muselo zemřít pět dalších lidí, aby se za tu pásku dostal, byla maličkost proti štrece, kterou měl za sebou.
„Pokračuj.“
„Příjmení je Brownová. Křestní Doris. Její otec se jmenuje Raymond.“
„Víš to určitě?“
„Holky si leccos mezi sebou řeknou. Dostal jsem i její přezdívku a všechno. Máš kontakty. Potřebuju, abys je rychle

využil.“
Piaggi si údaje zapsal. „Dobře. Vyřídí to náš kontakt ve Filadelfii. Nebude to laciný, Henry.“
„To ani nečekám.“

Vzletová paluba byla prázdná. Všechny čtyři vrtulníky dočasně přidělené Ogdenu už byly pryč a paluba znovu získala předchozí status neoficiálního náměstí. Hvězdy byly stejné jako dřív, loď plula znovu pod čistým nebem a srpek měsíce byl v těchto časných hodinách vysoko na nebi. Teď se však venku žádní námořníci neprocházeli. Ti, kdo byli v tuto hodinu vzhůru, měli službu, jenomže Kelly a námořní pěšáci měli cyklus střídání dne a noci posunutý - s myšlenkami, které se jim honily hlavou, jim byly šedivé ocelové stěny ubikací příliš těsné. Za lodí se táhla zvláštní světélkující zelená brázda, způsobená planktonem, rozvířeným lodními šrouby, takže tam zůstávala dlouhá stopa, která prozrazovala, kudy loď plula. Na zádi stál houček mužů, beze slova na stopu hleděli.
„Mohlo to být sakra horší, víte.“ Kelly se otočil. Byl to Irvin. Nikdo jiný to nemohl být.
„Mohlo to být sakra lepší, Gunny.“
„To asi nebyla náhoda, že se tam zrovna objevili, co?“
„Myslím, že bych nic neměl říkat. Stačí vám taková odpověď?“
„Ano, pane. A Pán Ježíš pravil: ‚Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí'.“
„A co když vědí?“
Irvin zamručel. „Myslím, že můj názor znáte. Dotyčnej dobrák nás mohl nechat všechny pozabíjet.“
„Víte, Gunny, jenom jednou, jedinkrát, bych hrozně rád něco dotáhl do správného konce,“ řekl Kelly.
„Jo.“ Irvin se na vteřinu odmlčel, než pokračoval, a znovu se k tomu vrátil. „Proč by sakra někdo něco takovýho dělal?“
Nablízku se vynořil cizí obrys. Byla to Newport News, nádherná silueta vzdálená jen dva tisíce metrů, viditelná jako duch, přestože nesvítila žádná světla. I ona mířila zpět, poslední z dělostřeleckých křižníků vojenského námořnictva, tvor z minulých věků, vracející se domů po stejném neúspěchu, jaký prožívali Kelly a Irvin.

„Sedm jedna tři jedna,“ ozval se ženský hlas. „Haló, chtěla bych mluvit s admirálem Jamesem Greerem,“ řekla Sandy sekretářce. „Není přítomen.“
„Můžete mi říct, kdy se vrátí?“
„Promiňte, nemůžu, nevím to.“
„Ale je to důležité.“
„Mohla byste laskavě říct, kdo volá?“
„Kam jsem se dovolala?“
„Do kanceláře admirála Greera.“
„Ne, myslím to tak, jestli je to Pentagon?“
„Copak to nevíte?“
Sandy nevěděla a ta otázka ji odvedla směrem, kterému nerozuměla. „Prosím vás, potřebuji vaši pomoc.“
„Kdo volá, prosím?“
„Prosím vás, potřebuju vědět, kde sedíte!“
„To vám nemůžu říct,“ odpověděla sekretářka, která měla pocit, že je jednou z pevností, které chrání národní bezpečnost Spojených států.
„Je to Pentagon?“
No, tohle mohla prozradit. „Není.“
Tak co teda? uvažovala Sandy. Zhluboka se nadechla. „Jeden můj přítel mi dal toto číslo, kam prý můžu zavolat. Je s admirálem Greerem. Říkal, že tam můžu zavolat, abych zjistila, jestli je v pořádku.“
„Nerozumím.“
„Podívejte se, já vím, že odjel do Vietnamu!“
„Slečno, nemůžu s vámi rozebírat, kde je admirál Greer.“ Kdo porušil utajení! Bude o tom muset podat hlášení.
„Toho se to netýká, jde o Johna!“ Uklidni se. Takhle si moc nepomažeš.
„Kterého Johna?“ zeptala se sekretářka.
Zhluboka se nadechni. Polkni. „Prosím vás, předejte admirálu Greerovi tento vzkaz. Volala Sandy. Jde o Johna. On tomu bude rozumět. Uděláte to? On tomu bude rozumět. Je to velmi důležité.“ Dala jí telefonní číslo domů a do práce.
„Děkuji vám. Udělám, co můžu.“ V telefonu cvaklo.
Sandy se chtělo zaječet a skoro to udělala. Takže ten admirál je taky pryč. Dobře, bude někde tam, kde je John. Sekretářka mu vzkaz doručí. Bude muset. Takoví lidé, když se jim řekne „velmi důležité“, nemají dost fantazie, aby neposlechli. Uklidni se. Aspoň že tam, kde je, na něj policie nemůže. Ale až do večera a následující den se jí zdálo, že se vteřinová ručička na hodinkách vůbec nehýbá.

Americká válečná loď Ogden vplula časně odpoledne do námořní základny v Subic Bay. Ve vlhkém tropickém vedru se zdálo, že trvá celou věčnost, než zakotví. Konečně byla lana uvázána a k boku lodi byl připevněn můstek. Nějaký civilista po něm vyběhl, ještě než byl můstek zajištěný. Za chvíli vystoupili námořní pěšáci a nasedli do autobusu, který je odveze na Cubi Point. Palubní divize se dívala, jak vystupují. Někteří jim potřásli rukou, protože se snažili zanechat aspoň nějakou dobrou vzpomínku na svou loď, ale „dobrý pokus“ prostě nezabíralo a „hodně štěstí“ vypadalo jako rouhání. Jejich C-141 už čekal, aby je odvezl zpátky do Států. Všimli si, že pan Clark s nimi není.

„Johne, zdá se, že máte přítelkyni, která si o vás dělá starosti,“ řekl Greer a podal mu vzkaz. Byla to ta nejpřívětivější

depeše, jakou nižší důstojník CIA z Manily přivezl. Kelly ji přelétl očima, zatímco ostatní tři admirálové si prohlíželi ostatní zprávy.
„Můžu jí zavolat, pane? Dělá si o mě starosti.“
„Vy jste jí dal číslo do mé kanceláře?“ Greer se trochu zlobil.
„Manžela jí zabili v První pěchotní, pane. Bojí se,“ vysvětloval Kelly.
„No dobře.“ Greer na chvíli odsunul vlastní starosti. „Řeknu Barbaře, ať jí zavolá, že jste v bezpečí.“
Ostatní zprávy byly méně vítané. Admirálové Maxwell a Podulski byli povoláni bezodkladně do Washingtonu, aby podali hlášení o neúspěchu BOXWOOD GREEN. Ritter a Greer měli podobné rozkazy, i když měli navíc nějaké eso v rukávu. Jejich KC-135 čekal na dárkově letecké základně. Jediné, co jim v té chvíli kupodivu vycházelo vstříc, byl jejich narušený spánkový cyklus. Odlet na americké východní pobřeží jim v tomto směru pomůže.
Plukovník Grišanov vyšel na slunce spolu s admirály. Měl na sobě šaty půjčené od kapitána Frankse - měli přibližně stejnou velikost - a eskortu mu dělali Maxwell s Podulským. Kolja si nedělal iluze, že by mohl někam utéct, rozhodně ne na americké námořní základně, umístěné na půdě amerického spojence. Ritter k němu potichu rusky hovořil, zatímco všech šest mužů odcházelo k čekajícím autům. Za deset minut už nastupovali do dvoumotorového C-12 Beechcraftu vojenského letectva. Za další půlhodinu letoun roloval přímo k většímu tryskací Boeing, který odstartoval za necelou hodinu poté, co vystoupili z Ogdenu. Kelly se usadil na příjemně širokém sedadle, připoutal se a usnul dřív, než letoun bez oken začal rolovat. Řekli mu, že příští zastávka je v Hickamu na Havaji, a on mínil cestu prospat.

31
Lovec je doma
Pro ostatní nebyl let tak poklidný. Greerovi se podařilo zařídit, aby bylo několik vzkazů vyřízeno ještě před startem, ale on a Ritter měli hromadu práce. Jejich letoun - vojenské letectvo jim ho zapůjčilo pro akci bez vyptávání - byl napůl VIP, který patřil letecké základně Andrews a často se využíval na služební cesty kongresmanů. To znamenalo široký výběr alkoholu, a i když sami pili obyčejnou kávu, jejich ruský host měl každý šálek vylepšený brandy, nejdřív jen troškou, potom stále vyššími dávkami, které jeho nápoj bez kofeinu jinak rozhodně neoslaboval.
Výslech vedl většinou Ritter. Jeho prvním úkolem bylo vysvětlit Grišanovovi, že nemají v plánu ho zabít. Ano, jsou z CIA. Ano, Ritter je zpravodajský důstojník - špión, jestli chcete - s rozsáhlými zkušenostmi nabytými za Železnou oponou -, pracoval, s prominutím, jako špión, který se vloudil do mírumilovného socialistického východního bloku - ale to byla jeho práce, stejně jako Kolja - nevadí vám, když vám budu říkat Koljo? - dělal svou práci. A teď, plukovníku, můžete nám laskavě sdělit jména našich lidí? (Ta už byla uvedena v Grišanovových obsáhlých poznámkách.) Vaši přátelé? Ano, jsme vám skutečně velmi vděčni za vaše úsilí udržet je při životě. Všichni mají rodinu, víte, stejně jako vy. Ještě trochu kávy, plukovníku? Ano, je to dobrá káva, viďte? Samozřejmě se vrátíte domů k rodině. Co si myslíte, že jsme, barbaři? Grišanov byl natolik dobře vychovaný, že na to neodpověděl.
Sakra, pomyslel si Greer, ale Bob je v takových věcech dobrý. Nešlo o odvahu nebo vlastenectví. Šlo o lidskost. Grišanov byl tvrdý chlap, nejspíš sakra dobrý pilot - věčná škoda, že k tomu nemohli pustit Maxwella nebo hlavně Podulského! -, ale byl to v podstatě člověk a jeho charakter pracoval proti němu. Nechtěl, aby američtí zajatci zemřeli. K tomu stres ze zajetí, k tomu úžas nad srdečným zacházením, k tomu spousta dobrého brandy, to vše proto, aby se mu rozvázal jazyk. Hodně pomohlo, že se Ritter ani nepřiblížil k záležitostem, které měly pro Sovětský svaz vrcholnou důležitost. Hergot, plukovníku, já vím, že stejně žádné tajemství neprozradíte, tak proč bych se ptal?
„Váš člověk zabil Vinha, že?“ zeptal se Rus v půli letu nad Pacifikem.
„Ano, zabil. Byla to nehoda a -“ Rus Rittera zarazil mávnutím ruky.
„Dobře. Byl někulturnyj, zlý malý fašistický hajzl. Chtěl ty muže zabít, povraždit je,“ dodal Kolja s podporou šesti brandy.
„Plukovníku, doufám, že najdeme způsob, jak tomu zabránit.“

„Neurochirurgie, západní křídlo,“ řekla ošetřovatelka.
„Hledám Sandru O'Tooleovou.“
„Vydržte, prosím. Sandy?“ Ošetřovatelka u stolu zvedla sluchátko. Hlavní sestra je vzala.
„Tady O'Tooleová.“
„Slečno O'Tooleová, tady Barbara - už jsme spolu mluvily. Kancelář admirála Greera.“
„Ano!“
„Admirál Greer mi řekl, abych vám sdělila - John je v pořádku a je na cestě domů.“
Sandy prudce otočila hlavu a podívala se směrem, kde nebyly žádné oči, které by viděly, že jí vytryskly slzy úlevy. Poněkud smíšené úlevy, ale stejně. „Můžete mi říct kdy?“
„Někdy během zítřka, víc nevím.“
„Děkuji vám.“
„Není zač.“ Telefon okamžitě zmlkl.
Tak, aspoň něco - možná hodně. Uvažovala, co se stane, až sem přijede. Ale aspoň že se vracel živý. Bylo to víc, než co se podařilo Timovi.

Tvrdé přistání v Hickamu - pilot byl unavený - Kellyho trhnutím probudilo. Seržant vojenského letectva s ním přátelsky zatřásl, aby ho probudil úplně, zatímco letoun roloval do vzdálené části základny, kde mu doplnili palivo a provedli servis. Kelly si dal tu práci, že vystoupil a trochu se prošel. Podnebí tu bylo teplé, ale ne tak dusné jako ve Vietnamu. Byla to americká půda a bylo tady všechno jiné…

To rozhodně.
Jenom jednou, jedinkrát… vzpomněl si na svá slova. Ano, dostanu ty další dívky ven, stejně jako jsem dostal ven Doris. Nemělo by to být tak těžké. Příště si vezmu na paškál Buřta a popovídáme si. Možná toho parchanta dokonce nechám běžet, až s ním skončím, možná. Nemůžu zachránit celý svět, ale… Ježíši, kousek z něho zachráním!
V salónku pro VIP našel telefon a chopil se sluchátka.
„Haló?“ ozval se rozespalý hlas, vzdálený pět tisíc mil.
„Ahoj, Sandy. Tady John!“ řekl s úsměvem. I když se ti piloti zatím nevraceli domů - nu, on se vracel a byl za to vděčný.
„Johne! Kde jsi?“
„Na Havaji, věřila bys?“
„Jsi v pořádku?“
„Trochu unavený, ale jinak je to dobré. Žádné díry v těle, nic takového,“ hlásil s úsměvem. Už jenom zvuk jejího hlasu mu prozářil den. Ale ne na dlouho.
„Johne, máme problém.“
Seržant u recepce si všiml, že se obličej velmi důležitého hosta změnil. Pak se otočil do telefonní budky a přestal být tak zajímavý.
„No jo. To musela být Doris,“ řekl Kelly. „Věděla o mně jenom ona a pak ty a doktoři, a -“
„My jsme to nebyli,“ ujistila ho Sandy.
„Dobře. Zavolej prosím tě Doris a… buď opatrná, ale -“
„Mám ji varovat?“
„Můžeš to udělat?“
„Ano!“
Kelly se pokusil trochu se uvolnit a skoro se mu to podařilo. „Budu zpátky asi za… devět nebo deset hodin. Budeš v práci?“
„Mám dnes volno.“
„Tak dobře, Sandy. Brzy se uvidíme. Nashle.“
„Johne!“ zavolala naléhavě.
„Co?“
„Chci jenom… myslím…,“ zarazila se.
Kelly se znovu usmál. „O tom si můžeme popovídat, až přijedu, miláčku.“ Možná že se nevracel jen domů. Možná že se vracel domů k někomu. Kelly provedl rychlou inventuru všeho, co udělal. Na jachtě měl pořád svou upravenou pistoli a jiné zbraně, kromě šatů, které si na tu práci bral: boty, ponožky, svrchní oblečení i prádlo, to všechno už bylo kdovíkde na skládce. Nenechal žádný důkaz, o kterém by věděl. Policie by si s ním možná ráda pohovořila, fajn. On s nimi ale mluvit nemusel. Tohle je na Ústavě pěkné, říkal si Kelly, když se vracel k letadlu a vlekl se po schodech.
Jedna posádka se uložila na lůžka hned za řídicí kabinou, zatímco střídající posádka startovala motory. Kelly se posadil s důstojníky CIA. Viděl, že Rus hlasitě a blaženě chrápe.
Ritter se uchechtl. „Bude mít strašnou kocovinu.“
„Co jste do něj nalili?“
„Začali jsme dobrou brandy. A skončili kalifornským dryjákem. Brandy mě skutečně jednoho dne zničí,“ řekl Ritter unaveně, zatímco KC-135 začal rolovat. Teď, když už jeho zajatec nebyl schopen odpovídat na další otázky, popíjel martini.
„Tak jak to bylo?“ zeptal se Kelly.
Ritter vysvětlil, co věděl. Tábor byl skutečně míněn coby tržiště, kde se mohli Vietnamci handrkovat s Rusy o zboží, ale zdálo se, že domácí je využívali dost neefektivně, takže uvažovali o tom, že tábor zruší a zajatce s ním.
„Chcete říct kvůli tomu přepadení?“ Pane Bože!
„Správně. Ale uklidněte se, Clarku. My máme Rusa a to je taky směnná hodnota. Pane Clarku,“ řekl Ritter a úzce se usmál, „líbí se mi váš styl.“
„Jak to myslíte?“
„Tím, že jste nám přivedl toho Rusa, jste prokázal chvályhodnou iniciativu. A způsob, jakým jste akci zrušil, prokazuje dobrý úsudek.“
„Podívejte se, já jsem nevěděl - chci říct, nemohl jsem -“
„Neposral jste to. Někdo jiný mohl. Rychle jste se rozhodl a bylo to správné rozhodnutí. Nechtěl byste sloužit své zemi?“ zeptal se Ritter s úsměvem, který už byl také podbarvený alkoholem.

Sandy se probudila v půl sedmé, což na ni bylo pozdě. Vzala si ranní noviny, zapnula kávovar a rozhodla se, že se k snídani spokojí s topinkou, a při tom sledovala kuchyňské hodiny a uvažovala, jak časně by mohla zavolat do Pittsburghu.
Hlavní článek na titulní straně pojednával o zabití v souvislosti s drogami. Policejní důstojník se dostal do přestřelky s nějakým drogovým dealerem. Taky dobře, pomyslela si. Šest kilogramů „čistého“ heroinu, stálo v článku - to bylo hodně. Uvažovala, jestli to byla stejná banda jako… ne, šéf tamté skupiny byl černoch, aspoň to říkala Doris. Každopádně další darebák opustil povrch planety. Znovu se podívala na hodiny. Pořád bylo ještě moc brzo na civilizované telefonování. Odešla do pokoje a pustila si televizi. Začínal horký, líný den. Včera večer zůstala dlouho vzhůru a po Johnově telefonátu nemohla usnout. Pokusila se sledovat „Dnešní program“ a ani si nevšimla, že jí těžknou víčka…

Bylo po desáté, když oči znovu otevřela. Rozzlobená sama na sebe potřásla hlavou, aby se jí pročistila, a vrátila se do kuchyně. Číslo k Doris bylo připíchnuté hned vedle telefonu. Vyťukala číslo a slyšela, jak telefon vyzvání… čtyřikrát, šestkrát, desetkrát, a nikdo ho nebere. Kruci. Šli na nákup? K doktorce Bryantové? Zkusila to znovu za hodinu. Mezitím se snažila přesně si zformulovat, co řekne. Mohla by se tím dopustit zločinu? Bránila průchodu spravedlosti? Jak moc v tom byla zapletená? To pomyšlení ji nepříjemně zaskočilo. Ale zapletená v tom už byla. Pomohla tu dívku výtahnout z nebezpečí a teď toho nemohla nechat. Jenom Doris řekne, aby neublížila lidem, kteří jí pomohli, a aby byla velmi, velmi opatrná. Prosím.

Reverend Meyer přišel pozdě. Zdržel ho telefon na faře a jeho profese patřila k těm, u kterých člověk prostě nemůže jen tak říct, že musí odejít na sjednanou schůzku. Když parkoval, všiml si, že do kopce odjíždí dodávka z květinářství. Zabočila vpravo a zmizela z dohledu, když zastavoval na parkovišti pár vchodů od domu Brownových. Byl trochu ustaraný, když zamykal auto. Musel Doris přesvědčit, aby si s jeho synem promluvila. Petr ho ujistil, že budou maximálně opatrní. Ano, tati, dokážeme ji ochránit. Teď to tedy musel vyřídit mladé vystrašené ženě a jejímu otci, jehož láska přežila krutou zkoušku. No, už jsem zvládl ožehavější problémy, říkal si pastor. Jako třeba odvrácení několika rozvodů. Mezistátní vyjednávání nemohlo být obtížnější než zachraňování rozkymáceného manželství.
Ale i tak připadala Meyerovi cesta po schodech k zápraží hrozně strmá, stoupal po otlučených a prochozených schodech a přidržoval se zábradlí. Na zápraží stálo několik plechovek barvy. Raymond se možná chystal dát dům dohromady, teď když v něm zas bydlela rodina. Pastor Meyer to považoval za dobré znamení a zmáčkl zvonek. Uslyšel melodické zaklinkání. Raymondův bílý ford parkoval hned před domem. Pastor věděl, že jsou doma…, ale nikdo nepřicházel otevřít. Nu, možná se někdo obléká nebo je na záchodě, což se často stává a vyvolává rozpaky na všech stranách. Počkal ještě nějakou tu minutu, pak se zamračil a znovu zazvonil. Posléze si všiml, že dveře nejsou úplně zavřené. Jsi pastor, řekl si, žádný lupič. Trochu znepokojeně strčil do dveří a vsunul hlavu dovnitř.
„Haló? Raymonde…? Doris?“ zavolal dost hlasitě, aby ho slyšeli v celém domě. Měli puštěnou televizi, obývacím pokojem se rozléhaly zvuky nějakého hloupého soutěžního pořadu. „Halóóó!“
To bylo divné. Vstoupil dovnitř, trochu rozpačitě, a uvažoval, co se tu děje. V popelníku hořela cigareta, dohořela až skoro k filtru, a kolmo stoupající proužek kouře byl jasným varováním, že tu něco není v pořádku. Obyčejný občan jeho inteligence by v té chvíli už odešel, ale reverend Meyer nebyl obyčejný. Uviděl na koberci krabici s květinami, otevřenou, uvnitř růže s dlouhými stonky. Růže nejsou od toho, aby ležely na podlaze. V té chvíli si vzpomněl na svou službu v armádě, jak nepříjemná byla, ale jak povznášející bylo poskytovat útěchu mužům čelícím smrti - podivil se, proč mu taková myšlenka vytanula tak jasně na mysli; rozbušila mu srdce. Meyer prošel obývacím pokojem, už nevolal, jen naslouchal. V kuchyni bylo taky prázdno, na sporáku začínala vařit konvice s vodou, na kuchyňském stole stály šálky a pytlíkovaný čaj. Dveře do sklepa byly také pootevřené, svítilo se tam. Teď už se nemohl zastavit. Otevřel dveře dokořán a vydal se dolů. Byl v půli schodů, když uviděl jejich nohy.
Otec a dcera leželi na holé betonové podlaze tváří dolů a krev z ran v jejich hlavách se slila na nerovné podlaze do kaluže. Hrůza ho ochromila jako blesk. Prudce se nadechl a ústa mu zůstala dokořán - a jen se díval na své dva farníky, jimž bude za dva dny sloužit pohřeb. Viděl, že se drží za ruce, otec a dcera. Zemřeli společně, ale útěcha plynoucí ze skutečnosti, že se tato tragicky postižená rodina konečně sešla se svým Bohem, nemohla zabránit zuřivému výkřiku nad těmi, kdo byli v tomto domě před pouhými deseti minutami. Meyer se za několik vteřin vzpamatoval, sešel až dolů a poklekl, uchopil spojené ruce a poprosil Boha, aby byl k jejich duším milosrdný. O tom, že se tak stane, nepochyboval. Doris ztratila život, ale ne duši, řekne Meyer nad jejich rakvemi, a její otec si znovu získal dceřinu lásku. Poví svým farníkům, že oba byli spaseni, sliboval si Meyer. Potom přišla chvíle, kdy musel zavolat synovi.

Ukradená dodávka z květinářství zůstala na parkovišti u supermarketu. Vystoupili z ní dva muži, z opatrnosti prošli obchodem a vyšli zadními dveřmi, kde měli zaparkované osobní auto. Zamířili na jihovýchod po pennsylvánské dálnici, cesta do Filadelfie bude trvat tři hodiny. Možná déle, pomyslel si řidič. Nechtěli, aby je zastavovali policisté. Oba muži byli o deset tisíc dolarů bohatší. Nevěděli, oč jde. Nepotřebovali to vědět.
„Haló?“
„Pan Brown?“
„Ne. Kdo volá?“
„Tady je Sandy. Je tam pan Brown?“
„Odkud znáte Brownovy?“
„S kým mluvím?“ zeptala se Sandy a polekaně se podívala kuchyňským oknem ven.
„Tady je seržant Peter Meyer, pittsburghská policie. A kdo jste vy?“
„Já jsem přivezla Doris - co se stalo?“
„Jak se jmenujete, prosím?“
„Jsou v pořádku?“
„Zdá se, že je někdo zavraždil,“ odpověděl Meyer sice trpělivě, ale drsně. „A teď bych rád věděl, jak se jmenujete a -“
Sandy prstem zmáčkla tlačítko a přerušila spojení dřív, než uslyší něco víc. Kdyby slyšela víc, mohlo by ji to donutit odpovídat na otázky. Třásly se jí nohy, ale poblíž stála židle. Třeštila oči. To není možné, říkala si. Jak se mohli dozvědět, kde je? Doris určitě nevolala lidem, kteří - ne, to není možné, říkala si ošetřovatelka.
„Proč?“ zašeptala. „Proč, proč, proč?“ Nemohla nikomu ublížit - ale ano, mohla…, ale jak ji našli?
Mají své lidi u policie. Vzpomněla si na slova, která vyšla z Johnových úst. Měl pravdu, že?
Ale na tom už nezáleželo.
„Krucinál, zachránili jsme ji!“ zakřičela do prázdné kuchyně. Sandy si vzpomínala na každou minutu z toho prvního

týdne, kdy se skoro nevyspala, a potom na ten pokrok, zlepšení, a pak na čisté profesní uspokojení z dobře vykonané práce, na radost, když uviděla výraz ve tváři jejího otce. Ztráta času.
Ne.
Nebyla to ztráta času. Jejím životním úkolem bylo pomáhat uzdravovat nemocné. Udělala to. Byla na to hrdá. Nebyla to ztráta času. Ten čas někdo ukradl. Ukradl čas, ukradl dva životy. Rozplakala se a musela odejít do koupelny, popadla tam papírový kapesník a utírala si oči. Pak se podívala do zrcadla a uviděla oči, které tam ještě nikdy nespatřila. A když je uviděla, konečně pochopila.
Nemoc byla drakem, se kterým bojovala nejméně čtyřicet hodin týdně. Zkušená ošetřovatelka a učitelka, která dobře spolupracovala s lékaři na oddělení, Sandra O'Tooleová, bojovala s těmi draky po svém, profesionálně, laskavě, inteligentně, častěji vyhrávala než prohrávala. A každým rokem to bylo lepší. Pokrok nebyl nikdy dost rychlý, ale byl a dal se změřit, a ona bude možná žít dost dlouho, aby viděla, jak poslední drak na jejím oddělení jednou provždy umírá. Ale draků existovalo víc druhů, že? Některý se dal zabít laskavostí, léky a řádnou péčí. Jednoho porazila, ale Doris stejně zabil jiný. Na toho draka by platil meč v rukou válečníka. Ten meč byl pracovní nástroj, že? Nástroj, který je nutný, pokud draka chcete zabít. Ona ho možná nikdy nedokáže tasit, ale přesto byl nutný. Někdo se toho meče musel chopit. John vůbec nebyl špatný člověk, byl to jenom realista.
Ona bojovala se svými draky. On zase se svými. Je to stejný boj. Posuzovala ho špatně. Teď mu rozuměla, když uviděla ve svých očích stejný cit, který spatřila před několika měsíci v jeho očích, jakmile pominula zuřivost, ale ne zcela - a na její místo nastoupilo odhodlání.

„Takže to dobře dopadlo," řekl Hicks a natáhl ruku se sklenicí piva.
„Jak to, Wally?" zeptal se Peter Henderson.
„Ta akce krachla. Zrušili ji právě včas. Nikdo nebyl zraněn, díky Bohu. Všichni už jsou na cestě domů."
„To je dobrá zpráva, Wally!" řekl Henderson a myslel to vážně. Ani on nechtěl, aby byl někdo zabit. Jen si přál, aby ta zatracená válka skončila, stejně jako Wally. To s těmi v muži v táboře byla škoda, ale s některými věcmi se nedá nic dělat. „Co se přesně stalo?"
„Nikdo zatím neví. Chceš, abych to zjistil?"
Peter přikývl. „Opatrně. Když úřad něco posere, měl by o tom vědět zpravodajský výbor. Můžu jim tu informaci dodat. Ale musíš být opatrný."
„Žádný problém. Já vím, jak na Rogera." Hicks si zapálil první joint toho večera a tím svého hosta podráždil.
„Takhle bys mohl přijít o své prověření, víš to?"
„No a co, tak se budu muset dát do spolku s tátou a vydělat na Wall Street pár miliónů."
„Wally, chceš změnit systém, nebo chceš, aby to jiní lidi vedli pořád postaru?"
Hicks přikývl. „Asi máš pravdu."

Příznivý vítr umožnil KC-135, aby to zvládl z Havaje bez zastávky pro tankování, a přistání bylo hladké. Kellyho spánkový cyklus byl kupodivu docela v pořádku. Bylo pět odpoledne a za dalších šest nebo sedm hodin bude moci spát znovu.
„Můžu si vzít pár dní volno?"
„Budeme vás chtít v Quantiku, musíte podat podrobnější hlášení," řekl mu Ritter, celý ztuhlý a rozbolavělý po dlouhém letu.
„Dobře, takže nejsem ve vazbě nebo něco takového. Potřeboval bych svézt do Baltimoru."
„Uvidím, co se dá dělat," řekl Greer, zrovna když se letadlo zastavilo.
První vyběhli po pojízdných schodech dva bezpečnostní důstojníci z agentury, ještě než se otevřel velký poklop nákladového prostoru. Ritter probudil Rusa.
„Vítejte ve Washingtonu."
„Vezmete mě na mé velvyslanectví?" zeptal se s nadějí. Ritter se skoro zasmál.
„Ne tak docela. Ale najdeme vám příjemné, pohodlné ubytování."
Grišanov byl příliš groggy, než aby něco namítal, jen si třel spánky a uvítal by něco proti bolesti. Šel s bezpečnostními důstojníky dolů po schodech k čekajícímu autu. Okamžitě odjeli do jednoho bezpečného obydlí poblíž Winchesteru ve Virginii.
„Díky za pokus, Johne," řekl admirál Maxwell a podal mladšímu muži ruku.
„Omlouvám se za to, co jsem předtím řekl," pravil Cas a udělal totéž. „Měl jste pravdu." Také na ně čekalo auto. Kelly se díval, jak do něj nastupují.
„Tak co s nimi bude?" zeptal se Greera.
James pokrčil rameny, odvedl Kellyho po schodech dolů. V hluku jiného letadla bylo jeho hlas sotva slyšet. „Na Dutche čekalo velení flotily a možná CNO. To ho patrně mine. Ta operace - nu, bylo to jeho dítě, a nenarodilo se. Tím skončil."
„To není fér," řekl Kelly hlasitě. Greer se otočil.
„Není, ale tak to chodí." Na Greera také čekal vůz. Poručil řidiči, aby zamířil k budově ústředí, kde sehnal auto, které odveze Kellyho do Baltimoru. „Trochu si odpočiňte a zavolejte mi, až budete připraven. Bob myslel vážně, co říkal. Rozmyslete si to."
„Ano, pane," odpověděl Kelly a zamířil k modrému sedanu vojenského letectva.
Člověk jen žasne, jaký je život, pomyslel si Kelly. Během pěti minut ho seržant odvezl na mezistátní dálnici. Před necelými čtyřiadvaceti hodinami byl na lodi, která plula k Subic Bay. Před šestatřiceti hodinami byl na půdě nepřátelské

země - a teď seděl na zadním sedadle vládního chevroletu a jediné nebezpečí, kterému byl vystaven, představovali jiní řidiči. Aspoň prozatím. Tolik důvěrně známých věcí, směrové ukazatele namalované příjemným odstínem zelené, kolem nich poslední půlhodina místní dopravní špičky. Ze všeho kolem něj dýchal normální život, zatímco před třemi dny bylo všechno cizí a nepřátelské. Nejúžasnější ze všeho bylo, že se tomu dokázal přizpůsobit.
Řidič nepromluvil ani slovo, jen se ptal na směr, i když se musel divit, co je to za člověka, který přiletěl zvláštním letadlem. Možná má takové úkoly co chvíli, takže už se přestal zajímat o věci, o kterých mu nikdo nic neříká, přemýšlel Kelly, zatímco auto sjelo z Loch Rave Boulevard.
„Díky za svezení," řekl mu Kelly.
„Ano, pane, není zač." Auto odjelo a Kelly došel ke svému bytu; pobavilo ho, že klíče s ním putovaly do Vietnamu a zase zpátky. Věděly, jak daleko byly? Za pět minut byl ve sprše, což je prazákladní americký zážitek, přestup z jedné reality do druhé. Dalších pět minut a měl na sobě kalhoty a košili s krátkým rukávem, a už míní ven ke svému scoutu, zaparkovanému blok odtud. Dalších deset minut a parkoval na dohled od Sandina bungalovu. Procházka od scoutu k jejím dveřím byla další proměnou. Vrátil jsem se domů, k někomu, řekl si Kelly. Poprvé.
„Johne!" Takové objetí nečekal. A slzy ještě míň.
„Je to dobré, Sandy. Jsem v pořádku. Žádné díry, škrábance, nic takového." Pomalu mu došlo, že ho objímá nějak zoufale, i když to bylo příjemné. Ale potom Sandy přitisknutá k jeho hrudi začala vzlykat a on věděl, že určitě ne kvůli němu. „Co se stalo?"
„Zabili Doris."
Čas se znovu zastavil. Zdálo se, že se roztříštil na spoustu kousků. Kelly zavřel oči, nejdřív bolestí, a v tom okamžiku se ocitl zase na kopci nad ZELENOU VYSÍLAČKOU a sledoval, jak se blíží vojáci severovietnamské armády; ocitl se na nemocničním lůžku a hleděl na jakousi fotografii; ocitl se před jakousi bezejmenou vesnicí a poslouchal křik dětí. Vrátil se sice domů, ale přesně k tomu, od čeho odešel. Ne, uvědomil si, vrátil se k tomu, od čeho vůbec neodešel, pronásledovalo ho to všude, kam se hnul. Vůbec tomu neunikl, protože to nikdy nedokončil, ani v jednom případě. Ani jednou.
A přesto tu bylo cosi nového, tato žena, která ho objímala a cítila stejnou oslňující bolest, jež mu pronikala hrudí.
„Co se stalo, Sandy?"
„Uzdravili jsme ji, Johne. Odvezli jsme ji domů a dneska jsem volala, jak jsi mi říkal, a vzal to nějaký policajt. Doris a taky jejího otce, oba někdo zavraždil."
„Dobře." Dovedl ji k pohovce. Chtěl, aby se nejdřív uklidnila, nechtěl ji moc objímat, ale to nešlo. Tiskla se k němu, dávala průchod pocitům, které v sobě uzavírala, včetně starosti o jeho bezpečí, a on si několik minut tiskl její hlavu k rameni. „Sam a Sarah?"
„Ještě jsem jim to neřekla." Zvedla hlavu a podívala se na druhou stranu pokoje, v očích prázdný pohled. Potom se v ní znovu probudila ošetřovatelka. „Jak je ti?"
„Jsem trochu zmožený ze všeho toho cestování," řekl, jen aby na její otázku nějak odpověděl. Potom jí musel povědět pravdu. „Bylo to fiasko. Akce nevyšla. Pořád jsou tam."
„Nerozumím."
„Snažíme se ze Severního Vietnamu dostat pár lidí, zajatců - ale někde se to zadrhlo. Znovu jsem selhal," dodal potichu.
„Bylo to nebezpečné?"
Kelly ze sebe vypravil zamručení. „Jo, Sandy, dalo by se říct, ale vyvázl jsem dobře."
Sandy to zatím odsunula stranou. „Doris říkala, že jsou tam ještě další, další dívky, že je pořád mají."
„Jo. Billy říkal totéž. Zkusím je dostat ven." Kelly si všiml, že Sandy na jeho zmínku o Billym nereagovala.
„To nepomůže - dostat je ven, pokud…"
„Já vím." Pořád mě to pronásleduje, pomyslel si Kelly. Byl jenom jeden způsob, jak to zarazit. Útěkem nic nespraví. Musel se otočit a postavit se tomu.

„Tak, Henry, o tu drobnost se dnes ráno postarali," řekl mu Piaggi. „Pěkně čistě."
„Nenechali -"
„Henry, byli to dva profíci, jasný? Odvedli práci a teď jedou domů, stovky mil daleko. Nenechali po sobě nic, kromě dvou mrtvol." Telefonní vzkaz byl velmi jasný. Byla to snadná práce, protože ani jeden cíl nic nečekal.
„Takže to bychom měli," poznamenal Tucker spokojeně, sáhl do kapsy a vytáhl tlustou obálku. Podal ji Piaggimu, který odměnu zálohoval předem, byl to dobrý partner.
„Když máme Eddieho z cesty a ta díra je utěsněná, mělo by se všechno vrátit k normálu." V životě jsem neutratil dvacet táců lip, pomyslel si Henry.
„Henry, a ty druhý holky?" upozornil ho Piaggi. „Teď už máš pořádnej podnik. Lidi jako ony jsou nebezpeční. Postarej se o to, jasný?" Strčil obálku do kapsy a zvedl se od stolu.

„Dvaadvacítka, do týla, oba," hlásil pittsburghský detektiv do telefonu. „Celý barák jsme posypali práškem - nic. Krabice na kytky - nic. Dodávka - nic. Dodávku ukradli někdy včera v noci - nebo ráno. V tom květinářství jich mají osm. Sakra, zjistili jsme to dřív, než se vyhlásilo pátrání. Byli to chytří hoši, museli být. Bylo to moc hladké, moc čisté na nějakého místního amatéra. V okolí se nic neproslýchá. Už jsou nejspíš mimo město. Dodávku viděli dva lidi, jedna žena viděla, jak ke dveřím jdou dva chlapi. Myslela si, že doručují květiny, a kromě toho byla na druhé straně ulice půl bloku od nich. Žádný popis, nic. Ani si nepamatuje, jakou měli barvu pleti."
Ryan a Douglas poslouchali stejnou linku a jejich pohledy se každou chvíli setkaly. Všechno poznali z tónu detektivova hlasu. Byl to případ, jakého se policisté bojí a jaký nenávidí. Žádný zřejmý motiv, žádní svědkové, žádné

použitelné stopy. Není kde začít a není kam pokračovat. Postup byl stejně jasný jako marný. Budou tahat informace ze sousedů, ale v sousedství žili dělníci a tou dobou jich bylo doma jen pár. Lidé si všimnou spíš něčeho neobvyklého a dodávka z květinářství nebyla tak zvláštní, aby upoutala zvídavý pohled, který by se stal zdrojem popisu. Spáchat dokonalou vraždu nebylo vůbec těžké, tohle tajemství znali všichni detektivové a popírala je veškerá literatura, která z nich dělala nadlidské bytosti, za něž se nikdy nevydávali, dokonce ani mezi sebou v policajtském baru. Někdy v takovém případu nastane zvrat. Některého vraha třeba chytnou při něčem jiném a ten vyklopí i staré hříchy, aby vyvázl s nižší sazbou. Méně pravděpodobné bylo, že někdo začne žvanit, chlubit se před nějakým informátorem, který to předá někomu jinému - ale v obou případech by to trvalo dlouhou dobu a stopa, už studená, vychladne ještě víc. To bylo na policejní práci nejhorší. Zemřeli nevinní lidé a nikdo se jich nezaslal, nepomstil jejich smrt, a pak se objeví další případy a policisté tento případ odloží kvůli něčemu novějšímu. Jenom čas od času spis někdo otevře, prohlédne obsah a potom ho vrátí do šuplíku Nevyřešeno, kde bude spis tloustnout jenom o formuláře, které oznamují, že v případu dál není nic nového.
Pro Ryana a Douglase to bylo ještě horší. Byla tu však možnost, že dva ze spisů Nevyřešeno budou otevřeny. O Raymonda a Doris Brownovy se budou všichni zajímat. Měli přátele a sousedy, zřejmě dobrého pastora. Lidem se po nich bude stýskat a budou si říkat to je ale škoda… Ale spisy na Ryanově stole byly o lidech, o které se nestaral nikdo kromě policistů, a tím to bylo nějak horší, protože mrtvé by měl někdo oplakávat, nejen policajti, kteří jsou za to placení. Ještě horší bylo, že se tím pádem v řadě vražd, které byly nějak, nikdo nevěděl jak, propojeny, objevil další modus operandi. Tohle neudělal jejich Neviditelný muž. Ano, zbraň byla dvaadvacítka, ale už dvakrát měl možnost zabít nevinného člověka. Ušetřil Virginii Charlesovou a zašel až tak nebezpečně daleko, že ušetřil Doris Brownovou. Zachránil ji pravděpodobně před Farmerem a Graysonem, a před kýmsi dalším…
„Detektive," ozval se Ryan, „v jakém stavu bylo tělo Doris?"
„Co máte na mysli?"
Už když ho ta otázka napadla, připadala mu absurdní, ale muž na druhém konci drátu pochopí. „V jaké fyzické kondici byla?"
„Pitvaje zítra, poručíku. Byla hezky oblečená, všechno čisté, vlasy pěkné, vypadala docela slušně." Až na ty dvě díry v zátylku, ale to už nemusel dodávat.
Douglas četl poručíkovy myšlenky a přikývl. Někdo si dal tu práci, aby ji dal do pořádku. Tady začnou.
„Ocenil bych, kdybyste mi poslali všechno, co by mohlo nějak posloužit. To platí i pro nás," ujistil ho Ryan.
„Někdo si prostě odskočil a zavraždil je. Takových tu moc nevídáme. Moc se mi to nelíbí," dodal detektiv. To byl dětinský závěr, ale Ryan mu dobře rozuměl. Jak jinak by se to nakonec dalo říct?

Říkalo se tomu bezpečné obydlí a bylo vskutku bezpečné. Nacházelo se na stovce akrů zvlněné krajiny ve virginských kopcích, byl to velkolepý dům s dvanáctimístnou stájí, zpola zaplněnou loveckými koňmi. Vlastníkem byl nějaký člověk, kterému patřila další nemovitost kousek odtud, a tento dům pronajímal CIA - vlastně stínové společnosti, která existovala jenom papírově a měla poštovní schránku - protože majitel sloužil v úřadě strategických služeb a kromě toho se mu peníze hodily. Zvenčí nic neobvyklého, ale pečlivější pozorovatel by mohl objevit, že dveře a zárubně jsou z oceli, okna jsou nezvykle silná a pevná a nedají se otevírat. Dům byl zajištěný před útokem zvenku i před pokusem o útěk zevnitř, stejně jako vězení s maximální ostrahou, byl jen mnohem příjemnější na pohled.
Grišanov tam našel šaty, které si mohl obléknout, a holicí potřeby, které fungovaly, ale kterými si nemohl ublížit. Zrcadlo v koupelně bylo z oceli a šálek v držáku byl papírový. Manželský pár, který dům spravoval, hovořil ucházející ruštinou a byl tak příjemný, jak jen to bylo možné, protože už věděli, co je nový host zač - byli spíš zvyklí na přeběhlíky, i když všechny jejich návštěvníky „chránil" tým čtyř strážných, kteří se dostavili, pokud měli „společnost", a pak dva strážní, kteří bydleli celou dobu ve správcově domě u stájí.
Jak se dalo čekat, jejich host nebyl ještě docela v souladu s místním časem a dezorientace a tíseň mu rozvázaly jazyk. Byli překvapení, že rozkazy zněly omezovat se v hovoru jen na běžné záležitosti. Paní domu připravila snídani, pro postiženého pásmovou nemocí jen to nejlepší jídlo, a její manžel zatím diskutoval o Puškinovi, celý blažený, že Grišanov byl jako hodně Rusů skutečným milovníkem poezie. Strážný se opíral o dveře a jen dohlížel.

„To, co musím udělat, Sandy -"
„Johne, já rozumím," řekla mu tiše. Oba překvapilo, jak silný měla hlas, jak odhodlaně to znělo. „Předtím ne, ale teď už ano."
„Když jsem byl tam -" byly to teprve tři dny? „- myslel jsem na tebe. Musím ti poděkovat," řekl jí.
„Za co?"
Kelly se podíval na kuchyňský stůl. „Těžko se to vysvětluje. To, co dělám, je hrozné. Člověku pomůže, když má někoho, na koho může myslet. Promiň - nemyslel jsem tím -" Kelly se zarazil. Ale ano, myslel to tak. Myšlenky se často zatoulají, když je člověk sám, a jeho myšlenky se vskutku zatoulaly.
Sandy ho vzala za ruku a něžně se usmála. „Bála jsem se o tebe."
„Proč?" zeptal se dost překvapeně.
„Kvůli tomu, co děláš."
„Nikdy bych ti neublížil," řekl, ale oči nezvedl, cítil se teď ještě hůř, když se o něj začala bát.
„To už vím."
Přesto Kelly potřeboval vysvětlovat. Chtěl, aby rozuměla, a neuvědomoval si, že se tak už stalo. Jak do toho? Ano, zabil lidi, ale mělo to důvod. Jak to, že se stal tím, kým byl? Částečně to bylo výcvikem, pernými měsíci strávenými v Coronadu, kde věnoval čas a úsilí osvojování automatických reakcí, stále účinnějších, a kde se učil trpělivosti. S tím se

dostavil nový náhled na všechno kolem - a potom uviděl i důvody, proč je někdy zabíjení potřeba. S těmi důvody přišel jakýsi zákon, v podstatě stejný, jaký se naučil od otce. Jeho činy musely mít nějaký cíl, obvykle určený někým jiným, ale jeho mozek byl natolik bystrý, že přijímal vlastní rozhodnutí, aby svůj zákon přizpůsobil odlišným okolnostem a opatrně ho použil - ale použil ho. Byla to výslednice spousty věcí, někdy byl sám překvapený tím, kým se stal. Někdo to musel zkusit a nejčastěji se k tomu hodil on -
„Příliš miluješ, Johne," řekla. „Jsi jako já."
Při těch slovech zvedl hlavu.
„U nás na oddělení ztrácíme pacienty, pořád je ztrácíme - a já to nenávidím. Je mi hrozně, když jsem u toho a život odchází. Je mi hrozně, když se dívám, jak rodina pláče, a vím, že jsme tomu nemohli zabránit. Všichni jsme dělali, co jsme mohli. Profesor Rosen je báječný lékař, ale pokaždé nevyhrajeme, a mně je strašně, když prohráváme. A s Doris - s tou jsme vyhráli, Johne, a někdo nám ji stejně vzal. A nebyla to nemoc nebo nějaká pitomá autonehoda. Někdo to udělal schválně. Patřila k mým lidem, a kdosi ji zabil, i jejího otce. Takže ti rozumím, jasné? Opravdu."
Ježíši, ona mi opravdu rozumí… líp než já.
„Všichni, kdo byli spojení s Pani a Doris, všichni jste teď v nebezpečí."
Sandy přikývla. „Máš asi pravdu. Řekla nám o Henrym spoustu věcí. Vím, co je zač. Povím ti všechno, co jsme se od ní dozvěděli."
„Je ti jasné, co s tou informací udělám?"
„Ano, Johne. Buď prosím tě opatrný." Odmlčela se a pověděla mu, proč musí být opatrný. „Chci, aby ses vrátil."

32
Kořist je doma
Jediná užitečná informace z Pittsburghu bylo jméno. Sandy. Sandy odvezla Doris Brownovou domů k otci. Jenom jedno slovo, ani to nebylo celé jméno, ale případy se obyčejně zvrtnou i na menších maličkostech. Bylo to jako tahat za provázek. Někdy z toho máte jenom přetrženou nitku, někdy taháte a taháte, až se vám dostane do rukou celý chomáč. Nějaká Sandy, ženský hlas, mladý. Zavěsila dřív, než něco prozradila, i když to nevypadalo, že má s vraždami něco společného. Pachatel se možná vrací na místo činu - opravdu se to stávalo -, ale nikoli po telefonu.
Kam to zapadalo? Ryan se v židli opřel, zahleděl se na strop a jeho cvičený mozek zatím zkoumal všechno, co věděl. Jako první se nabízel předpoklad, že zemřelá Doris Brownová byla přímo spojená se stejnou trestnou činností, která zabila Pamelu Maddenovou a Helenu Watersovou a ve které byli aktivně zapojeni také Richard Farmer a William Grayson. John Terrence Kelly, bývalý námořník z oddílu podvodních demolicí a možná i bývalý člen týmu SEAL válečného námořnictva se k tomu nějak přichomýtl a zachránil Pamelu Maddenovou. Za pár týdnů zavolal Franku Allenovi, ale moc mu toho neřekl. Přihodilo se něco zlého - zachoval se jako osel, zkráceně řečeno - a výsledkem byla smrt Pamely Maddenové. Fotky její mrtvoly Ryan nikdy z hlavy nadobro nezapudí. Kelly byl vážně postřelen. Bývalý člen komanda, jehož přítelkyně byla surově zavražděna, připomněl si Ryan. Zlikvidováno pět prodavačů drog, jako by se na ulicích Baltimoru objevil James Bond. Jedna vražda navíc, při které vrah zasáhl při pouliční loupeži, důvod neznámý. Richard Farmer - „Rick"? - zlikvidován nožem, druhý patrný projev zuřivosti (první se nepočítal, připomněl si Ryan), William Grayson, pravděpodobně unesen a zabit. Doris Brownová, nejspíš při stejné příležitosti zachráněna, během několika týdnů ji někdo dal do pořádku a vrátil domů. To znamenalo nějakou lékařskou péči, ne?
Pravděpodobně. Možná, opravil se. Neviditelný muž… Mohl to udělat on? Doris byla dívka, která učesala Pamele Maddenové vlasy. To bylo spojení.
Ještě dál.
Kelly zachránil tu Maddenovou, ale dát ji do kupy mu pomáhal někdo jiný. Profesor Sam Rosen a jeho žena, taky lékařka. Takže Kelly najde Doris Brownovou - a ke komu ji zavede? Tady se dalo začít! Ryan popadl telefon.
„Haló."
„Doktore, tady poručík Ryan."
„Nevěděl jsem, že jsem vám dal svou přímou linku," zabručel Farber. „Co se děje?"
„Znáte Sama Rosena?"
„Profesora Rosena? Jistě. Vede oddělení, je to sakra dobrý řezník, světová třída. Moc ho nevídám, ale jestli budete někdy potřebovat dát dohromady nějakou hlavu, je to váš člověk."
„A co jeho manželka?" Ryan slyšel, jak doktor potahuje z dýmky.
„Znám ji docela dobře. Sarah. Je to farmakoložka, dělá ve výzkumáku naproti přes ulici, spolupracuje s naším oddělením pro narkomany. Taky jsem s tou skupinou pracoval a máme -"
„Děkuju vám," přerušil ho Ryan. „Ještě jedno jméno. Sandy."
„Sandy, a dál?"
„Víc toho nemám," přiznal poručík Ryan. Uměl si představit, jak se Farber nad svým stolem narovnává, zaklání se ve své kožené židli s vysokým opěradlem a má zamyšlený výraz.
„Něco bych si rád vyjasnil. Chcete po mně informace o těch lékařích v rámci nějakého kriminálního vyšetřování?"
Ryan zvažoval, jestli má cenu lhát. Ten chlap byl psychiatr. Jeho prací bylo nahlížet lidem do myšlenek. Uměl to dobře.
„Ano, doktore, je to tak," připustil detektiv po dost dlouhé chvilce, aby si psychiatr sám udělal přesný úsudek.
„Budete mi to muset vysvětlit," oznámil mu Farber klidně. „Sam a já nejsme zrovna přátelé, ale není to osoba, která by dokázala ublížit jiné lidské bytosti. A Sarah je úplný anděl, když ji vidím tady u těch zbídačených děcek, co tu máme. Zanedbává kvůli tomu důležitou výzkumnou práci, na které by si mohla udělat jméno." Pak si Farber uvědomil, že posledních pár týdnů byla hodně často pryč.
„Doktore, já se jenom snažím vytěžit jistou informaci, jasné? Nemám vůbec žádný důvod domnívat se, že někdo z nich

je zapletený do něčeho nezákonného.“ Jeho slova byla příliš formální a on to věděl. Zkusí to jinak. Bylo to dokonce čestné, snad. „Jestli jsou moje spekulace správné, možná jim hrozí nebezpečí, o kterém nevědí.“
„Dejte mi pět minut.“ Farber přerušil spojení.
„To nebylo špatné, Emě,“ řekl Douglas.
Lovím naslepo, pomyslel si Ryan, ale sakra, zkusil už všechno možné. Těch pět minut mu připadalo strašně dlouhých, než konečně telefon znovu zazvonil.
„Ryan.“
„Farber. Na neuro žádná doktorka Sandy není. Ale jedna ošetřovatelka se jmenuje Sandra O'Tooleová. Je staniční sestrou. Osobně ji neznám. Sam má o ní vysoké mínění, aspoň mi to řekla jeho sekretářka. Nedávno pro něj dělala něco speciálního. Musel si pohrát s výplatnicí.“ Farber si už učinil vlastní závěr. Sarah v téže době přestala chodit na kliniku. Nechá policii, ať si na to přijde sama. Už tak zašel dost daleko - až moc. Byli to přece jen kolegové a tohle nebyla žádná hra.
„Kdy to bylo?“ zeptal se Ryan jakoby nic.
„Před dvěma nebo třemi týdny, trvalo to deset pracovních dní.“
„Děkuju vám, doktore. Ještě se vám ozvu.“
„Máme spojení,“ poznamenal Douglas, když zavěsili. „O kolik se chceš vsadit, že ta sestra zná i Kellyho?“
Otázka samozřejmě vyjadřovala spíš naději než jistotu. Sandra bylo dost rozšířené jméno. Jenomže oni na tomto případě, na neukončené sérii smrtí, dělali už víc než půl roku a za celou tu dobu neměli vůbec žádné důkazy ani náznaky -, takže teď měli pocit, že jim svítá jitřenka. Jenomže už byl večer a čas jít domů povečeřet s manželkou a dětmi. Jack se někdy příští týden bude vracet na bostonskou vysokou, pomyslel si Ryan, a po synovi se mu stýskalo.

Nebylo snadné všechno zorganizovat. Sandy ho musela odvézt do Quantika. Poprvé byla na námořní základně, ale jenom krátce, když jiKelly dovedl k marině. Už zase, pomyslel si. Pro jednou se dostal domů s tělem sladěným s místním cyklem střídání dne a noci, a už ho zas musel porušit. Sandy ještě nebyla zpátky na mezistátní dálnici 1-95, když odrážel od doku a mířil doprostřed řeky. Jakmile to bylo možné, posunul plynové páky na maximum.
Ta žena je stejně chytrá jako statečná, říkal si Kelly a popíjel první pivo po hodně dlouhé době. Asi bylo normální, že sestra z kliniky bude mít dobrou paměť. Zdálo se, že Henry byl v jistých chvílích docela upovídaný, například když měl nějakou dívku pod přímou kontrolou. Chvastoun, pomyslel si Kelly, takoví jsou nejlepší. Pořád sice neměl adresu, která by se hodila k telefonnímu číslu, ale získal další jméno, Tony P-něco - Peegee, tak nějak. Běloch, Ital, jezdil v modrém lincolnu, k tomu slušný fyzický popis. Nejspíš mafián, nebo rádoby mafián. Potom kdosi jménem Eddie - ale Sandy si to jméno dala dohromady s chlápkem, kterého zabil nějaký policista, bylo to na první straně místních novin. Kelly udělal ještě jeden krok dál: co když je ten polda štěnice, kterou má Henry na policii? Připadalo mu zvláštní, že vyšší důstojník, jako je poručík, se zaplete do aféry se střelbou. Spekulace, říkal si, ale stálo za to ji prověřit - ještě však přesně nevěděl jak. Měl na to celou noc a k tomu klidnou vodní hladinu, ve které se odrážely jeho myšlenky stejně jako hvězdy. Brzy proplul kolem místa, kde nechal Billyho. Aspoň že ho někdo sebral.
Na hrobě na hřbitově, kterému se od nepaměti říkalo Potterovo pole, se už půda sesedala. Lékaři v místní nemocnici, kteří toho muže ošetřovali, stále dumali nad pitevní zprávou z lékařské fakulty ve Virgini. Tlakové trauma. Tak vážných případů se v celé zemi vyskytlo méně než deset ročně a všechny v pobřežních oblastech. Nebyla žádná hanba, že neurčili diagnózu - a stejně by tím nic nezměnili, jak zpráva pokračovala. Přesnou příčinou úmrtí byl kousek kostní dřeně, která pronikla do cerebrální arterie, ucpala ji a způsobila masivní, smrtelnou mrtvici. Jiné orgány byly natolik poškozeny, že by to stejně byla záležitost několika málo týdnů. Blokace kostní dření byla důkazem rozsáhlých tlakových výkyvů, nejméně o tři bary, pravděpodobně více. Ještě teď se policie vyptávala potápěčů na Potomaku, který byl místy velmi hluboký. Stále měli naději, že se někdo o mrtvého přihlásí, místo nálezu bylo zaznamenáno v kanceláři okresního správce. Ale naděje to nebyla velká.

„Co tím chcete říct, že nevíte?“ vyjel generál Rokosovskij. „Je to můj člověk! Vy jste ho ztratil?“
„Soudruhu generále,“ odpověděl Giap ostře, „řekl jsem vám všechno, co vím!“
„A vy tvrdíte, že to udělal nějaký Američan?“
„Viděl jste informaci rozvědky stejně jako já.“
„Ten muž má informace, které Sovětský svaz potřebuje. Nechce se mi věřit, že Američané plánovali přepadení, při kterém unesli jediného sovětského důstojníka v celém kraji. Navrhoval bych, soudruhu generále, abyste se víc snažil.“
„Jsme ve válce!“
„Ano, toho jsem si vědom,“ poznamenal Rokosovskij suše. „Proč si myslíte, že jsem zde?“
Giap málem vyštěkl nadávku. Byl přece jenom velitelem ozbrojených sil své země a rozhodně nebyl neschopný. Vietnamský generál s obtížemi spolkl vlastní pýchu. Potřeboval zbraně, které mohli dodat jenom Rusové, a tak se před ním musel kvůli své zemi ponížit. Jedna věc však byla jistá. Ten tábor nestál za problémy, které mu přinášel.
Zvláštní bylo, že zaběhaný chod věcí byl vlastně příjemný. Kolja tu nebyl. To bylo jisté. Zacharias byl natolik dezorientován, že s potížemi sledoval ubíhající dny, ale už to bylo čtyři spánky, co neslyšel Rusův hlas ani za dveřmi. Zároveň ho nikdo nechodil mlátit. O samotě jedl, seděl a přemýšlel. Překvapilo ho, že se tím všechno spíš vylepšilo než zhoršilo. Chvíle strávené s Koljou se staly návykem, nebezpečnějším než jeho koketování s alkoholem, to teď Robin viděl. Jeho opravdovým nepřítelem byla samota, nikoli bolest nebo strach. Z rodiny a náboženské obce, jež ho obklopovaly přátelstvím, přešel k profesi, která také žila přátelstvím, a když mu bylo odepřeno, jeho mysl se užírala. Pak stačilo trochu bolesti a strachu, a co z toho vzešlo? Teď to bylo mnohem jasnější. Nepochybně to bylo jasné i Koljovi. Jako ty, říkal často, jako ty. Takže takhle dělal svou práci, říkal si Zacharias. Chytře, přiznal si plukovník. I když sám

nebyl člověkem, který je zvyklý na prohry a chyby, nebyl vůči nim imunní. Jednou se skoro zabil, když udělal školáckou chybu při cvičném letu ve stíhačce na letecké základně Luke, a o pět let později ho jednou napadlo, jaké to asi je uvnitř bouřky a skoro se zapíchl do země po způsobu blesků. Teď udělal další chybu.
Zacharias neznal důvod, proč jsou výslechy přerušeny. Možná že Kolja odjel ohlásit to, co se dozvěděl. Ať byl důvod jakýkoliv, dostal aspoň příležitost k rozjímání. Zhřešil jsi, říkal si Robin. Byl jsi velmi hloupý. Ale už to neuděláš. Odhodlání bylo zatím slabé a Zacharias věděl, že je bude muset posilovat. Naštěstí měl teď čas k úvahám. I když to nebylo skutečné osvobození, bylo to aspoň něco. Najednou se prudce vzchopil k plnému soustředění, jako by letěl na bojovou akci. Pane Bože, pomyslel si, to slovo. Bál jsem se modlit za osvobození… a zatím… Jeho stráže by byly překvapené, kdyby věděly, že se začíná znovu modlit. Všechny je učili, že modlitba je fraška. Ale to je jejich smůla, pomyslel si Robin, pro něj by to mohla být spása.

Z kanceláře nemohl volat. To prostě nešlo. Nechtěl telefonovat ani z domu. Telefonát by šel přes řeku a státní linkou a on věděl, že z bezpečnostních důvodů jsou pro telefonáty v rámci D. C. zvláštní předpisy. Všechny se zaznamenávaly na počítačovou pásku, jediné místo v Americe, kde byla pravda. A navíc pro to, k čemu se chystal, byl předepsaný postup. Měl by získat oficiální požehnání. Musel by to probrat se sekčním šéfem, potom se šéfem odboru, a tak by to pokračovalo až do „přední kanceláře“ na sedmém podlaží. Ritter nechtěl tak dlouho čekat, když byly v sázce životy. Vzal si den volno s celkem věrohodným odůvodněním, že se potřebuje po všem tom cestování zotavit. Rozhodl se, že pojede do města, a vybral si Smithsonovo muzeum dějin přírody. Prošel kolem slona v hale a prohlédl si orientační tabuli na zdi, aby zjistil, kde jsou veřejné telefonní automaty; do jednoho vhodil desetník a zavolal číslo 347-1347. Byl to skoro vtip. Číslo ho spojilo s telefonem, který zvonil na stole rezidenta KGB, šéfa stanice pro Washington, D. C. Věděli o něm a věděli, že druhá strana ví, že vědí. Špionáž může být přímo barokní, liboval si Ritter.
„Ano?“ řekl hlas. Ritter dělal něco takového poprvé, byla to pro něj úplná přehlídka nových pocitů - vlastní nervozita, klid v hlasu na druhém konci drátu, vzrušení chvíle. Ale to, co musel říct, bylo naprogramováno takovým způsobem, který si náhodní posluchači nemohli vyložit jako úřední záležitost.
„Tady je Charles. Něco by vás mělo zajímat. Navrhuji krátké setkání a diskusi. Budu za hodinu v Národní zoo, u ohrady pro bílé tygry-“
„Jak vás poznám?“ zeptal se hlas.
„Budu mít v levé ruce Newsweek.“
„Za hodinu,“ zabručel hlas. Nejspíš měl dnes dopoledne nějakou důležitou schůzku, pomyslel si Ritter. Není to smůla? Zpravodajský důstojník CIA odešel z muzea a nasedl do auta. Na pravém sedadle ležel Newsweek, který si koupil v obchodě cestou do města.

Taktika, pomyslel si Kelly a zamířil vlevo; konečně obeplouval Point Lookout. Měl široký výběr možností. Pořád měl svůj bezpečný dům v Baltimoru na falešné jméno. Policie by s ním možná ráda mluvila, ale ještě ho nekontaktovala. Bude se snažit, aby to tak zůstalo. Nepřítel nevěděl, co je zač. Odtud začne. Základem byla trojbodová rovnováha mezi tím, co věděl, co nevěděl a tím, jak by mohl využít to první, aby ovlivnil to druhé. Třetí prvek, jak, byla taktika. Mohl se připravit na to, co ještě nevěděl. Nemohl sice podle toho ještě jednat, ale v podstatě věděl, co udělá. Vyžadovalo to prostě strategický přístup k problému. Bylo to však frustrující. Čtyři mladé ženy čekaly, až něco udělá. A dosud neurčený počet lidí čekal na smrt.
Hnal je strach, to Kelly věděl. Báli se Pani a báli se Doris. Báli se tak, že zabíjeli. Kelly uvažoval, jestli smrt Edwarda Morella byla dalším projevem jejich strachu. Určitě zabíjeli kvůli osobní bezpečnosti a teď se nejspíš skutečně cítili v bezpečí. To bylo dobré; jestli je předtím hnal strach, tak se teď, když nabyli dojmu, že strach zahnali do minulosti, budou bát ještě víc.
Starosti mu dělal faktor času. Nemilosrdně dotikával. Policie ho větří. I když si myslel, že proti němu nemají nic použitelného, přesto z toho neměl dobrý pocit. Druhou starostí bylo bezpečí - zavrčel - těch čtyř mladých žen. Něco takového jako dobrá dlouhá operace neexistovalo. Takže bude muset být v jedné věci trpělivý, a s trochou štěstí jenom v té jedné.

V zoologické zahradě už nebyl celé roky. Ritter si pomyslel, že sem bude muset zase někdy vzít děti, když už jsou dost staré, aby měly ze všeho trochu lepší pojem. Schválně se šel podívat na medvědy - byli jaksi zvláštní. Pro děti to byla velká, oživená verze vycpaných hraček, ke kterým se v noci tulily. Ne tak pro Rittera. Byl to obraz nepřítele, velkého a silného, mnohem méně nemotorného a mnohem inteligentnějšího, než jak vypadá. Je dobré na to pamatovat, řekl si a zamířil k tygří kleci. Do levé ruky si sroloval Newsweek, sledoval velké kočky a čekal. O hodinky se nestaral.
„Ahoj, Charlesi,“ řekl nějaký hlas vedle něj.
„Ahoj, Sergeji.“
„Neznám vás,“ poznamenal rezident.
„Tento rozhovor je neoficiální,“ vysvětlil Ritter.
„Copak takové nejsou všechny?“ poznamenal Sergej. Vykročil.
Kdekoli mohly být nasazené štěnice, ale zase ne v celé zoo. Jeho kontakt také mohl mít odposlech, i když to by nebylo v souladu s pravidly. Oba scházeli po vydlážděném svahu k vedlejší expozici, v přiměřeném odstupu za nimi rezidentův strážce.
„Zrovna jsem se vrátil z Vietnamu,“ řekl důstojník CIA.
„Tam je tepleji než tady.“
„U moře ne. Je tam docela příjemně.“

„Důvod vaší cesty?“ zeptal se rezident.
„Návštěva, neplánovaná.“
„Patrně selhala.“ Rus to neřekl nijak výsměšně, jen dal „Charlesovi“ najevo, že ví, co se děje.
„Ne tak docela. Někoho jsme přivezli domů.“
„Kohopak?“
„Jmenuje se Nikolaj.“ Ritter mu podal Grišanovovu vojenskou knížku. „Pro vaši vládu by bylo trapné, kdyby vyšlo najevo, že sovětský důstojník vyslýchal americké válečné zajatce.“
„Zas tak trapné ne,“ odpověděl Sergej, krátce zalistoval knížkou a pak ji strčil do kapsy.
„Ale ano. Víte, lidé, které vyslýchal, byli podle vašich malých přátel prohlášeni za mrtvé.“
„Nerozumím.“ Říkal pravdu a Ritter musel několik minut vysvětlovat. „To jsem nevěděl,“ přiznal Sergej, když si vyslechl fakta.
„Je to pravda, ujišťuji vás. Budete si to moci ověřit vlastními prostředky.“ A on to samozřejmě udělá. Ritter to věděl a Sergej věděl, že ví.
„Kde je teď náš plukovník?“
„Na bezpečném místě. Těší se lepšímu pohostinství než naši lidé.“
„Plukovník Grišanov na nikoho neshazoval bomby,“ zdůraznil Rus.
„To je pravda, ale zapojil se do procesu, který skončí smrtí amerických zajatců. My máme přesvědčivé důkazy, že jsou zatím naživu. Jak už jsem řekl, mohlo by to být pro vaši vládu trapné.“
Sergej Vološin byl protřelý politický pozorovatel a nepotřeboval, aby mu něco takového říkal tenhle mladý důstojník CIA. Také viděl, kam debata směřuje.
„Co navrhujete?“
„Pomohlo by, kdyby vaše vláda přesvědčila Hanoj, aby ty muže zase takříkajíc oživila. To jest, aby je přemístila do stejného vězení, kde jsou ostatní zajatci, a učinila řádné oznámení, aby jejich rodiny věděly, že jsou přece jen živí. Oplátkou vám vrátíme plukovníka Grišanova bez újmy na zdraví a bez výslechů.“
„Předám ten návrh Moskvě.“ S příznivým doporučením, to z jeho tónu jasně vysvítalo.
„Laskavě si pospěšte. Máme důvod se domnívat, že Vietnamci uvažují o nějakém drastickém opatření, aby se zbavili nebezpečí kompromitace. To by byla velmi vážná komplikace,“ upozornil ho Ritter.
„Ano, to by byla.“ Odmlčel se. „Mám vaše slovo, že plukovník Grišanov je živ a zdráv?“
„Můžete být u něj za… no, asi čtyřicet minut, jestli chcete. Myslíte, že bych v něčem tak důležitém lhal?“
„Nemyslím. Ale některé otázky musím položit.“
„Ano, Sergeji Ivaniči, to vím. Nijak netoužíme vašemu plukovníkovi ubližovat. Zdá se, že se k našim lidem choval docela čestně. Jeho výslechy byly také velmi účinné. Mám jeho poznámky.“ Riíter dodal: „Nabídka na setkání s ním stále platí, jestli ji chcete využít.“
Vološin o tom přemýšlel, past rozeznal na dálku. Kdyby takovou nabídku přijal, museli by ji oplatit, protože tak to prostě chodilo. Přijetím Ritterovy nabídky by zavázal svou vládu a Vološin to nechtěl udělat bez konzultace. Kromě toho by pro CIA bylo šílenstvím, kdyby v takovém případě lhala. Ti zajatci mohli kdykoli zmizet. Jenom dobrá vůle Sovětského svazu je mohla zachránit a jenom další dobrá vůle je zachová v pořádku.
„Bude mi v tom stačit vaše slovo, pane -“
„Ritter, Bob Ritter.“
„Aha! Budapešť.“
Ritter se trochu trpce ušklíbl. Po tom všem, co udělal, aby dostal svého agenta ven, bylo jasné, že se už do terénu nikdy nevrátí, aspoň na žádném důležité místo - a taková začínala na Labi. Rus ho dloubl do hrudi.
„Vedl jste si dobře, když jste dostával svého člověka ven. Oceňuji vaši věrnost agentovi.“ Vološin ho hlavně respektoval kvůli riziku, které Ritter podstoupil, něco takového bylo v KGB nepředstavitelné.
„Děkuju vám, generále. A děkuju, že jste reagoval na můj návrh. Kdy můžu zavolat?“
„Potřebuji dva dny… mám vám zavolat?“
„Osmačtyřicet hodin od této chvíle. Zavolám já.“
„Dobrá. Přeji dobrý den.“ Potřásli si rukama, protože byli profesionálové. Vološin se vrátil ke svému řidiči-strážci a zamířil zpátky k autu. Zastavil se u klece kodiackého medvěda, velkého, hnědého a mocného. Je to náhoda? napadlo Rittera.
Cestou ke svému autu si uvědomil, že celá ta věc je svým způsobem náhoda. Na základě této hry se Ritter stane sekčním šéfem. Bez ohledu na neúspěšnou akci právě dohodl s Rusy důležitý ústupek a to všechno díky tomu, že jeden muž, mladší než byl on sám, měl rozum na pravém místě, a třebaže byl vystrašený a na útěku, našel si čas zapřemýšlet. Takové lidi by chtěl získat do agentury a teď měl ten správný hadr, na který býka naláká. Kelly cestou z Havaje váhal a přešlapoval. Dobrá, takže potřebuje trochu přesvědčování. Bude na tom muset zapracovat s Jimem Greerem, ale Ritter se na místě rozhodl, že jeho příští akce bude mít za cíl přivést Kellyho z chladu nebo vedra nebo kde to sakra vězel.

„Jak dobře znáte paní O'Tooleovou?“ zeptal se Ryan.
„Její manžel je po smrti,“ spustila sousedka ochotně. „Šel do Vietnamu, hned když koupili dům, a potom ho zabili. Taky to byl moc milý mladík. Snad nemá paní potíže?“
Detektiv zavrtěl hlavou. „Ne, vůbec ne. Slyšel jsem o ní jen samé pěkné věci.“
„Měli tam hrozně napilno,“ pokračovala postarší dáma. Dokonalá společnice k popovídání, bylo jí asi pětašedesát, vdova, která nemá co na práci a vyplňuje si prázdné místo v životě tím, že sleduje život okolo. Stačilo ji trochu ujistit, že

tím nikomu neubližuje, a vyklopila všechno, co věděla.
„O čem to mluvíte?“
„Myslím, že tam nedávno měla hosta. Rozhodně nakupovala víc než obvykle. Je to moc milá, hezká dívka. To s jejím manželem je moc smutné. Opravdu by si měla zase někoho najít. Ráda bych jí to řekla, ale nechci, aby si myslela, že strkám nos do cizích věcí. No, takže hodně nakupovala a skoro každý den přišla návštěva a dokonce se často zdržela přes noc.“
„Kdo to byl?“ zeptal se Ryan a upíjel ledový čaj.
„Nějaká paní, malá jako já, ale silnější a taková rozcuchaná. Měla velké auto, červeného buicka, myslím, a na předním skle měla nějakou samolepku! Á! To je ono!“
„Copak?“ zeptal se Ryan.
„Byla jsem venku u růží, když ven vyšla ta dívka, tehdy jsem uviděla tu nálepku.“
„Dívka?“ zeptal se Ryan nevinně.
„Pro ni nakupovala!“ řekla stará paní, celá potěšená tím náhlým objevem. „Kupovala jí šaty, určitě. Vzpomínám si, že nosila domů tašky od Hechta.“
„Můžete mi říct, jak ta dívka vypadala?“
„Mladá, snad devatenáct nebo dvacet, tmavé vlasy. Trochu bledá, jako by byla nemocná. Všechny odjely, kdy to bylo…? Aha, už si vzpomínám. Ten den mi zrovna přivezli sazenice růží. Jedenáctého. Dodávka přijela hodně brzo, protože nemám ráda vedro, a pracovala jsem na zahradě, když vyšly z domu. Zamávala jsem na Sandy. Je to moc milé děvče. Moc spolu nemluvíme, ale když se potkáme, vždycky má pro mě laskavé slovo. Je to ošetřovatelka, víte, pracuje v nemocnici a -“
Ryan dopil čaj, aniž by dal najevo, jak je spokojený. Doris Brownová se vrátila domů do Pittsburghu odpoledne jedenáctého. Sarah Rosenová měla buick a na čelním skle nepochybně parkovací samolepku. Sam Rosen, Sarah Rosenová, Sandra O'Tooleová. Starali se o slečnu Brownovou. Dva z nich se také starali o slečnu Maddenovou. Starali se také o pana Kellyho. Po měsících bez jediné stopy měl poručík Emmet Ryan konečně případ.
„Tamhle jde,“ řekla paní a vytrhla ho z myšlenek. Ryan se otočil a uviděl přitažlivou mladou ženu, spíš vyšší postavy, která nesla sáček s potravinami.
„Zajímalo by mě, kdo byl ten muž.“
„Jaký muž?“
„Včera večer tu byl. Možná má přece jenom přítele. Vysoký jako vy, tmavé vlasy - takový veliký.“
„Jak to myslíte?“
„Jako hráč fotbalu, víte, hodně statný. Ale určitě je milý. Viděla jsem, jak ho Sandy objímá. To bylo zrovna včera večer.“
Díky bohu za lidi, kteří nekoukají na televizi, pomyslel si Ryan.

Pro svou dlouhou kulovnici si Kelly vybral uzávěr dvaadvacítky, model Savage 54, odlehčenou verzi kompatibilní zbraně společnosti Anschutz. Stála celých sto padesát dolarů včetně daně. Skoro stejně drahý byl dalekohled a stojánek Leupold. Kulovnice byla na svůj účel až moc dobrá, byla určená pro lov malé zvěře a měla zvlášť pěknou pažbu z ořechového dřeva. Škoda, že do ní bude muset řezat. Ale větší škoda by byla nevyužít lekce, kterou mu udělil lodní strojník na Ogdenu.

Nevýhodou likvidace Eddieho Morella bylo, že dohodu bylo nutné osladit velkým množstvím čistého, neřezaného heroinu, šestikilovým dárečkem, který se ocitl v policejní skříni na důkazy. To bylo třeba vynahradit. Filadelfie žádala další dodávku a Henryho newyorské spojky projevovaly stále větší zájem, teď když dostaly vzorek na ochutnání. Zpracuje na lodi poslední dávku. Teď mohl všechno zase zgruntu změnit. Tony zařizoval bezpečnou laboratoř, která byla v dosahu a lip vyhovovala potřebám jeho vzkvétajícího podnikání, ale než bude laboratoř připravená, bude muset ještě jednou zapracovat postaru. Osobně tam ale nepojede.
„Kdy?“ zeptal se Buřt.
„Dnes v noci.“
„Dobře, šéfe. Kdo pojede se mnou?“
„Phil a Mike.“ Ti dva noví byli z Tonyho organizace, mladí, chytří, ctižádostiví. Henryho zatím neznali a nebudou součástí jeho místní distribuční sítě, ale dokázali zařídit rozvážku mimo město a byli ochotni dělat podřadnou práci, která k podnikání patřila, to jest míchání a balení. Viděli v tom, docela oprávněně, přijímací obřad, startovní čáru, od které bude růst jejich postavení a odpovědnost. Tony se zaručil, že jsou spolehliví. Henry se s tím spokojil. Byli teď s Tonym spojení, spojení podnikáním, spojení krví. Přijme Tonyho radu, když mu teď důvěřoval. Přebudoval distribuční síť, odstranil nutnost ženských kurýrů a tím odstranil i nutnost jejich přítomnosti, takže skončí důvod, proč mají žít. Bylo to zlé, ale vzhledem ke třem útěkům bylo jasné, že holky začínají být nebezpečné. V rozvojové fázi jeho operace snad byly užitečné, ale teď představovaly riziko.
Ale pěkně jedno po druhém.
„Kolik?“ zeptal se Buřt.
„Dost, aby vás to na chvíli zaměstnalo.“ Henry mávl směrem k chladnicím na pivo. Pro pivo v nich moc místa nebylo, ale to byl záměr. Buřt je odnesl do svého auta, ne nějak lajdácky, ale taky ne ustrašeně. Klidně a věcně, přesně jak to mělo být. Možná se Buřt stane jeho hlavním poručíkem. Byl loajální, uctivý, tvrdý, a když bylo potřeba, i mnohem spolehlivější než Billy nebo Rick - a byl to bratr. Opravdu zvláštní. Billy a Rick byli nutní na počátku, jelikož velcí distributoři byli vždycky bílí a on je bral jako záruku. Nu, osud to vyřešil sám. Teď chodili bílí hoši za ním, že?

„Vezměte s sebou Xanthu.“
„Šéfe, budeme mít práci,“ namítl Buřt.
„Můžete ji tam nechat, až skončíte.“ Jednu po druhé, tak to snad bude nejlepší.

Být trpělivý nebylo jen tak. Tuto vlastnost se sice jakžtakž naučil, ale jenom z nutnosti. Činnost pomáhala. Upevnil hlaveň do svěráku a poškodil lak ještě dřív, než začal dělat něco pořádného. Nastavil soustruh na nejvyšší rychlost, roztočil ovládací kolečko a do posledních patnácti centimetrů hlavně začal v pravidelných rozestupech vyvrtávat řadu děr. Za hodinu měl na ni navléknutý ocelový váiec podobný plechovce a připevněné teleskopické hledí. Ukázalo se, že kulovnice, i když upravená, je docela přesná.

„Pernej den, tati?“
„Vydal za jedenáct měsíců, Jacku,“ přiznal Emmet při večeři. Pro jednou přišel domů včas, čímž potěšil manželku - tedy skoro.
„Bylo to tak hrozné?“ zeptala se jeho žena.
„U večeře ne, miláčku, jo?“ Tím odpověděl i na její otázku. Emmet se snažil ze všech sil, aby tuto část svého života netahal domů. Pohlédl na syna a rozhodl se, že něco řekne k rozhodnutí, které syn nedávno učinil. „Tak námořní pěchota, jo?“
„To víš, tati, zaplatí mi poslední dva roky školy, viď?“ To bylo synovi podobné, starat se o takové věci, o náklady na vzdělání pro sestru, která byla zatím na střední škole a momentálně na táboře. A stejně jako jeho otec i Jack toužil po troše dobrodružství, než se usadí na místě, které mu život vybere.
„Synu, seš pitomec,“ zabručel Emmet dobromyslně. Také si dělal starosti. Vietnam ještě neskončil a možná neskončí, až jeho syn bude promovat. Jako většina otců jeho generace uvažoval, proč sakra musel riskovat život v boji proti Němcům - aby jeho syn musel udělat totéž a bojovat s národem, o kterém Emmet ani neslyšel, když byl v synově věku?
„Co dneska venku padá, tati?“ zeptal se Jack s uličnickým úšklebkem po oblíbeném způsobu námořních pěšáků.
Takové řeči dělaly starosti Catherine Burke Ryanové, která si pamatovala den, kdy Emmet odjížděl, pamatovala si, jak se šestého června 1944 modlila celý den v kostele svaté Alžběty a pak spoustu dalších dní, přestože jí pravidelně chodily uklidňující dopisy. Pamatovala si to čekání. Věděla, že takové řeči dělají starosti i Emmetovi.
Co dneska venku padá? Průšvihy! řekl skoro detektiv synovi, protože výsadkáři byli také hrdá kasta, ale myšlenka se zarazila dřív, než se mu dostala na rty.
Kelly. Snažili jsme se mu zavolat. Požádali jsme Pobřežní stráž, aby se podívala na ostrov, kde žije. Loď tam nebyla. Loď nebyla nikde. Kde byl? Už se ale vrátil, pokud ta drobná stará paní měla pravdu. Co když byl pryč? Ale teď je zpátky.
Vraždy po případu Farmer-Grayson-Brownová jednoduše přestaly. V marině si pamatovali, že jeho loď někdy v té době viděli, ale Kelly odplul uprostřed noci - té noci - a prostě zmizel. Spojení. Kde ta loď byla? Kde byla teď? Co padá z nebe? Průšvihy. Přesně to se dělo i předtím. Prostě to spadlo z nebe. Začalo to a přestalo.
Manželka a syn si toho znovu všimli. Přežvykoval jídlo, oči upřené kamsi do prázdna, a nedokázal se soustředit na nic jiného, protože mu mozek přemílal dosažitelné informace pořád dokola. Kelly není zas tak jiný, než jsem býval já, pomyslel si Ryan. Jedna-nula-jedna, Křičící orlové ze 101. pěší divize (výsadkáři), kteří se pořád naparovali ve svých baňatých kalhotách. Emmet začínal jako bezvýznamný frajer a skončil na válečném poli v akci s hodností, kterou měl dodnes, byl poručíkem. Pamatoval si, jak byl pyšný na to, že je něco zvláštního, na ten pocit, že necouvne, zvláště promíchaný s hrůzou ze skoku z letadla, poprvé na nepřátelském území, ve tmě, v ruce jen lehké zbraně. Nejtvrdší chlapi v nejtvrdší akci. Akce. Býval takový. Ale nikdy mu nikdo nezabil milovanou ženu… Co by se mohlo stát, třeba tehdy v šestačtyřicátém, kdyby to někdo provedl Catherine?
Nic dobrého.
Zachránil Doris Brownovou. Předal ji lidem, kterým důvěřoval. Včera večer jednoho z nich navštívil. Dozvěděl se, že je mrtvá. Zachránil Pamelu Maddenovou, zemřela, on byl v nemocnici, a za pár týdnů po propuštění začnou umírat lidé, odpravováni velmi odborným způsobem. Pár týdnů…, aby se dostal do formy. Potom vraždy ustaly a Kelly nebyl k nalezení.
Co když byl prostě pryč?
Teď se vrátil.
Něco se chystá.
S ničím takovým nemohl jít k soudu. Jediný fyzický důkaz, který měli, byl otisk podrážky - běžné tenisky, jakých se každý den prodají stovky. Velká nula. Měli motiv. Ale kolik vražd se stane každý rok a kolik vrahů se chovalo logicky? Měli příležitost. Mohl spoléhat na svou výpověď před porotou? Nikdo nemohl. Jak bych to vysvětlil soudci, uvažoval detektiv - ne, někteří soudci by to pochopili, ale porota ne, protože porotě vysvětlí základy čerstvě promovaný právník. Případ je vyřešen, pomyslel si Ryan. Věděl to. Ale v ruce neměl nic, jenom jistotu, že se něco chystá.

„Kdo je to, co myslíš?“ zeptal se Mike.
„Vypadá na rybáře,“ poznamenal Buřt ze sedadla u kormidla. Držel Jindřicha Osmého dost daleko od jachty s bílou kabinou. Blížil se západ slunce. Na složitou navigaci k laboratoři už bylo skoro pozdě, v noci to tam vypadalo úplně jinak. Buřt se podíval na bílý člun. Chlap s rybářským prutem zamával, odpověděl mu stejně a zároveň zamířil na levobok - pro něj to bylo vlevo. Čekala je perná noc. Xantha jim moc nepomůže. No, možná trochu, v přestávkách na jídlo. To byla opravdu škoda. Nebyla zas tak špatná, jenom pitomá, úplně rozhozená. Možná to tak udělají, prostě jí dají fakt dobrou dávku, než rozbalí síť a betonové cihly. Ty ležely v lodi přímo na očích a ona neměla ponětí, k čemu jsou. No, do toho mu nic nebylo.

Buřt zavrtěl hlavou. Zajímaly ho důležitější věci. Jak se bude Mikovi a Philovi pod ním pracovat? Bude muset být samozřejmě zdvořilý. Oni to pochopí. Měli by, když jde o prachy. Uvolnil se na sedadle, upíjel pivo a vyhlížel červenou bójku.

„Hleďme, hleďme," vydechl Kelly. Nebylo to nijak těžké. Billy mu řekl všechno, co potřeboval vědět. Měli tu místečko. Přijížděli od zátoky, lodí, obvykle v noci a obvykle odjížděli další ráno. U červené světelné boje zatáčeli. Sakra těžko se to hledalo, potmě to bylo skoro nemožné. Hlavně když člověk neznal zdejší vody. Kelly je znal. Navinul vlasec s háčkem bez návnady a zvedl dalekohled. Velikost a barvy odpovídaly. Jméno znělo Jindřich Osmý. To taky souhlasilo. Usadil se, díval se, jak loď zatáčí na jih a potom u červené boje na východ. Kelly si udělal značku do mapy. Nejméně dvanáct hodin. To by mělo bohatě stačit. Problém tak bezpečné skrýše tkvěl v tom, že byla absolutně závislá na udržení tajemství, které se proměnilo v osudové riziko, jakmile se proláklo. Lidi jsou nepoučitelní. Jedna cesta tam, jedna cesta ven. Další spolehlivý způsob, jak spáchat sebevraždu. Počká, až slunce zapadne. Kelly si čekání ukrátil tím, že vytáhl barvu ve spreji a začal vytvářet na malém člunu zelené pruhy. Vnitřek nastříkal černě.

33
Otrávené kouzlo
Billy mu říkal, že to obvykle zabere celou noc. To poskytlo Kellymu čas, aby se najedl, odpočinul si a připravil se. Popojel se Skokanem těsně k bažinám, kde dnes v noci bude lovit, a zakotvil. K jídlu si připravil jenom obložené chleby, ale byly pořád lepší než to, co ani ne před týdnem pojídal na vršku „svého" kopce. Pane Bože, před týdnem jsem byl na Ogdenu a chystal se do akce, zavzpomínal a smutně zavrtěl hlavou. Jak to, že byl život tak šílený?
Jeho malý člun, maskovaný nátěrem, vyplul na vodu po půlnoci. Připojil k zádi malý elektrický závěsný motor a jen doufal, že baterie jsou dost silné, aby vydržely tam i zpět. Nemohlo to být moc daleko. Podle mapy nemohly být bažiny moc rozsáhlé a loď, kterou používali, určitě ležela někde uprostřed, aby byli co nejvíc izolováni. Pomaloval si obličej a ruce tmavými barvami a zamířil do bludiště vraků, levou rukou kormidloval a zrakem a sluchem pátral po všem, co sem nepatřilo. Nebe mu pomáhalo. Nesvítil měsíc a světlo hvězd stačilo, aby viděl trávu a rákosí, které rostlo v přílivové bažině vytvořené mezi opuštěnými trupy lodí, zanášelo tuto část zátoky a vytvářelo oblíbené podzimní shromaždiště ptactva.
Bylo to jako prve. Tiché bručení závěsného motoru se podobalo zvuku saní, člun ho unášel rychlostí asi dvou uzlů, šetřil energii a tentokrát ho vedly hvězdy. Bahenní tráva rostla do výšky skoro dvou metrů nad hladinu a nebylo těžké pochopit, proč sem nejezdili až v noci. Bylo to učiněné bludiště, pokud jste se tu nevyznali. Ale Kelly se vyznal. Sledoval hvězdy, věděl, za kterou má plout a které si nemá všímat, podle toho, jak se jejich postavení na nebi měnilo. Bylo to skutečně pohodlné. Oni byli z města, nebyli námořníci jako on, a i když se cítili ve své skrýši v bezpečí, necítili se dobře v místech, kde vládla divočina a stezky byly nejisté. Toto je mé království, říkal si Kelly. Teď víc poslouchal, než se díval. Vysokou trávou šustil mírný vánek, prohánělse nejširším kanálem mezi nanesenými mělčinami; kanál byl křivolaký, ale určitě pluli tudy. Padesátileté trupy kolem něj vypadaly jako duchové z jiné doby a vlastně jimi byly, pozůstatky vyhrané války, zbytky mnohem jednodušších časů - některé seděly ve zvláštních úhlech, zapomenuté hračky obřího dítěte, hračky jeho země, dítěte, které vyrostlo do ustaraného dospělého.
Nějaký hlas. Kelly zastavil motor, několik vteřin se nechal unášet a otáčel hlavu, aby hlas lokalizoval. S kanálem měl pravdu. Kousek před ním zatáčel vpravo a ten zvuk vyšel také zprava. Teď opatrně, pomalu, projel zátočinou. Uviděl tři vraky. Možná je sem odvlekli společně. Kapitáni vlečných lodí se je nejspíš pokoušeli nechat tady pěkně v přímce, jenom kvůli osobnímu potěšení. Vrak umístěný nejzápadněji seděl mírně šikmo a nakláněl se sedm nebo osm stupňů na levobok, protože spočíval na nepevném dně. Profil byl starého typu, s nízkou nástavbou, vysoký ocelový komín dávno sežrala rez. Ale tam, kde měl být můstek, se svítilo. Hudba, nějaký současný rock ze stanice, která se snažila udržet řidiče nákladáků v noci vzhůru.
Kelly počkal několik minut, očima se vpíjel do celkového obrazu, vybíral si přístupovou trasu. Přiblíží se od přídě, aby ho trup lodě kryl. Už slyšel víc než jeden hlas. Najednou k němu dolehl smích, někdo asi řekl vtip. Znovu se zastavil, hledal na obrysu lodi nějakou překážku, něco, co tam nepatřilo, hlídku. Nic.
Vybrali si to místo chytře. V životě by je tu nikdo nehledal, nejezdili sem ani místní rybáři, ale člověk má být ostražitý, protože žádné místo není nikdy zcela bezpečné… Tohle byla ta loď. Dobře.
Kelly se teď ploužil rychlostí půl uzlu a držel se blízko jejího boku, dokud se nedostal až k jejich člunu. Uvázal svůj pomalovaný člun k nejbližší oporce. Provazový žebřík vedl na otevřenou palubu vraku. Kelly se zhluboka nadechl a začal šplhat.

Práce je přesně tak podřadná a nudná, jak Buřt říkal, pomyslel si Phil. Míchat mléčný cukr bylo ještě snadné, prosívat ho do velkých nerezocelových mís jako mouku na koláče a všechno stejnoměrně mísit. Vzpomněl si, jak pomáhal matce péct, když byl ještě malý, díval se na ni a učil se věci, které kluk zapomene, jakmile objeví baseball. Teď se mu všechno vybavilo, šustot síta, míchání prášků. Byl to vlastně docela příjemný výlet do dávných časů, kdy ještě nemusel brzo vstávat a chodit do školy. Ale tohle bylo ještě lehké. Potom však nastalo únavné rozdělování na přesně odměřené dávky, které sypali do malých igelitových obálek, ty museli scvaknout sešívačkou, uložit na hromadu, spočítat a zabalit. Vyměnil si s Mikem rozzlobený pohled, Mike se cítil stejně, Burtovi bylo asi taky tak, ale nedával to najevo a byl ještě té dobroty, že přivezl zábavu. Hrálo jim tu rádio a na přestávky měli Xanthu, napůl zfetovanou, ale… ochotnou, jak všichni zjistili o půlnoční přestávce. Pořádně ji znavili. Teď spala v rohu. Ve čtyři si udělají další přestávku a všichni si dopřejí dost času, aby se vzpamatovali. Bylo těžké zůstat vzhůru a Philovi dělal starosti ten prášek, trochu se ho vznášelo ve vzduchu. Vdechoval ho? Mohl by ho rozjařit? Jestli to budu muset ještě někdy dělat,

vezmu si nějakou masku, sliboval si. Třeba se mu líbilo vydělávat prachy tím, že to svinstvo prodává, ale nijak netoužil je sám užívat. No, Tony a Henry už připravovali pořádnou laborku. Pak už to nebude taková otrava. Aspoň něco. Další balík hotový. Phil byl trochu rychlejší než ostatní, chtěl to mít z krku. Přešel k chladnici a zvedl další kilový sáček. Přičichl k němu, jako pokaždé. Cítil nepříjemný, chemický pach jako z chemikálií, které používali na střední škole v biologické laboratoři, formaldehyd nebo co. Ve světle nové lampy sáček kapesním nožem rozřízl, s odvráceným obličejem vysypal obsah do první mísy, potom přidal předem odměřené množství cukru a začal lžičkou míchat.
„Ahoj."
Přišlo to naprosto neočekávaně. Najednou ve dveřích kdosi stál, v ruce pistoli. Měl na sobě vojenské šaty, maskáče a tvář měl pomalovanou zelenou a černou barvou.

Zachovat ticho nebylo nutné. Jeho kořist to věděla. Kelly předělal kolt zpátky na ráži pětačtyřicet a věděl, že díra v hlavni automatu bude ostatním v místnosti připadat dost velká, aby se v ní dalo zaparkovat auto. Ukázal levou rukou:
„Tudy. Na palubu, ksichtem dolů, ruce do zátylku, jeden po druhém, ty první," řekl tomu, který stál u mísy.
„Co ses sakra zač?" zeptal se ten černý.
„Ty jsi určitě Buřt. Neudělej žádnou pitomost."
„Jak víš, jak se jmenuju?" vyjel Buřt, zatímco Phil zaujal své místo na palubě.
Kelly ukázal na druhého bělocha a nasměroval ho vedle jeho přítele.
„Vím spoustu věcí," řekl Kelly a zamířil k Burtovi. Potom si všiml, že v rohu spí dívka. „Kdo je to?"
„Koukni se sám, vole!" Pětačtyřicítka se ocitla v úrovni jeho obličeje na vzdálenost paže.
„Copak to bylo?" zeptal se Kelly konverzačním tónem. „Tak na palubu, hned." Buřt okamžitě poslechl. Kelly viděl, že dívka spí. Prozatím ji nechal být. Prvním úkolem bylo prohledat je, jestli nemají zbraně. Dva měli malou pistoli. Jeden měl obyčejný nožík, byl k ničemu.
„Hele, kdo seš? Možná si můžeme promluvit," navrhl Buřt.
„To uděláme. Povídejte mi o těch drogách," začal Kelly.

V Moskvě bylo deset hodin dopoledne, když se z dešifrovacího oddělení vynořila Vološinova depeše. Jako vyšší člen direktorátu KGB měl přímé spojení se spoustou vyšších důstojníků, mezi nimiž byl i jeden akademik ve Službě I, odborník na Ameriku, který radil vyššímu vedení KGB a ministerstvu zahraničních věcí ohledně nového vývoje, který americká média nazývala détente. Tento muž, jenž neměl v rámci hierarchie KGB žádnou polovojenskou hodnost, byl pravděpodobně nejlepší osobou, která mohla rychle jednat, i když informační kopie depeše odešla také k náměstkovi předsedy s povinností dozoru nad Vološinovým odborem. Zpráva byla typicky krátká a výstižná. Akademik byl zděšen. Zmírnění napětí mezi dvěma velmocemi, z nichž jedna válčila, byl skoro zázrak, a jelikož k němu docházelo souběžně s americkým navazováním kontaktů s Čínou, mohlo také signalizovat novou éru ve vzájemných vztazích. Ani ne před čtrnácti dny to důkladné politbyru vysvětlil. Kdyby vyšlo na veřejnost, že se sovětský důstojník účastnil něčeho takového - to by bylo šílenství. Který kretén z GRU tohle vymyslel? Ovšem za předpokladu, že je to pravda, což musel prověřit. Kvůli tomu volal náměstkovi předsedy.
„Jevgeniji Leonidoviči? Mám tu naléhavou depeši z Washingtonu."
„Já taky, Váňo. Co doporučuješ?"
„Pokud je pravda to, co Američané tvrdí, musíme okamžitě jednat. Kdyby takové idiotství vyšlo na veřejnost, mělo by to nedozírné následky. Mohli byste potvrdit, že se to skutečně děje?"
„Dá. A potom… ministerstvo zahraničních věcí?"
„Souhlasím. Armádě by to trvalo moc dlouho. Vyslechnou nás?"
„Naši socialističtí spojenci? Ti budou slyšet na dodávku raket. Kňučí o ně už několik týdnů," odpověděl náměstek předsedy.
Typické, pomyslel si akademik, abychom zachránili životy Američanů, pošleme zbraně proti nim a Američané to pochopí. Takové šílenství. Názorná ilustrace, proč bylo détente nutné. Jak mohly dvě velké země zvládat své záležitosti, když obě byly přímo nebo nepřímo zapleteny do záležitostí menších zemí? Takové zbytečné rozptylování od důležitých věcí.
„Hlavní je teď rychlost, Jevgeniji Leonidoviči," opakoval akademik. I když ho náměstek předsedy svou hodností vysoko převyšoval, bývali před lety spolužáky a jejich kariéry se mnohokrát protnuly.
„Naprosto souhlasím, Váňo. Ještě odpoledne se ti ozvu."

Je to zázrak, pomyslel si Zacharias, když se rozhlížel. Celé měsíce neviděl svou celu zvenčí a už jenom to, že vdechoval čerstvý vzduch, teplý a vlhký, mu připadalo jako dar Boží, ale tím to nebylo. Počítal ostatní, v řadě stálo osmnáct dalších mužů, mužů jako on sám, všichni zhruba ve stejném věku, a v houstnoucím šeru viděl jejich tváře. Tady byl ten, koho hrozně dávno zahlédl, od pohledu kluk od námořnictva. Vyměnili si pohledy a chabé úsměvy, všichni dělali totéž co Robin. Jenom kdyby jim stráže dovolily mluvit, ale prvním pokusem si vysloužili jednu facku z mnoha. Ale i tak, pro tu chvíli stačilo, že viděl jejich tváře. Nebýt už sám, vědět, že jsou tu další, už to bylo dost. Taková maličkost. Taková ohromná věc. Robin stál tak vzpřímeně, jak mu zraněná záda dovolovala, a rovnal ramena, zatímco malý důstojník cosi říkal svým lidem, kteří byli také seřazeni. Nepochytil vietnamštinu natolik, aby rychlé řeči porozuměl.
„Tohle je nepřítel," říkal kapitán svým mužům. Brzy povede svou jednotku na jih a po všech těch přednáškách a bojovém výcviku přišla nečekaná příležitost, aby se přesvědčili na vlastní oči. Nejsou tak tvrdí, ti Američané, řekl jim. Podívejte se, nejsou tak vysocí a strašní, co? Ohnou se a zlomí a krvácejí - moc snadno! A tihle patří k nejlepším, tihle shazují bomby na našim zemi a zabíjejí naše lidi. Tohle jsou muži, se kterými budete bojovat. Bojíte se jich teď? A jestli

jsou Američané tak hloupí, že se pokusí tyhle psy zachránit, brzo se pocvičíme v umění, jak je zabíjet. S těmi vzrušujícím slovy dal svým vojákům rozchod a poslal je na noční hlídky.
Můžu to udělat, pomyslel si kapitán. Brzo to bude jedno. Od velitele pluku se dozvěděl, že jakmile dá politické vedení svolení, uzavře se tábor s definitivní platností a jeho muži skutečně dostanou možnost se trochu pocvičit, než se vydají po stezce strýčka Ho, kde dostanou možnost zabíjet ozbrojené Američany. Do té doby mu poslouží jako trofeje na ukázku, aby zmenšil strach svých lidí z neznámého boje a aby měl na co soustředit jejich vztek, protože tohle skutečně byli muži, kteří bombardovali jejich krásnou zem, až se z ní stávala pustina. Vybral rekruty, kteří cvičili zvlášť tvrdě a dobře - devatenáct mladých kluků, a u nich bude povzbuzovat chuť zabíjet. Budou ji potřebovat. Kapitána pěchoty napadlo, kolik jich asi přivede domů.

Kelly se zastavil v městském doku Cambridge a natankoval, než zamířil zpátky na sever. Teď mám všechno - no, skoro, říkal si Kelly. Plné nádrže a hlavu plnou užitečných údajů, a poprvé ty parchanty pořádně zasáhl. Zásoby zboží na čtrnáct dní, možná tři týdny. To už by jim mělo trochu zamotat hlavu. Mohl zboží sebrat sám a třeba je použít jako návnadu, ale ne, to neudělá. Nechtěl by to mít u sebe, zvlášť když silně tušil, jak se to asi dostává do země. Někudy přes východní pobřeží, víc Buřt nevěděl. Ať byl ten Henry Tucker jaký chtěl, rozhodně patřil k těm chytřejším paranoikům, protože rozškatulkoval svou operaci způsobem, jaký by Kelly za jiných okolností mohl obdivovat. Ale byl to asijský heroin a sáčky, ve kterých přicházel, páchly smrtí, a dostávaly se na východní pobřeží. Co všechno s pachem smrti se dostávalo z Asie na východní pobřeží Spojených států? Kellyho napadala jenom jediná odpověď a skutečnost, že znal spustu mužů, jejichž těla byla balzamována na letecké základně v Pope, jenom živila jeho vztek a odhodlání přijít věci na kloub. Zamířil se Skokanem na sever a kolem zděné věže Sharpova majáku se vracel do města, ve kterém mu hrozilo nejedno nebezpečí.
Naposledy.

Ve východní Americe bylo jen málo míst tak ospalých, jako je okres Somerset. Kraj velkých a daleko od sebe postavených farem a v celém okrese jenom jedna střední škola. Byla tu jediná hlavní dálnice, po které lidé zdejším krajem rychle a bez zastávky projížděli. Hlavní tepna do Oceán City, hlavního přímořského letoviska státu, zdejší končiny obcházela a nejbližší mezistátní dálnice vedla po opačné straně Bay. V tomto kraji byla také tak nízká kriminalita, že byla skoro neviditelná a všimli si jí jenom ti, kdo se zaměřili na řádově jednotkový nárůst v té či oné kategorii přestupků. Pokud došlo k vraždě, měly místní noviny o čem psát celé týdny a loupeže byly málokdy problémem v kraji, kde majitel domu s chutí pozdraví nočního vetřelce dvanáctirankou a teprve pak se ptá. Asi jediný problém představovali řidiči a na ty tady měli státní policii, která projížděla silnicemi v nažloutlých autech. Aby si tu nudu vynahradila, měla policejní auta na východním pobřeží Marylandu nezvykle silné motory, takže mohla dohnat příliš rychlé řidiče, kteří až moc často před jízdou navštěvovali místní kořalny ve snaze vnést do zdejší příjemné, leč nudné selanky trochu vzruchu.
Policista první třídy Ben Freeland byl na obvyklé objížďce. Kdykoli se mohlo stát něco skutečně vážného a on byl toho názoru, že k jeho práci patří důkladně znát kraj, každý jeho centimetr, každou farmu a odbočku, takže kdyby někdy dostal skutečně vážné hlášení, bude vědět, kudy se tam nejrychleji dostane. Rodák ze Somersetu, čtyři roky po akademii v Pikesvillu, pomýšlel na povýšení na desátníka, když tu zahlédl chodce na Postbox Road, poblíž vesničky s nepravděpodobným jménem Dames Quarter. To bylo divné. Tady všichni jezdili v autech. Dokonce i děti začínaly jezdit na motorkách od časného věku a za volant auta často usedaly hluboko pod přípustnou věkovou hranicí, což byl další závažný přestupek, který řešil co měsíc. Zahlédl chodce na míli daleko - byla tu rovina - a nijak zvlášť si ho nevšímal, dokud neurazil z té vzdálenosti tři čtvrtiny. Žena - teď už to bylo jasné - šla nějak divně. Po další stovce metrů poznal, že není oblečená jako místní. Další divná věc. Sem se člověk dostane jedině autem. Navíc šla cik cak, dokonce měnila délku kroku, a to prozrazovalo běžnou společenskou únavu - zde velmi rozšířený přestupek, ušklíbl se policista -, a to znamenalo, že by měl zastavit a podívat se na ni. Zajel s velkým fordem na štěrkovou krajnici, hladce a bezpečně zastavil patnáct rnetrů od ženy a vystoupil, jak ho to učili v akademii, při tom si nasadil služební stetson a upravil opasek s pistolí.
„Dobrý den," řekl přívětivě. „Kam máte namířeno?"
Na chvilku se zastavila a zahleděla se na něj očima, které patřily na jinou planetu. „Kdo ses?"
Policista se naklonil blíž. Necítil v jejím dechu žádný alkohol. Drogy tu ještě nebyly moc rozšířený problém, to Freeland věděl. To se však mohlo právě změnit.
„Jak se jmenujete?" zeptal se přísněji.
„Xaníha, s iks," odpověděla s úsměvem.
„Odkud jste, Xantho?"
„Tady kousek."
„Kousek odkud?"
„'Lanty."
„Z Atlanty je to hodně daleko."
„Já vím!" Pak se zasmála. „Nevěděl, že jich mám víc." To jí připadalo jako ohromná legrace a ráda se mu s tím tajemstvím svěřila. „Mám je v podprdě."
„A copak?"
„Prášky. Schovávám šije v podprdě a on to nevěděl."
„Můžu se na ně podívat?" Freelandovi se hlavou honila spousta věcí a už věděl, že dnes bude muset zatýkat.
Smála se, když sahala pod blůzu. „Kousek couvni."

Freeland poslechl. Nemělo smysl ji plašit, i když pravačku už měl u opasku těsně u služebního revolveru. Sledoval, jak Xantha loví v téměř nezapnuté blůze a vytahuje hrst červených kapslí. Takže tak to bylo. Otevřel kufr auta, sáhl dovnitř pro soupravu na důkazy a vytáhl jednu obálku.
„Nechcete si je dát sem, abyste je neztratila?“
„Fajn!“ Ten polda je fakt kámoš.
„Můžu vás svézt?“
„Jasně. Bolej mě nohy.“
„Tak si pojďte sednout.“ Podle předpisu by takové osobě měl nasadit želízka, a když jí pomáhal na zadní sedadlo, udělal to. Zdálo se, že jí to nevadí ani za mák.
„Kam jedem?“
„No, Xantho, myslím, že si potřebujete někde na chvíli lehnout a odpočinout si. Takže vám nějaké takové místečko najdu, dobře?“ Freeland už věděl, že má nabeton případ držení drog, a rozjel se.
„Buřt a ti dva druzí si taky lehli, jenomže ti se už neprobuděj.“
„Jak to, Xantho?“
„Napral to do nich, beng beng beng.“ Názorně napřáhla ruku. Freeland to viděl v zrcátku a málem při tom sjel ze silnice.
„Kdo to byl?“
„Jeden běloch, jméno nevím, neviděla jsem mu ani do ksichtu, ale napálil to do nich, beng beng beng.“
Panenko skákavá.
„Kde?“
„Na lodi.“ To přece ví každej, ne?
„Na jaké lodi?“
„Přece ve vodě, pitomče!“ Byl fakt divnej.
„Děláte si srandu, děvče?“
„A víte, co je divný, nechal tam všechny drogy, to ten bílej kluk udělal. Jenomže byl zelenej.“
Freeland neměl ponětí, o čem ta dívka žvaní, ale rozhodl se to zjistit co nejrychleji. Pro začátek zapnul maják, šlápl na to, jak jenom jeho velká osmiválcová čtyřistadvacetsedmička dovolila, a uháněl na policejní stanici „V“ ve Westoveru. Měl by jim nejdřív zavolat rádiem, ale tím by ničeho nedosáhl, nanejvýš by kapitán došel k přesvědčení, že zfetovaný je Freeland.

„Jachto Skokane, podívejte se na svou čtvrtku na levoboku.“
Kelly zvedl milrofón. „Znám vás?“ zeptal se, ale nepodíval se.
„Kde jsi sakra byl, Kelly?“ zeptal se Oreza.
„Na služební cestě. Co se staráš?“
„Stejskale se mi,“ zněla odpověď. „Zpomal trochu.“
„Je to nutné? Musím někam jet, Portagee.“
„Hele, Kelly, jsme přece oba námořníci, tak se nemusíš hned štětit.“
Kdyby toho chlapa neznal… Ne, musel se podřídit, bez ohledu na to, kdo to byl. Kelly ubral plyn a nechal kutr, aby se během několika minut objevil u boku. Potom ho požádají, aby zastavil a umožnil vstup na palubu, k čemuž měl Oreza právo, a kdyby se tomu chtěl vyhnout, ničemu by nepomohl. Kelly bez pobízení zařadil volnoběh a brzy se nechal jen tak unášet. Kutr se bez svolení těsně přiblížil a Oreza skočil na palubu.
„Hej, Kelly,“ řekl místo pozdravu.
„Co je?“
„Byl jsem u tebe na pláži už dvakrát za posledních pár týdnů, abych si s tebou dal pivo, ale nebyls doma.“
„No, nechtěl bych tě mít na svědomí, kdybys pak nemohl do služby.“
„Je to tu trochu pustý, když není koho buzerovat.“ Najednou bylo jasné, že oba muži jsou nervózní, ale ani jeden nevěděl, jaký má ten druhý k tomu důvod. „Kde jsi sakra byl?“
„Musel jsem odjet ze země. Služebně,“ odpověděl Kelly. Bylo jasné, že nic víc neřekne.
„Prima. Zdržíš se nějakou dobu?“
„Jo, mám to v plánu.“
„Dobře, možná se příští týden zastavím, můžeš mi navykládat zase nějaké lži o tom, jak jsi byl u námořnictva vrchní pomocník.“
„Vrchní pomocníci od námořnictva nemusejí lhát. Potřebuješ poradit s námořním řemeslem?“
„To mi říká ten právej! Možná bych ti měl hned teď napařit bezpečnostní prohlídku!“
„Myslel jsem, že je to přátelská návštěva,“ poznamenal Kelly a oba muži znervózněli ještě víc. Oreza se 19 snažil zamaskovat úsměvem.
„Tak jo, budu na tebe hodnej.“ Ale nefungovalo to. „Stavím se příští týden, Kelly.“
Potřásli si rukama, ale cosi se změnilo. Oreza mávl a jedenačtyřicítka, aby se znovu přiblížila, a skočil na palubu jako skutečný profík. Kutr bez dalšího slova odrazil.
No a je to jasné. Kelly posunul plynové páky.

Oreza se díval, jak Skokan pokračuje na sever, a uvažoval, co se to krucinál děje. Musel odjet ze země, to říkal. Jeho loď určitě nebyla nikde v Chesapeake - ale kde teda byla? Proč se o toho chlapa zajímali policajti? Kelly a vrah? No, za cosi dostal námořní kříž, byl u podvodní demoliční čety, tolik Oreza věděl. Kromě toho si s takovým chlapem dal rád pivo a svým způsobem to byl dobrý námořník. Vztahy se rozhodně komplikovaly, když člověk přestal dělat záchranáře a místo

toho se dal na policajta, pomyslel si kormidelní poddůstojník a zamířil na jihozápad k Thomas Point. Musel si zatelefonovat.
„Tak co se stalo?“
„Rogere, věděli, že přijdem,“ odpověděl Ritter a klidně se na něj díval.
„Jak to, Bobe?“ zeptal se MacKenzie.
„Ještě nevím.“
„Únik informací?“
Ritter sáhl do kapsy, vytáhl fotokopii nějakého dokumentu a podal mu ji. Originál byl napsaný vietnamsky. Pod textem fotokopie byl rukou psaný překlad. Tiskací angličtinou byla napsána slova „zelené křoví“.
„Oni znali název?“
„Je to bezpečnostní selhání na jejich straně, Rogere, ale je to tak, zdá se, že ho znali. Nejspíš tu informaci chtěli použít u nějakého námořního pěšáka, kterého mají. Něčím takovým se lidé dají rychle zlomit. Ale měli jsme štěstí.“
„Vím. Nikdo nebyl zraněn.“
Ritter přikývl. „Předtím jsme vysadili na pobřeží jednoho chlapa. SEAL od námořnictva, moc dobrý. Měl všechno jako na dlani, když přijely severovietnamské posily. To on tu akci zrušil. Potom prostě z toho kopce odkráčel.“ Vždycky bylo mnohem dramatičtější volit slabá slova, zvlášť před někým, kdo si svého času také přičichl k střelnému prachu. MacKenziemu to stálo za hvízdnutí. „To musí být chladná hlava.“
„A ještě něco lepšího,“ řekl Ritter tiše. „Cestou ven sbalil Rusa, který mluvil s našimi lidmi, a velitele tábora. Máme je ve Winchesteru. Živé,“ dodal Ritter s úsměvem.
„Takhle jste dostali tu depeši? Myslel jsem, že od rádiových zpravodajců. Jak to dokázal?“
„Jak jsi říkal, chladná hlava.“ Ritter se usmál. „To je ta dobrá zpráva.“
„Nevím, jestli chci slyšet tu špatnou.“
„Máme náznaky, že druhá strana chce tábor zrušit a s ním i všechny uvnitř.“
„Ježíši… Henry je zrovna v Paříži,“ řekl MacKenzie.
„Bereš to ze špatného konce. Jestli se s tím vytasí, třeba i při neformálním setkání, jednoduše to popřou a mohlo by je to natolik vystrašit, že se to pokusí zařídit tak, aby už skutečně nebylo o čem mluvit.“ Bylo známo, že skutečná práce se na takových konferencích odbývala o přestávkách a ne u konferenčního stolu, u kterého lidé museli vznášet své připomínky oficiálně.
„Pravda. Tak co tedy?“
„Pracujeme přes Rusy. Máme na ně spojení. Vyvolal jsem kontakt sám.“
„Dáš mi vědět, jak to dopadá?“
„Rozhodně.“

„Děkuju vám, že jste mi dovolili, abych si s vámi promluvil,“ řekl poručík Ryan.
„O co vlastně jde?“ zeptal se Sam Rosen. Byli u něj v kanceláři - nebyla velká a čtyři lidé se do ní sotva vměstnali. Sarah a Sandy tu byly také.
„Jde o vašeho bývalého pacienta - Johna Kellyho.“ Ryan si všiml, že je to moc nepřekvapilo. „Potřebuji s ním mluvit.“
„Co vám brání?“ zeptal se Sam.
„Nevím, kde je. Trochu jsem doufal, že by to mohl vědět někdo z vás.“
„O čem jste s ním chtěl mluvit?“ zeptala se Sarah.
„O sérii vražd,“ odpověděl Ryan okamžitě a doufal, že je tím šokuje.
„Jakých vražd?“ Tu otázku vyslovila ošetřovatelka.
„Doris Brownové, například, a několika dalších.“
„John jí nic neudělal -“ vyjela Sandy, než ji Sarah Rosenová stačila vzít za ruku.
„Takže víte, kdo je Doris Brownová,“ poznamenal detektiv trochu rychle.
„John a já… spřátelili jsme se,“ řekla Sandy. „V několika posledních týdnech nebyl ve Státech. Nikoho zabít nemohl.“ Ale, pomyslel si Ryan. To byla dobrá a zároveň špatná zpráva. S Doris Brownovou to přehnal, i když reakce ošetřovatelky byla trochu moc emocionální. Ovšem zároveň se mu tím potvrdila jeho spekulace. „Nebyl ve Státech? A kde teda byl? Jak to víte?“
„Myslím, že bych vám neměla říkat, kde byl. Nemám to vědět.“
„Jak to myslíte?“ zeptal se policista užasle.
„Ani to bych vám neměla říkat, promiňte.“ Podle toho, jak odpovídala, poznal, že si je jistá a nesnaží se vykračovat. Co má tohle sakra znamenat? Na to nebyla odpověď a Ryan se rozhodl pokračovat. „K Brownovým do Pittsburghu volala nějaká Sandy. Byla jste to vy, že?“
„Detektive,“ řekla Sarah. „Nevím, jestli dobře chápu, proč nám kladete všechny ty otázky.“
„Snažím se vytěžit jistou informaci a chci, abyste svému příteli řekli, že by si měl se mnou promluvit.“
„Je to tedy kriminální vyšetřování?“
„Ano.“
„A vy nám kladete otázky,“ poznamenala Sarah. „Můj bratr je právník. Neměla bych mu zavolat? Zdá se, že se nás vyptáváte, co víme o nějakých vraždách. Znervózňujete mě. Mám jednu otázku - je někdo z nás z něčeho podezřelý?“
„Ne, ale váš přítel ano.“ Pokud zrovna teď Ryan něco nepotřeboval, byla to přítomnost právníka.
„Počkejte chvilku,“ řekl Sam. „Jestli si myslíte, že John udělal něco špatného, a chcete, abychom vám ho našli, pak tím říkáte, že podle vás víme, kde je, správně? Neznamená to, že jsme… pomocníci, vlastně spolupachatelé, tak se to říká, že?“

A jste? Ryan by se strašně rád zeptal. Ale pak pokračoval: „Řekl jsem něco takového?“
„V životě mi nikdo podobné otázky nekladl a jsem z toho nesvůj,“ řekl lékař manželce. „Zavolej bratrovi.“
„Podívejte se, nemám důvod věřit, že někdo z vás udělal něco špatného. Mám důvod věřit, že něco udělal váš přítel. Já vám říkám toto: prokážete mu laskavost, když mu povíte, aby mi zavolal.“
„Koho podle vás zabil?“ naléhal Sam.
„Pár lidí, co obchodovali s drogami.“
„Víte, co dělám?“ zeptala se Sarah ostře. „Čím se zabývám většinu času, víte, co to je?“
„Ano, paní. Hodně pracujete s narkomany.“
„Pokud to opravdu dělá John, možná že bych mu měla koupit pistoli!“
„Bolí to, když některého z nich ztratíte, že?“ zeptal se Ryan tiše a tím ji usadil.
„To si pište. Neděláme svou práci proto, abychom pacienty ztráceli.“
„Jaké to bylo ztratit Doris Brownovou?“ Neodpověděla, ale jenom díky tomu, že jí inteligence zavřela ústa dřív, než zareagovala. „Přivedl ji k vám, abyste jí pomohli, že? A vy jste tady se slečnou O'Tooleovou tvrdě pracovaly na tom, abyste ji z toho dostaly. Myslíte, že vám to vyčítám? Ale než ji nechal u vás, zabil dva lidi. Vím to. Pravděpodobně patřili k těm, kteří zavraždili Pamelu Maddenovou, po nich ve skutečnosti šel. Váš přítel Kelly je velmi ostrý hoch, ale není tak chytrý, jak si o sobě myslí. Jestli teď přijde sám, je to jedna věc. Jestli nás donutí, abychom ho chytili, bude to něco jiného. Povězte mu to. Prokážete mu laskavost, jasné? Sobě taky prokážete laskavost. Myslím, že zatím jste zákon neporušili. Jestli teď pro něj uděláte něco jiného, než co jsem vám řekl, možná ho porušíte. Obvykle takhle nikoho neupozorňuju,“ řekl jim Ryan přísně. „Vy přece nejste žádní zločinci. Vím to. To, co jste udělali pro tu Brownovou, bylo obdivuhodné a je mi líto, že to tak dopadlo. Ale Kelly běhá po městě a zabíjí lidi a to je špatné, jasné? Říkám vám to jenom pro případ, že jste třeba zapomněli. Ani já nemám rád prodavače drog. Pamela Maddenová, to děvče na vodotrysku, to je můj případ. Chci ty lidi dostat za mříže; chci se dívat, jak jdou do plynové komory. Je to moje práce, starat se, aby došlo na spravedlnost. Ne jeho, ale moje. Rozumíte?“
„Ano, asi ano,“ odpověděl Sam Rosen a vzpomněl si na chirurgické rukavice, které dal Kellymu. Teď to bylo něco jiného. Tehdy se cítil nad všechno povznesený - citově byl s tou hrůzou spojený, ale nijak se ho nedotýkalo, co jeho přítel dělá, a schvaloval to, jako by četl novinové zpravodajství o sportovním zápase. Teď se to změnilo, události ho vtáhly. „Povězte mi, už brzy chytíte ty lidi, co zabili Pam?“
„Něco už víme,“ odpověděl Ryan a ani si neuvědomil, že svou odpovědí odstřelil to, co už měl skoro na dosah.

Oreza seděl za stolem; tuto část své práce nesnášel a byl to jeden z důvodů, proč nestál o postup, protože by to znamenalo mít vlastní kancelář a stát se součástí „ředitelství“, místo aby jezdil s lodí. Pan English byl na odchodu a jeho zástupce, náčelník, byl někde mimo, takže Oreza zůstal jako jediný vyšší důstojník - ale stejně to byla jeho práce. Poddůstojník zapátral na stole po navštívence a vytočil číslo.
„Vraždy.“
„Prosím poručíka Ryana.“
„Není tady.“
„A seržant Douglas?“
„Dneska je u soudu.“
„Dobře, ještě zavolám.“ Oreza zavěsil. Podíval se na hodiny. Táhlo na čtvrtou - byl na stanici od půlnoci. Otevřel zásuvku a začal vyplňovat formuláře o spotřebě paliva a v Chesapeake Bay tím pádem měli pré opilci, kteří si mohli dovolit jachtu. Potom měl v plánu jet domů, navečeřet se a trochu se vyspat.

Problém byl, jak najít smysl v tom, co dívka říká. Zavolali lékaře z ordinace naproti přes ulici a ten zjistil, že se jedná o intoxikaci barbituráty, což nebyla žádná novinka, a potom řekl, že stačí počkat, až se její tělo jedu zbaví. Za tyto dva názory pumpnul okres o dvacet dolarů. Mluvili s ní několik hodin a ona se jen střídavě smála nebo vztekala, ale výpověď se nezměnila. Tři mrtví, beng beng beng. Teď už jí to připadalo méně legrační. Začala si vzpomínat, jaký byl Buřt, a mluvila o něm ohavně.
„Kdyby se ta holka vznášela ještě výš, byla by už na měsíci s kosmonauty,“ vzdychl kapitán.
„Tři mrtví lidi, někde na lodi,“ opakoval policista Freeland. „Jména a všechno.“
„Věříš tomu?“
„Opakuje pořád totéž, ne?“
„Jo.“ Kapitán vzhlédl. „Ty rád jezdíš na ryby. Co ti to připomíná, Bene?“
„Vypadá to na ostrov Bloodsworth.“
„Zadržíme ji přes noc pro veřejné opilství… za držení drog ji máme natvrdo, že?“
„Kapitáne, stačilo, abych ji o to požádal. Ona mi to svinstvo podala.“
„Dobře, tak ji zpracuj jako normální případ.“
„A potom, pane?“
„Lítáš rád v helikoptéře?“

Tentokrát si vybral jinou marinu. Ukázalo se, že je to docela snadné, když tolik lidí jezdí rybařit nebo na člunech pořádají večírky, a v této marině byla spousta míst pro projíždějící lodě, které v létě okupovaly celé pobřeží, cestou se někde zastavovaly pro jídlo a palivo a chvíli kotvily. Správce mariny se díval, jak Kelly odborně zajíždí do třetího největšího kotviště, což nebylo u majitelů těch největších jachet zase tak běžné. Ještě víc ho překvapilo mládí majitele lodi.

„Jak dlouho tu chcete zůstat?“ zeptal se muž a pomáhal s lany.
„Pár dní. Je to v pořádku?“
„Jasně.“
„Nebude vám vadit, když zaplatím hotově?“
„Hotovost máme radši,“ ujistil ho správce.
Kelly odloupl několik bankovek a oznámil, že dnes v noci bude spát na palubě. Neřekl, co bude dělat příští den.

34
Pátrání
„Něco nám ušlo, Emě,“ oznámil Douglas v osm deset ráno.
„Co zase?“ zeptal se Ryan. To, že jim něco ušlo, se při jejich práci stávalo každou chvíli.
„Jak věděli, že odjela do Pittsburghu? Volal jsem tomu seržantovi Meyerovi, ať prověří meziměstské hovory u jejich telefonu. Nic. Ani jediný telefonát ven za poslední měsíc.“
Detektiv poručík zamáčkl cigaretu. „Nesmíš zapomenout, že náš přítel Henry asi věděl, odkud je. Utekly mu už dvě holky a nejspíš si dal tu práci a vyptal se, odkud jsou. Ale máš pravdu,“ řekl Ryan po chvilce přemýšlení. „Nejspíš si myslel, že Doris je mrtvá.“
„Kdo teda věděl, kde je?“
„Ti lidi, co ji tam odvezli. Ti to rozhodně nikomu neřekli.“
„Kelly?“
„Byl mimo zem, zjistil jsem to včera na Hopkinsu.“
„Ale, fakt? Kde?“
„Ta ošetřovatelka, O'Tooleová, tvrdí, že to ví, ale nesmí to říct - kdopak ví, co to zase znamená.“ Odmlčel se. „Zpátky k Pittsburghu.“
„Jde o to, že otec seržanta Meyera je pastor. Hovořil s tou dívkou a synovi něco z toho řekl. Dobře. Seržant s tím jde za kapitánem. Kapitán zná Franka Allena a serža mu zavolá, aby zjistil, kdo má případ na starosti. Frank ho odkáže na nás. Meyer už nemluvil s nikým jiným.“ Douglas si zapálil. „Tak jak se ta informace mohla dostat k našim přátelům?“
Bylo to naprosto běžné, ale ne zrovna příjemné. Oba muži měli dojem, že se případ vylupuje. Skutečně se to dělo, ten případ se hnul. Nebylo nic zvláštního, že se najednou hýbal až moc rychle na analytické zpracování, které bylo nutné, aby jim to všechno dávalo nějaký smysl.
„Mají někoho u nás, jak jsem si celou dobu myslel.“
„Franka?“ zeptal se Douglas. „Ten neměl nikdy s žádným tím případem nic společného. Ani nemá přístup k informacím, které naši přátelé potřebovali.“ Což byla pravda. Případ Heleny Watersové dostal v západním obvodě jeden Allenův podřízený detektiv, ale šéf ho skoro hned předal Ryanovi a Douglasovi kvůli stupni násilí, které se v případě objevilo.
„Myslím, že by se tomu dalo říkat pokrok, Emě. Teď máme jistotu. Z oddělení unikají informace.“
„Jaké další dobré zprávy ještě máme?“

Státní policie měla jen tři vrtulníky, všechno Bell Jet Rangery, a zatím se je pořád učili používat. Získat jeden z nich nebylo jen tak, ale kapitán velící stanici „V“ byl postarší muž, který měl na starosti klidný okres - na tom neměly ani tak zásluhu jeho schopnosti jako spíš povaha zdejšího kraje, ale policejní hierarchie hledí jen na výsledky, ať jsou získané jakkoli. Helikoptéra přistála na heliportu u stanice ve tři čtvrtě na devět. Kapitán Ernest Joy a policista první třídy Freeland už čekali. Ani jeden z nich dosud helikoptérou neletěl a oba byli trochu nervózní, když viděli, jak je malá. Zblízka vždycky vypadala menší a ještě menší byla zevnitř. Používali ji hlavně pro rychlou pomoc, létal v ní pilot a zdravotník a oba to byli ozbrojení policisté ve sportovních leteckých oblecích, které jim podle jejich názoru moc slušely, s těmi ramenními vycpávkami a pilotními brýlemi proti slunci. Povinná bezpečnostní přednáška trvala celých devadesát vteřin a odhrkali ji tak rychle, že jim nikdo nerozuměl. Když se pozemšťané připoutali, helikoptéra se vznesla. Pilot si řekl, že nebude let přehánět. Starší muž byl přece jenom kapitán a čistit zvratky na zadním sedadle nepatřilo k pilotovým oblíbeným činnostem.
„Kam?“ zeptal se interkomem.
„Ostrov Bloodsworth,“ řekl mu kapitán Joy.
„Rozumím,“ odpověděl pilot podle svého názoru jako správný letec, zamířil na jihovýchod a spustil nos vrtulníku níž. Netrvalo to dlouho.
Svět vypadá shora jinak a reakce lidí, kteří letí vrtulníkem poprvé, je vždycky stejná. Při startu, stejně jako když se v lunaparku odlepí od země kabina lanovky, se nejdřív leknou, ale pak už jen žasnou. Svět se před očima obou policistů měnil a jako by najednou dával smysl. Viděli pod sebou silnice a farmy rozložené jako mapu. Freeland se orientoval první. Jelikož svůj rajón dobře znal, okamžitě viděl, že obraz, který o něm v duchu měl, nebyl úplný; jeho představa o tom, jak to tu opravdu vypadá, nebyla docela správná. Byl sotva tři sta metrů vysoko, takovou vzdálenost urazí jeho auto po silnici během několika vteřin, ale perspektiva byla úplně jiná a on se z ní okamžitě začal učit.
„Tady jsem ji našel,“ oznámil kapitánovi interkomem.
„Daleko od místa, kam letíme. Myslíš, že sem došla pěšky?“
„Ne, pane.“ Ale nebylo to daleko od vody, že? Možná dvě míle odtud viděl starý dok nějaké opuštěné farmy a nebyli ani pět mil od místa, kam mířili, sotva dvě minuty letu. Chesapeake Bay teď byla pod ranním oparem jako široká modrá stuha. Na severozápadě se rozkládalo testovací středisko letectva vojenského námořnictva Patuxent River a oba viděli, že tam létá letoun - pilot ho musel mít v patrnosti, protože neustále dával pozor na nízko letící letadla. Frajeři od námořnictva se rádi prohánějí těsně nad zemí.

„Přímo před námi," řekl. Zdravotník jim to ukázal rukou, aby pasažéři věděli, co znamená přímo před námi. „Shora to vypadá úplně jinak," řekl Freeland chlapecky udiveným hlasem. „Chodím sem na ryby. Z hladiny to vypadá prostě jako bažina."
Ale teď tomu tak nebylo. Z výšky tři sta metrů to vypadalo nejdřív jako skupina ostrůvků, spojených nánosy a trávou, ale přesto ostrůvků. Jak se blížili, ostrůvky získávaly pravidelný tvar, nejdřív zhruba kosočtvercové a potom přesnější obrysy lodí, zarostlých trávou a rákosím.
„Páni, jejich tu celá hromada," poznamenal pilot. Létal sem málokdy, a když už, tak většinou v noci, kvůli nehodám.
„První světová válka," řekl kapitán. „Můj otec říkal, že to jsou zbytky z války, které nedostali Němci."
„Co přesně hledáme?"
„Nevím jistě, možná člun. Včera jsme sebrali jednu feťačku," vysvětloval kapitán. „Říkala, že je tu někde laboratoř a v ní tři mrtvoly."
„Nekecá? Drogová laboratoř, tady!"
„Přesně to ta ženská říkala," potvrdil Freeland a dozvídal se zase něco nového. I když to z hladiny vypadalo nemožně, mezi ostrůvky vedly kanály. Nejspíš sakra dobré místečko na kraby. Z paluby rybářské jachty to vypadalo jako jednolitý ostrov, ale shora ne. No nebylo to zajímavé?
„Tamhle se něco zalesklo." Zdravotník ukázal pilotovi kamsi vpravo. „Jako sklo."
„Podíváme se na to." Páka šla doprava a trochu dolů a Jet Ranger se snesl níž. „Jo, vidím tam u těch tří člun."
„Omrkni to," nařídil mu zdravotník s úšklebkem.
„Jasně." Bude to aspoň příležitost trochu si zalétat. Jako bývalý pilot Huey Cobry od První letecké kavalerie si hrozně rád s letounem hrál. Létat rovně a bez výkyvů uměl nakonec každý. Nejdřív cíl obkroužil, zkontroloval vítr, potom mírně stlačil páku kolektivního řízení a dostal vrtulník asi na sedmdesát metrů.
„To bude osmnáctka," řekl Freeland a všichni viděli bílé nylonové lano, které ji drželo u vraku lodě.
„Níž," přikázal kapitán. Za několik vteřin viseli šestnáct metrů nad palubou vraku. Člun byl prázdný. Stála v něm chladnice na pivo a vzadu jakási hromada, ale jinak nic. Z pobořené nástavby lodě vyletělo několik ptáků a vrtulník sebou trhl. Pilot instinktivně manévroval, aby se jim vyhnul. Stačila by jedna vrána vcucnutá do motoru a stali by se trvalou součástí této umělé bažiny.
„Majitelé člunu se o nás skutečně nezajímají," prohodil pilot do interkomu. Freeland mu za zády naznačil tři výstřely. Kapitán přikývl.
„Myslím, že máš asi pravdu, Bene." Pilotovi: „Můžete označit přesnou pozici na mapě?"
„Dobře." Uvažoval, jestli má sestoupit těsně nad palubu a vysadit je tam. V kavalerii by to byla brnkačka, ovšem v této situaci to vypadalo nebezpečně. Zdravotník vytáhl mapu a zapsal příslušné poznámky. „Viděli jste, co potřebujete?"
„Jo, letíme zpátky."
Za dvacet minut už byl kapitán Joy na telefonu.
„Pobřežní stráž, Thomas Point."
„Tady je kapitán Joy, státní policie. Potřebujeme trochu pomoct." Několik minut vysvětloval.
„Zabere to asi devadesát minut," řekl mu dozorčí důstojník English.
„To bude stačit."

Kelly si zavolal taxík a u vchodu do mariny nasedl. Nejdřív se toho dne zastavil v poněkud nedůvěryhodném podniku zvaném Plukovník Kraksna, kde si najal volkswagen ročník 1959 a předplatil si ho na měsíc, bez poplatku za ujeté míle. „Děkuju vám, pane Aiello," říkal obchodník usměvavému Kellymu, který použil průkaz muže, jenž se už navěky bez průkazu obejde. Odjel s autem zase do mariny a začal do něj přenášet různé věci. Nikdo si ho moc nevšímal a za čtvrt hodiny byl brouk pryč.
Kelly využil příležitosti a projel si lovecký revír, protože si chtěl prověřit, jak to tu vypadá s dopravou. Bylo tu příjemně prázdno, v této části města nikdy nebyl, nacházela se kousek od průmyslového tahu zvaného O'Donnellova ulice, nikdo tu nebydlel a málokdo by chtěl. Ve vzduchu se vznášely pachy různých chemikálií, ne zrovna příjemné. Nebylo tu tak rušno jako kdysi, mnoho budov zde v obvodě vypadalo, že je nikdo neužívá. Důležitější bylo, že tu byla spousta volného prostranství. Budovy často stály kus od sebe na holých parcelách, kde se mohly pohodlně otáčet nákladňáky. Nikde tu nebylo vidět kluky s balónem, v dohledu nestál jediný rodinný dům a kvůli tomu zde nebylo vidět jediné policejní auto. Nepřátelé se usadili docela chytře, pomyslel si Kelly, aspoň z jejich pohledu. Místo, o které se zajímal, byla osaměle stojící budova s poničeným nápisem nad vchodem. Vzadu měla slepou zeď. Dovnitř vedly jen troje dveře, a i když nebyly ve stejné stěně, všechny se daly sledovat z jednoho místa. Za Kellym byla další prázdná budova, vysoká betonová stavba se spoustou rozbitých oken. Kelly ukončil základní průzkum a zamířil na sever.

Oreza mířil na jih. Stejně už byl v půli cesty, zrovna prováděl běžnou objížďku a divil se, proč Pobřežní stráž sakra nepostaví ministanici kus dál na východním pobřeží nebo třeba u majáku Cove Point, kde už existovala stanice pro chlapy, kteří veškerý probdělý čas, pokud se ovšem o něčem takovém u nich dalo mluvit, trávili tím, že udržovali žárovku na vršku věže v provozu. Podle Orezy to nebyla nijak náročná povinnost, i když klukovi, který to tam měl na starosti, to nejspíš vyhovovalo. Jeho manželka nakonec zrovna porodila dvojčata a Pobřežní stráž byla rodinně orientovanou odnoží armády.
Předal řízení jednomu nižšímu námořníkovi a kochal se ránem - stál před těsnou kormidelnou a popíjel domácí kafe.
„Rádio," řekl jeden člen posádky.
Oreza zašel dovnitř a vzal milrofón. „Tady čtyři-jedna alfa."
„Čtyři-jedna alfa, tady je English ze základny Thomas. Zajeďte k doku u Dames'Choice. Uvidíte tam policejní auta. Máte

ETA?“
„Řekněme za dvacet nebo pětadvacet, pane E.“
„Rozumím. Konec.“
„Jedeme vlevo,“ řekl Oreza s pohledem upřeným na mapu. Voda vypadala hodně hluboká. „Jedna-šest-pět.“
„Jedna-šest-pět, rozkaz.“

Xantha byla více méně střízlivá, i když slabá. Tmavou pleť měla chorobně pobledlou a stěžovala si na třeskutou bolest hlavy, na kterou analgetika nezabírala. Uvědomovala si, že je zatčená a že teletypem dorazil její trestní rejstřík. Byla taky natolik při smyslech, že požádala o právníka. Kupodivu to policii nijak nevzrušovalo.
„Moje klientka,“ řekl právník, „je ochotná spolupracovat.“ Dohoda zabrala deset minut. Pokud říkala pravdu a nebyla zapletená do nějakého závažného zločinu, bude od obvinění z držení drog upuštěno za předpokladu, že se podrobí léčbě. Pro Xanthu to byl po několika letech moc dobrý obchod. Okamžitě bylo jasné proč.
„Chtěli mě zabít!“ vyjekla, protože si teď bez vlivu barbiturátů na všechno vzpomínala a právník jí dal svolení mluvit.
„Kdo?“ zeptal se kapitán Joy.
„Ti mrtví. On je zabil, ten běloch, zastřelil je. A nechal tam ty drogy, celej náklad.“
„Povězte nám o tom bělochovi,“ požádal ji Joy a podíval se na Freelanda pohledem, který měl být užaslý, ale nebyl.
„Velkej frajer, jako von -“ ukázala na Freelanda, „- ale ksicht měl zelenej jako trávu. Když mě odvedl, zavázal mi oči, pak mě někde vystrčil na molo a řek, ať si chytím třeba autobus.“
„Jak víte, že byl běloch?“
„Zápěstí měl bílý. Ruce zelený, ale ne až nahoru,“ řekla a ukázala to na vlastních pažích. „Měl taky zelený šaty s pruhama, jako voják, a v ruce velkou pětačtyřicítku. Spala jsem, když začal střílet, a to mě probudilo, že jo? Musela jsem se oblíct, pak mě odvezl, vysadil mě na břeh a pak s lodí odjel.“
„Jakou lodí?“
„Velkou bílou, vysokou, jo, velkou, nejmíň deset metrů dlouhou.“
„Xantho, jak víte, že vás chtěli zabít?“
„To říkal ten běloch, ukázal mi, co měli v člunu, v tom malým.“
„Co máte na mysli?“
„Zasranou síť na ryby, jo, a betonový cihly. Přej mu řekli, že už to dřív udělali.“
Právník došel k názoru, že by měl promluvit. „Pánové, moje klientka má informace o patrně závažném trestném činu. Může požádat o ochranu a oplátkou za její pomoc bychom byli rádi, kdyby jí ochranu hradil stát.“
„Advokáte,“ odpověděl Joy klidně, „jestli je to tak, jak to vypadá, uhradím to z vlastní kapsy. Navrhuju, pane, že si ji prozatím necháme pod zámkem u nás. V zájmu její vlastní bezpečnosti; nepochybuju, že je to nutné, pane.“ Kapitán státní policie se dohadoval s advokáty už spoustu let a začal mluvit jako jeden z nich, pomyslel si Freeland.
„Jídlo je tu na hovno!“ dodala Xantha s očima zavřenýma bolestí.
„O to se taky postaráme,“ slíbil jí Joy.
„Myslím, že potřebuje lékaře,“ poznamenal právník. „Jak to tu zařídíte?“
„Doktor Paige sem přijde hned po obědě a podívá se na ni. Advokáte, vaše klientka není schopna se teď o sebe postarat. Od všech obvinění proti ní je upuštěno, než se prokáže její výpověď. Dostanete všechno, co chcete, pokud bude spolupracovat. Víc nemůžu udělat.“
„Moje klientka s vašimi podmínkami a návrhy souhlasí,“ řekl právník, aniž se jí zeptal. Palmáre zaplatí okres. Kromě toho měl pocit, že prokazuje světu dobrodiní. Byla to docela změna oproti tahání opilých řidičů z vězení.
„Tamhle je sprcha. Co ji takhle dát do puců? Možná byste jí taky chtěl koupit nějaké slušné šaty. Přineste nám účet.“
„S vámi je radost pracovat, kapitáne Joyi,“ prohlásil advokát a velitel stanice odešel k Freelandovu autu.
„Bene, ty jsi fakt na něco kápl. Sfoukl jsi to s ní pěkně. Nezapomenu na to. Teď mi ukaž, jak rychle tahle potvora jezdí.“
„Jak račte, kapitáne.“ Freeland za chvilku překročil sto desítku a zapnul světla. K doku to zvládli, zrovna když Pobřežní stráž vyjížděla z hlavního kanálu.

Muž měl prýmky poručíka - i když si říkal kapitán - a Oreza ho pozdravil, když vstoupil na palubu. Oba policisté dostali záchranné vesty, protože předpisy Pobřežní stráže je u malých člunů vyžadovaly, a pak jim Joy ukázal mapu.
„Myslíte, že se tam dostanete?“
„Ne, ale náš motorový člun ano. O co jde?“
„Asi trojnásobná vražda, k tomu možná drogy. Dneska ráno jsme se nad tím místem proletěli. Přímo tam je rybářský člun.“
Oreza pokud možno lhostejně přikývl, sám se chopil kormidla a stlačil plynové páky. Ke hřbitovu - tak tomu Oreza v duchu říkal - to bylo sotva pět mil a on se tam přibližoval co nejopatrněji.
„Blíž to nejde? Je příliv,“ řekl Freeland.
„To je ten problém. Když na takové místo vjedete při nízké hladině, může vás příliv zvednout, pokud uvíznete. Odtud radši pojedeme na motorovém člunu.“ V hlavě mu vířily myšlenky, zatímco posádka spouštěla na vodu čtyřmetrový člun. Před několika měsíci, za té bouřlivé noci, kdy měli na palubě poručíka Charona z Baltimoru, šlo o nějaké obchodování s drogami, které podle něho měl uskutečnit někdo v Bay. Fakticky ostří hoši, řekl tehdy Portageeovi. Oreza dumal, jestli to nějak nesouvisí.
Vypluli na člunu s pohonem o síle deseti koňských sil. Kormidelní poddůstojník si všiml přílivového proudu v kanálu, který se vlnil zhruba směrem, jenž naznačovala jejich mapa. Bylo tu ticho a Oreza si vzpomněl na svou vojenskou službu při operaci MARKET TIME, kdy se Pobřežní stráž snažila pomáhat námořnictvu ve Vietnamu. Zde to bylo

podobné, všude rostla vysoká tráva, ve které se mohli skrývat lidé s puškami. Napadlo ho, jestli také je brzy nečeká něco podobného. Poldové měli revolvery připravené a Oreza se v duchu ptal, trochu pozdě, proč si nevzal svůj kolt. Ne že by ho uměl používat. Jeho další myšlenka zněla, že by na takovém místě měl rád s sebou Kellyho. Nevěděl pořádně, co je Kelly zač, ale tušil, že patřil k SEALům, se kterými krátce pracoval v deltě Mekongu. Rozhodně bylo jisté, že za něco dostal námořní kříž, a to tetování na paži určitě taky neměl náhodou.
„Sakra," vydechl Oreza. „Vypadá to na starcraft šestnáctku… ne, spíš osmnáctku." Zvedl přenosnou vysílačku.
„Čtyři-jedna alfa, tady Oreza."
„Slyším, Portagee."
„Máme tu člun, přímo tam, kde říkali. Zůstaňte na příjmu."
„Rozumím."
Najednou se všech zmocnilo skutečné napětí. Dva policisté si vyměnili pohled, uvažovali, proč nepřivedli víc lidí. Oreza zastavil s člunem těsně u starcraftu. Policisté opatrně vylezli na palubu.
Freeland ukázal k zádi. Joy přikývl. Leželo tam šest betonových bloků a smotaná nylonová síť. Xantha v tomhle nelhala. Byl tu také provazový žebřík, který vedl nahoru. Joy šel první, s revolverem v pravé ruce. Oreza se jen díval, zatímco Freeland následoval kapitána. Jakmile se ocitli na palubě, pořádně sevřeli pistole a zamířili do nástavby; zmizeli z dohledu snad na hodinu, jak všem připadalo, ale ve skutečnosti to byly jenom čtyři minuty. Vyletělo několik ptáků. Když se Joy vynořil ven, revolver už nebylo vidět.
„Máme tu tři mrtvoly a hromadu prášku, který vypadá jako heroin. Zavolejte svůj člun, ať vzkážou ke mně na stanici, že tu potřebujeme kriminalistickou laborku. Námořníku, právě jste si otevřel převoznictví."
„Pane, odbor lesní zvěře a ryb má na tohle lepší čluny. Nemáme je zavolat, aby vám přijeli pomoct?"
„Dobrý nápad. Mohl byste to tu trochu projet kolem. Voda vypadá docela čistá a ta holka nám říkala, že se tu v okolí zbavili nějakých mrtvol. Vidíte krámy v tom rybářském člunu?" Oreza se podíval a poprvé si všiml sítě a cihel.
Ježíši. „Takže takhle se to dělá. Dobře, projedu to kolem." Což udělal, jen co zavolal na hlídkový kutr.

„Ahoj, Sandy."
„Johne! Kde jsi?"
„U sebe ve městě."
„Včera u nás byl jeden policista. Hledají tě."
„Jo?" Kelly zúžil oči, ale nepřestal žvýkat obložený chléb.
„Říkal, že bys měl k němu zajít a promluvit s ním, prý bude lepší, když to uděláš co nejdřív."
„To je od něj milé," uchechtil se Kelly.
„Co budeš dělat?"
„Bude lepší, když to nebudeš vědět, Sandy."
„Určitě?"
„Ano, určitě."
„Prosím tě, Johne, prosím, rozmysli si to dobře."
„Už se stalo, Sandy. Čestně. Bude to v pořádku. Díky za informaci."
„Děje se něco?" zeptala se jiná ošetřovatelka, když Sandy zavěsila. „Ne," odpověděla Sandy, ale přítelkyně věděla, že je to lež.

Hmm. Kelly dopil colu. Tím se potvrdilo podezření ohledně Orezovy drobné návštěvy. Takže věci se komplikují, ale před týdnem byly taky pořádně komplikované. Zamířil do ložnice a skoro už tam byl, když se ozvalo zaťukání na dveře. To ho dost vylekalo, ale musel jít otevřít. Před chvílí totiž otevřel okno, aby vy větral, takže bylo jasné, že je doma. Zhluboka se nadechl a otevřel.
„Říkal jsem si, kde vězíte, pane Murphy," zahlaholil správce a Kellymu se ulevilo.
„No, čtrnáct dní jsem pracoval na středozápadě a pak jsem měl týden dovolené na Floridě," zalhal s ledabylým úpsměvem.
„Moc jste se neopálil."
Rozpačitý škleb. „Hodně jsem se držel pod střechou." Správci to připadalo moc vtipné.
„To vám prospělo. No, jenom jsem se chtěl přesvědčit, že je všechno v pořádku."
„Nemám žádné problémy," ujistil ho Kelly a zavřel dveře dřív, než se mohl zeptat na něco dalšího. Potřeboval si zdřímnout. Zdálo se, že veškerou práci odbývá v noci. Jako kdybych byl na odvrácené straně světa, říkal si Kelly a ukládal se na hrbolatou postel.

V zoologické zahradě bylo horko. Měli se sejít v expozici pandy. Byla nacpaná lidmi, kteří civěli na ten báječný dar jako na projev dobré vůle Čínské lidové republiky - pro Rittera to byli čínští komunisté. Byla tam klimatizace a příjemné ovzduší, ale zpravodajští důstojníci se na takových místech obvykle necítí dobře, a tak se dnes procházel kolem velikánské ohrady, kde žily galapážské želvy. Netušil, proč potřebovaly tak velké území. Rozhodně to vypadalo jako luxus na tvora, který se pohyboval asi tak rychlostí ledovce.
„Ahoj, Bobe."
„Charles" už byl zbytečný trik, ovšem tentokrát zavolal Vološin - přímo k Ritterovi na stůl, aby ukázal, jak je chytrý. Ve zpravodajské práci to fungovalo oběma směry. V případě, že volali Rusové, kódové jméno znělo „Bill".
„Ahoj, Sergeji." Ritter ukázal na plazy. „Trochu to připomíná práci našich vlád, že?"
„Za to já nemohu." Rus upíjel limonádu. „Ani vy."

„Dobře, tak co říká Moskva?“
„Něco jste mi zapomněl říct.“
„Co?“
„Že máte i jednoho vietnamského důstojníka.“
„Proč by vás to mělo zajímat?“ zeptal se Ritter jakoby nic, ale očividně tajil podráždění, že to Vološin ví, což jeho protějšek poznal.
„Je to komplikace. Moskva to zatím neví.“
„Tak jim to neprozrazujte,“ navrhl Ritter. „Jak říkáte, je to komplikace. Ujišťuju vás, že vaši spojenci to nevědí.“
„Jak to?“ vyzvídal Rus.
„Sergeji, odhalujete svoje metody?“ odpověděl Ritter a tím diskusi ukončil. Tuto část hry musel hrát velmi opatrně, měl k tomu dost důvodů. „Podívejte se, generále, nemáte rádi ty malé hajzlíky o nic víc než my, je to tak?“
„Jsou to naši socialističtí spojenci.“
„Ano, a my máme bašty demokracie po celé Latinské Americe. Přišel jste sem na rychlokurz politické filozofie?“
„Na nepřátelích je pěkné, že víte, kde stojí. O přátelích to vždycky neplatí,“ připustil Vološin. To také vysvětlovalo postoj jeho vlády k současnému americkému prezidentovi. Možná že to byl darebák, ale známý darebák. A k tomu byl Vietnamcům pramálo užitečný, jak si Vološin přiznal - v duchu. Závažné věci se děly v Evropě. Vždycky to tak bylo. Vždycky bude. Tam se po celá staletí určoval běh dějin a na tom se nic nezmění.
„Říkejte tomu nepotvrzená zpráva, třeba že to prověřujete. Zdržení? Prosím vás, generále, na to je příliš mnoho v sázce. Jestli se těm mužům něco stane, pak vašeho důstojníka vytěžíme, to vám slibuju. Pentagon to ví, Sergeji, a ten chce ty muže mít zpátky. Zvysoka vám sere na nějaké détente.“ Sprosté slovo vyjadřovalo skutečný Ritterův názor.
„A vy? A vaše ředitelství?“
„Rozhodně tím bude život mnohem přehlednější. Kde jste byl v dvaašedesátém, Sergeji?“ zeptal se Ritter - věděl to, ale byl zvědavý, co druhý muž odpoví.
„V Bonnu, jak víte. Sledoval jsem vaše vojska, jak se uvádějí do stavu pohotovosti, protože Nikita Sergejevič se rozhodl hrát tu svou hloupou hru.“ V rozporu s radou KGB a ministerstva zahraničních věcí, jak oba muži věděli.
„Nikdy z nás nebudou přátelé, ale i nepřátelé se mohou domluvit na pravidlech hry. O to hlavně jde, ne?“
Soudný člověk, pomyslel si Vološin, potěšilo ho to. Z toho plynulo předvídatelné chování, a to hlavně Rusové po Američanech chtěli. „Jste přesvědčivý, Bobe. Určitě tedy naši spojenci nevědí, že jejich muž zmizel?“
„Přesně tak. Moje nabídka ohledně návštěvy u vašeho člověka stále platí,“ dodal.
„Bez recipročních nároků?“ odvážil se Vološin.
„K tomu potřebuju povolení shora. Můžu to zkusit, jestli chcete, ale byla by to také jistá komplikace.“ Vhodil prázdný kelímek do popelnice.
„Chci to.“ Vološin chtěl mít jasno.
„Dobře. Zavolám vám. A vy?“
„Já zvážím vaši žádost.“ Vološin bez dalšího slova odkráčel.
Mám tě! pomyslel si Ritter a zamířil k místu, kde parkovalo jeho auto. Hrál opatrnou, ale vynalézavou hru. BOXWOOD GREEN mohl mít tři zdroje úniků. Navštívil každý z nich. Jednomu řekl, že skutečně dostali ven nějakého zajatce, který zemřel na následky zranění. Dalšímu řekl, že Rus byl vážně zraněn a možná nepřežije. Ale Ritter si tu nejlepší návnadu nechal pro nejpravděpodobnější únik informací. Teď to tedy věděl. Podezřelí se zužovali na čtyři lidi. Rogera MacKenzieho, jeho pobočníka, který byl uznán neschopným vojenské služby, a dvě sekretářky. Byla to vlastně práce pro FBI, ale on nechtěl už žádné komplikace a vyšetřování špionáže v kanceláři prezidenta Spojených států bylo tou nejkomplikovanější věcí na světě. Když nasedl do auta, rozhodl se Ritter zajet za jedním přítelem na odboru přírodních věd a technologie. Ritter měl Vološina v úctě. Chytrý muž, velmi opatrný, metodický, řídil nejdřív agenty po celé západní Evropě a pak ho jmenovali do washingtonské rezidentury. Dodrží slovo, a aby měl jistotu, že se kvůli tomu nedostane do žádných potíží, bude hrát přesně podle přesných pravidel mateřské agentury. Ritter na to hodně vsázel. Když vytáhne tuhle kartu navíc k tomu druhému želízku v ohni, o kolik by mohl postoupit výš? A ještě lepší bylo, že si propracovával cestu vzhůru a nebyl přitom žádný blonďatý politický hochštapler, ale syn texaského rangera - kdysi pracoval jako číšník, aby mohl vystudovat na Bayloru. To by Sergej ocenil jako marxisticko-leninistické, řekl si Ritter, když zajížděl na Connecticut Avenue. Kluk z dělnické třídy se vypracoval.

Byl to neobvyklý způsob, jak získávat informace, zatím nic takového nedělal, ale byl tak příjemný, že by si na něj mohl lehce zvyknout. Seděl v rohovém boxu u Mama Marie a pomalu dojídal druhý chod - děkuji, víno nebudu, jsem tu autem. Oblečen v obleku od CIA, pěkně upravený a v novém solidním zástřihu byl terčem pohledů několika nezadaných žen i servírky, která na něj očividně brala, zvlášť když se choval tak vybraně. Výtečné jídlo vysvětlovalo, proč je tu tak plno, a nával vysvětloval, proč se tu Tony Piaggi s Henrym Tuckerem rádi scházejí, Mike Aiello to vyjádřil zcela jasně. Mama Maria vlastně patřila Piaggiho rodině, už třetí generace od dob prohibice tu poskytovala místním lidem stravu a jiné, méně legální služby. Majitel byl bonviván, zdravil oblíbené zákazníky a uváděl je na místa se starosvětskou pohostinností. A taky byl elegán. Kelly si vrýval do paměti jeho obličej a postavu, gesta a chování a při tom pojídal kalamáři. Vešel nějaký černoch, oblečený v pěkně střiženém obleku. Vypadal, jako by to tu znal, usmíval se na hostitelku a několik vteřin čekal, až mu úsměv oplatí; usmál se i Kelly.
Piaggi zvedl hlavu a zamířil dopředu, jen krátce se cestou u kohosi zastavil a potřásl si s ním rukou. Totéž udělal i s černochem, pak ho odvedl zpět kolem Kellyho stolu a pak po zadních schodech k soukromým pokojům. Nikdo si jich nijak nevšímal. V restauraci byly jiné černé páry, jednalo se s nimi jako s každým jiným. Ale ti dělali počestnou práci, tím si byl Kelly jist. Znovu soustředil myšlenky. Takže tohle je Henry Tucker. Ten, kdo zabil Pam. Nevypadal jako

zrůda. Zrůdy jsou málokdy čitelné na první pohled. Pro Kellyho vypadal jako terč a jeho popis putoval do Kellyho paměti, stejně jako popis Tonyho Piaggiho. Když sklopil oči, překvapeně si všiml, že drží v ruce úplně ohnutou vidličku.

„V čem je problém?“ zeptal se Piaggi nahoře. Nalil oběma skleničku chianti, jelikož byl dobrý hostitel, ale jakmile se dveře zavřely, Henryho obličej mu leccos naznačil.
„Ještě se nevrátili.“
„Phil, Mike a Buřt?“
„Ano!“ zavrčel Henry a myslel tím ne.
„Dobře, posaď se. Kolik měli zboží?“
„Dvacet kilo čistýho, kámo. To mělo nějakou dobu stačit pro mě, Filadelfii a New York.“
„Spousta zboží, Henry.“ Tony přikývl. „Možná jim to prostě dýl trvá, ne?“
„Touhle dobou už měli být zpátky.“
„Podívej se, Phil a Mike jsou noví, nejspíš jim to nejde od ruky, tak jako Eddiemu a mně napoprvý - sakra, Henry, a tenkrát to bylo jenom pět kilo, pamatuješ?“
„Počítal jsem s tím,“ řekl a uvažoval, jestli počítal dobře.
„Henry,“ řekl Tony, upíjel víno a snažil se vypadat klidně a rozumně, „koukni se, jo? Proč se tak vzrušuješ? Postarali jsme se o všechny problémy, ne?“
„Něco se děje, kámo.“
„Co?“
„Nevím.“
„Chceš si vzít člun a zajet se tam podívat?“
Tucker zavrtěl hlavou. „To by trvalo moc dlouho.“
„S těma druhejma se máš setkat až za tři dny. Buď v klidu. Už jsou nejpíš na cestě.“
Piaggi si myslel, že rozumí Tuckerovu náhlému záchvatu nervozity. Teď už šlo o hodně. Dvacet kilogramů čistého heroinu, z toho se naředí obrovské množství prodejné drogy a prodávat ji už řezanou a nabalíčkovanou znamenalo pro jejich zákazníky takové pohodlí, že poprvé dávali nejvyšší cenu. To byla opravdu velká nálož, ke které se Tucker dopracovával několik let. Už jenom sehnat tolik hotovosti na zaplacení byl obrovský podnik. Bylo pochopitelné, že z toho měl nervy.
„Tony, co když to vůbec neudělal Eddie?“
Podrážděně: „Sám jsi mi říkal, že je to určitě on, pamatuješ?“
Tucker to nemohl vysvětlovat. Tehdy jenom potřeboval záminku, aby se toho muže zbavili jako zbytečné komplikace. Částečně byl nervózní z důvodů, které Tony tušil, ale ještě z něčeho jiného. To, co se stalo letos v létě, ty události, které začaly zničehonic a pak zas zničehonic přestaly - říkal si, že to byla práce Eddieho Morella. Přesvědčil sám sebe, ale jenom proto, že tomu chtěl věřit. Hlásek instinktu, který ho dovedl tak daleko, mu napovídal něco jiného a teď se ten hlásek ozval zase a říkal, že se na nějakého Eddieho měl vykašlat. Ostřílený chlap, který se dostal tak daleko díky složité rovnici inteligence, odvahy a instinktu, důvěřoval nejvíc tomu poslednímu. Ale instinkt mu teď říkal věci, kterým nerozuměl a nedokázal si je vysvětlit. Tony měl pravdu. Možná jim to prostě dlouho trvá. Proto taky zanzují laboratoř ve východním Baltimoru. Teď šiji můžou dovolit, když mají za sebou tolik zkušeností a před sebou důležité kšefty. Takže pil víno, uklidňoval se a silný, červený alkohol tišil jeho vyburcované instinkty.
„Dáme jim čas do zítřka.“

„Tak jaké to bylo?“ zeptal se muž u kormidla. Hodinu na sever od ostrova Bloodsworth si řekl, že čekal dost dlouho, aby se mohl zeptat mlčenlivého poddůstojníka, který stál vedle něj. Tam se jenom potloukali poblíž a čekali.
„Oni předhodili nějakého chlapa krabům, kurva!“ řekl jim Oreza. „Vzali dva metry sítě zatížený tvárnicema a prostě ho pustili na dno - nezbylo skoro nic, kromě hromady kostí!“ Lidé z policejní laboratoře se pořád dohadovali, jak tělo vyzvednout. Oreza si byl jist, že ten pohled ho bude pronásledovat ještě roky - lebka, která tam jenom tak ležela, kosti uvnitř šatů, které se pohybovaly ve vodním proudu… nebo byli možná uvnitř krabi. Nechtělo se mu podívat zblízka.
„To je fakt hustej hnus,“ souhlasil kormidelník.
„Víte, kdo to je?“
„Jak to myslíte, Portagee?“
„Tehdy v květnu, když jsme měli na palubě toho Charona - ta kocábka s pruhovanou plachtou, to je on, to se vsadím.“
„No jo. Možná máte pravdu, šéfe.“
Nechali ho podívat se ze zdvořilosti, kterou by si zpětně odpustil, ale již se nemohl vyhnout. Nemohl před policajty couvnout, protože on byl přece taky svým způsobem policajt. A tak ohlásil nález mrtvoly, kterou našel jen patnáct metrů od vraku, a když vyšplhal po žebříku na palubu, uviděl ještě tři další, všechny ležely tváří dolů v místech, kde kdysi nejspíš bývala důstojnická jídelna, všichni byli střelení do týla a rány byly ozobané ptáky. Málem se přestal ovládat, když si to uvědomil. Ptáci měli však dost rozumu, aby se nepustili do drog.
„Mluvím o dvaceti kilech - to je přes čtyřicet liber toho svinstva - tak mi to aspoň říkali policajti. Jsou to milióny babek,“ zvěstoval Oreza.
„Vždycky jsem tvrdil, že jsem se dal na špatný povolání.“
„Ježíši, ti policajti vypadali, jako by se jim z toho úplně postavil, zvlášť ten kapitán. Nejspíš tam budou celou noc, tak to vypadalo.“

„Hej, Wally?“
Pásek bohužel praskal. Za to mohly staré telefonní linky, vysvětloval technik. S tím se nedalo nic dělat. Rozvodná skříň v domě pocházela ještě z časů, kdy Alexandr Graham Bell vyráběl naslouchátka.
„Jo, co je?“ odpověděl trochu neklidný hlas.
„Ta věc s tím vietnamským důstojníkem, kterého dostali. Víš to určitě?“
„To mi říkal Roger.“ Bingo! pomyslel si Ritter.
„Kde ho mají?“
„Myslím, že ve Winchesteru s tím Rusem.“
„Víš to určitě?“
„Rozhodně. Mě to taky překvapilo.“
„Chtěl jsem to prověřit dřív než - no, však víš.“
„Jasná věc, kámo.“ Potom telefon oněměl.
„Kdo je to?“ zeptal se Greer.
„Walter Hicks. Jen ty nejlepší školy, Jamesi - Andover a Brown. Otec je velký investiční bankéř, který tahal za pár dobře uchycených politických nitek, a koukni se, kde malý Wally skončil.“ Ritter zaťal ruku v pěst. „Chceš vědět, proč jsou ti lidi pořád v ZELENÉ VYSÍLAČCE? Kvůli tomuhle, kamaráde.“
„Takže co s tím uděláš?“
„Nevím.“ Ale nebude to legální. Pásek legální nebyl. Odposlech nasadili bez soudního příkazu.
„Pořádně si to promysli, Bobe,“ varoval ho Greer. „Já tam byl taky, pamatuješ?“
„Co když to Sergej nezařídí dost rychle? Potom tomu malému spratkovi projde, že kvůli němu přijde o život dvacet lidí!“
„Mně se to taky moc nelíbí.“
„Mně se to nelíbí vůbec!“
„Zrada je hrdlení zločin, Bobe.“
Ritter vzhlédl. „O tom nepochybuju.“

Další dlouhý den. Oreza se přistihl, že tomu důstojníkovi první třídy, který pečuje o maják na Cove Point, závidí. Aspoň měl pořád kolem sebe rodinu. Oreza měl tu nejchytřejší holčičku ve školce a vídal ji tak málo. Možná nakonec přece jenom vezmu to učení v New Londonu, říkal si Portagee, aspoň budu mít na nějaký ten rok rodinný život. Znamenalo to pobývat s dětmi, ze kterých budou jednou policisté, ale aspoň se pořádně naučí námořnickému řemeslu.
Hlavně se cítil se svými myšlenkami osamělý. Jeho posádka už se ukládala na palandy v ubikacích, kam by měl jít taky, ale pořád ho pronásledovaly ty představy. Krabí muž a tři ptačí krmítka mu budou zahánět spánek tak dlouho, dokud je nevyžene z hlavy…
A měl přece záminku, ne? Oreza přehrabal stůl a našel navštívenku.
„Haló?“
„Poručík Charon? Tady je kormidelní poddůstojník první třídy Oreza z Thomas Point.“
„Je trochu pozdě, víte,“ ohradil se Charon. Zrovna se chystal do postele.
„Vzpomínáte si, jak jste v květnu hledal tu plachetnici?“
„Jo, proč?“
„Myslím, že jsme vašeho muže našli, pane.“ Oreza měl dojem, že přímo slyší, jak Charon vytřeštil oči.
„Povíte mi o tom něco?“
Portagee pověděl, nic nevynechal a přímo cítil, jak z něj hrůza vyprchává, skoro jako by ji přenášel po telefonním vedení. Nevěděl, že přesně to taky dělá.
„Jak se jmenuje kapitán, který ten případ dostal?“
„Jmenuje se Joy, pane. Okres Somerset. Znáte ho?“
„Neznám.“
„Jo, ještě něco,“ vzpomněl si Oreza.
„Jo?“ Charon si zapisoval jako zběsilý.
„Znáte nějakého poručíka Ryana?“
„Ano, pracuje taky ve městě.“
„Chtěl, abych mu prověřil jednoho chlapa, jmenuje se Kelly. No jo! Taky jste ho viděl, pamatujete?“
„Nevím, co myslíte.“
„Tehdy v noci, když jsme honili tu lodku, ten chlap na jachtě, kterou jsme viděli těsně před svítáním. Žije na jednom ostrově, nedaleko od Bloodsworthu. No, a ten Ryan po mně chtěl, abych mu ho našel, jasné? Už se vrátil, pane, nejspíš je zrovna teď v Baltimore. Zkoušel jsem mu volat, ale je pryč, a já jsem byl celý den na nohou. Mohl byste mu to vyřídit, prosím?“
„Jasně,“ odpověděl Charon a mozek mu pracoval na plné pecky.

35
Přijímací obřad
Mark Charon se ocitl v poněkud obtížné situaci. Skutečnost, že byl zkorumpovaný policista, z něj ještě nedělala hlupáka. Uvažoval velmi opatrně a analyticky a pokud dělal chyby, nebyl k nim slepý. Přesně k takovému zamyšlení došlo, když vleže na posteli zavěšoval telefon po rozhovoru s Pobřežní stráží. Jako první ho napadlo, že Henry nebude rád, až se dozví, že jeho laboratoř zmizela a s ní i tři lidé. Ještě horší bylo, že nejspíš přišli o velké množství drog, a dokonce ani Henryho zásoby nebyly nekonečné. Nejhorší bylo, že ta osoba nebo osoby, které to udělaly, nikdo

vlastně neznal, a chtěly - co vlastně?
Věděl, kdo je Kelly. Dokonce si zrekonstruoval události až k té ohromné náhodě, že zrovna Kelly sebral Pam Maddenovou z ulice, zrovna toho dne, kdy byl odstraněn Angelo Vorano, a že Pam byla na palubě Kellyho lodi ani ne sedm metrů od kutní Pobřežní stráže po oné bouřlivé noci, která mu přivodila mořskou nemoc. A teď se po něm shání Em Ryan a Tom Douglas, a dokonce požádali Pobřežní stráž, aby se po něm podívala. Proč? Průběžný pohovor s nepřímým svědkem se vyřizoval většinou po telefonu. Em a Tom pracovali na vodotryskové vraždě a kromě toho i na těch dalších, ke kterým začalo docházet o pár týdnů později. „Bohatý flákač“, to řekl Henrymu, ale zajímal se o něj nejlepší tým na vraždy v oddělení, přímo se zapletl s jednou přeběhlicí z Henryho organizace, měl loď a žil nedaleko od laboratoře, kterou ten blbec Henry pořád používal. To byla prostě příliš dlouhá a nepravděpodobná souhra náhod, kterou zhoršovalo ještě poznání, že Charon už není policistou vyšetřujícím zločin, ale spíš zločincem, který je zapletený do vyšetřovaných zločinů.
Na poručíka uloženého v posteli to poznání dolehlo překvapivě těžce. Nějak ho zatím nenapadlo takhle o sobě uvažovat. Charon byl přesvědčen, že je nad to povznesený, že se jen dívá, občas zasáhne, ale není zapletený do toho, co se před ním rozvíjí. Nakonec měl přece nejdelší řetězec úspěchů v historii oddělení narkotik, završený osobní likvidací Eddieho Morella, což byla možná nejkrásnější akce jeho kariéry - o to lepší, že zlikvidoval skutečného dealera promyšlenou vraždou před očima šesti jiných policistů a pak to nechal prohlásit za čistou sebeobranu, což mu vysloužilo placenou dovolenou nádavkem k tomu, co mu zaplatil Henry. Připadalo mu to jako obzvlášť podařená hra, ne zas tak vzdálená od práce, za kterou ho platili občané města. Muži žijí svými iluzemi a Charon se od ostatních nijak nelišil. Ne že by si říkal, že to, co dělá, je v pořádku, ale spíš se prostě soustředil na ryby, které mu předhazoval Henry, a tím odstraňoval z ulice každého dodavatele, který ohrožoval Henryho pozici na trhu. Jelikož mohl kontrolovat, co který jeho detektiv vyšetřuje, skutečně dokázal zajistit celý místní trh pro jednoho dodavatele, o kterém neměl ve svých spisech žádnou kloudnou informaci. Tím pádem mohl Henry rozšířit činnost a upozornit na sebe Tonyho Piaggiho a získat jeho konexe na východním pobřeží. Brzy, a on to Henrymu řekl, bude nucen dovolit svým lidem přiživovat se na okrajích jeho podnikání. Henry pochopil - nepochybně po poradě s Piaggim, který byl natolik chytrý, že jemnůstkám této hry rozuměl.
Ale kdosi vhodil do této vysoce hořlavé směsi sirku. Informace, kterou Charon měl, vedla jen jedním směrem, ale ne dost daleko. Takže se bude muset dozvědět víc, ne? Charon chvíli přemýšlel a zvedl telefon. Musel volat na tři místa, než obdržel správné číslo.
„Státní policie.“
„Sháním kapitána Joye. Tady je poručík Charon, městská policie Baltimore.“
„Máte štěstí, pane. Zrovna se vrátil. Vydržte chvilku.“ Hlas, který se potom ozval, zněl unaveně.
„Kapitán Joy.“
„Haló, tady je poručík Charon, Mark Charon, městská policie. Dělám v oddělení narkotik. Slyšel jsem, že jste zrovna kápli na něco velkého.“
„Dalo by se říct.“ Charon slyšel, jak druhý muž spokojeně a zároveň vyčerpaně dopadá na židli.
„Mohl byste mě v rychlosti informovat? Možná mám k tomu taky nějaké informace.“
„Kdo vám o tom vlastně řekl?“
„Ten námořník z Pobřežní stráže, který vás tam vezl - Oreza. Dělal jsem s ním na několika případech. Pamatujete na ten velký zátah na marihuanu, na farmě v okresu Talbot?“
„To jste byl vy? Myslel jsem, že si to připsali k dobru pobřežáci.“
„Nechal jsem jim to, abych chránil svého informátora. Podívejte se, můžete jim zavolat, jestli si to chcete ověřit. Dám vám telefonní číslo. Šéf té stanice se jmenuje Paul English.“
„No jo, Charone, přesvědčil jste mě.“
„V květnu jsem byl s nimi celý den a noc, hledali jsme jednoho chlapa, který nám zmizel. Už jsme ho nenašli, ani jeho člun. Oreza tvrdí -“
„Krabí muž,“ vydechl Joy. „Někdo ho vhodil do vody, vypadá to, že už tam nějakou chvíli ležel. Můžete mi o něm něco říct?“
„Jmenuje se pravděpodobně Angelo Vorano. Bydlel tady ve městě, drobný dealer, který se snažil začít ve velkém.“ Charon udal popis.
„Výška zhruba odpovídá. Budeme ale muset zkontrolovat záznamy u zubaře, abychom ho mohli identifikovat. Dobře, to by mělo pomoct, poručíku. Co ode mě potřebujete?“
„Co mi můžete říct?“ Charon si několik minut zapisoval poznámky. „Co uděláte s Xanthou?“
„Necháme si ji tu jako svědka, mimochodem se svolením jejího právníka. Chceme se o tu holku postarat. Vypadá to, že máme co dělat s hodně nepříjemnejma lidma.“
„Nejspíš ano,“ odpověděl Charon. „Dobře, uvidíme, co pro vás můžeme udělat u nás.“
„Díky za pomoc.“
„Ježíši,“ řekl Charon, když zavěsil. Běloch… velký bílý člun. Buřt a dva lidi, které pro tuto operaci zřejmě dodal Tony, pětačtyřicítkou do zátylku. Vraždy ve stylu popravy nebyly ještě v drogovém podnikání v módě a z té chladnokrevnosti Charona zamrazilo. Ale nebyla to ani tak chladnokrevnost jako spíš efektivnost, ne? Jako u těch pouličních prodavačů. Jako u těch případů, na kterých dělal Tom a Em, a oni chtěli něco zjistit o Kellym: Kelly byl běloch s velkým bílým člunem a bydlel nedaleko od laboratoře. To byla moc velká náhoda.
Jediná dobrá zpráva byla, že mohl Henrymu zavolat bez velkého nebezpečí. Věděl o každém zdejším instalovaném odposlechu v souvislosti s drogami a žádný nebyl zaměřený na Tuckerovu operaci.
„Jo?“

„Buřt a jeho kamarádi jsou mrtví," oznámil Charon.
„Cože?" řekl hlas, který se dokonale probudil.
„Slyšel jsi. Státní policie v Somersetu je už strčila do pytlů. Angela taky, teda to, co z něho zbylo. Ta laborka je pryč, Henry. Drogy jsou pryč a mají ve vazbě Xanthu." Cítil jakési uspokojení. Charon byl přece jenom ještě natolik policajt, že v něm krach kriminální akce nevzbudil žádnou lítost.
„Co se sakra děje?" vyptával se pronikavý hlas.
„Myslím, že to ti taky můžu říct. Musíme se sejít."
* * *
Kelly se znovu podíval na svoje čihadlo, v pronajatém brouku však jenom projel kolem a pak zamířil zpátky do bytu. Byl unavený, ale po dobré večeři spokojený. Odpoledne si zdřímnul, to mu taky pomohlo udržet se na nohou po dlouhém dni, ale hlavně ho poháněl vztek, to byl často jeho motor. Takže toho muže uviděl. Muže, který nakonec zabil Pam, pomocí tkaničky od bot. Bylo by moc snadné postarat se o něj přímo tam. Kelly nikdy nikoho nezabil holýma rukama, ale věděl, jak se to dělá. Hodně zkušených lidí strávilo hodně času v Coronadu v Kalifornii a učilo ho, kde jsou citlivé body, až se nakonec podíval na člověka a okamžitě si na něj v duchu přikládal jakýsi graf, tady to místo je na toto, tamto na něco jiného - a když svého muže uviděl, věděl, že to stálo za to, ano. Stálo to za to nebezpečí, stálo to za ty následky… Ale to neznamenalo, že se jim požene vstříc, protože riskovat život neznamenalo život zahazovat. To byla druhá stránka věci.
Teď už však dohlédl na konec a musel začít plánovat, co bude pak. Musel být ještě opatrnější. Dobrá, policajti věděli, co je zač, ale byl přesvědčen, že nemají nic v ruce. I kdyby se ta dívka, Xantha, rozhodla jednoho dne s policajty promluvit, nespatřila jeho tvář - o to se postaralo líčení. Jediné nebezpečí bylo v tom, že viděla registrační číslo jeho lodi, když odjížděl od doku, ale z toho velký strach neměl. Bez fyzického důkazu neměli policajti nic, co by mohli použít u soudu. Věděli, že nemá rád jisté lidi - fajn. Možná dokonce věděli, jakým prošel výcvikem - fajn. Hra, kterou hrál, byla v souladu s určitými pravidly. Hra, kterou hráli oni, měla jiná pravidla. Při rovnováze pracovala ta pravidla v jeho prospěch, ne v jejich.
Podíval se z okna auta, měřil úhel a vzdálenost, vymýšlel předběžný plán a vypracovával několik alternativ. Vybrali si místo, kam jezdí málo policejních hlídek a kde je spousta volného prostranství. Nikdo se k nim nemohl snadno přiblížit, protože by ho uviděli… Nejspíš aby se mohli zbavit toho, co tam měli, kdyby to bylo nutné. Z jejich hlediska to byla logická taktika, až na jednu věc. Nevzali v úvahu odlišnou taktiku.
To není můj problém, pomyslel si Kelly a rozjel se k bytu.

„Bože Všemohoucí…" Roger MacKenzie byl bledý a najednou se mu udělalo nevolno. Stáli na verandě u něj doma v severozápadním Washingtonu. Jeho manželka a dcera odjely do New Yorku za nákupy na podzimní sezónu. Ritter dorazil bez ohlášení ve čtvrt na sedm, v úředním obleku a hrobově vážný, což neladilo s chladivým, příjemným ranním větříkem. „Znal jsem jeho otce třicet let."
Ritter popíjel pomerančový džus, i když kyselina neprospívala jeho žaludku. Tohle byla ta nejhorší zrada. Hicks věděl, že ublíží spoluobčanům, z nichž jednoho znal osobně. Ritter se už v této věci rozhodl, ale Roger musel mít čas, aby to strávil.
„Chodili jsme spolu na Randolph, byli jsme ve stejné skupině bombardérů," říkal MacKenzie. Ritter se rozhodl, že ho nechá vypovídat, i když to zabere trochu času. „Dělali jsme spolu věci…," dokončil muž a pohlédl na nedotčenou snídani před sebou.
„Nemůžu ti mít za zlé, že jsi ho vzal do své kanceláře, Rogere, ale ten chlapec se dopustil špionáže."
„Co chceš, abych udělal?"
„Je to trestný čin, Rogere," zdůraznil Ritter.
„Brzo odejdu. Chtějí mě mít ve volebním týmu, mám mít na starosti celý severovýchod."
„Tak brzo?"
„Jeff Hicks povede kampaň v Massachusetts, Bobe. Budu pracovat přímo pod ním." MacKenzie se podíval přes stůl, mluvil přerývaně, skoro nesouvisle. „Bobe, vyšetřování špionáže v naší kanceláři - to by mohlo všechno zničit. Jestli to, co jsme udělali - jestli tvoje operace vyjde na veřejnost - to, co se stalo a co se pokazilo -"
„Je mi líto, Rogere, ale ten malý hajzl zradil svou zem."
„Mohl bych mu odebrat bezpečnostní prověření, vykopnout ho -"
„To nestačí," řekl Ritter chladně. „Možná kvůli němu umírají lidi. Tohle mu neprojde."
„Mohli bychom ti nařídit, abys -"
„Bránil spravedlnosti, Rogere?" dopověděl Ritter. „Protože by to nic jiného nebylo. To je trestný čin."
„Váš odposlech byl protiprávní."
„Vyšetřování v souvislosti s národní bezpečností - je válka, nezapomeň - má trochu jiná pravidla a kromě toho stačí, když si to poslechne a rozsype se." Ritter si tím byl jist.
„A budete riskovat, že shodíte prezidenta? Teď? V tuhle dobu? Myslíš, že to zemi nějak prospěje? Co naše vztahy s Rusy? Tohle je rozhodující doba, Bobe." Jenomže taková je vždycky, ne? chtělo se dodat Ritterovi, ale neudělal to.
„No, přijel jsem se s tebou poradit," řekl Ritter a pak tu radu dostal, svým způsobem.
„Nemůžeme si dovolit vyšetřování, které povede k veřejnému procesu. To je politicky nepřijatelné." MacKenzie doufal, že to bude stačit.
Ritter přikývl a vstal. Cesta zpátky do jeho kanceláře v Langley nebyla vůbec příjemná. I když ho uspokojilo, že dostal volnou ruku, Rittera teď čekalo něco, co bylo sice žádoucí, leč byl by nerad, kdyby se z toho stal zvyk. Prvním bodem programu bylo stáhnutí odposlechu. Fofrem.

Po tom všem, co se stalo, se toho chytily ještě noviny. Titulek přes čtyři sloupce v dolní půlce stránky oznamoval trojnásobnou vraždu v souvislosti s drogami v ospalém okrese Somerset. Ryan se ponořil do četby článku a ani se nedostal ke sportovní stránce, která mu ráno obvykle zabrala čtvrt hodiny.
Musí to být on, myslel si poručík. Kdo jiný by nechal na místě „velké množství“ drog a u nich tři mrtvoly? Odešel z domu o čtyřicet minut dřív, čímž manželku překvapil.

„Paní O'Tooleová?“ Sandy zrovna dokončila první kolo ranních povinností a kontrolovala různé formuláře, když zazvonil telefon.
„Ano?“
„Tady je James Greer. Myslím, že jste mluvila s mou sekretářkou, Barbarou.“
„Ano, mluvila. Co pro vás můžu udělat?“
„Strašně nerad vás obtěžuju, ale snažíme se sehnat Johna. Není doma.“
„Ano, myslím, že je ve městě, ale nevím přesně kde.“
„Jestli se vám ozve, mohla byste ho laskavě pořádat, aby mi zavolal? Číslo má. Odpusťte laskavě, že vás o to žádám,“ řekl ten muž zdvořile.
„Udělám to s radostí.“ A co má znamenat tohle? uvažovala.
Začínalo jí to docházet. Policie šla po Johnovi a ona mu to řekla, ale John nevypadal, že se o to stará. Teď ho začal shánět někdo jiný. Proč? Potom uviděla na stolku v odpočíváme ranní noviny. Bratr jednoho pacienta si v nich něco četl, ale přímo na první straně dole stál titulek: VRAŽDA A DROGY V SOMERSETU.

„Všichni se o toho chlapa zajímají,“ poznamenal Frank Allen.
„Jak to?“ Charon přijel na západní okrsek a předstíral, že chce vědět, jak daleko pokročilo administrativní vyšetřování v případě Morello. Přemluvil Allena, aby mu dovolil podívat se na výpovědi ostatních policistů a tří civilních svědků. Jelikož se velkomyslně vzdal práva na obhajobu a celý případ vypadal naprosto čistě, Allen na tom neviděl nic špatného, pokud se to dělo před ním.
„No hned po tom telefonátu z Pittsburghu, co někdo sejmul tu Brownovou, sem kvůli němu volal Em. Teď ty. Jak to?“
„Jeho jméno se vynořilo v nějaké souvislosti. Nevíme proč a je to jen dohad. Co mi o něm můžeš povědět?“
„Hele, Marku, máš dovolenou, nezapomeň,“ zdůraznil Allen.
„Chceš mi říct, že se nevrátím brzo do práce? Mám si vypnout mozek, Franku? Copak nečtu noviny, kde se píše, že feťáci si budou muset vzít pár týdnů volno?“
Allen to musel uznat. „Tolik pozornosti, už si začínám myslet, že je s tím chlapem něco v nepořádku. Mám dojem, že o něm mám nějaké informace - jo, správně, zapomněl jsem. Počkej chvilku.“ Allen odešel od stolu ke kartotéce a Charon předstíral, že několik minut čte výpovědi, než se Allen vrátil. Na klíně mu přistála tenká složka. „Tu máš.“
Byla to část Kellyho služebního záznamu, ale nebylo toho moc, jak Charon viděl, když tím listoval. Byly tu záznamy o potápěčské kvalifikaci, hodnocení instruktora a fotografie, k tomu ještě trocha omáčky. Charon vzhlédl. „Bydlí na ostrově? Něco takového jsem slyšel.“
„Jo, ptal jsem se ho na to. Zvláštní historie. Proč se vlastně ptáš?“
„Prostě se vynořilo jeho jméno, nejspíš z toho nic nebude, ale chtěl jsem to prověřit. Pořád slyším řeči o nějaké bandě, která dělá na vodě.“
„Vlastně jsem to měl poslat Emovi a Tomovi. Zapomněl jsem na to.“
Tím lip. „Jedu tím směrem. Chceš, abych jim to tam hodil?“
„Udělal bys to?“
„Jasně.“ Charon zastrčil složku pod paži. Nejdřív se zastavil v pobočce Prattovy knihovny, kde si dokumenty zkopíroval po deseti centech za kus. Potom vpadl do fotolabu. Díky služebnímu odznaku mu udělali pět zvetšenin malé průkazové fotografie za necelých deset minut. Zvětšeniny nechal v autě, když zastavil u ústředí, a dovnitř vešel jen na tak dlouho, aby složku předal na vrátnici s tím, že ji mají předat oddělení vražd. Mohl si tu informaci nechat pro sebe, ale po úvaze mu připadalo chytřejší jednat jako normální polda vykonávající normální úkol.

„Tak co se stalo?“ zeptal se Greer za zavřenými dveřmi kanceláře.
„Roger říká, že vyšetřování by mělo nepříznivé politické následky,“ odpověděl Ritter.
„Tak to je zatraceně špatné.“
„Potom řekl, abychom to vyřídili,“ dodal Ritter. Ne tolika slovy, ale přesně to měl na mysli. Nemělo cenu věc dál zatemňovat.
„Co tím myslel?“
„Co asi, Jamesi?“

„Odkud to přišlo?“ zeptal se Ryan, když mu spis přistál na stole.
„Dole mi to předal jeden detektiv,“ odpověděl mladý policista. „Neznám ho, ale říkal, že to patří k vám.“
„Dobře.“ Ryan ho poslal pryč, zalistoval papíry a poprvé uviděl fotografii Johna Terrence Kellyho. Dal se k námořnictvu čtrnáct dní po svých osmnáctých narozeninách a zůstal… šest let, se ctí vyřazen jako poddůstojník s hodností vrchní pomocník. Bylo zřejmé, že spis je velmi zkrácen. To se dalo čekat, jelikož oddělení zajímala hlavně jeho kvalifikace potápěče. Bylo tam datum absolvování školy pro podvodní demoliční čety a jeho další kvalifikace instruktora, která zajímala oddělení. Troje hodnocení ve složce znělo na čtyři celé nula, nejvyšší známku u námořnictva,

a potom tu byl květnatý doporučující dopis od tříhvězdičkového admirála, který na oddělení brali jako bernou minci. Admirál důmyslně připojil seznam Kellyho vyznamenání, aby na baltimorskou městskou policii udělal ještě větší dojem: námořní kříž, stříbrná hvězda, bronzová hvězda s bojovým „V“ se dvěma stužkami na znamení opakovaného vyznamenání. Purpurové srdce se dvěma stužkami na znamení opakovaného -
Ježíši, ten chlap je přesně takový, jak jsem si ho představoval.
Ryan spis zavřel a všiml si, že patří k případu Gooding. To znamenalo Franka Allena - zase. Zavolal mu.
„Díky za tu informaci o Kellym. Jak jste na něj přišli?“
„Stavil se tu Mark Charon,“ řekl mu Allen. „Prošetřuju tu jeho přestřelku a to jméno zmínil on, tvrdí, že se objevilo v souvislosti s jedním jeho případem. Promiň, kamaráde, zapomněl jsem, že ten spis mám: Řekl, že ti ho hodí. Není to zrovna chlap, o jakém bych si myslel, že pojede v drogách, víš, ale…“ Pokračoval, ale Ryan ho už přestal vnímat.
Jde to moc rychle, zatraceně rychle.
Charon. Pořád se v tom objevuje, že?
„Franku, mám pro tebe něco důležitého. Když volal ten seržant Meyer z Pittsburghu, zmínil ses o tom ještě někomu?“
„Na co narážíš, Emě?“ zeptal se Allen a už se chtěl rozčílit.
„Neříkám, že jsi volal novinám, Franku.“
„To bylo zrovna ten den, co Charon odpráskl toho dealera, ne?“ Allen vzpomínal. „Možná jsem se mu zmínil… Byl vlastně jedinou další osobou, se kterou jsem ten den mluvil, když se nad tím zamyslím.“
„Dobře, Franku, díky.“ Ryan si vyhledal číslo stanice „V“ státní policie.
„Kapitán Joy,“ řekl velmi unavený hlas. Velitel stanice by zalehl do postele ve svém vlastním vězení, kdyby musel, ale naštěstí byla stanice státní policie dobře vybavená, a tak si našel pohodlnou postel na čtyři a půl hodiny spánku. Joy si už přál, aby se okres Somerset vrátil zase k normálu, i když by si z této události mohl vysloužit majora.
„Poručík Ryan, městská policie, oddělení vražd.“
„Vy jste, kluci z města, po nás celí diví,“ prohodil Joy trpce. „Co chcete zase vědět?“
„Jak to myslíte?“
„Myslím to tak, že jsem byl včera zrovna na cestě do postele, když sem volal někdo od vás, poručík Chair - nějak tak, nezapsal jsem si to. Říkal, že může identifikovat jedno to tělo… tohle jsem si někam zapsal. Promiňte, začíná byt ze mě zombie.“
„Mohl byste mě uvést do obrazu? Stačí krátce.“ Ukázalo se, že i krátká verze stačí. „Ta žena je ve vazbě?“
„To si pište.“
„Kapitáne, držte ji tam, dokud vám neřeknu něco jiného, jasné? Promiňte, to je prosba, držte ji tam. Možná je důležitým svědkem v mnohonásobné vraždě.“
„Jo, to vím, nezapomeňte.“
„Myslím několika vražd taky tady u nás, pane. Máme tu dvě hodně ošklivé, vyšetřuju je už devět měsíců.“
„Nějakou dobu nikam nepůjde,“ slíbil Joy. „Sami si s ní máme o čem povídat a její právník nám jde na ruku.“
„Nic víc o tom střelci?“
„Jenom to, co jsem už říkal: muž, běloch, asi sto osmdesát a byl pomalovaný zeleně, říká ta holka.“ Joy to původně neuvedl.
„Cože?“
„Ona říká, že měl obličej a ruce zelené, asi se maskoval. Ještě jedna věc,“ dodal Joy. „Je fakt dobrej střelec. Sundal tři lidi, každého jednou ranou, rovnou do černého - perfektně.“
Ryan znovu otevřel složku. Dole na seznamu Kellyho vyznamenání stálo: výtečný střelec, mistr pistole.
„Ozvu se vám, kapitáne. Vypadá to, že si vedete moc dobře na chlapa, který nemá vraždy každý den.“
„Už se zase těším na dopravní přestupky,“ přisvědčil Joy a zavěsil.
„Přišel jsi brzo,“ poznamenal Douglas, který přišel pozdě. „Viděls noviny?“
„Náš přítel se vrátil a znovu se objevil na výsledkové tabuli.“ Ryan mu podal fotografii.
„Vypadá teď starší,“ řekl seržant.
„To s člověkem udělají tři purpurová srdce.“ Ryan všechno Douglasovi řekl. „Nechceš zajet do Somersetu a popovídat si s tou holkou?“
„Myslíš…?“
„Ano, myslím, že máme svědkyni. Myslím, že už taky víme, kudy unikají informace.“ Tohle Ryan vysvětlil šeptem.

Zavolal, jen aby slyšel zvuk jejího hlasu. Tak blízko cíle si dovolil pohlédnout dál. Nebylo to příliš profesionální, ale přes všechnu svou profesionalitu zůstával Kelly člověkem.
„Johne, kde jsi?“ Mluvila ještě naléhavěji než minulý den.
„Na jednom místě,“ víc jí nechtěl říct.
„Mám pro tebe vzkaz. James Greer, prý mu máš zavolat.“
„Dobře.“ Kelly se zašklebil - měl mu volat už včera.
„To v těch novinách jsi byl ty?“
„O čem to mluvíš?“
„Mluvím o třech mrtvých lidech na východním pobřeží!“ zašeptala.
„Ještě se ti ozvu,“ řekl a zároveň ho zamrazilo.
Kellymu samozřejmě nechodily do bytu noviny, ale teď je potřeboval. Na rohu je automat, vzpomněl si. Stačil mu jediný pohled.
Co o mně to děvče ví?

Na výčitky bylo pozdě. Stál před stejným problémem jako s Doris. Spala, když pracoval, a probudily ji rány z pistole. Zavázal jí oči, vysadil ji na břeh, vysvětlil jí, že ji Buřt chtěl zabít, dal jí trochu peněz, aby si mohla chytit dálkový autobus. I když byla zfetovaná, vypadala otřeseně a vyděšeně. Ale poldové ji dostali. Jak se to sakra mohlo stát?
Vyser se na jak, synu, prostěji mají.
Svět se pro něj rázem změnil.
Dobře, tak co teď uděláš? Tato myšlenka ho zaměstnávala celou cestu zpátky do bytu.
Pro začátek se musel zbavit pětačtyřicítky, ale to měl beztak v plánu. I když nenechal po sobě vůbec žádné důkazy, pětačtyřicítka byla pojítkem. Až bude po akci, bude po všem. Ale teď potřeboval pomoc a kde jinde ji měl získat než od lidí, pro které zabíjel?
„Prosím admirála Greera. Tady je pan Clark."
„Počkejte prosím," slyšel Kelly, a potom: „Měl jste zavolat už včera, pamatujete?"
„Můžu být u vás za dvě hodiny, pane."
„Budu čekat."
* * *
„Kde je Cas?" zeptal se Maxwell, natolik podrážděný, že použil zdrobnělinu. Šéf kanceláře porozuměl.
„Už jsem volal k němu domů, pane. Nikdo to nebere."
„To je divné." Nebylo, ale šéf rozuměl i tomu.
„Chcete, aby někdo zajel do Bollingu a podíval se k nim, admirále?"
„Dobrý nápad." Maxwell přikývl a vrátil se k sobě.
Za deset minut seržant z bezpečnostní policie letectva odjížděl ze strážnice ke skupině dvojdomků, kde bydleli vyšší důstojníci z Pentagonu. Na jmenovce na trávníku stálo Kontraadmirál C. P. Podulski, americké válečné námořnictvo, a pod tím pár křídel. Seržantovi bylo teprve třiadvacet a nepletl se mezi vlajkové důstojníky, pokud nemusel, ale měl rozkaz podívat se, jestli tu nenastaly nějaké potíže. Na schodech ležely ranní noviny. Pod přístřeškem stála dvě auta, jedno mělo na čelním skle propustku Pentagonu, a on věděl, že admirál s manželkou žijí sami. Sebral odvahu a zaklepal na dveře, důrazně, ale ne moc hlasitě. Nic. Pak zkusil zvonek. Nic. Co teď? uvažoval mladý poddůstojník. Celá základna byla majetkem vlády a on měl podle předpisů právo vstoupit do každého domu na tomto pozemku a měl své rozkazy, takže jeho poručík ho nejspíš podrží. Otevřel dveře. Neslyšel žádný zvuk. Rozhlédl se po přízemí, nenašel nic, co by tam nebylo už od předchozího večera. Několikrát zavolal, bezvýsledně, a pak si řekl, že musí jít nahoru. Udělal to, jednu ruku přiložil na bílé kožené pouzdro…
Za dvacet minut tam byl admirál Maxwell.
„Infarkt," řekl vojenský lékař. „Pravděpodobně ve spánku."
To neplatilo o manželce, která ležela vedle něj. Bývala to krásná žena, vzpomněl si Dutch Maxwell, ale zničila ji ztráta syna. Poloprázdná sklenice s vodou stála na kapesníku, aby se neponičil dřevěný noční stolek. Dokonce vyměnila víčko na skleničce s léky a pak ulehla vedle manžela. Dutch pohlédl na dřevěný věšák. Visela na něm bílá košile, připravená na další den ve službě jeho adoptivní vlasti, zlatá křídla nad řadami stužek, ty horní bledě modré s pěti bílými hvězdami. Měli v plánu schůzku, na které si měli pohovořit o odchodu do výslužby. Dutch jaksi nebyl překvapen.
„Bůh je milosrdný," řekl Dutch při pohledu na jediného padlého při operaci BOXWOOD GREEN, kterého nemusel litovat.

Co řeknu? ptal se Kelly v duchu, když projížděl bránou. Strážný si ho důkladně prohlédl, i když měl propustku, možná se divil, jak mizerně agentura platí svůj personál. Nakonec ho nechali ten vrak zaparkovat na parkovišti pro návštěvy, na lepším místě, než měli zaměstnanci, což vypadalo trochu divně. Kelly vešel do haly, tam ho vyzvedl bezpečnostní důstojník a odvedl ho nahoru. Vypadalo to tu teď hroziveji, když tak kráčeli jednotvárnými strohými chodbami, po kterých procházeli neznámí lidé, ale to bylo tím, že se ta budova měla stát jakousi zpovědnicí pro duši, která se ještě pořádně nerozhodla, jestli bude hříšnou nebo ne. V Ritterově kanceláři ještě nebyl. Nacházela se na čtvrtém podlaží a byla kupodivu malá. Kelly považoval toho muže za důležitého - kancelář tomu však zatím neodpovídala.
„Vítejte, Johne," řekl admirál Greer, pořád ještě otřesený ze zprávy, kterou dostal před půlhodinou od Dutche Maxwella. Greer mu ukázal na židli a dveře se zavřely. Ritter kouřil, což Kellyho podráždilo.
„Jste rád, že jste zase doma, pane Clarku?" zeptal se zpravodajský důstojník. Na stole ležel Washington Post a Kelly si překvapeně všiml, že případ z okresu Somerset je i zde na první straně.
„Ano, pane, asi by se to tak dalo říct." Oba starší muži postřehli rozpor. „Proč jste chtěl, abych přišel?"
„Řekl jsem vám to v letadle. Možná se ukáže, že vaše akce s tím Rusem naše lidi přece jenom zachrání. Potřebujeme lidi, kteří umějí myslet vlastní hlavou. Vy to umíte. Nabízím vám práci u sebe v oddělení."
„Co bych dělal?"
„Všechno, co vám řekneme," odpověděl Ritter. Něco konkrétního už měl na mysli.
„Nemám ani vysokou školu."
Ritter vytáhl ze stolu tlustý spis. „Tohle jsem si nechal poslat ze St. Louis." Kelly ty formuláře poznal. Byly to jeho kompletní osobní záznamy z námořnictva. „Vy byste vysokou měl mít. Váš inteligenční kvocient je ještě vyšší, než jsem si myslel, a je z něho vidět, že vaše jazykové schopnosti jsou lepší než moje. James a já můžeme od požadavku na vysokoškolské vzdělání upustit."
„Hodně pomáhá námořní kříž, Johne," vysvětlil Greer. „To, co jste udělal při plánování BOXWOOD GREEN a potom později v terénu, to všechno taky hodně pomůže."
Kellyho instinkty bojovaly se zdravým rozumem. Problém byl, že si nebyl jist, co mu která jeho část napovídá. Pak se

rozhodl, že někomu musí říct pravdu. „Je tu problém, pánové."
„Jaký?" zeptal se Ritter.
Kelly se natáhl přes stůl a poklepal na článek na první stránce novin. „Třeba byste si to chtěli přečíst."
„Už se stalo. No a? Někdo prokázal světu dobrou službu," řekl důstojník jakoby nic. Potom si všiml Kellyho pohledu a jeho tón okamžitě zostražitěl. „Mluvte, pane Clarku."
„Jsem to já, pane."
„O čem to mluvíte, Johne?" zeptal se Greer.

„Ten spis tu není, pane," říkal do telefonu úředník z kartotéky. „Jak to myslíte?" namítl Ryan. „Mám přímo před sebou pár kopií z toho spisu."
„Mohl byste chvíli vydržet? Přepojím vás na šéfovou." Telefon bzučel vyčkávacím tónem, což detektiv ze srdce nesnášel.
Ryan se podíval z okna a zašklebil se. Telefonoval na centrální vojenskou kartotéku - archiv, umístěný v St. Louis. Každý papír týkající se každého muže či ženy, kteří kdy sloužili v uniformě, ležel tam, v bezpečném a pečlivě střeženém komplexu, který detektiv považoval za kuriozitu, ale užitečnou, protože z něj už nejednou dostal potřebné údaje.
„Tady je Irma Rohrebachová," řekl nějaký hlas po chvíli elektronického cvrlikání. Detektivovi se na okamžik v duchu zjevila tlustá běloška usazená za stolem zavaleným prací, která měla být už týden hotová.
„Jsem poručík Emmet Ryan, městská policie Baltimore. Potřebuji informace z osobního spisu, který máte -"
„Pane, není tady. Můj úředník mi právě ukázal lístky."
„Jak to myslíte? Spisy přece nemáte dávat z ruky. To vím."
„Pane, to není pravda. Existují určité výjimky. Tohle je jedna z nich. Spis si někdo vyzvedl a zase ho vrátí, ale nevím kdy."
„Kdo ho vyzvedl?"
„To nemůžu říct, pane." Tón té byrokratky prozrazoval, do jaké míry ji to zajímá. Spis byl pryč a dokud se nevrátí, není součástí známého vesmíru, pokud sejí týkalo.
„Můžu dostat soudní příkaz, víte." To obvykle na lidi zabíralo, protože málokdo se radoval, když mu věnovala pozornost soudcovská židle.
„Jistěže. Můžu vám ještě v něčem pomoct, pane?" Byla na těžkou ráži zvyklá. Nakonec volal z Baltimoru a nějaký dopis od soudce vzdáleného osm set mil ji naprosto nemohl rozházet. „Máte naši adresu, pane?"
Vlastně ten příkaz získat nemohl. Pořád toho neměl dost, aby soudce přesvědčil. V takové záležitosti mohl spoléhat spíš na laskavost než na rozkazy.
„Děkuju vám, ještě se ozvu."
„Přeji vám dobrý den." Toto přání bylo ve skutečnosti jenom chladným vyřízením další nedůležité maličkosti v pracovním dni jedné úřednice.
Nebyl ve Státech. Proč? Pro koho? Co je sakra na tom případu tak výjimečného? Ryan věděl, že je výjimečný v mnoha směrech. Uvažoval, jestli na všechny ty výjimky přijde.
* * *
„To jí provedli," řekl jim Kelly. Poprvé to vyprávěl nahlas, a když uváděl podrobnosti z pitevní zprávy, připadalo mu, jako by poslouchal hlas jiné osoby. „Kvůli její minulosti tomu případu poldové nepřipisovali zvláštní důležitost. Dostal jsem ven ještě dvě dívky. Jednu zabili. Ta druhá, no…" Ukázal na noviny.
„Proč jste ji vlastně pustil?"
„Měl jsem ji zavraždit, pane Rittere? To chtěli udělat oni," řekl Kelly a stále hleděl na zem. „Byla víceméně střízlivá, když jsem ji pouštěl. Neměl jsem čas udělat něco jiného. Přepočítal jsem se."
„Kolik?"
„Dvanáct, pane," odpověděl, protože věděl, že Ritter chce znát celkový počet zabitých.
„Pane Bože," prohodil Ritter. Vlastně se chtěl usmát. Mluvilo se o tom, že se CIA zapojí do protidrogových operací. Byl proti tomu - nebylo to natolik důležité, aby na to plýtvali časem lidé, kteří měli chránit zem proti skutečným hrozbám národní bezpečnosti. Ale nemohl se usmívat. Tohle bylo příliš vážné. „V článku píšou dvacet kilogramů. Je to pravda?"
„Je to možné." Kelly pokrčil rameny. „Nevážil jsem to. Ještě jedna věc. Myslím, že vím, jak se sem ty drogy dostávají. Ty sáčky smrdí jako - balzamovací tekutina. Je to asijský heroin."
„Ano?" pobídl ho Ritter.
„Copak to nechápete? Asijské zboží. Balzamovací tekutina. Dostává se to někam na východní pobřeží. Copak to není jasné? Využívají mrtvá těla našich vojáků, aby sem to svinstvo dostali."
Umí toho tolik, a k tomu má ještě analytické schopnosti?
U Rittera zazvonil telefon. Byla to vnitřní linka.
„Řekl jsem žádné hovory," zavrčel důstojník. „Volá ‚Bill', pane. Prý je to důležité."

Načasování je prostě perfektní, pomyslel si kapitán. Vyvedli zajatce za tmy. Zase nešla elektřina a jediné světlo poskytovaly bateriové svítilny a několik pochodní, které nějak zflikoval starší seržant. Každému vězni spoutali nohy na krátký krok; ruce a lokty jim svázali za zády. Všichni šli trochu v předklonu. Nebylo to jenom kvůli tomu, aby je mohli lépe ovládat. Pokořit je bylo taky důležité a každý jeho muž dostal příkaz dát přidělenému zajatci do těla, rovnou uprostřed tábora. Moji muži na to mají právo, pomyslel si kapitán. Tvrdě cvičili a čekal je dlouhý pochod na jih, aby dokončili osvobozování a sjednocení své vlasti. Američané byli dezorientovaní, očividně je tato změna v každodenní rutině vylekala. Minulý týden jim uběhl v klidu. Možná že udělal chybu, když je onehdy nahnal do jedné skupiny.

Mohlo to v nich vyvolat pocit solidarity, ale názorná lekce jeho vojákům za to rozhodně stála. Jeho muži budou brzy zabíjet Američany ve větších skupinách, než je tato, tím si byl kapitán jist, ale někde museli začít. Zařval rozkaz. Dvacet vybraných vojáků jako jeden muž zvedlo pušky a udeřilo pažbou přidělené zajatce do břicha. Jednomu Američanovi se podařilo po první ráně zůstat na nohou, ale druhá ho zdolala.
Zachariase to zaskočilo. Byl to první přímý útok na jeho osobu od chvíle, kdy Kolja před několika měsíci bití zarazil. Úder mu vyrazil dech. Záda ještě bolela po zranění z katapultáže a z obtížné chůze, ke které ho nutili, a náraz ocelovým plátem na pažbě AK-47 ho okamžitě zbavil kontroly nad oslabeným a ztýraným tělem. Padl na bok, tělem se dotkl jiného zajatce, snažil se přitáhnout nohy blíž a krýt se. Potom začaly kopance. Nemohl si chránit obličej, protože paže měl bolestivě stažené za zády, a jeho oči viděly tvář nepřítele. Byl to teprve kluk, tak sedmnáctiletý, skoro dívčí zjev, vypadal jako panenka, měl stejně prázdné oči a stejně prázdný výraz. Žádný vztek, ani necenil zuby, prostě ho kopal, jako když děcko kope do balónu, jenom aby něco dělalo. Nemohl toho kluka nenávidět, ale mohl jím pro tu krutost pohrdat, a i když mu první kopanec zlomil nos, pořád se díval. Robin Zacharias už nahlédl do hlubin zoufalství - musel se vypořádat s faktem, že zradil a prozradil všechno, co věděl. Ale také měl čas všemu porozumět. Nejsem zbabělec, stejně jako nejsem hrdina, říkal si Robin v bolesti, jsem prostě člověk. Snášel bolest jako tělesný trest za svou chybu a bude dál prosit Boha o sílu. Plukovník Zacharias stále upíral už skoro nevidoucí pohled do tváře dítěte, které ho mučilo. Já to přežiju. Přežil jsem horší věci, a i když umřu, pořád jsem lepší člověk, než bude kdy z tebe, říkal jeho výraz maličkému vojákovi. Přežil jsem samotu a ta je horší než tohle, chlapče. Už se nemodlil o vysvobození. To přišlo zevnitř, a jestli přijde smrt, postaví sejí čelem, stejně jako to udělal se slabostí a selháním.
Další zařvání důstojníka a vojáci couvli. Robin pocítil ještě jeden, poslední kopanec. Krvácel, na jedno oko skoro neviděl a hruď mu sužovala bolest a kašel, ale pořád žil, pořád byl Američan a přestál další zkoušku. Podíval se na velícího kapitána. V jeho tváři viděl zuřivost, nějako v tváři toho vojáka, který ustoupil o několik kroků. Robin uvažoval proč.
„Postavte je!“ zařval kapitán. Ukázalo se, že dva Američané jsou v bezvědomí a každého z nich museli zvedat dva muži. Víc pro své vojáky nemohl udělat. Lepší by bylo je zabít, ale rozkaz v jeho kapse to zakazoval. Jeho armáda netolerovala porušování příkazů.
Robin se teď díval do očí chlapce, který na něj zaútočil. Zblízka, ani ne z patnácti centimetrů. Neviděl žádné pocity, ale díval se pořád dál a v jeho očích také nebyly žádné pocity. Byla to malá a velmi soukromá zkouška vůle. Nepromluvili ani slovo, i když oba muži nepravidelně dýchali, jeden vyčerpáním, druhý bolestí.
Chtěl bys to někdy zkusit znovu? Muž proti muži. Myslíš, že bys na to stačil, synku? Není ti ani trochu hanba za to, co jsi udělal? Stálo ti to za to? Je z tebe teď větší chlap, hochu? Já si to nemyslím a ty to můžeš zakrývat, jak umíš, ale oba víme, kdo tohle kolo vyhrál, že? Voják ukročil Robinovi po bok, z očí mu Robin nevyčetl nic, ale popadl Američana za paži hodně pevně, aby ho měl líp pod kontrolou, a Robin to pochopil jako své vítězství. Ten kluk se ho pořád bál. Patřil k těm, kdo se prohánělí po nebi - nenáviděli je, ale také se jich báli. Týrání bylo přece jenom zbraní zbabělců a ti, kdo se k němu snížili, to věděli stejně dobře jako jejich oběti.
Zacharias málem upadl. Takhle shrbený neviděl pořádně před sebe a naklaďák spatřil, až když byl od něj sotva metr. Byla to ruská rachotina, s drátěným pletivem přes korbu, jednak aby nikdo nemohl utéct a pak aby lidé viděli náklad. Někam pojedou. Robin neměl představu, kde je, a nemohl se ani domýšlet, kam by mohl jet. Nic nemohlo být horší než zdejší tábor - a přesto jsem ho nějak přežil, utěšoval se Robin, když naklaďák zarachotil a rozjel se. Tábor mizel ve tmě a s ním i nejhorší zkouška jeho života. Plukovník sklonil hlavu a zašeptal vděčnou modlitbu. Potom, poprvé po řadě měsíců, se pomodlil o vysvobození, v jakékoli podobě.

„To byla vaše práce, pane Clarku,“ řekl Ritter po dlouhém zamyšleném pohledu na telefon, který právě zavěsil.
„Zrovna tak jsem to neplánoval, pane.“
„Neplánoval, ale místo abyste toho ruského důstojníka zabil, přivedl jste ho k nám.“ Ritter pohlédl na admirála Greera. Kelly neviděl kývnutí, které znamenalo dokonalou proměnu jeho života.
„Škoda že se to nedozvěděl Cas.“

„Takže co vědí?“
„Mají Xanthu, živou, ve vězení v okrese Somerset. Kolik toho ví?“ zeptal se Charon. Tony Piaggi tu byl také. Ti dva se setkali poprvé. Byli v už přichystané laboratoři ve východním Baltimoru. Sem můžu bez rizika přijít jen jednou, říkal si policista z oddělení narkotik.
„To je problém,“ poznamenal Piaggi. Ostatním to připadalo jako zbytečné prohlášení, dokud nepokračoval. „Ale zvládneme to. V první řadě se musíme postarat o dodávku našim přátelům.“
„Přišli jsme o dvacet kilo, kámo,“ zdůraznil Tucker chabě. Bál se. Bylo jasné, že kolem se pohybuje něco, čeho bylo třeba se bát.
„Máš ještě?“
„Jo, deset, u sebe.“
„Ty si to necháváš doma?“ zeptal se Piaggi. „Ježíši, Henry!“
„Ta děvka neví, kde bydlím.“
„Zná tvoje jméno, Henry. Se jménem dokážeme spoustu věcí,“ poučil ho Charon. „Proč si sakra myslíš, že držím svoje lidi dál od tvých lidí?“
„Musíme přestavět celou organizaci,“ řekl Piaggi klidně. „To zvládneme, jasný? Musíme se přesunout, ale to je snadný. Henry, tvoje zboží bude chodit někam jinam, rozumíš? Převezeš ho sem a my ho vyvezeme zase odtud. Takže změna tvý operace nebude zas tak velká.“

„Ztratil jsem místní -“
„Vyser se na místní, Henry! Převezmu distribuci nad celým východním pobřežím. Mohl bys laskavě myslet, kristepane? Ztratíš nějakejch pětadvacet procent z toho, cos chtěl původně shrábnout. To můžeme dohnat za čtrnáct dní. Přestaň uvažovat v malým.“
„Pak jde o zametání vašich stop,“ pokračoval Charon, kterého zaujala Piaggiho vize budoucnosti. „Xantha je jenom ojedinělá svědkyně, navíc narkomanka. Když ji sebrali, jela na práškách. Není to zrovna vzorová svědkyně, pokud nemají něco jiného, a jestli se přesunete do jiné oblasti, měli byste být v pohodě.“
„Ty ostatní ženský musí zmizet. Rychle,“ naléhal Piaggi.
„Bez Buřta nemám na tuhle práci lidi. Můžu sehnat někoho známýho -“
„V žádným případě, Henry! Zrovna teď chceš vodit nový lidi? Zavolám do Filadelfie. Máme v záloze dva chlapy, pamatuješ?“ Henry přikývl na souhlas a tím byla věc vyřešena. „Dál, musíme zajistit, aby naši přátelé byli spokojení. Potřebujeme dvacet kilo zboží, zpracovanýho a připravenýho k odbytu, a potřebujeme je co nejrychleji.“
„Mám jen deset,“ poznamenal Tucker.
„Já vím, kde ho ještě trocha je, a vy taky. Co myslíte, poručíku Charone?“ Ta otázka policistou natolik otřásla, že jim zapomněl říct ještě něco, co mu dělalo starosti.

36
Nebezpečné drogy
Byla to chvíle pro zamyšlení. Zatím nikdy nic takového na něčí příkaz neudělal, kromě Vietnamu, a to bylo za naprosto jiných okolností. Musel kvůli tomu jet zpátky do Baltimoru, což teď bylo nebezpečné. Měl nový průkaz, ale ten zněl na jméno muže, o kterém se vědělo, že je mrtvý, pokud by se někdo obtěžoval to prověřit. Vzpomněl si skoro s láskou na doby, kdy bylo město rozděleno na dvě zóny - jednu poměrně malou a nebezpečnou a druhou mnohem větší a bezpečnou. Teď se to změnilo. Město bylo nebezpečné celé. Policie znala jeho jméno. Možná bude brzy znát i jeho obličej, což by znamenalo, že v každém policejném autě - připadalo mu, že jich je najednou všude plno - budou sedět liďé, kteří ho můžou zahlédnout. Ještě horší bylo, že se jim nemohl bránit, nemohl si dovolit zabít policistu.
A teď tohle… Dneska se všechno nějak zamotalo. Ani ne před čtyřiadvaceti hodinami viděl svůj poslední cílový objekt, ale teď uvažoval, jestli tomu bude někdy konec.
Možná by bylo lepší, kdyby vůbec nikdy nebyl začínal, prostě se smířil s Paminou smrtí, žil dál a trpělivě čekal, až policie případ vyřeší. Ale ne, ti by ho nikdy nevyřešili, nikdy by neobětovali čas a lidi kvůli smrti nějaké šlapky. Kelly sevřel volant. A její vraždu by nikdo pořádně nepomstil.
Mohl bych s tím žít po zbytek života?
Ujížděl na jih po dálnici Baltimore-Washington a vzpomínal na hodiny angličtiny na střední škole. Aristotelova pravidla tragédie. Hrdina musel mít nějakou tragickou chybu, musel se řítit vstříc neodvratnému osudu. Kellyho chyby… Miloval až příliš, staral se až příliš, investoval až příliš do věcí a lidí, kteří se týkali jeho života. Nemohl toho nechat. I kdyby mu to zachránilo život, nechat toho by znamenalo nevyhnutelně si život otrávit. A tak musel riskovat a dovést věci do konce.
Doufal, že to Ritter chápe, že chápe, proč dělá to, oč ho požádali. Prostě od toho nemohl utéct. Od Pam. Od mužů v ZELENÉ VYSÍLAČCE. Zavrtěl hlavou. Ale litoval, že nepožádali někoho jiného.
Z dálnice se stala městská ulice, New York Avenue. Slunce už dávno zapadlo. Blížil se podzim, změna ročních období, kdy pomine vlhké vedro středoatlantického léta. Brzo začne fotbalová sezóna, baseballová skončí, a roky půjdou dál.

Petr měl pravdu, říkal si Hicks. Musel zůstat. Jeho otec se také svým způsobem zapojil do systému, stala se z něho důležitá politická osoba, správce fondu a koordinátor kampaně. Prezident bude znovu zvolen a Hicks bude posilovat svou vlastní moc. Potom by mohl mít skutečný vliv. Nechat krachnout to přepadení tábora bylo skutečně to nejlepší, co kdy udělal. Jo, jo, všechno to do sebe zapadá, říkal si a zapaloval si třetí joint toho večera. Uslyšel, že zvoní telefon.
„Jak se vede?“ Byl to Petr.
„Dobře, brácho. Co ty?“
„Máš pár minut? Chci s tebou něco probrat.“ Henderson skoro zaklel - poznal, že Wally je zase sjetý.
„Za půl hodiny?“
„Takže nashle.“
Ani ne za minutu se ozvalo zaklepání na dveře. Hicks zamáčkl cigaretu a šel otevřít. Na Petra bylo moc brzo. Že by to byl polda? Naštěstí nebyl.
„Jste Walter Hicks?“
„Jo, kdo jste vy?“ Muž byl asi v jeho věku, i když vypadal trochu méně uhlazeně.
„John Clark.“ Nervózně se rozhlédl po chodbě. „Potřebuji s vámi na několik minut mluvit, jestli vám to nevadí.“
„O čem?“
„O BOXWOOD GREEN.“
„Co máte na mysli?“
„Musíte se o tom něco dozvědět,“ řekl mu Clark. Pracoval teď pro agenturu, takže se jmenoval Clark. Takhle mu to připadalo lehčí.
„Pojďte dál. Mám ale jen několik minut.“
„Víc nepotřebuju. Nechci se zdržet dlouho.“
Clark vešel na vyzvání dovnitř a okamžitě ucítil štiplavý pach zapáleného kuřiva. Hicks mu ukázal na židli proti své.
„Můžu vám něco nabídnout?“

„Ne, děkuji," odpověděl a dával pozor, kam pokládá ruce. „Byl jsem tam."
„O čem to mluvíte?"
„Byl jsem v ZELENÉ VYSÍLAČCE, zrovna minulý týden."
„Vy jste byl v tom týmu?" zeptal se Hicks s probuzenou zvědavostí a vůbec si neuvědomoval, jaké nebezpečí mu nakráčelo do bytu.
„Správně. Já jsem ten chlap, který přivedl toho Rusa," řekl návštěvník klidně.
„Vy jste unesl sovětského občana! Proč jste to sakra udělal?"
„Proč jsem to udělal, není zrovna teď důležité, pane Hicksi. Důležitý je jeden dokument, který jsem u něj našel. Byl to příkaz vykonat přípravy k likvidaci všech našich zajatců."
„To je zlé," řekl Hicks a lhostejně potřásl hlavou. Ach - umřel vám pes? To je zlé.
„Copak to pro vás nic neznamená?" zeptal se Clark.
„Ale znamená, ale lidé musejí riskovat. Počkat." Hicks na chvilku získal nepřítomný pohled a Kelly poznal, že se snaží přijít na cosi, co mu uniklo. „Myslel jsem, že máme taky velitele tábora, ne?"
„Ne, toho jsem zabil. Tuto informaci se dozvěděl váš šéf, abychom mohli zjistit jméno člověka, který informaci o akci vynesl." Clark se naklonil vpřed. „Byl jste to vy, pane Hicksi. Byl jsem tam.
Měli jsme to perfektně připravené. Ti zajatci už touhle dobou měli být u svých rodin - všech dvacet."
Hicks to smetl jako nedůležité. „Já nechtěl, aby zemřeli. Podívejte se, jak jsem řekl, lidé podstupují jistá rizika. Copak nechápete, že to prostě nestálo za to? Takže co uděláte, zatknete mě? Za co? Myslíte si, že jsem úplný pitomec? Byla to černá operace. Nemůžete to zveřejnit, protože byste riskovali, že poserete mírové rozhovory, a Bílý dům vám to nikdy nedovolí."
„Správně. Přišel jsem vás zabít."
„Cože?" Hicks se skoro zasmál.
„Zradil jste svou vlast. Zradil jste dvacet mužů."
„Podívejte se, to je věc svědomí."
„Přesně tak, pane Hicksi." Clark sáhl do kapsy a vytáhl igelitový sáček. Byly v něm drogy, které našel u svého mrtvého kamaráda Archieho, a k tomu lžíce a skleněná podkožní stříkačka. Hodil mu sáček do klína.
„To neudělám."
„Jak chcete." Odněkud zezadu vytáhl svůj nůž Ka-Bar. „Takhle jsem už taky sejmul pár lidí. Dvacet mužů mělo být touhle dobou doma. Připravil jste je o život. Co si vyberete, pane Hicksi?"
Obličej mu náhle zbledl, oči se rozšířily.
„No tak, přece byste doopravdy -"
„Velitel tábora byl nepřítelem mé země. To jste vy taky. Máte jednu minutu."
Hicks se podíval na nůž, který Clark otáčel v ruce, a poznal, že už nemá žádnou šanci. Nikdy neviděl takové oči, jaké na něj zíraly z druhé strany konferenčního stolku, ale poznal, co v nich je.
Kelly tam seděl a myslel na minulý týden, vzpomínal, jak dřepěl v bahně ve vytrvalém dešti, jenom několik set metrů od dvaceti mužů, kteří už měli být na svobodě. Bylo to tak pro něj o něco lehčí, ale doufal, že už nikdy nebude muset takové rozkazy poslouchat.
Hicks se rozhlédl po místnosti, doufal, že uvidí něco, čím by mohl ten okamžik změnit. Hodiny na krbové římse se snad zastavily, když tak uvažoval, co se to děje. Vstříc smrti hleděl na Andoveru v dvaašedesátém roce, teoreticky, a potom žil stále podle teoretických představ. Svět byl pro Waltera Hickse rovnicí, něčím, co je třeba upravit a vyřešit. Teď viděl, i když pozdě, že byl jen další proměnnou, nikoliv tím, kdo drží křídu a hledí na tabuli. Uvažoval, jestli má vyskočit ze židle, ale jeho návštěvník se už naklonil vpřed a přiblížil nůž o několik centimetrů; Hicks upřel oči na štíhlou stříbrnou čepel. Vypadala tak ostrá, že sotva mohl popadnout dech. Znovu se podíval na hodiny. Vteřinová ručička se přece jenom hýbala.

Petr Henderson si dával na čas. Byl večer uprostřed pracovního týdne a Washington šel brzy spát. Všichni úředníci, pobočníci a zvláštní asistenti brzo vstávali a museli si odpočinout, aby mohli čile spravovat záležitosti své země. V Georgetownu tím pádem byly chodníky, v nichž kořeny stromů nadzvedávaly betonovou dlažbu, pusté. Viděl dva postarší lidi věnčit pejska a pak už jenom jednoho člověka, u Wallyho bloku. Byl to nějaký muž asi v jeho věku, padesát metrů od něj nasedal do auta, jehož zvuk podobný sekačce na trávu prozrazoval brouka, nejspíš starší typ. Ošklivé zbytečnosti trvaly věčně, pokud jste s nimi něco neudělali. Za několik vteřin už klepal u Wallyho na dveře. Nebyly dovřené. Wally byl občas lajdák. Z něho by nikdy nemohl být špión. Henderson strčil do dveří a už chtěl přítele pokárat, ale pak ho uviděl sedět na židli.
Hicks měl levý rukáv vyhrnutý. Pravou rukou se držel límce, jako by se mu špatně dýchalo, ale skutečná příčina špatného dechu vězela v jeho levém lokti. Petr se k tělu nepřibližoval. Chvilku nedělal vůbec nic. Pak si uvědomil, že musí vypadnout.
Vytáhl kapesník a otřel kliku dveří, zavřel a odešel; snažil se udržet žaludek v klidu.
Krucinál, Wally! zuřil Henderson. Potřeboval jsem tě. A ty si takhle umřeš - na předávkování. Smrt byla stejně zřejmá jako nečekaná. Ale jeho přesvědčení bude žít dál, říkal si Henderson, když šel domů. Aspoň to neumřelo. On se o to postará.

Cestovali celou noc. Pokaždé, když náklaďák najel na hrbol, všechny kosti a svaly zaječely na protest. Tři muži byli zranění hůř než on, dva z nich leželi v bezvědomí na podlaze a on pro ně nemohl udělat vůbec nic, protože měl ruce a nohy svázané. Přesto cítil jakési uspokojení. Každý zničený most, který museli objíždět, znamenal jejich vítězství.

Někdo bojoval; někdo těm hajzlům dával zabrat. Několik mužů si šeptalo cosi, co stráž vzadu přes hluk motoru neslyšela. Robin uvažoval, kam asi jedou. Zatažené nebe mu neposkytlo žádné vodítko, ale svítání prozradilo, kde je východ, a tak bylo jasné, že jedou na severozápad. Nesmím si dělat přílišné naděje, říkal si Robin, ale pak se rozhodl, že skutečná naděje nemá hranic.

Kellymu se ulevilo, když bylo po všem. Smrt Waltera Hickse mu nepřinesla žádné uspokojení. Byl to zrádce a zbabělec, ale mělo se to zařídit nějak líp. Byl rád, že si Hicks sáhl na život sám, protože Kelly si vůbec nebyl jist, že by ho dokázal zabít nožem - nebo jakkoli jinak. Ovšem Hicks si svůj osud zasloužil, o tom Kelly neměl pochyby. Ale copak si ho nezasloužíme všichni, pomyslel si Kelly.
Sbalil si šaty do kufříku, který byl dost velký, aby se do něho všechny vešly, a odnesl ho do pronajatého auta. Tím jeho pobyt v tomto bytě skončil. Bylo po půlnoci, když znovu vyjel na jih, do středu nebezpečné zóny, připraven k poslední akci.

Chucku Monroeovi připadalo, že se všechno vrátilo do starých kolejí. Pořád vyjížděl k vloupačkám a všemožným trestným činům, ale masakrování prodavačů drog u něj v obvodě skončilo. V koutku duše si myslel, že je to škoda, a při svačině - v jeho případě šlo o milosrdně nepojmenované jídlo ve tři ráno - to prohlásil i před ostatními chlapy ze služby. Monroe jel se svým vozem po téměř pravidelné hlídkové trase a stále vyhlížel všechno, co bylo nějak nezvyklé. Všiml si, že Ju-Juovo místo zabrali dva noví lidé. Bude si muset zjistit, jak se jim říká, možná nechá některého informátora, aby se na ně mrknul. Oddělení narkotik z města by mohlo začít zdejší vody trochu probírat. Někdo se toho chopil za ně, i když nakrátko, připustil Monroe a zamířil na západ k okraji svého obvodu. Kdo to sakra jenom mohl být. Prý nějaký somrák. Nad tím se musel ve tmě usmát. Neformální označení případu sedělo: Neviditelný muž. Zvláštní, že se toho nechytily noviny. Nudná noc, akorát pro takové myšlenky. Byl za ni vděčný. Lidi zůstali dlouho vzhůru a dívali se, jak to Orioles nandávají Yankees. Dozvěděl se, že existuje spojitost mezi zločinností a sportovními přenosy v televizi. Dokonce i darebáci se rádi dívají na baseball, říkal si Monroe a podivoval se nad tou zvláštností, ale přijímal ji jako fakt. Čekala ho nudná noc a nevadilo mu to. Měl aspoň možnost se projíždět, pozorovat, učit se a přemýšlet. Znal už všechny zákony ulice a teď se učil všímat si všech odlišností, zmerčit je jako správný mazaný polda, rozhodovat se, co prověřit a co nechat plavat. Když se to naučí, dokáže nakonec některým zločinům zabránit, nejen na ně reagovat. Taková schopnost se nezískává rychle, říkal si Monroe.
Nejzápadnější hranici jeho rajónu tvořila severojižní ulice. Jedna strana byla jeho, druhá strana patřila jinému policistovi. Už na ni chtěl zabočit, když uviděl dalšího somráka. Nějak mu ta osoba připadala známá, i když to nebyl ten, kterého Monroe před několika týdny šacoval. Jelikož měl vysedávání v autě dost a za celou noc strčil za stěrač jedinou pokutu, zastavil.
„Hej, hochu, počkej chvíli.“ Neznámý pokračoval, pomalu, křivolace. Mohlo by z toho být zatčení pro veřejné opilství, ale spíš to byl ožrala, kterému mozek natrvalo vyřadila nekonečná série dlouhých nocí s laciným chlastem. Monroe zašoupl pendrek do držáku a rychle vykročil za ním. Bylo to jenom padesát kroků, ale ten chudák byl snad hluchý nebo co, vůbec neslyšel cvakání kožených podpatků na chodníku. Popadl pobudu za rameno. „Řekl jsem okamžitě stát.“ Fyzický kontakt všechno změnil. To rameno bylo pevné a silné - a napjaté. Monroe na to prostě nebyl připravený, byl příliš unavený, příliš znuděný, příliš zpohodlnělý, příliš si jistý tím, co viděl, a i když mozek okamžitě zaječel Neviditelný muž, tělo nereagovalo. To skutečně nebyl žádný somrák. Ještě než mu ruka sklouzla, viděl, jak svět prudce rotuje zprava doleva, najednou spatřil nebe a potom chodník a potom znovu nebe, ale tentokrát jeho výhled na hvězdy narušovala pistole.
„Proč jsi krucifix nemohl normálně zůstat v autě?“ zeptal se ten muž vztekle.
„Kdo -“
„Ticho!“ Pistole opřená o čelo zajistila splnění rozkazu - skoro. Chirurgické rukavice ho však prozradily a policista promluvil.
„Ježíši.“ Uctivý šepot. „To seš ty.“
„Ano, jsem. Tak co teď sakra s tebou?“ zeptal se Kelly.
„Nebudu se doprošovat.“ Policista se jmenoval Monroe, to si Kelly přečetl na jmenovce. Nevypadal na někoho, kdo by se doprošoval.
„To nemusíš. Převrať se - hned!“ Policista poslechl, ovšem Kelly mu musel trochu pomoct. Pak mu Kelly vytáhl z opasku pouta a svázal mu zápěstí. „Jen klid, policisto Monroe.“
„Co tím myslíš?“ Udržel hlas v klidu a tím si vysloužil protivníkův obdiv.
„Myslím tím, že nebudu zabíjet žádné poldy.“ Kelly ho postavil a doprovodil ho zpátky k autu.
„Tím nic nezměníš, chlape,“ řekl mu Monroe a dával si pozor, aby nemluvil moc nahlas.
„To mi povídej. Kde máš klíče?“
„V pravé kapse.“
„Děkuju.“ Kelly si je vzal a uložil policistu na zadní sedadlo. Byla tam přepážka, která zatčeným osobám znemožňovala, aby rušily řidiče. Rychle hlídkové auto nastartoval a zaparkoval je v jedné uličce. „Ruce jsou v pořádku, nejsou pouta moc těsná?“
„Jo, jsem tu hergot jako ve vatě.“ Policista se třásl, hlavně vztekem, jak si Kelly domyslel. Pochopitelně.
„Jenom klid. Nechci, aby se ti něco stalo. Auto zamknu. Klíče budou někde v kanále.“
„A já ti mám poděkovat nebo co?“ vztekal se Monroe.
„O to jsem nežádal, ne?“ Kelly měl neodolatelné nutkání tomu muži se omlouvat. „Neztěžoval jsi mi to. Příště buďte opatrnější, policisto Monroe.“

Ulevilo se mu natolik, že se málem rozesmál, když rychle odcházel. Díky Bohu, pomyslel si a znovu zamířil na západ, ale ne díky za všechno. Pořád ještě prověřují somráky na ulicích. Doufal, že už je to za ten měsíc přestalo bavit. Další komplikace. Kelly se držel ve stínu a pokud možno v úzkých uličkách.
Byl to obchůdek, přesně jak mu Billy říkal a Buřt potvrdil, opuštěný obchůdek, vlevo a vpravo od něj prázdné domy. Dost upovídaní chlapci, za jistých okolností. Kelly se na dům podíval z druhé strany ulice. Přízemí bylo prázdné, ale v patře se svítilo. Přední dveře byly zajištěné velkým mosazným zámkem. Zadní dveře nejspíš taky. No, po zlém by to taky šlo… tak či onak. Tlačil ho čas. Ti policajti se určitě měli pravidelně hlásit. I kdyby ne, dřív nebo později pošlou Monroa k někomu sundat kotě ze stromu a jeho nadřízený se začne pídit, kde sakra vězí. Potom se tu začnou rojit policajti a budou hledat chybějícího člověka. Budou ho hledat pečlivě a usilovně. To byla možnost, o které se Kellymu nechtělo uvažovat a kterou čekání nijak nevylepší.
Rázně přešel ulici, poprvé na veřejnosti porušil krytí, protože zvážil riziko a zjistil, že není vyšší než holé šílenství. Ale celý ten podnik byl šílený už od začátku, ne? Nejdřív co nejdůkladněji obhlédl ulici, jestli zde nejsou lidé. Žádné nenašel, vytáhl tedy z pochvy Ka-Bar a pustil Se do těsnění kolem skleněné výplně ve starých dřevěných dveřích. Lupiči asi nejsou dost trpěliví, říkal si, nebo jsou možná prostě blbí - nebo chytřejší než on v té chvíli, říkal si Kelly, když oběma rukama těsnění stahoval. Trvalo mu to nekonečných šest minut, to vše pod pouliční lampou vzdálenou asi tři metry, než konečně mohl sklo sundat a při tom se dvakrát pořezat. Kelly potichu nadával a hleděl na hluboké říznutí na levé ruce. Potom se bokem protáhl dovnitř a zamířil do zadní části budovy. Nějaký rodinný podnik, říkal si, opuštěný, nejspíš proto, že přestaly jít obchody. Mohlo to být horší. Na podlaze prach, ale jinak nic. Vzadu schody. Kelly uslyšel v patře hluk a šel nahoru, pětačtyřcítku před sebou.
„Pěkně jsme se pobavili, zlato, ale už jsme skončili," říkal mužský hlas. Kelly postřehl, že neznámý se pokouší o drsný humor, pak následovalo ženské fňukání.
„Prosím… přece nechceš…"
„Promiň, zlato, ale tak to prostě je," řekl další hlas. „Já se postarám o ty vpředu."
Kelly se proOtahoval chodbou. Na podlaze nic nebylo, jen špína. Dřevěná podlaha byla stará, ale nedávno -
- zavrzala.
„Co je to?"
Kelly na okamžik ztuhl, ale neměl čas ani místo, aby se schoval, a tak posledních pět metrů proběhl, pak se vrhl na zem a překulil se s pistolí pohotově namířenou.
Byli tam dva muži, oběma bylo něco přes dvacet, viděl vlastně jen obrysy, protože jeho mozek odfiltrovával zbytečnosti a soustředil se na to, na čem teď záleželo: velikost, vzdálenost, pohyb. Jeden sahal po pistoli, když se Kelly převaloval, ale ještě ani pistoli nevytáhl z opasku, když mu do hrudi vnikly dvě rány a další do hlavy. Kelly změnil cíl ještě dřív, než tělo padlo.
„Ježíši Kriste! Dobře! Dobře!" Malý chromovaný revolver padl na zem. Odněkud zepředu se ozvalo hlasité ječeni, ale Kelly si toho nevšímal a vstával, automat zamířený na druhého muže, jako by byli spojeni ocelovou tyčí.
„Oni nás zabijou." Dívka promluvila překvapivě potichu, vyděšeně, ale podle pomalých pohybů bylo znát, že je zfetovaná.
„Kolik?" vyštěkl na ni Kelly.
„Jenom ti dva, chtějí nás -"
„Už asi ne," řekl jí Kelly a narovnal se. „Která jsi ty?"
„Paula," Pořád nespouštěl terč z mušky.
„Kde jsou Maria a Roberta?"
„V předním pokoji," řekla mu Paula, pořád příliš popletená, než aby se divila, odkud zná jejich jména. Místo ní promluvil druhý muž.
„V bezvědomí, kámo, jo?" Promluvíme si, říkaly jeho oči.
„Kdo jsi?" Na pětačtyřicítce je něco, co přinutí lidi mluvit, pomyslel si Kelly, protože nevěděl, jak vypadají jeho oči za mířidly.
„Fiank Molinari." Přízvuk a poznání, že Kelly není policista.
„Odkud, Franku? - Ty se ani nehni!" poručil Kelly Paule a namířil na ni levou ruku. S pistolí nehýbal, očima přejížděl kolem, uši nastražené po nebezpečném zvuku.
„Z Filadelfie. Hele, kámo, můžeme si promluvit, ne?" Klepal se, oči mu zalétly k pistoli, kterou upustil, a divil se, co se to sakra děje.
Proč někdo z Filadelfie dělá Henryho špinavou práci? Kellyho mozek pracoval naplno. Dva z těch mužů v laboratoři měli stejný přízvuk. Tony Piaggi. Jasně, mafiánská spojka, a Filadelfie…
„Byl jsi někdy v Pittsburghu, Franku?" Ta otázka z něj prostě vyletěla.
Molinari zkusil vystřelit naslepo. Ukázalo se, že to nebyl dobrý nápad. „Jak to víš? Pro koho děláš?"
„Zabil jsi Doris a jejího otce, že?"
„Byla to práce, kámo, dělals někdy nějakou práci?"
Kelly mu dal jedinou možnou odpověď a zepředu se ozvalo další zaječení, ale to už si zastrkoval pistoli pod paži. Čas přemýšlet. Čas ho stále tlačil. Kelly přešel pokoj a trhnutím postavil Paulu na nohy.
„To bolí!"
„Jdeme, vyzvedneme tvoje kamarádky."
Maria byla jenom v kalhotkách a úplně sjetá, nevěděla o sobě. Roberta byla při vědomí a bála se. Kelly se na ně nechtěl dívat, teď ne. Neměl čas. Dal je dohromady a sehnal je po schodech dolů a potom ven. Žádná neměla boty, kvůli drogám a štěrku a střepům na chodníku šly jako mrzáci, kňučely a brečely, ale šly. Kelly je postrkoval, vrčel na ně,

poháněl je, hrozně se bál, že kolem pojede nějaké auto, protože to by stačilo, aby se zhroutilo všechno, co zatím udělal. Hlavní byla rychlost a trvalo to deset minut stejně nekonečných, jako když běžel z kopce od ZELENÉ VYSÍLAČKY, ale policejní auto stálo pořád tam, kde je nechal. Kelly odemkl přední dveře a řekl ženám, aby nasedly. O těch klíčcích lhal.
„Co je, doprdele!“ bránil se Monroe. Kelly podal klíče Paule, která vypadala, že je tak ještě nejlíp schopná řídit. Aspoň dokázala udržet hlavu zvednutou. Ty druhé dvě se schoulily na pravé straně a dávaly pozor, aby udržely nohy dál od rádia.
„Policisto Monroe, tyto dámy vás odvezou k vám na stanici. Mám pro vás pokyny. Budete poslouchat?“
„Mám na vybranou, pitomče?“
„Chcete si kasat triko, nebo chcete dobrou informaci?“ zeptal se Kelly tak rozumně, jak mohl. Dva páry střízlivých očí se dlouho vpíjely navzájem do sebe. Monroe s námahou polkl pýchu a přikývl.
„Poslouchám.“
„Seržant Tom Douglas, s tím budete chtít mluvit - s nikým jiným, jenom s ním. Tyto dámy jedou v hodně smradlavé sračce. Pomůžou vám vyřešit pár velkých případů. S nikým jiným, jenom s ním - to je důležité, jasné?“ Posereš to a setkáme se znovu, varovaly Kellyho oči.
Monroe dokonale pochopil a přikývl. „Jo.“
„Paulo, budeš řídit, nikde nezastavuj, ať si tady ten říká, co chce, rozumíš?“ Dívka přikývla. Viděla, že zabil dva lidi.
„Tak padej!“
Opravdu byla příliš zfetovaná, než aby mohla řídit, ale Kelly nemohl nic jiného dělat. Policejní auto se odplížilo a v půli uličky škráblo o telefonní sloup. Potom zabočilo za roh a zmizelo. Kelly se zhluboka nadechl a zamířil tam, kde stálo jeho auto. Nezachránil Pam. Nezachránil Doris. Ale zachránil tyhle tři a ještě Xanthu, a při tom chtě nechtě nasazoval život. Skoro to stačilo.
Ale ne úplně.

Dva naklaďáky jely po trase víc křivolaké, než bylo plánováno, a dorazil k cíli až po poledni. Bylo to vězení Hoa Lo. To jméno znamenalo „Místo, kde jsou ohně k vaření“ a bylo mezi Američany pověstné. Když naklaďáky zastavily na dvoře a brány byly zajištěny, nechali muže vystoupit. Každého zvlášť odvedl dovnitř přidělený strážce. Dovolili jim napít se vody a nic víc, než je rozstrkah do samotek - a Robin Zacharias se ocitl v jedné z nich. Nebyla to zas tak velká změna. Našel si rovný kousek podlahy a posadil se, unavený po cestě, hlavu si opřel o zeď. Trvalo několik minut, než zaslechl ťukání.
Oholit a ostříhat, šestky.
Oholit a ostříhat, šestky.
Otevřel oči. Musel přemýšlet. Váleční zajatci používali komunikační kód stejně prostý jako starý, takzvanou grafickou abecedu.
A B C D E
F G H I J
L M N O P
Q R S T U V W X Y Z
ťuk-ťuk-ťuk-ťuk-ťuk pauza ťuk-ťuk.
5/2, pomyslel si Robin a vzrušení přehlušilo únavu. Písmeno W. Dobře, to zvládnu.
2/3,3/4,4/2,4/5.
ťuk-ťuk-ťuk-ťuk-ťuk-ťuk… přerušil ho Robin odpovědí.
4/2, 3/4, 1/2, 2/4, 3/3, 5/5, 1/1, 1/3
ťuk-ťuk-ťuk-ťuk-ťuk-ťuk
1/1,3/1,5/2,1/1,3/1,3/1
AI Wallace? AI? Je naživu?
ťuk-ťuk-ťuk-ťuk-ťuk-ťuk
JAK TY? zeptal se přítele, kterého znal patnáct let.
JDE TO, ozvala se odpověď a následoval dodatek pro přítele z Utahu.
1/3, 3/4, 3/2, 1/5, 1/3, 3/4, 3/2, 1/5, 5/4, 1/5
Pojďte, pojďte vy svatí…
Robin strnul, neslyšel ťukání, slyšel Sbor, slyšel hudbu, slyšel, co to znamená.
ťuk-ťuk-ťuk-ťuk-ťuk-ťuk
1/1, 3/1, 3/1, 2/4, 4/3, 5/2, 1/5, 3/1, 3/1
Robin Zacharias zavřel oči a už podruhé toho dne a podruhé za rok děkoval Bohu. Byl přece jen hloupý, když si myslel, že vysvobození nepřijde. Ocitl se na zvláštním místě, za zvláštních okolností, ale ve vedlejší cele byl také mormon a on se třásl, když v duchu slyšel milovaný hymnus, jehož poslední verš nebyl vůbec žádná lež, ale ujištění.
Všechno je dobré, všechno je dobré.
* * *
Monroe nevěděl, proč ho ta dívka, Paula, vůbec neposlouchá. Zkoušel ji přemluvit, zkoušel na ni řvát, ale ona pořád jela, sice podle jeho pokynů, ale dál se plížila ranními ulicemi rychlostí celých deseti mil za hodinu, i když se držela ve svém pruhu jen zřídka a s obtížemi. Trvalo to čtyřicet minut. Dvakrát se ztratila, spletla si vpravo a vlevo a jednou zastavila úplně, protože další dívka začala zvracet z okna. Kombinace toho všeho a hlavně dostatek času mu umožnily záhadu vyluštit.
„Co udělal?“ zeptala se Maria.

„O-o-oni nás chtěli zabít, jako ty ostatní, ale on zastřelil je!“
Ježíši, pomyslel si Monore. To sedělo.
„Paulo?“
„Ano?“
„Znala jsi někdy nějakou Pamelu Maddenovou?“
Hlava se jí pomalu zvedla a klesla, protože se soustředila hlavně na silnici. Stanice už byla na dohled.
„Pane Bože,“ vydechl policista. „Paulo, zaboč vpravo na parkoviště, jo? Zajeď dozadu… hodná holka… můžeš zastavit přímo tady, fajn.“ Auto s trhnutím zastavilo a Paula se žalostně rozplakala. Nemohl nic dělat, jen čekat, dokud se nedostane z nejhoršího; Monroe se teď bál víc o ně než o sebe. „Dobře, teď bych rád, kdybys mě pustila ven.“
Otevřela dveře u sebe a potom zadní dveře. Policista potřeboval pomoc, aby se postavil na vlastní nohy, a ona mu instinktivně pomohla.
„Klíče od auta, je u nich klíček od pout, můžeš je odemknout, slečno?“ Zkoušela to natřikrát, než měl ruce volné.
„Děkuju ti.“

„Doufám, že je to dobrá zpráva!“ zamručel Tom Douglas. Telefonní šňůra přešla manželce přes tvář a také ji probudila.
„Seržante, tady je Chuck Monroe, západní okrsek. Mám tři svědky v případu vraždy z vodotrysku.“ Odmlčel se.
„Myslím, že mám taky další dvě mrtvoly na konto Neviditelného muže. Řekl mi, že mám mluvit jedině s vámi.“
„Huh?“ Detektiv ve tmě zkřivil obličej. „Kdože vám to řekl?“
„Neviditelný muž. Nechtěl byste sem přijet, pane? Je to dlouhé povídání,“ řekl Monroe.
„Nikomu jinému o tom nevykládejte. Vůbec nikomu, rozumíte?“
„To mi taky říkal, pane.“
„Kdo to byl, miláčku?“ zeptala se Beverly Douglasová, probuzená stejně dokonale jako její detektivní manžel.
Uplynulo osm měsíců od smrti smutné, drobné dívky jménem Helena Watersová. Potom od smrti Pamely Maddenové. Pak Doris Brownové. Já ty hajzly dostanu, říkal si Douglas; mýlil se však.

„Co tu děláš?“ zeptala se Sandy muže stojícího vedle jejího auta - toho, které spravil.
„Na chvíli se rozloučím,“ řekl jí Kelly tiše.
„Jak to myslíš?“
„Budu muset odjet. Nevím, na jak dlouho.“
„Kam?“
„To opravdu nemůžu říct.“
„Znovu do Vietnamu?“
„Možná. Nevim určitě. Fakt.“
Na tohle prostě nebyl čas - jako by někdy byl, říkala si Sandy. Bylo brzo a ona musela být v půl sedmé v práci. I když ještě měla dost času, nestačil na to, co muselo být řečeno.
„Vrátíš se?“
„Jestli chceš, tak ano.“
„Chci, Johne.“
„Děkuju ti. Sandy… dostal jsem čtyři ven,“ řekl jí.
„Čtyři?“
„Čtyři dívky, jako Pam a Doris. Jedna je na východním pobřeží, ostatní tři jsou tady ve městě na policejní stanici. Postarej se, aby se jich někdo ujal, ano?“
„Dobře.“
„Bez ohledu na to, co se dozvíš, já se vrátím. Věř tomu, prosím tě.“
„Johne!“
„Není čas, Sandy. Vrátím se,“ slíbil a odešel.

Ryan ani Dougías neměli vázanku. Oba srkali kávu z papírových kelímků, zatímco chlapci z laboratoře se znovu tužili.
„Dvě do těla,“ říkal jeden z nich, „jednu do hlavy - vždycky zasáhne smrtelně. Tohle je profesionální práce.“
„Nepochybně,“ šeptl Ryan parťákovi. Byla to pětačtyřicítka. Musela být. Nic jiného nenadělalo takovou spoušť - a kromě toho na dřevěné podlaze leželo šest mosazných nábojnic, každá zakroužkovaná křídou pro fotografy.
V cele v západním okrsku seděly tři ženy, nepřetržitě hlídané policistou. On a Douglas s nimi promluvili jenom krátce, ale dost dlouho na to, aby zjistili, že mají svědky proti nějakému Henrymu Tuckerovi, vrahovi. Jméno, tělesný popis, nic jiného, ale mnohem víc, než měli před několika hodinami. Nejdřív budou to jméno hledat ve své kartotéce, potom v národním registru zločinců FBI, potom na ulici. Prohledají kartotéku řidičů. Procedura byla docela jednoduchá a pokud mají jméno, dostanou ho - možná brzo, možná později. Ale byla tu ještě jedna maličkost.
„Oba přijeli zvenčí?“ zeptal se Ryan.
„Z Filadelfie. Francis Molinari a Albert ďAndino,“ potvrdil Douglas, četl jejich jména z řidičských průkazů. „O kolik se chceš vsadit…?“
„Nevsázím se, Tome.“ Otočil se a zvedl fotografii. „Monroe, připomíná vám to někoho?“
Policista si vzal z Ryanovy ruky malou průkazovou fotku a prohlížel si ji v chabém světle v bytě nad obchodem. Zavrtěl hlavou. „Ani ne, pane.“
„Jak to? Stál jste tomu chlapovi tváří v tvář.“
„Delší vlasy, šmouhy na obličeji, a hlavně jsem měl těsně před očima ústí koltu. Málo času, velká tma.“

Bylo to pěkně nejisté a nebezpečné, čili nic neobvyklého. Vpředu parkovala čtyři auta a on si nemohl dovolit dělat žádný hluk - ale byl to zároveň nejbezpečnější postup, s těmi čtyřmi auty vpředu. Stál v hraničním prostoru, který představoval parapet zazděného okna, a natahoval se po telefonním kabelu. Kelly doufal, že nikdo zrovna netelefonuje, když na drát napojoval své vlastní vedení. Když byl hotový, seskočil a vydal se pěšky na sever kolem zadní části budovy; za sebou odvíjel kotouč komunikačního drátu, který nechával prostě ležet na zemi. Zabočil za roh, kotouč zavěšený na levé ruce jako piknikový koš, a málo používanou ulici přešel uvolněným krokem člověka, který sem patří. Urazil dalších sto metrů, znovu zabočil, vešel do opuštěné budovy a vystoupal na své čihadlo. Jakmile byl na místě, vrátil se zpět k pronajatému vozu a vyndal zbytek věcí, které potřeboval, včetně osvědčené láhve na whisky, naplněné vodou z vodovodu, a zásoby tyčinek Snickers. Takto vybaven se pustil do plnění úkolu.
Puška nebyla pořádně zastřílená. Vypadalo to jako šílenství, ale nejrozumnější bylo využít jako terč přímo budovu. Vsedě zacílil a vyhledal na zdi vhodné místo. Našel jednu vybledlou cihlu. Kelly volně dýchal a s dalekohledem nastaveným na největší zvětšení jemně zmáčkl.
Střelba z této pušky byla zvláštní. Dvaadvacítka s okrajovým zápalem je už sama o sobě malá a tichá - s důkladným tlumičem, který na ni nasadil, poprvé v životě slyšel přímo melodické pingggg, když úderník dopadl na zápalník, a skoro současně uslyšel tlumené pop zážehu. Bylo to tak nové, že se Kelly skoro zapomněl věnovat mnohem hlasitějšímu swat, které provázelo náraz projektilu do zdi. Kulka zvedla obláček prachu, pět centimetrů vlevo a dva a půl nad cíl. Kelly upravil zaměřování na dalekohledu Leupold a znovu vystřelil. Perfektní. Cvakl uzávěrem, doplnil do zásobníku tři náboje a upravil dalekohled zase na malé zvětšení.
* * *
„Neslyšels něco?“ zeptal se Piaggi unaveně.
„Co jako?“ zvedl Tucker hlavu od práce. Už víc než dvanáct hodin nimračky, o které si myslel, že ji má navěky za sebou. Nebyli ještě ani v půlce, i když měli k ruce dva „vojíny“ z Filadelfie. Tony taky nebyl nadšený.
„Jako kdyby něco spadlo,“ řekl Tony, zavrtěl hlavou a vrátil se zas k práci. Jediný půvab téhle akce tkvěl v tom, že si tím vysloužíš úctu, až o ní bude vyprávět svým společníkům po celém pobřeží. Spolehlivý člověk, Anthony Piaggi. Když se všechno podělá, odvede práci osobně. Splní dodávky a dostojí všem závazkům. Na Tonyho se můžete spolehnout. Taková pověst není k zahození, i když tohle byla cena. Stejná energická myšlenka mu vydržela asi půl minuty.
Tony rozřízl další sáček, všiml si, jak odporně chemicky smrdí, ale nepoznal, čím to je. Jemný bílý prášek putoval do mísy. Potom přihodil mléčný cukr. Lžícemi promíchal obě složky, míchal pomalu. Určitě na to existoval nějaký přístroj, ale nejspíš byl moc velký, jako ty, co se používají ve pekárnách. Mozek se mu vzpíral hlavně proto, že to byla práce pro nepatrné lidi, nájemné síly. Jenomže on tu dodávku musel splnit a nikdo jiný to zařídit nemohl.
„Co jsi říkal?“ zeptal se Henry unaveně.
„Ale nic.“ Piaggi se soustředil na svůj úkol. Kde byli sakra Albert a Frank? Měli tu být už před několika hodinami. Mysleli si, že jsou něco zvláštního, když sejmuli pár lidí, jako by na tom kdovíjak záleželo.

„Hele, poručík.“ Seržant, který měl na starosti centrální úschovnu důkazů, býval dopravním policistou, jenž měl kdysi osobní konflikt s jedním bezohledně jedoucím autem. Stálo ho to jednu nohu a přeložení do kanceláře, což seržantovi vyhovovalo; seděl za stolem s hromadou koblih a novinami, protože papírování mu zabralo možná tři hodiny práce z osmihodinové směny. Tomu se říkalo předčasný důchod.
„Jak se má rodina, Harry?“
„Dobře, díky. Co pro tebe můžu udělat?“
„Potřebuju zkontrolovat čísla na těch drogách, co jsem přinesl minulý týden,“ řekl mu Charon. „Myslím, že někdo popletl visačky. Každopádně to musím prověřit,“ pokrčil rameny.
„Tak jo, počkej jenom minutku a já ti -“
„Klidně si čti dál, Harry. Vím, kde to najdu,“ řekl mu Charon a poplácal ho po rameni. Podle předpisů neměl nikdo v této místnosti co dělat bez oficiálního doprovodu, ale Charon byl poručík a Harrymu chyběla jedna noha. Protéza jako obvykle zlobila.
„Byla to moc pěkná rána, Marku,“ řekl seržant už mizejícím zádům. No co, sakra, Mark přece sundal chlapa, kterej měl to zboží u sebe, pomyslel si.
Charon se rozhlédl a poslouchal, jestli není v místnosti ještě někdo, ale nebyl. Za tohle mu královsky zaplatí. Mluvili o tom, že se přesunou jinam, ne? Nechají ho, aby někde v zimě a v ústraní honil pouliční prodavače… no, nebylo to zas tak špatné. Stejně měl spoustu peněz uloženou v bance, dost, aby se bývalá manželka uklidnila a stačilo to na vzdělání tří dětí, které s ním měla, a ještě zbyla nějaká maličkost pro něj. Nejspíš ho brzo povýší za zásluhy, když sebral několik distributorů drog… tady je to.
Deset kilo, které vyzvedl z auta Eddieho Morella, bylo v označené kartónové krabici, jež ležela na třetí polici, přesně tam, kde měla ležet. Vytáhl krabici a podíval se dovnitř, aby měl jistotu. Každý z deseti kilových sáčků musel být otevřen, otestován a znovu zapečetěn. Laboratorní technik, který to dělal, visačky jenom parafoval a jeho parafa se dala lehce napodobit. Charon sáhl za košili a do kalhot a vytáhl igelitové sáčky s cukrem, který měl stejnou barvu a konzistenci jako heroin. Na tento důkaz v budoucnu sáhne nanejvýš jeho oddělení a to mohl ovlivnit. Za měsíc pošle hlášení, jímž doporučí důkaz zničit, jelikož případ je uzavřen. Jeho kapitán to schválí. Vysype to do výlevky za přítomnosti několika lidí a igelitové sáčky spálí - nikdo se nic nedozví. Vypadalo to úplně jednoduše. Za tři minuty už vycházel z uličky mezi policemi na důkazy.
„Prověřil sis čísla?“

„Jo, Harry, díky," řekl Charon a při odchodu mávl na pozdrav.

„Vemte někdo ten zasranej telefon," zamručel Piaggi. Kdo by sem sakra vůbec mohl volat? Vzal to jeden z těch chlapů z Filadelfie, při tom si zapálil cigaretu.
„Jo?" Muž se otočil. „Henry, to je pro tebe."
„Kdo to sakra je?" Tucker přešel k telefonu.

„Ahoj, Henry," řekl Kelly. Napojil polní telefon na linku vedoucí do budovy a odřízl je tak od vnějšího světa. Seděl vedle přístroje zabaleného v plachtovině a druhý konec linky rozezvonil prostým otočením kličkou. Vypadalo to poněkud primitivně, ale bylo to něco důvěrně známého a příjemného a fungovalo to.
„Kdo je to?"
„Jmenuju se Kelly, John Kelly," řekl mu.
„A kdo je John Kelly?"
„Čtyři z vás zabili Pam. Zbyl jsi už jenom ty, Henry," řekl hlas. „Ty ostatní jsem už dostal. Teď je řada na tobě." Tucker se otočil a rozhlédl se po místnosti, jako by čekal, že tam původce hlasu najde. Byl to snad nějaký pitomý vtip, který na něho sehrávají?
„Jak - jak jsi sehnal tohle číslo? Kde seš?"
„Dost blízko, Henry," řekl mu Kelly. „Je vám tam všem fajn a pohodlně?"
„Hele, nevím, co ses zač -"
„Řekl jsem ti, kdo jsem. Jsi tam s Tonym Piaggim. Tuhle večer jsem tě viděl v jeho restauraci. Mimochodem, jaká byla vaše večeře? Moje byla prostě skvělá," posmíval se hlas.
Tucker se narovnal a pevně sevřel sluchátko. „A co chceš sakra dělat, hochu?"
„Nemíním tě políbit na obě líce, hochu. Dostal jsem Ricka, dostal jsem Billyho, dostal jsem Buřta a teď dostanu tebe. Prokaž mi laskavost, předej mi pana Piaggiho," navrhl hlas.
„Tony, měl bys sem jít," řekl Tucker.
„Co je, Henry?" Piaggi vstával a převrhl při tom židli. Mám už toho plný zuby. Ti parchanti z Fily by měli mít prachy pěkně na hromadě. Henry mu podal sluchátko.
„Kdo je to?"
„Ti dva chlapi na lodi, které jsi dal Henrymu, tak ty jsem dostal. Ty druhé dva jsem dostal dnes ráno."
„Co to má kurva znamenat?"
„Domysli si to." Telefon oněměl. Piaggi pohlédl na partnera a jelikož nedostal odpověď od telefonu, mínil ji dostat od Tuckera.
„Henry, co to má sakra být?"

Fajn, podíváme se, jestli se něco pohne. Kelly si povolil doušek vody a jedny Snickers. Nacházel se ve třetím podlaží budovy. Byl to jakýsi sklad, masivní stavba ze železobetonu, dobrý úkryt, až Bomba vybuchne. Taktický problém byl zajímavý. Nemohl prostě vtrhnout dovnitř. I kdyby měl samopal - a to neměl - čtyři proti jednomu bylo moc, zvlášť když člověk nevěděl, co je za dveřmi, a zvlášť když člověk neměl výhodu nepozorovaného přiblížení, a tak vyzkouší jiný přístup. Zatím nikdy nic takového nedělal, ale ze svého čihadla mohl vykryt všechny dveře do budovy. Okna vzadu byla zazděná. Všechny východy měl na dohled a při vzdálenosti nějakých sto metrů doufal, že to nepřítel zkusí. Kelly si zapřel pušku do ramene, ale hlavu držel nahoře a trpělivě, klidně se rozhlížel vlevo a vpravo.

„Je to on," řekl Henry potichu, aby ho ostatní neslyšeli.
„Kdo?"
„Ten chlap, co oddělal všechny ty prodavače. Ten chlap, co dostal Billyho a ostatní, ten chlap, co udělal tu loď. Je to on."
„A kdo to sakra je, Henry?"
„Nevím, krucifix!" Vyjel hlasitěji a druhé dvě hlavy se zvedly. Tucker se znovu ovládl. „Říká, že nás chce vykouřit ven."
„Ach, to je skvělé - co nás ještě čeká? Počkej chvilku." Piaggi zvedl telefon, ale neuslyšel oznamovací tón. „Co to má sakra znamenat?"

Kelly uslyšel zabzučení a zvedl sluchátko. „Jo, co je?"
„Co ses sakra zač?"
„To je Tony, že? Proč jsi musel zabíjet Doris, Tony? Nebyla ti nijak nebezpečná. Teď tě musím oddělat taky."
„Já jsem ji ne -"
„Víš, jak to myslím, ale díky, že jsi sem ty dva zavolal. Chtěl jsem se o ně taky nějak postarat, ale nečekal jsem, že se mi naskytne možnost. Touhle dobou už budou nejspíš v márnici."
„Snažíš se mě vystrašit?" vyptával se muž po telefonu, ve kterém to praskalo.
„Ne, snažím se tě zabít," řekl mu Kelly.

„Kurva!" Piaggi práskl sluchátkem.
„Prý nás viděl v ty restauraci, kámo. Prý byl přímo tam." Druhým dvěma mužům došlo, že se něco děje. Už se na ně dívali, sice zvědavě, ale ostražitě, když viděli své nadřízené tak rozčilené. Co se to sakra děje?
„Jak mohl vědět - aha," dumal Piaggi a znovu ztišil hlas. „Jo, oni mě přece znali, no jo… Ježíši."

Bylo tu jen jedno okno s čirým sklem. Ostatní byla vyzděná skleněnými cihlami, deseticentimetrovými bloky, které propouštěly světlo, ale vandalové je nemohli jen tak rozbít. Také jimi nemohl nikdo vykukovat ven. Okno s čirým sklem mělo kolenový pant, dalo se trochu pootevřít. Kancelář nejspíš zařizoval nějaký pitomý ředitel, který nechtěl, aby jeho sekretářky hleděly z oken na ulici. No, rozhodně ten pitomec dosáhl svého. Piaggi pootevřel okno, kam až to šlo - ale tři pohyblivé tabule se zvedly jen o čtyřicet stupňů a pak se mechanismus zarazil.

Kelly viděl, že se okno pohybuje, a uvažoval, jestli nemá oznámit svou přítomnost nějak názorněji. Radši ne, řekl si, lepší bude počkat. Čekání je pro oběť horší, když neví, co se děje.
Pozoruhodné bylo, že bylo deset hodin dopoledne, jasný, slunný den na konci léta. Po O'Donnellově ulici, jen půl bloku odtud, projížděly nákladáky a taky několik soukromých aut, všichni jen projížděli a hleděli si svých kšeftů. Možná že řidiči viděli vysokou opuštěnou budovu, ve které byl Kelly, a uvažovali, stejně jako on, k čemu byla postavena; viděli před bývalým vytěžovacím střediskem zaparkované čtyři automobily a říkali si, jestli se ten podnik znovu nerozjel; ale jestli si to říkali, nestálo jim to za víc než za letmou myšlenku, protože měli svou práci. Všem na očích se odehrávalo drama, ale věděli o něm jenom jeho herci.

„Nevidím ani hovno," zamručel Piaggi a krčil se před oknem, aby mohl vykouknout ven. „Nikdo tam není."
Je to ten chlap, který oddělal ty pouliční prodavače, říkal si Tucker, když odstupoval od okna. Bylo jich pět nebo šest. Zabil Ricka zasraným nožem…
Tenhle barák vybral Tony. Naoko měl patřit malému mezistátnímu dodavatelskému koncernu, jehož majitelé byli propojení a velmi opatrní hráči. Prostě perfektní, myslel si tehdy, tak blízko hlavních dálnic, v tiché části města, málo policajtů, jen anonymní budova a v ní anonymní práce. Perfektní, myslel si Henry, když ji viděl poprvé.
Jo, prostě perfektní…
„Nech mě kouknout." Teď nebyla chvíle vhodná k couvání. Henry Tucker se nepovažoval za zbabělce. Bojoval a zabíjel, osobně, a nejen ženy. Celé roky mu trvalo, než si získal postavení, a ze začátku se to neobešlo bez krveprolití. Kromě toho nechtěl před Tonym a dvěma „vojíny" vypadat jako slaboch. „Nic," souhlasil.
„Něco zkusíme." Piaggi odešel k telefonu a zvedl sluchátko. Neozval se oznamovací tón, jenom bzučení…

Kelly se podíval na polní telefon a poslouchal zvuk, který vydával. Chvíli ho nechal být, ať si počkají. Taktickou situaci sice vytvořil on, ale jeho možnosti byly omezené. Mluvit, nemluvit. Střílet, nestřílet. Pohnout se, nepohnout se. Jelikož měl k dispozici pouze tyto tři základní volby, musel své akce vybírat pečlivě, aby dosáhl požadovaného efektu. Tato bitva nebyla fyzická. Jako většina bitev to byla záležitost mozku.
Oteplovalo se. Poslední parné dny, než začne žloutnout listí. Bylo už pětadvacet stupňů, možná bude i přes třicet, naposledy. Otíral si pot z obličeje, pozoroval budovu, poslouchal bzučení a nechával je, ať se zpotí nejen vedrem.

„Do prdele," zavrčel Piaggi a práskl sluchátkem. „Vy dva!"
„Jo?" ozval se ten vyšší, Bobby.
„Projdi se kolem baráku -"
„Ne!" řekl Henry a přemýšlel. „Co když je hned venku? Z toho okna nevidíš ani hovno. Mohl by stát rovnou za dveřma. Chceš to riskovat?"
„O čem to mluvíš?" zeptal se Piaggi.
Tucker přecházel sem a tam, dýchal trochu rychleji než obvykle, přikazoval si myslet. Jak bych to udělal já? „Mluvím o tom, že ten hajzl odřízne telefon, zavolá nám, vystraší nás a pak si na nás počká rovnou venku."
„Co o tom chlapovi víš?"
„Vím, že zabil pět dealerů z ulice a čtyři moje lidi -"
„A čtyři moje, jestli nelže -"
„Takže ho musíme přechcat, jasný? Jak bys to vymakal ty?"
Piaggi se zamyslel. Nikdy nikoho nezabil. Na to prostě nikdy nebyl. On spíš vždycky pracoval mozkem. Svého času se ale taky s lidmi nemazal, uštědřil pár nepříjemných výprasků, a to přece bylo dost podobné, ne? Jak bych to vymakal já? Henryho nápad dával smysl. Člověk se prostě drží z dohledu, třeba za rohem, v nějaké uličce, ve stínu, a potom ty druhé přinutí, aby se podívali jinam. Nejbližší dveře, ty, které používali, se otvíraly vlevo, to se dalo poznat zvenčí podle pantů. Také měly tu přednost, že byly nejblíž k autům, a jelikož to byl jejich jediný prostředek úniku, bude útočník očekávat, že ho využijí.
Jo.
Piagi se podíval na parťáka. Henry se díval nahoru. Ze stropu někdo oholil akustické obložení. Přímo v ploché střeše byly padací dveře. Byly zamčené jednoduchou ruční západkou, aby sem nemohli lupiči. Snadno se otevřou, možná i potichu, na plochou térovou střechu - někdo se tam může vyhoupnout, dojít k okraji, podívat se dolů a sundat toho, kdo čeká vedle předních dveří.
Jo.
„Bobby, Frede, pojďte sem," poručil Piaggi. Vysvětlil jim taktickou situaci. Už se domysleli, že se něco podělalo, ale hlavně že to nebyli poldové - to bylo to nejhorší, mysleli si, a po ujištění, že to poldové nejsou, se jim skutečně ulevilo. Oba měli pistole. Oba byli chytří a Fred už jednou zabíjel, vyřizoval jeden drobný rodinný problém v Filadelfii. Oba přenesli pod padací dveře stůl. Fred dychtil ukázat, že je na něj spolehnutí, a tak si získat přízeň Tonyho, který také vypadal jako spolehlivý chlap. Vyskočil na stůl. Nestačilo to. Postavili na stůl židli a pak už mohl dveře otevřít a rozhlédnout se po střeše.

Aha! Kelly uviděl na střeše stát muže - vlastně jen jeho hlavu a hrudník. Puška se zvedla a záměrný kříž našel tvář. Skoro vystřelil. Zastavilo ho však to, jak ten muž držel ruce na roubení, jak se rozhlížel a zkoumal plochou střechu, než se pohnul dál. Chtěl se dostat nahoru. No, asi mu to dovolím, pomyslel si Kelly a padesát metrů od něj prorachotil traktorový tahač. Muž se vytáhl na střechu.
Kelly viděl teleskopickým zaměřovačem v jeho ruce revolver. Muž se vztyčil, rozhlédl se na všechny strany a pak se velmi pomalu vydal k přednímu okraji střechy. Nebyla to špatná taktika, opravdu. Vždycky je dobré nejdřív provést průzkum… aha, tak tohle si myslí. To je zlé.

Fred si stáhl boty. Drobný štěrk ho bodal do chodidel, lepkavý asfalt pod kamínky sálal žárem, ale musel zůstat zticha - a kromě toho, byl přece tvrdý chlap, jak se už kdosi přesvědčil na břehu řeky Delaware. Ruce po známém způsobu volně svíraly rukojeť Smitha s krátkou hlavní. Jestli tam ten hajzl byl, zastřelí ho rovnou na místě. Tony a Henry vtáhnou tělo dovnitř, pak tam chrstnou vodu, aby smyli krev, a vrátí se k práci, protože tohle byla důležitá dodávka. Už byl v půli cesty. Fred se teď velmi soustředil. Přisunul k okraji nejdřív chodidla a tělo zakláněl, dokud prsty v ponožkách nedošláply pevně na nízkou zděnou zídku, která přesahovala hranu střechy. Potom se rychle předklonil s pistolí namířenou dolů na - nic. Fred se rozhlédl vlevo a vpravo kolem budovy.
„Sakra!“ Otočil se a zavolal. „Nikdo tu není!“
„Co?“ V otvoru se objevila Bobbyho hlava, ale Fred se teď díval na auta, jestli se za nimi někdo nekrčí.

Kelly si řekl, že trpělivost skoro vždycky přináší růže. To pomyšlení mu pomohlo zahnat nedočkavé šimrání, které se ho vždycky zmocnilo, když se mu v mířidlech ocitl terč. Jakmile periferním viděním zachytil v otvoru pohyb, přesunul hlaveň vlevo. Obličej, bílý, něco přes dvacet, tmavé oči, upřené na toho druhého, v pravé ruce pistole. Teď prostě terč. Sundám ho prvního. Kelly vycentroval záměrný kříž na kořen nosu a jemně stiskl.

Plesk. Fred otočil hlavu, když zaslechl jakýsi zvuk, který zněl jako mokré a tvrdé plácnutí zároveň, ale když to udělal, nic neviděl. Neslyšel nic, jenom ten mokrý, ostrý zvuk, ale teď k němu dolehl jakýsi rachot, jako by pod Bobbym podjela židle a on spadl na podlahu. Nic jiného, ale z neznámého důvodu mu kůže na zátylku zledovatěla. Couval od okraje střechy a rozhlížel se po plochém, obdélníkovém obzoru tak rychle, jak jen dokázal otáčet hlavou. Nic.

Puška byla nová a závěr pořád trochu tuhý, když zasunoval druhý náboj. Kelly přesunul hlaveň znovu vpravo. Dva za cenu jednoho. Hlava se teď rychle otáčela. Viděl strach. Ten muž věděl, že je tu nebezpečí, ale nevěděl kde a jakého druhu. Pak začal couvat k otvoru. To Kelly nemohl připustil. Přidal asi patnáct centimetrů předstihu a znovu zmáčkl. Pingggg.
Plesk. Zvuk nárazu byl mnohem hlasitější než tlumené pop výstřelu. Kelly vyhodil prázdnou nábojnici a zacvakl do komory další náboj, zatímco po O'Donnellově ulici se blížilo auto.

Tucker se pořád ještě díval na Bobbyho obličej, ale trhl náhle hlavou vzhůru, když zaslechl zadunění; to muselo být druhé tělo, zarachotilo po ocelových trámech na střeše. „Ach, pane Bože…“

37
Boží soud
„Vypadáte mnohem líp než posledně, plukovníku,“ řekl Rítter zdvořile rusky. Důstojník ostrahy vstal a odešel z obývacího pokoje, aby měli oba muži soukromí. Ritter nesl aktovku, kterou teď položil na konferenční stolek. „Vaří vám dobře?“
„Nemám žádné stížnosti,“ řekl Grišanov ostražitě. „Kdy pojedu domů?“
„Pravděpodobně dnes večer. Na něco čekáme.“ Ritter otevřel aktovku. Kolju to zneklidnilo, ale nedal to najevo. Klidně mohla být uvnitř pistole. I když bylo jeho vězení pohodlné, hovory s obyvateli domu příjemné, pořád byl na nepřátelské půdě, v rukou nepřátel. Připomnělo mu to jiného muže na vzdáleném místě za velmi odlišných podmínek. Ten rozdíl mu hryzal svědomí a zahanboval ho, přestože se bál.
„Na co čekáte?“
„Na potvrzení, že naši lidé jsou ve věznici Hoa Lo.“
Rus sklonil hlavu a zašeptal něco, co Ritter nepochytil. Grišanov zvedl hlavu. „To rád slyším.“
„Víte, já vám věřím. Z vašeho dopisování s Rokosovským jasně vyplývá, že mluvíte upřímně.“ Ritter si nalil trochu čaje z konvice na stole, dolil také Koljův šálek.
„Zacházeli jste se mnou korektně.“ Grišanov nevěděl, co jiného říct, a ticho ho tísnilo.
„Máme velkou praxi v přátelském zacházení se sovětskými hosty,“ ujistil ho Ritter. „Nejste první, kdo tu bydlí. Jezdíte na koni?“
„Ne, nikdy jsem na koni neseděl.“
„Mhmmm.“ Aktovka byla nabitá papíry, jak Kolja viděl, a uvažoval, čeho se asi týkají. Ritter vytáhl dvě velké karty a inkoustovou podušku. „Podal byste mi na chvilku ruce?“
„Nerozumím.“
„Není čeho se bát.“ Ritter vzal jeho levou ruku, prsty navlhčil inkoustem a po jednom je otiskl do příslušných kolonek na jedné kartě a pak na druhé. Proceduru zopakoval i s pravou rukou. „Tak, ani to nebolelo, viďte? Teď si můžete umýt ruce, udělejte to radši dřív, než inkoust zaschne.“ Ritter zastrčil jednu kartu do spisu a vytáhl jinou. Tu nechal nahoře.

Zavřel aktovku, starou kartu odnesl ke krbu a tam ji zapalovačem zapálil. Rychle hořela a připojila se k hromadě popela z ohnišť, která tu správci rádi každý večer rozdělávali. Grišanov se vrátil s umytýma rukama.
„Pořád tomu nerozumím."
„Opravdu si s tím nemusíte lámat hlavu. Právě jste mi s něčím pomohl, nic víc. Co byste řekl pořádnému obědu? Pak se můžeme sejít s jedním vaším krajanem. Můžete být zcela klidný, soudruhu plukovníku," řekl Ritter co nejpřesvědčivěji. „Pokud vaše strana dodrží dohodu, za nějakých osm hodin už budete na cestě domů. To je slušné, ne?"

Mark Charon neměl zrovna dobrý pocit z toho, že se sem musí vracet, i když laboratoř byla možná docela bezpečná, dokud byla v záběhu. No, nezdrží se dlouho. Zajel s neoznačenou fordkou před budovu, vystoupil a přešel k předním dveřím. Byly zamčené. Musel zaklepat. Tony Piaggi rozrazil dveře s pistolí v ruce.
„Co je?" vyjekl Charon poplašeně.

„Co je?" zeptal se i Kelly potichu. Nečekal, že to auto zajede přímo před dům, a zrovna dobíjel další dva náboje do zásobníku, když sem ten člověk přijel a vystoupil. Puška šla ještě dost ztuha, takže zásobník zacvakl ztěžka na místo, a než mohl Kelly zacílit, neznámý se už pohyboval moc rychle. Kruci. Samozřejmě nevěděl, kdo to je. Přetočil dalekohled na maximální zvětšení a prohlížel si auto. Laciná kastle… jedna rádiová anténa navíc… policejní auto? Odražené světlo mu bránilo v pohledu dovnitř. Kruci. Udělal malou chybu. Čekal, že už to půjde rychle, když sundal ty dva na střeše. Nikdy není nic jisté, blbče! Ta drobná chyba mu vyloudila škleb na tváři.

„Co se sakra děje?" vyštěkl na ně Charon. Potom uviděl mrtvolu na podlaze a malou dírku kousek vlevo nad pravým otevřeným okem.
„Je to on! Je tam venku!" řekl Tucker.
„Kdo?"
„Ten, co dostal Billyho a Ricka a Buřta -"
„Kelly!" vyhrkl Charon, otočil se a podíval se na zavřené dveře.
„Ty víš, jak se jmenuje?" zeptal se Tucker.
„Jde po něm Ryan a Douglas - chtějí ho kvůli sérii vražd."
Piaggi zamručel. „Ta série se prodloužila o dva. Bobby je tady a Fred na střeše." Znovu se zastavil u okna. Musí být přímo naproti přes ulici…
Charon už měl bouchačku venku, ani nevěděl proč. Sáčky s heroinem mu připadaly najednou nezvykle těžké, odložil tedy služební revolver, vytahal je ze šatů a položil je na stůl k ostatním, vedle mísy, obálek a sešívačky. S plnýma rukama nemohl dělat nic jiného, jen se na ty druhé dva dívat. V té chvíli zazvonil telefon. Tucker ho vzal.
„Bavíš se, cucáku?"
* * *
„Bavil ses s Pam?" opáčil Kelly chladně. „Tak kdo je ten váš kamarád?" zeptal se pnvětivěji. „Je to ten polda, co ho platíte?"
„Myslíš si, žes sežral všechnu moudrost, co?"
„Ale vůbec ne. Nevím třeba, proč se chlap udělá tím, že zabíjí holky. Nechceš, mi to vysvětlit?" zeptal se Kelly.
„Seru na tě, kámo!"
„Nechceš jít ven a zkusit to? Troufl by sis, chlapečku?" Kelly doufal, že Tucker nepřeruší spojení, že se sluchátkem nepraští. Tucker prostě nerozuměl pravidlům hry, a to bylo dobré. Když člověk neznal pravidla, nemohl se pořádně bránit. V jeho hlase se projevila únava, stejně jako u Tonyho. Ten na střeše neměl zapnutou košili; byla pomačkaná, jak Kelly viděl, když zkoumal tělo skrz mířidla. Kalhoty byly pod koleny nakrčené, jako by ten muž celou noc seděl. Nebo prostě na sebe nedbal? Na to nevypadal. Boty, které nechal u padacích dveří, se poměrně leskly. Nejspíš byli vzhůru celou noc, usoudil Kelly po několika vteřinách přemýšlení. Jsou unavení a vystrašení a nevědí, co je to za hru. Fajn. On měl vodu, sladké tyčinky a celý den k tomu.

„Jestli jsi věděl, jak se ten hajzl jmenuje, tak proč jsi - krucifix!" nadával Tucker. „Říkals mi, že je to jenom bohatej plážovej flákač, já jsem ti říkal, že ho můžu v ty nemocnici dostat, pamatuješ, ale ne!… přej nech ho bejt, sakra!"
„Uber, Henry," řekl Piaggi co nejklidněji. Tam venku je chlap, který to myslí zatraceně vážně. Oddělal šest mých lidí. Šest! Ježíši. Teď není vhodná doba na paniku.
„Musíme si to promyslet, jasný?" Tony si promnul husté strnisko na tváři, musel se vzchopit, rozebrat to. „Má pušku a je v ty velký bílý budově na druhý straně ulice."
„Chceš tam prostě dojít a sejmout ho, Tony?" Tucker ukázal na Bobbyho hlavu. „Podívej se, co mu udělal!"
„Už tě někdy napadlo, že se každej den stmívá? Venku je jen jedno světlo, přímo nade dveřma." Piaggi přešel k pojistnici, prohlédl si nálepku na vnitřní straně dvířek a vyšrouboval správnou pojistku. „Tak, to světlo už nefunguje. Můžeme počkat na noc a pak vypadnout. Nemůže nás dostat všechny. Jestli budeme dost rychlí, možná nedostane žádnýho."
„A co zboží?"
„Můžeme tu nechat jednoho člověka, aby to hlídal. Pošleme sem nějakýho ostrýho hocha, aby toho hajzla našel, a práci dokončíme, jasný?" Byl to proveditelný plán, myslel si Piaggi. Ten druhý chlap neměl v ruce všechny karty. Nemohl prostřelit zeď. Oni měli vodu a kafe a čas pracoval pro ně.

Tři výpovědi byly natolik totožné, jak jen mohl za daných okolností doufat. Vyslýchali každou dívku zvlášť, jakmile se

probraly z prášků, a jejich podráždění všechno jenom usnadnilo. Jména, místo, kde se to stalo, jak ten hajzl Tucker obchoduje s heroinem mimo město, cosi o tom, že podle Billyho ty sáčky divně smrdí - což potvrzovala „laborka“, na kterou kápli na východním pobřeží. Měli teď číslo Tuckerova řidičáku a možná i adresu. Ta mohla být falešná - v takové situaci to bylo docela pravděpodobné -, ale také měli popis auta a poznávací značku. Měl všechno, nebo aspoň toho měl tolik, že mohl k vyšetřování přistupovat jako k něčemu, co směruje ke svému konci. Přišla chvíle, kdy bylo lepší držet se vzadu a nechat věcem volný průběh. Zrovna pouštěli do éteru popis. Na informačních policejních schůzkách se hlídkující policisté, kteří jsou skutečnýma očima policie, seznámí se jménem Henry Tucker, jeho autem a poznávací značkou. Mohli by mít štěstí, rychle ho chytit, zatknout, obžalovat, odsoudit a navždycky tu jeho prdel posadit do chládku, i kdyby byl nejvyšší soud natolik nemilosrdný, že by mu upřel smrt, kterou zasloužil. Ryan se chystal toho nelidského hajzla zašít.
A přesto.
Přesto Ryan věděl, že je o krok pozadu za někým jiným. Neviditelný muž teď používal pětačtyřicítku - tlumič už odložil; změnil taktiku, chystal se na rychlé, jisté zabíjení… Nestaral se, jestli nadělá hluk… A s několika lidmi, než je zabil, si promluvil, takže věděl pravděpodobně ještě víc než Ryan. Ta nebezpečná kočka, kterou mu Farber popsal, byla venku na ulici, nejspíš lovila i za světla a Ryan nevěděl kde.
John T. Kelly, vrchní pomocník loďmistra, SEAL amerického válečného námořnictva. Kde sakra jsi? Kdybych byl na tvém místě… Kde bych byl? Kam bych šel?

„Pořád jste tam?“ zeptal se Kelly, když Piaggi zvedl telefon. „Jo, kámo, dáváme si opožděnej oběd. Nechceš se k nám přidat?“
„Tuhle večer jsem si u tebe v lokále dal kalamáry. Nebyly špatné. Vařila tvoje máma?“ vyzvídal Kelly mírně a uvažoval, jakou odpověď asi dostane.
„Přesně tak,“ odpověděl Tony přívětivě. „Starej rodinnej recept, přivezla ho moje prabába ze Starýho světa.“
„Víš, překvapuješ mě.“
„Jak to, Kelly?“ zeptal se ten muž zdvořile a trochu volněji. Uvažoval, jaký účinek na druhém konci drátu to asi vyvolalo.
„Čekal jsem, že se zkusíte dohodnout. Vaši lidi to udělali, ale já nezabral,“ řekl mu Kelly a projevil trochu podráždění.
„Jak jsem říkal, přijď sem a mužem si při obědě popovídat.“ V telefonu cvaklo.
Výtečné.

„Tak, teď má ten hajzl o čem přemýšlet.“ Piaggi si nalil další šálek kávy. Káva už byla odstátá, hustá a trpká, ale byla tak nadupaná kofeinem, že udržel ruce v klidu, jen když se na ně soustředil. Ale jsem dokonale vzhůru a ve střehu, říkal si Piaggi. Podíval se na druhé dva muže, sebevědomě se usmíval a přikyvoval.

„To s Casem je smutné,“ prohodil inspektor k příteli.
Maxwell přikývl. „Co můžu říct, Wille? Nebyl zrovna vhodný kandidát pro důchod, že? Rodinu měl pryč, rozstrkanou všude možně. Tohle byl jeho život a ten se tak či onak blížil ke konci.“ Ani jeden muž nechtěl rozebírat to, co udělala jeho manželka. Snad za nějaký ten rok pochopí poetickou symetrii ve ztrátě dvou přátel, ale teď ještě ne.
„Slyšel jsem, že sis taky podal žádost, Dutchi.“ Inspektor námořní akademie Spojených států tomu pořádně nerozuměl. Říkalo se, že Dutche na jaře určitě čeká velení flotily. Před pár dny ty pověsti utichly a on nevěděl proč.
„Správně.“ Maxwell nemohl říct důvod. Rozkazy - kamuflované jako „návrhy“ - přišly z Bílého domu prostřednictvím velitele námořních operací. „Už jsem tu dost dlouho, Wille. Je potřeba nová krev. My chlapi z druhé světové… nu, měli bychom udělat místo.“
„Sonny si vede dobře?“
„Je ze mě dědeček.“
„To je skvělé!“ Aspoň nějaká dobrá zpráva v té místnosti zazněla, když tu vešel admirál Greer, projednou v uniformě.
„Jamesi!“
„Pěkná ředitelská kancelář,“ poznamenal Greer. „Ahoj, Dutchi.“
„Tak čemu vděčím za pozornost na tak vysoké úrovni?“
„Wille, chystáme se ti ukrást některou plachetnici. Nemáš něco pěkného a pohodlného, co by zvládli dva admirálové?“
„Máte široký výběr. Nechcete některou šestadvacítku?“
„To zní dobře.“
„Fajn, zavolám na odbor plavební výuky a řeknu jim, aby vám jednu uvolnili.“ Dává to smysl, říkal si admirál. Oba měli ke Casovi blízko, a když se loučíte s námořníkem, rozloučíte se na moři. Vyřídil telefonát a návštěvníci se odporoučeli.

„Došly ti nápady?“ zeptal se Piaggi. V hlase mu zněla drzá sebedůvěra. Iniciativa přešla na druhou stranu ulice, říkal si. Proč ji neposílit?
„Nevidím, že byste nějaké měli. Bojíte se slunečního světla, parchanti? Trochu vám ho dodám!“ zavrčel Kelly. „Dívej se.“
Odložil sluchátko, zvedl pušku a zacílil na okno.
Pop.
Prask.

„Hajzle pitomá!“ řekl Tony do telefonu, i když věděl, že je spojení přerušeno. „Vidíte? Ví, že nás nemůže dostat. Ví, že

čas hraje pro nás.“
Rozbily se dvě okenní tabule, potom střílení zase přestalo. Zazvonil telefon. Tony ho nechal chvíli zvonit, než ho vzal.
„Netrefils, vole!“
„Nikam se nedostanete, idioti!“ Řval tak hlasitě, že ho Tucker a Charon slyšeli na tři metry.
„Myslím, že máte nejvyšší čas vzít nohy na ramena, pane Kelly. Kdo ví, možná vás nechytíme. Policajti třeba jo. Pokud jsem slyšel, jdou po vás taky.“
„Nezapomeňte, že v pasti jste vy.“
„To říkáš ty, kámo.“ Piaggi mu zavěsil, aby mu ukázal, kdo je tu pánem.

„A jak se máte vy, plukovníku?“ zeptal se Vološin.
„Byla to zajímavá cesta.“ Ritter a Grišanov seděli na schodech Lincolnova památníku jako dva turisté unavení vedrem, ke kterým se připojil třetí přítel, ovšem pod pozorným pohledem osobního strážce, který se potloukal deset metrů od nich.
„A váš vietnamský přítel?“
„Cože?“ zeptal se Kolja trochu překvapeně. „Jaký přítel?“
Ritter se ušklíbl. „To byl jen takový můj drobný trik. Museli jsme identifikovat únik informací, víte.“
„Přesně to jsem si myslel,“ poznamenal generál KGB kysele. Byla to tak prostá past, že spadl přímo do ní. Skoro. Usmálo se na něj štěstí a Ritter to pravděpodobně nevěděl.
„Hra pokračuje, Sergeji. Vy byste oplakával zrádce?“
„Zrádce ne. Spíš člověka, který věřil v mírumilovný svět. Jste velmi chytrý, Bobe. Vedl jste si dobře.“ Možná ne, pomyslel si Vološin, možná nejsem v té pasti tak hluboko, jak si myslíš, můj mladý americký příteli. Jednal jsi příliš ukvapeně. Podařilo se ti zabít Hickse, ale ne CASSIA. Zbrklé, můj mladý příteli. Přepočítal ses a ani o tom nevíš, vid? Je však třeba vyřídit praktické záležitosti. „Co naši lidé?“
„Podle dohody, jsou s ostatními. Rokosovskij to potvrzuje. Přijmete mé slovo, pane Rittere?“
„Ano, přijmu. Dnes večer v osm patnáct letí PanAm z Dullesova letiště do Paříže. Předám ho tam, jestli si přejete dohlédnout na jeho odlet. Setkat se s ním můžete v Orly.“
„Souhlasím.“ Vološin odešel.
„Proč mě tu nechal?“ zeptal se Grišanov spíš překvapeně než polekaně.
„Protože věří mému slovu, plukovníku, stejně jako já jeho.“ Ritter vstal. „Musíme zabít ještě několik hodin -“
„Zabít?“
„Promiňte, to je takový idiom. Máme několik hodin jen pro sebe. Chtěl byste se projít po Washingtonu? Ve Smithsonianském muzeu mají měsíční kámen. Lidé se ho z nějakého důvodu hrozně rádi dotýkají.“

Půl šesté. Slunce mu teď svítilo do očí. Kelly si musel otírat obličej častěji. Sledoval natlučené okno, ale neviděl nic, jen chvílemi nějaký stín. Uvažoval, jestli odpočívají. To jim nepomůže. Zvedl polní telefon a zatočil kličkou. Znovu ho nechali čekat.
„Kdo volá?“ zeptal se Tony. To je tvrdý chlap, pomyslel si Kelly, skoro tak tvrdý, jak si o něm myslel. Byla to opravdu škoda.
„Má váš lokál donášku přes ulici?“
„Začínáme mít hlad, co?“ Pauza. „Možná by ses chtěl s námi dohodnout.“
„Pojďte ven a můžeme si pohovořit,“ odpověděl Kelly. Odpovědělo mu cvak.
Taky dobře, pomyslel si Kelly a sledoval, jak se po podlaze posouvají stíny. Vypil zbytek vody, snědl poslední sladkou tyčinku a znovu se rozhlížel po okolí, jestli se něco nezměnilo. Už dávno se rozhodl, co udělá. Svým způsobem to rozhodli za něj. Znovu začal odtikávat čas, sice relativní, leč konečný, a blížil se k nule. Mohl by od toho odkráčet, kdyby musel, ale - ne, vlastně nemohl. Podíval se na hodinky. Začne to být nebezpečné a ubíhající čas už celkem nic nezmění. Byli vzhůru čtyřiadvacet hodin, možná i déle. Vystrašil je a nechal, aby si na strach zvykli. Domnívají se, že jim teď okolnosti hrají do ruky - jak se aspoň Kelly odvažoval doufat.
Odsunul se po betonové podlaze dozadu, výstroj nechal na místě. Už ji nebude potřebovat, ať to dopadne jak chce. Vstal, oprášil si šaty a zkontroloval automatický kolt. Jeden náboj v komoře, sedm v zásobníku. Trochu se protáhl a pak už věděl, že se nemůže dál zdržovat. Zamířil po schodech dolů a vytáhl klíče od volkswagenu. Najednou se bál, že třeba nechytí, ale nastartoval hned. Nechal motor zahřívat a sledoval provoz na severojižní ulici před sebou. Vyrazil na druhou stranu a přivolal na sebe hromy a blesky řidiče, jedoucího na jih, ale úhledně se vřadil do rušného provozu.
„Vidíš něco?“
Charon vyslovil názor, že úhel vylučuje, aby Kelly viděl až k nim dovnitř. Přece jenom by se mohl pokusit přejít blíž, říkali si, ale ve dvou by dokázali krýt obě strany bílé budovy. Věděli, že tam pořád je. Dostávali se mu na kůži. Nedomýšlel to, řekl si Tony. Byl hodně chytrý, ale ne zas tolik, a až bude tma, až se roztáhnou stíny, vydají se ven. Vyjde to. Mrňavá dvaadvacítka neprostřelí kastli auta, jestli se dostanou až do něj, a pokud ho překvapí, mohli by -
„Na druhé straně jsou jenom auta.“
„Nechoď moc blízko k tomu oknu, kámo.“
„Do prdele,“ řekl Henry. „Co zboží?“
„Máme v rodině jedno úsloví, kámo, lepší pozdě nežli nikdy, chápeš?“
Charon byl nejvíc nervózní ze všech. Možná za to mohla jenom blízkost drog. Ďábelská věc. Trochu pozdě na takové myšlenky. Existovalo nějaké východisko?
Peníze za jeho dodávku byly přímo tady, vedle stolu. Měl bouchačku.

Umřít jako zločinec? Díval se na ně, stáli vlevo a vpravo od okna. Oni byli zločinci. On neudělal nic, čím by toho Kellyho našíval. No, aspoň o ničem nevěděl. To Henry zabil tu holku a Tony se postaral o tu druhou. Charon byl jen podplacený polda. Tohle byla pro Kellyho osobní záležitost. Nebylo těžké to pochopit. Takhle zabít Pam bylo surové a hloupé. Říkal to Henrymu. Mohl by z toho vyjít jako hrdina, ne? Dostal tip, nakráčel přímo sem. Šílená přestřelka. Mohl by dokonce Kellymu pomoct. A už nikdy, nikdy se s ničím takovým nezaplete. Prachy uloží do banky, dostane povýšení a s tím, co ví, zlikviduje Henryho organizaci. Po takové akci by ho už nepopotahovali, ne? Stačilo, aby se dostal k telefonu a s tím chlapem se domluvil. Jenomže mu v tom bránila jedna maličkost.

Kelly zabočil vlevo, pokračoval jeden blok na západ, potom znovu vlevo a jel na jih zpět k O'Donnellově ulici. Ruce se mu už potily. Byli tam tři a on bude muset být velmi, velmi dobrý. Ale on byl dobrý a musel úkol dokončit, i kdyby ten úkol měl skoncovat s ním.
Zastavil auto kus od budovy, vystoupil, zamkl a zbytek došel pěšky. Ostatní podniky v okolí byly zavřené - napočítal tři, které měly přes den otevřeno a vůbec netušily, co se děje… Jeden stál přímo na druhé straně ulice.
Tak tohle sis naplánoval dobře, vid?
Jo, chlapečku, ale to byla ta lehká část.
Díky. Stál na rohu budovy, rozhlížel se všemi směry. Lepší by to bylo z druhé strany… přešel k rohu s telefonní a elektrickou rozvodnou, postavil se na stejný parapet jako předtím, natáhl se a při tom se vyhýbal elektrickým drátům, jak jen to šlo.
Fajn, teď stačí přejít po střeše a nenadělat při tom randál.
Po asfaltu a štěrku?
Byla tu možnost, o které neuvažoval. Kelly stál na parapetu. Byl nejméně dvacet centimetrů široký. Také po něm se dalo nehlučně přejít k průlezu ve střeše; Kelly uvažoval, jestli už zjistili, že telefon funguje.

Charon se musel rychle rozhodnout. Vstal, podíval se na ostatní a trochu okatě se protáhl, než k nim zamířil. Sako měl sundané, kravatu povolenou a pětiranný Smith v pravé zadní kapse. Prostě ty hajzly odpráskne a pak si s tím Kellym promluví po telefonu. Proč ne? Byli to darebáci, ne? Proč by měl umírat kvůli tomu, co udělali oni?
„Co děláš, Marku?“ zeptal se Henry, který nepostřehl nebezpečí, příliš se soustředil na okno. Dobře.
„Už mám dost sezení na zadku.“ Charon vytáhl z pravé zadní kapsy kapesník, otíral si obličej a při tom měřil úhel a vzdálenost. Pak se podíval k telefonu, který byl jeho jedinou nadějí. Tím si byl jist. Byla to jeho jediná šance, jak se z toho dostat.
Piaggimu se nelíbil výraz v jeho očích. „Radši si sedni a dej si pohov, jo? Brzo začne tanec.“
Proč se dívá na ten telefon? Proč se dívá na nás?
„Klídek, Tony, jo?“ řekl Charon hádavě a vracel kapesník do zadní kapsy. Nevěděl, že ho oči zradily. Ruka se sotva dotkla revolveru, když Tony zamířil a vpálil mu do hrudi jedinou ránu.
„Fakticky chytrej hoch, co?“ řekl Tony umírajícímu muži. Potom si všiml, že v obdélníku světla padajícího střešními dvířky je stín. Piaggi se pořád ještě díval na ten stín, když stín zmizel a nahradilo ho jakési mihnutí, které sotva zachytil periferním viděním. Henry se díval na Charonovo tělo.
* * *
Výstřel ho polekal - samozřejmě ho napadlo, že je určen jemu -, ale už byl rozhodnutý a skočil do obdélníkového otvoru. Podobalo se to parašutistickému skoku, nohy držet u sebe, kolena pokrčená, záda rovná, po dopadu se překulit.
Dopadl tvrdě. Podlaha byla z betonu a pokrytá dlažbou, ale nohy zachytily to nejhorší. Kelly se okamžitě překulil a při tom narovnával paži. Nejblíž byl Piaggi. Kelly zvedl pistoli, dostal mířidla do přímky s jeho hrudí a dvakrát vystřelil, pak posunul zacílení a zasáhl ho pod bradu.
Měňte terče.
Kelly se znovu překulil, v tom ho vycvičil jistý Severovietnamec, se kterým se setkal. A měl ho. Čas se v té chvíli zastavil. Henry držel taky pistoli venku a mířil, jejich oči se setkaly a oni se celou věčnost jen dívali, lovec a lovec, lovec a kořist. Pak se Kelly vzpamatoval, jako první, a vzpomněl si, k čemu ta mířidla jsou. Prst zmáčkl spoušť a odpálil dobře zamířenou ránu Tuckerovi do hrudi. Kolt mu v ruce poskočil a mozek mu teď běžel na tak rychlé obrátky, že viděl, jak uzávěr sklouzl dozadu, vyhodil prázdnou mosaznou nábojnici a pak vklouzl zas dopředu a zasunul další náboj právě ve chvíli, kdy napětí v zápěstí vrátilo pistoli do přímé pozice a další náboj také skončil v mužově hrudi. Tucker ztratil rovnováhu. Buď uklouzl na podlaze, nebo ho vyvedly z míry ty dvě rány, a upadl na zem.
Akce skončena, řekl si Kelly. Aspoň že tohle se mu podařilo, po všech těch prohrách letošního divného léta. Vstal, přešel k Henrymu Tuckerovi a vykopl mu pistoli z ruky. Chtěl něco říct tomu obličeji, který pořád ještě žil, ale Kellymu chyběla slova. Možná že Pam bude odpočívat klidněji, ale nejspíš ne. Takhle to přece nefungovalo. Mrtví byli pryč a nevěděli a nestarali se, co po nich zůstalo. Asi. Kelly pořádně nevěděl. Pokud mrtví stále žili na povrchu zemském, pak žili v myslích těch, kdo na ně vzpomínali, a kvůli té vzpomínce zabil Henryho Tuckera a všechny ostatní. Možná že Pani nebude odpočívat o nic klidněji. On však ano. Kelly se díval, jak Tucker opouští tento svět, a při tom přemýšlel, zkoumal své myšlenky a svědomí. Ne, necítil kvůli tomu muži pražádné výčitky, ani kvůli ostatním. Kelly zajistil pistoli a rozhlédl se po místnosti. Tři mrtví, a to nejlepší, co se o situaci dalo říct, bylo, že nepatřil mezi ně. Přešel ke dveřím a pak ven. Jeho auto stálo blok odtud a čekala na něj ještě jedna schůzka a ještě jeden život, který měl ukončit. Akce skončena.

Loď byla tam, kde ji nechal. Kelly zaparkoval auto, to bylo o hodinu později, a vzal si kufřík. Zamkl auto s klíči uvnitř,

protože je už nikdy nebude potřebovat. Cesta přes město do mariny byla blahodárně bezmyšlenkovitá, jednal mechanicky, manévroval s autem, zastavoval na červenou, projížděl na zelenou a mířil k moři, k Bay, k jednomu z mála míst, kam patřil. Zvedl kufr, přešel dokem ke Skokanovi, skočil na palubu. Všechno vypadalo v pořádku a za deset minut se zbaví všeho, co si s tímhle městem spojoval. Kelly otevřel dveře do hlavního salónku a ztuhl, protože nejdřív ucítil kouř a vzápětí uslyšel hlas.
„John Kelly, je to tak?“
„Kdopak jste asi vy?“
„Emmet Ryan. Znáte mého parťáka, Torna Douglase.“
„Co pro vás můžu udělat?“ Kelly položil kufr na palubu a pomyslel na automatický kolt na bedrech, pod nezapnutým sakem.
„Můžete mi říct, proč jste zabil tolik lidí,“ navrhl Ryan.
„Jestli si myslíte, že jsem to udělal, pak víte taky proč.“
„To je pravda. V téhle chvíli hledám Henryho Tuckera.“
„Není tu, nebo snad ano?“
„Možná byste mi mohl napovědět?“
„Nebylo by marné podívat se na roh O'Donnellovy a Mermenské. Už nikam neuteče,“ řekl Kelly detektivovi.
„Co mám udělat s vámi?“
„Ty tři dívky dnes ráno, jsou -“
„V bezpečí. Postaráme se o ně. Vy a vaši přátelé jste si s Pam Maddenovou a Doris Brownovou vedli skvěle. Není vaše chyba, že to nevyšlo. No, možná trochu je.“ Policista se odmlčel. „Musím vás zavřít, víte.“
„Za co?“
„Za vraždu, pane Kelly.“
„Ne.“ Kelly zavrtěl hlavou. „Vražda to je, jenom když umírají nevinní lidé.“
Ryan zúžil oči. Viděl jen obrys toho muže, protože za ním bylo žloutnoucí nebe. Ale slyšel, co řekl, a v koutku duše s ním byl ochoten souhlasit.
„Zákon to takhle neříká.“
„Neprosím se vás, abyste mi odpustil. Nebudu vám dělat žádné potíže a nepůjdu do žádného vězení.“
„Nemůžu vás pustit.“ Ale zbraň nevytáhl, jak Kelly viděl. Co to znamenalo?
„Toho policistu Monroea jsem vám vrátil.“
„Za to děkuju,“ uznal Ryan.
„Já lidi nezabíjím jen tak. Byl jsem k tomu vycvičený, ale musí to mít nějaký důvod. Měl jsem dost dobrý důvod.“
„Možná. A čeho myslíte, že jste dosáhl?“ zeptal se Ryan. „Problém s drogami nezmizí.“
„Henry Tucker už nezabije ani jedno děvče. Toho jsem dosáhl. Nic jiného jsem ani nečekal, ale ten jeho drogový podnik jsem zničil taky.“ Kelly se odmlčel. Ještě něco musel ten člověk vědět. „V té budově je nějaký policajt. Myslím, že měl špinavé ruce. Tucker a Piaggi ho zastřelili. Možná by z toho mohl vyjít jako hrdina. Je tam hromada zboží. Takhle by to pro vaše oddělení nevypadalo zas tak zle.“ A díky Bohu, že jsem nemusel zabít poldu - třebas špatného. „Povím vám ještě něco. Vím, jak sem Tucker to zboží dostával.“ Kelly mu to stručně vysvětlil.
„Nemůžu vás prostě pustit,“ opakoval detektiv, i když trochu litoval, že to nejde. Jenomže takhle to nešlo a on to taky neudělá, protože jeho život měl rovněž svá pravidla.
„Můžete mi dát hodinu? Vím, že mě budete sledovat. Jednu hodinu. Pro všechny to tak bude lepší.“
Ta žádost Ryana zaskočila. Příčila se veškerým hodnotám, které zastával - ale stejně se mu příčily i zrůdy, které ten muž zabil. Něco mu dlužíme… Vyřešil bych ty případy bez něj? Kdo by se těch mrtvých zastal… a kromě toho, co může dělat - kam by mohl jít…? Ryane, zbláznil ses? Ano, možná jsem se zbláznil…
„Máte ji mít. Potom vám doporučím dobrého právníka. Kdo ví, třeba vás z toho vyseká.“
Ryan vstal a zamířil k postranním dveřím, aniž se ohlédl. Na okamžik se ve dveřích zastavil.
„Nezabíjel jste pokaždé, když jste mohl, pane Kelly. Proto. Vaše hodina začíná.“
Kelly se nedíval, jak odchází. Zapnul řízení, nechal diesely zahřívat. Jedna hodina by měla stačit. Vyškrábal se na palubu, vyvlékl lana, nechal je viset na dokových kůlech, a než se vrátil zas do salónku, diesely byly připravené naskočit. Okamžitě chytily, Kelly otočil loď a zamířil do zátoky. Jakmile vyjel z mariny, posunul plynové páky nadoraz a Skokan vyrazil nejvyšší rychlostí dvaceti dvou uzlů. Jelikož byla plavební dráha prázdná, zapnul Kelly autopilota a spěšně se pustil do nutných příprav. Kolem Bodkin Point projel jako drak. Musel. Věděl, koho za ním pošlou.

„Pobřežní stráž, Thomas Point.“
„Tady je baltimorská městská policie.“
Telefonát vzal podporučík Tomlinson. Čerstvý absolvent akademie Pobřežní stráže v New London, zde na zácvik, a i když měl stejnou hodnost jako hlavní dozorčí důstojník, který vedl stanici, mladík a muž věděli, oč jde. Mladíkovi bylo dvaadvacet, zlaté důstojnické prýmky měly ještě originální lesk a byl čas vypustit ho do nějaké akce, říkal si Paul English, ale jen pokud bude mít vlastní velení Portagee. Čtyřicet-jedna-Bravo, druhý velký hlídkový člun stanice, už byla zahřátá a připravená. Mladý podporučík vysprintoval, jako by mohli vyplout bez něj, což hlavního dozorčího důstojníka Englishe pobavilo. Za pět vteřin poté, co si mládenec navlékl zachrannou vestu, už Čtyřicet-jedna-Bravo rachotila z doku a kousek před majákem Thomas Point zamířila na sever.

Ten chlap mi rozhodně nepopouští uzdu, pomyslel si Kelly, když zahlédl kutr, blížící se od pravoboku. Nu, žádal hodinu a hodinu dostane. Kelly málem zapnul rádio, aby se rozloučil, ale to by nebylo správné a spíš by mu to bylo líto. Jeden

diesel se přehříval, to mu bylo taky líto, i když se už moc dlouho přehřívat nebude.
Začalo to připomínat závod, ale objevila se komplikace, velká francouzská nákladní loď, přímo v místech, kam se potřeboval dostat, a Kelly se brzo ocitne mezi ní a Pobřežní stráží.

„Tak jsme tady," řekl Ritter a propustil osobního strážce, který je sledoval jako stín celé odpoledne. Vytáhl z kapsy letenku. „První třída. Pití je zadarmo, plukovníku." Díky předběženému telefonátu mohli přeskočit pasovou kontrolu.
„Děkuju vám za pohostinnost."
Ritter se uchechtl. „Jo, americká vláda vás povozila kolem tří čtvrtin zeměkoule. Myslím, že Aeroflot zbytek zvládne."
Ritter se odmlčel a pak formálně pokračoval. „K našim zajatcům jste se choval korektně, nakolik to okolnosti dovolovaly. Za to vám děkuji."
„Přeju si, aby se dostali v pořádku domů. Nejsou to špatní lidé."
„Ani vy ne." Ritter ho odvedl k východu, kde čekal velký autobus, který měl muže odvézt ke zbrusu novému Boeingu 747. „Někdy zase přijeďte. Ukážu vám pořádně Washington." Ritter se díval, jak muž nastupuje do letadla, a pak se otočil k Vološinovi.
„Správný chlap, Sergeji. Poškodí to jeho kariéru?"
„S tím, co má v hlavě? Myslím, že ne."
„Já jsem spokojen," řekl Ritter a zamířil pryč.
* * *
Jejich síly byly příliš vyrovnané. První člun měl mírnou výhodu, jelikož měl vedení a mohl si vybírat, zatímco kutr využíval výhody půl uzlu navíc a bolestně pomalu se přibližoval. Byla to vlastně otázka obratnosti a v té se lišili jen nepatrně. Oreza sledoval, jak muž vpředu klouže se svým člunem přes brázdu za nákladní lodí, vlastně na ní surfuje, klouže na čele umělé vlny, míří vlevo a tím získává na rychlosti snad půl uzlu. Oreza to musel obdivovat. Nemohl dělat nic jiného. Ten chlap plul se svým člunem doslova z kopce, jako by se vysmíval zákonům větru a vln. Ale nebylo na tom nic zábavného, že? Kolem něj v kormidelně přece stáli jeho muži s nabitými zbraněmi. Netěšil se na to, co musí svému příteli udělat.
„Kristepane," zavrčel Oreza a popustil kormidlo mírně vpravo. „Buďte s těmi pitomými bouchačkami opatrní!" Ostatní členové posádky v kormidelně zacvakli pouzdra a přestali hladit rukojeti pistolí.
„Je to nebezpečný člověk," prohodil muž za Orezou.
„Není, pro nás ne!"
„A co všichni ti lidé, co -"
„Možná si to ti parchanti zasloužili!" Trochu víc plynu a Oreza sklouzl zpátky vlevo. Právě zkoumal vlny a hledal hladší místa, mířil s jedenačtyřicetistopým hlídkovým kutrem pár stop vlevo a vpravo, aby využil prudkého zčeření hladiny a tím získal několik vzácných metrů, přesně jako to dělal ten druhý. Žádný závod amerického poháru v Newportu nebyl nikdy tak vzrušující jako tenhle a Oreza v duchu na Kellyho zuřil, že důvod toho závodu musí být tak zvrácený.
„Možná byste mě měl -"
Oreza ani neotočil hlavu. „Pane Tomlinsone, myslíte, že někdo umí vést člun lépe než já?"
„Ne, poddůstojníku Orezo," odpověděl podporučík škrobeně. Oreza zavrčel na čelní sklo. „Možná bychom měli zavolat helikoptéru od námořnictva?" zeptal se Tomlinson chabě.
„Na co, pane? Kam si myslíte, že jede, na Kubu? Mám dvojnásobně velké nádrže, o půl uzlu vyšší rychlost a je před námi jenom tři sta metrů. Spočítejte si to, pane. Jsme vedle něho za dvacet minut, i když je moc dobrý." Chovejte se k tomu muži trochu uctivě, dodal málem Oreza.
„Ale je nebezpečný," opakoval podporučík Tomlinson.
„Já to risknu. Tak…" Oreza teď klouzal vlevo, projížděl brázdou za nákladní lodí a využíval energie, kterou vyráběla velká loď, aby získal rychlost. Zajímavé, takhle to dělá delfín… To mi přidá celý uzel a můj trup je lepší než jeho… V rozporu se všemi pocity, jaké měl mít, se Manuel Oreza usmál. Zrovna se naučil z řízení člunu něco nového, díky příteli, kterého se snažil zatknout pro vraždu. Pro vraždu lidí, kteří si zasloužili zabít, připomněl si a uvažoval, co s tím právníci udělají.
Ne, musel s ním jednat s respektem, nechat ho závodit, jak jen umí, pokusit se uniknout na svobodu, i když byl jeho pokus odsouzený k nezdaru. Udělat něco menšího by znamenalo toho muže ponížit, a tím ponížit také sebe, přiznal si Oreza. Když selhalo všechno ostatní, zůstávala aspoň čest. Možná to byl poslední zákon moře a Oreza, stejně jako jeho kořist, byl pravým námořníkem.

Bylo to ďábelsky těsné. Portagee prostě uměl s člunem zacházet zatraceně dobře a tím se zvyšovalo riziko toho, co měl v plánu. Kelly vyzkoušel všechno, co znal. Surfování se Skokanem šikmo přes brázdu za nákladní lodí bylo to nejchytřejší, co při plavbě udělal, ale ten zatracený pobřežák to okopíroval, k tomu měl hluboký trup a vůbec. Oba motory už byly v červené, oba se přehřívaly a ta pitomá nákladní loď plula prostě moc rychle. Proč nemohl Ryan počkat ještě blbých deset minut? uvažoval Kelly. Vedle něj leželo ovládání rozbušky nálože. Jakmile do něj praští, za pět vteřin vybuchnou nádrže, ale to s tou pitomou Pobřežní stráží dvě stě metrů za patami nestačilo.
Co teď?
* * *
„Právě jsme získali dvacet metrů," poznamenal Oreza spokojeně i smutně.
Ani se neohlíží, všiml si poddůstojník. Věděl to. Musel to vědět. Pane Bože, jsi dobrý, snažil se mu v duchu vzkázat zástupce kormidelníka první třídy a litoval všeho toho špičkování, kterým ho dráždil, ale on určitě věděl, že to bylo jenom žertování mezi námi námořníky. A tím, že se do toho závodu pustil, prokazoval Orezovi čest. Měl tam zbraně a

mohl se klidně otočit a střílet, aby svoje pronásledovatele zastrašil a rozčilil. Ale on to neudělal a Portagee Oreza věděl proč. Porušil by tím pravidla. Jel ten závod, jak nejlíp uměl, a až přijde čas, přijme porážku. Pak budou oba muži prožívat pýchu i smutek, ale oba si stále budou jeden druhého vážit.
„Brzo bude tma," řekl Tomlinson a přerušil poddůstojníkovo rozjímání. Ten kluk ničemu nerozuměl, prostě zelenáč. Možná se jednou něco naučí. Většinou se to naučili a Oreza doufal, že Tomlinson se z dnešní lekce taky poučí.
„Ale ne dost brzo, pane."
Oreza krátce prozkoumal obzor. Nákladní loď pod francouzskou vlajkou zabírala skoro třetinu výhledu na vodní hladinu. Měla vysoký trup, tyčila se vysoko nad hladinu a zářila novým nátěrem. Posádka nevěděla nic o tom, co se děje. Nová loď, zaznamenal poddůstojníkův mozek, a její oblá příď dělala krásné vlny, na kterých ostatní čluny surfovaly.

Nejrychlejším a nejjednodušším řešením bylo protáhnout kutr za sebou kolem pravoboku nákladní lodě, potom podplout příď a potom člun odpálit… Ale… byla tu ještě jiná možnost, lepší…

„Teď!" Oreza otočil kormidlo asi o deset stupňů, uhnul vlevo a získal jedním rázem plných padesát metrů. Potom přehodil kormidlo, přeskočil další metr a půl vysokou vlnu a připravil se manévr zopakovat. Jeden z mladších námořníků zavýskl nadšením.
„Vidíte, pane Tomlinsone? Máme na takové věci lepší tvar trupu než on. Může nás porazit na klidném moři, ale ne na zvlněném. Pro tohle jsme jako dělaní." Během dvou minut se vzdálenost mezi čluny zkrátila na polovinu.
„Víte jistě, že chcete ten závod ukončit, Orezo?" zeptal se podporučík Tomlinson.
Nakonec není tak pitomý, co? Nu, byl to důstojník, a ti mají být občas chytří.
„Všechny závody jednou končí, pane. Vždycky někdo vyhraje a někdo prohraje," zdůraznil Oreza a doufal, že jeho přítel to taky pochopí. Portagee sáhl do kapsy u košile pro cigaretu a levou rukou ji zapálil, zatímco pravou - vlastně jen špičkami prstů - obsluhoval kormidlo, jen nepatrně korigoval směr podle požadavků té části mozku, která zaznamenávala každou vlnku na hladině a reagovala na ni. Tomlinsonovi říkal dvacet minut. To byl pesimistický odhad. Bude to dřív, tím si byl jist.
Oreza znovu obhlédl hladinu. Venku bylo hodně člunů, většinou se vracely do přístavu a ani jeden nepoznal, jaký závod se tu odehrává. Kutr neměl zapnutá policejní světla. Oreza neměl takové věci rád: byly urážkou jeho profese. Když člun dohání kutr Pobřežní stráže Spojených států, nejsou k tomu potřeba policejní světla, říkal si. Kromě toho tento závod byl soukromá věc, kterou chápou jenom profesionálové - a tak to má být, protože čumilové vždycky všechno pokazí a rozptylují hráče.

Teď byl uprostřed délky nákladní lodi a Portagee spolkl návnadu… Což musel, pomyslel si Kelly. Ten chlap byl sakra dobrý. Ještě míli a byl by vedle něj, čímž by zmenšil Kellyho možnosti na nulu, ale teď už měl plán, viděl oblou příď lodě, částečně pozvednutou. Z můstku se na něj díval nějaký námořník, jako tehdy první den s Pam; na okamžik se mu sevřel žaludek, protože si vzpomněl. Tak dávno, tolik věcí se mezitím udalo. Počínal si dobře, nebo špatně? Kdo to posoudí? Kelly zavrtěl hlavou. Přenechá to Bohu. Kelly se poprvé během závodu ohlédl, odhadoval vzdálenost, a ta byla zatraceně těsná.

Jedenačtyřicítka letěla přidřepla k zádi, zvednutá snad o patnáct stupňů, a její hluboký trup krájel rozvlněnou brázdu. Kolébala se vlevo a vpravo v dvacetistupňovém oblouku, její velké diesely jely naplno a vydávaly zvláštní kočičí zvuk. A to všechno měl Oreza v nikou, plynové páky a kormidlo v obratných prstech, oči zkoumavé a pozorné. Jeho kořist dělala přesně totéž, ždímala z motorů každičkou otáčku, využívala veškerou obratnost a zkušenost. Ale Portagee měl lepší prostředky, a i když to bylo zlé, tak to prostě chodí.
V té chvíli Oreza uviděl tvář toho muže, protože se poprvé ohlédl.
Je čas, příteli. No tak, čestně to ukončíme. Možná budeš mít štěstí a za nějakou dobu se dostaneš ven a budeme moci být znovu přáteli.
„No tak, uber plyn a zaboč na pravobok," řekl Oreza, aniž si uvědomil, že mluví nahlas, a všichni muži z jeho posádky si mysleli přesně totéž a byli rádi, že chápou věci stejně jako jejich kapitán. Byl to jenom půlhodinový závod, ale takovou námořnickou historku si budou pamatovat celý život.
Muž znovu otočil hlavu. Oreza už byl za ním sotva na polovinu délky lodě. Snadno přečetl jméno na zádi a nemělo smysl šlapat mu až na paty. Tím by závod zkazil. Byla by to zlomyslnost, která nepatřila na moře. Něco takového dělali jachtaři, ale ne profesionálové.
Potom Kelly udělal něco nečekaného. Oreza to postřehl první a jeho oči přeměřily vzdálenost, jednou, pak dvakrát a pak potřetí, ale pokaždé mu vyšla nesprávná odpověď, takže rychle sáhl po rádiu.
„Nezkoušej to!" zařval poddůstojník na „výstražné" frekvenci.
„Co?" zeptal se Tomlinson rychle.
Nedělej to! křičel Oreza v duchu, najednou osaměl v droboučkém světě, četl tomu druhému myšlenky a bouřil se proti nápadu, který v jeho hlavě objevil. Takhle nemá nic končit. Takhle to není čestné.

Kelly popustil kormidlo doprava, aby zachytil příďovou vlnu, a očima sledoval pěnu na klounovci nákladní lodi. Když přišla ta pravá chvíle, přehodil kormidlo. Rádio zachraptělo. To mluvil Portagee a Kelly se usmál, když ho slyšel. Je to dobrý chlap. Život by byl bez takových lidí osamělý.
Skokana strhl ten prudký obrat na pravobok, vzápětí se naklonil ještě víc díky vlně vody, kterou zvedala příď nákladní

lodi. Kelly levou rukou držel kormidlo a pravou sáhl po vzduchové nádrži, omotané šesti zátěžovými opasky. Ježíši, pomyslel si náhle, když Skokan přesáhl devadesát stupňů, nezkontroloval jsem hloubku. Co když tu není dost hluboká voda - ach Bože… ach Pam.…

Člun se prudce stočil na levobok. Oreza to sledoval ze vzdálenosti pouhých sta metrů, ale ta vzdálenost mohla být klidně tisíc mil, protože stejně nic nemohl dělat, a v duchu to viděl ještě dřív, než se to stalo ve skutečnosti: člun po prudkém obratu vpravo tvrdě zatancoval, vyletěl vysoko po zpěněné příďové vlně nákladní lodi, pak ji přeletěl napříč, úplně se převrátil a bílý trup okamžitě zmizel v pěně pod klounem nákladní lodi… Takhle nemá námořník umírat.

Čtyřicet-jedna-Bravo tvrdě zpomalila a prudce se rozkolébala v brázdě za lodí, když zastavovala. Nákladní loď také okamžitě zastavila, ale trvalo jí to plné dvě míle a tou dobou už Oreza a jeho kutr hledali vrak. V houstnoucím šeru se rozsvítily světlomety a oči pobřežních strážců byly zachmuřené.
„Pobřežní stráž čtyřicet jedna, pobřežní stráž čtyřicet jedna, na vašem pravoboku je plachetnice amerického válečného námořnictva, můžeme poskytnout pomoc, přepínám?“
„Mohli bychom potřebovat další oči, námořnictvo. Kdo je na palubě?“
„Pár admirálů, ten, který mluví, je letec, jestli to pomůže.“
„Přidejte se k nám, pane.“

Pořád ještě žil. Pro Kellyho to bylo stejně velké překvapení, jako by bylo pro Ořezu. Voda tu byla dost hluboká, takže dopadl se vzduchovou nádrží o pětadvacet metrů níž na dno. V prudkém víru proplouvající lodi se usilovně snažil připoutat si nádrž k hrudi. Pak ze všech sil plaval pryč od potápějících se motorů a těžké výstroje z člunu, který byl ještě před několika vteřinami drahou jachtou. Teprve za dvě nebo tři minuty připustil, že boží soud přežil. Když se ohlédl, divil se, jaký byl blázen, že to riskoval, ale prostě cítil, že musí svůj život svěřit rozumu, který je mu nadřazený, a byl připravený přijmout následky, ať budou jakékoliv. A rozum ho ušetřil. Kelly viděl východně nad sebou trup člunu Pobřežní stráže… a na západ hlouběji zanořený trup plachetnice, kéž Bůh dá a je to ta pravá. Kelly odepnul z nádrže čtyři zátěžové opasky a plaval k plachetnici, neohrabaně, protože musel plavat pozpátku.
Hlava se mu vynořila na hladinu dost blízko za plachetnicí, aby přečetl její jméno. Znovu se potopil. Trvalo mu další minutu, než se vynořil na západní straně dvacet šest stop dlouhé lodi.
„Haló?“
„Ježíši - jste to vy?“ zavolal Maxwell. „Asi ano.“ No, ne tak docela. Natáhl ruku. Doyen námořního letectva se shýbl přes hrazení, vytáhl dobité a odřené tělo na palubu a zavedl Kellyho do podpalubí.

„Jedenačtyřicítko, tady je námořnictvo, na západ od vás… nevypadá to moc dobře, kamaráde.“
„Bojím se, že máte pravdu, námořnictvo. Můžete toho nechat, jestli chcete. My tu myslím ještě chvíli zůstaneme,“ řekl Oreza. Bylo od nich hezké, že tři hodiny křižovali hladinu, hezké, že pár vlajkových důstojníků pomohlo. Dokonce tak napůl svou plachetnici zvládali. Jindy by tu myšlenku dotáhl dál a zavtipkoval by si na účet obratnosti válečného námořnictva. Teď ale ne. Oreza a Čtyřicet-jedna-Bravo budou hledat celou noc a najdou jenom vrak.

Noviny to pořádně rozmázly, ale nedávalo to zrovna smysl. Detektiv poručík Mark Charon se vydal na vlastní pěst po stopě - a to prosím po nucené dovolené po zastřelení jednoho zločince -, vpadl do drogové laboratoře, v následující přestřelce přišel o život a ještě stačil jménem zákona ukončit život dvou velkých drogových obchodníků. Náhodou při tom utekly tři mladé ženy, které dokázaly identifikovat jednoho zastřeleného zločince jako zvlášť surového vraha, což snad vysvětlilo Charonovo hrdinské vzepětí. Tím se uzavřelo několik případů způsobem, který policejní reportéři shledali velmi uspokojivým. Na straně šest se objevila noticka o nehodě na moři.
Za tři dny úřednice z kartotéky v St. Louis zavolala poručíku Ryanovi a řekla mu, že spis Kelly se vrátil, ale nemůže říct odkud. Ryan jí poděkoval za námahu. Uzavřel jeho případ spolu s ostatními a ani nezkoušel v záznamech FBI hledat Kellyho kartu, takže se Bob Ritter namáhal zbytečně, když vyměňoval jeho otisky za otisky osoby, která už nejspíš nikdy do Ameriky znovu nepřijede.
Jediná věc, která dělala Ritterovi velké starosti, byl jistý telefonát. Ale i zločinci mají právo si jednou zatelefonovat a Ritter nechtěl v takové věci Clarka ukrátit. Za pět měsíců dala Sandra O'Tooleová výpověď v nemocnici Johns Hopkins a přestěhovala se na pobřeží Virginie, kde se na základě výtečného doporučení od profesora Samuela Rosena stala vedoucí celého poschodí fakultní nemocnice.

Epilog
12. února 1973
„Jsmě poctěni, že se nám dostalo možnosti sloužit své zemi za obtížných okolností,“ řekl kapitán Jeremiah Denton, a tím ukončil prohlášení o třiceti čtyřech slovech, které se rozlehlo po rampě Clarkovy letecké základny spolu s „Bůh žehnej Americe“.
„Úžasné,“ vydechl komentátor a událost silně prožíval, za což byl ostatně placen. „Hned za kapitánem Dentonem stojí plukovník Robin Zacharias z letectva. Je jedním z padesáti tří zajatců, o kterých jsme až donedávna neměli žádné informace, a vedle něj…“
John Clark zbytek neposlouchal. Díval se na televizi, která stála na manželčině prádelníku v ložnici, a hleděl do tváře muže na druhé straně zeměkoule, ke kterému měl však nedávno fyzicky pár kroků a duševně je dělila ještě menší vzdálenost. Viděl, jak ten muž objímá manželku po pětiletém odloučení. Viděl ženu, která zestárla starostmi, ale teď

omládla láskou k manželovi, o němž si myslela, že je mrtvý. Kelly plakal s nimi, poprvé viděl tvář toho muže nejen na fotografii a viděl radost, která opravdu dokázala vynahradit bolest, i když byla veliká. Stiskl Sandy ruku tak pevně, až to skoro zabolelo, ale ona si jeho ruku položila na břicho, aby ucítil pohyby jejich budoucího prvorozeného. Pak zazvonil telefon a Kelly měl vztek, že ho někdo ruší, dokud neuslyšel ten hlas.
„Doufám, že jsi na sebe hrdý, Johne," řekl Dutch Maxwell. „Dostaneme zpátky všech dvacet. Chtěl jsem se jenom ujistit, že to víš. Bez tebe by k tomu nedošlo."
„Děkuju vám, pane." Clark zavěsil. Nic jiného nebylo třeba říkat.
„Kdo to byl?" zeptala se Sandy a nepouštěla jeho ruku.
„Jeden přítel," řekl Clark, otřel si oči a políbil manželku. „Z jiného života."